

Xà Quân Như Mặc

Contents

Xà Quân Như Mặc	3
1. Chương 1: Xuyên Qua	3
2. Chương 2: Tối Om	4
3. Chương 3: Một Nam Tử	5
4. Chương 4:	6
5. Chương 5: Thức Tỉnh	8
6. Chương 6: Thư Sinh Trú Mưa	9
7. Chương 7: Xà Huyết Quấy Phá	11
8. Chương 8: Tú Tài Ngộ Binh	13
9. Chương 9: Xấu Hổ Đối Mặt	15
10. Chương 10: Chương 010	16
11. Chương 11: Lo Lắng Chờ Đợi	17
12. Chương 12: Như Mặc Áo Nào	18
13. Chương 13: Thanh Xà Bạch Xà	19
14. Chương 14: Ấn Tượng Đầu Tiên	21
15. Chương 15: Nước Mắt Đáng Thương	24
16. Chương 16: Sĩ Khí Hạ	26
17. Chương 17: Lại Đây Một Cái	29
18. Chương 18: Tề Nam Biệt Uyển	31
19. Chương 19: Võ Khúc Tinh Quân	33
20. Chương 20: Hai Tiên Đối Đàm	35
21. Chương 21: Làm Giao Dịch	37
22. Chương 22: Các Bôn Đồ Vật Này Nọ	39
23. Chương 23: Một Cây Tơ Hồng	42
24. Chương 24: Như Hải Ghen Tỵ	43
25. Chương 25: Mắt Chổng Lại Mắt	45
26. Chương 26: Cùng Xà Cộng Vũ	47
27. Chương 27: Muốn Chắc Người	48
28. Chương 28: Vô Duyên Cùng Tiên	51
29. Chương 29: Dưỡng Cái Sủng Vật	53
30. Chương 30: Cùng Đi Sung Châu	55
31. Chương 31: Đối Chọi Gay Gắt	56
32. Chương 32: Thâm Nhập Hồng Trần	58
33. Chương 33: Nhất Thủ Tiểu Khúc	59
34. Chương 34: Đùa Thúy Xà	61
35. Chương 35: U Cốc Đào Lâm	63
36. Chương 36: Lấy Hoa Làm Thức Ăn	64
37. Chương 37: Lần Đầu Thông Báo	68
38. Chương 38: Có Hỏi Có Đáp	71
39. Chương 39: Thúy Xà Đồng Tử	74
40. Chương 40: Đã Có Thai	78

41. Chương 41: Chân Tướng Đả Thương Người	83
42. Chương 42: Thật Sự Tin	87
43. Chương 43: Trần Gia Tam Thiếu	92
44. Chương 44: Lộng Xảo Thành Chuyên	95
45. Chương 45: Vô Ảnh Trị Thương	101
46. Chương 46: Thu Phục Hết Thủy	107
47. Chương 47: Trong Mộng Triền Miên	112
48. Chương 48: Làm Càn Tiêu Tiền	116
49. Chương 49: Thanh Nhi Phiền Nao	122
50. Chương 50: Hữu Tình Hòa Hợp	127
51. Chương 51: Thổ Lộ Bị Cự	130
52. Chương 52: Tụ Tập Lại	135
53. Chương 53: Bại Trận	140
54. Chương 54: Phủ Đệ Bị Trộm	144
55. Chương 55: Dám Chua Ngập Trời	148
56. Chương 56: Ấm Áp	154
57. Chương 57: Đảo Điện Truyền Thuyết	157
58. Chương 58: To Lớn Mặc Nhiêm	161
59. Chương 59: Quê Hương	167
60. Chương 60: Huyền Điệp Vương Tử	172
61. Chương 61: Thiên Địa Ngũ Bảo	176
62. Chương 62: Dự Kiến Bên Trong	181
63. Chương 63: Thần Điện Nhận Thức Tỷ Tỷ	184
64. Chương 64: Lên Thiên Đình Tru Tiên	190
65. Chương 65: Cẩn Người	195
66. Chương 66: Tiểu Thanh	199
67. Chương 67: Mạnh Mẽ Cáo Từ	202
68. Chương 68: Phía Sau Mặt Nạ	205
69. Chương 69: Không Lòng Dạ Nào Ngủ	208
70. Chương 70: Trước Tiên Ra Xác	212
71. Chương 71: Bảo Bảo, Mặc Mặc	215
72. Chương 72: Tranh Đoạt Nuốt Châu	219
73. Chương 73: Phá Quân Tinh Quân	224
74. Chương 74: Tam Tinh Quân Diệt Thế	226
75. Chương 75: Nước Mắt Thiệt Tình	229
76. Chương 76: Thanh Nhi Trở Về	232
77. Chương 77: Xà Y Bị Trộm	236
78. Chương 78: Mặc Mặc Mất Tích	240
79. Chương 79: Đánh Quay Về Nguyên Hình	243
80. Chương 80: Muốn Bay Bay	247
81. Chương 81: Trò Chơi Tung Hứng	250
82. Chương 82: Trọng Hình Trân Châu	253
83. Chương 83: Yêu Hận Khoan Dung	256
84. Chương 84: Đạm Thai Vân Phong	259
85. Chương 85: Ứng Vương Đau Đầu	261
86. Chương 86: Hai Vương Gặp Lại	264
87. Chương 87: Cùng Nhau Trở Về	267
88. Chương 88: Vô Ảnh Bị Thương	272
89. Chương 89: Xa Nhau Trở Về Vị Trí Cũ	283
90. Chương 90: Quay Về Xà Sơn	286
91. Chương 91: Hai Bên Liên Hợp	290
92. Chương 92: Phải Trói Chặt	293
93. Chương 93: Xà Sơn Xà Hải	297
94. Chương 94: Thiên Tuyền Trở Về Vị Trí Cũ	301

95. Chương 95: Xin Lỗi Lúc Lâm Chung	304
96. Chương 96: Cùng Chung Một Nhận Thức	308
97. Chương 97: Quan Tâm Thanh Nhi	312
98. Chương 98: Chuyện Trước Kia	315
99. Chương 99: Một Đời Một Thế Một Đôi	320

Xà Quân Như Mặc

Giới thiệu

Độc truyện Xà Quân Như Mặc là một truyện khá hấp dẫn và lý thú được tác giả Liễu Thiểu Bạch giới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-quan-nhu-mac>

1. Chương 1: Xuyên Qua

“Ngô, chậm một chút! a, nhẹ một chút, ân”

Thanh âm dâm mịn nhỏ nhoi từ bên trong truyền ra, trên giường lớn lộ ra hai thân hình đang gắt gao quấn lấy nhau, bên dưới là một cô gái tóc hồ điệp, vẻ mặt phong tình vạn chủng, tuy không phải là tuyệt sắc nhưng lại có sự phong tình cuồng dã, nhất là đôi mắt tỏa ra vẻ mê hoặc, miệng không ngừng rên rỉ, chứng tỏ nàng đã thực sự rơi vào đam mê của tình dục.

Hai tay trắng nõn, thon dài gắt gao ấn trên người nam tử ở trên nàng, làm cho hắn thân thể hắn càng áp sát vào nàng, mà nàng cũng uốn cao thân hình, dán sát vào người nam tử, eo nhỏ khẽ đong đưa, quả là hấp dẫn chí mạng làm cho nam tử thở dốc, động tác càng nhanh, càng dồn dập ” Dao Quan, tiểu yêu tinh chết tiệt này, dám hấp dẫn ta, một hồi đừng trách ta không khách khí, ăn người”

” người ta nào có, người ta không biết gì, người cần phải ôn nhu một chút nha”, Bắc Dao Quang án mắt nhìn hắn, khóe mắt đã như có hai giọt nước mắt chực trào ra, hai tay trên lưng nam tử cũng run run, ngoài miệng nói là không biết nhưng động tác trên tay không có thả lỏng mà còn suy tính nhiều hơn, mà nam tử đang muốn thô bạo cởi bỏ nội y của nàng, nhìn thấy khóe mắt nàng rung rung, lộ rõ bộ dáng điềm điềm đáng yêu, không khỏi rung động ” Dao Quang, người là lần đầu tiên sao?”

” Ân!” Bắc Dao Quang giống như thẹn thùng đem mặt vùi vào ngực hắn, đôi tay lại làm càn vuốt ve trên lưng nam tử, dáng người cùng làn da thật tốt, cuối cùng lần này cũng đã kiếm được.

Bắc Dao Quang âm thầm cười trộm, vì để chinh phục hắn, nàng đã bày kế hoạch tỉ mỉ trong hơn nửa năm, ai kêu ở đây cái gì không nhiều, cố tình lại nhiều mỹ nữ a, mà dung mạo của nàng thì chỉ bình thường thì làm sao được đệ nhất hotboy như hắn chú ý tới. Nàng phải dùng không ít tâm huyết, có đủ khổ nhục kế, ngẫu ngộ kế (tình cờ gặp nhau), lạt mềm buộc chặt kế...Cổ nhân có ba mươi sáu kế mà nàng vì theo đuổi hắn đã dùng không dưới năm mươi kế, cũng may công phu không phụ lòng người, Bắc Dao Quang nàng rất

cuộc vào thời điểm tám năm lẻ hai ngày đã theo đuổi được hắn, còn đưa luôn lên giường, nàng thật muốn cười to ba tiếng đắc ý.

“Người yên tâm, ta sẽ đối với người thật tốt, năm sau ta sẽ tốt nghiệp, ta sẽ tìm một chỗ làm thật tốt, sau đó mua một ngôi nhà nhỏ, chờ người tốt nghiệp thì chúng ta kết hôn, người phải tin tưởng ta, ta yêu người”

Nam tử nâng lên khuôn mặt tuần dật phi phàm, mắt còn nhìn Bắc Dao Quang ở dưới thân quyền rũ động lòng người nói như vậy, chưa từng có cô gái nào giống nàng làm cho hắn động tâm, lần đầu gặp nhau, nàng vì đụng trúng hắn mà hoảng hốt, sợ hãi muốn khóc, vẻ mặt diễm đạm đáng yêu, sau lại phát hiện nàng chăm chỉ hiếu học, lại thường xuyên ngăn người si mê nhìn hắn, làm cho ấn tượng của hắn đối với nàng ngày càng sâu sắc, càng ngày động tâm. Hắn đã quen rất nhiều bạn gái, ai cũng xinh đẹp hơn nàng nhưng không có ai gây cho hắn nhiều cảm giác như nàng, hắn nghĩ hắn đã thực sự yêu nàng, không thể tự kiềm chế.

“Ân”, Bắc Dao Quang mang vẻ xấu hổ lại nép vào ngực hắn, trong lòng không nhịn được mắng thầm “cho xin đi đại ca, chúng ta hiện tại nên thân thiết được không? Người có cần lễ mễ như vậy không? Muốn nói gì chờ làm xong rồi nói a”. Nếu biết hắn lừa dối nhiều như vậy, nàng có lẽ không nên nói cái câu mà chính nàng cũng cảm thấy ghê tởm kia, thô bạo có lẽ có cái hay của thô bạo a. Ai.

Óan giận trong lòng Bắc Dao Quang đã có tác dụng, bởi lẽ nam tử trên người nàng lại bắt đầu cuồng nhiệt hôn, còn nhẹ nhàng cắn cắn, Bắc Dao Quang lúc này thoải mái rên rỉ thành tiếng, quả nhiên không hổ danh là hoa hoa công tử có kinh nghiệm phong phú, kỹ xảo vượt vẻ quả nhiên thật cao siêu, xem ra chọn hắn làm người tiễn biệt ” lần đầu” của nàng thật đúng là đã chọn không sai người.

Trong lúc Bắc Dao Quang lâm vào sự đắm chìm và say mê, nam tử trên người nàng lại hoảng sợ kêu lên ” Dao Quan, Dao Quang, người làm sao vậy? Dao Quang”

Bắc Dao Quang lập tức mở to hai mắt, nhìn tay chân của mình đang dần dần biến mất, nàng cũng thất thần, không rõ đã xảy ra chuyện gì, sau đó nhìn tới cái bình để trên bàn trang điểm, không khỏi kêu thầm trong lòng, không thể nào...

Oh my God, người đang đùa cái gì a!

2. Chương 2: Tối Om

“Ta đang ở địa phương quỷ quái gì a? Sao cái gì cũng không nhìn thấy, tối om om. Lãnh Châu Ngọc chết tiệt, phát minh cái quái quỷ gì, sớm không có tác dụng, muộn không phát tác lại lựa đúng lúc cô nãi nãi ta tận hưởng thành quả chiến thắng lại phát tác. Mĩ nam đáng thương của ta. Mệnh của ta sao mà khổ vậy a...”

Bắc Dao Quang bò trong bóng tối đã hơn một giờ, miệng cũng đem tên đầu sở Lãnh Châu Ngọc mắng suốt từ đó đến giờ, nhưng mặc kệ nàng mắng thế nào thì bây giờ nàng vẫn cứ đảo quanh một chỗ, đừng nói là đi ra, ngay cả một chút ánh sáng cũng không thấy, mặc dù có một dòng khí đang chuyển động nhưng không có gió, chứng tỏ nơi này là không gian bị phong bế, lại căn cứ vào độ dốc cùng các tảng đá lớn nhỏ trên mặt đất mà đoán nơi này chắc là một cái sơn động rất sâu, rất lớn, lại là sơn động âm triều.

Kết luận như vậy làm cho Bắc Dao Quang nổi giận, nàng chỉ biết các tiểu thuyết ngôn tình chết tiệt đều là lừa gạt thiếu nữ, cái gì mà xuyên quan thời không sẽ trở thành tiểu thư, công chúa? Nếu không cũng sẽ xinh đẹp hoặc là rơi vào một cái bồn tắm lớn, dễ nhìn, sau đó có sẵn một lão công lại tạo nên chuyện tình kinh thiên động địa.

Trên thực tế, nàng cũng rơi vào một cái ao nhưng mà không thoải mái chút nào, còn thiếu chút nữa bị nước ao đông chết, thật vất vả giãy dụa mới ngoi lên được, mới phát hiện nơi này là sơn động không thấy ánh mặt trời. Càng làm cho nàng tức giận hơn là trên người nàng chỉ mặc một cái áo ngực và cái quần bò, bởi vì ngâm nước mà dính sát vào thân thể, càng làm cho nàng thêm khổ sở vì lạnh.

Cũng may đi lâu như vậy cũng chưa đụng phải xà tinh xà trùng gì đó “sớm biết phải xuyên đến cái địa phương quỷ quái này, ta chắc chắn sẽ chuẩn bị thêm đèn pin vạn năng, mặc thêm áo ba đồ xuy, không ngờ từ ngữ ngôn tình thật ra là nói điều. Trên giường thác loạn đến nửa chừng thì người không thấy, hẳn có thể bị thần kinh không? Lãnh Châu Ngọc, nữ nhân đáng chết này, ai biết đầu óc ngu ngốc của người phát minh ra cái đồ không bình thường như thế, hiện tại phải làm sao bây giờ? Mau đưa ta trở về.”

Bắc Dao Quang dùng sức hét to một tiếng ” a”, kêu xong mới thấy mình càng không có khí lực, hơn nữa còn cảm thấy lạnh hơn, răng bắt đầu đánh lập cập, đưa tay lên sờ trán thì quả nhiên thấy nóng, chắc là sốt tới ba mươi chín độ rồi.

“Chẳng lẽ đường đường là nữ vương đại cường dã như ta mà phải chết ở nơi không có thiên lý, nơi thần không biết quỷ không hay này sao? Ông trời, người đối với ta cũng quá công bằng đi, ta tuy có hay đùa giỡn có chút thông minh, lại thích lấy mẫu chọn người ngoài, các mặt khác đều xem như là công dân lương thiện, ngay cả nhìn thấy của rơi trên đất cũng không ham món lợi nhỏ, sao lại đối với ta như vậy?”

Không ai nói chuyện với nàng, Bắc Dao Quang đành phải tự lẩm bẩm một mình không ngừng, nàng sợ nếu nàng ngừng nói chuyện, nàng thực sự sẽ chết, không gian đã im lặng hắc ám, sớm dọa nàng không còn kiên trì được nữa, nàng hiện tại hối hận một vạn lần, không nên cùng nữ nhân Lãnh Châu Ngọc kia giao dịch, còn làm trò cho nàng uống loại nước thuốc không rõ thành phần kia, nếu không nàng hiện tại hẳn là đang thư thư phục hưởng thụ thân thể tuyệt mỹ của Quân Mặc Ngôn, cùng kỹ xảo trên giường cao siêu của hắn, kết quả là...

Bởi vì một sự đánh đổ ngu xuẩn, nàng chẳng những rơi xuống một địa phương quỷ quái, càng làm cho nàng chết không nhắm mắt là nàng vẫn như trước không tìm được người dễ nhìn để từ cô gái biến thành nữ nhân, trên đời này, người oan uổng nhất có lẽ là Bắc Dao Quang nàng.

Càng nói càng mệt, Bắc Dao Quang cảm thấy yết hầu của nàng cũng trở nên khô rát, còn có nóng bừng, đầu óc cũng ngày càng mơ hồ, dù vậy nàng vẫn không ngừng đi về phía trước.

Nàng không biết rốt cuộc nàng phải đi tới nơi nào, chỉ là không dám ngừng lại, bởi vì nàng sợ nếu dừng lại nàng sẽ ngủ mê vì mệt rồi sau đó sẽ không tỉnh lại nữa.

Từng có kinh nghiệm sống dã ngoại, nên nàng biết, không đến giây phút cuối cùng, tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ, có lẽ nói không chừng ngay sau đó sẽ có đường sống, tuy rằng nơi này không có núi, không có nước, không có lá cây hay cỏ dại để ăn đỡ đói, thậm chí khung cảnh cũng chẳng nhìn thấy rõ nhưng Bắc Dao Quang vẫn không ngừng động viên mình.

Đối với sự kiên cường của nàng, Vương Tinh Huyền bạn nàng không chỉ một lần bội phục nàng, nói dù đem nàng ném tới ngoài không gian, nàng chắc cũng không chết được. Bắc Dao Quang hiện tại nhói tới những lời Vương Tinh Huyền nói, nhện không được cườ khổ, nàng ta nói sai rồi, không cần đem nàng ném ra ngoài không gian, chỉ cần ném tới đây, nàng cũng đã sống không nổi nữa.

Theo đánh giá của nàng, đã mất ít nhất ba giờ để bò ra khỏi địa phương tối om này, da tay đã sớm trầy xước hết, dù sao cũng không còn cảm giác đau, đang lúc nàng không còn một chút sức lực để đi thêm nữa thì tay nàng đụng đến một cái gì đó ẩm áp.

3. Chương 3: Một Nam Tử

Độ ẩm thoải mái làm cho Bắc Dao Quang cả người đang rét run giống như tìm được phao cứu sinh, không cần nghĩ ngợi gì nhiều, nàng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất tiến gần vật thể này.

Vật thể mặt ngoài dao động nhẹ nhàng, phản ứng đầu tiên là rất trơn bóng, giống như là tơ lụa, ân, xoa bóp vài cái lại thấy mềm mềm, có sự co giãn như là da người, bất quá Bắc Dao Quang bi ai nghĩ có lẽ thần trí của nàng đã bắt đầu không rõ ràng.

Nàng ở cái địa phương quỷ quái này đi lâu như vậy, ngay cả một con sâu nhỏ cũng chưa nhìn thấy, làm sao có thể gặp người sống ở đây chứ? Lại còn là người có làn da trơn bóng hơn cả tơ lụa? Nếu thực sự là người, tại địa phương này nếu không bị đói chết thì cũng đã bị lạnh chết, còn có nhiệt độ cơ thể ấm áp như vậy sao?

Trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, hai tay đã không tự giác lần nữa hướng về phía nguồn nhiệt kia, đồng thời cũng bắt đầu sờ soạn, hết sờ lên trên rồi lại vuốt xuống dưới, rồi lại sờ lên trên, đột nhiên tay đụng phải một vật nổi lên, nho nhỏ, cứng rắn, trong quá khứ cũng đã đụng đến một vật như thế...” Là đầu vú, Thượng Đế a, ta xong rồi, ta thực sự xuất hiện ảo giác, ta cứ nhiên nghĩ mình đụng đến thân thể của một nam nhân. Làm sao bây giờ”.

Nàng thấp giọng lẩm bẩm, thừa nhận mình đúng là điếc không sợ súng, đã sắp mất mạng còn vì đụng phải thân thể nam nhân mà kích động ” trời ạ, ta thực sự là không cứu được. Dù sao ta cũng phải chết, quan tâm gì là nằm mơ hay không, sờ đủ rồi nói sau”.

Nghĩ rằng sẽ chết chắc, Bắc Dao Quang quyết định bất cứ giá nào, mặc kệ là ra sao, trước khi chết cũng phải làm nữ nhân mới được, cho dù là tưởng tượng vào giấc cũng được, sau này có đầu thai ,kiếp sau, nàng cũng muốn làm nữ nhân.

Bắc Dao Quang cố gắng đem thân thể rã rời của mình nhích tới rồi úp sấp lên khuôn ngực ấm áp kia, trong bóng đêm, môi hôn lên da thịt bóng loáng, theo bản năng tìm kiếm điểm nhô nỏ nổi lên, đầu tiên là thử thăm dò thêm một chút, cảm giác chân thật, sau lại duỗi đầu lưỡi liếm thêm, thân hình càng lúc càng lạnh, không cam lòng liền cọ xát nhiều hơn vào da thịt ấm áp của người bên dưới, ý đồ tạo ra nhiều nhiệt lượng để sưởi ấm cho nàng.

“Ấn, ta rất lạnh, người cho ta mượn nhiệt độ cơ thể để sưởi ấm một chút, người chắc là không để ý đâu. Bất quá, nếu người để ý cũng không có biện pháp, ta sẽ không xuống dưới, bởi vì ta rất lạnh, ha ha, tay người đâu? Tay người ôm ta một cái đi, ôm ta một cái, ta sẽ càng thấy ấm hơn”

Bắc Dao Quang đem mặt dụi vào ngực hắn, hai tay lại sờ soạn lung tung, nhưng cũng không đụng được cái gì ” di, người không có tay sao? Không đúng, khẳng định là có, người đã là hồi quang phản chiếu của ta, nhất định sẽ đúng như ước muốn trong lòng ta, làm sao lại không có tay”

Bắc Dao Quang tiếp tục sờ, cuối cùng cũng đụng trúng hai tay, nàng nhất thời cao hứng lên ” quả nhiên là có tay, ta biết mà”, nàng có chút đắc ý nhỏ, trong bóng đêm cười một cái, dùng sức lôi kéo tay của hắn, đem tay hắn mạnh mẽ quàng lên lưng nàng, rồi lại tiếp tới cánh tay còn lại, vát vát một hồi cũng làm cho hai tay hắn đều an ổn tồn tại trên lưng nàng. Lúc này Bắc Dao Quang mới thỏa mãn thở dài ” cảnh này là trong mơ không sai, đáng tiếc ta không nhìn thấy bộ dáng của người, bất quá ta nghĩ người rất dễ nhìn, còn là mỹ nam tử hơn so với Quân Mặc Ngôn, bằng không, ta thực sự không cam lòng”

“Ta nghĩ người muốn nói chuyện với ta, bất quá người đừng quấy rối, ta muốn ngủ, ta thực sự rất mệt, cho nên không thể cùng người nói chuyện. Ta ngủ lần này có lẽ sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại, ta muốn đi đầu thai, người yên tâm, ta nhất định sẽ lại đầu thai làm nữ nhân, khi đó lại đến tìm người. Người tên gì? Ta gọi là Bắc Dao Quang, ô, ta ngu ngốc, nói tên thì có ích gì, chuyển sang kiếp khác thì tên cũng thay đổi, ta nên lưu lại cho người một ký hiệu mới đúng, ta nghe nói Chu cô nương vì bị Trương Vô Kỵ cắn một cái mà yêu thương hắn, ta đây cũng cắn người một cái, làm cho người nhớ kỹ mà yêu ta nha”

Bắc Dao Quang thần trí mơ hồ, hung hăng cắn lên người hắn một cái, sau đó mới nặng nề rơi vào giấc ngủ.

4. Chương 4:

Khi Bắc Dao Quang ngủ thiếp đi, nàng đã không phát hiện trong bóng đêm một đôi mắt xanh biếc sáng lên, u lãnh (âm u, lạnh lẽo) xanh biếc như bảo thạch quý hiếm, không có độ ẩm, chính là ở trên cao nhìn xuống nàng.

Mà rơi vào giấc ngủ say, Bắc Dao Quang càng không thấy được thân hình nam tử tròn bóng, cường tráng mà nàng ôm trong ngực lúc này đã biến thành một thân rắn xanh thẫm, to lớn, còn nàng vẫn hồn nhiên tứ bình bát ổn nằm giữa thân rắn, hoàn toàn không biết nguy hiểm.

Như Mặc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng một lúc, đuôi rắn giơ lên mấy lần lại thả xuống, xem ra đúng là kiếp số, hắn trốn đến nơi thâm sâu này vẫn không thể thoát được.

Nhưng mà, vì cái gì lại ở lúc này?

Như Mặc thực sự không biết là nên hận hay là nên nhận mệnh, chỉ cần vài canh giờ nữa là hắn có thể vượt qua thiên kiếp lần này, bỏ được lớp rắn, đắc đạo thành tiên, không ngờ người tính không bằng trời tính, chuyện nên tới rốt cuộc cũng sẽ tới, nhưng điều làm hắn không rõ là nữ nhân này chỉ là một người phạm, sao có thể tiến vào huyết động ở sâu dưới đất này của hắn?

Giết nàng, khẳng định là không được, đừng nói là hắn tu hành không được phép sát sinh, mặc dù có thể giết thì lúc này cũng không giết được, nữ nhân này trong lúc hắn ở tình trạng khẩn yếu nhất còn cắn hắn một cái, uống vào máu của hắn, như vậy hắn phải bảo vệ nàng cả đời, làm sao còn có thể giết được đây?

Nhưng nghĩ tới hắn đã vượt qua đại kiếp nạn trong tám ngàn năm, đã thấy sắp vượt qua lần thứ chín thì lại thất bại trong gang tấc, điều này chỉ có thể dùng một chữ “hận” để diễn tả.

Quả thật là ân tình hồng trần không thể thiếu, có lẽ trên trời muốn hắn trả xong ân tình này thì mới có thể đắc đạo, trong thời điểm mấu chốt hiện nay còn rơi xuống nàng này, tất nhiên là ba ngàn năm trước hắn từng chịu ơn của ngư nương, mấy năm nay tu luyện rất nhiều, cũng không phải hắn chưa từng đi tìm nàng mà dù hắn tìm kiếm thế nào thì cũng là tìm không thấy. Mất thấy thiên kiếp sắp tới, hắn cũng không muốn giống như năm trăm năm trước nên liền chui vào huyết động sâu dưới lòng đất này để tránh thiên lôi đả kiếp.

Mà nàng ngay lúc này lại đột nhiên xuất hiện, hủy đi hết thấy, xem ra hắn cung quy không tránh được, đành phải nhập hồng trần lịch kiếp một phen.

Thôi!

Như Mặc bắt đắc dĩ hít sâu ba tiếng, giơ cái đuôi lên, nhẹ nhàng quấn lấy thân thể của Bắc Dao Quang, lập tức hóa thành một đạo mặc lục sắc bình thường, hướng phía trước mà đi.

Không bao lâu, đã ra khỏi quả đất, thấy lại ánh mặt trời, núi xanh, cỏ cây hoa lá..đúng là cảnh sắc rực rỡ của tháng ba mùa xuân, buông thân thể của Bắc Dao Quang xuống, thân rắn xanh thẫm của hắn cũng biến thành thân hình thon dài, rắn chắc của một mỹ nam tử, da thịt tuyết trắng vô cùng mịn màng, ánh mắt xanh thẫm cũng biến thành màu đen thuần khiết, mái tóc đen dài buông tùy hứng, ngón tay thon dài cũng trong suốt trắng nõn, đồng dạng là hai chân tuyết trắng cũng ổn thỏa đứng trên mặt đất.

Như Mặc cẩn thận xem xét thân thể, thấy không có sơ hở gì mới hài lòng điểm chỉ bắn ra, một tấm áo gấm màu lục có hoa văn mây bay đã mặc vừa vặn trên người, bên ngoài còn có áo khoác bằng lụa mỏng, toàn bộ đều toát ra phong thái tuyệt thế của tuấn mỹ nam tử.

Không ăn mặc như vậy đã hơn một ngàn năm, có chút không quen, Như Mặc cảm thán nhìn thân hình của mình, lại nhìn Bắc Dao Quang vẫn còn hôn mê trên mặt đất, mặc dù dưới huyết động sâu trong lòng đất, hắn cũng đã nhìn thấy rõ nàng mặc cái gì trên người, nhưng giờ phút này nhìn lại, hắn nhìn không được mà nhú mày, so với ngư nương bảo thủ của ba ngàn năm trước, trang phục của nàng thật sự có chút lớn mật, mặc dù trong xà tộc của hắn, các xà cơ xinh đẹp cũng hiếm khi ăn mặc như vậy.

Thôi, dù sao sau này cũng có mình ở bên cạnh nàng xem xét, cách ăn mặc phô bày cơ thể này chắc chắn sẽ không xảy ra, nhưng dù sao hắn vẫn phải công nhận, nàng mặc như vậy nhìn rất đẹp.

Nghĩ nghĩ, tay lại vung lên, áo ngực và quần bò trên người Bắc Dao Quang biến mất, thay vào đó là một bộ y phục màu trắng, ôn nhu, thanh lịch làm cho Bắc Dao Quang vốn có khuôn mặt xinh xắn lại tăng thêm vài phần nhu thuận động lòng người.

Như Mặc nhẹ nhàng thở dài, nàng uống máu của hắn, không ngủ đủ mười tám ngày, sợ là không tỉnh lại nữa, tay lại vung lên lần nữa, dưới chân núi xinh đẹp lập tức xuất hiện một trang viên nho nhỏ. Như Mặc

xoay người ôm lấy nàng, từng bước đi vào trong trang viện.

5. Chương 5: Thức Tỉnh

An bài thỏa đáng cho nàng, lại bày ra kết giới trong viện, Như Mặc mới yên tâm tạm thời rời đi.

Thiên kiếp lần này hắn chưa vượt qua, chờ báo ân xong, đợi thêm một ngàn năm nữa mới có thể thăng thiên. Về sau phải sống lâu dài ở nhân gian, có rất nhiều đồ vật này nọ cần phải chuẩn bị tốt mới được, dù sao hắn ẩn dưới huyết động địa nhiều năm, có khi là hơn ngàn năm, cầm quyền vẫn là vương triều Vũ Vương hay là đã thay đổi triều đại cũng không rõ.

Sống lâu quá mức thì kết quả là dù có trí nhớ tốt cũng không lưu lại được thời gian đã trôi qua, mỗi lần hắn muốn nhớ kỹ đến một triều đại nào đó có liên quan tình huống thì qua một trận cách biệt đã hoàn toàn không có tác dụng, bởi vì triều đại đã thay đổi, cho nên hắn lại có thêm hiểu biết mới.

Mà lần này ngư nương chủ động tới tìm hắn, cũng tránh cho việc hắn lại luân hồi chuyển thế đi tìm nàng, cũng may là con người sống không quá lâu, đối với hắn chỉ là một cái nháy mắt thôi, nhiều lắm cũng chỉ là bồi nàng vài thập niên thôi.

Đáp trả xong ân tình của nàng, hắn liền công đức viên mãn, đợi ngàn năm sau là lúc hắn có thể thoát ly thân thể, trở thành tiên. Đây là nhà hi vọng từ nhỏ của hắn, hắn cũng vì mục tiêu này mà cố gắng, về phần vì sao muốn thành tiên hắn cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ qua, chỉ là muốn thành tiên liền bắt đầu tu luyện gian khổ, trải qua đã sắp tới chín ngàn năm.

Hắn đâu biết từ khi hắn gặp gỡ Bắc Dao Quang, con đường thành tiên của hắn cách hắn ngày càng xa.

Đang lúc Như Mặc vừa rời khỏi sơn trang, đi tìm hiểu niên đại cùng thông tin của nhân gian lúc nàym thì Bắc Dao Quang lẽ ra mười ngày nữa mới tỉnh lại lão đảo đứng lên, rời khỏi giường.

Bắc Dao Quang cảm thấy khát nước không chịu nổi, trong lúc nhất thời không để ý nơi nàng đang ở rất xa lạ, cho đến lúc xuống giường, bước tới bên bàn mới phát hiện không có một giọt nước, mới có chút tin thần để ý chung quanh.

“Thượng Đế a, nơi này thật tốt. Chẳng lẽ ta đã chết, đang ở trên trời?lúc trước không phải là đang ở trong hang động tối om không thấy ánh mắt trời sao? Như thế nào vừa tỉnh giấc đã thấy ở nơi này?”. Bắc Dao Quang lại bắt đầu tặc lưỡi ư ư lẩm bẩm của mình, cũng đưa tay lên sờ trán ” nhiệt độ đã giảm, thật tốt quá, ta rốt cuộc không phải chết”.

Ngay sau đó nhìn thấy tay áo rộng thùng thình của mình, lại hô lên ” oa, là quần áo cổ trang, so với trong phim cổ trang còn đẹp hơn.”

Bắc Dao Quang hưng phấn đứng tại chỗ xoay một vòng lớn, sau đó lại sờ trước ngực, chấn động, áo ngực của nàng không thấy đâu, vậy chẳng phải nàng đã bị xem hết sao?Không biết thay quần áo cho nàng là một nam tử hay là một mỹ nhân, nếu là người trước thì nàng rắc rối to, nàng còn chưa biết đó là ai thì đã bị ăn đậu hủ, nếu là mỹ nữ thì còn miễn cưỡng chấp nhận.

Bất quá nàng mơ hồ nhớ trước khi ngủ thiếp đi đã đụng phải thân thể một nam nhân, có phải chính nam nhân trần truồng kia đã đem nàng ra khỏi địa phương quỷ quái kia? quần áo của nàng có phải do hắn thay? Nếu đúng vậy thì nàng cuối cùng cũng không thiệt thòi lắm vì chính nàng đã sờ soạng hắn tới hai lần, ha ha.

Bắc Dao Quang nở nụ cười đắc ý, lòng bàn tay có chút đau, mở ra mới thấy da đã bị trầy xước nhiều chỗ, móng tay còn dính bùn đất đã khô, chứng tỏ việc nàng bò trong bóng đêm gần nửa ngày là thật, không phải là nàng nằm mộng, như vậy nàng trong bóng đêm đụng phải một nam nhân trần truồng cũng là thật.

Tổng hợp các tin tức thì nàng thật sự đã xuyên qua, tuy rằng ban đầu đến một nơi không tốt lắm, rơi vào ao nước lạnh như băng, lại ở trong sơn động tối đen, bất quá cũng may trăm sông đều đổ về biển, mọi thứ đang tiến triển theo các tình tiết của tiểu thuyết ngôn tình, nàng đúng là đã gặp phải mỹ nam tử của nàng.

Nhớ lại lồng ngực rắn chắc của nam nhân trần truồng trong bóng đêm kia, còn có nho nhỏ vĩ đại nơi hạ thân, Bắc Dao Quang vốn đang khát nước lại càng khát hơn ” thật tốt, hết thấy đều thuận lợi, chỉ hi vọng mặt hân cũng đẹp như thân thể hân là tốt. Bất quá hân cũng có đam mê thật cổ quái, phòng ở xinh đẹp như vậy không ở lại chui vào cái sơn động tối om lại ẩm ướt kia, làm hại bốn tiểu thư cũng bị vạ lây, thiếu chút nữa tưởng là lên trời gặp tổ tiên a”

Bắc Dao Quang vừa lắc đầu, vừa vỗ ngực tự thấy may mắn là mình kiên trì, nếu không nửa đường lại lăn ra chết thì đã không gặp được mỹ nam tử, quả thật là tìm được đường sống trong cái chết a.

6. Chương 6: Thư Sinh Trú Mưa

“Di, ta tỉnh lại cũng đã nửa ngày, sao một người cũng không thấy đâu? theo tình tiết tiểu thuyết thì chẳng phải sau khi nữ chính xuyên qua sẽ có một nha hoàn đến hầu hạ sao? Như thế nào lại không có ai? Hay là do ta tỉnh sớm quá?”

Đúng là nàng tỉnh dậy quá sớm, ngay cả Như Mặc cũng không nghĩ nàng lại hồi tỉnh nhanh như vậy, trang viện này là do Như Mặc dùng phép thuật tạo ra, hơn nữa lại nghĩ nàng ít nhất mười ngày sau mới tỉnh lại, cho nên mới yên tâm rời đi, vì thế cũng không an bài nha hoàn hay tỳ nữ gì đó cho nàng, cho nên Bắc Dao Quang chờ có nha hoàn đến hầu hạ nàng, chỉ sợ là thất vọng hay là chờ dài cổ đi.

Quả nhiên, Bắc Dao Quang đếm tới ba nghìn cũng không thấy có ai đến, nàng quyết định không đợi người khác tới hầu hạ nữa, chính nàng ra tay để được cơm no áo ấm đi, còn hơn là ngồi chờ để rồi bị chết đói.

Mở cánh cửa được chạm khắc tinh xảo đi ra ngoài, Bắc Dao Quang thấy hành lang được chế tạo bằng gỗ, khúc khúc chiết chiết, tuy rằng không lớn nhưng lại rất lịch sự, tao nhã.

“Uy, có người ở đây không? có người không? mau ra đây a, ta khát sắp chết rồi”, Bắc Dao Quang không để ý tới hình tượng, chống hai tay vào eo, hướng về bốn phương tám hướng la to, cuối cùng mới xác định trong trang viện xinh đẹp này dường như là chủ nhân hay nha hoàn ngay cả a miêu, a cầu cũng không hề có, thực sự là kỳ quái.

“Được rồi, vậy cũng đừng trách ta, nếu đã không có ai, ta lại đói như vậy, không thể đợi người trở về mới ăn uống, đành phải tự lo thôi”, Bắc Dao Quang vừa lắc đầu, chân trái đã quẹo sang hướng bên trái, theo các tình tiết trên phim truyền hình thì nhà bếp thường ở bên trái cho nên Bắc Dao Quang quyết định thử thời vận.

Bắc Dao Quang đúng là vận khí không tồi, tìm tới gian phòng thứ sáu thì cũng tìm được phòng bếp, nhưng không may là phòng bếp lại sạch như li như lau, một giọt nước cũng không có, nồi niêu xoong chảo cũng sạch bóng, ngay cả một hạt gạo cũng không có, dường như là đồ ăn. Đây là một trang viện đẹp đẽ nhưng chưa bao giờ có người ở qua.

Bắc Dao Quang càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nàng không phải là gặp quỷ chứ, nơi này không có người ở qua hay nói là nàng bị yêu quái bắt tới đây?

Đáng thương Bắc Dao Quang tuy rằng đoán không trúng, nhưng cũng không có sai hoàn toàn, đáng tiếc Bắc Dao Quang đại nhân thân ái của chúng ta chỉ trong chốc lát đã phủ định suy đoán của nàng, trang viện xinh đẹp nếu là quỷ ốc, nàng tình nguyện ở cả đời, về phần yêu quái lin tinh, trừ phi nàng xuyên qua là nơi tối hiểm ác, nếu không nàng không cần lo lắng, thực sự là yêu quái, nàng đã sớm bị ăn, còn có thể toàn vẹn thân thể, mặc quần là áo lụa đứng ở đây sao?

Cũng không nghe nói qua có yêu quái chuyên môn bắt người trở về chỉ để thưởng thức, cho nên nàng đảo mắt một cái, liền đem ý niệm ban đầu vứt bỏ hoàn toàn, nàng hiện tại đang lo lắng nơi này chẳng có thứ

gì để ăn, không một giọt nước để uống, nên làm thế nào bây giờ? Tuy không chết trong cơn động, lại được ăn mặc đẹp rồi chết trong một trang viện như vậy, coi như là ông trời cũng hậu đãi nàng, chỉ cần là người, ai mà muốn chết, đều là muốn sống thôi.

Huống chi nàng còn chưa thấy mặt của mỹ nam tử trong bóng đêm kia, nàng còn nhớ rõ hình như nàng đã cắn hẳn một cái, không biết có phá da hay không.

Mặc kệ nơi này không có gì để ăn, cũng không thể ngồi chờ chết, Bắc Dao Quang quyết định tự lực cánh sinh, đi ra bên ngoài xem có gì có thể ăn được hay không, còn chưa ra tới cửa đã nghe có tiếng gõ cửa.

“Có người ở đây không? xin hỏi nơi này có người không?”, cùng với tiếng gõ cửa là âm thanh của một nam nhân trẻ tuổi.

Bắc Dao Quang vốn tưởng rằng chủ nhân ngôi nhà đã trở lên, nhưng sau đó nghĩ lại chủ nhân trở về sao phải gõ cửa, hỏi có người trong nhà hay không, hiển nhiên chỉ là người qua đường, thấy sắc trời còn sớm, chắc là tìm nơi ngủ trọ, trong lòng liền nghĩ, miệng đã hỏi ” đương nhiên có người, người là ai a?”

” A! Tiểu thư chớ sợ, tiểu sinh không phải người xấu, tiểu sinh tên là Phùng Tử Kiện, đi thi tú tài, đêm qua lạc đường lại bị mắc mưa trong rừng, thấy phía xa có trang viện liền cả gan đến cầu cứu, chỉ vọng có nơi để thay đổi xiêm y, nghỉ ngơi một lát, tuyệt đối không có ý mạo phạm tiểu thư, hi vọng tiểu thư giúp đỡ”, nam tử ngoài cửa như sợ Bắc Dao Quang không đồng ý, vội vàng nói một hơi, thập phần thành khẩn.

Bắc Dao Quang nghĩ nghĩ hỏi, ” Người trên người có nước với đồ ăn sao?”

” Ách? Có, tiểu sinh trên người có một chút lương khô và nước, nhưng lương khô bị dính nước mưa, nên có chút nhão”, thư sinh ngoài cửa không nghĩ sẽ bị người ta hỏi tới vấn đề đồ ăn cùng nước uống, chần chờ một chút mới không ngừng trả lời.

Có ăn là tốt rồi! Bắc Dao Quang vừa nghe hẳn có đồ ăn, lập tức mở cửa lớn màu đỏ ra, không đợi thấy rõ hình dáng người kia, tay đã đưa ra trước mặt người nọ ” nước và đồ ăn đâu?”

Thư sinh bị Bắc Dao Quang xinh đẹp chặn lại, có chút thẹn thùng, hồi lâu mới lấy giỏ trúc trên lưng xuống, đem bao giấy dầu bên trong đưa cho Bắc Dao Quang, lại thêm một cái ống đựng nước.

Bắc Dao Quang đã sắp chết khát, thấy ống nước liền đoạt lấy, nhanh chóng bật nút lập tức ngửa đầu uống liền, làm cho thư sinh trợn tròn mắt, chưa từng gặp qua cô nương nào dùng cảm như vậy, cứ như chuột uống nước.

Không bao lâu, ống nước đều bị Bắc Dao Quang uống hết vào bụng, cảm giác khát bị giảm bớt rất nhiều, đưa cái ống trống rỗng trở về tay của Phùng Tử Kiện, dùng ống tay áo lau nước dính bên mép. lúc này mới rảnh mà liếc mắt nhìn thư sinh đang cầu cứu ở một bên.

Mi đậm, mắt ôn nhuận, mũi thẳng mà thanh tú, tổng hợp lại tuy không phải là khuôn mặt tuần dật phi phạm nhưng cũng không gây chán ghét, nhất là người đọc sách nên nhìn ngay thẳng, trung hậu, làm cho Bắc Dao Quang nghĩ rằng hẳn không nguy hiểm gì, hơn nữa nhìn quần áo hẳn mặc trên người không còn ra màu gì, lại dính đầy bùn đất, tóc trên người ướt đẫm, đúng là có chút chật vật.

” Phùng Tử Kiện phải không? Người vào đi!” Bắc Dao Quang cẩn thận đánh giá hẳn xong, mới lui lại về sau nửa bước mới mời hẳn vào, cũng không quên tiếp nhận cái gói dầu trên tay hẳn, khát đã giải quyết xong, cần phải giải quyết tiếp chuyện đối.

“Đa tạ tiểu thư”, Phùng Tử Kiện vội vàng thủ lễ mới chậm rãi bước vào.

Bắc Dao Quang trước khi đóng cửa lớn lại đã nhìn ra bên ngoài một chút, mặt đất quả thật rất ẩm, sau đó đóng cửa lại, lại nhìn mặt đất bên trong trang viện, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời vẫn sáng ngời như trước, Bắc Dao Quang có chút buồn bực cùng thất vọng, trận mưa này thật kỳ lạ, chỉ mưa ở bên ngoài còn trong trang viện thì không.

Bất quá vấn đề này rất nhanh lại bị nàng ném ra sau đầu, dù sao trời mưa chỗ này, không mưa chỗ kia cũng là chuyện bình thường, cần gì phải để ý quá mức, hơn nữa, chỉ cần mình không bị dính phải là được rồi.

” Người theo ta đến đây đi!” Bắc Dao Quang tuy rằng tỉnh lại không lâu, bất quá tốt xấu nàng ‘tầm bảo’ qua một phen, so với thư sinh bên ngoài này, nàng vẫn có vài phần tư thế của chủ nhân, dẫn hắn đến phòng ngủ cách vách, chỉ chỉ nói ” nha, gian phòng này cho người nghỉ ngơi, người nhanh đem y phục trên người thay đi, để bị cảm thì không tốt”

” Đa tạ tiểu thư!” Phùng Tử Kiện lại thủ lễ một cái, thầm nghĩ tuy tiểu thư này có vài động tác quá mức ” dững cảm” nhưng tâm địa thực tốt.

” Người đừng đa lễ! Mau vào đi thôi!” Bắc Dao Quang kỳ thật có chút không kiên nhẫn, nàng rất muốn sớm quay về phòng ăn lương không, thư sinh kia lại cứ thi lễ này nọ.

“dạ, tiểu thư có việc xin cứ tự nhiên, tiểu sinh tự đi vào”, Phùng Tử Kiện hoàn toàn không thấy Bắc Dao Quang không kiên nhẫn, vẫn lễ phép thi lễ lần nữa rồi mới đẩy cửa bước vào phòng.

Bắc Dao Quang thật vất vả mới thấy hắn đi vào phòng, lập tức xoay người đi vào phòng của nàng, nàng luôn là người không có tính kiên nhẫn, nếu không nể tình hắn cho nàng nước và lương khô, nàng mới sẽ không tốt cho hắn đi vào như vậy.

Vừa nghĩ nhưng động tác mở gói giấy dầu cũng không chậm, nhìn thấy một ít lương khô không ra màu sắc gì, ngửi thấy thì hình như có mùi bột mì, lấy tay sờ thử thì thấy mềm mềm, ẩm ướt, có lẽ là do dính phải nước mưa, nói tóm lại Bắc Dao Quang không biết phần đồ ăn trước mặt là gì, chỉ có thể hiểu là một dạng thực vật.

Lương khô của cổ nhân là vậy sao? Hay là đồ đặc biệt của các thư sinh? cho nên không ăn cái gì khác mà chỉ ăn cái loại đồ ăn không biết là gì?

Bắc Dao Quang do dự một hồi lâu, quyết định chịu đói một thêm chút nữa, không thể miễn cưỡng mình ăn cái loại đồ ăn này, có thể chờ thêm một hồi thì lửa nam trong bóng đêm kia sẽ trở lại.

7. Chương 7: Xà Huyết Quấy Phá

Bắc Dao Quang nghĩ nghĩ vẫn là quyết định trở lại trên giường, nếu muốn bụng không có cảm giác đói thì tốt nhất là nên giảm bớt hoạt động, mà lúc này biện pháp để giảm năng lượng nhất chính là ngủ, có lẽ khi ngủ sẽ không nhớ tới chuyện bị đói, dù sao muốn nàng ăn cái loại lương khô này thì không có cửa đâu.

Nằm trên giường ước chừng nửa giờ, Bắc Dao Quang thực sự không còn cảm giác đói khát nhưng phiền toái chính là, nàng cảm thấy nóng lên, nếu nóng một chút thì nàng còn nhẫn nhịn chưa tính, không nghĩ tới là càng ngày càng nóng, như là có lửa đang thiêu đốt trong người, làm cho nàng huyết mạch sôi sục, rất khó chịu.

Nhịn không được ngồi dậy, dùng sức kéo đai lưng, cởi bỏ ngoại sam trung y, chỉ mặc một cái yếm màu trắng cùng tiết khổ, Bắc Dao Quang vẫn cảm thấy nóng không chịu được, hơi thở trong lỗ mũi phun ra cũng nóng như lửa, làn da cũng nóng kinh người, đây quả thật không phải là cái nóng bình thường, đây quả thực là một loại tra tấn.

Bắc Dao Quang lúc đầu còn cố chịu đựng không rên la, nhưng càng về sau càng không chịu được, bụng lại nóng nhiều hơn, liền la to ” cứu mạng a, đau chết ta, đau quá, nóng quá, cứu mạng a”

Bắc Dao Quang một bên khóc thét, một bên đau tới cuộn mình lăn lộn trên giường, mái tóc dài dính đầy mồ hôi, ướt sũng dán vào trán và cổ của nàng.

Phùng Tử Kiện nghe la liền đẩy cửa phòng bước vào, nhìn thấy tình cảnh như vậy nhất thời mặt đỏ tai hồng, cuống quýt chạy ra ngoài, ở bên ngoài thì lễ giải thích ” thực xin lỗi tiểu thư, tiểu sinh không phải cố ý mạo phạm cô nương, tiểu sinh...”

Bắc Dao Quang bị sốt cao tra tấn tới chịu không nổi nữa, làm sao còn có tinh thần nghe hắn nói cái gì, vẫn tiếp tục rên la ” đau quá, ông trời, người làm cho ta chết đi, a, nóng quá, đau quá”

Phùng Tử Kiện nghe nàng rên la thảm thiết, lo lắng không thôi, không ngừng ở ngoài bước qua bước lại, miệng nói ” thánh nhân có nói phi lễ chó nhìn, tiểu thư hiện giờ y phục không tề chỉnh, tiểu sinh mà đi vào, ngày sau danh tiết của tiểu thư sẽ bị hủy, không thể vào”

Một hồi lại nói ” nhưng, tiểu thư lại hào phóng cho ta vào tránh mưa, thay quần áo, đối với tiểu sinh là có ân, thánh nhân có nói : chịu ơn người thì phải trả, hiện giờ tiểu thư đau đớn như thế, sợ là nguy hiểm tới tính mạng, tiểu sinh nếu còn bần khoản này nọ, làm cho tiểu thư bị nguy hại tính mạng thì tiểu sinh tội đáng chết vạn lần, thôi, thôi...chỉ có thể ngộ biến tòng quyền”

Phùng Tử Kiện vất vả ổn định tâm lý mới đẩy cửa bước vào, Bắc Dao Quang đã đau đến mức không thể rên thành tiếng, chỉ thống khổ ôm bụng ở trên giường rên rỉ, môi cũng vì nhịn đau mà bị răng cắn đến rách nát, Phùng Tử Kiện vừa nhắm mắt, vừa đi đến bên giường, lo lắng hỏi ” tiểu thư, tiểu thư, người rút cuộc làm sao vậy?”

” Ta, ta đau quá!” Bắc Dao Quang nói một từ cũng đau giống như phiên giang đảo hải, sông cuộn biển gầm.

Phùng Tử Kiện rất nhanh cầm áo bị Bắc Dao Quang đã ném xuống đất khoác lên người nàng, vội vàng xem mạch cho nàng ” tiểu thư, đừng khẩn trương, tiểu sinh có biết một chút y thuật, để tiểu sinh xem thử”

” Chết tiệt, ta nóng quá, người có biết hay không?” Quần áo vừa chạm đến da của nàng, làm cho nàng lập tức có cảm giác như bị thiêu đốt, liền đem quần áo ném đi, Bắc Dao Quang cắn răng, oán hận nói, nhưng cổ tay được tay hắn chạm vào lại thấy thoải mái vô cùng, giống như chạm phải một khối băng.

Bắc Dao Quang lập tức phản xạ, tính đem tay còn lại nắm lấy tay của Phùng Tử Kiện, Phùng Tử Kiện kinh hãi ” phi lễ chó nhìn, phi lễ không động, tiểu thư, người buông ra, buông tiểu sinh ra”

Đáng thương Phùng Tử Kiện đời này chưa từng cùng một nữ tử tiếp cận qua, huống chi còn là một nữ tử ăn mặc ít như vậy, làn da trắng muốt của Bắc Dao Quang cũng làm cho tâm hắn rục rịch lên, nhưng là người đọc sách từ nhỏ, phản ứng của hắn với chuyện này chỉ là phỉ nhổ cùng khùng hỏang mà thôi, dùng sức muốn thoát khỏi tay của Bắc Dao Quang.

Nhưng Bắc Dao Quang thống khổ lâu như vậy, thật may mắn mới tìm được thứ giúp nàng giải nhiệt, làm sao có thể dễ dàng buông tay. Thấy hắn giãy dụa, nàng lại dùng hết sức lôi hắn lên giường, dùng sức ôm chặt, quả nhiên chạm phải thân thể hắn, nàng lại cảm thấy thư thái, đáng thương cho Phùng Tử Kiện lại sắp ngất đi.

“Tiểu, tiểu thư, mau, mau buông tiểu sinh ra, nam nữ thụ thụ bất thân a”, Phùng Tử Kiện vừa giãy dụa muốn đứng lên, vừa lắp bắp nói.

Mỗi lần va chạm với hắn, Bắc Dao Quang đều cảm thấy lửa nóng giảm đi vài phần, liền nói ” người mau động động nhiều đi, mau a”

Phùng Tử Kiện nghe Bắc Dao Quang lớn mật nói những lời như thế, mồ hôi toát ra đầy trán ” tiểu, tiểu thư, mau buông tiểu sinh ra, tiểu sinh ở quê đã có vị hôn thê”

Thanh âm gần như khóc, Bắc Dao Quang mạnh bạo làm hắn sợ hãi, cơ thể vốn bị đau lại chịu phải lửa nóng tra tấn khổ không nói nên lời, nhưng nghe được câu này của hắn, lý trí của Bắc Dao Quang cũng thanh tỉnh một chút, nhất thời tức giận, dùng sức đẩy thân hình hắn ra, không biết là do nàng giận dữ nên sức lực cũng mạnh hơn hay là vì Phùng Tử Kiện nhất thời không để ý, chỉ thấy hắn bị nàng hất ngã trên mặt đất, còn chưa kịp la đau đã bị Bắc Dao Quang chỉ mặt mắng to ” họ Phùng kia, người là kẻ đọc sách ngu ngốc, người cho là bốn tiểu thư sẽ coi trọng người sao? Nếu không phải thân thể của người lạnh lẽo, làm ta có cảm giác thoải mái một chút, người cho rằng ta nguyện ý ôm người sao? Người cút đi cho ta, đi càng xa càng tốt, ta không muốn người lại vào đây”

Phùng Tử Kiện vốn cảm thấy áy náy vì hành vi xông vào đường đột của nàng, lại nghe Bắc Dao Quang mắng một hồi, càng thêm xấu hổ, chỉ biết cúi đầu giải thích ” đúng, thực xin lỗi, xin lỗi tiểu thư, tiểu sinh không phải cố ý, nghe tiểu thư kêu la cứu mạng, nhất thời vì tình thế cấp bách mới tiến vào, không phải là cố ý khinh thường trong sạch của tiểu thư”

Nghe hắn giải thích một hồi, Bắc Dao Quang ngay cả cười khổ cũng không có sức, lại vừa vận động nặng làm cho đau đớn và lửa nóng trong cơ thể càng tăng nhiều hơn, vừa rồi nhờ dựa vào thân thể của Phùng

Tử Kiện mà cảm thấy thoải mái được chút ít, nhưng sau khi đẩy hán ra thì lại như lửa cháy lan trên đồng cỏ khô, trong lòng hối hận không thôi, không nên giở trò khỉ phách đẩy hán ra, nếu không thì giờ này nàng không phải khó chịu như vậy.

Nàng rút cuộc đã tạo nên nghiệt gì mà lão thiên gia lại tra tấn nàng như vậy, đầu tiên là đem nàng vút vào hang động tối om, thật vất vả mới giữ được cái mạng thì giờ lại bị tra tấn bởi đau đớn và lửa nóng, so với khổ hình thiên đạo vạn quả còn khổ hơn.

Phùng Tử Kiện nói xong lời xin lỗi cùng giải thích, đang muốn đi ra khỏi phòng, nhưng vừa bước đi lại nghe Bắc Dao Quang thống khổ kêu la. Tiếng rên la của nàng cũng làm cho lương tâm của hán trải qua sự khảo nghiệm cùng tra tấn, đi một bước lại quay đầu nhìn xem một chút, mà mỗi khi nhìn thấy hình ảnh Bắc Dao Quang đầu tóc bù xù, hình ảnh thê thảm thì bước chân của hán lại thêm do dự, hung hăng ngắt đuôi mình một cái, hán lẩm bẩm ‘ nam tử hán đại trượng phu, có ơn không báo thì uống công làm người, bất quá tiểu thư này chỉ ôm một cái, nếu có thể giúp nàng giải được sự đau đớn kia thì bị ôm một chút cũng đâu có vấn đề gì, Oan Nhân nhất định sẽ thấu hiểu’

Phùng Tử Kiện quyết định xong liền đi trở lại bên giường, ngồi xuống ,lại nói với Bắc Dao Quang ” tiểu, tiểu thư, tiểu sinh định giúp tiểu thư giảm bớt thống khổ, chỉ sợ là sẽ có tổn hại đến danh tiết của tiểu thư về sau, tiểu thư nếu người đồng ý, tiểu sinh về sau nhất định sẽ không đề cập với bất kỳ ai về chuyện này, được không?”

Đây là lời nói can đảm nhất của Phùng Tử Kiện từ sau khi chào đời tới nay, nói xong liền lập tức cúi đầu, ngẩng đầu khí liếc nhìn Bắc Dao Quang một cái cũng không có.

Bắc Dao Quang quả thực khóc không ra nước mắt, ông trời sao lại ột tên đọc sách ngu ngốc tiến vào, đúng là một cách tra tấn nàng mà. Nàng hiện tại ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, tên đọc sách ngu ngốc kia còn không mau tiến tới, còn ngồi đó làm gì? Nếu hán không ngốc thì là quá mức trì độ, Bắc Dao Quang hoài nghi nước hán đưa cho nàng uống có vấn đề, nếu không sao sau khi uống nước của hán, nàng lại đau đến nồng nức này?

Nàng nào biết đâu rằng, nàng bị đau nhức lại nóng như thế là do trong huyết động nàng đã vô ý uống phải máu của Như Mặc, máu rắn có tính âm, tuy rằng Như Mặc một lòng muốn tu luyện thành tiên, gần chín ngàn năm qua chưa từng gần nữ sắc cũng không có nghĩa là máu của hán không có thiên tính của loài rắn. Chẳng qua là vì tu luyện mà có thể kìm chế được, nhưng Bắc Dao Quang thân thể chỉ là phàm nhân, trong lúc vô ý đã uống vào máu ngàn năm của Như Mặc, tuy rằng chỉ có một chút nhưng cũng đủ để làm nàng chịu không nổi, đau nhức không thôi. Nhưng đây mới chỉ là giai đoạn đầu, chỉ có nóng và đau đớn, nếu trong vòng mười hai canh giờ không được âm dương giao hợp sẽ bị vỡ kinh mạch mà chết, tình trạng cực kỳ thê thảm.

Mà duy nhất có thể giải trừ tính âm của máu rắn thì không có thân thể của Như Mặc là không được, nếu cùng một phàm nhân khác giao hoan thì cả hai đều cùng chết.

8. Chương 8: Tú Tài Ngộ Bình

” Người, người, mau, ôm ta”, Bắc Dao Quang cảm thấy từ khi chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên phải cố hết sức để nói chuyện, nói xong một chữ lại như có một trận đau nhức đánh tới, làm cho nàng muốn ngất xỉu.

Lúc này Phùng Tử Kiện cũng thông minh hơn, nhìn thấy Bắc Dao Quang tình huống không tốt, cũng bắt chấp mọi việc, lập tức chủ động ôm lấy thân thể của nàng. Bắc Dao Quang bị hán ôm, rút cuộc cũng hít vào một ngụm khí, làm giảm bớt cơn đau xong, Bắc Dao Quang lập tức chủ động lấy tay đặt lên thắt lưng hán ” tốt hơn nhiều, người xích lên chút nữa”

Phùng Tử Kiện mặt đỏ bừng, co quắp xê dịch lên phía trên mà Bắc Dao Quang ở dưới thân lập tức thuận thể dùng hai chân gác lên lưng hán làm cho Phùng Tử Kiện thiếu chút nữa lại muốn bỏ chạy.

Hắn là người đọc sách nhưng hắn cũng là một nam nhân, dưới thân lại là mỹ nhân nhuần ngọc ôn hương, còn chủ động như vậy, hắn làm sao có thể trong lòng không loạn, dù cố gắng kiềm chế nhưng dưới tình huống như vậy cũng không tránh được suy nghĩ miên man, tâm thần xao động.

Phùng Tử Kiện chỉ có thể nhắm mắt, trong lòng mặc niệm Ôan Nhân, tên vị hôn thê ở quê nhà, nói với chính mình không thể có lỗi với nàng.

Bắc Dao Quang dựa vào thân thể của Phùng Tử Kiện cũng giảm được chút ít nóng bức, ngẩng đầu thấy hắn vừa nhắm mắt, vừa lẩm bẩm liền dùng một ngón tay gõ lên trán hắn ” ư, con một sách, Ôan Nhân là gì của người?”

” A! Tiểu, tiểu thư, tiểu sinh tên là Phùng Tử Kiện!” Phùng Tử Kiện hậu tri hậu giác mới nghe được Bắc Dao Quang nói với hắn i, vội vàng lấp bắp đáp.

Bắc Dao Quang đối với tình huống hiện tại của bọn họ thấy có vài phần buồn cười, lại cảm thấy không cười nổi, buồn cười là vì nàng cùng một nam nhân ở chung một chỗ, tình thế ái muội lại chẳng làm nên chuyện gì, ngược lại còn thảo luận đề tài không đáng gì; cười không nổi là vì nàng luôn một lòng tìm một mỹ nam tử để cùng trải qua đêm đầu, không tới mỹ nam đầu không thấy lại xuất hiện một con một sách giúp nàng giảm đau. Bắc Dao Quang, người thực sự là đáng buồn a!

” Ta biết người kêu Phùng Tử Kiện, ta nói Phùng thư ngọc, người yên tâm đi, ta sẽ không cùng Ôan Nhân của người tranh giành, chờ ta hết đau, người liền rời nơi này đi”, Bắc Dao Quang xúc động nói.

Bắc Dao Quang ý muốn nói là người còn chưa đủ đẹp trai, cho dù người nguyện ý dâng cho ta, ta còn phải suy nghĩ lại a. Nhưng lời này vào tai Phùng Tử Kiện lại được hiểu thành ý khác, hắn nghĩ Bắc Dao Quang chỉ trích hắn không chịu trách nhiệm, nghĩ lại thì tuy rằng hắn bắt đắc dĩ mà ôm tiểu thư nhưng dù sao thì cũng là hắn với tiểu thư quần áo không chỉnh tề ôm nhau, chính mình cũng đã nhìn hết da thịt người ta, mặc dù không có người thứ ba biết nhưng có cái gọi là “quân tử không phòng khi tối”, hắn cũng có thể chịu trách nhiệm đối với tiểu thư nhưng còn Ôan Nhân nàng, ai. Thôi, Ôan Nhân, tiểu sinh đành phải xin lỗi người.

” Tiểu thư, người, người yên tâm, ta, ta Phùng Tử Kiện, thề với trời, nhất định sẽ phụ trách đối với tiểu thư”, Phùng Tử Kiện vội vàng cầm lấy tay của Bắc Dao Quang giơ lên cao, nghiêm túc nói lời ước hẹn.

Nhưng vừa mới động, Bắc Dao Quang đã kéo tay hắn lại, tiếp tục ôm, còn buồn bực nói ” ư, Phùng một sách, người phát gốc cái gì, ai muốn người phụ trách”

Cho xin đi, cái gì bọn họ cũng chưa làm, hắn phụ trách cái gì a? hơn nữa hắn dùng cách gì để phụ trách? cưới nàng? tưởng tượng nàng sẽ gả ột tên một sách, Bắc Dao Quang cả người liền rét lạnh, vội vàng lắc đầu nói ” ư, không phải, Phùng Tử Kiện công tử là vậy, việc hôm nay là người cứu mạng ta, xem như ta thực xin lỗi người, không cần người phụ trách, thực sự, người nên trở về cưới Ôan Nhân của người, sau khi rời khỏi nơi này, người nên quên hết mọi chuyện đi, hiểu chưa?”

” Không được! Cái gọi là quân tử không phòng khi tối, ta nếu đã muốn khinh nhờn trong sạch của tiểu thư thì sẽ phải chịu trách nhiệm, tiểu thư yên tâm, ta là có lỗi với Ôan Nhân chờ khi trở về quê sẽ đến nhận tội, cùng tiểu thư không có liên quan, chờ người nhà của tiểu thư trở về,ta sẽ hướng cha mẹ tiểu thư cầu hôn, tuy bây giờ ta chưa có công danh sự nghiệp, không cho tiểu thư được cuộc sống vinh hoa phú quý nhưng tiểu sinh nhất định sẽ cố gắng, chờ thi cử xong sẽ đến cưới tiểu thư, tiểu thư phải tin tưởng ta”

Phùng Tử Kiện đối xứng hô từ tiểu sinh sang ta là muốn tăng thêm quyết tâm phụ trách với nàng, nhưng vì vội vàng nên từ tiểu sinh nói càng nhiều hơn. Bắc Dao Quang nghe được nhất thanh nhị sở, giờ mới biết cái gọi là ” tú tài gặp được bình, kẻ đối áp giải”, chỉ có điều không biết trong hai người bọn họ, ai là tú tài, ai là bình, nói tóm lại, chuyện nàng vừa nóng vừa đau còn chưa giải quyết xong, lại thêm một con một sách dính trên người giống cao chớ cần phải xử lý. Phiền toái a.

Đang lúc Bắc Dao Quang quyết định nhịn đau để tiến hành hiện đại hóa giáo dục với Phùng một sách thì một trận đau nhức mới lại ập tới, lần này còn đau hơn gấp vạn lần, làm cho nàng còn chưa kịp bắt đầu đã hét lớn một tiếng chói tai.

Phùng Tử Kiện kinh hãi,” Tiểu, tiểu thư, người, người làm sao vậy?”

” Hảo, đau quá!” Bắc Dao Quang càng nhanh ôm chặt thân thể Phùng Tử Kiện, lúc trước nàng còn cố gắng chịu đau nhưng giờ thì không nhịn được nữa, Bắc Dao Quang dùng sức đẩy hắn ra, cuộn mình rên la ” đau quá, đau quá, cứu mạng, cứu mạng a”

Phùng Tử Kiện đi qua đi lại trước giường ” làm sao bây giờ?”

Cùng lúc đó, Như Mặc cũng cảm giác được dục tình sôi trào trong người, chỉ kịp tính toán rồi kinh hãi thốt lên ” không tốt”

Sau đó bước đến một chỗ vắng, không ai để ý, không thấy hắn có động tác gì nhưng người đã biến mất.

9. Chương 9: Xấu hổ Đối Mặt

Như Mặc dù thế nào cũng không hiểu vì sao Bắc Dao Quang tỉnh lại sớm như vậy, hơn nữa càng kỳ quái hơn là trang viện rõ ràng đã bị hắn hạ kết giới, nhưng vẫn có phạm nhân nhìn thấy nó, còn bước vào được bên trong, hi vọng vẫn còn kịp cứu vãn, nếu không một khi bọn họ làm nên chuyện sai trái thì không còn kịp nữa.

Thân ảnh tuyệt mỹ như một cơn gió cuốn vào trong viện, vốn định trực tiếp rơi vào trong phòng nhưng nghĩ đến sự kinh hãi của hai kẻ phạm nhân kia, sợ phải chuốc thêm phiền toái.

Mà trong phòng, xà huyết trong cơ thể Bắc Dao Quang vì Như Mặc đến gần càng thêm kích động, làm cho nàng như lại rơi vào luyện ngục, lại còn có tệ đại trước giờ chưa từng có ” ta, ta muốn, ta muốn”

” Tiểu thư, người, người muốn cái gì? Tiểu sinh đi lấy cho người?”, Phùng Tử Kiện nghe nàng lặp đi lặp lại câu đó, vội vàng chạy đến bên giường hỏi.

” Ta muốn, ta muốn!” Bắc Dao Quang dùng sức nắm lấy cánh tay của Phùng Tử Kiện, tròng mắt đã nhiễm đỏ, móng tay bấm chặt vào tay Phùng Tử Kiện, làm cho hắn đau đến nhú máu nhưng cũng không dám hô la, chỉ vội vàng hỏi ” tiểu, tiểu thư, rốt cuộc người muốn cái gì?”

Cánh cửa bị dùng sức đẩy ra, Như Mặc một thân gấm vóc vân bào xanh thẫm đã tiến vào phòng, Phùng Tử Kiện kinh hoàng quay đầu lại, còn chưa nhìn rõ bộ dáng người mới tới đã bị đẩy sang một bên, mà Bắc Dao Quang lúc trước còn cố gắng trèo lên người hắn thì giờ đã như con rắn quấn quanh người nam tử áo gấm xanh này, còn không ngừng hôn lên mặt hắn ” rốt cuộc đã đến đây, ta muốn, ta muốn”

Phùng Tử Kiện ghen hờn, trần trối nhìn tình huống trước mắt, nhất thời không hiểu cảm giác trong lòng là gì, hắn chỉ nhìn thấy một nam tử xiêm y tinh xảo, vóc dáng thon dài và một mái tóc đen dài.

”Huynh đài, làm phiền người đi ra ngoài trước, được không?”, Như Mặc vừa cầm tay Bắc Dao Quang, ngăn không cho nàng cởi bỏ quần áo của mình, vừa nói chuyện với Phùng Tử Kiện.

”Được, tiểu sinh không, không phải cố ý khinh bạc tiểu thư, thật sự là nàng...”, Phùng Tử Kiện đáng thương nghĩ rằng phu quân chính chủ của người ta đã trở về, một lòng muốn giải thích nguyên nhân vì sao mình xuất hiện ở đây.

” Ta biết, cảm ơn người chiếu cố nàng, thỉnh trước đi ra ngoài được không?” Như Mặc cảm thấy may mắn vì người nọ là chính nhân quân tử, hơn nữa tâm tính của xà huyết cũng chưa phát tác, nếu không, hắn cho dùng cấp tốc dâng vân giá vũ cũng sẽ không kịp, đến lúc đó nếu cả hai cùng chết thì con đường thành tiên của hắn không biết phải tu lại đến bao lâu.

” Hảo, hảo!” Phùng Tử Kiện liên tục gật đầu, đỏ mặt xấu hổ thối lui ra ngoài, không quên đóng cửa lại, cũng không quay về phòng ở cách vách, lại không thể đứng ở ngoài cửa, sợ người ta nói hắn nghe lén, đành phải chạy tới chỗ một căn phòng ở cách đó xa xa.

Thấy người đã đi ra ngoài, Như Mặc thở dài, còn Bắc Dao Quang lúc này hai mắt đã đỏ như máu, căn bản không còn thần trí, theo bản năng tìm lấy quần áo của Như Mặc, hẩn khép hai ngón tay lại một chút, thân hình Bắc Dao Quang liền mềm nhũn.

Lẽ ra máu của hẩn sẽ không có hiệu quả nhanh như vậy trong cơ thể nàng, nhưng thực tế lại xảy ra nhanh làm cho hẩn trở tay không kịp, cái này thật là phiền toái, máu đã bị nàng hút vào, không thể lấy lại. Nhưng hẩn là người tu hành, nếu phá giới, muốn tu thành tiên đắc đạo trở lại thì không biết phải tốn bao nhiêu lâu nữa, tuy nhiên nếu hôm nay không cứu nàng, ngư nương nàng sẽ không sống lại được, hại nàng mất đi tính mạng, sự tình càng nghiêm trọng hơn.

Giờ phút này đại kiếp nạn ngàn năm, vẫn không thể đắc đạo là vì thiếu ân tình của nàng chưa trả hết, trời xanh thương hẩn tìm kiếm ân nhân vất vả nên đã trực tiếp mang nàng tới trước mặt hẩn, nếu không nắm bắt cơ hội để báo đáp nàng, để nàng bị nguy hại đến tính mạng, thì thật là lỗi lớn.

Trong lúc hẩn còn do dự thì làn da Bắc Dao Quang vốn trắng nõn giờ đã chuyển sang xanh biếc đầy quỷ dị, Như Mặc vừa nhìn biết rằng nếu chậm trễ nữa thì sẽ nguy, xem ra đúng là thiên ý.

Ngón trỏ và ngón giữa cùng khép lại, tứ chỉ vén, miệng đọc vài câu khẩu quyết, trong phòng lại bày ra kết giới để ngăn người ngoài xâm nhập.

Hẩn chuẩn bị xong hết tất mọi việc, mới chậm rãi cởi bỏ y phục...

10. Chương 10: Chương 010

Chuẩn bị xong hết, cảm bào màu lục cũng cởi ra khỏi người, biến thành tấm vải thật dài đem quây chung quanh giường, tạo thành một không gian màu lục, da thịt tuyết trắng nổi bật trên nền màu lục, càng thêm tuyệt mỹ.

Như Mặc chậm rãi ngồi xuống, nhìn Bắc Dao Quang thở nhẹ một hơi, nàng vốn đang mê mang lập tức mở to ánh mắt đã trở nên mông lung, tràn ngập huyết sắc cùng tình dục, tứ chi chủ động quấn quanh thân Như Mặc, da thịt trần trụi bóng loáng, phát ra tiếng rên dài thối mái.

Máu trong người nàng cũng ảnh hưởng đến Như Mặc, tuy rằng trong đầy ý thức rất thanh tỉnh nhưng thân thể lại thích sự đụng chạm của Bắc Dao Quang.

Thời kì động dục của loài rắn thường là vào tháng năm, tháng sáu, bởi vì đối với loài rắn đây là mùa giao phối sinh sản, có điều để có lợi cho rắn nhỏ sống sót thì bọn chúng thường ngủ vào mùa đông. Như Mặc sau khi vượt qua kiếp nạn thứ nhất khi được một ngàn năm đã không còn chịu ảnh hưởng của thiên tính này nữa, hàng năm khi mùa xuân đến đối với hẩn mà nói chỉ là máu có ấm hơn một chút mà thôi, chưa từng có ý tìm kiếm bạn tình để giao phối.

Nhưng mà hiện tại, tâm huyết của hẩn đang trong cơ thể của Bắc Dao Quang kêu gọi, khiến cho dục vọng đã ngủ sâu gần vạn năm của hẩn rốt cuộc có dấu hiệu tỉnh lại, nhiệt độ cơ thể ấm áp cũng không quá nóng là cho Bắc Dao Quang đang như sốt cao có cảm giác chạm phải một dòng suối mát trong ” ta, ta muốn”

” Ta gọi là Như Mặc!” Như Mặc nhẹ nhàng lấy tay nâng lên mặt nàng đang cọ xát vào người mình, nhìn vào ánh mắt mơ hồ của nàng, nói.

Thanh âm từ tính dễ nghe, tựa hồ như xuyên thấu tra tấn dục vọng của Bắc Dao Quang, tiến vào đại não của nàng, ánh mắt của nàng dù tán loạn nhưng lời nói lại rất rõ ràng ” Như Mặc, Như Mặc, cho ta”

Như Mặc thở dài một hơi, biết không giải dục vọng cho nàng, sợ là nàng sẽ không tỉnh lại được, chỉ mong nàng sau khi tỉnh lại sẽ không trách hẩn là tốt rồi.

Không hề băn khoăn những việc sau này, Như Mặc cuối cùng cũng hôn lên môi Bắc Dao Quang, cảm xúc mềm mại cùng máu tinh ngọt làm cho nàng có cảm giác được giải thoát, làm cho Như Mặc vốn xanh biếc

càng thêm ám trầm, nữ nhân dưới thân gắt gao dán chặt vào hắn, không ngừng cọ xát, hai tay vốn nhỏ nhưng lại rất lớn mật, tham lam vuốt ve trên tấm lưng trắng nõn của Như Mặc.

Tiếng rên rỉ chưa thỏa mãn phát ra đã khiêu chiến ý chí của Như Mặc, đây là lần đầu tiên hắn ôm một thân thể khác phái, nhưng lại không phải là đồng loại, điều này làm cho Như Mặc trong lòng có vài phần không xác định nhưng giờ phút này đắm lao thì phải theo lao, trừ bỏ hắn thì còn có ai có thể giải độc trong người nàng?

Bắc Dao Quang cảm thấy nàng đang rơi vào một giấc mơ rất đẹp, trong mộng nàng cùng nam tử không thấy mặt hoan ái, da thịt hắn trắng nõn, so với tơ lụa còn mịn màng hơn, nụ hôn cũng ôn nhu lại ngọt làm cho nàng hận không thể nuốt hết vào bụng, còn có vòm ngực rắn chắc, tinh mỹ, làm cho nàng cảm giác thân mình đang ở trong một nửa băng, một nửa là lửa, không nói được là thoải mái hay khổ sở, nàng muốn nhiều mà động tác của hắn lại chậm, điều này làm cho Bắc Dao Quang rất không vừa lòng.

Vì thế nàng quyết định không đợi hắn, nàng phải làm chủ tiến trình cùng tiết tấu, đây là giấc mộng của nàng, sẽ do nàng làm chủ.

Như Mặc kinh ngạc nhìn Bắc Dao Quang ánh mắt mê man, chủ động cuồng dã trên người hắn. Như Mặc cũng từ từ nhắm mắt lại, hưởng thụ ấm áp cùng cảm giác cực lạc vây quanh, thì ra đây là tình dục, khó trách nhân loại từ xưa tới nay đều tránh không được...

11. Chương 11: Lo Lắng Chờ Đợi

Thì ra đây là tình dục, khó trách nhân loại từ xưa tới nay đều không nhịn được...

Phùng Tử Kiện lo lắng đi đi lại lại trên chiếc cầu gỗ, thỉnh thoảng lại nhìn cánh cửa phòng vẫn đóng chặt ở cách đó xa xa, giống như tượng phu đang đợi thê tử sinh nở “như thế nào còn chưa ra? đã hơn ba canh giờ, sẽ không có gì ngoài ý muốn đâu”

“Hắn là nên đi mời đại phu, nhưng chung quanh không có người, nên đi tìm đại phu ở đâu đây?”

“.....”

Phùng Tử Kiện nghĩ đông nghĩ tây, lăm bầm lâu bầu tối hơn nửa ngàng, bắt đầu cảm thấy hơi lạnh, ngửa đầu nhìn lên thì thấy sắc trời lúc này đã tối sầm, mà cánh cửa kia vẫn chưa có dấu hiệu mở ra, thậm chí ngay cả đèn cũng không có một ngọn, làm cho Phùng Tử Kiện cảm thấy bất an, vội đi nhanh đến bên cửa, vừa gõ tay lên tính gõ cửa lại rút về, một lần nữa lại lăm bầm ” không được, không được, tiểu thư có lẽ lâu ngày không cùng tương công gặp mặt, giờ đang là lúc đoàn tụ, tiểu sinh liều lĩnh gõ cửa thật là không ổn”

Nhưng vẫn không nhịn được lo lắng, Bắc Dao Quang lúc trước kêu đau thảm thiết như vậy, giờ phút này không biết thế nào? có phải đã hết đau hay là đau đến không la nổi nữa rồi?

Đáng thương cho Phùng một sách đứng ở bên ngoài lo lắng còn chịu phải gió lạnh mà không dám gõ cửa cũng không dám quay về phòng nghỉ ngơi, chỉ biết ngây ngốc đứng chờ mà trong phòng Bắc Dao Quang so với hắn cũng không tốt hơn là bao. Nàng cơ hồ không còn cảm nhận được các bộ phận trên cơ thể, tất cả đều bủn rủn, không có chút khí lực, yết hầu vì la to cùng rên rỉ trong thời gian dài nên hoàn toàn không phát ra tiếng, mà nam tử trên người nàng vẫn chưa chịu buông tha quyết định của hắn.

Kỳ thật sau khi phản công, nàng đã có chút thanh tỉnh, biết rằng mình không nằm mơ mà hết thấy đều là thật, đáng tiếc nàng còn chưa kịp e lệ đã giống như cuồng bạo, áp đảo nam nhân kia, thân hình mẫn cảm của nàng lần đầu nếm mùi tình dục, càng muốn nhiều hơn, không ngừng làm càn, luật động trên người nam tử, mùi vị đặc trưng cùng cảm xúc da thịt quen thuộc làm cho nàng mặt dù không thấy rõ diện mạo của hắn cũng biết đây chính là nam tử trần truồng nàng đã đụng phải trong động sâu.

Thì ra tên của hắn là Như Mặc, thật dễ nghe. Bắc Dao Quang theo trực giác biết hắn là mỹ nam tử bởi vì mái tóc hắn mềm mại dưới tay nàng, còn có da thịt bóng loáng, trơn mịn hơn cả tơ lụa, có được nam nhân

có điều kiện như vậy, đánh chết nàng cũng không tin hấn xấu, cho dù có xấu thì nàng cũng sẽ nhận thức.

Vì thế Bắc Dao Quang đặc ý hưởng thụ thành quả, cho đến lúc nàng muốn dừng thì mới phát hiện nàng đã không còn sức để ngừng mà Như Mặc cũng sẽ không cho nàng cơ hội để dừng, ai biểu nàng châm ngòi dục vọng của hấn?

Lòai rắn đa số khi giao phối không kéo dài, chỉ chừng vài phút là xong nhưng cũng có loại kéo dài đến hai mươi mấy giờ cũng không ngừng, đáng thương cho Bắc Dao Quang rất không may đã đụng trúng loại thứ hai.

Cho nên, đến khi Như Mặc cảm thấy mỹ mãn xuất ra tinh lực trong cơ thể nàng thì Bắc Dao Quang đã sớm hôn mê.

12. Chương 12: Như Mặc Ảo Nảo

Sau khi dục vọng được hoàn toàn thỏa mãn, Như Mặc lúc này mới nhớ tới Bắc Dao Quang chỉ là thân thể phạm nhân, không thể chịu nổi sự giao hoan kéo dài như vậy, hơn nữa còn vì giúp nàng giải xả huyết, thể nhưng bản thân mình lại say mê nhập vào trong đó.

Trong lòng Như Mặc ảo não không thôi, nhìn thân thể nàng tràn ngập dấu vết của hấn, cơ hồ mỗi tắc da thịt đều có, có cái là do đầu lưỡi hấn liếm qua mà lưu lại nhưng phần lớn là do dấu răng của hấn tạo thành, nghĩ tới chuyện này, Như Mặc liền thấy thất kinh, hấn thực sự là sơ suất quá, lúc đầu còn vì cứu người nhưng về sau lại hoàn toàn do ý muốn của hấn, hấn trở nên mê luyện tình dục, nhiệt tình tận hưởng...Mà đây lại là điều tối cấm kỵ của việc tu tiên đạo.

Điều làm cho hấn hối hận không ngừng không chỉ có thể mà còn vì hấn đã trút toàn bộ tinh lực vào cơ thể nàng, đây mới là chuyện phiến toái chân chính. Tuy nói rằng trăm ngàn năm qua, nhân loại cùng xà yêu sinh ra xà tử tỷ lệ phi thường thấp, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, giờ phút này hấn lại trút toàn bộ tinh lực vào người nàng, có nghĩa là nàng rất có khả năng thụ thai mà nếu thực sự có thai thì xà tử dù được sinh ra hay không cũng đã là nghịch thiên, rồi loạn luân thường.

Đến lúc đó, nhẹ thì mấy ngàn năm đạo hạnh của hấn sẽ bị hủy, nặng thì tính mạng khó bảo toàn, hấn không phải là thiên tài đệ nhất trong việc tu hành, thể nhưng lại để mình phạm phải sai lầm bực này, tựa hồ như từ khi thấy nàng, hấn làm gì cũng đều rối loạn cả lên.

Như Mặc thật nổi lên ý định giết Bắc Dao Quang, nhưng sau lại từ bỏ, hấn tự nói với chính mình, đây có lẽ là kiếp nạn trên con đường tu hành, hấn không thể vì lo âu nhất thời, suy nghĩ sai lầm mà giết nàng thì còn gây nên tai họa lớn hơn.

Hiện giờ chuyện đã xảy ra, ván đã đóng thuyền, chỉ cần chờ qua hai năm thân thể Bắc Dao Quang không có gì thay đổi là tốt, tinh lực của xà loại cũng không giống nhân loại, khoảng hai mươi ba canh giờ là có tác dụng thụ tinh, tinh lực bọn họ theo thời gian lớn lên, có thể ở trong cơ thể giống cái đến ba, bốn năm mới phát huy tác dụng. Nhưng vì Bắc Dao Quang là phạm nhân, nên Như Mặc phỏng đoán nếu vượt qua hai năm vô sự thì tỷ lệ thụ thai coi như không xảy ra.

Hai năm đối với hấn chỉ là thời gian ngắn ngủi trong nháy mắt, nhưng đối với nhân loại thì lại là một quá trình không ngắn, hơn nữa nhân loại cũng không giống bọn họ có thời kì giao phối cùng động dục định kỳ, nói cách khác, không phải chỉ chờ hai năm như phỏng đoán của hấn mà có thể chỉ trong vòng một năm, tinh lực trong của hấn trong cơ thể nàng có khả năng thụ tinh thành công.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Như Mặc lại trở nên khó coi, không dám nghĩ tiếp nữa, lỡ Bắc Dao Quang thật sự có con với hấn, hấn nên làm thế nào, xà tử vừa ra đời sẽ bị thiên lôi đánh, đó là do trên trời trừng phạt nghiệt chướng do người và yêu kết hợp, cho nên từ xưa, nếu xà tử được may mắn sinh ra thì cũng không sống được bao lâu, bị cả hai giới bài xích, cho nên dù thế nào hấn cũng không thể để chuyện như vậy phát sinh đối với bản thân mình.

Như Mặc do dự một hồi lâu, vẫn không thể quyết định có nên liều mạng hao tổn tu vi ngàn năm hay không, cũng muốn sửa sai.

Tuy nhiên nếu sử dụng phương pháp này, xà tử chắc chắn là không có nhưng cũng đồng thời tước bỏ quyền làm mẹ của Bắc Dao Quang, hại người ta không có con nối dõi cũng là việc thiên đạo tối kỵ. Hắn không thể vì bảo vệ đạo hạnh và tính mạng của mình mà lại hủy đi tương lai của Bắc Dao Quang, trong thời đại này, nữ tử nếu không sinh dục được thì cũng sẽ không thể có hạnh phúc.

Trái lo phải nghĩ cũng không nghĩ được biện pháp nào chu toàn làm cho Như Mặc càng thêm phiền não, khó trách nhân loại thường nói ” một lần sai lầm, hận ngàn năm”, hắn hiện giờ đã cảm nhận được rõ ràng.

Tay gơ lên, màn phủ quanh giường lại biến thành gấm vóc hoa bào, nổi lên giữa không trung, Như Mặc chậm rãi đứng dậy, quần áo như có linh tính cũng bao phủ chỉnh tề trên thân thể hắn, đứng bên giường, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt vẫn ngủ say của Bắc Dao Quang, Như Mặc cau mày, thở dài, này cũng không được, kia cũng không xong, trừ bỏ mặc cho số phận thì đúng là không còn biện pháp nào khác, chỉ mong ông trời đừng quá mức trêu chọc hắn.

Tay phải búng ra một cái, một viên đan được màu vàng đã nằm trong lòng bàn tay, cũng chẳng thấy có động tác gì nhưng Bắc Dao Quang đang nằm trên giường đã hé miệng, viên đan được kia liền bay thẳng vào miệng nàng, ngón trở lại vẽ một đường cong trong không trung, viên đan được liền trôi theo vết hầu vào bụng nàng. Viên đan được nho nhỏ kia cũng tiêu phí mất của hắn mấy trăm năm chế luyện, lại thêm sử dụng rất nhiều loại dược liệu quý hiếm, cũng chỉ luyện được bốn mươi chính viên, hơn phân nửa là dùng để tích đức tích thiện, giống như hôm nay vậy, vì dục niệm của bản thân mà dùng đến một viên kim đan đã là sự phá lệ đặc biệt.

Có được viên đan này, Bắc Dao Quang không những có thể nhanh phục hồi nguyên khí mà còn kéo dài tuổi thọ, không biết có được xem là vì họa mà được phúc, nhưng nếu muốn truy cứu thì trách nhiệm vẫn là do hắn, nếu hắn không nhất thời không kiềm chế được thì viên kim đan này cũng không cần dùng tới, cho nên đã nhất định dây dưa với nhau thì một bên muốn đơn phương phản kháng cũng không được.

Kim đan cũng đã cho nàng ăn, nghĩ rằng Bắc Dao Quang không lâu sẽ tỉnh lại, Như Mặc lại vận dụng pháp lực xóa bỏ các dấu vết trên người nàng, cũng mặc lại xiêm y chỉnh tề cho nàng, càng không quên đem giường và phòng khôi phục tình trạng ban đầu, Như Mặc còn muốn xóa bỏ trí nhớ của Bắc Dao Quang, nhưng nhớ tới còn có một thư sinh đang đợi bên ngoài nên mới từ bỏ ý định.

Nói hắn trốn tránh cũng tốt, nói hắn dối gạt mình cũng được, nếu có thể Như Mặc thực muốn rũ sạch hết, cảm thấy nếu tiếp tục liên quan với nhau hắn về sau sẽ phạm sai lầm ngày càng nhiều, nhưng đáng tiếc là hắn không thể, hắn bỏ đi thì ân tình hắn thiếu sẽ vĩnh viễn không hồi đáp được mà nguyện vọng thành tiên của hắn càng không thể thực hiện.

Chậm rãi mở ra cửa phòng, Phùng Tử Kiện nghe được tiếng mở cửa, ngậy người một lát rồi lập tức kinh động chạy tới, nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ vô trù của Như Mặc lại ngậy người lần nữa, hồi lâu mới phục hồi được khả năng nói chuyện, nhưng cũng không tránh khỏi lắp bắp ” công , công tử, tiểu, tiểu thư nàng đã tốt hơn chưa?”, nói xong mới thấy thân phận của hắn không thích hợp để hỏi vấn đề này, lại kích động giải thích ” công tử, đừng hiểu lầm, tiểu sinh chỉ là quan tâm”

13. Chương 13: Thanh Xà Bạch Xà

Như Mặc không nghĩ tới nhân loại này có thể ngây ngốc đứng canh bên ngoài cửa nhiều giờ như vậy, nhưng vừa thấy, cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao hắn đã bày ra kết giới nhưng người này vẫn nhìn thấy trang viện, thậm chí còn vào được bên trong.

Người này rõ ràng là sao Văn Khúc chuyển thế, hạ phàm là để phò tá inh quân, cho nên kết giới hắn bày ra để che mắt phàm nhân và yêu loại nhưng lại không che giấu được với tinh quân chuyển thế, nếu hắn đã

xuất hiện ở đây là do có duyên với người ở hồng trần, tuy nhiên không biết tiền duyên của Văn Khúc Tinh cùng Bắc Dao Quang đã kết từ khi nào và ở đâu?

Tâm tình của Như Mặc vốn đang oao não, nhìn thấy Phùng Tử Kiện là tinh quân chuyển thế, đột nhiên tốt hơn rất nhiều, tuy rằng đã hạ phạm Văn Khúc tinh cũng không giống phạm nhân bình thường, mệnh số hắn dù sao cũng đã được vào hàng tiên ba, nếu số mệnh của hắn cùng Bắc Dao Quang có liên quan với nhau vậy thì sau này có gì xảy ra cũng dễ giải quyết hơn.

Không biết đây có nên gọi là vui sướng khi người gặp họa?

Như Mặc ôn hòa hướng hắn mỉm cười, "Đa tạ các hạ quan tâm, tại hạ Như Mặc, các hạ xưng hô như thế nào? Dao Quang đã không sao"

"Ách, không dám, tiểu sinh họ Phùng, tên Tử Kiện, người Sơn Tây, nhân đi qua đây bị gặp phải mưa may nhờ tiểu thư cho vào thay quần áo, sưởi ấm, lại đúng lúc tiểu thư không khỏe nên mới, mới.."

Phùng Tử Kiện giải thích, Như Mặc đều nhìn thấy, trong lòng cười thầm, từ xưa Văn Khúc Tinh Quân luôn nổi tiếng bởi tài hùng biện, không ngờ hắn hôm nay lại nhìn thấy bộ dáng ăn nói lấp bắp của Văn Khúc "Phùng công tử xinh đẹp tự trách, Như Mặc còn chưa cảm tạ Phùng công tử trong lúc Như Mặc không có ở đây đã chiếu cố cho Dao Quang. Dao Quang là tái phát bệnh cũ, Như Mặc đã giúp nàng chữa trị qua, không bao lâu nữa sẽ có thể tỉnh lại"

"A! Thì ra là thế! Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Tiểu sinh cũng yên tâm!" Phùng Tử Kiện rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tâm tình tốt cuộc cũng được thả lỏng, chợt rung mình một cái.

Tầm mắt nhìn thấy hắn ăn mặc đơn bạc, đã hiểu vài phần "buổi tối trời hơi lạnh, Phùng công tử trước đây về phòng nghỉ ngơi, bọn nha hoàn và phò dịch hôm nay xuống thôn trang bên dưới du xuân chắc cũng sắp về tới, lát nữa sẽ cho người mang cơm chiều tới, chỉ là ủy khuất Phùng công tử phải chờ đợi"

"Không dám nhận! Không dám nhận! Là tiểu sinh quấy rầy công tử", Phùng Tử Kiện nghe Như Mặc nói rất lễ phép lại chu đáo, cảm thấy xuất động lại bất an nên lại nói lấp bắp.

"Phùng công tử thỉnh!" Như Mặc khẽ gật đầu vì lễ, làm một cái tư thế mời, khóe môi vẫn nở nụ cười khách khí.

Phùng Tử Kiện lại thi lễ sau đó mới chậm rãi quay về phòng Bắc Dao Quang đã chuẩn bị cho hắn, Như Mặc thấy hắn đi vào phòng xong, mày mới hơi nhíu lại một chút. Hắn thật ra có thể không ăn cơm nhưng Phùng Tử Kiện và Bắc Dao Quang là phạm nhân, không thể không ăn không uống giống như hắn được, nhân lúc Bắc Dao Quan còn chưa tỉnh, xem ra phải tìm đến vài nha hoàn và tôi tớ.

Quay lại phòng, thấy Bắc Dao Quang vẫn còn ngủ say sưa trên giường, nghĩ đến sau này không còn những ngày tháng an bình, cần phải có hai người hợp ý ở bên cạnh nàng mới được, xem ra cũng đã tới lúc gọi bọn họ về.

Vươn tay phải, ngón cái chạm vào ngón út, nửa cái móng tay vừa rơi xuống đất, lập tức đã ẩn vào bên trong, không bao lâu ngay chỗ đó đã xuất hiện một nam một nữ, nam thì tuấn tú, nữ thì xinh đẹp, hai người một thanh y, một bạch y, vừa nhìn thấy Như Mặc thì mừng rỡ như điên, cơ hồ là quỳ xuống trước mặt hắn "khấu kiến chủ nhân, một ngàn năm không gặp, cứ tưởng chủ nhân đã quên chúng ta"

Người lên tiếng là cô gái mặc bạch y, trang phục theo kiểu nha hoàn, trên đầu còn vấn song hoàn kế, thanh âm của nàng vừa vui sướng lại cho chút ủy khuất, Như Mặc nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh "Trần Châu, người lại đi đến nhân gian chơi đùa phải không?"

Tuy rằng hắn triệu bọn họ đến đúng là muốn bọn họ về sau chiếu cố cùng hầu hạ Bắc Dao Quang, bất quá hắn còn chưa cho bọn họ biết đã thấy bọn họ ăn mặc theo kiểu nha hoàn và sai vặt, điều này chỉ có thể giải thích hai tiểu tử này nhân lúc hắn chuyên tâm tu luyện đã trốn đến nhân gian.

"Chủ nhân, ngài đừng nóng giận, Trần Châu thực ngoan, tuyệt đối không có hại người!" , Trần Châu vốn đang tính làm nũng, nghe được ngữ khí của Như Mặc liền luống cuống, vội vàng cúi đầu nói.

"Chủ nhân, Thanh nhi có nhìn nàng, Trần Châu đích xác không có dính vào, chủ nhân cũng biết nàng luôn luôn thích náo nhiệt, không chịu được khổ và tu luyện tịch tịch, lần này chúng ta đến làm hạ nhân trong

một gia đình giàu có. Không ngờ chủ nhân triệu hồi đột ngột, nên quần áo cũng không kịp thay đổi, đã tới gặp chủ nhân rồi”, thiếu niên áo xanh vẻ mặt trầm ổn, trưởng thành, bình tĩnh nói.

” Đứng lên đi! Đi chuẩn bị các loại đồ ăn cho con người, mặt khác cũng chuẩn bị một bộ xiên y đưa đến phòng cách vách”, Như Mặc thần nhiên phân phó.

” Tuân mệnh, chủ nhân!” Hai người nghe được Như Mặc phân phó đều có chút hưng phấn, Trần Châu lại lập tức theo trên mặt đất bò lên, đi tới bên cạnh Như Mặc, lấy lòng hỏi ” chủ nhân, ngài lần này sẽ không đuổi chúng ta đi nữa chứ?”

” Chiều cổ nàng cho đến khi nàng chết mới thôi”, Như Mặc chỉ vào Bắc Dao Quang trên giường nói ” nàng kêu là Bắc Dao Quang, về sau nàng chính là người các người phải bảo vệ và chiều cổ, khi ta rời đi hoặc không có ở bên cạnh nàng, đừng để bất kỳ kẻ nào xúc phạm tới nàng, hiểu chưa?”

” Chủ nhân, nàng là ai? Trên người nàng như thế nào lại có khí tức của người?”, Trần Châu hít hít cái mũi, tươi cười trở nên cứng ngắc, hết nhìn Như Mặc lại nhìn Bắc Dao Quang trên giường, nhất thời nổi lên ghen tỵ. Nữ nhân phàm trần này lại có được khí tức của chủ nhân mà nàng chờ đợi một ngàn năm rồi cũng không có được, nàng ta dựa vào cái gì mà có được? Chủ nhân còn muốn nàng đi hầu hạ nàng ta?

“Trần Châu, đừng hỏi nhiều, ngươi nếu không muốn thì có thể rời đi, còn đã lưu lại thì tuyệt đối phải làm đúng như lời ta phân phó”, Như Mặc hơi nhíu mày, nha đầu Trần Châu này cái gì cũng tốt, duy có tính tình vô lễ, kiết ngạo là làm cho hắn đau đầu, hơn nữa lại quá mức ham chơi, nếu không thì dựa vào ngộ tính của nàng, tu hành lại có khiếu, đáng tiếc nàng lại không muốn tu thành tiên, chỉ một lòng hướng tới cuộc sống náo nhiệt của phàm nhân.

” Chủ nhân!” Trần Châu còn muốn cãi lại, chính là lại sợ Như Mặc thật sự đuổi nàng đi, thật vất vả mới gặp lại chủ nhân, nàng làm sao bỏ đi cho được. Không phải là chiều cổ cho nhân loại đoán mệnh này sao? vậy thì chiều cổ đi. Chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy chủ nhân, nàng nhịn. Trần Châu trong lòng không phục hừ lạnh một tiếng, hung hãn liếc về phía Bắc Dao Quang đang nằm trên giường một cái.

” Thanh nhi, nếu có chút sai lầm, sẽ hỏi ngươi!” Như Mặc lại nói thêm một câu

Thiếu niên thần sắc không thay đổi, như trước trầm ổn cúi người hành lễ,” Chủ nhân yên tâm! Thanh nhi sẽ bảo vệ tốt cho Bắc tiểu thư, cũng sẽ không để cho Trần Châu gây rắc rối”

” Thanh nhi, ngươi có ý tứ gì?” Trần Châu vừa nghe lời này, lập tức hướng về phía thiếu niên trợn mắt nhìn chằm chằm.

“Ý tứ thể hiện trong lời nói”, thiếu niên hoàn toàn không bị sắc mặt giận dữ của nàng hù dọa, vẫn không nhan không chậm nói ” chúng ta nên đi làm việc, hay là ngươi muốn rời khỏi chủ nhân, tiếp tục hầu hạ thiên kim đại tiểu thư kia?”

Quả nhiên vẻ mặt tức giận của Trần Châu lập tức xui xuống như cái bánh trắng nhúng nước, nhưng vẫn không chịu thua, nói ” được, Thanh nhi, hôm nay ta nể mặt chủ nhân, không so đo với ngươi, còn không đi”

Thanh nhi ảm đạm cười, cũng không đem uy hiếp của nàng để vào mắt, chỉ hướng Như Mặc cung kính hành lễ rồi tháo lui rồi mới rời khỏi phòng, Trần Châu mang theo vẻ mặt không cam lòng cũng đi theo. Như Mặc nhìn tình cảnh hai người, nhịn không được mỉm cười, so với một ngàn năm trước cũng không có gì khác biệt, Trần Châu vẫn là bị Thanh nhi chế phục, có Thanh nhi chắc sẽ không gây ra rắc rối lớn gì. Về sau có bọn họ bên cạnh Bắc Dao Quang, hắn cũng yên tâm phần nửa, cũng có thể tránh được cho hắn nhiều việc lặt vặt phiền toái.

14. Chương 14: Ấn Tượng Đầu Tiên

Khi một mâm đồ ăn tràn đầy sắc, hương, vị được đưa vào phòng, Như Mặc càng thấy quyết định gọi bọn họ về là đúng, mà Bắc Dao Quang trên giường không biết là do mùi đồ ăn làm gọi lên cảm giác đói bụng hay

là kim đan đã khiến nàng lúc này thức tỉnh, ngón tay vô thức động đậy mà mí mắt cũng có dấu hiệu mở ra.

“Có đem thức ăn cùng quần áo cho Phùng công tử ở cách vách chưa?”, Như Mặc chỉ liếc mắt nhìn tình huống của người trên giường, cũng không có tiến đến đỡ nàng mà thản nhiên hướng Trần Châu hỏi.

“Chủ nhân yên tâm, đã đưa đi”, Trần Châu giống như đứa nhỏ đang chờ được khen, nhìn Như Mặc lấy lòng.

“Ân, tạm thời cũng không còn chuyện của các người, lui xuống nghỉ ngơi đi”, Như Mặc nhìn thấy ánh mắt Bắc Dao Quang sắp mở ra, liền đi đến bên giường.

Trần Châu đang định nói chuyện liền bị ánh mắt của Thanh nhi ngăn cản, sau đó dùng lực nắm lấy tay nàng, lôi ra khỏi phòng, Trần Châu thực sự không nhìn sắc mặt của chủ nhân, chủ nhân giờ phút này không muốn có người quấy rầy, nàng còn làm phiền, xem ra sau này cuộc sống của hắn sẽ rất náo nhiệt.

” Thanh nhi người làm gì?” , bị lôi ra khỏi phòng, vẻ mặt Trần Châu không cam lòng, hung hăng thoát khỏi bàn tay của Thanh nhi ” người sao lại giúp đỡ người ngoài?”

“Trần Châu, nếu người không muốn chủ nhân chán ghét người thì hãy nên thu liễm lại một chút, người lúc trước hầu hạ người ta không phải cũng bị khinh bỉ sao? như thế nào đồng dạng là người hầu, bây giờ người lại không cam nguyện? Người cho dù nhìn nàng không vừa mắt, cũng phải nghĩ rằng nàng sẽ không sống lâu hơn chúng ta đúng không? Người cứ liều lĩnh, lỗ mãng như thế thì thành bộ dáng gì nữa? muốn ta giúp người thì chính người trước hết cũng phải tự giác một chút, đừng gây thêm phiền toái cho ta, lời nói của chủ nhân người cũng đã nghe, ta đã ở trước mặt hắn đảm bảo người sẽ ngoan, nếu người gây rắc rối, ta cũng bị người liên lụy, người nếu không muốn ta giúp người thì ngày mai ta sẽ đi nói với chủ nhân hết thấy sự tình của người sẽ không còn liên hệ tới ta, nếu chủ nhân đuổi người đi, ta sẽ không giúp người cầu tình”

Lời Thanh nhi rất sắc bén, mỗi câu mỗi chữ đều nói đúng tâm sự của Trần Châu, vẻ mặt lại rất ung dung tự tại làm cho Trần Châu vừa hận vừa tức, rồi lại ngẫm lại những lời Thanh nhi nói, thời gian còn dài, nàng còn nhiều cơ hội, nếu lúc này nàng làm cho chủ nhân ghét bỏ về sau nàng sẽ không còn cơ hội nhìn thấy chủ nhân nữa. Nếu có thêm sự giúp đỡ của Thanh nhi, tự nhiên việc sẽ thuận lợi hơn, nghĩ thế, lại thấy cao hứng hơn, lập tức tiến tới ôm lấy cánh tay của Thanh nhi, học bộ dáng làm nũng của nữ tử nhân loại nhẹ nhàng nói với hắn

“Thanh nhi tốt, ta đều nghe lời người là được rồi, bất quá người nếu có nghĩa thì phải nên giúp ta, người cũng biết ta thích chủ nhân cũng không phải chuyện một, hai năm, năm mơ cũng muốn được ở cùng một chỗ với chủ nhân, chẳng được lâu dài cũng cam tâm tình nguyện, trước kia chủ nhân nói chỉ một lòng tu luyện thành tiên, cho nên không gần nữ sắc, hiện tại không giống vậy nữa, hắn đã cùng nữ tử nhân loại kia hoa ái, nhất định cũng sẽ thích ta, cho nên Thanh nhi, người nhất định phải giúp ta”

“Ta đã lừa người bao giờ chưa?”, Thanh nhi nhìn cánh tay đang được nàng ôm, bất động thanh sắc hỏi lại.

“Đúng, Thanh nhi chưa từng lừa gạt ta, Thanh nhi tốt, hiện giờ phải làm sao?”, Trần Châu nhìn gương mặt tuấn tú đáng yêu của Thanh nhi hoàn toàn không tương xứng với hơi thở trầm ổn, lập tức tín nhiệm gạt đầu, sau lại nhìn cửa phòng, hồi ý kiến hắn.

“Hiện tại đương nhiên là tìm một phòng ngủ, nghỉ ngơi xong rồi sẽ bàn bạc kỹ hơn”, Thanh nhi rút cánh tay khỏi cái ôm của nàng, đi đến chỗ của hắn.

Trần Châu có chút không buông tha nhìn cửa phòng của Như Mặc một lúc lâu mới đuổi theo bóng dáng Thanh nhi, Thanh nhi nói rất đúng, thời gian còn dài, nàng thực sự không thể nóng vội.

Hai thân ảnh ngoài cửa đi xa, trên giường Bắc Dao Quang vẫn còn mê muội nhìn Như Mặc, vẫn duy trì tư thế nằm nữa, thậm chí ngay cả mắt cũng chưa chớp một cái, Như Mặc đã sớm biết nàng có vài phần ” hào phóng lớn mật” nên cũng không nói gì, tùy ý nàng nhìn, dù sao chuyện không nên làm cũng đã làm, bị nàng nhìn thì cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

” Người, người, người là ai?” Bắc Dao Quang rốt cục cũng lên tiếng, trong lòng cảm thán không thôi, nếu không phải đích thân trải nghiệm, nàng thật không dám tin tưởng trên đời lại có một nan tử tuyệt sắc như vậy, phải nói là thần tiên hạ phàm mới đúng, mà có khi thần tiên cũng không đẹp bằng hắn.

Bây giờ Bắc Dao Quang lại ngàn lần cảm tạ Lãnh Châu Ngọc đã phát minh ra thuốc nước thần kỳ, nếu không có thuốc nước đó, nàng sẽ không thể đến nơi này, nếu không tới được nơi này thì làm sao nàng có thể gặp được tuyệt mỹ nam tử này chứ?

Sờ sờ khoe miệng, may mắn không chảy nước miếng, Bắc Dao Quang lúc này mới yên tâm vài phần, nàng cũng không muốn vừa gặp mặt đã lưu lại ấn tượng không tốt với mỹ nam tử, nàng cũng không biết trong huyết động nàng đã hoàn toàn phá hư hình tượng đối với Như Mặc, huống chi lúc này nàng lại còn nhìn chăm chăm vào mặt người ta.

” Như Mặc!” Như Mặc thanh âm để nghe trả lời nàng, cũng không có tươi cười nhưng đã làm cho Bắc Dao Quang thất điên bát đảo.

Vân vân? Như Mặc? cái tên quen thuộc này lập tức nhắc cho Bắc Dao Quang nhớ lại giấc mộng xuân tình, nàng nhớ rõ trong mộng nàng đã làm gì, cũng đã đem nam tử tên Như Mặc kia ăn đến xương cốt không còn, nàng nhớ rõ toàn bộ quá trình cơ hồ là nàng cưỡng bạo hắn.

Sắc mặt Bắc Dao Quang giống như bị mấy tấn thuốc nổ oanh tạc, từ trắng sang hồng, từ hồng chuyển thành đen, nàng chưa bao giờ nghĩ nàng lại có lúc “cuồng dã” như vậy, mặc dù là cảnh trong mơ cũng làm ất nàng đỏ bừng. Hiện tại lại đối mặt với Như Mặc, trong lòng khó nhịn được cảm giác tê rần, làm cho nàng lại nổi lên ý niệm áo đảo hắn, cũng may rốt cuộc nàng cũng đã kiềm chế lại.

Hít một hơi sâu, Bắc Dao Quang tự nói với chính mình, nam nhân này nàng định chắc rồi, bắt quá phải từ từ, dù sao hắn cũng là người cổ đại, bảo thủ giống như thư sinh ngọc kia, nếu nhanh qua sẽ làm cho hắn sợ quá mà bỏ chạy.

Xem ra nàng phải hoạch định một kế hoạch ” săn bắn” nghiêm mật mới được, trước hết nàng nên kết bằng hữu với hắn, chờ sau khi đã có cảm tình tốt thì sẽ chuyển thành quan hệ nam nữ, sau đó có thể thử cùng hắn nắm tay, có thói quen nắm tay xong rồi thì tiến tới hấp dẫn hắn ôm nàng, chờ hắn đã quen ôm nàng rồi thì lại thử hôn môi. Đương nhiên mục đích cuối cùng là đem hắn trở thành phu quân, về sau có thể mỗi ngày cùng hắn sinh sống hạnh phúc. Bắc Dao Quang nghĩ tới đó thì tràn đầy hưng phấn, bàn tay cũng đỏ mề mề, cũng may nàng tự nhận nàng không có ưu điểm gì, chỉ là đối với mỹ nam tử thì có tính nhận nại cực kỳ cao, nếu không lúc trước nàng cũng sẽ không vì theo đuổi Quân Mặc Ngôn mà lên kế hoạch suốt nửa năm.

Nhưng không biết để câu dẫn đại mỹ nam Như Mặc thì cần bao nhiêu thời gian, bắt quá là một cực phẩm mỹ nam như vậy, cho dù mất mười năm cũng cam lòng, không, không đúng, mười năm quá dài, mười năm thì nàng đã thành thiếu phụ, phải thu ngắn thời gian lại, ba năm là được rồi, ba năm phải thu phục được, ba năm còn làm không xong thì cho dù phải cưỡng bức nàng cũng sẽ biến hắn thành của mình.

Bắc Dao Quang vừa nhìn chăm chăm Như Mặc, vừa hạ quyết tâm, Như Mặc biết nàng đang tính kế, nữ tử này lại bắt đầu đi vào không gian do mình tưởng tượng ra, từ lúc ở huyết động hắn nghe nàng lải nhải, lẩm bẩm liền biết nàng có sức sống rất mạnh mẽ.

“Người chắc đã đói bụng? đồ ăn đã chuẩn bị xong, muốn ăn chút gì không?”, Như Mặc không quan tâm đến tính kế của nàng, chỉ dùng thanh âm bình thường còn có chút khách khí hỏi nàng.

Bắc Dao Quang nghe được thanh âm của hắn, lập tức từ trong tưởng tượng tốt đẹp quay về thực tại, tinh thần cùng cảm giác được thoải mái hơn thì cảm giác đói bụng cũng nhiều hơn, nàng lại nghe được mùi thức ăn làm cho bụng phát ra tiếng kêu, làm mặt nàng đỏ hơn.

Như Mặc nghe bụng của nàng kêu thành tiếng, đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó là tươi cười đầy hứng thú, làm cho Bắc Dao Quang càng lúc càng say mê hắn, lại vì cái bụng của mình mà xấu hổ không thôi.

Rất nhanh rời khỏi giường, chỉ cảm thấy ngoài trừ đói bụng thì toàn thân đều thoải mái vô cùng, có chút khó hiểu, rõ ràng trước khi ngủ mê nàng còn đau đến chết đi sống lại mà, sao sau khi ngủ một giấc thì lại thư thái đến vậy? Hơn nữa nàng phát hiện trong phòng lại có thêm mấy ngọn nến, xem ra nàng đã ngủ gần cả ngày, khó trách lúc trước nàng muốn nhìn mỹ nam tử nhưng lại thấy không đủ sáng.

Hiện tại nàng thật nhớ ánh đèn điện của thế kỷ 21, chỉ cần nhấn nút một cái, mọi thứ lại sáng rõ như ban ngày, cho dù là biểu tình nhỏ nhất cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, không giống ánh sáng ở đây, mờ mờ ảo

ảo, thực sự là khảo nghiệm thị lực mà.

Từ sau khi rời khỏi giường, Bắc Dao Quang liền ngửa đầu nhìn hắc, cảm thấy nên nói cái gì đó mới được, nhưng bụng lại lên tiếng lần nữa làm cho nàng hận không có cái lỗ để chui vào, xem ra ấn tượng đầu tiên của nàng xem như hồng hoàn toàn.

” Ăn cơm trước đi, có cái gì cơm nước xong nói sau không muộn!” Như Mặc trên mặt cũng không có tái lộ ra ý cười, chính là thần nhiên sẵn sàng nói.

Bắc Dao Quang cúi đầu, lưng tung gật gật đầu, liền ngồi xuống bên cạnh bàn, tâm tình vốn đang có chút ảo não nhưng sau khi ăn liên tiếp mấy món ăn ngon đến nói không nên lời này cũng đã thoải mái đem toàn bộ xấu hổ lúc trước ném ra sau đầu. Trời đất bao la, ăn cơm là lớn nhất, nàng rất muốn ăn đến gió cuốn mây tan, nhưng vừa ăn mấy món sức nhớ lại Như Mặc đang ở phía sau nhìn nàng, không thể để cho hắc có ấn tượng xấu, Bắc Dao Quang liền từ từ đem một ngụm, một ngụm đồ ăn cho vào miệng.

Kỳ thực nàng làm như vậy lại có điểm dư thừa, Như Mặc vì tu tiên, năm trăm năm trước đã ẩn thân trong sơn cốc, ngay cả nước suối cũng uống rất ít, cho nên căn bản sẽ không để ý đến thái độ ăn uống của nàng, ăn nhiều hay ít mới là vấn đề, dù sao một bàn đầy đồ ăn trước mặt hắc cũng chỉ là một chút mà thôi, cho nên Bắc Dao Quang kiềm hãm tốc độ ăn uống thực sự là dư thừa, nhưng cũng không có ai nói cho nàng biết chuyện này a.

15. Chương 15: Nước Mắt Đáng Thương

Đợi cho Bắc Dao Quang ăn uống no đủ, thì cũng đã hơn nửa canh giờ, nàng lúc này mới nhớ tới mình chỉ lo ăn, quên không mời Như Mặc, lúc này mới nhận ra làm cho nàng có chút lúng túng “ Như Mặc công tử, thật xấu hổ, ta đã ăn hết sạch đồ ăn”

Khi nàng cảm thấy không có mặt mũi để nói chuyện thì Như Mặc lại khẽ lắc đầu “ gọi ta là Như Mặc là được rồi, ta đã ăn qua, đây vốn là chuẩn bị cho người”

” Thật vậy chăng?” Bắc Dao Quang được nghe lời ấy, giống như được đại xá, lập tức ngẩng đầu lên, may mắn á, may mắn.

“Tất nhiên là thật, người không cần khẩn trương”, Như Mặc trong lòng do dự không biết có nên nói thân phận thực sự của hắc cho Bắc Dao Quang biết, nếu nàng có thể chấp nhận thì con đường báo ân của hắc sẽ thuận lợi hơn, chỉ cần nàng nói ra yêu cầu, hắc sẽ nhất định đáp ứng cho nàng, thậm chí hắc có thể trở về núi tiếp tục tu luyện, chỉ để lại Thanh nhi và Trần Châu thay hắc hầu hạ nàng.

Nhưng nếu nàng không tin, hay là sợ hãi mà thét chói tai, đối với hắc mà nói, hành động báo ân sẽ phi thường không thuận lợi, lại thêm nhiều phiền toái, cho nên xét cái lợi và hại, Như Mặc suy nghĩ có lẽ nên chọn một phương thức khác tốt hơn.

“Có phải lúc ở trong sơn động, người đã cứu ta?”, nếu trước đây là với bề ngoài ôn tồn, âm trầm của Như Mặc, Bắc Dao Quang hài lòng hai trăm phần trăm thì giờ đây với sự sẵn sàng của hắc, nàng hài lòng lên tới ba trăm phần trăm. Nam nhân như vậy có đốt đèn lồng cũng tìm không ra, thế nhưng nàng lại gặp được, nói cái gì nàng cũng sẽ không buông tay.

Như Mặc không gật đầu cũng không lắc đầu, khóe miệng chỉ mỉm cười, cái mỉm cười này đối với Bắc Dao Quang lại là đáp án.

” Ta gọi là Bắc Dao Quang!” Bắc Dao Quang vội vàng bắt lấy cơ hội hướng Như Mặc tự giới thiệu.

” Ta biết, người đã nói với ta!” Như Mặc gật gật đầu,” Như vậy Bắc tiểu thư, về sau người có tính toán gì không?”

Như Mặc muốn trước hết nghe ý của Bắc Dao Quang, xem nàng muốn làm cái gì, muốn ra sao thì từ đó mới quyết định nên báo ân cho nàng thế nào.

Lời này vào tai Bắc Dao Quang lại thành hiểu lầm, nàng nghĩ Như Mặc muốn đuổi nàng đi, chỉ là cổ nhân thường hay nói vòng vo không như người hiện đại thẳng thắn, trực tiếp, ...Còn đối với Như Mặc thì lời này chỉ là để thăm dò ý kiến của Bắc Dao Quang, để đạt tới mục đích báo ân cho nàng...

Bắc Dao Quang mặc dù là hiểu lầm nhưng nàng cũng là người có cá tính, không phải là một hình nhân ngồi chờ chết, cho nên chỉ trong chớp mắt đã nghĩ ra biện pháp để ở lại.

Nàng nhanh chóng mà bất lực cúi đầu, khi ngẩng đầu lên trên mặt đã mang theo hai dòng lệ, diêm dâm đáng yêu làm cho người ta không thể không thương “xin đừng đuổi ta đi, ta không có nơi để đi, người phải tin tưởng ta, ta thật sự không biết vì sao mình lại tới được sơn động kia, nếu không có Như Mặc người cứu ta thì ta nhất định đã chết rồi, ta có thể làm nô tỳ, làm nha hoàn cho người, chỉ xin đừng đuổi ta đi”

Bắc Dao Quang tự nhiên không phải thật sự khóc, bất quá là vì tranh thủ đồng tình để được ở lại mà sử dụng thủ đoạn thôi, xem bộ dáng Như Mặc cũng không phải là người nhẫn tâm, chỉ cần bản thân làm ra vẻ đáng thương một chút, hẳn nhất định sẽ không đuổi nàng đi. Trong ti vi cũng đều chiếu như vậy, nàng tự tin sự diêm dâm, đáng yêu của nàng tuyệt đối còn hơn mấy nữ nhân vật chính kia vài phần, tất cả biểu tình của nàng đều là nhờ siêng năng nhìn gương tập luyện mà thành, chỉ cần Như Mặc không phải là người có ý chí sắt đá thì nàng nhất định sẽ được giữ lại.

Đó là kế sách của Bắc Dao Quang nhưng thực ra khi nhìn thấy biểu tình của nàng, Như Mặc cũng có chút kinh ngạc, hẳn cho rằng đã biết được tính tình của nàng vài phần, cho nên cũng cho rằng biểu tình của nàng không phải là thật, nhưng nếu nói là giả thì bộ dáng kia đúng là không chê vào đâu được. Hơn nữa hẳn cũng không có ý đuổi nàng đi, tự nhiên lại không cần nàng làm nô tỳ, nha hoàn, bởi vì là hẳn thiếu ân tình của nàng.

” Ta không phải đuổi người đi, người nếu là thích, nơi này liền thuộc về người”, Như Mặc chậm rãi nói, dù sao đồ vật thô tục đối với hắn mà nói cũng là vô dụng, huống chi trang viện này cũng không phải của hắn.

” Thật sự? Người không đuổi ta đi? Như Mặc, người thật sự là quá tốt!” Bắc Dao Quang lộ ra biểu tình kinh hỉ, đây chính là cảm thụ thực sự của nàng, vốn tưởng rằng phải mất một phen công phu giả bộ đau khổ, không ngờ Như Mặc lại là người dễ mềm lòng như vậy. Bắc Dao Quang lại cảm thấy tăng thêm vài phần hi vọng có thể bắt được hắn làm tù binh, nhưng vẫn xoay người, cúi đầu nói “cảm ơn người Như Mặc, ta không biết nên cảm tạ người thế nào mới phải. Người đã cứu ta ba lần, người thực sự là quý nhân của ta”

” Ba lượt?”

Như Mặc cảm thấy nàng với nữ tử trong ấn tượng của hắn không giống nhau, tuy rằng hắn đã dùng nhiều thời gian để tu luyện nhưng cũng nhập vào nhân gian nhiều lần để lịch kiếp, đối với nữ tử nhân loại đã gặp qua không ít, nhưng bất luận là hào sảng, mềm mại, dịu dàng hay là giáo hoạt, tự hồ đều cùng Bắc Dao Quang giống nhau, đều có thể nhìn thấy những điểm đó trên người nàng, giống như hiện tại, nàng lộ ra giáo hoạt làm người ta không thấy rõ, làm cho hắn biết rõ nàng làm bộ, chán ghét không chịu được.

” Đúng vậy, ba lượt. Lần đầu tiên, trong lúc ta tuyệt vọng lại mệt sắp chết, người đã giải thoát ta khỏi hang động tối om đó; lần thứ hai là khi ta đau đến chết đi sống lại thì người đã giúp ta đi vào một giấc mộng đẹp, sau khi tỉnh lại thì toàn bộ đau đớn đều biến mất, thậm chí tinh thần còn sáng khoái hơn; lần thứ ba chính là lúc này, người khẳng khái cho ta được ở lại, ta thực sự không biết nên báo đáp người như thế nào mới phải”

Bắc Dao Quang vừa nói rất cảm động, lại còn lộ ra sự ái mộ cùng ám chỉ, cả thính giác lẫn thị giác đều kích thích thần kinh của Như Mặc, làm cho hắn muốn dừng hết cả lông lên, không khỏi bội phục bản lĩnh ăn nói của nàng, cũng cảm giác được nàng không giống người bình thường, có điều này nói được những lời này mà không cảm thấy buồn nôn sao?

Nàng nhắc tới giấc mộng đẹp kia làm hắn có chút kinh hãi, sợ nàng phát hiện cái gì, tuy rằng hắn biết mình đã đem người ta ăn đến xương cốt không còn lại làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, rất không có trách nhiệm. Tuy nhiên tình huống của hắn và nàng không giống bình thường, nên không thể nghĩ theo lẽ thường, huống chi hắn cũng không phải không muốn chịu trách nhiệm, có điều trách nhiệm như vậy hắn không đảm

đương nổi, trơ mắt nghe nàng nhắc tới, hần tuy rằng cảm thấy chột dạ nhưng vẫn nhin, không nói ra chân tướng sự thật.

” Bắc tiểu thư, quen biết là thiên ý, cứu người cũng là bởi vì vi hữu duyên, cho nên người thật sự không cần để ở trong lòng!” Như Mặc suy nghĩ cách dùng từ một lát rồi mới chậm rãi nói.

Trong lúc hần đang độ kiếp thì nàng lại từ trên trời rơi xuống, đây không phải là ý trời muốn hần phải báo ân xong mới có thể trở thành tiên sao? Cứu nàng là bởi vì hần không thể không cứu, ai biểu nàng và mình kiếp trước có liên quan với nhau làm chi?

Lời của nàng có lẽ chỉ là đơn thuần muốn lấy lòng hần để được lưu lại, quanh co lòng vòng là có lẽ muốn từ miệng mình nhớ lại thời điểm tiền miên lúc trước là thực hay là giả, nàng không cần cầu hần, hần cũng sẽ không để ột mình nàng rời đi, trừ phi nàng mang thai xà tử, nếu không hần sẽ vĩnh viễn đem chuyện này giấu diếm và quên đi.

Thiên ý? Hữu duyên? Bắc Dao Quang nghe hai từ này, ánh mắt chút nữa là toát ra tâm tình quang mang, hình dung thật tốt a, xem ra tuyệt thế mỹ nam tử cũng không phải không có ý với nàng, có được kết luận như vậy, Bắc Dao Quang lại nhin không được mà nhú mi, trong đầu lại bắt đầu tính toán “ ân, đúng thật là thiên ý, là hữu duyên, hi vọng phần duyên phần này có thể dài lâu, vĩnh viễn”

Như Mặc rốt cục hết chỗ nói rồi, tựa hồ hần nói bất kỳ cái gì, vào tai nàng cũng sẽ thành một ý khác, mà hần, có lẽ do tách khỏi cuộc sống của nhân loại lâu lắm, cảm thấy nói chuyện cùng Bắc Dao Quang thực sự là hao phí tinh thần cùng khí lực. Quên đi, xem ra hôm nay không thích hợp để tiếp tục nói chuyện này “ Bắc tiểu thư, đã không còn sớm, người nghỉ ngơi đi, ta cũng phải trở về nghỉ ngơi”

” A, chờ một chút, cái kia, ngày mai ta khi nào thì có thể nhìn thấy người?” Bắc Dao Quang thấy hần đột nhiên rời khỏi phòng thì cảm thấy luyến tiếc, nàng chỉ nói với hần được mấy câu, hần sao đã muốn rời đi?

“Ngày mai sau khi ăn trưa xong, Như Mặc sẽ lại đến thăm Bắc tiểu thư”, Như Mặc nhẹ giọng đáp, đem tiếng thở dài nuốt vào trong mới chậm rãi xoay người đi ra ngoài, đi được hai bước, xoay người lại định nó chuyện thì đã thấy ánh mắt kinh hãi, chờ mینگ của Bắc Dao Quang, không khỏi hơi nhú mày. Động tác này tuy nhỏ nhưng vẫn bị Bắc Dao Quang thấy được, ý thức được ánh mắt của mình quá “nóng bỏng” đã dọa hần, vội vàng thấp giọng mắng mình phải biết thu liễm lại, rồi tiến lên trước một bước, nhẹ giọng mở miệng nói “ Như Mặc, người còn có gì muốn nói sao? Cứ việc nói, không sao”

” Không có gì, ta chỉ là muốn nói cho người một tiếng, Phùng công tử ở cách vách rất quan tâm đến thân thể của người, ta đã giải thích với Phùng công tử là do người tái phát bệnh cũ, nên nói cho Bắc tiểu thư biết, ta đi đây”, lúc này Như Mặc rời đi rất nhanh.

” Hần nói Phùng thư ngọc quan tâm ta? Ta có thể lý giải là hần đối với ta cũng có hảo cảm, cho nên hần có điểm ghen tỵ hay không?”, Bắc Dao Quang lầu bầu nói, dù sao nàng cũng không quên khi nàng đang đau đớn, quần áo không chỉnh tề thì Phùng thư ngọc đã ở trong phòng cùng nàng, có lẽ là đã bị Như Mặc thấy được. Ai nha, không tốt, hần có thể nghĩ ta là nữ nhân tùy tiện không? Phùng thư ngọc chet tiết, bị hần không công xem hết, Bắc Dao Quang thâm nghĩ, thôi quên đi, tốt xấu người ta cũng giúp nàng giảm đau được chốc lát.

Hiện tại nàng cần phải hoạch định một kế hoạch tỉ mỉ để bắt được mỹ nam tử Như Mặc này, chứ không phải so đo chuyện nhỏ kia, Như Mặc nếu đúng là ghen thì quá tốt, nếu không thì nàng cần phải cố gắng nhiều hơn, thời gian đâu mà nghĩ những chuyện vô dụng chứ?

16. Chương 16: Sĩ Khí Hạ

Không biết có phải do tác dụng của kim đan hay vì tập trung nghĩ cách bắt cho được mỹ nam tử mà cả đêm Bắc Dao Quang không ngủ được, hưng phấn vô cùng, nàng cứ nằm trên giường cười ngáy ngồ suốt đêm.

Còn Như Mặc sau khi rời khỏi phòng Bắc Dao Quang, không có quay trở về phòng hẩn nghỉ ngơi như đã nói mà hóa thành một đạo quang trở về huyết động dưới lòng đất. Hẩn cần một nơi yên tĩnh để nghỉ lại chuyện sai lầm hẩn đã làm hôm nay, cách xa Bắc Dao Quang một chút thì đầu óc hẩn càng được thanh tỉnh hơn, miễn cho lại bị nàng ảnh hưởng.

Phùng Tử Kiện cảm thấy thụ sủng nhược kinh, đến sau nửa đêm mới miễn cưỡng đi vào giấc ngủ, ngày hôm nay đối với một thư sinh thành thật như y mà nói là thật nhiều áp lực và khủng hoảng. Đầu tiên là bị một mỹ nữ mới quen ôm lấy, thật vất vả mới vượt qua được sự áy náy với vị hôn thê, chuẩn bị đối với nàng phụ trách thì phu quân chính chủ của người ta trở về. Không trách bọn họ quần áo không chỉnh tề ở cùng một chỗ, đã làm cho hẩn cảm động lắm rồi, không ngờ nam chủ nhân còn ân cần chiêu đãi hẩn, nào là y phục hoa gấm, lại còn thức ăn ngon rượu ngon, làm cho hẩn hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Cảm động trong lòng lại tăng thêm một bậc, quý lại càng thêm quý, cũng có vài phần mất mát.

Khi trời vừa sáng, Phùng Tử Kiện đã tỉnh lại, hẩn quyết định nhanh chóng gặp Như Mặc nói lời cảm tạ sau đó rời đi.

Không mặc quần áo Như Mặc đưa tới mà dùng lại bộ đồ trắng của mình, hẩn sau khi đã chỉnh trang ngay ngắn, liền lấy dũng khí mở cửa phòng, nhưng vừa mới bước ra thì thấy cửa phòng của Bắc Dao Quang cũng mở.

Bắc Dao Quang tinh thần phấn chấn vừa đi ra, nhìn thấy hẩn liền nhiệt tình mỉm cười chào hỏi “ Phùng thư ngốc, người cũng dậy sớm vậy a?”

Về mặt tự nhiên, bộ dáng không câu nệ, giống như chuyện ngày hôm qua lửa thân ở cùng hẩn đối với nàng không có gì, nhưng Phùng Tử Kiện khi chạm phải ánh mắt của nàng lại không được tự nhiên, vội vàng nói “ a, tiểu sinh chào tiểu thư, thân thể tiểu thư đã khỏe hơn chưa?”

Phùng Tử Kiện vốn định nói lời từ biệt nhưng nhìn thấy Bắc Dao Quang lộ ra nụ cười động lòng người, liền quên hết ý định, chỉ cúi đầu lảng tránh, lắng nghe nhịp tim của mình đập mạnh hơn.

” Là bệnh cũ, đã tốt hơn nhiều. Đúng rồi, ta tên là Bắc Dao Quang, chuyện ngày hôm qua còn chưa cảm ơn người”, Bắc Dao Quang nhớ tới lời của Như Mặc ngày hôm qua, thuận theo đó mà trả lời, lập tức làm cho Phùng Tử Kiện tin sái cổ, trên mặt còn lộ ra sự thông hiểu và lo lắng “ tiểu thư không cần khách, khách khí. Tiểu thư thân thể không khỏe, nên cố gắng giữ gìn, đêm qua may là Như Mặc công tử về kịp lúc, bằng không tiểu sinh không biết nên làm thế nào mới tốt”

Bắc Dao Quang cảm thấy mỗi lời hẩn nói đều rất chân thành, lại tràn đầy quan tâm mà mình thì trái một câu Phùng thư ngốc, phải một câu Phùng thư ngốc, đối với người ta không lễ phép lắm, không khỏi có vài phần hổ thẹn “ người đã ăn sáng chưa?”

Phùng tử kiện ngăn người, theo phản xạ tính lắc đầu, Bắc Dao Quang thấy hẩn lắc đầu bộ dáng ngốc có vài phần đáng yêu, không khỏi lại nhin không được nở nụ cười, vừa định nói chuyện, Thanh nhi đã không tiếng động xuất hiện ở cuối hành lang, đi tới, nhìn thấy hai người, cung kính thi lễ “ tiểu thư, Phùng công tử, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, mời tiểu thư cùng công tử đến phòng khách dùng đồ ăn sáng”

” Người là?” Bắc Dao Quang nhìn thấy một thân áo xanh Thanh nhi có chút giật mình, không biết mỹ thiếu niên này xuất hiện từ lúc nào, nàng nhớ rõ ràng hôm qua nàng không có gặp qua hẩn.

” Tiểu nhân kêu Thanh nhi, là thư đồng của chủ nhân, chủ nhân phân phó tiểu nhân tới nghe hậu tiểu thư sai phái!” Thanh nhi có nề nếp cung kính nói.

” Người nói chủ nhân là Như Mặc sao?” Bắc Dao Quang nhin không được hỏi.

” Đúng vậy, tiểu thư!” Thanh nhi như trước là cúi đầu trả lời.

” Tiểu thư cùng Như Mặc công tử không phải vợ chồng sao?” Phùng Tử Kiện cũng nhin không được hỏi, hẩn nghĩ Bắc Dao Quang cùng tuần mỹ công tử kia là vợ chồng, nhưng nghe khẩu khí của nàng thì hình như nàng cũng chỉ mới vừa quen biết Như Mặc.

” A! Chúng ta không phải! Chúng ta chỉ là lão bằng hữu lâu ngày không gặp”, Bắc Dao Quang vội cười nói, nhưng thực ra nàng rất hi vọng nàng với Như Mặc là vợ chồng, bất quá nàng nhất định sẽ cố gắng biến hi

vọng của nàng thành sự thật.

” Thì ra là thế!” Phùng Tử Kiện tuy rằng vẫn cảm thấy có chút là lạ, nhưng vẫn chấp nhận giải thích của Bắc Dao Quang bởi vì hắn cảm thấy nàng chắc sẽ không lừa hắn.

” Đúng vậy, chúng ta lâu rồi không gặp, cho nên ta không biết hắn có một thư đồng mới, ha ha”, Bắc Dao Quang cười gượng hai tiếng, không biết nên nói tiếp thế nào.

Cũng may lúc này, Thanh nhi lại tiếp một câu nói,” Tiểu thư, Phùng công tử, thỉnh! Trân Châu đã dọn xong đồ ăn sáng ở phòng khách!”

” Ân, đúng vậy, ăn sáng trước cái đã, ăn xong thì tán gẫu cũng không muộn”, Bắc Dao Quang lập tức tiếp lời, tuy rằng nàng cũng không biết Trân Châu là ai, tuy nhiên tên tục khí như vậy chắc cũng là nha hoàn hay tỳ nữ linh tinh gì đó thôi.

” Kia tiểu sinh sẽ không khách khí, tiểu thư thỉnh!” Phùng Tử Kiện vội vàng thở dài nói.

Bắc Dao Quang cũng không khách khí, gật gật đầu, Thanh nhi lập tức đi trước dẫn đường, Bắc Dao Quang vốn muốn hỏi Thanh nhi chuyện có liên quan đến Như Mặc nhưng lại không dám mở miệng, sợ Phùng Tử Kiện phát hiện thực ra nàng cũng chỉ mới gặp Như Mặc vào ngày hôm qua, nàng cũng không quên con một sách này luôn miệng nói sẽ phụ trách với nàng.

Tuy rằng hi vọng Như Mặc bởi vì sự tồn tại của Phùng Tử Kiện mà ghen, nhưng nếu dấm chua này không nằm trong phạm vi có thể không chế được thì sẽ lộng xảo thành chân, cho trước hết phải làm cho con một sách này rời đi, chỉ có khi hắn rời đi, nàng cùng Như Mặc mới có được thế giới của hai người.

Bắc Dao Quang vừa đi vừa nghĩ cho đến khi tới một phòng khách trang trí tinh xảo, bên tai cũng vang lên tiếng nói nũng nịu của một nữ nhân “ Trân Châu thỉnh an tiểu thư, Phùng công tử, đồ ăn sáng đã chuẩn bị thỏa đáng, thỉnh tiểu thư cùng Phùng công tử ngồi xuống”

Bắc Dao Quang ngẩng đầu nhìn, vừa thấy, trong lòng đã không chút tư vị gì, nữ tử tên Trân Châu này quả thật người xứng với tên, trắng nõn ngọc nhuận, xinh đẹp như hoa, càng hiếm thấy là tên khuôn mặt đoan trang lại ẩn hiện nét phong tình, hấp dẫn, tùy thời đều có thể câu dẫn người bình thường. Ngay cả Bắc Dao Quang cũng là nữ tử mà không nhận được sự xao động, huống chi là nam nhân, Như Mặc có bên người một nữ tử phong tình, xinh đẹp như vậy thì nàng làm sao có phần thắng?

Nhất thời trong lòng vang lên sự cảnh báo, Bắc Dao Quang liền nghĩ tới kế hoạch của mình, đêm qua nàng đã suy nghĩ một đêm để lập ra kế hoạch nhưng vẫn không cảm thấy nắm chắc, con người không phải động vật cho nên sẽ có suy nghĩ cùng tưởng tượng, vì vậy ngay lập tức Bắc Dao Quang xếp Trân Châu vào dạng tình địch tiềm ẩn đối thủ nguy hiểm.

Mà nàng thậm chí không cần chờ Trân Châu nói cái gì đã kích nàng, chỉ cần Trân Châu đứng trước mặt thì cũng đủ đã kích tới tự tin của Bắc Dao Quang. Nàng tuy rằng tự tin có thừa, nhưng so với vẻ ngoài xinh đẹp như thiên tiên của Trân Châu thì nàng một chút phần thắng cũng không có, duy chỉ có thể dựa vào nội tại toát ra khí chất dịu dàng mà thủ thắng. Nhưng đối mặt với lực hấp dẫn cùng phong tình của Trân Châu, nàng hiển nhiên cũng không thể so sánh, lực hấp dẫn của nàng đều là nhìn vào gương luyện tập mà thành, còn Trân Châu thì là bẩm sinh. Như vậy nàng còn lại cái gì?

Bắc Dao Quang cố gắng suy nghĩ đã lâu, không nói gì ngồi vào bên cạnh bàn, không nói tiếng nào, chỉ im lặng ăn sáng nhưng đồ ăn có hương vị gì nàng cũng không biết, cho đến khi cái bát đã trống không nàng vẫn không tìm ra được mình có điểm nào hơn được Trân Châu, vì thế sẽ bị hạ thấp thế phẩm.

Phùng Tử Kiện cùng Thanh nhi thấy nàng có tâm sự, bộ dáng còn như cha mẹ chết, tuy rằng muốn mở miệng hỏi thăm nhưng vẫn có điều kị nên nhịn xuống, dù sao thân phận hai bọn họ cũng khác biệt, một người là khách, một người là hạ nhân, không thể hỏi chuyện riêng tư của người khác.

Trong bốn người, người vui vẻ, đặc ý nhất chính là Trân Châu, nàng vốn đang nghĩ phải tìm cơ hội để trấn áp nhuệ khí của nữ nhân kia, không ngờ vừa nhìn thấy mình, nàng ta đã không còn chút sĩ khí nào, hại nàng còn xem nàng ta là kinh địch. Thật đúng là đã quá xem trọng nàng ta.

Hừ! Bất quá cũng coi như nữ nhân này có chút tự hiểu lấy, tự biết dung mạo mình bình thường không thể so sánh với nàng, càng không xứng đôi với xà quân tuần mỹ vô trù của xà tộc, xem ra chính mình đã quá đề cao rồi, nữ tử nhân loại này căn bản không đủ để trở thành tình địch của nàng. Nhưn điều làm cho Trần Châu thấy khó hiểu là một nữ tử bình thường như vậy sao có thể làm cho xà quân phá giới mà không phải là nàng?

Thanh nhi tuy rằng thờ ơ lạnh nhạt, không nhìn ra tâm tư của phụ nữ, mà Phùng Tử Kiện lại là người thành thật, chất phác nên càng không hiểu được, chỉ có Trần Châu là người duy nhất hiểu rõ nguyên nhân trầm mặc của Bắc Dao Quang, nhưng trong lòng nàng vẫn còn ảo não và khó hiểu, vì sao Bắc Dao Quang lại nhận được sủng hạnh của Như Mặc?

Mà Như Mặc, thần tượng được hai nữ nhân tranh đoạt lúc này lại đang thư thái ngâm mình trong ao nước lạnh lẽo ở huyệt động tối om sâu dưới lòng đất.

17. Chương 17: Lại Đây Một Cái

Không khí lúc ăn sáng thật nặng nề, vừa ăn xong thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, còn có âm thanh “ xin hỏi bên trong có người không?”

Bắc Dao Quang từ trong hồi hận ngẩng đầu lên, đầu tiên là nhìn Phùng Tử Kiện, bởi vì hôm qua nàng nghe được tiếng hắc kêu cửa nên mới mời hắc vào, Phùng Tử Kiện thấy Bắc Dao Quang nhìn hắc, vội vàng gật đầu thi lễ, không nói gì.

Bắc Dao Quang thấy hắc không hé răng, lúc này mới nhìn về phía Thanh nhi, “ Không nghĩ tới địa phương hẻo lánh như vậy liên hai ngày đều có khách đến thăm, Thanh nhi, người có thể đi mở cửa không?”

” Tiểu thư ngài khách khí, ngài là chủ, Thanh nhi là nô, Thanh nhi sẽ đi mở cửa!” Thanh nhi cung kính thi lễ, khiêm tốn nói rồi đi nhanh về phía cửa lớn. Trần Châu nhìn Thanh nhi thực xem Bắc Dao Quang là tiểu thư mà hầu hạ, trong lòng cảm thấy không thoải mái, ánh mắt nhìn Bắc Dao Quang càng thêm khinh thường như vì nàng đứng phía sau cho nên Bắc Dao Quang không nhìn thấy.

Thanh nhi trên đường đi đến cửa lớn là nhìn thấy rõ hai nam tử đứng ở bên ngoài, một người tầm vóc cao to, trên người còn giúi một cái sọt đựng linh tinh gì đó, người còn lại là một công tử tuấn tú mặc nho sam, trong tay còn cầm một cái quạt, nhìn bề ngoài thì giống như hai chủ tớ nhà giàu mới đi dạo thanh về. Thanh nhi cẩn thận nhìn bọn họ, một hồi lâu cũng không phát hiện có điều dị thường gì thì người cũng đã đến trước cửa lớn.

Chậm rãi mở cửa ra, mỉm cười hỏi “ xin hỏi các người tìm ai?”

Tư Đồ Y cũng không mở cửa lại là một gã sai vặt tuấn mỹ xuất sắc như vậy, cũng vội vàng mỉm cười “ là như vậy, chủ tới chúng ta vì mãi ngắm cảnh xuân mà bỏ lỡ thời cơ xuống núi, hiện giờ nước và thức ăn cũng đã hết, muốn xin nghỉ nhờ ở quý trang một lát, lại xin chén nước uống cho đỡ khát, không biết tiểu ca có nguyên ý giúp đỡ?”

Thanh nhi cố ý làm bộ như đánh giá cùng lo lắng, cao thấp nhìn bọn họ hai người hồi lâu, một hồi lâu mới tránh ra một bên nói “ hai vị khách nhân xin mời vào, thỉnh đi theo tiểu nhân”

” Làm phiền Tiểu ca!” Tư Đồ Y nắm chiết phiến tiêu sái thi lễ, phong thái thông dong, cũng không có bộ dáng cầu nệ, ngược lại người cao lớn phía sau nhìn tòa nhà kinh ngạc không thôi, vài lần muốn mở miệng đều bị Tư Đồ Y trừng mắt nhìn làm hắc ngậm miệng luôn.

Đưa bọn họ đến phòng khách, Thanh nhi cung kính đứng ở cửa nói “ tiểu thư, hai vị khách nhân này đến xin nghỉ nhờ một lát”

Bắc Dao Quang kỳ thật đã sớm nhìn thấy Tư Đồ Y, ánh mắt có chút kinh diễm, cổ đại quả nhiên toàn là mỹ nam tử, từ khi nàng đến đây tới giờ, chỉ mới hai ngày ngắn ngủi thôi mà đã gặp được ba mỹ nam tử,

cộng thêm một thư sinh chính phái, mặc dù Phùng Tử Kiện so với dung mạo của bọn họ thì không bằng nhưng cũng không phải là xấu.

Thanh nhi là bề ngoài tuấn tú đáng yêu, tính cách cũng rất trầm ổn, tuy là cái gã sai vặt, nhưng không hiện đặc kém một bậc, ngược lại nơi chốn lộ ra mấy phần cao quý.

Nam tử trước mắt lại tiêu sái, có vài phần khó hiểu, tuy rằng hiện tại tươi cười ấm áp nhưng Bắc Dao Quang lại cảm thấy có phần trong trẻo, lạnh lùng, thậm chí còn điều nàng nhìn không ra, làm cho người ta nhìn không được muốn tìm hiểu xem rốt cuộc trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Nếu Thanh nhi cùng nam nhân này được xem là cực phẩm trong nam nhân thì không thể nghi ngờ gì, Như Mặc chính là cực phẩm trong cực phẩm, Bắc Dao Quang không thể hình dung hay xác định Như Mặc rốt cuộc hấp dẫn nàng như thế nào, nàng chỉ biết nếu nàng có được Như Mặc thì nàng nguyện ý dùng bất kỳ cái gì để đổi lấy, trong lòng đã có Như Mặc nên Bắc Dao Quang tuy rằng đối với Tư Đồ Y thực thường thức, nhưng cũng chỉ có thường thức mà thôi.

” Thanh nhi, vậy ngươi an bài một gian phòng cho hai vị khách nhân nghỉ ngơi một chút đi”, Bắc Dao Quang đoan trang mỉm cười, sau lại nghiêng đầu nói với Trần Châu “ Trần Châu, trong phòng bếp đồ ăn còn nóng, lấy cho hai vị khách nhân một ít đi”

” Dạ! Tiểu thư!” Thanh nhi lập tức khom người nói, Trần Châu vốn rất muốn phát tác, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Thanh nhi, ý muốn nàng an phận một chút liền lập tức tươi cười, phúc thân đáp “ dạ, tiểu thư, Trần Châu sẽ đi làm ngay”

” Đa tạ tiểu thư! Tại hạ là Tư Đồ Y, đây là tiểu phó Hắc Nô của tại hạ, xin hỏi tiểu thư xưng hô thế nào?”, Tư Đồ Y có chút dăm chiêu nhìn Bắc Dao Quang, lại nhìn nha hoàn cười xinh đẹp ở sau lưng nàng, mỉm cười hỏi.

” Tư Đồ công tử không cần khách khí, nơi này là ‘ Như Trang ’! Tiểu nữ tử họ Kép Bắc Dao, công tử leo núi chắc cũng đã rất mệt mỏi, trước nên nghỉ ngơi một chút đi”, Bắc Dao Quang khẽ gật đầu đáp.

“Vậy tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh”, Tư Đồ Y lập tức hơi hạ thấp người, cười, Thanh nhi cũng kịp thời lên tiếng “ thỉnh hai vị đi theo tiểu nhân”

Nhìn Thanh nhi đưa người rời khỏi một lúc, Phùng Tử Kiện lúc này mới có vài phần xấu hổ hỏi “ tiểu đúng là mang họ Kép?”

” Đúng vậy, có cái gì vấn đề sao?” Bắc Dao Quang gật gật đầu, chăm chú nhìn hắn “ chẳng lẽ Phùng công tử nghĩ Bắc là họ, còn Dao Quang là tên?”

“Đúng vậy, là tiểu sinh kiến thức hạn hẹp, xem chút nữa đã gọi sai họ của tiểu thư”, Phùng Tử Kiện thành thật gật đầu.

” Ha ha, vô phương! Gọi sai cũng không chỉ một mình người, nhiều bằng hữu quen biết ta nhiều năm cũng tưởng ta họ Bắc, ta cũng đã quen, cho dù người gọi ta là Bắc tiểu thư hay là Bắc Dao tiểu thư thì đều không phải là ta sao?”, Bắc Dao Quang nhìn không được muốn cười, con một sách đúng là con một sách, chỉ một chút chuyện nhỏ như vậy cũng làm cho hắn áy náy, giải thích.

“Dạ, là tiểu sinh bảo thủ không chịu thay đổi, tiểu thư nói rất đúng”, Phùng Tử Kiện mặt đỏ lên, lại bắt đầu thở dài.

Bắc Dao Quang lắc lắc tay, bắt đầu dĩ nhiên nói, “ Phùng công tử, chỉ là một chuyện nhỏ, người không cần lại thở dài hành lễ, ta rất có áp lực, người cũng đừng gọi ta là tiểu thư, ngày hôm qua người đã cứu ta cũng xem như là bằng hữu, về sau người gọi ta là Bắc Dao thì được rồi hoặc là kêu Dao Quang cũng được”

“Vậy làm sao được? tiểu thư là tiểu thư khuê các, tiểu sinh lại là người thô lậu làm sao dám gọi thẳng khuê danh của tiểu thư?”, Phùng Tử Kiện cảm thấy thụ sủng nhược kinh, lại thủ lễ thật dài, lần này thất lễ cũng muốn loan ra.

Bắc Dao Quang quyết định buông tha cho ngốc thư sinh này, văn nhân Trung Quốc đều có tật xấu như vậy, cho dù là xưa hay nay thì đều thích khiêm tốn quá mức, lại bảo thủ, cố chấp đến cực điểm, thực tuân thủ

cái gọi là “ đạo quân tử”. Giống như lúc này, người sáng suốt đều biết trong hai người, ai mới là người thô lậu, mà ngốc tử này còn nói với vẻ mặt rất đứng đắn, làm như nàng thực sự đứng là tiểu thư khuê các.

“Vậy tùy Phùng công tử đi”, Bắc Dao Quang cũng không muốn dây dưa chỉ vì cách xưng hô, mặc kệ hấn thích kêu thế nào thì kêu đi, nàng hiện tại đang nghỉ trang viện này bắt đầu náo nhiệt hơn rồi, còn chưa đuổi được tên một sách này đi thì đã xuất hiện thêm Tư Đồ Y.

18. Chương 18: Tề Nam Biệt Uyển

” Vương gia, người trong nhàn này thật cổ quái”, xác định Thanh nhi đã rời đi thật xa, Hắc Nô rút cuộc không nhịn được mà lên tiếng.

“Nga, cổ quái như thế nào?”, Tư Đồ Y biết nếu không cho hấn nói ra chuyện này, thì dựa vào tính tình nóng nảy của Hắc Nô chắc chắn sẽ không nhịn được, thực ra hấn lúc trước từ xa nhìn thấy tòa trang viện này cũng đã phát hiện nó có điều kỳ quái, chẳng qua lúc đó hấn không dám khẳng định mà thôi, cho đến khi đi vào bên trong trang viện hấn mới chắc chắn cảm giác của hấn không có sai.

” Vương gia, ngài thật sự không phát hiện sao? Chỗ ngồi của trang viện này rõ ràng vẫn là cái sân mà Vương phi thích nhất ở Tề Nam biệt viện của vương phủ chúng ta, mỗi năm đến đó nghỉ ngơi, không phải đều ở nơi này sao?”

Hắc Nô nghĩ chủ tử nhà mình còn chưa phát hiện ra, lo lắng nhắc nhở, hấn từ lúc bước vào cửa lớn đã phát hiện ra, vẫn muốn nói cho chủ tử nhà mình biết nhưng chưa tìm được cơ hội. Vương phủ trang viện rất nhiều, nơi nào cũng có, Vương gia không nhận ra cũng là bình thường, nhưng là hạ nhân của vương phủ, là hầu cận bên cạnh Vương gia, hấn có trách nhiệm phải nhắc nhở người.

” Phải không? Có lẽ chỉ là giống nhau mà thôi!” Tư Đồ Y trên mặt biểu hiện ra không cho là đúng, trong lòng lại nở nụ cười, Hắc Nô này vẫn có ưu điểm, đó chính là cẩn thận, nếu hấn có thể bỏ được tật xấu nóng nảy, xúc động thì về sau có thể giao những chuyện lớn cho hấn giải quyết.

“Nếu nói trang viện có hình dáng giống nhau thì Vương gia người nhìn đồ vật trong phòng xem, cũng là giống nhau sao? Bức tranh vẽ hoa xuân trên tường kia không phải rõ ràng là năm kia Vương gia cùng Vương phi đi du xuân ,nhất thời hứng khởi mà vẽ ra sao?”, Hắc Nô thấy chủ tử nhà mình không tin, lập tức chỉ vào bức tranh trên tường “ rõ ràng đây là vật của trang viện vương phủ chúng ta”

” Hắc Nô, vậy người nói cho bốn vương biết, các nàng làm cách nào để đem tòa nhà cùng toàn bộ đồ dùng của bốn vương từ Tề Nam đem tới đây a?”, Tư Đồ Y so với ai khác càng khẳng định “Như Trang” này đúng là Tề Nam biệt uyển mà Vương phi hấn thích nhất, nhưng hấn đang rất hiếu kỳ, rất muốn biết bọn họ làm sao mà dời được đến đây?

” Ách, Vương gia, này, này,” Liên tiếp hai cái ‘ này’ một hồi, làn da vốn không trắng của Hắc Nô lại hồng lên một chút, thấy Tư Đồ Y đang chờ nghe hấn giải thích, bèn cắn chặt răng nói “ có lẽ bọn họ là yêu quái, Vương gia, nơi này hẻo lánh như vậy, chúng ta đi ba ngày cũng chưa gặp được bóng người nhưng ở đây lại có nhiều người như vậy, Vương gia không thấy kỳ quái sao? Hơn nữa trang viện mà bọn họ ở lại chính là biệt uyển của vương phủ chúng ta”

” Yêu quái? Hắc Nô, người từ lúc nào lại tin tưởng loại chuyện này?”, Tư Đồ Y tiếp tục ngoài miệng gạt bỏ ý kiến của Hắc Nô, trong lòng lại nghĩ tới bốn người hấn nhìn thấy kia, theo cách xưng hô của bọn họ thì yêu quái lớn nhất chính là nữ tử được gã sai vặt gọi là tiểu thư, Bắc Dao cô nương, nhưng với kinh nghiệm nhiều năm qua đã gặp vô số nữ tử của hấn, thì theo hấn thấy nữ tử họ Bắc Dao kia tuyệt đối không phải là yêu quái thành tinh, thực ra tỷ nữ quá mức xinh đẹp cùng gã sai vặt tuần tú kia mới có vài phần cảm giác kỳ lạ.

” Vương gia! Chúng ta vẫn nên sớm rời đi. Hắc Nô là tiện mệnh, chết không đáng tiếc nhưng Vương gia là vạn kim chi khu, nếu có gì không may thì Hắc Nô làm sao dám gặp mặt lão Vương gia ở dưới cửu tuyền”

Hắc Nô càng nghĩ càng thấy mọi người nơi này thực kỳ quái, nơi này cách chợ gần nhất cũng phải ba ngày đường, mà hiện tại nơi này có hai nam hai nữ, đều là những kẻ thân hình yếu đuối, không có chút khí lực để leo núi mấy ngày đi mua lương thực, vậy thức ăn hàng ngày bọn họ dùng là lấy ở đâu ra? Ngoại trừ bọn họ là yêu quái thì không còn giải thích nào hợp lý hơn, nếu biết sớm nơi này quỷ dị như thế thì đã không mang Vương gia đến gõ cửa, dè va miệng hổ làm sao còn có thể thoát thân trở ra?”

Tư Đồ Y thất về mặt Hắc Nô như rơi vào ngày tận thế, không khỏi nở nụ cười “ được rồi, người đừng suy nghĩ nhiều, cho dù chủ nhân nhà này thực sự là yêu quái, vậy người cảm thấy hiện tại bốn vương có thể cùng người bỏ chạy được sao?”

Hắc Nô vừa nghe, lại ủ rũ vài phần, “ Vương gia, vậy làm sao bây giờ?”

” Hắc Nô, người sợ chết sao?” Tư Đồ Y nhíu mày hỏi, “ Người nếu sợ chết, người bỏ chạy đi thôi, bốn vương ở tại chỗ này thu hút sự chú ý của bọn chúng, người đã đi theo bốn vương nhiều năm như vậy, bốn vương cũng không muốn người cùng ta chết ở chỗ này”

” Vương gia! Người đem Hắc Nô xem thành người nào? Hắc Nô tuy rằng là nô tài, nhưng cũng không phải là người sợ chết, phải đi thì là Vương gia đi, Hắc Nô ở lại đây, Vương gia, người đi đi”, Hắc Nô lập tức khẳng khái phản bác, hiên ngang lẫm liệt, chỉ chưa tới mức moi tim ra cho Tư Đồ Y thấy lòng dạ trung thành của mình.

Tư Đồ Y thấy bộ dáng hắc như thế, cũng không muốn trêu chọc hắc nữa, mỉm cười nói “ được rồi, Hắc Nô, bốn vương chỉ đùa với người thôi, chúng ta ai cũng không đi, nếu bọn họ thực sự là yêu quái, bốn vương cũng có biện pháp làm cho chúng ta toàn thân trở ra, tuy nhiên điều kiện tiên quyết là người phải dựa theo sự phân phó của bốn vương mà làm, người có thể không?”

” Vương gia, thật vậy chăng? Hắc Nô nhất định hoàn toàn nghe theo Vương gia phân phó, Vương gia bảo Hắc Nô nói chuyện, Hắc Nô tài nói, Vương gia bảo Hắc Nô không nói lời nào, Hắc Nô nhất định nửa tiếng cũng không thốt ra khỏi miệng!” Hắc Nô vừa nghe lập tức rất nhanh hứa hẹn.

” Tốt lắm! Nghe, từ giờ trở đi, người không thể gọi ta là Vương gia, phải kêu là công tử, mặt khác cũng không được đề cập chuyện trang viện này và Tề Nam biệt uyển giống nhau, phải hoàn toàn xem như là xa lạ, hiểu chưa?, Tư Đồ Y mỉm cười hỏi hắc, Hắc Nô ra sức gật đầu ,” Hắc Nô hiểu được! Vương gia yên tâm!”

” Ân? Người bảo ta cái gì?” Tư Đồ Y lại lần nữa nhăn mi.

” Dạ, công tử!” Hắc Nô vội vàng bối rối sửa miệng.

” Tốt lắm! Mặc kệ ai hỏi người, có thể không nói thì đừng nói, không thể không nói liền tận lực nói ít nhất, hiểu chưa?” Tư Đồ Y vừa lòng gật gật đầu, tiếp tục phân phó nói.

” dạ, công tử!” Hắc Nô tiếp tục gật đầu.

” Tốt lắm! Đem đồ vật này nọ sửa sang cho tốt, chúng ta sẽ ở lại nơi này vài ngày”, Tư Đồ Y vỗ cái quạt trong tay nói.

” Công, công tử? Chúng ta còn, còn muốn ở trong này ở vài ngày?” Hắc Nô đầu lưỡi đều lú lại, Vương gia rõ ràng biết nơi này nguy hiểm, sao còn muốn ở lại?

“Hắc Nô, trí nhớ của người không tốt sao? Lời nói lúc trước của bản công tử đều là vô ích sao?”, Tư Đồ Y sắc mặt trầm xuống, Hắc Nô lập tức phát run, cúi đầu nói “ công tử thứ tội, là Hắc Nô sai rồi”

” Còn không làm việc?”

” Dạ, công tử!”

Tư Đồ Y thấy hắc lúc này thành thật im lặng hơn, âm thầm cười, Hắc Nô này chính là như vậy, thỉnh thoảng phải ra oai với hắc nếu không hắc sẽ quên mất tôn ti lớn nhỏ, hắc sẽ không so đo với Hắc Nô nhưng nếu người có ý sẽ không khỏi nắm lấy yếu điểm của hắc mà khai đao, dù sao không đối phó được hắc thì đối phó nô bộc bên cạnh hắc cũng là chuyện thú vị, bọn huynh đệ tỷ muội của hắc, người nào không phải coi đây là nhạc?

Đây cũng là nguyên nhân hắc luôn dành phần lớn ra ngoài dạo chơi mà không phải ở trong vương phủ hoa lệ, đáng tiếc mặc dù hắc luôn tỏ vẻ mình không có dã tâm đối với vị trí kia nhưng huynh đệ tỷ muội của hắc vẫn không ngừng ghen tỵ với hắc, dù hắc đi đến đâu cũng luôn có chuyện “ ngoài ý muốn” chờ hắc, cho nên lần này hắc cùng Hắc Nô mới có thể “ ngoài ý muốn” mà lạc đường trong thâm sơn này ba ngày, nếu không nhìn thấy trang viện này, bọn họ lại trải qua một ngày đói khát.

Cho nên ở hắc trong mắt, yêu quái thật sự không đáng sợ, dục vọng cùng lòng tham của con người mới đáng sợ.

Khẩu! Khẩu! Khẩu!

Tiếng đập cửa vang lên làm Hắc Nô kinh ngạc nhảy dựng, ánh mắt Tư Đồ Y nhìn hắc trách móc, ý bảo hắc phải bình tĩnh, rồi mới nhẹ giọng nói “ mời vào”

Cánh cửa bị đẩy ra, Trần Châu mang theo một mâm thức ăn tinh xảo vào “ Tư Đồ công tử, đây là tiểu thư nhà ta sai Trần Châu mang tới, nếu công tử còn cần gì, cứ sai Trần Châu là được”

” Đa tạ Trần Châu cô nương! Nhờ Trần Châu cô nương thay tại hạ cảm ơn Bắc Dao tiểu thư, làm phiền cô nương!” Tư Đồ Y khẽ gật đầu cảm tạ nói.

“Vậy Trần Châu cáo lui”, Trần Châu mỉm cười bước ra cửa, vừa ra tới bên ngoài liền lạnh lùng liếc trong phòng một cái, trong lòng mắng Bắc Dao Quang một hơi, dám sai bảo nàng mà hoàn toàn quên mất Như Mặc kêu nàng trở về là để hầu hạ Bắc Dao Quang.

” Công tử, đừng ăn, có độc làm sao bây giờ?” Hắc Nô thấy Tư Đồ Y tự mình động thủ mở ra mâm thức ăn, liền chạy tới ngăn cản

“ngươi có thấy qua yêu quái muốn ăn thịt người còn đầu độc cho chết trước không?”, Tư Đồ Y hoài nghi thần kinh của Hắc Nô không được bình thường, lúc cần cẩn thận thì hắc lại không để ý, nhưng lúc không cần phải đa tâm nhưng bây giờ thì hắc lại đa tâm hơn bất kỳ ai.

” Công tử ngài nói rất đúng! Vậy Hắc Nô hầu hạ ngài dùng bữa!” Hắc Nô ngấm lại với, gãi gãi đầu ngây ngô cười nói.

19. Chương 19: Vô Khúc Tinh Quân

“Không cần hầu hạ, người cũng cùng ta bốn ba mấy ngày rồi, cũng đã đói bụng, cùng nhau ăn đi”, Tư Đồ Y chỉ ghế bên cạnh nói.

“Dạ, công tử”, lúc này Hắc Nô lại rất nghe lời, đem thức ăn cùng đồ điểm tâm dọn ra, lấy cho Tư Đồ Y xong, chờ hắc động đũa mới dám ăn.

Như Mặc từ trong nước chậm rãi đứng dậy, ánh mắt xanh biếc sâu thẳm lờ lờ tỏa sáng trong bóng đêm, vốn định ngâm mình trong hồ băng thêm một hồi nhưng tâm của hắc cũng không có cách nào bình tĩnh được, chỉ bằng sớm quay trở lại, ở nơi này hoãn hoãn cũng phí vô ích, phải phụ trách chuyện do mình đã gây nên, đây là kết luận đầu tiên của hắc.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thân mình lập tức biến thành vô hình, ở tại chỗ biến mất, khi mở mắt lần nữa, hắc đã biến trở lại hình người, xuất hiện trong gian phòng ở trang viện, trong trang viện có thêm hơi thở của hai người xa lạ, không ngờ trong thời gian ngắn ngủi hắc không có mặt đã xuất hiện thêm hai người, không biết hai người này cùng với Bắc Dao Quang lại có duyên kiếp gì?

Cửa vang lên tiếng gõ nhẹ nhẹ “ chủ nhân, Thanh nhi có thể tiến vào không?”

” Vào đi!” Như Mặc vốn cũng đang định gọi hắc tới, nghe hắc gõ cửa, tất nhiên là vừa lúc.

” Chủ nhân, lại tới thêm hai người xa lạ nữa, trong đó có một người ngay giữa mi có ẩn giấu kim ẩn, trên người cũng mang huyết thống hoàng gia”, Thanh nhi lập tức đem quan sát của hắc báo cáo với Như Mặc.

Như Mặc tay phải nhẹ nhàng vẽ lên nửa vòng tròn trong không trung, tạo thành một mặt kính, chiếu rọi hình ảnh chủ tớ Tư Đồ Y, chỉ thấy hai người bọn họ, một thì chậm rãi, một thì như lang thôn hổ yết, đang ăn sáng. Như Mặc không chú ý nhiều tới Hắc Nô mà tập trung vào Tư Đồ Y, mày không khỏi nhíu lại, ngư nưong mấy kiếp trước rốt cuộc đã làm cái gì? Vì sao lại có nhiều tình quân có liên quan đến nàng?

Nếu nói lúc trước Văn Khúc tình quân vì đúng dịp mà đến thì giờ Võ Khúc tình quân cũng xuất hiện, đã không còn là ngẫu nhiên nữa, có lẽ hẳn cần phải đi “Lục Trung Thiên” một chuyến, dò la xem kiếp trước Bắc Dao Quang đã tạo nên duyên kiếp gì. Nếu tất cả mọi người cũng tới báo ân thì cũng không phải là chuyện tốt, bởi vì một người trong một đời chỉ có thể nhận sự báo ân của một người, những người khác cơ duyên chưa tới thì cũng chỉ phải đợi đến luân hồi, cho nên nếu Văn Võ song khúc tình cùng tới, bọn họ nếu thực sự có thiếu ân tình của Bắc Dao Quang thì như vậy tình hình đối với hắn rất bất lợi.

Tuy rằng hắn đạo hạnh thâm hậu, pháp lực cũng cao cường, nhưng dù sao bọn họ cũng là tình quân đứng vào hàng tiên ban, cho dù bây giờ hạ phạm làm người thường, nhưng nguyên thần vẫn thuộc thiên mệnh, còn hắn chung quy vẫn chưa thoát khỏi hình hài của yêu, nếu Bắc Dao Quang tiếp nhận sự báo ân của một trong hai người bọn họ, vậy thì hắn phải đợi để báo ân cho tới lúc nào?

Như Mặc ngón giữa bắn ra, hình ảnh lập tức chuyển biến để chỗ Phùng Tử Kiện ở, chỉ thấy Phùng Tử Kiện đang ở trong phòng hắn chú tâm đem sách vở bỏ vào giỏ, xem ra là quyết định cáo từ, rời đi.

Hình ảnh lại thay đổi, lần này là Bắc Dao Quang đang nằm ghé lên bàn, miệng lẩm bẩm gì đó mà Như Mặc nghe không hiểu, nhìn qua bộ dáng tựa hồ rất buồn chán nhưng trong ánh mắt mâu quang không ngừng chuyển động, làm cho Như Mặc biết, nàng đang tính toán gì đó trong đầu.

Một nữ tử như vậy, thực sự là quá mức không an phận, dường như từ sau khi hắn gặp nàng, đều không thấy nàng im lặng lúc nào, nhưng một nữ tử như vậy lại làm cho con đường thành tiên của hắn chậm thêm ba ngàn năm. Bởi vì từng chịu ơn của nàng, lúc này mới thất bại trong gang tấc, cho nên bất luận thế nào, đời này, ông tình đã vất vả đem nàng đến trước mặt hắn thì không thể không báo đáp ân tình của nàng, đành phải xin lỗi hai vị tình quân, làm cho bọn họ luân hồi ở thế gian thêm một lần nữa để báo ân của Bắc Dao Quang.

Tóm lại, đời này, Bắc Dao Quang phải nhận sự báo ơn của hắn.

” Thanh nhi, coi chừng Trần Châu, đừng để cho nàng gây rắc rối”, Như Mặc sau khi suy nghĩ xong, nhẹ giọng phân phó.

” Chủ nhân yên tâm! Chủ nhân người-” Thanh nhi vốn muốn hỏi Như Mặc vì cái gì phải ở lại chỗ này, còn thân cận một phạm nhân nữ tử, lời vừa nói được một nửa mới nhớ ra mình đã quá phận, không nên hỏi chuyện riêng tư của chủ nhân.

” Thanh nhi, tính tình của người xưa nay trầm ổn, đáng tin cậy, ta cũng không gạt người, nữ tử này chính là ngư nưong từng có ơn với ta ở kiếp trước, ta vì chịu ơn của nàng nên không thể đắc đạo, cho nên đời này ta phải báo đáp ân tình của nàng, người hiểu chưa?”

Như Mặc nhìn về phía Thanh nhi, ánh mắt không có nhiều độ ấm, Thanh nhi lại biết, đây là Như Mặc đã tỏ vẻ tín nhiệm hắn nhiều rồi, vội vàng cung kính gật đầu “ chủ nhân, Thanh nhi hiểu được, Thanh nhật định sẽ hỗ trợ chủ nhân hoàn thành tâm nguyện, cũng chúc cho chủ nhân sớm ngày đứng vào hàng tiên ban”

” Thanh nhi, người là có năng khiếu tu hành, người nếu có thể bỏ qua tục niệm trong đầu thì trải qua lần này, ta sẽ mang người đi cùng, người cảm thấy thế nào?”, Như Mặc thần sắc mang theo vài tia tiếc hận nhìn hắn.

“Đa tạ chủ nhân quan tâm, Thanh nhi cảm thấy được như vậy đã tốt lắm rồi”, Thanh nhi lại lắc đầu cự tuyệt.

” Vì Trần Châu, người cảm thấy được đáng giá sao? Người phải biết rằng chúng ta vốn là trời sinh lãnh huyết, không có chân tình chân ái, đây chỉ là loại tình cảm nhân loại mới có, hơn nữa trong nhân loại, người chân chính có được cái gọi là yêu của rất ít, Thanh nhi, người ở thế gian thời gian không phải ngắn, chẳng lẽ không nhìn ra sao?”

Như Mặc cảm thấy Thanh nhi có tâm tính cùng căn cơ rất tốt, không đi con đường tu luyện thực đáng tiếc, huống chi Thanh nhi một lòng thích Trân Châu mà Trân Châu lại muốn dây dưa với mình. Đây cũng không thể nói Trân Châu không đúng, dù sao xà loại bọn họ luôn chạy theo dục vọng của chính mình, thế nhưng trong thân thể động vật, Thanh nhi vẫn khát vọng có được tình yêu của Trân Châu, thật đúng là đả kích.

” Chủ nhân, Thanh nhi biết ngài nói đều đúng, cũng là vì muốn tốt cho Thanh nhi, chỉ là có một số việc đã định sẵn, ta vì hiểu chỉ có nhân loại mới có yêu hận tình cừ, cũng hiểu được muốn có được hồi đáp của Trân Châu thì dường như không có khả năng, nhưng ta đã không thể quay đầu lại, cũng may, đạo hạnh của ta sẽ giúp ta sống được lâu dài, chỉ cần chúng ta không tạo sát nghiệt, chúng ta vĩnh viễn có được cuộc sống tiêu sáo, thời gian ở chung lâu, sẽ có ngày Trân Châu phát hiện được ưu điểm của ta”

Thanh nhi nói những lời này, vẻ mặt cũng tràn đầy chấp nhất và kiên định, thâm tình mà thành kính, hoàn toàn không thích hợp với bộ dáng một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi của hắn, làm Như Mặc cảm thấy hắn nói vậy cũng đúng. Một ngàn năm trước, lúc hắn rời đi cũng đã từng nói với Thanh nhi một lần, lần đó hắn cũng cự tuyệt, một ngàn năm sau, hắn vẫn cự tuyệt như trước, xem ra Thanh nhi đã rơi vào tình nghiệt.

Như Mặc mỗi lần nhìn bộ dáng không oán không hối của Thanh nhi, trong lòng lại dâng lên cảm giác kì lạ, nhân loại tuy rằng yếu ớt, vô dụng nhưng bọn họ lại có được tình yêu, cũng rất cuốn hút yêu loại, nếu không cẩn thận sẽ giống như Thanh nhi vậy, rõ ràng đã cùng tu tiên vô duyên lại còn cam tâm tình nguyện tiếp tục trầm mê, mà hắn tuyệt đối không để mình lâm vào cảm xúc đó.

Như Mặc lại không phát hiện chính là, hắn tuy rằng còn không có yêu Bắc Dao Quang, nhưng rõ ràng hắn đã có lòng ghen tỵ, hắn không muốn người khác tranh đoạt cơ hội báo ân với Bắc Dao Quang, sự biến hóa tâm lý này ở trên người kẻ khác thì là đương nhiên, coi như là thay đổi không quá lớn nhưng đối với một người gần chín ngàn năm qua tâm vẫn bình tĩnh như nước, một lòng muốn tu thành tiên như Như Mặc mà nói, thì tình cảm cùng ý thức muốn giữ lấy đã khác với hắn ngày thường một trời một vực, chỉ có điều sự biến hóa này ngay cảm bản thân hắn cũng không ý thức được mà thôi.

” Một khi đã như vậy, Thanh nhi, ngươi tự lo lấy!” Như Mặc chấm dứt vấn đề thảo luận của bọn họ, hắn tôn trọng ý nguyện của Thanh nhi.

” Đa tạ chủ nhân!” Thanh nhi lại lần nữa thi lễ với Như Mặc, thần sắc lại trở lại như lúc ban đầu “ chủ nhân, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?”

” Thuận theo tự nhiên! Ngươi cùng Trân Châu từ giờ trở đi không nên sử dụng pháp thuật, người vừa tới là Vô Khúc tinh quân tái thế, tuy rằng hắn hiện là một phạm nhân nhưng đối với địch ý cùng pháp lực luôn có sự miễn cưỡng, ngươi thì ta còn yên tâm, nhưng Trân Châu có bao nhiêu đạo hạnh, ngươi so với ta còn biết rõ hơn, một khi gây ra họa gì, ta cũng không thể giúp nài, nhớ kỹ”, Như Mặc tuy biết nói như thế với Thanh nhi cũng là tiết lộ thiên cơ nhưng vì để việc báo ân của hắn không xảy ra sơ suất, cần phải có sự chuẩn bị, hơn nữa Thanh nhi tính tình trầm ổn, chính là một trợ thủ tốt.

” Đa tạ chủ nhân nhắc nhở, Thanh nhi hiểu được!” Thanh nhi biến sắc, thần tình cảm kích, hắn tuy rằng biết, chủ nhân nói với hắn này đó chính là hy vọng hắn có thể giúp hắn, nhưng là chủ nhân nói cho hắn này đó, không phải để cho hắn và Trân Châu tránh bị họa sao?

” Vậy ngươi đi thôi! Giữa trưa ta sẽ cùng bọn họ cùng nhau ăn cơm!” Như Mặc nhẹ nhàng nói xong, Thanh nhi lập tức tâm thần lĩnh hội nói, “ Hiểu được, chủ nhân, Thanh nhi cáo lui!”

20. Chương 20: Hai Tiên Đối Đàm

” Tinh công, thế nào, đã an bài tốt sao?”, một lão nhân râu tóc bạc phơ, vẻ mặt lo lắng hỏi một lão nhân khác cũng râu tóc bạc phơ.

” Yên tâm, lần này đều cho bọn hần cùng xuất hiện một chỗ, chắc chắn sẽ đem nhân quả tiền duyên giải quyết dứt khoát, tránh cho bọn hần lấy cớ không chịu xoay chuyển theo trời đất, người nhìn xem, nhìn xem, bọn họ không ở đây mấy ngày, công văn đã chất đầy trên bàn của ta như một ngọn núi nhỏ, không phải là muốn làm một chết lão nhân gia ta sao?”, lão giả trả lời, một tay chống quả trượng, một tay nâng quả đào chúc thọ, lẩm bẩm oán giận.

“Cũng không phải a, ta so với người cũng chẳng tốt hơn, bọn họ ở nhân gian tiêu dao cũng đủ lâu, cũng nên trở về vị trí cũ, nhưng Tinh Công, chúng ta làm vậy nếu để Ngọc Đế biết chắc chắn sẽ bị trừng phạt a”, phát cao phát trần, Thái Bạch Tinh Quân vẻ mặt lo lắng.

“Lời ấy sai rồi, mấy năm tính tình Ngọc Đế không được ổn định lắm, một đám tinh quân, tiên tử bị phạt, bị biếm, bây giờ người làm việc cũng không có, hôm nay thượng triều, tam giới hồng trần, ngũ hồ tứ hải, lục giới trung thiên, thậm chí cả mười tám tầng địa ngục...một ngày đưa đến không dưới một ngàn công văn a. Chỉ sợ Ngọc Đế lúc này cũng hối hận không ngừng, chỉ là không bỏ mặt mũi xuống được nên không thể ngưng ngừng triệu hồi bọn họ thôi, chúng ta chẳng lẽ để Ngọc Đế khó xử sao? Ngọc Đế lão nhân gia hần bất quá chỉ là mắt nhắm mắt mở, làm bộ không biết mà thôi”, phúc Thọ Tinh Công run đùi, đắc ý nói.

“Ý của Tinh Công là Ngọc Đế lão nhân gia hần ngầm đồng ý?”, Thái Bạch Tinh Quân vẫn còn hồ nghi

” Đây là tự nhiên, còn phải nói, nếu Ngọc Đế không hiểu biết, dựa theo pháp lệnh của thiên đình sao còn chưa trừng phạt ta?”, Thọ Tinh Công nheo lại cặp mắt hiền lành, vẻ mặt tươi cười hỏi ngược lại.

“Dựa theo pháp lệnh thiên đình thì hai ta phải bị biếm xuống hạ giới, luân hồi ba kiếp, chịu khiêu trách”, Thái Bạch Tinh Quân không chút nghĩ ngợi gì liền trả lời.

” Vậy đúng rồi! Người nghĩ đi, hiện nay công văn đều tập trung ở chỗ chúng ta, có thể thấy nhân sự làm việc cho thiên đình quá ít, người lại nghĩ xem, nơi nào là thoải mái nhất, an nhàn nhất? Chắc chắn là nhân gian rồi. Nếu có thể bị biếm xuống hạ giới, chúng ta cũng không cần phải xử lý đồng công văn đó, có phải không?”

Phúc Thọ Tinh Công lại cười sung sướng, vui vẻ, vẻ mặt hiền lành kia giờ trong mắt Thái Bạch Tinh Quân lại trở nên khôn khéo, cáo già trong mắt, khó trách Thọ Tinh Quân hần là vị tiên nhân nhàn rãi nhất thiên đình. Đây đúng là phúc phận của mỗi người a, hần cũng thành tiên mấy vạn năm nhưng so sánh với Phúc Thọ Tinh Công thì còn kém xa, nghe vậy, liền đem bộ mặt khổ qua quăng đi thật xa, liền tươi cười, kính một cái nói “ Tinh Công quả là sâu xa, Thái Bạch bội phục”

” Ha ha! Bề trên quá khen! Hiện tại chúng ta an vị chờ kết quả là được, ta đã phân phó Luân Hồi ty, Nhân Quả ty, Nhân Gian Thổ Địa ty...tất cả các ban, ngành đều phải phối hợp cao độ để thúc đẩy việc này, cho nên lúc này là vạn vô nhất thất, ta cam đoan bọn họ lúc này không chạy thoát được, toàn bộ đều sẽ ngoan ngoãn trở về làm việc cho ta”, Phúc Thọ Tinh Công vẫn duy trì vẻ tươi cười như trước, nhìn Thái Bạch Tinh Quân nói.

” Tinh Công thật sự là inh a!” Thái Bạch Tinh Quân không quên vuốt mõng ngựa, dù là làm tiên nhân thì cũng thích hư vinh giống nhau.

” Bất quá—” Phúc Thọ Tinh Công lại vào lúc này hơi hơi nhăn mày, khiến cho cái trán bóng lưỡng của hần cũng nhăn lại, xuất hiện một rãnh nếp nhăn thật sâu

” Bất quá cái gì?” Sợ có biến, Thái Bạch Tinh Quân vội hỏi, hần đã chịu đủ việc phê duyệt một đồng công văn rồi, đang muốn rời khỏi công việc phiền toái, nhàm chán này, cho nên đem hi vọng đều đặt hết vào kế hoạch triệu hồi các tinh quân đã hạ phạm kia, bây giờ nghe Phúc Thọ Tinh Công nói vậy, không khỏi cực kỳ khẩn trương.

” Bất quá lão nhân gia ta thật rất muốn bị biếm hạ phạm, lại làm người lần nữa”, Phúc Thọ Tinh Công cười vui vẻ, mặt cũng tràn đầy mong đợi đứng lên, làm cho Thái Bạch Tinh Quân thiếu chút nữa té xuống, gãy hai chiếc răng cửa, âm thầm dờ khóc dờ cười. Đây là tình huống gì a, tiên nhân không muốn làm tiên, đều thích xuống nhân gian chơi đùa? Xem ra sau này hần phải để ý Tinh Công này nhiều hơn mới được, lẽ đâu hần chạy xuống dưới kia thì chẳng phải công văn của Tinh Công cũng sẽ đổ sang chỗ của hần sao?

Không được, xem ra hần phải làm cái gì đó, để cho hần sớm thoát khỏi bị cái đồng công văn nhàm chán

kia, nếu không có ngày hấn sẽ bị chúng đè chết...

21. Chương 21: Làm Giao Dịch

Một cái, lại một cái chỉ đoàn bị ném trên mặt đất, mà bên cạnh bàn, Bắc Dao Quang mặt nhăn mày nhú, một tay cầm bút lông, một tay chống đầu, còn vô ý thức về loạn vào bức tranh, cúi đầu nhìn thì thấy đã nhuộm đen như mực, miệng lại than thở, thì thào tự hỏi “ Như Mặc, Như Mặc, ta nên làm thế nào để người thích ta đây?”

Nếu biết sẽ có một ngày chạy đến cổ đại, lại muốn bắt mỹ nam tử là tù binh thì đã sớm trau dồi tốt những kỹ năng của cổ đại, không thì cũng nên tập làm kinh thi, tổng từ, lạc thần phú... Còn bây giờ nàng cũng muốn viết thư tình nhưng lại không biết nên viết thế nào cho đúng, sợ hào phóng quá mức sẽ làm cho Như Mặc sợ mà bỏ chạy, dù sao cổ nhân dường như cũng không thích nữ nhân quá lớn mặt, nhưng phải hàm súc nội liêm gì gì đó, nàng không viết ra được a.

Bắc Dao Quang phiền não chính vì cái này, thấy đã sắp đến giờ ăn trưa mà Như Mặc đã nói sau khi ăn cơm trưa xong sẽ đến thăm nàng, dù thế nào nàng cũng phải viết xong thư tình trước bữa cơm trưa này, để khi Như Mặc đến đây thì nàng có thể đưa cho hấn.

” Tiểu thư, Thanh nhi có thể tiến vào sao?” Thanh nhi ở cửa nhẹ giọng nói.

” Mời vào!” Bắc Dao Quang đầu cũng không nâng, tiếp tục tìm tòi trong óc những câu từ đại loại như yêu mà không tươi đẹp, hoa mà không mỹ... để biểu lộ sự ái mộ. Nàng lại nghĩ đến tên của Như Mặc, thật có khí chất và hàm dưỡng a.

Thanh nhi bước vào, ánh mắt nhìn thẳng Bắc Dao Quang, cũng không để ý tới đồng lõa xộn ở dưới đất, cung kính thì lễ nói “ tiểu thư, chủ nhân bảo Thanh nhi đến báo cho tiểu thư biết chủ nhân đang đợi ở phòng khách, muốn cùng dùng cơm với tiểu thư và các vị khách nhân”

” Nga! Hảo!” Bắc Dao Quang vô ý thức gật gật đầu, sau đó lập tức ném bút, cả người nhảy dựng lên “ Thanh nhi, người nói cái gì? Như Mặc dùng cơm với chúng ta?”

Thanh nhi vẻ mặt nàng không giống mừng rỡ như điên mà ngược lại có vẻ bị kinh hách, liền cảm thấy khó hiểu, nữ nhân này thích chủ nhân rõ ràng như vậy, ngay cả đứa bé ba tuổi cũng nhìn ra, hiện tại chủ nhân muốn dùng cơm với nàng, nàng sao lại không mừng rỡ chứ? Quả nhiên tâm tư của nhân loại thật phức tạp, nếu là Trần Châu thì dễ đoán rồi, miệng lại đáp “ đúng vậy, chủ nhân cùng với tiểu thư và các vị khách nhân dùng cơm với nhau”

Cái này nguy rồi! thư tình của nàng còn chưa viết xong, làm sao bây giờ? Bắc Dao Quang rất không muốn thừa nhận mình ngu xuẩn như vậy, nghĩ ra cách viết thư tình cho Như Mặc, nơi này cũng không phải hiện đại, không thể tạo ra ngẫu nhiên gặp mặt, hay là thường xuyên gặp nhau...Mấy cái thủ đoạn linh tinh tại vùng núi hoang này căn bản vô dụng, mà chiêu tranh thủ sự đồng tình thì ngày hôm qua đã xài rồi, trong khoảng thời gian ngắn, ít nhất là hôm nay, tuyệt đối không thể dùng lại, nếu dùng chiêu này nhiều sẽ bị phản tác dụng, làm nam nhân nảy sinh chán ghét. Mà những chiêu số còn lại thì phải đợi khi quan hệ tiến thêm một bước mới có thể dùng tới, giờ phút này, vấn đề lớn nhất của nàng là làm sao cho quan hệ của nàng và Như Mặc tiến thêm một bước?

” Thanh nhi, người cảm thấy ấn tượng của chủ nhân người đối với ta thế nào?”, Bắc Dao Quang bối rối đi qua đi lại, rồi ngồi xuống, không tin tưởng hỏi.

” Chủ nhân đối tiểu thư không phải tốt lắm sao? Thanh nhi đi theo chủ nhân nhiều năm, cũng chưa thấy chủ nhân đối xử tốt với cô nương nào như vậy, chủ nhân chưa từng cùng cô nương khác dùng cơm”, Thanh nhi nghiêm trang nói, hấn thừa nhận hấn có ý làm cho Bắc Dao Quang hiểu lầm. Tuy nhiên hấn cũng không có nói dối, đúng là trước giờ chủ nhân chưa từng thân cận với bất kỳ cô nương nào, bởi vì hấn một lòng muốn tu luyện thành tiên, về phần chưa từng ăn cơm cùng cô nương nào thì là do hấn chưa nói hết, chủ nhân là

không cùng bất kỳ ai ăn cơm, hơn nữa dựa theo đạo hạnh của hần hiện nay thì đã không cần phải ăn cơm nữa rồi.

” Thật vậy chẳng? Vậy còn Trân Châu?”, Bắc Dao Quang nghe xong lời này, cũng có chút tin tưởng nhưng rồi lại lo lắng, nàng phải độc chiếm được Như Mặc mà không phải là chiếm cái danh phận, sau đó mới có thể cùng nữ nhân xinh đẹp hơn nàng mấy chục lần tranh thủ tình cảm. Nàng cũng không quên đây là cổ đại, cho dù là gã sai vặt, nếu có tiền thì cũng có thể cưới ba vợ bốn nàng hầu, huống chi là Như Mặc, mà Trân Châu thì lại xinh đẹp như vậy, nói không chừng nàng ta cùng Như Mặc đã sớm...

Bắc Dao Quang chỉ mới nghĩ tới đã ghen tỵ không thôi, hận chính mình không gặp được Như Mặc sớm hơn, không biết bây giờ có còn kịp không?

Thanh nhi cảm thấy thương thức biểu tình hay thay đổi của Bắc Dao Quang, cũng là chuyện phi thường có ý tứ. Tình cảm của nhân loại đúng là có muôn hình vạn trạng, thay đổi thật nhanh, về mặt này chính là ghen tỵ, khi nào thì Trân Châu mới đối với hần biểu hiện ra về mặt này? Thanh nhi tự hỏi trong lòng, một hồi mới chậm rãi đáp “ ta cùng Trân Châu chỉ là hầu hạ chủ nhân mà thôi, tiểu thư đừng suy nghĩ nhiều, người thực thích chủ nhân nhà ta?”

Bắc Dao Quang lập tức gạt đầu, nhìn gương mặt tuần tú, đáng yêu của Thanh nhi rồi lại nhìn con người trầm ổn, sâu đến không lường được, trực giác cho biết hần có thể giúp nàng, hơn nữa trước giờ nàng luôn dám thừa nhận những gì mình đã làm, thích thì chính là thích. Nàng sẽ không e lệ chối bỏ, chỉ cần nàng lấy được tâm của Như Mặc, đừng nói là thừa nhận với một mình Thanh nhi, mà cho dù có phải kể với một ngàn, một trăm ngàn người tình yêu của nàng dành cho Như Mặc, nàng cũng tuyệt đối không ngượng ngùng, sợ hãi “ ta thích hần, thực thích hần, người nguyện ý giúp ta sao?”

Thanh nhi thấy Bắc Dao Quang thẳng thắn như thế cũng có chút ngoài muốn, nhưng cũng có vài phần bội phục. Nhân loại luôn thích dùng lời nói giả dối để che giấu tâm tư của bọn họ, mà nữ nhân này tuy không xinh đẹp xuất chúng nhưng nàng lại có gan nói ra tâm tư của mình, thành thực, thẳng thắn, tựa hồ như khinh thường sự che giấu, đúng là nhiều năm qua hần chưa gặp một nữ nhân nào như nàng.

” Tiểu thư, người thật đúng là thực không giống người thường!” Thanh nhi châm chọc sau một lúc lâu, mới tìm được từ có thể hình dung.

” Thanh nhi, nếu người có người dễ thích thì người cũng sẽ cảm nhận được cảm giác của ta bây giờ, ta thích tất cả những đồ vật xinh đẹp, nam nhân xinh đẹp. Tuy rằng ta thừa nhận ta thích Như Mặc, phần lớn là do hần tuần mỹ vô trù nhưng đó cũng chỉ là một phần, cái chủ yếu là những điểm gì đó của hần mà ta không hiểu được, không nói rõ được đã hấp dẫn ta, ách, người biết cái gì gọi là hấp dẫn không? Chính là cảm giác dù người đang làm cái gì, đều dễ dàng liên tưởng tới hần, giống như hiện giờ, ta nhìn mực nước lại nghĩ tới tên của hần, ok, nghe thật lộn xộn, nhưng nghĩ người còn nhỏ, có lẽ cũng chưa hiểu được ta đang nói cái gì, người chỉ cần biết ta rất, rất thích Như Mặc là được. Thanh nhi người sẽ giúp ta phải không?”

Bắc Dao Quang kích động quơ hai tay, miệng nói không ngừng, lần đầu tiên trong đời Thanh nhi muốn cười to, nữ nhân này thật thú vị, còn nói hần còn nhỏ, nếu nàng biết đứng trước mắt nàng là người có số tuổi lớn hơn nàng ít nhất một ngàn lần, không biết nàng sẽ có biểu tình gì. Hần làm sao không rõ cái gì gọi là hấp dẫn, giống như hần nhìn thấy một viên trân châu thì sẽ nghĩ tới Trân Châu, thì ra hần thực sự thích Trân Châu. Từ trước tới giờ hần hoài nghi hần là xà, sao lại có cảm tình giống như nhân loại nhưng hiện giờ theo lời Bắc Dao Quang nói thì cảm xúc của hần đúng thật là thích, tâm hần càng yên ổn.

Có lẽ, hần có thể cùng nàng hợp tác!

” Tiểu thư, người muốn Thanh nhi như thế nào giúp người ?” Hần bất động thanh sắc nhìn nàng, thử hỏi.

” Người đi theo Như Mặc đã lâu, nhất định biết hần thích cái gì, chán ghét cái gì, có thói quen gì, hiểu biết cách làm việc và nghỉ ngơi của hần...người nói hết cho ta biết, ta mới có thể tiếp cận hần, lấy lòng hần, làm cho hần thích ta, bồi dưỡng cảm tình của chúng ta, phải biết rằng muốn có tâm của một người thì phải yêu thích hết thấy những gì hần yêu thích, có cùng suy nghĩ thì mới có thể ngày càng phát triển, từng bước tới gần. Mà tất cả, chỉ có người mới có thể giúp ta”, Bắc Dao Quang vừa nghe hần có thể đáp ứng, lập tức càng thêm hưng phấn, ra sức thuyết phục.

“Trước hết yêu thích những gì hần yêu thích, bồi dưỡng cảm tình?, Thanh nhi thì thảo, lập lại lần nữa, trong lòng thâm nghĩ, như vậy có tác dụng sao?”

” Đương nhiên, nếu hần thích cái này, người lại nói cái kia tốt, hần chắc chắn sẽ không vui. Sau đó người nói chuyện khác, hần sẽ không dễ dàng chấp nhận, giả sử hần nói cái này đẹp, người lại cho rằng không nhưng cũng cố gắng phát hiện điểm hay của nó, sau đó đồng ý với hần, chắc chắn lúc đó hần sẽ rất cao hứng, cảm thấy cái nhìn của hần và người giống nhau”, Bắc Dao Quang nghĩ hần không hiểu, cho nên giải thích thêm cũng không biết Thanh nhi đang nghĩ chuyện khác.

“Nếu quả thực ta thấy không đẹp, lại nói khác đi thì không phải là gạt nàng sao?”

“Đây là lừa gạt không có mục đích xấu. Ta hỏi người, người tình nguyện mất đi cơ hội ở cùng người mình thích mà không chịu nói dối một câu sao? Hay là ngẫu nhiên nói vài lời nói dối vô hại mà đổi được hạnh phúc vĩnh viễn cùng người mình thích?”, Bắc Dao Quang lập tức chỉnh sửa quan niệm của hần, Thanh nhi đáng thương, hần thực sự quá nhỏ, chưa hiểu được chuyện yêu đương, không hiểu được đạo lý nói dối này, bất quá không sao, chờ sau khi hần có người yêu thích, nàn sẽ dạy hần, tuy nhiên điều kiện tiên quyết là hần phải hỗ trợ đắc lực để nàng lấy được tâm của Như Mặc.

Thanh nhi lúc này rốt cục hiểu được, có chút tán thưởng nhìn Bắc Dao Quang, có lẽ có nữ nhân này, hần cùng Trân Châu sẽ có thay đổi và tiến triển “ được rồi, ta giúp người”

” Thật sự? Thật tốt quá! Thanh nhi, cảm ơn người!” Bắc Dao Quang hưng phấn muốn tiến lên ôm hần, bị Thanh nhi rất nhanh né tránh, Bắc Dao Quang ngăn người, vội vàng xua tay nói,” Thực xin lỗi, Thanh nhi, ta rất kích động, đã quên các người thời đại này, ách, đã quên nam nữ thụ thụ bất thân, bất quá người yên tâm, ta coi người là đệ đệ của ta, người ta thích chỉ có Như Mặc mà thôi.”

Thanh nhi thật không phải bởi vì ‘ nam nữ thụ thụ bất thân’ mà né tránh của nàng, chỉ là phản ứng bản năng thuần túy, huống chi bọn họ bất đồng chủng loại, thấy Bắc Dao Quang cuồng quýt giải thích, cũng mỉm cười nói “ tiểu thư không cần giải thích, Thanh nhi biết. Thanh nhi cũng không giúp tiểu thư không công, chúng ta trao đổi đi”

Bắc Dao Quang tựa hồ không dự đoán được Thanh nhi còn có thể lược thuật trọng điểm, ngăn người, nói,” trao đổi cái gì?”

” Tiểu thư thích chủ nhân, mà Thanh nhi thích Trân Châu, bất quá chúng ta vẫn không có tiến triển, ta nghĩ tựa hồ là bởi vì ta không hiểu cách theo đuổi một nữ nhân, ta giúp tiểu thư tiếp cận chủ nhân, tiểu thư giúp ta tiếp cận Trân Châu”

Lời của Thanh nhi còn chưa nói xong, Bắc Dao Quang đã phá lên cười “ được, Thanh nhi, người thực sự là phúc tinh của ta, người không cần phải nói, ta nghĩa bất dung từ, nhất định sẽ giúp người. Chúng ta quyết định vậy đi”

Nàng còn đang tính hỏi làm cách nào để thu phục Trân Châu, không ngờ Thanh nhi lại thích Trân Châu, đây đúng là ông trời cũng giúp nàng mà. Ha, ha Bắc Dao Quang trong lòng cười không ngừng, sự buồn bực lúc này đã biến mất không chút tăm hơi.

Thanh nhi nhìn bộ dáng của nàng, cũng vui vẻ theo, giống như là hần nhìn thấy được tương lai tốt đẹp của hần và Trân Châu.

22. Chương 22: Các Bôn Đồ Vật Này Nọ

Bàn ăn được đưa đến trong khu vườn nhỏ có nhiều loại hoa xinh đẹp, lại có thảm cỏ xanh mướt, những loại hoa nhỏ tuy không quý giá, lại mọc hỗn loạn hoang dại nhưng lại rất xinh đẹp và tràn đầy sức sống, có loại đã nở rộ, có loại còn đang hé nụ, màu sắc rực rỡ tràn khắp mặt đất.

Giữa vườn còn có một hồ nước nhân tạo nhỏ, trên hồ có một ngọn núi giả không lớn lắm nhưng rất tinh xảo, đối diện hồ nước là một cầu gỗ nhỏ nhỏ nối với một cái đình tứ giác bằng gỗ lim, trong đình có bàn được tạo từ ngọc thạch mà hiện tại đang có bốn người ngồi quanh, trên bày các món ăn tràn đầy sắc, hương, vị.

Dù nhìn từ góc độ nào thì cái vườn này cũng được kiến tạo rất tinh xảo, mà nơi dừng cơm lại chính là nơi đẹp nhất của vườn.

Thời điểm Bắc Dao Quang tới trình diện, Như Mặc và hai vị khách đã có mặt đông đủ, nhìn thấy nàng đến, mọi người đều đứng lên nhìn về phía nàng làm cho nàng thụ sủng nhược kinh. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Như Mặc giữa ban ngày, làm cho Bắc Dao Quang càng thêm kích động, sực chút nữa thì té xỉu, tầm mắt chỉ thần nhiên liếc qua Tư Đồ Y cùng Phùng Tử Kiện một cái, rồi giống như là bị cao đánh chặt lấy trên người Như Mặc.

Thanh nhi đứng phía sau Như Mặc thấy vậy thì biết nếu chỉ trông cậy vào một mình nàng thì không xong, nếu bọn họ đã lên giao dịch với nhau thì hẳn sẽ không dễ cho nàng chưa chiến đã bại. Cho nên Thanh nhi lập tức đi lên phía trước, ngăn chặn tầm mắt Bắc Dao Quang nhìn Như Mặc, cung kính nói ” tiểu thư, người đã tới, chủ nhân cùng hai vị khách nhân chờ người đã lâu”

Bắc Dao Quang lúc này mới nhận ra nàng thiếu chút nữa đã thất thố, không khỏi cảm kích đối với Thanh nhi, vội vàng nói ” ngưỡng ngừng, la ta đến trễ”

“Tiểu thư, người ngồi bên này”, Thanh nhi chỉ vào chỗ ngồi giữa Như Mặc và Phùng Tử Kiện nói.

Bắc Dao Quang vội vàng gật đầu, chậm rãi ngồi xuống, không dám nhìn Như Mặc thêm nữa, sợ lại gây ngốc làm người ta chê cười, mà sau khi nàng ngồi xuống thì ba người kia cũng cùng ngồi xuống.

” Mọi người không cần khách khí, ở nơi thâm sơn cùng cốc này lại được gặp nhau, xem như là có duyên, cứ coi như đây là nhà mình, mời tự nhiên”, Như Mặc thân là chủ nhân nên phải lên tiếng trước tiên.

” Như Mặc công tử thật sự quá khách khí! Vừa thấy trang viện này đã biết chủ nhân là người phong lưu, lịch sự, tao nhã, không ngờ hôm nay nhìn thấy lại còn xa hoa hơn tưởng tượng vài phần, lại còn quen biết được với một nhân vật phong nhã tuyệt luân như công tử, thực sự là vinh hạnh của tại hạ”, Tư Đồ Y vẻ mặt bình thản lại nói đúng lời trong lòng của Phùng Tử Kiện, làm hắn liên tục gật đầu ” tiểu sinh cũng cho là như thế”

” Hai vị công tử đã quá đề cao Như Mặc, thực sự là không dám nhận, mời mọi người mau dùng bữa, Trân Châu, Thanh nhi, châm rượu”, Như Mặc cũng không quan tâm hơn thua, chỉ mỉm cười

” Như Mặc công tử thỉnh, Phùng huynh thỉnh!”

” Tư Đồ công tử thỉnh!”

Thực sự là Bắc Dao Quang rất không kiên nhẫn nghe bọn hắn nói lời khách khí qua lại, tuy nhiên vì trong ba người lại có Như Mặc nàng yêu thích, cho nên dù là lời nói vắn vể làm nàng đau đầu thì giờ này cũng hóa thành êm tai, đúng là trong mắt người yêu là Tây Thi.

” Đến, nếm thử, chút này!” Đang ở suy nghĩ miên man, Bắc Dao Quang thấy một đôi đĩa xanh biếc đang gấp một cọng rau cũng xanh biếc bỏ vào chén của nàng, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Như Mặc đang mỉm cười, còn có ánh mắt không gọn sóng.

” Tạ ơn, cảm ơn!” Bắc Dao Quang vội vàng cúi đầu, bối rối đem cọng rau kia bỏ vào miệng, hương vị thật thơm ngon, ngạc nhiên hỏi ” đây là cái gì mà ăn ngon như vậy?”

” Cái này gọi là thúy điều duẩn, chỉ có ở ngọn núi này, các nơi khác đều không có”, Như Mặc nhẹ nhàng giải thích cho nàng, sau đó mỉm cười nói với Tư Đồ Y và Phùng Tử Kiện ” hai vị công tử cũng nếm thử một chút”

“Phải không? nhìn bộ dáng say mê hưởng thụ của Bắc Dao tiểu thư thì chắc là phi thường mỹ vị rồi, khó có dịp lên núi lại gặp được tiên nhân gia, làm sao có thể bỏ qua được chứ?”, Tư Đồ Y vừa nói, vừa gấp lấy một ít Thúy Điều duẩn bỏ vào miệng, tinh tế nhai nuốt xong, nhin không được khen ” quả thật là mỹ vị nhân gian a”

Phùng Tử Kiện cũng ăn một miếng, rồi lại gật đầu, hần vốn xuất thân bần hàn nên khó có dịp được nếm qua sơn trân hải vị, hai ngày nay ăn những món bình thường đối với hần đã là món ngon quý hiếm, mà thức ăn trên bàn lúc này so ra còn tinh xảo hơn nhiều, chỉ cảm thấy là ăn rất ngon, cũng không biết phải diễn tả là ngon như thế nào.

“Hai vị công tử nếu thích, thì một hồ lêu bọn hạ nhân làm thêm một ít, sau khi ăn xong thì đưa đến phòng, có thể lai rai tiêu khiển, không biết ý hai vị công tử thế nào?”, Như Mặc luôn thể hiện sự quan tâm chu đáo của chủ nhân, làm Tư Đồ Y cùng Phùng Tử Kiện không thể không có hảo cảm với hần.

” Không dám nhận, không đối gạt công tử, tiểu sinh muốn vào kinh đi thi, thời gian đã phi thường gấp gáp, sau bữa cơm này, tiểu sinh cũng nên cáo từ ra đi!” Phùng Tử Kiện đứng dậy thở dài nói.

” Phùng công tử phải đi? Tại hạ còn chưa hảo hảo đáp tạ công tử cứu viện Dao Quang đâu, sao không ở lâu thêm vài ngày, để cho Như Mặc làm tốt vai trò chủ nhân”, Như Mặc làm ra vẻ hơi ngạc nhiên, ngữ điệu vẫn ôn hòa, làm cho người ta nghe thấy hần cực kỳ thành khẩn.

“Như Mặc công tử có lòng, tiểu sinh vô cùng cảm kích, tiểu thư đã cho tiểu sinh vào đây trú mưa, tiểu sinh cũng chưa giúp được gì nhiều cho tiểu thư chứ đừng nói tới hai chữ cứu viện, nơi này còn cách kinh đô tới bảy, tám trăm dặm, tiểu sinh nếu bị trễ thì thật nguy, ý tốt của công tử, tiểu sinh xin nhận. Ăn cơm xong, xin được phép cáo từ”, Phùng Tử Kiện vẻ mặt cảm động nói, lại thi lễ với Như Mặc.

Như Mặc vội vàng đứng dậy đáp lễ,” Nếu Phùng công tử đã kiên trì như thế, Như Mặc cũng không dám giữ lại, ngoài núi, Như Mặc còn có một trang viện khác, nếu Phùng công tử không chê, Thanh nhi sẽ đưa công tử tới đó rồi lên xe ngựa vào kinh, như vậy cũng có thể tránh được mưa gió lại tránh được bôn ba cực khổ dọc đường, Phùng huynh xin đừng chối từ”

“Như thế, như thế sao được?”, Phùng Tử Kiện thực sự là thụ sủng nhược kinh, cả động vô cùng, chỉ là bèo nước gặp gỡ thế nhưng người ta lại trọng nghĩa khinh tài, ân cần chiêu đãi, thực làm cho hần không biết nên làm thế nào.

” Phùng công tử, Như Mặc là thật lòng, người cũng đừng từ chối, chỉ là một chiếc xe ngựa thôi, nếu ngày sau người có thể đề tên trên bảng vàng, người trả lại chúng ta một chiếc khác là được rồi”, Bắc Dao Quang thấy hần lộ vẻ khó xử, nhin không được ngắt lời hần, con một sách ngu ngốc này, hần không biết là kinh thành cách xa tới bảy, tám trăm dặm sao? Dựa vào hai chân thì đi chừng nào mới tới? một hay hai tháng? có xe ngựa lại không cần, thực sự là ngu ngốc mà.

” Đúng vậy, Dao Quang nói rất đúng, Phùng huynh liền nhận lấy đi!” Như Mặc ôn nhã gật đầu nói.

” Một khi đã như vậy, tiểu sinh cung kính không bằng tuân lệnh, lòng tốt của công tử cùng tiểu thư, Phùng Tử Kiện chết cũng không dám quên. Nếu ngày sau có duyên gặp lại, chắc chắn sẽ báo đáp”, Phùng Tử Kiện lại thi lễ, nói lời tạ ơn rồi mới cảm kích ngời xuống.

Như Mặc cùng Bắc Dao Quang thấy hần nhận xe ngựa, đều cao hứng không thôi, khó có được lúc tâm tư hai người lại giống nhau, đều muốn tiễn người ra đi, chỉ có điều động cơ và mục đích thì không giống nhau, Như Mặc vì không muốn cho người khác tranh giành cơ hội báo ân với hần, mà Bắc Dao Quang thì lại muốn có cơ hội ở riêng với Như Mặc.

“Tư Đồ công tử, nếu không có chuyện gì gấp thì cứ ở lại tậ trang nghỉ ngơi vài ngày”

Tư Đồ Y chính là chờ nghe những lời này của hần, lập tức ôm quyền nói ” đang có ý này, xin đa tạ”

Bắc Dao Quang nghe nói bọn họ nói với nhau, bức bối trong lòng, da mặt Tư Đồ Y này thật là dày, người ta nói một câu khách khí, hần chẳng những không biết còn thuận theo. Tên Tư Đồ này vừa nhìn thấy đã biết là gian xảo, sợ không phải là nhân vật chính phái, so với Phùng một sách còn khó chơi hơn, nên làm thế nào để đuổi hần đi?

” Tốt lắm! Tốt lắm! Tậ trang của tại hạ một năm không có được vị khách quý nào tới chơi, năm nay thật là may mắn, Tư Đồ công tử ở lại chơi mấy ngày”, Như Mặc tỏ vẻ cao hứng ” Trần Châu, một lát nữa thu xếp tốt gian phòng tốt nhất ở phía đông rồi bố trí cho Tư Đồ công tử, thời điểm ta không có ở đây thì phải xem Tư Đồ công tử giống ta mà hầu hạ”

” Dã, chủ nhân!” Trần Châu cúi đầu cung kính có lễ nói.

” Như Mặc công tử, người phải ra ngoài sao?”, Tư Đồ Y vẽ mặt kinh ngạc hỏi.

Bắc Dao Quang cũng âm thầm lo lắng không thôi, nếu Như Mặc thật sự đi xa thì khi nào mình mới có cơ hội gặp lại hắn?

“Nghe nói thần y Mặc Ngọc Tử xuất hiện ở Sung Châu, tại hạ có người nhà bị bệnh lâu không khỏi cho nên muốn mời thần y đến chữa trị, may ra còn có hi vọng, ít ngày nữa tại hạ sẽ rời đi nơi này”, Như Mặc vừa nói chuyện, trong mắt cũng hiện lên vẻ ưu sầu làm người ta cũng muốn phân ưu cùng hắn.

” Thì ra là thế! vậy tại hạ chúc công tử có thể thuận lợi tìm được Mặc thần y, tại hạ mượn hoa kính phật, dùng chén rượu này để tiễn Như Mặc công tử cùng Phùng huynh, chúc hai vị lên đường thuận lợi, mời”, Tư Đồ y bưng lên chén rượu, vẽ mặt chân thành nói.

” Đa tạ Tư Đồ công tử! Thỉnh!” Tất cả mọi người giơ lên chén rượu một ngụm uống hết.

Bắc Dao Quang vội vàng nhìn về phía Thanh nhi, dùng ánh mắt tìm kiếm trợ giúp.

Thanh nhi bất động thanh sắc tiến lên châm rượu cho bọn họ, đến khi châm cho Bắc Dao Quang thì thần nhiên nói ” tiểu thư, người có cần phải mang theo áo chòang nguyệt sắc không? khí hậu Sung Châu không ấm áp như nơi này”

Lời này thực inh, ám chỉ Bắc Dao Quang sẽ đi Sung Châu cùng Như Mặc, làm cho Như Mặc dù không muốn cũng không có cách nào ở trước mặt nhiều người mà phản đối, còn Bắc Dao Quang thì âm thầm cao hứng không thôi.

Vụng trộm liếc nhìn thì thấy sắc mặt của Như Mặc dường như không có gì thay đổi, cũng không có dấu hiệu phản đối, trong lòng lại càng mừng rỡ, đối với sự lạnh lợi, thông minh của Thanh nhi lại càng thêm yêu thích, xem ra cùng hắn giao dịch là hành động thông minh nhất của nàng, không khỏi mỉm cười ngỏ ngào với hắn, nói ” vậy mang theo đi, Thanh nhi, nhờ có người nhớ tới, nếu không khi tới nơi chỉ sợ ta đã bị đông lạnh lại, đa tạ người, Thanh nhi”

“Đây là việc Thanh nhi phải làm, tiểu thư không cần khách khí”, Thanh nhi thần nhiên hồi đáp, lui về bên cạnh Trần Châu, lập tức nhận phải một cái liếc mắt tràn đầy tức giận của Trần Châu, mà Như Mặc cũng hơi nhũn mảy, khi nào thì Thanh nhi “thân mật” với Bắc Dao Quang như vậy? Hắn giúp nàng nói chuyện, còn nàng lại cười ngọt ngào với hắn như vậy?

23. Chương 23: Một Cây Tơ Hồng

Tư Đồ Y không ngờ kết quả lại như thế, hắn còn muốn quan sát bọn họ thêm vài ngày, huống chi Như Mặc này tuần mỹ không giống người thường, còn nữ tử tên Bắc Dao Quang thì ánh mắt nhìn Như Mặc giống như muốn ăn luôn hắn, thực sự là không có một chút đoan trang của nữ tử bình thường, hơn nữa nha hoàn phía say lại luôn vụng trộm nhìn Bắc Dao Quang bằng ánh mắt ghen tỵ, còn gã sai vặt vẽ mặt trầm ổn, bình tĩnh thì lại không dấu vết giúp đỡ cho Bắc Dao Quang. Một nhà bốn người này thực là quái dị, làm cho Tư Đồ Y không khỏi thấy hứng thú.

Bắc Dao Quang lại cúi đầu cao hứng tiếp tục ăn cơm, trong lòng đánh giá Như Mặc thật có người nhà bị bệnh hay là lấy cớ để ra ngoài? mặc kệ là cái gì, kết quả như vậy cũng làm nàng cao hứng, nghĩ lại, suốt dọc đường đi chỉ có nàng cùng Như Mặc ở trên xe, cùng ăn cơm nói chuyện, cũng dần dần gần gũi, ít ra nàng với Như Mặc sẽ không tách ra như bây giờ, lại nghĩ tới hắn gọi tên của mình, Bắc Dao Quang nhin không được mà mặt đỏ tim đập. Nàng nghĩ nàng thực sự xong rồi, chưa từng có người làm cho nàng thích mãnh liệt như vậy, nghe hắn gọi tên mình một tiếng cũng đã kích động không thể kiềm chế.

Nàng nghĩ nếu nàng cố gắng hết sức mà Như Mặc vẫn không thích nàng, nàng sẽ chết, không chết vì khổ sở thì nàng cũng muốn tìm chết, trước kia nàng khinh bỉ người tự tử vì tình nhưng lúc này thì nàng hiểu

được, mất đi tình yêu thì có khác gì người đã chết, hay tình yêu không đủ sâu đậm, hoặc chính là tự ngược tới cực điểm, nàng nếu không chiếm được cảm tình của Như Mặc, nàng khẳng định sẽ sống không nổi.

Tình cảm trong lòng nàng quá mức mãnh liệt, ngay cả Như Mặc cùng Tư Đồ Y ngồi bên cạnh cũng cảm giác được, cả hai không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng, Bắc Dao Quang nắm chặt chiếc đĩa trong tay, dùng sức gấp đồ ăn như thể có cừu oán với chúng, ánh mắt lại kiên định nhìn chén của nàng.

” Dao Quang, người làm sao vậy?” Như Mặc nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang cầm đĩa của nàng, làm cho tình cảm mãnh liệt trong đầu nàng lập tức xuyên qua tay nàng, truyền đến trong lòng Như Mặc, làm cho hắn có chút sững sốt, không ngờ nàng lại chấp niệm đối với hắn sâu như vậy, tới mức không chiếm được hắn thì sẽ chết. Tuy rằng hắn vốn muốn bồi nàng đến khi nàng chết, nhưng chính là hắn bồi, hoàn toàn khác với ý niệm muốn bồi nàng của nàng. Đây thật sự là chuyện phiền toái lớn.

” Bắc Dao tiểu thư, người là không phải không thoải mái chứ?” Tư Đồ Y cũng thân thiết hỏi, lúc trước nàng còn cao hứng đến thế nhưng chỉ trong chốc lát lại như gặp phải chuyện bất hạnh gì, khuôn mặt trầm trọng như vậy?

Bắc Dao Quang ngơ ngác nhìn tay Như Mặc đang đặt trên tay mình, hốc mắt nóng lè, nhẹ buông tay, chiếc đĩa liền rơi xuống đất, không biết vì cái gì, Bắc Dao Quang đột nhiên nhảy vọt vào trong ngực Như Mặc ” đừng bỏ lại ta, không muốn, không muốn a, vĩnh viễn cùng ta”

Trong mắt Như Mặc liền lóe lên sự kinh ngạc, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã biến mất, khẽ vỗ nhẹ lên bả vai của nàng, chợt có một chất lỏng ấm áp rơi xuống lòng bàn tay hắn, là nước mắt của nàng.

Đáy lòng nổi lên một cảm giác phức tạp, loại cảm giác này đối với hắn rất xa lạ, nhưng điều kỳ diệu là hắn cũng không có bài xích, lần đầu tiên đôi con người thâm thúy của hắn nhìn nàng lộ ra một chút gì đó, có thể gọi là ôn nhi, hắn nhẹ vỗ về nàng “ sẽ không”

“Ta muốn nghe người hứa”, Bắc Dao Quang càng dùng sức nắm lấy áo hắn, run rẩy yêu cầu.

” Ta sẽ không bỏ lại người, sẽ không không cần người, vĩnh viễn cùng người!” Như Mặc ôn nhu lặp lại nói, cũng không ngờ vốn chỉ định nói để trấn an cảm xúc của Bắc Dao Quang lại trở thành lời thề kết chặt vận mệnh của bọn họ.

Như Mặc nghĩ sự vĩnh viễn của Như Mặc bất quá cũng chỉ vài chục năm, dài lắm thì cũng không vượt quá trăm năm, mà hắn là muốn trả ơn cho nàng nên đương nhiên phải thuận theo yêu cầu của nàng, tuy rằng giải thích của hắn khác xa một trời một vực với ước muốn của Bắc Dao Quang nhưng lúc này hứa hẹn của hắn đối với nàng là chân thành, thiết tình.

Lúc này Thái Bạch Tinh Quân ở trên trời dường như đã chờ sẵn, đợi khi bọn họ thốt lời hứa hẹn liền đem một sợi tơ hồng quấn quanh nguyên thần ngẫu thượng của Bắc Dao Quang và Như Mặc, làm cho hai người vĩnh viễn gắn chặt với nhau.

Chuyện này Như Mặc không hề nghĩ tới, cho nên về sau mới có chuyện Nguyệt Lão chuyên se nối tơ duyên mới bị Như Mặc hung hăng đuổi theo suốt mấy trăm năm, chuyện này cũng thực là oan uổng cho Nguyệt Lão, bởi vì lúc đó hắn bị Ngọc Đế biếm xuống phạm trần, căn bản không có khả năng nối dây tơ hồng cho Như Mặc và Bắc Dao Quang. Đây hoàn toàn là do Thái Bạch Tinh Quân xấu xa làm ra a, nhưng đây là chuyện về sau này.

24. Chương 24: Như Hải Ghen Tỵ

Phùng Tử Kiệt cùng Tư Đồ Y thấy hai người bọn họ khăng khăng ta ta liền không hẹn mà cúi đầu, người trước thì chúc phúc nhưng trong lòng lại mang theo một chút mất mát thản nhiên, người sau thì cảm thấy hứng thú lại thêm mấy phần suy nghĩ suy xa.

Còn Trân Châu thì hận đến mức muốn cắn Bắc Dao Quang một cái, nhân loại ti tiện chết tiệt này, dám dùng thủ đoạn để tranh thủ sự đồng tình của nam nhân, còn làm cho chủ nhân ngọt ngào thề hứa với nàng ta. Không thể tha thứ, nàng nhịn không nổi nữa, mặc dù không muốn bị chủ nhân chán ghét nhưng nàng vẫn muốn xử lý nhân loại này trước, nếu không cứ tiếp tục như vậy, chủ nhân thực sự bị nàng ta mê hoặc thì nàng còn có cơ hội sao?

Thanh nhi nhìn chăm chú vào biểu tình của nàng, thầm nghĩ không tốt, Trân Châu xem ra đã nổi giận, dù chủ nhân đã dặn dò không được gây tai họa, nếu không sợ là không ai cứu được nàng, bèn đưa tay nắm lấy tay của Trân Châu, lại thấy bốn người không còn cần bọn hắc hủ hạ liền ra hiệu cho Trân Châu cùng hắc hủ rời đi.

Trân Châu biểu tình rõ ràng không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng biết vài phần lợi hại, không thể ở trước mặt nhiều người lộ ra sơ hở, vội vàng dùng sức hất tay Thanh nhi ra, lại trừng hắc hủ một cái rồi mới đi theo hắc hủ đến sau ngọn núi giả.

” Thanh nhi, ngươi muốn làm gì? Ngươi từ lúc nào lại đối xử tốt với tiện nhân kia như vậy? không phải ngươi cũng bị nàng mê hoặc chứ?”, Trân Châu giọng điệu châm chọc, sắc mặt giận dữ lan tràn đến đáy mắt, tròng mắt màu đen cũng hiện ra ánh sáng màu lục.

Thanh nhi lập tức bày ra vẻ mặt cảnh cáo, đáp lời “ Trân Châu, ngươi hồ nháo cái gì? Ngươi còn thấy chưa đủ bốc đồng sao? Mau thu hồi ánh mắt của ngươi. Mau”

Trong quá khứ, Trân Châu đối với Thanh nhi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, lúc này nhìn thấy thần sắc hắc hủ nghiêm trọng như thế, liền có chút sợ hãi, tuy rằng biểu tình có chút không phục như trước nhưng ánh mắt màu lục cũng đã thu hồi lại.

” Chủ nhân đã dặn dò, nhất định phải nhớ kỹ, nơi này là nhân gian, nếu không gặp chuyện bất đắc dĩ liên quan đến tính mạng thì không được sử dụng pháp thuật, càng không thể có ý niệm thương tổn nhân loại trong đầu, nếu không hậu quả như thế nào, ngươi cũng hiểu rõ rồi, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng sau khi ngươi thương tổn Bắc Dao Quang thì chủ nhân sẽ hao tổn đạo hạnh để cứu ngươi sao? Đừng nằm mơ. Tộc loại chúng ta nổi tiếng là máu lạnh, điều đó tin rằng ngươi còn hiểu rõ hơn ta.

Thanh nhi thực sự không muốn dùng biểu tình nghiêm khắc như vậy đối với nàng, nhưng Trân Châu tính cách hung dữ lại không biết kiềm chế, nghiêm khắc cảnh cáo như thế còn chưa biết có thể quản nàng được bao lâu, cho nên mấy lời tốt đẹp, nhẹ nhàng càng tuyệt đối không có hiệu quả.

”Không cần ngươi nhiều lời, ta rất rõ ràng”, Trân Châu biến sắc, nàng đương nhiên biết nếu ra tay với Bắc Dao Quang thì sẽ có hậu quả gì, cho nên nàng càng thêm hận nàng ta, thêm chán ghét nữ nhân giả dối kia. Mà Thanh nhi đã giúp Bắc Dao Quang lần này nữa là lần thứ hai, cho nên cũng không khỏi có hận ý với hắc hủ, cho nên không nghe lời hắc hủ như trước nữa.

” Ngươi rất rõ ràng? Ngươi rõ ràng sẽ không ngay lúc chủ nhân còn có mặt ở đây mà muốn ra tay, hay ngươi cho rằng dùng ánh mắt bao hàm sát ý nhìn chăm chăm Bắc Dao Quang thì chủ nhân sẽ không phát giác ra? Hiện tại có hai nhân loại ở đây, chờ bọn hắc hủ đi rồi, xem chủ nhân trừng phạt ngươi thế nào, ngươi tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý thật tốt”

” Hừ! Kia cũng là ta nguyện ý! Chủ nhân muốn trừng phạt ta thế nào, ta đều chấp nhận, không cần ngươi giả đồ tốt bụng. Ngươi nghĩ nếu chủ nhân biết ngươi thích nhân loại ti tiện kia, kết cục của ngươi tốt hơn ta sao? Phải biết rằng nữ nhân kia đã bị chủ nhân hưởng dụng qua, cho dù chủ nhân không cần nàng cũng sẽ không tới phiên ngươi. Ngươi tự cho là xum xoe, nữ nhân kia sẽ xem trọng ngươi sao?”, Trân Châu tiếp tục châm chọc, không che dấu được sự ghen tỵ sâu sắc, vì cái gì, nàng có điểm nào không tốt hơn so với Bắc Dao Quang? Vì cái gì mà đầu tiên là chủ nhân, giờ tới Thanh nhi đều mỉm cười ôn nhu với nữ nhân kia?

Thanh nhi nhất thời cảm thấy một trận lửa giận nổi lên từ đáy lòng, hơn một nghìn năm qua, ánh mắt của hắc hủ chưa từng rời khỏi nàng, cho rằng nàng mặc dù không hiểu, không biết cũng không nên đánh giá thấp hắc hủ như thế. Không ngờ hắc hủ trong cảm nhận của nàng cho tới bây giờ đều là một dự bị, một sự tồn tại không quan trọng, một khi đã vậy “ đúng, ta thích nàng thì như thế nào? Bắc Dao Quang ôn nhu lại ngay thẳng, tuy rằng không xinh đẹp tuyệt đỉnh nhưng lại điềm đạm đáng yêu, hiểu lòng người, hơn nữa cũng biết được nhớ ơn, làm một chút chuyện nhỏ cho nàng, nàng đều nói cảm ơn với ta, không giống “ai đó”

ng nghìn năm qua đều nghĩ rằng ta phải có bốn phận đối xử tốt với nàng, điều ngoa tùy hứng, không biết lấy lòng người khác, lãnh huyết, ích kỷ, đặt cái tôi của mình quá lớn, tin tưởng người có mắt nhìn đều chọn Bắc Dao Quang. Người muốn làm gì thì làm, ta về sau sẽ không xen vào chuyện của người nữa, miễn cho người lại nói ta lo chuyện bao đồng, bắt quá đừng trách ta không cảnh cáo người, nếu người dám đụng đến một sợi tóc của Bắc Dao Quang thì không cần chờ chủ nhân đến thu thập người, mà ta là người đầu tiên không bỏ qua cho người”

Nói xong Thanh nhi vung tay áo, bước ra khỏi núi giả đi về phía trong đình, Trần Châu nhìn hẩn rời đi, trong mắt vừa giận lại vừa hận, còn lộ ra sự bi thương, Bắc Dao Quang, ta nhất định bắt người phải chết.

25. Chương 25: Mắt Chổng Lại Mắt

Đến giữa trưa thì bữa cơm nhìn như hoàn thuận, vui vẻ cuối cùng cũng kết thúc, Như Mặc liền tìm một lý do để rời đi trước, chỉ để lại Thanh nhi cùng Trần Châu hầu hạ, nhưng lần này Bắc Dao Quang không cảm thấy buồn chút nào bởi vì sau này nàng còn nhiều thời gian để ở chung với Như Mặc. Hơn nữa hẩn bây giờ gọi tên nàng cũng rất tự nhiên, không hề có chút miễn cưỡng, nói thế nào thì đây cũng là một chuyển biến tốt. Hơn nữa, nàng cũng đang muốn thương lượng với Thanh nhi xem nên làm thế nào để Như Mặc vui lòng, không phải có câu nữ truy nam, cách tăng sa sao? Mục tiêu của nàng chính là vạch trần tăng sa kia.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, khi màn đêm buông xuống, cho đến lúc Trần Châu mang đèn đến, Bắc Dao Quang cũng không thấy bóng dáng của Thanh nhi liền hỏi “Trần Châu, Thanh nhi đâu rồi?”

“Tiểu thư tìm Thanh nhi làm gì? Tiểu thư cứ sai bảo Trần Châu, Trần Châu cũng sẽ thực hiện giống như vậy”, Trần Châu mỉm cười nhìn Bắc Dao Quang, Bắc Dao Quang ngu ngốc thế nào cũng biết được Trần Châu không có ý tốt, hướng chỉ nàng không hề ngu ngốc, không những thế nàng còn tự nhận mình là cao thủ trong vấn đề nam nữ, cho nên đối với ánh mắt ghen ghét của Trần Châu, nàng đương nhiên là hiểu được, chỉ không biết sự ghen ghét này là vì Như Mặc hay là Thanh nhi.

Nghe vậy, vội vàng lắc đầu,” Không cần, Trần Châu, nếu Thanh nhi trở về, người nói cho hẩn một tiếng, nói ta tìm hẩn là được!”

” Thanh nhi hôm nay sẽ không trở lại, tiểu thư chẳng lẽ quên sao? Chủ nhân phân phó hẩn đưa Phùng công tử xuống núi đi, đi cùng Phùng công tử đến sơn trang dưới núi, ít nhất cũng phải tối mai mới tới”, Trần Châu ngoài miệng thần nhiên cười nhưng trong lòng lại không có hảo ý với Bắc Dao Quang.

“A, đúng rồi, ta đã quên mất”, đồng thời nàng cũng nhớ lại Như Mặc đã phân phó Trần Châu, sau khi bọn họ rời đi, phải hầu hạ Tư Đồ Y thật tốt, như vậy nghĩa là Trần Châu sẽ không đi cùng nàng và Như Mặc. Nghĩ đến đây, Bắc Dao Quang liền cảm thấy thống khoái vô cùng.

“Cho nên tiểu thư cần gì cứ nói cho Trần Châu biết, Trần Châu sẽ làm cho tiểu thư”, Trần Châu nhìn nàng bộ dáng vui vẻ, trong lòng càng cười lạnh không thôi, sắp chết đến nơi rồi, xem người còn vui vẻ được bao lâu? Hừ.

” Không có gì, Trần Châu, cả ngày nay người cũng mệt mỏi lắm rồi, ta cũng không ăn cơm chiều đâu, buổi trưa đã ăn nhiều quá rồi, còn chưa tiêu hóa hết”, Bắc Dao Quang cảm thấy hiện tại mình không nên đụng chạm đến nàng ta, lòng ghen tỵ của nữ nhân là đáng sợ nhất, quan trọng hơn, nàng ta còn là người Thanh nhi thích, nếu nàng và Thanh nhi đã thỏa thuận với nhau thì dù không thích nàng ta, nàng cũng phải vì Thanh nhi mà chịu đựng. Trần Châu ngoài trừ khuôn mặt xinh đẹp thì còn điểm nào để hấp dẫn Thanh nhi? Tuy nhiên suy cho cùng, thích một người thì cần gì có lý do. Thích thì là thích thôi. Ai ngăn cũng không được, ngay cả chính mình cũng không ngoại lệ.

“Vậy tiểu thư nghỉ ngơi sớm, Trần Châu cáo lui”, Trần Châu cúi đầu thi lễ, ở một góc độ Bắc Dao Quang không nhìn thấy liền nở nụ cười âm hiểm.

” Ân, chờ một chút, Như Mặc buổi chiều có quay lại đây không? Bắc Dao Quang vốn không định hỏi, nhưng nhin không được phải lên tiếng.

” Chủ nhân bề bộn nhiều việc, ngày mai mới có thể trở về!” Trần Châu dừng một chút, đầu cũng không quay lại sau, vừa đi vừa đáp. Chủ nhân lần này đi ra ngoài, ngay cả nàng cũng không nói là đi đâu, chỉ nói trưa mai mới trở về, bảo nàng phải bảo hộ tốt cho Bắc Dao Quang. Đây đúng là cơ hội ngàn năm có một, nàng có thể nhân lúc này mà diệt trừ Bắc Dao Quang, để cho nàng không còn dục đồ chủ nhân được nữa. Nghĩ vậy, nàng vừa đi ra ngoài, nhẹ tay đóng cửa cũng đồng thời thi triển pháp thuật trên đó, sau đó mới mang theo khuôn mặt tươi cười đáng sợ, rời đi.

Bắc Dao Quang đột nhiên cảm thấy được ẩn ẩn bất an, Thanh nhi không ở đây, Như Mặc lại ra ngoài, chỉ còn một mình nàng và Trần Châu ở trong trang viện, nếu nàng ta hại nàng thì không có ai để cứu nàng. Tuy nhiên nàng cũng cảm thấy mình đã quá trầm trọng hóa vấn đề, Trần Châu dù có ghen tỵ cũng không đến mức hại nàng, nhất là vào lúc này, dù sao Như Mặc và Thanh nhi đều không có ở đây, nếu nàng có gì bất trắc thì nàng ta là người bị tình nghi nhiều nhất, Như Mặc với Thanh nhi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta. Hơn nữa, trong trang viện còn có hai người khách, nếu có gì không ổn, nàng có thể la to kêu cứu, chắc chắn bọn họ sẽ nghe thấy mà đến cứu nàng.

Nghĩ được phương pháp đối phó xong, Bắc Dao Quang mới yên tâm mỉm cười, cởi bỏ hài và áo khoác, nàng nằm lên giường ngủ. Thực sự không thể quen được với thói quen đi ngủ sớm của người cổ đại, nhưng ở đây không có đèn điện, ti vi, máy tính hay trò gì để giết thời gian, không ngủ sớm thì còn biết làm gì nữa đâu? Nếu là ở nơi đô thị phồn hoa, nàng còn có thể ra ngoài dạo chơi, đi chợ đêm...nhưng đây là nơi rừng núi hoang vu, nếu nửa đêm đi ra ngoài thì nàng chỉ có thể làm mồi cho dã thú, cho nên Bắc Dao quang đành phải bắt buộc mình phải đi ngủ sớm.

Trần trọc mãi thì tới nửa đêm nàng rốt cuộc cũng đi vào mộng đẹp, lúc này từ dưới giường, dưới bàn...vô số rắn nhỏ trườn ra, lưỡi cũng lè ra, đồng loạt bò lên giường Bắc Dao Quang, dẫn đầu là một con rắn nhỏ màu xanh lục, lưỡi của những con rắn khác đều màu đỏ nhưng riêng của nó là hồng hồng lại có màu đen. Nó dẫn đầu bò lên giường, nhanh chóng chui vào chăn của Bắc Dao Quang, cũng nhanh chóng trường đến cổ nàng, mặc khác cũng ngẩng cao đầu như ra hiệu cho những con khác cũng thi nhau tiến vào ổ chăn, nhưng đến trước thân thể Bắc Dao Quang lại chần chừ không tiến tiếp, dường như trên thân thể nàng có cái gì đó làm bọn chúng sợ hãi.

Mà lục thúy xà trên người Bắc Dao Quang nhìn thấy mấy con rắn kia nhát gan như vậy, hiển nhiên là không hài lòng, há to miệng, phun ra cái lưỡi màu đen và một chuỗi âm thanh “xích, xích” dồn dập, đốc thúc bọn chúng mau tiến lên ăn con mồi. Mùi máu trên người nữ nhân này thực mê người, là hương vị bọn chúng thích nhất, có thể nói là mỹ vị phi thường, đã rất lâu rồi bọn chúng không ăn người, nhưng khó có dịp có được con mồi tốt như vậy ở trước mặt, nếu không ăn thì thật có lỗi với chính mình.

Bắc Dao Quang đang ngủ chợt cảm thấy bên người lạnh lạnh, bên tai còn vang lên âm thanh nồn nóng kỳ quái, liền trở mình, nàng vừa động thì mấy con rắn nhỏ đều vội vàng lui ra một chút, cẩn thận quan sát con mồi trước mặt mà không dám tiến lên cắn nàng.

Lục thúy xà cũng vì Bắc Dao Quang xoay người mà hoảng sợ, sau đó nghĩ lại mình là thủ lĩnh, thống lĩnh hôn mười vạn con dân làm sao có thể thất thổ trước mặt cấp dưới được cho quyết định lấy mình làm gương. Vì thế một lần nữa lại ngẩng cao cái đầu hình tam giác màu xanh biếc, phun ra cái lưỡi đen ngòm như muốn cảnh báo “ một đám vô dụng, chỉ là một nhân loại thôi đã sợ thành như vậy, các ngươi xem, ta trước cắn nàng một cái sau đó tới phiên các ngươi”

” Đầu lĩnh anh minh!” bọn rắn nhỏ đồng loạt phát ra âm thanh “ xích xích”, cái lưỡi phun ra, đầu gật gật, ra chiều sùng bái.

Một tiếng thét chói tai vang lên như xé rách cả màn đêm...

26. Chương 26: Cùng Xà Cộng Vũ

Trần Châu ở trong phòng cười thầm, xem ra là thành công! Sau đó cố ý chậm rãi rời khỏi giường, tình huống không bao lâu nữa khi nàng đến phòng Bắc Dao Quang sẽ nhìn thấy một khối thi thể không trọn vẹn.

Tiếng thét chói tai làm cho Tư Đồ Y cùng Hắc Nô lập tức tỉnh ngủ, bất chấp quần áo không chỉnh tề, lập tức cầm lấy cây quạt ở đầu giường rồi xông ra ngoài, tìm kiếm phương hướng thì thấy nghe tiếng thét chói tai truyền ra từ phòng Bắc Dao Quang...

Còn lúc này trong phòng, sau khi Bắc Dao Quang thét ra một tiếng chói tai kia, thì một nửa đám rắn nhỏ bị chấn kinh đến mức bất động trên giường, đám còn lại thì bỏ chạy trốn chết, lục thúy xà cũng bị tiếng thét chói tai của nàng làm cho rớt xuống khỏi người Bắc Dao Quang, chỉ còn cái đuôi là còn quấn trên cổ nàng.

Sau đó nường ánh trắng, Bắc Dao Quang cố gắng nhìn rõ bộ dáng lục thúy xà, vừa nhìn thấy thì lại một tiếng thét chói tai nữa vang lên, lục thúy xà lại lần nữa bị kinh hách, đang lúc định bỏ chạy thì cửa phòng lại bị ai đó dùng sức đá văng, hai thân ảnh bay vào phòng cũng đã nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều rắn.

Hắc Nô cũng thét lên một tiếng, vội bỏ chạy ra ngoài, Tư Đồ Y cũng nuốt một ngụm khí lạnh, người đã nhảy lên trên bàn, từ nhỏ tới lớn hẳn chưa từng thấy một số lượng rắn lớn như vậy, cho nên chân tay cũng mềm đi.

Bắc Dao Quang vẫn tiếp tục thét lên, Tư Đồ Y cũng đã nhìn thấy lục thúy xà đang bám trên cổ nàng, đang tính dùng quạt làm ám khí đánh rớt nó thì Bắc Dao Quang lúc này lại bất ngờ dùng tốc độ sét đánh nắm lấy chỗ cách đuôi của lục thúy xà bẫy tắc, rồi quay vòng vòng nó ở trước mặt, lại “a” một tiếng.

Lúc này cả Tư Đồ Y lẫn lục thúy xà nghe tiếng a của nàng đầy sự hưng phấn cùng kích động khiến ột người, một xà há hốc mồm. Chót đuôi bị nàng nắm lấy nên lục thúy xà cho dù muốn phản kháng cũng không có khí lực, còn Tư Đồ Y thì đang nghĩ mất với tai của hắn chắc là có vấn đề, nếu hắn không nhìn lầm thì nữ nhân này hình như không có sợ rắn., ngược lại còn thích nữa là đằng khác. Tiếng thét thất thanh đầu tiên là vì bất ngờ mà hoảng hốt, còn tiếng thứ hai cùng tiếng thứ ba này thì giống như gặp được bảo bối.

Nàng còn không chút sợ hãi mà nắm lấy chót đuôi của lục thúy xà, cẩn thận ngắm ngía nó, hẳn nghĩ nếu con rắn kia hé miệng ra thì đầu lưỡi của nó có thể chạm vào mắt của nàng, vậy mà hắn cùng Hắc Nô còn quần áo không chỉnh tề, vội vàng phá cửa sổ mà đến cứu nàng, quả thực giống như biểu diễn trò hề, cái trán của Tư Đồ Y không khỏi nhăn lại.

” Bắc Dao cô nường, có phải ngươi nên giải thích gì đó với ta không?”, Tư Đồ Y nhìn cả đám rắn có tới gần ngàn con đang ngẩng cao đầu trên mặt đất mà lòng đầy cảm thán, chẳng lẽ nữ nhân này là xà yêu nên mới có thể triệu hồi cả một đàn rắn khổng lồ như vậy?

“Vật nhỏ này thật là xinh đẹp nha, không biết có độc hay không a”, Bắc Dao Quang vừa nhìn lục thúy xà, vừa dùng tay muốn mở miệng của nó ra xem, hoàn toàn không để ý đến sự giãy dụa cùng kháng cự của lục thúy xà, cũng như hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của Tư Đồ Y trong phòng, làm cho trán hắn đổ mồ hôi lạnh, nói lớn giọng hơn “ Bắc Dao tiểu thư, trong tay ngươi là một con rắn, ngươi có nhìn thấy hay không?”

Tư Đồ y hiện tại khẳng định Bắc Dao Quang là người, chứ không phải là yêu, thế gian này làm gì có yêu quái như vậy? bất quá nàng là người, nhưng tuyệt đối không phải là một người bình thường, hẳn lớn như vậy chưa từng thấy một nữ nhân bình thường nào nắm lấy độc xà mà hưng phấn hét chói tai như vậy, lại còn khen nó là “ vật nhỏ xinh đẹp”. Hơn nữa đây còn là loại xà kịch độc, bị nó cắn một cái thì trong khoảnh khắc sẽ chết đi, ngay cả thần y cũng không cứu được, hẳn không hành động lỗ mào của nàng gây nên hậu quả, càng lo lắng nếu đám rắn dưới đất đồng loạt bò lên bàn thì hẳn có thể toàn thân trở ra ngoài hay không?

” A, Tư Đồ công tử người sao lại ở trong này”, lúc này Bắc Dao Quang mới ngẩng đầu lên, kinh ngạc như vừa mới phát hiện ra sự tồn tại của Tư Đồ Y, tay nắm lục thúy xà cũng không quên quay càng lúc càng nhanh.

” Bắc Dao tiểu thư chẳng lẽ đã quên tiếng thét chói tai của người đã đưa tại hạ tới đây?”, Tư Đồ Y nếu không thấy đám rắn thì sẽ nghĩ là Bắc Dao Quang cố ý câu dẫn hắn, cố tình phát ra tiếng thét chói tai để

dẫn hắn tới đây.

“Thật xấu hổ, Tư Đồ công tử, ta chỉ là kinh ngạc, đang ngủ lại tỉnh giấc nhìn thấy một đôi mắt sáng quắc nhìn mình nên mới bị kinh hãi, làm ảnh hưởng giấc ngủ của người, nếu sớm biết là tiểu tử đáng yêu như thế này, ta sẽ không kêu”, Bắc Dao Quang ra sức giải thích, lại nhìn lục thúy xà với ánh mắt tán thưởng không thôi.

Nàng thích hết thấy những gì xinh đẹp, cho dù là người hay động vật, chỉ cần là xinh đẹp thì nàng đều thích, mà có rắn nhỏ này cả người xanh biếc, còn có đôi mắt sáng cùng màu, quả thực là sủng vật hoàn mỹ nhất trong lòng nàng, nàng quyết định về sau sẽ nuôi dưỡng nó.

” Đáng yêu? Bắc Dao tiểu thư, trong tay người là loài rắn kịch độc, còn không mau ném đi?”, Tư Đồ T nhìn đàn rắn đang có xu hướng bò lên giường, vội vàng kêu lên

” Có độc? Ta cũng sớm đoán ra, vật càng xinh đẹp thì càng độc, nó cần dựa vào điểm gì đó để tự bảo hộ bản thân, có độc là bình thường. Bất quá sao nó lại chạy đến trên giường của ta”, Bắc Dao Quang lơ đãng mỉm cười, sau này cùng lắm thì rắn độc của nó là ỏn thôi.

“Người nếu không ném nó đi thì xin để cho tại hạ về phòng, Bắc Dao tiểu thư ở lại làm bạn với đàn vật nhỏ xinh đẹp này đi”, Tư Đồ Y nghĩ hắn chắc bị điên rồi, nếu không sao lại ở đây trò chuyện cùn nữ nhân đầu óc không bình thường này? Đàn rắn di động trên mặt đất làm cho sức chịu đựng của hắn đã đến cực điểm, thêm một chút nữa cũng không chịu nổi nữa.

” A—, cứu mạng a! sao lại có nhiều rắn như vậy?”, Bắc Dao Quang theo tầm mắt của hắn nhìn xuống mặt đất, tiếng thét chói tai lại vang lên, thiếu chút nữa là phá luôn màng nhĩ của Tư Đồ Y. Ngón tay chỉ vào đàn rắn trên mặt đất của Bắc Dao Quang run rung, lục thúy xà trên tay nàng cũng lập tức thoát khỏi mà trườn xuống giường. Tư Đồ Y thấy con rắn kia vừa rơi xuống giường, liền bất chấp tình trạng của lỗ tai, lập tức nhắm mắt một cái, chân đã bay nhanh đến bên giường, đỡ lấy Bắc Dao Quang đang muốn xụi lơ, nhào ra ngoài cửa sổ, chỉ sợ ở lại thêm chút nữa, nàng có thể bị con rắn kia cắn ột cái.

Vừa rơi xuống đất đã gặp Hắc Nô đó “ công, công tử, người không sao chứ?”

” Ta không sao, người bỏ chạy thật nhanh a!” Tư Đồ Y nhìn hắn trách cứ một cái, đồng thời cũng đỡ Bắc Dao Quang dậy “ Bắc Dao tiểu thư, người không sao chứ?”

“Không sao, thật nhiều rắn, sao lại có nhiều rắn ở trong phòng ta như vậy?”, Bắc Dao Quang vẫn còn sợ hãi nên dựa vào lòng Tư Đồ Y, có chút chưa hoàn hồn, nàng thích con rắn nhỏ xinh đẹp kia nhưng gặp một lúc nhiều rắn như vậy thì không thể không sợ.

“Tại hạ làm sao biết được”, sự trầm ổn của Tư Đồ Y lúc này chẳng thấy đâu, hắn lớn như vậy cũng chưa từng chật vật như lúc này.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?”, Bắc Dao Quang có chút tiếc hận lại có chút sợ hãi nhìn phòng của nàng.

27. Chương 27: Muốn Chắc Người

” Chúng ta đây kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?” Bắc Dao Quang có chút tiếc hận lại có chút sợ hãi nhìn phòng của mình.

“Gian phòng này chỉ sợ là giờ không thể ngủ lại được, mà cũng không biết các phòng khác có rắn hay không, cho nên tối nay tốt nhất là chúng ta đừng có ngủ, trang viện này ngoại trừ hai nô bộc thì không còn khách nào khác sao?”, Tư Đồ Y quyết định thật nhanh.

Bắc Dao Quang lắc đầu,” Không có! Như Mặc lại không ở đây, nếu không hắn nhất định sẽ có biện pháp”, Như Mặc cùng Thanh nhi đều không có ở đây, nàng muốn tìm một người để xử lý cũng không được.

“Nếu Bắc Dao tiểu thư không ngại, đến phòng ta ngồi đi, Hắc Nô còn không mau trở về đốt đèn?”, Tư Đồ Y nhú nhú mày, nơi vùng núi hoang vắng thì có rắn hay dã thú cũng không có gì lạ, điều kỳ lạ là lại có nhiều rắn tập trung một chỗ như vậy, còn bất bình thường hơn là chỉ tập trung trong phòng của Bắc Dao Quang, làm như là có người cố ý muốn hại nàng, nếu hắc tới trễ một chút hoặc là Bắc Dao Quang không nắm lấy chót đuôi của lục thúy xà thì hiện tại nàng đã là thi cốt vô tồn.

Còn làm cho hắc cảm thấy kỳ quái là nam nhân tuấn mỹ không giống như nhân loại tên Như Mặc kia, trừ bỏ lúc ăn cơm trưa có gặp hắc một lần thì dường như hắc đã rời khỏi nơi này mà chẳng biết đi đâu, đây là vùng rừng núi hoang vắng, chung quanh cũng không có gia đình nào khác, nhìn hắc lại giống như một công tử không chút võ công, hắc lại đi nơi nào?

“Được”, Bắc Dao Quang không suy nghĩ nhiều, lập tức gật đầu đồng ý, lúc này nàng mới có vài phần hoảng sợ, chân cũng tự nhiên không có khí lực. Tuy rằng lá gan của nàng lớn hơn người bình thường một chút nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, cảnh tượng lúc này làm cho nàng nhớ tới xà sơn đã chiếu trên Discovery cũng chỉ thế mà thôi “ Tư Đồ công tử, đa tạ ơn cứu mạng của người, nhưng hiện tại chân ta rất run, đi một bước cũng không nổi, nếu người không ngại thì có thể làm ơn cho trợn, giúp ra đi đến phòng của người không?”

Tư Đồ Y liếc nhìn thì thấy nàng quần áo đơn bạc, gió đêm thổi qua làm hơi run run, mới nhớ tới ban đêm trên núi rất lạnh, bản thân hắc cũng cảm thấy như vậy “ xảy ra chuyện lớn như vậy sao nha hoàn tên Trần Châu kia không thấy bóng dáng đâu, vậy làm sao mà hầu hạ chủ tử? thực quá phận”

Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng vẫn ngồi xuống, làm cho Bắc Dao Quang nằm úp lên lưng hắc, công nàng đi về phòng hắc.

Vừa đi được hai bước đã thấy Trần Châu vẻ mặt kích động chạy tới “ tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ, đã xảy ra chuyện gì?”

” Không có việc gì, trong phòng có mấy con rắn làm ta hơi sợ, Trần Châu, người nghỉ ngơi đi. Có Tư Đồ công tử chăm sóc ta “, Bắc Dao Quang ra vẻ suy yếu, tránh nặng tìm nhẹ đáp, Tư Đồ Y thì cười lạnh trong lòng nhìn thoáng qua Trần Châu, Bắc Dao Quang nói có mấy con rắn? hừ, nếu là mấy con thì bọn họ cần gì bỏ chạy trốn chết?

“Như vậy sao được, Trần Châu là nô tỳ phải nên hầu hạ tiểu thư, huống chi nam nữ thụ thụ bất thân, tiểu thư chưa xuất giá lại cùng Tư Đồ công tử ở cùng một chỗ sẽ tổn hại đến danh tiết của tiểu thư, nếu để chủ nhân biết được, nhất định sẽ hiểu lầm tiểu thư, cũng sẽ trách Trần Châu hầu hạ không chu đáo”

Trần Châu trong lòng ngàn lần không thể ngờ được Bắc Dao Quang thế nhưng không bị thương tổn chút nào, chuyện này căn bản không có khả năng, cho dù là Tư Đồ Y tới nhanh mức nào đi nữa thì cũng không thể nhanh bằng tốc độ phát tác của độc của lục thúy xà.

“Làm càn, Trần Châu, chẳng lẽ người cho là người hầu hạ thực chu đáo sao? Tiểu thư nhà người đã bị dọa thành bộ dáng này, người thân là nha hoàn, giờ phút này mới thấy xuất hiện, còn dám nói tới mấy chuyện tổn hại thanh danh, nếu ta đến chậm một bước thì chỉ sợ mạng của tiểu thư người cũng không còn, nói gì tới thanh danh? Lui ra, lập tức đi làm một ít khương thang đưa đến phòng của ta”

Tư Đồ Y vốn không muốn quản việc nhà của người khác nhưng nghe những lời của Trần Châu thì lửa giận nổi lên, không kiềm chế được. Hắc ghét nhất là cái loại người trong ngoài không giống nhau, tự cho là có thể cõng lên đầu chủ tử, hạ nhân vĩnh viễn là hạ nhân, tuyệt không thể vì ý vào khuôn mặt xinh đẹp mà không biết thân phận của mình, Bắc Dao Quang có thể chịu được cách nói của nàng ta, nhưng hắc thì không thể nhịn được. Gương mặt cũng trở nên lạnh lùng hơn bình thường, khí chất hoàng tộc cùng sự uy nghiêm cũng thể hiện đầy đủ liên áp chế hoàn toàn khí thế của Trần Châu.

Nói xong không đợi Trần Châu phản ứng, liền lập tức công Bắc Dao Quang đi.

Bắc Dao Quang cũng bị ngữ khí tràn ngập uy nghiêm của hắc làm cho kinh sợ, đối với hắc không khỏi cảm kích vài phần, không nghĩ tới người này sẽ ra mặt giùm nàng, còn có khí thế như vậy. Nàng quyết định sau này nên đối xử thân thiện hơn với hắc, đó là nếu sau này còn có cơ hội gặp mặt.

Vào trong phòng, Tư Đồ Y thấy nàng nhìn hắc mà không nói lời nào, nghĩ nàng vì những lời vừa rồi của

hắn mà tức giận “ tiểu thư vì những lời răn dạy của tại hạ đối với Trân Châu mà không vui sao? Ta chỉ cảm thấy nha hoàn này của tiểu thư thật sự không giống như lời nói, tiểu thư vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt, làm sao lại để cho nha hoàn trèo lên đầu chủ nhân chứ? Sáng sớm mai, chủ tớ tại hạ sẽ rời đi, tiểu thư phải nhớ chiếu cố chính mình”

” Tư Đồ công tử, người hiểu lắm, ta không phải trách cứ người, lại càng không dám sinh giận dữ với người, ta chỉ là nghĩ lá gan Trân Châu thật không nhỏ, ta biết tuy rằng nàng không thích ta, thậm chí còn có chút chán ghét nhưng không nghĩ nàng dám bày mưu hãm hại ta”, Bắc Dao Quang trầm tư một lát mới giải thích, hồi lâu lại hỏi “ không phải ban ngày Tư Đồ công tử đã đáp ứng ở lại đây mấy ngày sao? Sao ngày mai đã rời đi?”

“Trang viện có nhiều rắc rối như vậy, ai còn muốn ở lại? tại hạ cũng không giống như tiểu thư có thể thoải mái thường thức rắc rối như vậy?”,sau khi đã trấn định tinh thần, Tư Đồ Y nhin không được mà trêu chọc Bắc Dao Quang.

Bắc Dao Quang cười gượng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, kỳ thực trong lòng nàng có chút nuối tiếc khi vứt bỏ lục thúy xà kia, tuy rằng lúc trước có chút kinh hồn nhưng nàng cũng kịp nhìn rõ, chen chúc trong một đám rắc rối lục thúy xà là xinh đẹp nhất, cả người xanh biếc như ngọc, lẽ ra nên bắt nó sớm một chút.

Thấy nàng cười gượng không nói lời nào, Tư Đồ Y cuối cùng cũng thở dài một hơi, hắn đã bị hành vi hoang đường của nàng làm cho dở khóc dở cười, cuối cùng cũng đến lúc nàng nói không nên lời. Nhưng nhìn thấy hai người đều ngưng ngững, Tư Đồ Y cũng không tiếp tục trêu chọc nữa mà tiếp nhận ngoại sam sạch sẽ từ tay Hắc Nô đem phủ lên người Bắc Dao Quang, còn bảo Hắc Nô mang thêm một cái nữa, đồng thời cũng nói lên nghi vấn “ Bắc Dao tiểu thư, người nói là nha hoàn Trân Châu hại người, vậy có chứng cứ gì không?”

” Tự nhiên là có, người cũng thấy đấy, nàng tuy rằng làm ra vẻ khấn trương nhưng quần áo rất chỉnh tề, tóc tai cũng không rối, nếu không phải chưa đi ngủ thì chính là vừa rời giường đã chải chuốt lâu nên mới có thể chỉnh chu như thế. Nếu nàng còn chưa đi ngủ thì cho dù nàng là nha hoàn, không đi nhanh bằng Tư Đồ công tử thì cũng không chậm đến mức ta la hét lâu như thế nàng mới đến phòng của ta. Nói cách khác, nàng đã sớm nghe được tiếng hét của ta, lại cố ý kéo dài không tới, còn ở trong phòng chỉnh sửa y phục, trang điểm..như sắp đi ra ngoài, người có từng thấy nha hoàn nào bối rối mà ngay cả giày cũng không có chút rối loạn không? Cho nên thực rõ ràng, mặc dù không phải nàng đưa đàn rắc rối tới thì nàng cũng biết được ta sẽ gặp kết quả gì, cho nên thay vì nói nàng kinh hoàng vì tiếng hét chói tai của ta thì phải nói là nàng kinh hoàng vì thấy ta còn sống, điều này ta hiểu rất rõ”

Quả thực là hồng nhan họa thủy, bất quá lần này “hồng nhan” hại nàng chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ lại là một nam nhân, Như Mặc a Như Mặc, xem ta vì người mà thiếu chút nữa mất mạng, người dù thế nào cũng phải lấy thân báo đáp cho ta mới được a! Bắc Dao Quang cảm thán trong lòng.

“À, nếu đã vậy thì tại sao lúc này tiểu thư không nói thẳng ra?”, Tư Đồ Y không ngờ ngay lúc nàng hoảng sợ lại có thể quan sát và phân tích mọi việc rõ ràng như vậy, có lẽ hắn đã quá coi thường nàng, nàng có thể không quá thông minh nhưng trong tình huống quan trọng, nàng hoàn toàn không hồ đồ chút nào. Nữ nhân này thực sự là một sự tổng hợp kỳ lạ, làm cho hắn không khỏi nổi lên vài phần hứng thú với nàng.

“Sở dĩ không vạch trần nàng ta là vì nể tình nàng là nha hoàn bên cạnh Như Mặc, ta thích Như Mặc, đương nhiên không thể khoa tay múa chân với nha hoàn của hắn, huống chi bắt trộm phải có chứng cứ, mà ta có chứng cứ nàng đưa rắc rối vào phòng của ta không? Không có, nếu vậy ta nói ra thì có tác dụng gì đâu? Ngược lại còn là ta nói xấu nàng, cho nên khi Tư Đồ công tử giáo huấn nàng, ta chẳng những không trách công tử mà còn cảm kích người đã mắng thật thống khoái, quả thực là rất thoải mái trong lòng a”. Bắc Dao Quang mỉm cười, nàng rất tin ánh mắt nhìn nam nhân của mình, chưa bao giờ có sai lầm, ánh mắt của Tư Đồ Y rõ ràng là nổi lên hứng thú với nàng, cho nên nói cho hắn biết cảm kích của nàng, đồng thời cũng ám chỉ hắn không cần hao phí tâm tư trên người nàng.

Tư Đồ Y đương nhiên là hiểu được ám chỉ của nàng, thầm khen cho sự nhanh nhẹn, trí tuệ và ngay thẳng của nàng, sao trước đây hắn không phát hiện nàng không giống người bình thường chứ?

“Vậy bây giờ tiểu thư tính làm thế nào?”

” Chờ! Chờ Như Mặc trở về!” Bắc Dao Quang vẻ mặt tự tin nói, trong lòng đã có tính toán, Trân Châu nếu thiếu kiên nhẫn như vậy, mà trong cuộc đấu tranh gay gắt này, nàng cũng đã thua một bậc, cho nên nàng đi một bước phải cẩn thận một bước, hạ nốc-ao Trân Châu là tất nhiên, nếu làm tốt còn thuận lợi cho tâm ý của Thanh nhi, như vậy cả hai cùng có lợi. Thật là kết quả tốt a. Trân Châu a Trân Châu, ta còn nên cảm ơn người.

Tư Đồ Y thấy nàng mang theo ý cười cùng tính kế trong ánh mắt, nụ cười trên mặt càng thêm sâu, chưa từng có nữ nhân nào trong lúc sử dụng tâm kế, chẳng những không làm cho nam nhân thấy chán ghét mà ngược lại còn thấy nàng xinh đẹp động lòng người. Bắc Dao Quang xem như là nữ nhân đầu tiên, nữ nhân này, hẳn muốn định rồi.

28. Chương 28: Vô Duyên Cùng Tiên

Trân Châu đi vào phòng của Bắc Dao Quang, nhưng trong phòng lúc này trống rỗng, ngoài trừ cửa chính và cửa sổ bị phá làm cho gió đêm thổi vào thì trong phòng không nhìn thấy vết tích gì của lục thúy xà, chỉ có trên mặt đất lưu lại một ít dịch trong suốt của đàn rắn nhỏ, như muốn nói cách đây không lâu trong phòng này có cả ngàn con rắn độc.

Trân Châu tức giận trừng mắt, dùng sức đạp xuống đất một cái, tạo nên âm thanh thật lớn, đồ vô dụng, ngay cả một nhân loại cũng không thể cắn chết, không biết trên trời cho bọn chúng nọc độc để làm gì?

Trân Châu tức giận vô cùng, sớm biết như vậy nàng không nên đưa bọn chúng tới mà phải đem bọn rắn màu gỉ sét tới, tuy rằng nọc của bọn chúng không độc bằng lục thúy xà nhưng ít ra lá gan chúng lớn hơn, sẽ không sợ hãi nhân loại. Hừ, hàng ngàn con rắn thế nhưng lại bị một nhân loại dọa , mà nữ nhân đáng chết một nghìn lần, một vạn lần kia, lúc này lại ngồi uống trà thoải mái trong phòng.

Ngày mai chủ nhân trở về, nàng nên làm thế nào để thoát tội đây?

“Coi như mạng người lớn, nhưng Bắc Dao Quang, người thoát được một lần, ta xem người có thể thoát bao lâu, chỉ cần có Trân Châu ta ở đây một ngày, ta sẽ không để người sống tốt”, Trân Châu dùng sức đá vào giường của Bắc Dao Quang, cái giường bằng gỗ hoàng lên rắn chắc lập tức sập ngã.

Trân Châu cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, xoay người đi ra ngoài, dám kêu nàng làm khương thang, được, nàng sẽ làm, chỉ sợ bọn họ không dám uống.

Lục trung thiên; kính hồ

Như Mặc đứng trước mặt hồ không chút gợn sóng, phẳng lặng như một tấm gương, soi rõ thân ảnh cao thon của hắn, đứng trước mặt kính, mọi vật trở nên nhỏ bé giống như một giọt mưa rơi vào biển lớn, tùy thời đều có thể bị bao vây tiến vào trong đó, đây chính là kính hồ Lục Trung Thiên, có thể nhìn thấy kiếp trước, kiếp này cùng nhân quả tuần hoàn của phàm nhân.

Như Mặc vốn không nghĩ tới, bởi vì có nhiều yêu tinh sau khi đi vào, trở ra đều không nói một lời về những gì đã xảy ra, cho nên trong tư tưởng của Như Mặc, kính hồ tuy có thể biết được quá khứ tương lai nhưng cũng có thể làm cho người ta không thể thoát khỏi nghiệp chướng, cũng sẽ quấy nhiễu ý chí tu tiên. Do đó không tu thành chính quả nên mới có nhiều yêu tinh có đạo hạnh đều biết tới nơi này, cũng biết có thể thông qua nơi này để biết trước kiếp nạn sắp tới, nhưng không có nhiều yêu tinh thực sự đến chỗ này, ngược lại còn là tránh không kịp, bởi vì sợ biết được kiếp nạn sắp tới lại không thể tránh khỏi nhiều kiếp nạn sau đó nữa.

Mà trong lòng Như Mặc, ý niệm thành tiên rất kiên định, nếu không có Bắc Dao Quang từ trên trời rơi xuống, hẳn tin tưởng giờ này hẳn đã trải qua thiên kiếp, đứng vào hàng tiên ban. Cho nên chỉ cần hắn trả ơn cho Bắc Dao Quang xong thì hết thảy mọi việc đều không liên lụy tới hắn, Văn Võ Khúc Tinh hạ phạm cùng với Bắc Dao Quang có quan hệ gì cùng không dính dáng đến hắn. Hẳn dù đạo hạnh cao thâm cỡ nào

thì cũng chỉ là yêu tinh, cho nên nếu không muốn bị những người khác dành mất cơ hội báo ân trước thì hẳn nhất định phải có hiểu biết thêm về Bắc Dao Quang, mới không mất đi cơ hội báo ân. Cho nên hẳn quyết định tìm đến Lục Trung Thiên.

Đang lúc Như Mặc định tiến vào trong kính hồ thì phía sau vang lên tiếng gọi “ Xà quân chậm đã”

Như Mặc người lại thì thấy một lão nhân tiên cốt phiêu phiêu, chòm râu trắng muốt, tay trái cầm một cái phát trần, tay phải để kết ấn như ý để trước ngực, hai mắt có chút sốt ruột nhìn hẳn, thân hình cũng đang tiến nhanh về phía hẳn.

Như Mặc liếc mắt nhìn thấy dưới chân hẳn có đám mây cát tường, hơn nữa nhìn bộ dáng thì đoán chắc đây chính là Thái Bạch Tinh Quân, cũng được xưng là Bạch Tán Nhân, đứng hàng thượng tiên liền ôn hòa, cúi đầu hành lễ “ Như Mặc gặp qua thượng tiên, xin hỏi thượng tiên có gì chỉ giáo?”

“Xà quân tính tiến vào trong kính hồ để tìm hiểu chuyện kiếp trước, kiếp này sao?”, Thái Bạch Tinh Quân cảm thấy may mắn vì hẳn đã tới kịp, nếu không thì chẳng phải kế hoạch của hẳn sẽ thất bại một nửa sao?

“Đúng, nơi này không phải chỉ cần tự nguyện thì yêu, tiên đều có thể tùy tiến vào hay sao?”, Như Mặc cảm thấy khó hiểu, tuy hẳn biết nơi này đã tồn tại vài ngàn năm, nhưng hiểu biết về Lục Trung Thiên cũng rất ít, hơn nữa hẳn lần đầu tiên đến đây, chẳng lẽ hẳn không biết thiên đình đã ra lệnh mới, không cho phép yêu tiến vào? Nếu không thì bất luận là ai cũng không có quyền ngăn cản hẳn đi vào.

” Xà quân hiểu lầm, kính hồ là nơi chỉ cần đạo hạnh đủ để tới nơi này thì dù là tiên hay yêu đều có thể đi vào, nhưng Xà quân cũng biết một khi tiến vào thì người có thể thấy hết những gì người muốn biết nhưng cũng sẽ cướp đoạt thứ người quý trọng nhất để làm điều kiện trao đổi, Xà quân tu vi cao, con đường tu luyện cũng rất kiên định, giờ cũng đã tới giới hạn vạn năm đạo hạnh, là vì cái gì?” Thái Bạch Tinh Quân giải thích, đồng thời cũng hỏi ngược lại.

” đắc đạo thành tiên!” Như Mặc không chút do dự liền thốt ra, sau đó sắc mặt liền thay đổi, hỏi lại “ nói như Thượng tiên thì một khi Nhục Mặc đi vào sẽ liền vô duyên với việc thành tiên?”

” Xà quân quả nhiên ngộ tính cực cao, cùng tiên vô duyên hay không, lão hủ không dám nói bừa, nhưng kính hồ luôn tồn tại năng lực đoạt lấy thứ quý nhất của người khác, vô số tiên yêu đều tự nguyện tiến vào muốn biết trước tương lai không biết rằng sau khi tiến vào là đã tuyên cáo hẳn vô duyên với nguyện vọng lớn nhất của mình, nguyện vọng lớn nhất của Xà quân là cái gì hay đồ vật gì người quý nhất, kính hồ sẽ đoạt lấy, làm điều kiện trao đổi để Xà quân biết được thiên cơ”, Thái Bạch Tinh Quân lại lần nữa kết ấn như ý, vẻ mặt thuần thuần dạy bảo.

Đối với Như Mặc mà nói, nguyện vọng lớn nhất của hẳn không nghi ngờ gì chính là thành tiên, Thái Bạch Tinh Quân là thượng tiên thiên đình, đương nhiên không có lý do lừa gạt yêu tinh như hẳn, việc báo ân là quan trọng nhưng nguyện vọng thành tiên còn quan trọng hơn, nếu hẳn không cẩn thận tiến vào trong đó, biết được chuyện kiếp này và tương lai của Bắc Dao Quang thì đồng nghĩa với việc hẳn không thể thành tiên, vậy hẳn tiến vào trong đó không phải sẽ trở nên vô tình vô nghĩa lần nữa sao?

Thì ra đây là nguyên nhân yêu tinh sau khi đi vào không chịu nói gì sao? Nếu Thái Bạch Tinh Quân gọi hẳn chậm nửa khắc, hẳn đã bước vào trong đó, nghĩ đến đây, Như Mặc không khỏi đổ mồ hôi lạnh toàn thân, vội quý xuống, hành đại lễ với Thái Bạch Tinh Quân “ Như Mặc khấu tạ thượng tiên đã chỉ điểm”

” Xà quân mau mau xin đứng lên, Xà quân một lòng tu luyện, ý chí kiên định, lão hủ nhiều năm qua vẫn chú ý con đường tu hành của người, không đành lòng thấy công sức vất vả nhiều năm của Xà quân trở thành vô ích nên mới ra mặt ngăn cản, nếu ngày nào đó đắc đạo, Xà quân sẽ đến núi Thái Bạch của ta tu hành chứ?”, Thái Bạch Tinh Quân lập tức nâng Như Mặc dậy, thân mật hỏi, Như Mặc nghe vậy mừng rỡ vô cùng, Thái Bạch Tinh Quân nói vậy là muốn hẳn sau này làm môn hạ, đây quả thực là việc quá vui, làm sao có thể cự tuyệt, vội vàng đầu “ Như Mặc tạ ơn Tinh Quân, nếu ngày nào đó đắc đạo, nhất định không quên sự chỉ điểm của Tinh Quân”

“Được, được, Xà quân còn phải cố gắng nhiều, về việc Xà quân nghĩ thông suốt chuyện kính hồ, lão hủ trong lòng đại khái cũng hiểu rõ, Xà quân mau về lại thế gian đi thôi, trên trời một ngày bằng một năm ở hạ giới, nơi này không nên ở lâu sợ thế gian có biến, lão hủ nếu có thể sẽ tận lực giúp Xà quân”

Có lời này của Thái Bạch Tinh Quân, Như Mặc như được uống thuốc an thần, vội hành đại lễ rồi xoay người rời đi. Thái Bạch Tinh Quân từ trên tầng mây nhìn theo thân ảnh xanh biếc của Như Mặc, ánh cười trong mắt càng thêm sâu, tay phải đưa lên sờ ngực, lại cảm thấy may mắn lần nữa, nếu hắn tới không kịp để Như Mặc tiến vào trong hồ nhìn thấy hết thảy thì chẳng phải kế hoạch của hắn và Phúc Thọ Tinh Công đều đổ sông đổ biển hết sao?

Vì để cho các tinh quân khác thuận lợi trở về thiên đình, hắn đành phải thực xin lỗi Như Mặc, dù sao hắn cùng cô gái nhỏ kia cũng đã có quan hệ, dây tơ hồng cũng đã trói buộc bọn họ, có muốn đổi cũng không kịp nữa rồi, cùng lắm sau khi xong việc, hắn sẽ hướng Ngọc Đế cầu xin cho Như Mặc cái danh hào tán tiên gì đó, còn việc lên trời, đứng vào hàng tiên ban thì nhất định là vô duyên rồi.

Ai, tất cả đều là mệnh, xà quân a xà quân, người ngàn lần, vạn lần đừng trách lão hủ, lão hủ cũng là bất đắc dĩ a!

29. Chương 29: Dưỡng Cái Sủng Vật

Ngoài chuyện nửa đêm xuất hiện một đàn rắn thì cũng không còn sự kiện gì nữa, đêm cũng yên lặng trôi qua, khi Bắc Dao Quang tỉnh lại trong tư thế nằm úp sấp trên bàn, áo khoác trên người nàng đã rơi xuống đất thì trong phòng cũng chỉ còn lại một mình nàng, Tư Đồ Y cùng Hắc Nô không biết đã biến đi nơi nào, chỉ có vật phẩm trong phòng cho nàng biết là bọn họ chưa rời khỏi trang viện.

” Tư Đồ công tử?” Bắc Dao Quang đứng lên, nhìn áo choàng rơi trên đất liền cầm lên đặt trên bàn, chặn màn trên giường vẫn xếp ngay ngắn chứng tỏ đêm qua không có người nằm qua, mở cửa phòng nàng đi về phía phòng mình, đã qua một đêm, đàn rắn chắc cũng đã kéo đi hết.

Trang viện không lớn nhưng không nhìn thấy thân ảnh của chủ tới Tư Đồ Y mà bóng dáng Trần Châu cũng không thấy đâu, cảm giác im vắng giống y như ngày đầu tiên nàng tỉnh lại ở đây, không một bóng người.

Căn phòng của nàng vẫn bị mở rộng cửa sổ và cửa chính, Bắc Dao Quang đi vào thì thấy giường của nàng đã vỡ tan tành, trên mấy tấm gỗ vụn là chăn bông của nàng, ngoài ra không có bất kỳ thay đổi nào, không hề có chút dấu vết chứng tỏ đêm qua có một đàn rắn đông đúc ở đây, làm cho người ta cảm thấy mọi việc giống như là một giấc mộng.

Thật đáng tiếc, nàng rất thích lục thúy xà kia, sau này muốn có một vật nhỏ xinh đẹp như vậy là sủng vật chắc là không có cơ hội rồi.

Ngẩng đầu, hít vào một hơi liền nhìn thấy một đôi mắt thân thiết mang theo sự kinh ngạc, còn chưa kịp nói chuyện thì đã nghe thanh âm ôn nhuận quen thuộc “ Dao Quang, chuey65n gì đã xảy ra?”

” Như Mặc, người đã trở lại? Thật tốt quá!” Bắc Dao Quang lập tức tiến lên bắt lấy cánh tay hắn.

“Chuyện gì đã xảy ra?”, Như Mặc nhìn cái giường của nàng giờ là một đồng gỗ vụn trên mặt đất, lại thấy cửa chính với cửa sổ bị phá vỡ, rồi lại nhìn Bắc Dao Quang, muốn nghe nàng giải thích. Hắn chỉ ở Lục Trung Thiên không quá một canh giờ, sao lại biến thành như thế này? Trong phòng là một mảnh hỗn loạn, nơi này xảy ra chuyện gì hắn cũng có thể đoán ra nhưng hắn muốn nghe nàng nói chỉ là để chứng thật suy đoán thôi.

” Thực xin lỗi, Như Mặc, ta không phải cố ý biến phòng của ngươi thành như vậy”, Bắc Dao Quang thấy hắn khẽ cau mày nhìn cửa sổ, nghĩ là đang hỏi chuyện căn phòng nên vội vàng nói

“Khoan nói tới chuyện căn phòng, ta chỉ muốn hỏi ngươi lúc ta không có ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Như Mặc lại nhíu mày, dù sao phòng không phải của hắn, cho dù bị hủy toàn bộ hắn cũng không quan tâm, điều hắn quan tâm là hắn đã bảo Trần Châu chiếu cố nàng sao lại xảy ra tình trạng như thế này?

“Căn phòng của ta không biết vì sao mà nửa đêm xuất hiện rất nhiều rắn, sau đó Tư Đồ công tử cùng nô bộc của hắn phá cửa sổ vào cứu ta, cho nên phòng mới có thể ở cái dạng này, còn về phần cái giường vì sao

bị vỡ thì ta không biết”, Bắc Dao Quang không thích nhìn bộ dáng bị nhúu mày của hắn, sẽ làm nàng nghĩ hắn không vui, mà nàng không hi vọng hắn vì nàng mà cảm thấy phiền não hay không vui, điều này sẽ làm nàng cảm thấy khổ sở hơn.

“Người nói nửa đêm trong phòng người xuất hiện rất nhiều rắn?”, Như Mặc nhẹ giọng hỏi lại.

“Ân, khắp phòng đều có, không biết có phải trong phòng có cái gì đó mà bọn rắn muốn ăn không?”, Bắc Dao Quang gật gật đầu, không nói với hắn hoài nghi của nàng về Trần Châu, chỉ là tránh nặng tìm nhẹ hỏi lại.

“Trong trang viện làm gì có thứ gì rắn thích ăn”, Như Mặc bình tĩnh đáp làm cho Bắc Dao Quang không nghe ra cảm xúc của hắn, bất quá trực giác của nàng cho biết là hắn mất hứng.

“Như Mặc, người không thích rắn sao?”, nàng vốn định hỏi là có phải hắn sợ rắn hay không, nhưng đến nửa chừng lại đổi thành “không thích”, bởi vì nghĩ hắn làm nam nhân, mà nam nhân thì luôn không muốn bộc lộ khuyết điểm cùng sợ hãi trước mắt nữ nhân, cho nên mới cẩn thận hỏi hắn, hơn nữa hắn cần gì phải lo sẽ bị mất mặt, cũng không có quy định chỉ có nữ nhân mới sợ rắn a “ không liên quan, dù sao chúng ta cũng rời khỏi nơi này phải không?”

“người nghĩ rằng là ta sợ rắn sao?”, Như Mặc dùng ánh mắt mang chút kỳ quái nhìn nàng, nếu hắn nghe không lầm thì là nàng đang an ủi hắn, còn dám nghĩ hắn sợ rắn? nàng là một nữ nhân chẳng lẽ không sợ sao? Cảm giác vừa tỉnh lại thấy cả phòng toàn là rắn, hắn không cần nghĩ cũng biết, nếu không thì cửa chính với cửa sổ cũng không bị phá đến tình trạng này.

” Ách, chẳng lẽ không đúng sao? Vậy thật tốt quá! Không sợ là tốt rồi, mà cũng phải, người xây trang viện ở trên núi, tất nhiên là sẽ không sợ rắn, nhưng nếu người thực sự thấy một phòng toàn là rắn thì cho dù là không sợ cũng sẽ rụng hết lông tóc a” Nàng hôm qua cũng bị dọa cho chết khiếp, hiện tại có thể nói hết với Như Mặc, muốn chia sẻ với hắn.

“Vậy người bị dọa sợ rồi sao? Như Mặc nhìn hai mắt nàng tỏa sáng, cảm giác dị thường trong lòng lại tăng lên, ánh mắt nhìn nàng chăm chú không tự chủ mà trở nên ôn nhu hơn. Hắn không biết nhưng Bắc Dao Quang lại cảm nhận được sự thay đổi trong ánh mắt hắn, trong lòng không khỏi vui mừng, đầu tiên là gật nhưng rất nhanh lại nói “ đúng là lúc đầu ta bị dọa cho sợ, nhưng giờ nghĩ lại thì cũng không có gì phải sợ, kỳ thật lá gan của rắn nhỏ hơn con người rất nhiều, bọn chúng bình thường cũng không chủ động tấn công, có khi cắn người là vì chúng nó sợ chúng ta còn sợ hãi hơn. Ngày hôm qua có cả ngàn con rắn trong phòng ta, còn có một con bò lên giường, rồi lên cổ ta nhưng cũng không có cắn ta, ngược lại còn bị ta dọa, cho nên không làm chuyện gì quá phận thì cần gì phải sợ, đúng không?”

Ánh mắt Như Mặc nhìn nàng càng thêm nhu hòa, chưa từng có nhân loại nào đặt mình vào hoàn cảnh của loài rắn của hắn mà suy nghĩ qua, trên thực tế loài rắn không chủ động tấn công con người nhưng con người vừa nhìn thấy xà loại là liền đuổi giết, đối với xà loại bọn họ, cừu hận và thương tổn so với con người còn nhiều hơn nhưng con người chưa từng thức tỉnh hành vi của mình. Nhưng nữ tử nhỏ xinh trước mặt này lại có thể nghĩ tới, có lẽ cùng nàng trải qua cả đời cũng không phải là chuyện khó chịu cho lắm.

“Những lời này thực sự là ý nghĩ của người sao?” Như Mặc ôn hòa hỏi.

Bắc Dao Quang tuy không biết nàng nói gì khiến cho cảm tình của Như Mặc với nàng tăng lên nhưng dù sao đó cũng là mơ ước, là kết quả mà nàng mong muốn nên càng ra sức gật đầu “ đương nhiên, Như Mặc, ta nói cho người biết nha, hôm qua ta nhìn thấy một vật nhỏ rất khá, ta còn muốn nuôi nó làm sủng vật, đáng tiếc lúc ta vô ý đã làm cho nó chạy thoát”

“Xinh đẹp? người đang nói tới rắn sao?”, Như Mặc nhìn chần bồng nằm trên đồng gỗ vụn kia, trong mắt chợt hiện lên u quang.

30. Chương 30: Cùng Đi Sung Châu

” Xinh đẹp? Người là đang nói về rắn sao?” Như Mặc nhìn cái giường giờ đã biến thành đồng gỗ vụn, trong mắt hiện lên u quang.

“Đúng vậy, chính là con rắn bò lên cổ ta tối qua, toàn thân xanh biếc, xinh đẹp cực kỳ, ngay cả ánh mắt cũng xanh biếc, ta rất thích, vốn muốn nuôi dưỡng nó, ta cũng đã bắt được nó nhưng khi ta nhìn thấy cả một đàn rắn dưới đất vì sợ hãi mà buông tay, tuy rằng Tư Đồ công tử nói nó có độc nhưng mà ta vẫn rất thích nó”, vẻ mặt của Bắc Dao Quang còn tràn đầy tiếc hận khi nhắc tới lục thúy xà.

“Người một chút cũng không sợ rắn sao? không sợ nó cắn người sao?”, Như Mặc thực sự chưa từng gặp qua một nữ tử nhân loại không sợ rắn, càng chưa thấy có cô nương nào nói thích rắn, huống chi còn là loài rắn kịch độc, càng làm cho hắn ngạc nhiên hơn là nàng muốn nuôi dưỡng lục thúy xà thành sủng vật. Bắc Dao Quang làm hắn rất ngạc nhiên, nàng thực sự là nữ tử nhân loại sao?

” Ta cũng sợ, nhưng cũng chỉ là một chút, dù sao ta cũng rất thích nó, muốn bắt nó là sủng vật, cũng không lo nó sẽ cắn ta, chỉ cần nhớ đi rằng nọc của nó là được rồi, tuy nhiên làm vậy cũng rất tàn nhẫn a”, Bắc Dao Quang thề lưỡi, có chút bướng bỉnh nói ” nhưng giờ nói gì cũng dư thừa, nó đã chạy mất rồi”

Như Mặc nhìn động tác nhỏ đó của nàng, khoe miệng nở nụ cười động lòng người ” đứng yên, không nên cử động”

Nói xong, hắn liền đi đến bên cái giường đã bị đánh sập, Bắc Dao Quang thì ngơ ngác đứng yên, trong mắt, trong đầu nàng đều là hình ảnh xinh đẹp của Như Mặc cùng nụ cười của hắn, hoàn toàn đánh mất phản ứng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn xốc cái chăn trên giường lên, trong đó chính là thân ảnh xanh biếc của lục thúy xà đêm qua.

” Lại đây!” Như Mặc thông thả mà tảo nhả ngồi xuống, mở bàn tay trắng như tuyết ra, đưa lục thúy xà đến trước mặt. Bắc Dao Quang muốn nhắc hắn phải cẩn thận nhưng lại nói không nên lời, bởi vì hình ảnh kia quá mức xinh đẹp, làm cho nàng thất thần, mà không chỉ có nàng bị dung mạo xinh đẹp của hắn mê hoặc, con rắn nhỏ xanh biếc kia cũng rất nghe lời mà bò lên tay Như Mặc, còn nhu thuận dán cái đầu lên tay hắn, thân hình nho nhỏ thậm chí còn có chút run rẩy.

Lúc này Bắc Dao Quang cũng đã lấy lại tinh thần, vội đi đến bên cạnh Như Mặc, nhìn lục thúy xà trong tay hắn, kinh ngạc hô to ” oa, Như Mặc, thật lợi hại nha, người làm sao biết nó núp trong chăn của ta? Người có học qua thuật bắt rắn sao? Nó thật ngoan a, giống như hiểu được những lời người nói, người xem, nó thực đáng yêu, nó cũng không cắn người, người có thể làm cho nó cũng nghe lời ta, không cắn ta không? ta thật muốn nuôi dưỡng nó”

” Cho người! Nó sẽ không cắn người, về sau nó chính là của người, người có thể đặt cho nó một cái tên, nó sẽ nghe lời” Như Mặc dù đang nói chuyện với Bắc Dao Quang nhưng ánh mắt vẫn nhìn lục thúy xà trong bàn tay, thân hình nho nhỏ của lục thúy xà không ngừng run rẩy, tựa hồ như sợ hãi tới cực điểm, nó dường như hiểu được những lời của Như Mặc là nhằm vào nó, làm cho nó biết sau này nên làm thế nào. Nó càng biết nếu không có nữ nhân này thích bộ dáng của nó thì cái tội nó tự tiện xông vào chỗ của xà quân cũng đủ cho nó chịu cực hình, càng đừng nói nữ tử súýt chút nữa bị nó hại lại là người mà xà quân bảo hộ. Nói cách khác, mạng nhỏ của nó có thể giữ lại toàn là nhờ nữ tử kia, tuy rằng nó là xà loại nhưng cũng hiểu được có ơn phải đáp, nếu nữ tử xinh đẹp này thích nó, vậy thì nó ở lại bên cạnh để bảo hộ nàng.

Thân hình nho nhỏ cuộn lại thành một đoàn, ngẩng cái đầu nhỏ hình tam giác lên, mở to đôi mắt xanh biếc, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Bắc Dao Quang. Bắc Dao Quang vốn đã rất thích nó, giờ nhìn thấy bộ dáng của nó như thể liền cảm thấy nó siêu cấp đáng yêu, lập tức mở lòng bàn tay ra, nói với Như Mặc ” thật vậy chăng? Vậy tốt quá, đến đây, vật nhỏ, đến đây đi, về sau tỷ tỷ sẽ chiều cổ cho người”

Kỳ thật không đợi Bắc Dao Quang thúc giục thêm, lục thúy xà liền dùng tốc độ nhanh như chớp phóng sang bàn tay của Bắc Dao Quang, còn dùng đầu cọ cọ vào tay nàng, y như bộ dáng một đứa nhỏ nhu thuận, đáng yêu chứ không phải là một con rắn.

” Như Mặc, người xem, người mau nhìn, nó thật là thông linh, nó thật sự nghe hiểu được của ta nói đâu!” Bắc Dao Quang cũng kinh ngạc đến sắp nói không ra lời, cho tới bây giờ nàng đều không có sủng vật, bây

giờ nàng đã cơ hội nuôi dưỡng một sủng vật xinh đẹp lại còn hiểu tiếng người làm cho nàng cảm thấy rất vui.

” Người thích là tốt rồi!” , thấy nàng đúng là yêu thích phát ra từ nội tâm, khoe mắt Như Mặc càng thêm ôn nhu ” nơi này không thể ở, lát nữa chúng ta rời đi”

” Bây giờ? Đi Sung Châu sao?”, Bắc Dao Quang vừa ôm lục thúy xà vừa ngẩng đầu hỏi, lúm đồng tiền như hoa, hẳn dùng từ ” chúng ta”, làm cho Bắc Dao Quang cảm thấy hẳn bắt đầu tiếp nhận tồn tại của nàng, tiếp nhận rồi đem nàng đi cùng hẳn.

” Ân! Người sợ đi đường sao? Chúng ta có thể cần đi hai ngày mới ra khỏi núi”, Như Mặc có chút trầm tư, không thể sử dụng pháp lực, chỉ có thể cùng nàng đi bộ ra ngoài.

“Ta không sợ đi bộ, người có lẽ không biết, ta đi bộ hai, ba ngày không thành vấn đề, chỉ có hai người chúng ta đi sao? Không mang theo Trân Châu?”, dù sao nơi này không phải nhà của nàng, bởi vì Như Mặc nàng mới ở đây, nếu Như Mặc phải đi, nàng tất nhiên sẽ đi cùng hẳn, chỉ có điều nàng muốn xác định có phải chỉ có nàng với hẳn cùng đi thôi không?

“Chỉ có ta với người”, Như Mặc nghe nàng nói, nhớ lại lúc ở trong sơn động, nàng có thể bò trong bóng tối suốt ba canh giờ mới ngã vào người hẳn mà ngủ cũng đủ để hẳn bội phục sự nhẫn nại của nàng, về phần Trân Châu dám cãi mệnh lệnh của hẳn, còn muốn làm hại Bắc Dao Quang, hẳn giải quyết thế nào cũng không cần cho Bắc Dao Quang biết.

Bắc Dao Quang vừa nghe Như Mặc khẳng định trả lời, lập tức cao hứng nhảy bắn lên, kêu lên,” Oa! Thật tốt quá! Một khi đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiện tại đi đi!”

Sau đó nàng rất nhanh ôm lấy cánh tay Như Mặc, kéo hẳn đi ra ngoài, lục thúy xà cũng nhu thuận không nhúc nhích, giống như một vòng tay xanh biếc vòng quanh cổ tay nàng.

Như Mặc nhìn lúm đồng tiền của nàng, lại nhìn cánh tay bị nàng nắm giữ, vốn định giã ra như cuối cùng vẫn để cho nàng cao hứng ôm lấy.

31. Chương 31: Đối Chọi Gay Gắt

Hai người mới vừa bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Tư Đồ Y vẻ mặt sốt ruột cùng Hắc Nô đang đi tới, cho đến khi nhìn thấy cánh tay Như Mặc đang được Bắc Dao Quang nắm lấy, ánh mắt trở nên thâm trầm, nhưng biểu tình trên mặt cũng thả lỏng, bước đi chậm hơn, cho đến lúc đến trước mặt hai người “ Bắc Dao tiểu thư, thì ra người ở đây, tại hạ trở lại phòng, không nhìn thấy tiểu thư, cứ tưởng tiểu thư đã gặp chuyện gì”

” Đa tạ Tư Đồ công tử, ta tốt lắm! Tư Đồ công tử tới vừa lúc, chúng ta đang muốn cùng Tư Đồ công tử nói lời từ biệt, ta và Như Mặc quyết định bây giờ sẽ đi Sung Châu, cũng cảm ơn đêm qua Tư Đồ công tử đã ra tay nghĩa hiệp cứu giúp”, Bắc Dao Quang mỉm cười nói, làm bộ không thấy ánh mắt thâm trầm của Tư Đồ Y.

“Không có gì, Bắc Dao tiểu thư không cần khách khí như vậy, có thể cứu tiểu thư là vinh hạnh của ta, nếu không vì Như Mặc công tử bận rộn thì việc anh hùng cứu mỹ nhân đêm qua cũng không tới phiên ta, tuy nhiên sau này Bắc Dao tiểu thư phải cẩn thận hơn mới được, không có ai bên cạnh để bảo hộ thì phải biết tự bảo hộ mình mới được, nếu chuyện giống như đêm qua có thể sẽ xảy ra lần nữa, tại hạ tuy có lòng cứu tiểu thư nhưng cũng sợ vượt quá khả năng”

Ý tứ của Tư Đồ Y, Như Mặc sao lại không hiểu, lại nhìn thấy ánh mắt của hẳn có vài phần khiêu khích, trong lòng càng hiểu rõ hơn nhưng bên ngoài vẫn không tỏ vẻ gì, chậm rãi ngênh đón ánh mắt của hẳn, mỉm cười nói “ đa tạ Tư Đồ công tử nhắc nhở, việc đêm qua sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện. Lần này thật cảm tạ Tư Đồ công tử đã nhiệt tình cứu giúp Dao Quang”

Bắc Dao Quang tức giận, trừng mắt liếc Tư Đồ Y một cái, lời của hắn rõ ràng là nhắm vào Như Mặc, tuy rằng tựa hồ như hắn vì nàng bị tổn thương nên cảm thấy bất bình nhưng nàng cũng không cần hắn nhiều chuyện, huống chi đêm qua nàng cũng đã nói rõ với hắn, không có chứng cứ thì không nên hoài nghi lung tung. Thế nhưng hôm nay hắn lại vì lý do lo lắng cho nàng mà châm chọc Như Mặc không có bảo vệ tốt cho nàng, cũng không quản lý tốt nha hoàn, thực sự là hơi quá đáng. Đừng nói Tư Đồ Y hắn hoàn toàn vì nàng mà ra mặt, hắn là có tư tâm, cho dù thực sự lo lắng cho nàng cũng không nên châm chọc Như Mặc như vậy, nàng không chấp nhận được, hắn có tư cách gì mà châm chọc Như Mặc của nàng?

Huống chi quan điểm của nàng là nữ nhân không cần là cái bôn của nam nhân, sống dựa vào sự bảo hộ của nam nhân. Nữ nhân cũng có năng lực tự lo ình, muốn cái gì có cái đó, cho tới bây giờ cũng là chính mình tự tay đi tranh thủ tình cảm mới là cảm giác thành công nhất. Một nam nhân vĩ đại đáng giá có vô số mỹ nhân vì hắn mà tranh đoạt, đồng dạng, một nữ nhân vĩ đại cũng đáng giá để nhiều nam nhân tranh đoạt. Tư Đồ Y có hứng thú với nàng, muốn có nàng, nàng cũng không có yêu cầu hắn phải từ bỏ nhưng nàng sẽ không để hắn có hi vọng, mà nàng cũng không dùng nam nhân khác để kích động người yêu mình, đây chính là cuộc chiến của nàng, mặc kệ là hiện tại có Trần Châu hay sau này sẽ xuất hiện thêm nhiều nữ tử khác giống như thế, nàng cũng sẽ không đem Như Mặc tặng cho bọn họ, đương nhiên cũng không để cho người khác khi dễ đối tượng nàng đã chọn làm bạn đời.

” Tư Đồ công tử, đa tạ sự quan tâm của người, nhưng người không biết chuyện tương lai sẽ ra sao, càng không biết chuyện của ta và Như Mặc đúng không?”, ngụ ý rõ ràng là người thực sự quá nhiều chuyện, Tư Đồ Y ngẩng người, giống như không ngờ Bắc Dao Quang chẳng những không cảm kích hắn mà ngược lại còn công kích, châm chọc hắn.

Nhưng khi hắn nhìn thấy trong mắt của Bắc Dao Quang tràn đầy sự bảo hộ với vật sở hữu của mình, hắn chợt hiểu ra, thú vị. Thật sự rất thú vị, nữ nhân này thế nhưng ý muốn sở hữu so với nam nhân còn lớn hơn, tư thế của nàng đối với cái nàng cần bảo hộ so với hổ, báo còn có khí thế hơn, hiển nhiên lúc này Như Mặc đã trở thành đối tượng để nàng muốn bảo hộ, mà những lời nói vừa rồi của hắn lại nhắm vào Như Mặc, cho nên thân là người bảo hộ, Bắc Dao Quang công kích lại hắn cũng không có gì là lạ.

Nữ nhân này và hắn, tính cách rất giống nhau, nhìn nàng cũng giống như nhìn thấy hình ảnh của chính mình, Tư Đồ Y trong lòng phân tích, cảm giác lại càng mãnh liệt, vội vàng thu hồi thần sắc, cúi đầu thi lễ nói “ xem ra là tại hạ nói năng vô lễ, Như Mặc công tử cùng Bắc Dao tiểu thư chớ trách, thật ra đêm qua tại hạ bị nhiều con rắn dọa cho sợ hãi nên không khỏi kích động, lo lắng quá mức cho tiểu thư, cho nên mới nhiều chuyện, ta hạ tất nhiên là tin tưởng Như Mặc công tử có đủ năng lực để bảo hộ tốt cho Bắc Dao tiểu thư”

Bắc Dao Quang vốn nghĩ với tính cách của Tư Đồ Y thì sẽ thẹn quá thành giận, phản bác vài câu nên đang chuẩn bị để khẩu chiến với hắn, không ngờ hắn lại là kẻ co được giãn được, nói lời ăn năn, biểu tình lại rất thành khẩn, ngược lại với lời nói sắc bén, phản ứng quá mức của nàng, làm cho Bắc Dao Quang giật mình, thậm chí than quả là lão hồ ly.

Như Mặc nhìn vẻ mặt của nàng, mỉm cười, giải vây cho nàng “ Tư Đồ công tử không cần giải thích, công tử làm vậy cũng vì quá mức quan tâm, lời của Tư Đồ công tử cũng rất đúng, lần này Dao Quang xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng do Như Mặc quá mức sơ suất. Hôm nay chúng ta phải rời núi, về sau cũng không biết có cơ hội quay lại đây hay không, hôm qua nghe nói Tư Đồ công tử thích cảnh sắc ở đây, cho nên trang viện nho nhỏ này xin tặng lại cho Tư Đồ công tử, sau này hàng năm xuân tới, Tư Đồ công tử có thể đến đây thưởng thức cảnh đẹp cũng có nơi nghỉ ngơi, chỉ mong Tư Đồ công tử không chê”

Bắc Dao Quang nghe hai người nói chuyện, còn chưa kịp cảm thán cổ nhân nói chuyện quả thật khác xa người hiện đại thì đột nhiên nghe một tiếng hét lớn “ Họ Như kia, người không cần quá đáng như vậy, trang viện này vốn là của vương gia ta, các người không biết sử dụng yêu pháp gì, dám đem trang viện của vương gia ta đến đây để sử dụng bây giờ còn muốn tặng cho Vương gia chúng ta, thực sự là khinh người quá đáng. Các người đừng tưởng các người là yêu tinh thì ta sợ các người, có bản lĩnh thì ăn luôn ta đi”

32. Chương 32: Thâm Nhập Hồng Trần

Người lên tiếng đứng là Hắc Nô, nô bộc bên người Tư Đồ Y, hần vừa nói xong, sắc mặt ba người nghe cũng thay đổi khác nhau. Bắc Dao Quang thì dùng ánh mắt quái dị nhìn Hắc Nô, rồi lại nhìn sang Tư Đồ Y, chỉ không có nhìn Như Mặc. Nàng đã sớm đoán được Tư Đồ Y không phải người bình thường nhưng không ngờ hần lại là hoàng thân quốc thích, hiện tại nàng muốn nhìn xem vị Vương gia quý tộc này có lời nào để giải thích, chẳng lẽ vì một trang viện giống nhau, vì đêm qua có đàn rắn quấy phá mà hoài nghi Như Mặc là xà yêu sao? Tuy rằng khi tỉnh lại, nàng cũng từng có cảm giác gặp yêu nhưng lúc này trong lòng Bắc Dao Quang, Như Mặc đã là người nhà, mà Tư Đồ Y cùng Hắc Nô chính là người ngoài, nàng thực sự muốn nghe hần giải thích thế nào.

Tư Đồ Y cảm thấy xấu hổ, vẻ mặt đen lại, Hắc Nô chết tiệt này, đã nói hần không được làm bại lộ thân phận thế nhưng hần không chỉ quá phận, tiết lộ thân phận của hần lại còn dám chửi thẳng mặt người ta là yêu tinh. Tư Đồ Y hận không có cái lỗ nào trên mặt đất để hần chui vào. Trong lòng hần vốn đã có kế hoạch tiếp cận Bắc Dao Quang và Như Mặc, không thể nói rõ thân phận, nếu không sau này hần muốn tiếp cận Như Mặc lần nữa sẽ không đơn giản, mặc kệ Như Mặc làm sao lại đem được trang viện của hần đến đây, giống như Bắc Dao Quang đã nói, không có chứng cứ thì không làm được gì, huống chi việc này rất kỳ quái, cho dù có chứng cứ cũng phải làm như không có xảy ra chuyện gì, nào ngờ Hắc Nô lại thiếu kiên nhẫn, giữa đường nhảy ra phá đám. Nếu Như Mặc thực sự là yêu tinh, tức giận đến mức giết chết bọn họ cũng không có gì lạ.

” Hắc Nô, quỳ xuống! Người ăn nói lung tung gì đó?”, Tư Đồ Y vừa hét vừa đạp Hắc Nô một cái, làm cho hai chân của hần loạn choạng rồi quỳ xuống, thấy chủ tử nhà mình nổi giận, lúc này mới ý thức được hần quá lỗ mãng, Vương gia đã căn dặn hần thế nhưng lúc này đã quên hết toàn bộ, giờ nhìn thấy Tư Đồ Y tức giận như vậy, ngay cảm thở cũng không dám thở.

Tư Đồ Y thấy hần quỳ xuống, trong lòng vẫn tức giận nhưng cũng không thể lập tức ra vẻ hờn, hạ thấp người giải thích với Bắc Dao Quang và Như Mặc “ Như công tử, Bắc Dao tiểu thư, thực sự là xấu hổ, đều do tại hại dạy dỗ hạ nhân không nghiêm, làm cho các người chê cười, nô tài này có lẽ đêm qua đã bị đàn rắn dọa cho sợ cho nên mới ăn nói lung tung, xin đừng chấp nhất”

Khi những lời Hắc Nô vừa nói ra, Như Mặc đã âm thầm tính toán, đối diện với thân phận thật của Tư Đồ Y, hần tất nhiên cũng rất bất ngờ, hần vô ý hạ bút thành trang viện, không ngờ trùng hợp thế nào mà lại là trang viện của Vương gia trước mặt này, chuyện ngẫu nhiên như vậy có lẽ trong tam giới cũng là chuyện hi hữu, chỉ có điều mọi việc lúc này xem ra không tởy lắm, tựa hồ như trời đất đang muốn thu gom bọn họ lại cùng nhau.

Mà cái để cho Như Mặc bận tâm nhất chính là thái độ của vị Vương gia này, hần đã biết đây là trang viện của hần nhưng lại làm ra bộ không có gì, thậm chí khi nô tài hần vạch trần sự thật, hần còn ra sức trách cứ nô bộc hần, chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ ngay từ đầu hần đã biết rõ thân phận của mình cùng với Trân Châu và Thanh nhi? Sợ bọn họ bất lợi đối với hần nên mới cố ý che dấu? nếu đúng vậy thì Vương gia này tâm cơ thật thâm trầm, suy nghĩ sâu xa.

“Sao dám như vậy, Như Mặc không biết Tư Đồ công tử thì ra lại là Vương gia, hai ngày qua có gì thất lễ còn mong Vương gia thứ lỗi cho, Như Mặc thực sự không biết nặng nhẹ, cư nhiên vọng ngôn muốn tặng trang viện này cho Vương gia, thật mong Vương gia không trách tội”, Như Mặc làm ra vẻ kinh ngạc cũng thêm một chút sợ hãi, lời lẽ khiêm tốn nhưng cũng không mất đi phong thái, không kiêu không nịnh, đứng chững mực.

Bắc Dao Quang cũng phối hợp nắm lấy khuỷu tay Như Mặc, hành lễ với Tư Đồ Y “ Bắc Dao Quang ra mắt Vương gia, hôm qua thực sự là chúng ta thất lễ, nếu tiếp đãi không được chu đáo, mong Vương gia không phiền lòng. Hắc Nô gia có lẽ đêm qua bị đàn rắn dọa cho sợ hãi nên mới nói năng lung tung như vậy, ta cùng Như Mặc cũng không tính toán, xin Vương gia cũng đừng trách phạt Hắc Nô gia”

Bắc Dao Quang vừa hành lễ với Vương gia, ngay cả đối với Hắc Nô cũng thẳng cấp thành Hắc Nô gia, mục đích là muốn tạo khoảng cách giữa bọn họ, nói cho hần biết, hần là Vương gia mà nàng chỉ là dân nữ, khoảng cách hai người rất xa. Tư Đồ Y cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên là hiểu được lời của Bắc Dao Quang, nhưng nàng càng đẩy hần ra xa, hần lại càng muốn sắp lại gần.

Nếu thân phận đã bị vạch trần, còn như trước thì không hay nên Tư Đồ Y cũng tiêu sái cười “ Như Mặc công tử nói quá lời, hai ngày qua được công tử hết lòng khoan đãi, bốn vương tất cảm kích, lúc đầu không nói rõ thân phận là không phải cố tình giấu diếm mà thật sự không muốn gây thêm hỗn loạn, cho đến lúc quen biết hai vị, càng có ý muốn kết giao, lại sợ sự ngăn cách vì thân phận cho nên vẫn không nói ra. Vốn định để sau này chúng ta có duyên gặp lại sẽ dùng thân phận thật sự để giao tiếp, không ngờ bị tên nô tài này làm hỏng không khí hôm nay, nếu việc đã đến nước này, bốn vương không nhận thì thật là có vẻ kiêu ngạo, khi nào Như Mặc và Bắc Dao tiểu thư đến kinh thành, nhất định phải đến Trữ Xa vương phủ làm khách mới được, trang viện này rất xinh đẹp sao lại nói là đơn sơ, Như Mặc công tử có lòng, bốn vương sẽ nhận. Kỷ niệm cuộc gặp mặt của chúng ta, được chứ?”

Tư Đồ Y quả nhiên phi thường lợi hại, không chỉ nói hần không cố ý giấu diếm mà cũng không từ bỏ ý định kết giao với bọn họ, cuối cùng còn khẳng khái nhận lấy trang viện, lại khẳng định muốn xem bọn họ những bạn bè thân thiết, hoàn toàn không cho bọn họ có cơ hội phản bác, chỉ có thể thuận theo lời hần, nếu không thì đắc tội với hoàng thân quốc thích.

Bắc Dao Quang lú lười không thôi, nàng coi như mình có thêm kiến thức, cái gì gọi là thần thương khẩu chiến, cái gì gọi là đối chọi gay gắt, hai người này nếu đưa tới hiện đại chắc chắn sẽ trở thành cao thủ trong giới luật sư, hoặc cũng là tinh anh của chuyên gia đàm phán. Người nào còn có thể giành thắng lợi trước mặt bọn họ? Hơn nữa Tư Đồ Y lại giả hoạt thành tinh, đúng là sinh trưởng trong hoàng tộc có khác, ngay cả nói chuyện cũng ý tứ thâm sâu như thế.

“Vương gia không giận còn muốn kết giao, Như Mặc thật sự là thụ sủng nhược kinh, cung kính không bản tuân mệnh, ngày khác rảnh rỗi tất nhiên sẽ cùng Dao Quang đến kinh thăm Vương gia”, Như Mặc quả nhiên thuận theo ý hần mà tiếp lời, Bắc Dao Quang cảm thấy hần ứng đối thực hết chỗ chê.

“Được, quyết định vậy đi. Hi vọng lần này các người đi Sung Châu thuận lợi tìm được thần y, nếu cần hỗ trợ gì, cứ đến nha môn nói tên bốn vương thì sẽ có người hỗ trợ các người”, Tư Đồ Y phi thường cao hứng gật đầu.

” Đa tạ Vương gia!” Như Mặc cũng không cự tuyệt, tuy nhiên ba người bọn họ đều hiểu được dù có khó khăn, Như Mặc cũng sẽ không tìm quan phủ hỗ trợ, cho nên chỉ là khách sáo tìm lý do thoái thác để rời đi mà thôi “ thời điểm không còn sớm, xin cho Như Mặc từ biệt Vương gia mà xuống núi, nếu không khi trời tối cũng chưa tới nơi được. Những lời của Hắc Nô gia cũng chỉ là vô tình, Vương gia đừng trách phạt hần nữa, nếu không thì đó là lỗi của Như Mặc. Dù sao cũng là để Hắc Nô gia ở trang viện này bị dọa cho sợ hãi.

” Một khi đã như vậy, kia bốn vương cũng không lưu các người! Trên đường cẩn thận, thuận buồm xuôi gió!” Tư Đồ Y chấp hai tay sau lưng, tiêu sái đáp lời, hồi lâu mới liếc mắt nhìn Hắc Nô đang quỳ trên mặt đất một cái, bộ dáng còn chưa hết giận “ còn không đứng lên, nể tình Như Mặc công tử cùng Bắc Dao tiểu thư cầu xin cho người, bốn vương tạm thời bỏ qua cho người lúc này, chờ khi về đến vương phủ thì tìm tổng quản mà lãnh ba mươi côn gia pháp đi”

“Dạ, Vương gia”, giọng Hắc Nô tràn đầy sự không cam lòng nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ cúi đầu đứng sau lưng Tư Đồ Y.

” Tạ ơn Vương gia! Cáo từ!” Như Mặc cùng Bắc Dao Quang đồng thời mở miệng nói, sau đó cùng rời khỏi trang viện, chính thức bước vào hồng trần bước đầu tiên.

33. Chương 33: Nhất Thủ Tiểu Khúc

Vừa ra khỏi trang viện, Bắc Dao Quang đã vui vẻ như chim sổ lồng, không có người nàng ghét bên cạnh nhìn cây cỏ thấy cũng xanh hơn, không khí cũng tươi mát hơn, đừng nói là có người trong lòng ở bên cạnh, tâm tình càng thêm vui vẻ, sáng khoái.

Nàng vẫn nắm lấy cánh tay của Như Mặc như trước, tuy rằng chiều cao hai người chênh lệch nhau rất nhiều nên không thoải mái so với việc tự đi một mình nhưng nàng lại thích như vậy, không từ bỏ cơ hội gần gũi

với Như Mặc.

Mà Như Mặc cũng không nhiều lời, từ lúc rời khỏi trang viện, hắn vẫn im lặng nhìn về nơi xa xa, thỉnh thoảng mới Bắc Dao Quang một cái, cũng không có cảm xúc gì, ánh mắt nhu hòa xen lẫn lo lắng của hắn lúc ở trong phòng nàng từ khi gặp Tư Đồ Y đã không còn nữa, nghĩ rằng ra khỏi trang viện sẽ có thay đổi, giờ mới thấy là mong ước xa vời.

Bắc Dao Quang không khỏi cảm thấy uể oải, trong lòng mắng Tư Đồ Y thêm mấy trăm lần, nhưng sau khi phát hiện Như Mặc cố ý vô tình, thấy hắn cố ý thả chậm cước bộ để nàng theo kịp, sự uể oải kia cũng biến mất, tâm tình tốt hơn liền hát một bài tình ca, không biết có phải vì giai điệu bài hát quá du dương, uyển chuyển hay là do giọng nói của Bắc Dao Quang vốn rất êm tai mà Như Mặc sau khi lắng nghe xong lại mở miệng hỏi “đây là ca khúc gì?”

Đối với Bắc Dao Quang đây là kết quả ngoài mong đợi, bởi vì nàng chỉ là tùy tiện không ngờ lại gây chú ý cho Như Mặc, vội vàng nói “đây là ca khúc nổi tiếng nhất ở quê nhà của ta, tên là “Có Biết Hay Không”, ý nghĩa là có một huynh đệ trong lúc chống quân xâm lược đã yêu thương một cô gái của quốc gia này, ca khúc này là bọn họ dùng để bày tỏ tình cảm với nhau, nhưng sau cả binh sĩ lẫn cô gái kia đều vì bảo vệ đất nước của họ mà hi sinh, sau đó có người đem ca khúc này truyền bá rộng rãi. Tuy rằng ca từ cũng có được đổi mới nhưng dù sao ta vẫn thích bản cũ hơn”

Thực ra ca khúc này được sáng tác vào những năm năm mươi, kể về mối tình của một binh sĩ và một cô gái người Triều Tiên, tuy nhiên nàng không nói rõ chi tiết với hắn vì dù sao hắn cũng sẽ không biết, cho nên dùng cách dễ hiểu nhất để diễn đạt.

” Rất êm tai! Thực động lòng người!” Như Mặc biểu lộ sự yêu thích của hắn đối với ca khúc nàng, làm cho Bắc Dao Quang thêm phần khởi “người thích nghe thì về sau mỗi ngày ta đều hát cho người nghe, được không?”

Như Mặc không trả lời, nhưng ánh mắt trở nên nhu hòa đã là đáp án của hắn, Bắc Dao Quang có nằm mơ cũng không nghĩ tới một ca khúc đơn giản như vậy lại có thể đã động đến cảm xúc của Như Mặc như vậy, nhìn không được lại cười toe toét, lục thúy xà như hiểu được sự vui vẻ của nàng mà ở trên cổ tay nàng, ngẩng cao đầu, lắc lư vài cái, tựa hồ như muốn chia sẻ với nàng.

” Như Mặc, ta thiếu chút nữa đã quên, người xem ta còn chưa đặt tên cho vật nhỏ này nha, người nói xem nên gọi nó là gì đây?”. Tuy rằng nàng rất thích lục thúy xà nhưng đặt tên cho nó thì nàng cũng không quá quan tâm, nàng thích kêu nó là vật nhỏ hay tiểu tử linh tinh gì đó, như vì lấy cớ để nói chuyện với Như Mặc nên đây là một lý do không tồi.

“Người muốn gọi nó là gì cũng được, sủng vật thì phải do chính chủ nhân của nó đặt tên cho”, Như Mặc nhìn thoáng qua lục thúy xà trên tay nàng, không quá quan tâm nói.

” Người xem nó xinh đẹp như vậy, ta sợ lấy tên tục quá sẽ làm xấu nó, ta lại không nhớ nổi cái tên gì hay hay một chút, Như Mặc người nói làm sao bây giờ?”

Bắc Dao Quang tận dụng tối đa cơ hội để gọi tên Như Mặc, còn hận không thể một câu kêu tên hắn tới mười tám lần, làm cho hắn quen với thanh âm của mình khi gọi tên hắn. Đây là một chiến lược nhận biết, sách tâm lý cũng có nói nếu không ngừng gọi tên một người như vậy người bị mình gọi tên kia sẽ dần dần ý thức được tầm quan trọng của mình, cảm giác như mình được tôn trọng, đồng thời hắn cũng cảm thấy người gọi tên hắn rất quan trọng, nói đơn giản thì đây là một biện pháp thôi miên trường kỳ.

” Hắc Mao!”

” Đúng vậy! Ta như thế nào không nghĩ tới đâu? Tiểu tử kia cả người xanh biếc, trong suốt đáng yêu, tên này nghe rất nhả mà lại êm tai, về sau cứ gọi nó là Hắc Mao, tên này thực chuẩn xác” (chỗ này hơi bị loạn choạng, hem hiểu sao cả người xanh biếc như trong bản convert lại để tên con rắn là tóc đen? Bất quá ta tôn trọng bản quyền,hehehe). Bắc Dao Quang gật đầu như đảo tỏi, phụ họa nói, hoàn toàn không để ý tới biểu tình của Như Mặc cùng lục thúy xà nhìn nàng, có chút cứng ngắc và xấu hổ.

Lục thúy xà bộ dáng dường như sắp ngã xỉu, nó đương nhiên là biết chủ nhân nhân loại này của nó thích Xà quân vĩ đại, nhưng nàng võ mông ngựa như vậy thực sự cũng hơi quá, người có chút hiểu biết về loài

rắn đều biết chủng loại của nó là “tóc đen”, Xà quân đại nhân nói ra hai chữ này cũng chỉ là thuận miệng hơn nữa cũng là sự thật, cũng chỉ trả lời có lệ với nàng, không ngờ nàng lại ra sức vuốt móng ngựa như vậy, làm cho nó cảm thấy có một chủ nhân nhân loại thực sự là mất mặt.

Như Mặc cũng có chút xấu hổ, lại có chút bất đắc dĩ nhìn nhìn Bắc Dao Quang bộ dáng vẫn rất cao hứng, nghĩ đến sau này còn làm bạn cùng nàng mấy chục năm, như vậy với nàng dù sao cũng không phải chuyện lâu dài, huống chi mặc kệ hắc lãnh đạm, thờ ơ thế nào thì nàng là người có ơn với hắn, lẽ ra hắn phải chủ động lấy lòng nàng mới đúng, ngược lại còn làm cho nàng hao tổn tâm tư lấy lòng mình, mặc dù hắn không thể cho nàng tình yêu, nhưng ở bên cạnh nàng, đối xử tốt với nàng là chuyện hắn nên làm mới đúng.

Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy sùng bái và vui sướng của Bắc Dao Quang, trong lòng hắn cảm giác có lỗi càng nhiều hơn, âm thầm thở dài một hơi “ Dao Quang, về sau ngươi không cần đối với ta như vậy, thích cái gì, ghét cái gì đều có thể nói thẳng với ta. Sau này ta sẽ hảo hảo chiều cố ngươi”

” Như, Như Mặc? Ngươi là nói thật sao?” Bắc Dao Quang như thế nào cũng không nghĩ tới Như Mặc đột nhiên lại nói với nàng như vậy, làm cho nàng không thể tin được, nàng có thể xem đây là hứa hẹn xuất phát từ nội tâm của hắn không? Hắn nguyện ý về sau ở chung một chỗ với nàng sao? Nam nhân nói “chiều cố” thì không phải chính là “ làm bạn cả đời” sao?

“Ta không có nói dối ngươi”, Như Mặc gật đầu nói, một câu này lại làm cho Bắc Dao Quang kinh hỉ không thôi. Như Mặc sẽ không nói dối nàng? Bắc Dao Quang rất muốn hét to lên “ cuộc sống tươi đẹp” gì gì đó, rời khỏi trang viện quả là quyết định sáng suốt, chỉ sợ do mình quá sức chờ mong nên xuất hiện ảo giác, vì thế Bắc Dao Quang dùng sức nhéo mình một cái, đau đến mức nàng méo mặt, suýt chút nữa phải la lên, lúc này mới tin là thật, không phải nàng ảo giác mà nghe lầm. “Thật tốt quá, trời đất làm chứng, Như Mặc, ngươi vĩnh viễn đừng quên những lời ngươi nói hôm nay.”

34. Chương 34: Đùa Thú Xà

” Ta sẽ không quên!” Như Mặc còn thật sự gật đầu, lời do chính hắn nói ra, hắn làm sao quên được, bàn tay còn nắm lấy tay mình, nhủ thầm “ về sau không cần làm chuyện tổn thương chính mình”

” Ân!” Bắc Dao Quang nhìn nhìn sắc mặt của Như Mặc, vội vàng nhu thuận gật đầu, nhìn chỗ tay được hắn vuốt ve, nàng cảm thấy một dòng điện mang theo cảm giác tê dại, đau đớn đã không còn, hồi lâu Như Mặc mới buông tay nàng ra “ tốt lắm, chúng ta đi thôi. Nếu không tìm được sơn động thì đêm nay phải qua đêm ở bên ngoài”

Bắc Dao Quang hệt hăng nhìn bàn tay hắn đã rời khỏi tay nàng, cố che giấu nỗi lòng, nói với chính mình rằng làm người đừng quá tham lam, có tiến triển như bây giờ là tốt lắm rồi, nghĩ như thế nên nàng vội vàng đặt tay lên khủy tay hắn, cười hỏi “ Như Mặc, ngươi rất quen thuộc với vùng rừng núi này sao?”

“Đúng, ta đã ở nơi này một thời gian”

Trên thực tế Như Mặc ở dưới lòng đất nơi này không dưới năm trăm năm, tuy rằng “ không để ý chuyện bên ngoài”, chỉ một lòng tu luyện, nhưng phạm vi vài trăm dặm trên mặt đất thế nào, hắn vẫn rõ như lòng bàn tay.

“Buổi tối nơi này sẽ có dã thú sao?”, vùng rừng núi hoang vu luôn có dã thú hay ác quỷ, hơn nữa lúc này Bắc Dao Quang mới phát hiện ra bọn họ gần như là hai tay không rời khỏi trang viện, cái gì cũng không mang theo, không có lương khô, không có hành trang, thậm chí quần áo cũng chỉ có duy nhất một bộ mặc trên người. Tuy rằng không phải nàng chưa từng trải qua tình cảnh như vậy, nhưng dù sao lúc này cũng không phải là tham gia tiết mục “ dã ngoại sinh tồn” gì đó, mà ngay lúc mình kiệt sức hay muốn bỏ cuộc thì sẽ có người đến đưa cho đồ ăn thức uống. Đây chính là một cuộc dã ngoại sinh tồn thực sự.

“Ngươi ngay cả Tóc Đen cũng dám nuôi thành sủng vật thì còn có thể sợ những dã thú khác sao?”, Như Mặc nhẹ giọng hỏi, Bắc Dao Quang đầu tiên là ngẩng người, sau mới phát hiện là Như Mặc đang trêu chọc

nàng. Hắn thể nhưng cũng nói giỡn với nàng, phát hiện này làm Bắc Dao Quang càng cảm thấy Như Mặc rất giống một con người.

“Ta thích vật nhỏ là vì nó thực đáng yêu a, hơn nữa nó lại rất thông linh, căn bản sẽ không cắn ta, hơn nữa vóc dáng nó nhỏ như vậy, ta dù biết nói có độc vẫn cảm thấy nó không có ý tấn công ta, không giống như sư tử, hổ báo gì đó a, hình thể đó đủ để nhắc nhở t, người và thú cách xa”. Thấy hắn có thể nói giỡn với nàng, Bắc Dao Quang tự nhiên cũng thả lỏng hơn, liền khôi phục tính cách nói nhiều của nàng, còn đùa giỡn với lục thúy xà.

Đây tuyệt đối là vũ nhục nó a. Lục thúy xà nghe vậy lập tức không phục, ngẩng cao đầu hướng về phía mặt Bắc Dao Quang phun ra cái lưỡi hồng có điểm màu đen ở đầu lưỡi, cũng đồng thời để lộ hai cái răng nọc ở hai bên, ra vẻ nó hoàn toàn có đủ khả năng tấn công mà không phải là vật nhỏ vô hại.

” Ha ha! Như Mặc, người xem vật nhỏ nó kháng nghị, chơi rất vui! Người nói dựa theo trình độ thông linh hiện tại của nó, nếu đưa nó đến rừng già để tu luyện thì mấy trăm năm hay một ngàn năm sau nó có biến thành người không?”. Bắc Dao Quang cười to, không khỏi tò mò, tuy rằng nàng không tin trên đời này có yêu tinh tồn tại, tuy nhiên đã từng xem qua Thanh xà Bạc xà, lại nhìn thấy bộ dáng của lục thúy xà liền có chút liên tưởng như vậy.

Như Mặc nhìn nhìn tiểu thúy xà, ánh mắt mang thâm ý nhìn về phía Bắc Dao Quang,” Có lẽ không cần lâu như vậy, nó có thể tu thành hình người, bất quá nó nếu thật sự tu luyện thành người, người sẽ không thể cùng nó chơi đùa, người đồng ý không?”

“Nào có quan hệ gì, nó có tu thành người thì nó cũng có thể biến trở lại hình dáng cũng, lúc ta muốn chơi đùa với nó thì nó trở về bộ dáng đáng yêu để cho ta chơi đùa là được. Bất quá nói trở lại, Như Mặc người xem nó tuy hiểu tiếng người nhưng vẫn còn có chút ngây thơ, có lẽ còn lâu nó mới có thể lớn lên, đừng nói là tu luyện thành người”. Bắc Dao Quang rõ ràng là chơi đùa lục thúy xà đến nghiện, còn nháy mắt với Như Mặc, bộ dáng ra vẻ tiếc hận không thôi.

Lục thúy xà tức giận càng ngẩng cao đầu, nhưng nó chỉ là một con rắn nhỏ lại không biết nói tiếng người nên chỉ có thể phát ra âm thanh “tê tê” xem như là kháng nghị và không phục, Bắc Dao Quang nhìn thấy lại càng cười nhiều hơn. Như Mặc nhìn nàng tươi cười sáng lạn bất giác cũng làm cho hắn nổi tính trẻ con, gật đầu hòa theo Bắc Dao Quang “ ă, đúng là có chút ngây thơ, chắc còn lâu nó mới lớn lên được”

Tiểu thúy xà âm ỉm quay đầu nhìn Như Mặc, thấy hắn cũng cười nó, dù kinh ngạc nhưng cũng bắt đầu dĩ cưỡi đầu xuống, rầu rĩ không vui, ngay cả Xà quân đại nhân cũng không giúp nó, dù sao bọn họ cũng là đồng loại mà, Xà quân đại nhân sao có thể giúp chủ nhân nhân loại xem thường năng lực của nó chứ?

” Như Mặc, người xem vật nhỏ mất hứng! Ta nói nó còn không có trưởng thành đi, người xem, ngay cả tính tình đều cùng tiểu hài tử giống nhau!” Bắc Dao Quang tróc khỏi nó thân mình, làm cho nó giắt ở giữa không trung, không chịu buông tha nó tiếp tục cười nói.

“Đừng phá nó, Tóc Đen tính rất bướng bỉnh, nếu đùa quá mức, nó thực sự sẽ cắn người”, Như Mặc có lòng tốt giải vây giúp lục thúy xà, hắn đương nhiên so với ai khác đều dám khẳng định lục thúy xà nhất định không cắn Bắc Dao Quang, trừ phi nó không muốn sống nữa, huống chi trong sơn động Bắc Dao Quang đã cắn hắn một cái, trong thân thể đã có máu tu luyện vạn năm của hắn, hắn còn cho nàng ăn kim đan, đừng nói là lục thúy xà cắn nàng không chết mà cho dù có trăm ngàn độc xà cùng cắn nàng thì ngoại trừ da thịt bị đau ra thì không có nguy hiểm gì đến tính mạng. Đây cũng là nguyên nhân khi Như Mặc nghe nói có một đàn rắn đồng đúc trong phòng nàng nhưng hắn cũng không lo lắng cho tính mạng của nàng.

Hơn nữa trong cơ thể của Bắc Dao Quang còn lưu lại tinh hồng của hắn, nàng tuy là thân thể phạm nhân nhưng đã lấy nhiễm hơi thở và tinh hồng của hắn thì chính là đám rắn không dám tới gần nàng, nói cách khác, nếu Bắc Dao Quang không tự hù chết mình thì nàng không có nguy hiểm gì cả.

Nha đầu Trần Châu này không biết điều ảo diệu này nên mưu toan dùng “ Bách ưu thảo” dụ Tóc Đen tới, nghĩ muốn làm cho Bắc Dao Quang bất lợi, đương nhiên là không có khả năng thành công. Huống chi nàng không nên cho rằng Tóc Đen kịch độc mà lại không nghĩ tới bọn chúng lá gan rất nhỏ, chỉ gió thổi cỏ lay cũng làm bọn chúng hoảng sợ nói chi là tiếng hét chói tai của Bắc Dao Quang, phỏng chừng còn chưa kịp cắn nàng thì đã bị nàng dọa cho sợ hãi?

Như Mặc Mặc dù không có nghe được tiếng thét chói tai của Bắc Dao Quang nhưng chỉ tưởng tượng cũng biết được sức tàn phá của nó, nếu không cửa chính và cửa sổ của nàng đã không bị phá ra nông nổi như vậy. Nhưng mặc kệ Bắc Dao Quang không bị nguy hiểm gì, hành vi bằng mặt không bằng lòng của Trần Châu, hẳn sẽ không bỏ qua cho nàng.

35. Chương 35: U Cốc Đào Lâm

”Được rồi! Không trêu chọc người nữa, quý hẹp hòi” Bắc Dao Quang đem lục thúy xà thả lại trên cánh tay của nàng, mà lục thúy xà sau một hồi bị đùa giỡn cũng không còn hưng phấn hay khí lực nữa nên an phận bám lên cổ tay nàng, dùng ánh mắt ai oán nhìn Bắc Dao Quang và Như Mặc.

”Đã đói bụng sao?” Như Mặc nhìn trời, có lẽ đã đến giờ cơm trưa của nhân loại, tuy rằng đã thật lâu hẳn không còn khái niệm ăn cơm nhưng không có nghĩa hẳn không biết cái gì gọi là đói khát, hẳn nghĩ chắc Bắc Dao Quang đã đói bụng.

”Ấn! Là có điểm đói bụng! Ta vừa mới mới nhớ tới, chúng ta đi nhanh quá cho nên hiện tại chúng ta đều đói bụng nhưng cũng đừng lo, Như Mặc, người quen thuộc địa hình nơi này vậy có biết chúng ta phải đi bao lâu nữa thì tới chỗ nguồn nước không? nơi nào có nước thì sẽ có thức ăn”. Bắc Dao Quang thành thực gật đầu, lúc trước chỉ lo chơi cũng không để ý, giờ nghe Như Mặc hỏi thì đúng là có cảm giác đói và khát, tất đều do Tư Đồ Y chết tiết kia, nếu không phải hẳn chắn ngang đường thì nàng làm sao quên nhắc Như Mặc mang theo thức ăn chứ.

”Phía trước không xa có một sơn cốc, nơi đó có một con sông”, Như Mặc thấy nàng không chút lo lắng, cũng chẳng có một câu oán giận, càng không kêu một than khổ, ngược lại nàng còn an ủi hẳn không nên lo lắng, tựa hồ những chuyện tìm thức ăn là chuyện của nàng, mà không phải hẳn, rõ ràng là nữ nhân nhưng lúc nào cũng tỏ ra khí thế như nam nhân, xem ra nàng với ngư nương ba ngàn năm trước không hề giống nhau.

”Thật tốt quá! Vậy chúng ta đi nhanh hơn đi. Người cũng đã đi bụng, một lát nữa ta bắt cá, người nhóm lửa được không?nếu không thì để cho ta cũng được”. Bắc Dao Quang vừa nghe nói có con sông liền cao hứng, không để ý tới nét mặt dăm chiêu của Như Mặc, chỉ nghĩ đây là thời cổ đại, không khí không ô nhiễm cũng không có đánh bắt vô tội vạ nên trong sông chắc là có cá, nhóm lửa mặc dù có chút phiền toái nhưng cũng sẽ không làm khó được nàng, có điều không có muối thì mùi vị chắc là không ngon, nhưng có cái ăn là tốt rồi, chờ ra khỏi nơi này thì có thể tìm đến chỗ bán thức ăn ngon mà thưởng thức, nghĩ vậy nên mới quay sang hỏi Như Mặc ” Như Mặc, người có mang theo bạc không?”

Như Mặc tuy rằng vẫn không theo kịp suy nghĩ của nàng nhưng cũng may là hẳn có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, cho nên đối với sự biến chuyển tâm lý của Bắc Dao Quang đều nắm rõ, vừa không đành lòng nàng phải lo lắng mọi chuyện, vừa vội vàng gật đầu đáp ” có chút bạc vụn, còn có một tấm ngân phiếu”

” Vậy là tốt rồi! Cuối cùng coi như may mắn, chờ chúng ta ra khỏi nơi này thì có thể mua được thức ăn ngon, bây giờ thì phải chịu khó một chút thôi”. Bắc Dao Quang vỗ vỗ ngực, nàng đã nghĩ nếu ngay cả bạc cũng không có thì bộ xiêm y trên người nàng chắc cũng đáng giá, có thể đem đi đổi lấy mấy lượng bạc, còn về phần Như Mặc, nhìn bộ dáng cũng biết hẳn là công tử nhà giàu không quen chịu khổ, cho nên cũng không muốn hẳn phải lo lắng việc này.

Kỳ thật Bắc Dao Quang lo lắng đều là dư thừa, ở cùng một chỗ với Như Mặc thì cần gì phải lo, chi phí ăn mặc đi lại, chỉ cần Như Mặc nguyện ý đều có thể biến ra sơn trân hải vị, rượu ngon...nếu không sợ nàng nghi ngờ thì hẳn đã sớm dùng phép đưa nàng rời khỏi nơi này.

Bất quá chỉ trong thời gian ngắn đi cùng nhau, Như Mặc lại thêm hiểu biết về Bắc Dao Quang, cũng dần dần tiếp nhận sự tồn tại của nàng, càng cảm động nàng lo lắng cho tâm tình của mình.

”Không cần người bắt ca”, Như Mặc chăm chú nhìn vào ánh mắt của nàng, nói ” trong sơn cốc có mấy cây đào hương vị cũng không tệ”

” Đóa hoa? Cái kia có thể ăn no sao?” Bắc Dao Quang hơi hơi toát ra vẻ kinh ngạc, quả thực chuyện lạ trong nhân gian a. Tưởng tượng đến bộ dáng hần ăn cánh hoa phấn hồng, chắc chắn là hình ảnh tuyệt đẹp, nhưng bọn họ phải đi bộ ra khỏi núi, ăn cánh hoa có thể no sao?

“Người tới đó rồi biết”, Như Mặc lúc này không cần tìm hiểu tâm tư của nàng cũng biết nàng đang nghĩ cái gì, cũng không giải thích nhiều, chỉ thần nhiên nói.

Bắc Dao Quang hơi giật mình gật gật đầu, nhìn Như Mặc lần đầu tiên chủ động dắt tay nàng đi về phía trước, dừng nói cho nàng ăn đóa hoa, dù ăn lá cây nàng cũng không óan giận gì.

Chưa tới sơn cốc đã nghe nồng đậm hương hoa đào, Bắc Dao Quang hít một hơi dài, vẻ mặt thỏa mãn ” Như Mặc, hương thơm quá, người xác định là mấy cây đào này sao? Ta cảm thấy nơi này giống như là một rừng đào a”

36. Chương 36: Lấy Hoa Làm Thức Ăn

Như Mặc chỉ cười không nói gì, kéo tay nàng đi sâu vào trong rừng đào, càng đi vào trong, hương hoa càng nồng đậm, cây cỏ cũng xanh tốt hơn nhiều, đất dưới chân có cảm giác xốp mềm làm cho nàng biết nơi này nguồn nước rất dồi dào, tất nhiên là ở cách đây không xa nhưng rõ ràng mùi hương nồng đậm nhưng khắp nơi chỉ nhìn thấy từng bách cao lớn xanh ngắt, cây ngân châm, dừng nói là cây đào mà ngay cả lá đào cũng không thấy.

” Như Mặc, còn có bao lâu chúng ta mới có thể đến?” Bắc Dao Quang khẩn cấp truy vấn, bước chân cũng mau hơn, ánh mặt trời không xuyên thấu nơi này, trên lá cây còn đọng những giọt sương, hai người bước đi trong một mảng xanh đậm u tĩnh, ống quần cũng đã dính đầy những giọt sương, không khí trong lành, tươi mát làm cho Bắc Dao Quang không ngừng hít thở, nhất thời còn có chút không thích ứng được với không khí quá mức trong lành.

“Sắp rồi”, Như Mặc vẫn tiếp tục kéo tay nàng, không quay đầu lại.

Mái tóc mềm như tơ lụa của hần bay bay trong gió, phất tới trên mặt Bắc Dao Quang mang theo một mùi hương thơm ngát, giống nhưng là tinh linh chốn rừng sâu làm cho Bắc Dao Quang không rời mắt, thật hi vọng thời khắc này có thể dừng lại vĩnh viễn, đem khoảnh khắc đẹp này lưu lại mãi mãi.

Đất dưới chân ngày càng ẩm ướt, cả người thấm đẫm sương lại có làn gió thổi qua, trong không khí tràn đầy hơi nước làm cho hơi lạnh nhưng lại thoải mái cực kỳ, bên tai lúc này cũng vang lên tiếng nước chảy không ngừng, từ nhỏ rồi thành lớn, theo bước chân họ tới càng gần thì càng nghe rõ hơn, đó giống như là động thiên đường. Bắc Dao Quang kinh ngạc không nói nên lời, trước mắt nàng là một thác nước đổ từ trên núi xuống, tiếng nước chảy nghe rất lớn ” là thác nước, đẹp quá, thật là lớn a”.

Lục thúy xà dường như cũng rất thích không khí mang đầy hơi nước, sự mệt mỏi vô lực khi này đã hoàn toàn biến mất, hưng phấn không ngừng lắc lư trên cổ tay Bắc Dao Quang.

” Đến, đi theo ta!” Như Mặc dắt tay nàng, lôi kéo nàng đi lên phía trên vách núi, bên dưới mấy chục thước chính là dòng nước chảy cuộn cuộn, hơi nước bốc lên nghi ngút, vây quanh vách núi nơi này mà tạo thành sơn cốc. Thật là kinh tâm động phách, Bắc Dao Quang chưa từng xem một thác nước nào gần như vậy, lại còn đứng ở trên cao nguy hiểm như thế này, gió núi thổi qua thân hình hai người, mang đến cảm giác vui vẻ, thoải mái, đi thêm một bước cũng đủ làm nàng rơi xuống dưới núi mà tan xương nát thịt, nhưng giờ phút này có Như Mặc nắm tay nàng, cùng hần ngắm cảnh đẹp hùng vĩ nơi đây, trong lòng Bắc Dao Quang tràn đầy vui sướng và an tâm ” đẹp quá, cảm ơn người, Như Mặc”

Nhưng Như Mặc lại cấp cho nàng biểu tình như là còn chưa có hết, dùng sức ôm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng vào trong ngực của hần ” ôm chặt một chút, chúng ta phải đi xuống”

Bắc Dao Quang dùng hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của Như Mặc, cho đến khi cảm giác hai người đang rơi xuống dưới, vận tốc rất nhanh làm cho nàng không thể mở mắt ra được, hơi nước bốc lên mang theo cảm

giác lạnh lẽo, Như Mặc ôm nàng nhảy xuống dưới? Ý thức còn chưa lên tới đầu thì cổ họng nàng đã đi trước một bước, hét lên một tiếng.

Khi tiếng thét chói tai còn chưa ngừng lại, Bắc Dao Quang đã cảm thấy hai chân chạm phải một vùng bằng phẳng, Như Mặc buồn cười nhìn nàng nhắm chặt hai mắt, lại còn tiếng thét chói tai lúc này, vỗ vỗ lưng nàng như muốn trấn an, ngữ khí mang theo hoài nghi ” Dao Quang, người sợ độ cao?”

Bắc Dao Quang mở to mắt, hướng lên trên rồi lại nhìn xuống dưới, phát hiện bọn họ đang đứng dưới đáy của đỉnh núi trung gian, là một vùng chuyển tiếp từ đỉnh núi xuống dưới vì bị hơi nước che phủ cho nên không nhìn thấy sự tồn tại của nó. Dù vậy, Như Mặc đột nhiên ôm nàng nhảy xuống cũng làm cho nàng bị sợ hãi, lúc này nghe hẳn hỏi một câu vô duyên, Bắc Dao Quang không nhịn được mà nhảy dựng lên ” Như Mặc, không phải là vấn đề sợ độ cao, người có hiểu hay không, vấn đề là người không nói tiếng nào liền nhảy xuống. Người có biết ta thiếu chút nữa đã sợ muốn chết không?”

“Ta đã nói người ôm chặt một chút, ta cũng nói chúng ta sẽ xuống dưới”, Như Mặc vẻ mặt vô tội nhìn nàng, có chút thương thức sự tức giận không che giấu của nàng, làm cho hắn cảm nhận được vì sao lại thích đùa đùa lục thúy xà, bởi vì nhìn biểu tình thay đổi của người khác là một chuyện rất thú vị.

” Như Mặc, người là cố ý?” Bắc Dao Quang giờ phút này lại nhìn không hiểu biểu tình của Như Mặc, nàng không thể tin được Như Mặc giống như tiên trích lại còn có tính trẻ con, thích đùa như thế, nhất thời vừa tức giận vừa buồn cười ” lần sau nếu người lại làm ta sợ như vậy, ta sẽ không để yên cho người”

” Đi thôi! Người nên ăn cơm trưa!” Như Mặc đối với uy hiếp của nàng hiển nhiên là không để trong lòng, kéo tay nàng đi về bên phải, Bắc Dao Quang mới đi một bước, chân liền mềm nhũn, người cũng ngã xuống, may mắn là Như Mặc phản ứng nhanh, lập tức ôm lấy nàng, thân thiết cúi đầu hỏi ” làm sao vậy?”

“Chân hơi run, thật xấu hổ”, Bắc Dao Quang cảm thấy xấu hổ, không ngờ mình lại vô dụng như thế, bị dọa đến mức đi cũng không đi nổi.

Như Mặc thấy nàng như thế, không khỏi cảm thấy mình giỡn hơi quá trớn, nhẹ nhàng xoay người ôm lấy nàng ” vừa rồi là tai sai, không nên nhảy xuống khi người còn chưa có chuẩn bị, nhưng đừng sợ, người nhìn xem, vách đá đều có đăng tác, chúng ta sẽ không rơi xuống nước đâu”

Bắc Dao Quang nhìn theo hướng hắn nói, quả nhiên thấy một cây sơn đằng màu đen, màu sắc y chang vách đá nên khó trách nàng không nhìn ra, đồng thời cũng thấy bên trong vách đá có một sơn động một người có thể chui vào, mà lúc này Như Mặc đang ôm nàng đi tới bên cửa động.

Vào bên trong động, tiếng thác nước gầm rú bên ngoài dường như đã cách bọn họ khá xa, mà nàng lại ngửi được mùi hoa đào càng nồng đậm, tuy là sơn động bên trong vách núi nhưng lại không có tối om mà có một con đường kéo dài về phía trước, giống như là đi xuyên qua ngọn núi này.

Cảnh sắc lọt vào trong tầm mắt là một mây phấn hồng phủ khắp mặt đất.

Đây sao có thể chỉ là mấy cây đào, rõ ràng là cả một thế giới hoa đào a, cây nào cũng nở đầy hoa, ửng đỏ, phấn hồng, trắng nõn, anh hồng...đủ các màu sắc, cánh hoa dày dặn, yêu kiều khoe sắc trong gió làm cho nơi này giống như tiên cảnh. Cây đào nơi này tựa hồ như không phải là thân cây mà như có linh hồn, có tư thái, cánh hoa bay bay hòa quyện với tiếng chim hót làm cho vườn đào càng thêm sinh khí.

Như Mặc nhẹ nhàng buông Bắc Dao Quang xuống bãi cỏ, lục thúy xà đã sớm nhìn thấy nơi này, liền nhanh chóng thóa khỏi cổ tay của Bắc Dao Quang, thân ảnh xanh biếc bay tới một cây đào, bắt đầu ăn đóa hoa.

Bắc Dao Quang thật cẩn thận quý trọng nhìn cảnh đẹp trước mắt, ngay cả bước đi cũng luyến tiếc, sợ phá hủy khung cảnh nơi này, không biết Đào Uyên Minh đã xem qua vườn đào nơi nào để viết nên Thơ ngoại đào nguyên, nhưng nơi này đối với nàng chính là tiên cảnh, nếu phải ẩn cư, không thể nghĩ ngờ còn có lựa chọn nào tốt hơn nơi này nữa.

” Người thích không?” Như Mặc nhìn biểu tình của nàng liền biết là nàng thích, nhưng vẫn hi vọng nghe chính miệng nàng xác nhận.

“rất đẹp, nơi này luôn đẹp như vậy sao?”, Bắc Dao Quang ngây ngốc hỏi ” một năm bốn mùa đều giống như tiên cảnh, ở nơi này nhất định sẽ rất hạnh phúc”

“Nếu ở đây lâu, người sẽ không còn thấy nó đẹp nữa”, Như Mặc mỉm cười nhìn cảnh đẹp rực rỡ trước mắt, đào yêu cốt trong mắt hắn không có gì thay đổi, ngay cả đám ong mật kia cũng thế, Như Mặc gần như có thể đọc được sự tán thưởng cùng vui sướng trong mắt Bắc Dao Quang, có lẽ vì lần đầu nhìn thấy, nếu thời gian qua lâu, nhìn quen thì cũng không còn thấy có gì đặc biệt nữa.

Phong cảnh nơi này, trăm ngàn năm cũng không thay đổi, ít nhất là trong ba ngàn năm qua, mỗi lần hắn đến đâu đều thấy cảnh sắc hoa đào nở, không héo tàn, vĩnh viễn là cảnh hoa nở như thế.

Hắn mang nàng tới đây, đương nhiên không chỉ muốn cho nàng cái ăn mà còn có nguyên nhân khác, hắn cần dùng thời gian khác biệt ở nơi này so với bên ngoài, thông thả nhắc lại duyên gặp mặt của hắn và nàng, đồng thời cũng giảm bớt phiền toái cho hắn.

“Sao có thể như thế? Cảnh đẹp như vậy, cho dù là thiên đường cũng không sánh bằng. Như Mặc, người thực sự có thân nhân bị bệnh cần tìm thần y cứu chữa gấp sao?”

” Như thế nào hội đâu? Như vậy cảnh đẹp, mặc dù là thực sự cái gọi là bầu trời nhân gian, cũng không tất cập được với nơi này! Như Mặc, người thật sự có thân nhân cuốn hút ngoạn mục, cần cấp tìm mặc thần y sao?”

Bắc Dao Quang xoay người nhìn Như Mặc, trực giác cho biết những lời của hắn trong bữa trưa hôm qua chỉ để đối phó với Tư Đồ Y, cho nên hiện tại nàng rất muốn biết có phải Như Mặc có một người thân như vậy hay không? Nếu không đúng thì nàng muốn đêm nay nàng cùng Như Mặc ở lại nơi này, bởi vì sợ sau khi rời đi không biết có còn cơ hội quay lại hay không, nếu vội vàng rời đi, nàng sẽ rất luyến tiếc, nếu không cần gấp gáp, ở lại nơi này một đêm chính là một kỷ niệm đẹp trong đời a

” Không có!” Như Mặc quả nhiên lắc đầu, hắn ký đã đáp ứng không nói dối Bắc Dao Quang nên đương nhiên bây giờ sẽ trả lời thật ” trừ bỏ bản thân, ta không có thân nhân nào khác”

Hắn đã sống quá lâu, mẫu thân cùng huynh đệ tỷ muội của hắn không biết đã đi đâu, không tìm ra được tung tích, có lẽ trong số bọn họ cũng có người đi theo con đường tu tiên như hắn, như vậy sẽ có người còn sống, nếu không thì hắn là duy nhất còn lại trên thế giới này. Xà loại vốn sống lâu hơn con người rất nhiều nên hiện tại hắn cảm thấy rất cô đơn, không có người thân hơn nữa quan hệ của xà loại cũng không thân thiết cho lắm, có thân nhân đối với bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện tình to lớn gì.

” Như Mặc, thực xin lỗi, ta không biết người là cô nhi! Người nhất định cảm giác thực cô đơn đi!” Bắc Dao Quang tuy rằng nghĩ tới lời của Như Mặc chỉ để đối phó với Tư Đồ Y nhưng không ngờ hắn ngay cả một người nhà cũng không có, chính nàng cũng là cô nhi nên càng hiểu rõ cảm giác thê lương và cô độc, đối với Như Mặc, Bắc Dao Quang không khỏi cảm thấy có vài phần đồng cảm và thương tiếc.

“Ta không nghĩ là cô đơn, ta cảm thấy một người cũng rất tốt. Thanh tĩnh, chuyên tâm, không bị liên lụy, thực thuận lợi để ta tu hành”. Như Mặc dù cảm nhận được sự đồng cảm của nàng nhưng cũng không có cảm động, từ lúc hắn bắt đầu sống tự lập, hắn đã không có khái niệm về người nhà, cho đến khi hắn bước vào con đường tu hành thì càng thêm lạnh nhạt.

Bắc Dao Quang nhìn ánh mắt lạnh nhạt, bình tĩnh của hắn, biết hắn thực sự không biết cuộc sống chỉ có một người thì có gì không tốt, nếu không thì hắn đã không trẻ tuổi như vậy mà lại tu hành, điều này làm cho nàng rất khó lý giải, khó trách Như Mặc luôn làm cho nàng cảm thấy hắn bàng quan, đăm đăm, xa cách, thì ra không phải là nàng đa tâm mà chính tu hành đã làm cho hắn lạnh nhạt vô cầu, hắn như vậy làm sao hiểu được cái gì là cô đơn. Quả thực là chuyện dư thừa, bởi vì khi bước vào con đường tu hành thì điều đầu tiên phải vượt qua đó chính là cảm giác cô độc.

Mà nàng không thể chịu được cô đơn cho nên từ lúc học trung học đã bắt đầu cố gắng thay đổi bản thân, học cách kết giao bằng hữu, lúc nào cũng thể hiện đón ý nói hòa cùng ca ngợi người khác, bởi vì như vậy nàng sẽ dễ dàng được người khác tiếp nhận và yêu thích. Đến khi vào đại học, nguyệt trang trở thành bạn năng của nàng, nàng luôn dễ dàng dựa vào nó để kết giao một đám bằng hữu, mà không có ai nghi ngờ tính cách của nàng, có khi nàng cũng không phân biệt được mình thực sự là người thế nào, nhiều năm qua sự nguyệt trang đã không thể phân biệt được, cũng chính vì suy nghĩ ” toàn thế giới chỉ có một mình nàng là người cô đơn:

Hiện tại, nàng mặc danh kỳ diệu xuyên đến nơi này, quá khứ vẫn muốn nguy trang nhưng giờ đã không còn muốn tồn tại nữa, trong thế giới mới này, chỉ có một mình Như Mặc, nàng phải, nhất định phải để hắn làm bạn bên cạnh nàng.

“Như Mặc ngươi còn trẻ như vậy, sao lại muốn xuất gia?”, dựa vào lý do này, nàng không thể để hắn tiếp tục cái gọi là con đường tu hành được, thế giới này bớt đi một đạo sĩ hay một hòa thượng Như Mặc thì cũng không sao, chỉ có nàng nếu thiếu Như Mặc thì sẽ không sống nổi, cho nên nàng không cho phép, ai biểu ông trời cho nàng té xuống nơi này mà gặp được hắn chứ.

” Không phải xuất gia, chính là tu hành!” Như Mặc nhẹ nhàng sửa đúng lời của nàng, mỉm cười mà chống đỡ.

” Ta mặc kệ xuất gia cùng tu hành có cái gì bất đồng! Ta chỉ muốn hỏi ngươi, chuyện ngươi đáp ứng ta trong trang viện xem như bỏ đi sao?”, ánh mắt của Bắc Dao Quang vẫn không rời khỏi Như Mặc, chăm chú nghe hắn trả lời.

“Vẫn giữ”, Như Mặc khẳng định.

“Cho đến khi ta chết, ngươi phải hứa không nhắc lại tu hành, về sau ngươi có ta, ta có ngươi, ngươi có thể đáp ứng ta hay không?”

Như Mặc lại gật đầu, buồn cười vì sự khẩn trương quá mức của nàng, còn chưa trả xong ơn của nàng, hắn cho dù muốn tu hành cũng không thể, cho nên mấy chục năm này đành lãng phí, hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý, cho nên Bắc Dao Quang khẩn trương cũng chỉ là dư thừa.

” Như Mặc, cảm ơn ngươi, thật sự cảm ơn ngươi!” Bắc Dao Quang đột nhiên dùng sức ôm lấy hắn, như là dùng hết tất cả khí lực, Như Mặc tuy rằng hoàn toàn có thể né tránh nàng, lại đứng yên không nhúc nhích, nàng như là một mối ôm lấy hắn, hồi lâu lại nghe giọng nàng nũng nịu vang lên ” Như Mặc, chúng ta ở lại đây một đêm, ngày mai mới lên đường được không, cảnh tượng đẹp quá, ta muốn ngắm nhiều một chút”

Vốn muốn dẫn nàng đến đào yêu cốc này ở một đêm, cách biệt với bên ngoài tới ba mươi năm, cho nên nơi này mới được gọi là thế ngoại đào viên, như vậy mối duyên giữa Bắc Dao Quang với Tư Đồ Y cùng Phùng Tử Kiện sẽ sai biệt một khoảng thời gian, có lẽ là khoảng hai năm cũng có thể lâu hơn, khi đó bọn họ muốn thay đổi vận mệnh cũng không dễ dàng gì.

Làm như vậy mặc dù không được quang minh chính đại nhưng vì sự nghiệp thành tiên của hắn, hắn không thể không ích kỷ một lần. Hiện tại Bắc Dao Quang lại chính miệng yêu cầu, hắn dĩ nhiên là không phản đối.

” Đương nhiên được! Ta nói rồi, chỉ cần là ngươi muốn, ngươi thích, ta đều có thể thỏa mãn ngươi! Nhìn thấy Tóc Đen đang hưởng thụ kia không? mùi vị của đoá hoa đó cũng không tệ, ngươi ném thể đi, đối với thân thể ngươi cũng rất tốt”, Như Mặc chỉ vào lục thúy xà đang tham lam ăn đoá hoa đào nói.

Bắc Dao Quang nửa tin nửa ngờ tiêu sái đi qua, hái một đoá hoa bỏ vào miệng, nhai một hai cái liền cảm thấy có một cỗ chất lỏng hương vị ngọt ngào chảy xuống cổ, nhất thời làm cho tinh thần phấn chấn, vui vẻ, liền dùng hai tay hái mấy đoá hoa nhét hết vào miệng, mùi vị giống như quỳnh tương ngọc dịch lần nữa thấm vào ruột gan, khiến cho nàng không muốn ngừng lại ” Như Mặc, thực sự ăn rất ngon, thật kỳ lạ, đoá hoa lại có hương thơm ngọt như vậy, ta cuối cùng đã biết vì sao yêu nguyệt cùng liên tinh lại lấy đoá hoa làm thức ăn, quả thực là ăn rất ngon”

” Ăn no rồi thì nên ngừng lại, đừng tham ăn quá, tham thực thì cực thân”, nơi này tuy rằng còn ở thế gian nhưng thực ra cũng không thuộc về thế gian, đoá hoa nơi đây nếu dùng vừa phải sẽ giúp tăng tuổi thọ như ăn nhiều thì sẽ có hại cho thân thể.

” Như Mặc, ngươi không ăn sao?” Bắc Dao Quang đứng bên dưới cây đào, vừa không ngừng hái hoa vừa hướng Như Mặc mà hỏi, vô số cánh hoa rơi xuống người nàng, làm nổi bật gương mặt trắng nõn, làm cho nàng thêm xinh đẹp, làm cho Như Mặc trong chốc lát cũng bị thất thần, lập tức lại vân đạm phong khinh mỉm cười lắc đầu “ta không đói bụng, ngươi ăn đi, ta đi vào trong rừng chuẩn bị chút gì đó để chúng ta qua đêm ở đây”

” Ân!” Bắc Dao Quang nhu thuận gật đầu, nhìn hẩn đi vào trong rừng xong mới xoay người lại nhìn về phía lục thúy xà cười ngậy ngô ” tiểu tử kia, ngươi có nghe không? Như Mặc đáp ứng ta, hẩn thực sự sẽ không tu hành nữa, ngươi nói xem hẩn vì sao lại đối xử tốt với ta như vậy? Có phải hẩn bắt đầu có chút thích ta không?”

Lục thúy xà nghe xong liền tập tức cúi đầu ăn cánh hoa như muốn bày tỏ không có hứng thú nghe, đóa hoa này chính là thánh vật cho con đường tu hành, lần này nếu không có Xà quân đại nhân khai ân, nó phải chờ ít nhất là ba trăm năm nữa mới có năng lực tiến vào trong này, hiện tại không tận dụng cơ hội ăn nhiều một chút thì còn chờ đến lúc nào? đợi đến khi nó hấp thu được tiên khí của những đóa hoa này thì rất nhanh nó có thể tu thành hình người, về chuyện tình cảm của chủ nhân nhân loại này thì nó làm sao có thể trả lời được a.

37. Chương 37: Lần Đầu Thông Báo

Bắc Dao Quang tự nhiên cũng không trông cậy lục thúy xà sẽ trả lời mình vấn đề này, bắt quá chỉ là tự hỏi vậy thôi, hồi sau nàng lại tiếp “ có công mài sắt có ngày nên kim, kiên định, ta sớm hay muộn cũng có thể biến sắt thành kim, vật nhỏ ngươi nói có phải hay không?”

Còn chưa nói xong, Bắc Dao Quang đã sợ hãi kêu lên một tiếng, nhảy dựng lên, đưa tay về phía lục thúy xà “ chết tiết, vật nhỏ, ngươi cũng ăn quá nhiều rồi, mau đi xuống dưới cho ta, không được ăn nữa, ngươi xem ngươi ăn đến mức người đã tròn quay rồi, xấu chết đi được”

Lục thúy xà thấy nàng muốn bắt nó liền nhanh như chớp bay lên nhánh cây cao nhất, tiếp tục ăn cánh hoa, không để ý đến sự kêu gọi của Bắc Dao Quang, nàng bắt quá chỉ là nhân loại nên làm sao biết được sự trân quý của những cánh hoa này, phải biết rằng ngày mai đi ra khỏi nơi không biết khi nào nó mới có cơ hội tiến vào lần nữa a.

” Vật nhỏ, mau xuống dưới, chết tiết, ngươi lại tiếp tục ăn sẽ bị chướng bụng, có nghe hay không, nếu ngươi không xuống dưới, đợi bổn tiểu thư bắt được ngươi thì xem ta sẽ thu thập ngươi thế nào. Mau xuống dưới”. Bắc Dao Quang chỉ tay vào thân hình lục thúy xà lúc này đã phình ra thật to, giữa cổ còn nổi lên một khối lớn, còn lớn hơn nắm tay của nàng, giống như một quả kinh khí cầu, làn da xanh biếc căng lên nhìn như có thể bị tép ra bất cứ lúc nào, làm cho Bắc Dao Quang gấp đến mức giơ chân múa tay nhưng lục thúy xà lại cố tình không nghe uy hiếp của nàng, vẫn không chịu xuống.

” Vật nhỏ, ngươi đừng ăn! Ngươi ăn nữa thực sự sẽ chết, ngoan, tỷ tỷ về sau không mắng cũng không khi dễ ngươi nữa, mai xuống đây, mau”, Bắc Dao Quang ném đóa hoa trong tay xuống, mở rộng lòng bàn tay dụ dỗ lục thúy xà.

Lục thúy xà chần chờ nhìn lòng bàn tay trắng nõn của nàng, lại nhìn biểu tình quan tâm của nàng, tuy rằng trong lòng rất cảm động nhưng nghĩ tới việc sớm được biến thân, nó lại kiên trì ở trên cao, tiếp tục ăn đóa ho, nó phải tận dụng cơ hội ăn nhiều một chút mới được.

Bắc Dao Quang thấy uy hiếp không được, năn nỉ cũng vô dụng, liền la to lên “ Như Mặc, Như Mặc, ngươi mau đến đây a”

Thanh âm của nàng vừa dứt, một thân ảnh màu lục đã xuất hiện bên cạnh nàng, thanh âm mang theo một chút hồ nghi và lo lắng “ đã xảy ra chuyện gì?”

” Như Mặc, ngươi có võ công, ngươi mau giúp ta bắt vật nhỏ xuống đây, ngươi xem nó ăn thành như vậy còn không chịu ngừng”. Bắc Dao Quang không để ý Như Mặc làm sao lại xuất hiện nhanh như vậy, tất cả sự chú ý của nàng đều tập trung vào lục thúy xà ở trên cao kia, vừa thấy Như Mặc đã lập tức nắm tay áo hẩn, vội vàng nói.

Như Mặc vốn đang ở sâu trong rừng đào bố trí hư ảo thuật, nghe Bắc Dao Quang la lên, vội vàng chạy tới, nghĩ là xảy ra biến cố gì, không ngờ chỉ vì con tiểu xà Tóc Đen, không khỏi ngừng mắt trầm giọng nhìn về phía ngọn cây “ xuống dưới”.

Lục thúy xà từ lúc nghe Bắc Dao Quang gọi tên Như Mặc đã sợ không dám động đậy, lúc này nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn, sợ tới mức thở cũng không dám thở, làm sao còn có khí lực để đi xuống dưới.

“Như Mặc, có phải do nó ăn nhiều quá nên xấu hổ không? Người giúp ta bắt nó xuống đây được không?”. Bắc Dao Quang thấy thân hình lục thúy xà trở nên cứng ngắc nên càng thêm sốt ruột.

Như Mặc điềm mũi chân một chút, thân ảnh xanh thẫm đã ở trên ngọn cây, bàn tay trắng nõn như ngọc duỗi ra, thân hình của lục thúy xà đã rơi vào lòng bàn tay hắn, cả hai liền nhẹ nhàng rơi xuống đất, ngay cả một đóa hoa không bị ảnh hưởng, Bắc Dao Quang nhìn đến gần ngơ, ánh mắt tràn đầy sùng bái “Như Mặc, khinh công thật khá a”.

Thì ra đều là thực sự, cổ nhân thực sự có võ công, xem ra tình tiết trong tiểu thuyết hay trong tivi cũng không hoàn toàn là giả, đáng giận nhân loại sao lại càng ngày càng thụt lùi, khinh công thần kỳ như vậy lại không phát huy được, không biết bây giờ nàng nói với Như Mặc muốn học thì có còn kịp không?

Như Mặc đối với sự khen ngợi của nàng cũng không có một chút vui sướng, đưa lục thúy xà cho Bắc Dao Quang, nói “người nói xem chúng ta nên xử trí sủng vật không nghe lời thế nào?”

Lục thúy xà vừa nghe lời này, thân hình lập tức run lên, Bắc Dao Quang vốn sợ lục thúy xà ăn nhiều sẽ ảnh hưởng thân thể, lúc đầu cũng muốn xử phạt nhưng giờ thấy thân hình nó run lên liền mềm lòng “Như Mặc, quên đi, ta nghĩ là nó đói bụng nên mới ăn nhiều như vậy, hưởng chi đóa hoa này ăn thật ngon, ta cũng thích, tiểu tử kia không hiểu chuyện, bỏ qua đi. Nó nhỏ như vậy, chúng ta không nên so đo với nó đúng không?”

“Lần sau nếu còn phát sinh chuyện như hôm nay, ta sẽ đưa người đến Hồng Quả sơn. Sủng vật không trung thành tuyệt đối với chủ nhân thì giữ người lại có ích gì?”, ngữ điệu của Như Mặc rất bình thản nhưng Bắc Dao Quang nghe ra rất nghiêm khắc, không dám cầu tình cho lục thúy xà nữa. Hai ngón tay buông lỏng, lục thúy xà lập tức rớt xuống cỏ, mặt cỏ dày nên nó cũng không có đau đớn gì, thân mình cuộn lại, nơm nớp lo sợ, không dám động đậy, Xà quân đại nhân là đang cảnh cáo nó, nếu không nghe lời Bắc Dao Quang thì sẽ bị đưa đi Hồng Quả sơn.

Hồng Quả sơn chính là địa ngục của xà loại, đối với lại rắn nhỏ như nó thì nơi đó còn đáng sợ hơn, đánh chết nó cũng không muốn bị đưa đến đó. Phủ phục trên mặt đất, không ngừng cầu xin tha thứ, ta không dám, ta không dám..Xà quân đại nhân, người tha cho ta đi.

“Dao Quang, sủng vật không thể quá nuông chiều. Người không nỡ đánh mắng nó vậy thì để cho ta, người có lý lẽ tiếc không?”, Như Mặc đương nhiên thấy được Bắc Dao Quang mềm lòng, hiện tại có hắn bên cạnh nên Tóc Đen tự nhiên không dám không thành thật, nhưng rắn dù sao cũng là rắn, thuần hóa chúng phải dựa vào năng lực chứ không phải sự ôn nhu, cảm tình cùng sự quan tâm sẽ không trở thành vũ khí để áp chế xà loại nghe lời, muốn cho nó nhất mực trung thành với nàng thì phải có biện pháp mạnh, nếu không sau này không đảm bảo nó không phản lại nàng.

” Như Mặc, ta nghĩ nó lần này đã chịu đủ giáo huấn, đứa nhỏ không tránh khỏi có lúc bướng bỉnh, hưởng chi nó chỉ là một con rắn nhỏ, chỉ cần nó không cắn ta, thỉnh thoảng nghịch ngợm hay có sai lầm nhỏ thì cũng không sao, có thể được nuông chiều cũng là một loại hạnh phúc, ta trong mộng cũng luôn mong có một người vĩnh viễn nuông chiều ta, đáng tiếc là không có”

Bắc Dao Quang lần đầu tiên thấy Như Mặc không có ý cười, trong mắt còn có sự thâm trầm, làm cho nàng cảm thấy hắn rất uy nghiêm, làm cho nàng khi nói chuyện với hắn cũng trở nên cẩn thận hơn, ngòm xồm xuống, ôm lấy thân hình mềm mại của lục thúy xà, một người một xà đều tràn đầy biểu tình đáng thương, giống như đứa nhỏ đã làm sai chuyện gì đang cầu xin người lớn tha thứ.

Lục thúy xà không ngờ lúc này Bắc Dao Quang còn thay nó cầu tình, còn muốn nuông chiều nó, sủng nó, nó rất muốn cười nhạo nhân loại này dư thừa tình cảm nhưng vẫn không thể, bởi vì chính nó cũng bị cảm động, mang theo ý tứ lấy lòng mà cọ cọ trước ngực Bắc Dao Quang, đại ý như là nó thật tâm thuần phục cũng có nghĩa là từ nay về sau, mỗi lời nói của Bắc Dao Quang sẽ là một mệnh lệnh đối với nó, tuyệt đối nghe theo.

Bắc Dao Quang ôm lấy lục thúy xà, khuôn mặt như hoa mang theo chút phiền muộn, chờ mong cùng cầu xin đều hiện ra trong đáy mắt nàng, làm cho trong lòng Như Mặc cũng dâng lên cảm giác thương tiếc, tựa

hồ như xuyên qua ánh mắt nàng mà nhìn thấu nội tâm chưa từng mất đi sự tịch mịch của nàng “ về sau ta sẽ nuông chiều ngươi, ngươi có thể tùy hứng vô hạn, mặc kệ ngươi gây ra bao nhiêu lỗi lầm, ta đều vĩnh viễn bỏ qua cho ngươi”

” Như Mặc!” lời nói không quá ôn nhu, ngon ngọt, thậm chí còn mang theo sự gia trưởng của nam nhân nhưng lại làm cho nàng lệ hoen bờ mi, không thể kiềm chế được, nam nhân này là đang an ủi nàng, có lẽ hẳn không biết, hẳn đã cho nàng một thế giới hoàn toàn mới, một tương lai có hai chữ hạnh phúc.

Dùng sức nhào vào lòng hắn, nắm chặt tay hắn ” Cám ơn ngươi, Như Mặc, thật sự cám ơn ngươi!”

” Chỉ cần là nguyện vọng của ngươi, sẽ trở thành sứ mệnh của ta”. Như Mặc nói, đây chính là hứa hẹn của hắn dành cho nàng, chỉ cần nàng còn sống một ngày, hứa hẹn của hắn đều còn giá trị, xem như là trả ơn của nàng dành cho hắn ba ngàn năm trước.

” Như Mặc, ta thích ngươi!” Bắc Dao Quang nghe hắn nói, rốt cuộc nhẹn không được nói ra tình cảm chôn giấu trong lòng.

Tuy rằng nàng hiểu được có chút hơi sớm nhưng nàng sợ bỏ qua cơ hội ngọt ngào lại cảm động hơn nay, sau này không biết tới lúc nào mới có cơ hội như vậy nữa.

Nơi này cảnh đẹp như thiên đường, có nữ nhân nào nghe Như Mặc nói những lời ngon ngọt như vậy lại không có thể thờ ơ? Huống chi Bắc Dao Quang lần đầu tiên nhìn thấy Như Mặc thì tâm đã không còn ở trên người nàng, nàng cũng không mong Như Mặc ngay lập tức có thể đón nhận tình cảm của mình, nàng chỉ muốn nói cho hắn biết nàng thích hắn mà thôi.

Như Mặc đã biết nàng muốn nói cái gì nhưng lại không có biện pháp ngăn cản nàng không nói ra, càng không có cách nào để hỏi đáp lại tình cảm như nàng mong muốn, bởi vì hắn một chút cũng không có, hay nói đúng hơn là hắn không thể có.

Tối kỵ việc tu tiên đó chính là động tình, gần một vạn năm qua, hắn chưa từng chịu qua tình cảm phức tạp, hiện tại không, tương lai cũng sẽ không.

” Dao Quang, ta không rõ cái gì là thích, bất quá ta sẽ chiều cố ngươi cả đời!” hắn có thể cho nàng tất cả những gì nàng muốn, ngoài trừ cảm tình.

Bắc Dao Quang vừa nghe lời của Như Mặc liền biết mình bị cự tuyệt, đây là chuyện nàng đã dự đoán được nhưng khi nghe thấy vẫn có cảm giác thất vọng và cô đơn, miễn cưỡng cười “ Như Mặc, ta biết, ngươi đối với ta rất tốt, chẳng qua là ta tham lam, còn muốn nhiều hơn, nhưng ngươi yên tâm, ta không phải yêu cầu ngươi nhất định cũng thích ta, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết tình cảm của ta mà thôi. Chỉ cần để ta thích ngươi là được rồi, chẳng sợ ngươi vĩnh viễn sẽ không thích ta. Ở quê hương của ta, nếu là thích thì sẽ nói cho đối phương biết, không sợ bị cự tuyệt sẽ cảm thấy tổn thương hay là nổi giận, khi gặp được người khác thì lại lấy dũng khí theo đuổi lần nữa, cho đến khi tìm được hạnh phúc mới thôi”

“Được”, Như Mặc nhìn nàng bối rối, lại như sắp khóc nhưng vẫn ép mình phải miễn cưỡng tươi cười, bình tĩnh.

“Được cái gì?”, Bắc Dao Quang nghe một tiếng được của hắn trở nên sững sờ.

“Trước khi ngươi tìm được người chân chính làm cho ngươi hạnh phúc, ta cho ngươi thích”, biểu tình của Như Mặc mang theo sự ngây thơ hồn nhiên còn rất thật tình làm cho Bắc Dao Quang thấy nàng dũng cảm, kiên cường, giáo huấn lại giỏi nguy trang, kỳ thật chỉ là nhân loại yếu ớt, nhân loại phải sống tập trung với nhau mới cảm thấy an toàn, cho nên sống tập trung đó chính là cách sống của nhân loại. Mà xã loại thì lại khác, bọn họ có thể sống độc lập một mình. Hẳn vì báo ân nên sẽ tìm cho nàng một nam nhân đáng tin, hơn nữa còn là người nàng thích để bầu bạn với nàng, người như vậy cũng không dễ tìm nhưng cũng không sao, bọn họ có rất nhiều thời gian, nếu chưa tìm được người bầu bạn với Bắc Dao Quang thì nếu nàng cần, hắn tạm thời làm đối tượng cho nàng thích cũng không sao, coi như hắn thông minh.

“Được, vậy quyết định vậy đi”, Bắc Dao Quang trong lòng chua xót không thôi, ngoài miệng lại làm bộ tiêu sái, xoay người đi vào trong rừng đào, ở góc Như Mặc không nhìn thấy liền lặng lẽ lau dòng nước mắt đang tuôn ra, nếu yêu một người mà chỉ một lời từ chối là không còn yêu, như vậy đó không phải là yêu.

Bất quá muốn làmột người chưa từng yêu ai lại yêu một nữ nhân mới gặp được vài ngày thì có chút khó khăn, nàng cần cho hẳn thời gian để hiểu và cảm nhận, hơn nữa nàng cũng cần ỉnh thời gian để dẫn đường và chờ đợi, cho nên sự cự tuyệt hôm nay không tính, Bắc Dao Quang nàng xưa nay chưa từng vì một lời nói mà nản lòng.

Lau nước mắt xong, lại mở miệng, âm thanh lúc này lại vui tươi và thoải mái hơn, còn đứng dưới một cây đào la to “ Như mặc, tối hôm nay chúng ta ngủ ở đâu? Ta mệt chết đi được, muốn ngủ một chút”

Như Mặc nhìn không thấy thân ảnh của nàng, chỉ nghe thấy âm thanh của nàng, liền cũng cười,” Ta mang người đi!”

38. Chương 38: Có Hỏi Có Đáp

Không bao lâu sau màn đêm đã chậm rãi buông xuống, Như Mặc chuẩn bị giường cho Bắc Dao Quang chính làm được làm từ các đóa hoa đào, làm cho Bắc Dao Quang ngây ngẩn cả người, không thể tin được, chỉ trong chốc lát, hẳn làm sao có thể thu thập nhiều đóa hoa như vậy, lại còn xếp thành giường, điều làm cho nàng thấy tiếc hận là những đóa hoa này ăn ngon như vậy, giờ bị nàng nằm đè lên, thực có chút giận dữ “ Như Mặc, cái này không phải để ăn sao? Dùng làm giường ngủ cho ta thực đáng tiếc nha”

” Không có việc gì, năm sau chúng nó sẽ lại ra hoa, đóa hoa lại càng thêm xinh đẹp, nghỉ ngơi đi”, Như Mặc nói xong liền đi vào sâu trong rừng.

” Dạ, dạ, người đi đâu? Người không ngủ sao? Giường này cũng đủ lớn nha”. Bắc Dao Quang nói vậy nhưng không hề có mặt đỏ tim đập, nơi này tuy rằng cảnh đẹp như thiên đường nhưng dù sao cũng là màn trời chiếu đất, đây là lần đầu tiên nàng ngủ bên ngoài như vậy, cho nên có người bên cạnh vẫn tốt hơn.

Như Mặc quay đầu nhìn nàng, thực sự không thể lại rời đi, liền đi đến bên cạnh nàng, ngồi xuống “ ngủ đi, không cần sợ hãi, sẽ không có đồ vật này nọ bỏ đến bên giường của người”

” Ta không phải sợ hãi! Ta là không thích một người cô đơn!” Bắc Dao Quang thấy hẳn không đi, liền an tâm rất nhiều.

Lục thúy xà cũng an phận trên cổ tay nàng, chung quanh đều là đóa hoa nhưng nó không dám ăn vụng một mảnh.

“Ngủ đi, ngày mai trời sáng, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này”. Như Mặc nói xong ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, trong lúc vô ý lại nhìn thấy tin tượng có sự kỳ lạ, tập trung nhìn kỹ thì thấy Bắc Đẩu Thất Tinh đều tinh quan ảm đạm, rối loạn, giống như là không có bản mạng tinh quân trấn thủ ở đó, chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng lẽ toàn bộ Bắc Đẩu Tinh Quân đều đã hạ phàm? Tinh hướng này trăm ngàn năm chưa từng xảy ra một lần, Như Mặc không khỏi nhớ tới Phùng Tử Kiện và Tư Đồ Y, đã có hai vị tinh quân có duyên gặp mặt với Bắc Dao Quang, có phải tiếp theo sẽ còn có năm vị nữa có liên quan đến nàng?

Hắn mang nàng tới đây một đêm vốn là muốn sửa đổi nhân duyên của nàng, không ngờ nàng lại còn có duyên gặp mặt với năm vị tinh quân khác, xem ra quyết định của hắn là chính xác, nhưng mệnh cách của Bắc Dao Quang cũng thực sự rất kỳ lạ, nàng sao lại có liên quan với cả bảy vị tinh quân? Xem ra lần báo ơ này của hắn sẽ vô cùng vất vả.

” Như Mặc, người không cần ngủ sao?” Bắc Dao Quang nhắm mắt rồi lại mở ra, nàng không muốn trong cảnh đẹp như vậy mà lại ngủ, nàng muốn tâm sự với hắn.

“Ta không cần, người ngủ đi”, bây giờ đang là mùa xuân, trong thời điểm này xà loại cũng không cần ngủ nhiều, bởi vì bọn chúng chỉ có thói quen ngủ đông, luôn trải qua mùa đông dài lạnh lẽo trong giấc ngủ, mùa xuân lại là mùa bọn chúng động dục và giao phối, sao mà ngủ được? Huống chi hẳn lại có đạo hạnh cao thâm, ăn cơm hay ngủ đều không cần thiết.

“Như Mặc, người đã không ngủ được, chỉ bằng chúng ta tâm sự đi nha?”, Bắc Dao Quang lôi kéo tay áo hắn, chỉ vào vị trí bên cạnh nàng, ý nói hắn nằm xuống.

Như Mặc chậm rãi nằm xuống, hai người đều ngửa mặt lên trời, thân hình dường như ngập trong những cánh hoa, trong mũi toàn là hương hoa, thực thoải mái, an nhàn “nói chuyện phiếm?”

” Đúng vậy! hai người nhàm chán lại không ngủ được, nói chuyện phiếm là phương thức tốt nhất để giải quyết phiền muộn. Còn có thể hiểu biết nhau hơn, người cho tới giờ chưa từng nói chuyện phiếm với người khác sao?”, Bắc Dao Quang vừa ngắm bầu trời đêm, vừa hỏi.

” Không có!” Như Mặc ăn ngay nói thật, hắn đích xác chưa từng tán gẫu, còn cùng một nhân loại nằm chung trên một cái giường cũng là chuyện hãn hãn đầu tiên làm.

“Vậy chúng ta tán gẫu với nhau một chút đi”, Bắc Dao Quang cười khẽ một tiếng, cho tới giờ còn chưa từng tán gẫu với ai, cuộc sống của hắn quả thực đã mất rất nhiều lạc thú, bất quá không sao, sau này đã có Bắc Dao Quang nàng ở bên cạnh hắn, nàng sẽ cho hắn biết cuộc sống có rất nhiều niềm vui.

” Tán gẫu cái gì?” Như Mặc nghe được tiếng cười nhẹ nhàng của nàng, biết là đang cười hắn, cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ thần nhiên hỏi.

“Tỷ như người có thể hỏi những chuyện liên quan đến ta, ta sẽ nói cho người biết, ngược lại, ta cũng có thể hỏi chuyện của người và người cũng có thể nói cho ta biết, cứ như vậy, chúng ta cùng trả lời câu hỏi của đối phương, như vậy chúng ta sẽ hiểu nhau nhiều hơn, về sau ở chung sẽ càng hòa hợp, người cảm thấy được không?”. Bắc Dao Quang sẽ không thừa nhận nàng có tư tâm, bởi vì không biết sẽ còn cơ hội thoải mái ở chung với Như Mặc như thế này hay không, cho nên chỉ cần có cơ hội, nàng sẽ nắm bắt để tiếp cận nội tâm của hắn.

“Ta sẽ trả lời”, trả lời của Như Mặc làm cho Bắc Dao Quang thêm hưng phấn, hắn không có cự tuyệt nói chuyện phiếm với nàng “ vậy ta sẽ bắt đầu trước, sau đó tới lượt người hỏi ta, được không?”

” Có thể!” Như Mặc từ chối cho ý kiến nói.

” Như Mặc là tên đầy đủ của người sao?”, Bắc Dao Quang đã sớm tò mò, thế gian này có người họ Như sao? Nghe giống như là một cái tên chứ không phải là họ và tên.

Như Mặc nghe nàng hỏi, giật mình nhưng vẫn im lặng không trả lời, chờ mãi Bắc Dao Quang cũng không nghe được đáp án, lúc này mới nhớ ra hắn là cô nhi, có lẽ hắn cũng không biết cha mẹ hắn là ai, hỏi đến chuyện này không phải là xát muối vào vết thương của hắn hay sao?

” Thực xin lỗi, Như Mặc, ta hỏi sai vấn đề, người đừng để ý, ta nói ta tốt lắm, ta họ Bắc Dao, họ này rất ít thấy phải không? Nhiều người đều không biết tới họ này, cứ nghĩ ta họ Bắc nên nhiều người quen biết vẫn gọi ta là DaoQuang, người cũng không biết đúng không? Ta thấy người vẫn gọi ta là Dao Quang, tuy nhiên ta thích nghe người gọi ta như vậy, có cảm giác người không xem ta là người xa lạ, nếu người gọi ta là Bắc Dao tiểu thư, ta sẽ rất buồn”. Bắc Dao Quang không đợi hắn hỏi nàng đã nói một hơi.

” Ta biết người họ Bắc Dao! Bất quá ta vẫn gọi người là Dao Quang!” Ngoài dự đoán, Như Mặc còn nói thêm “ ta cũng không có để ý đến chuyện người hỏi, lúc này ta chỉ là đang suy nghĩ tên của ta là do ai đặt, có lẽ đã quá lâu rồi nên ta không nhớ rõ. Dù sao tên này cũng rất ít người gọi nên có phải họ tên đầy đủ hay không cũng không sao”

Chính xác là chín ngàn năm không phải là một khoảng thời gian ngắn, hắn đã không nhớ rõ là ai đặt tên này cho hắn, dù sao hắn cũng không nhớ, có hay không đã từng được gọi là Như Mặc, chỉ còn hai từ Như Mặc còn lưu lại trong đầu hắn, cho đến khi Bắc Dao Quang hỏi tên của hắn, mới có phản ứng như vậy, hắn mới phát hiện thì ra trí nhớ của hắn đã mất đi một đoạn. Tuy nhiên hắn cũng không quá lo lắng, trải qua chín ngàn năm, tên gọi có quan trọng gì đâu? Huống chi từ khi hắn tu thành hình người, cơ hồ không có ai dám gọi tên hắn, đồng loại đều tôn kính gọi hắn là Xà quân đại nhân, làm sao còn có lúc được gọi tên?

” Như Mặc, nếu người không giận, sau này có thể dùng họ của ta, Bắc Dao Như Mặc, người cảm thấy được không? Người thích gọi ta là Dao Quang thì bắt đầu từ lúc này sẽ đổi thành Bắc Dao Dao Quang”. Bắc Dao Quang nghe hắn trả lời xong, trong lòng nổi lên sự thương cảm sâu sắc, ngay cả ai đặt tên cho hắn cũng không nhớ, có phải khi hắn còn nhỏ thì đã mất đi người nha? Hắn bị vứt bỏ hay là cha mẹ qua đời

mới thành cô nhi? Nhưng có người nào lại có thể vứt bỏ một người tuấn mỹ như Như Mặc được chứ? Hắn không có họ, không có người nhà, vậy thì nàng sẽ là người nhà của hắn, họ của nàng sẽ là của hắn, chỉ sợ hắn không cần.

“Người cảm thấy được là được rồi, ta không có ý kiến”, Như Mặc không biết mấy câu của hắn đã làm hắn trở thành đối tượng đáng được đồng tình, hắn chỉ cảm thấy tên gọi đối với hắn không quá quan trọng, nếu Bắc Dao Quang thích gọi hắn là Bắc Dao Như Mặc thì hắn cũng không có ý kiến.

” Thật tốt quá, Như Mặc, chúng ta đây tiếp tục đi, ngươi bao nhiêu tuổi?”, Bắc Dao Quang mừng rỡ như điên, cao hứng không thôi, Như Mặc đã đồng ý lấy họ của nàng, vậy hắn là người của nàng “ta hai mươi hai tuổi”

Như Mặc lúc này thật sự không biết nên trả lời như thế nào, hắn đã đáp ứng không nói dối Bắc Dao Quang nhưng hắn có thể nói thật số tuổi của mình sao? Chẳng lẽ nói thẳng với nàng hắn là xà tinh, tu luyện đã hơn chín ngàn năm?

Bắc Dao Quang thấy hắn lại không trả lời, liền nghĩ chắc hắn cũng không nhớ rõ hắn bao nhiêu tuổi nên mới trầm mặc như thế, không khỏi muốn vả miệng mình một cái, nàng sao cứ hỏi những chuyện là cho hắn thương tâm chứ? Vội vàng chỉnh lại “a chuyện này bỏ qua, Như Mặc ngươi thích màu gì? Thích ăn cái gì? Thích chơi trò gì? Hoặc là chán ghét cái gì?”

” Đây là bốn vấn đề!” Như Mặc nghiêm túc nói.

” Ách, đúng, là bốn vấn đề! Ta hỏi một lần, lát nữa ngươi cũng có thể hỏi ta như vậy hoặc nhiều hơn, ta cam đoan sẽ trả lời hết”, Bắc Dao Quang có chút xấu hổ cười nói, cũng may hai người đều chìm trong đồng hoa, không ai thấy mặt ai.

” Thích màu xanh biếc, không có, không có, chán ghét loài chim bay!”

Như Mặc không chút suy nghĩ liền trả lời, hai cái không có liên tiếp làm nàng ngây ngốc một hồi mới hiểu ra, ý hắn chính là hắn không có thích ăn gì đó, cũng không có thích chơi trò gì, có điều hắn trả lời cũng quá đơn giản đi. Chán ghét đó thực sự cũng không giống người thường “ vì sao lại ghét chim?”

“Đây là bản năng”, ác diệu trên bầu trời chính là thiên địch của xà loại hắn, theo bản năng cho nên hắn không thích chúng, không cần có lý do.

Bắc Dao Quang cười gượng một chút, không thể không nói Như Mặc của nàng thực không giống người bình thường, nhiều người đều thích loài chim hắn thì lại nói vì bản năng mà chán ghét, xem ra sau này nàng có nhìn thấy mấy con chim nhỏ xinh đẹp cũng không nên bày tỏ sự yêu thích, miễn làm cho Như Mặc chán ghét nàng.

” Đến phiên ngươi hỏi ta!” Bắc Dao Quang đã khởi tinh thần, cổ vũ hắn hỏi nàng, hắn một vấn đề cũng chưa hỏi qua nàng đâu!

” Thích màu sắc gì? Thích ăn cái gì vậy? Thích cái gì vận động? Chán ghét cái gì? Vì cái gì chán ghét?” Như Mặc hỏi rất nhanh, lại làm cho Bắc Dao Quang cảm thấy hắn y như rập khuôn, không có một chút sáng tạo, giống như hỏi cho có, bất quá nàng vẫn thành thực đáp “ta thích màu xanh biếc (bởi vì Như Mặc ngươi thích, chứ thực ra ta thích màu đỏ”, thích ăn thịt bò, lô hao, thích đi bộ, còn về phần chán ghét thì bây giờ ta chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ được sẽ nói cho ngươi biết, sau đó sẽ nói vì sao ta chán ghét. Được, lại đến phiên ta hỏi ngươi, Như Mặc, ngươi thích dạng cô nương như thế nào?”

” Ta không thích nữ hài tử!” trả lời của Như Mặc làm cho tâm tình của Bắc Dao Quang vất vả lắm mới được phục hồi đã như bị tạt một gáo nước lạnh, nhưng vẫn cố đùa giỡn “ vậy ngươi thích nam hài tử thế nào?”

“ta cũng không thích nam hài tử”

” Vậy ngươi thích cái gì đâu?” Bắc Dao Quang có chút nóng nảy, không thích nữ nhân cũng không thích nam nhân, chẳng lẽ hắn thật sự sẽ không thích người sao?

” Ta thích tu hành!”

Như Mặc thành thực trả lời, còn Bắc Dao Quang thì lập tức ngồi dậy “không được, người đã đáp ứng với ta, ta còn sống một ngày, người không nhắc tới hai chữ tu hành nữa”

Như Mặc không nhúc nhích, ngược đôi mắt mê hoặc nhìn Bắc Dao Quang, bình tĩnh nói “là người hỏi ta, ta cũng đã đáp ứng không nói dối người”

Bắc Dao Quang nhất thời không nói nên lời, lại nằm trở lại “tóm lại, sau này ta sẽ không hỏi người chuyện này nữa, người cũng không được nhắc lại hai chữ tu hành. Quên đi, ta mệt rồi, không nói chuyện phiếm nữa”

Nói xong liền xoay người, đưa lưng về phía Như Mặc, Như Mặc đối với sự thay đổi tâm tình nhanh chóng như nàng có chút không thích ứng nhưng cũng không nói thêm gì, để mặc nàng tùy hứng, dù sao cũng là hứa hẹn của hắn, bao dung vô hạn với nàng. Nhưng hắn vẫn không nhin được mà suy nghĩ cả đêm, nàng giận hắn vì cái gì? Vì hắn nói thích tu hành sao?

39. Chương 39: Thúy Xà Đồng Tử

Thời điểm gió thổi làm cho những cánh hoa đào bay xuống mặt Bắc Dao Quang thì nàng cũng tỉnh lại, mở to mắt, phát hiện trời đã sáng, mà Như Mặc lại không thấy đâu, trên giường hoa chỉ có một mình nàng, lục thúy xà vẫn ngoan ngoãn bám trên cánh tay nàng, đang dùng ánh mắt xinh đẹp nhìn nàng như muốn thỉnh an sáng sớm.

“Xin chà, tiểu tử kia, ta cứ nhiên ngủ say như vậy? ngủ một mạch tới bây giờ, Như Mặc đâu?”, đêm qua đột nhiên không vui, sáng sớm lại không thấy tăm hơi nếu nàng vì chuyện nhỏ mà không vui thì làm sao còn có thể thấu tâm của Như Mặc? Biết rõ hắn là một người đơn giản, cái gì cũng không hiểu, vậy mà nàng còn dùng cách đối với người bình thường với hắn, như thế sao được.

Ta ở trong này, người tỉnh? Ngủ ngon không?” Như Mặc im lặng đứng dưới một gốc đào gần nàng nhất, ánh mắt có chút quan tâm nhìn nàng, trên mặt nàng đã không còn sự giận dữ hay mất hứng, Như Mặc nghĩ nàng đã quên chuyện giận hờn hôm qua, trong lòng cũng thả lỏng hơn.

“ngon lắm, Như Mặc, hôm qua ta thật có lỗi, không nên giận dữ đối với người, người không giận ta chứ?”, Bắc Dao Quang, đứng dậy, rời khỏi giường hoa, đi về phía hắn, nói.

” Sẽ không!” Như Mặc lắc đầu, hắn sao có thể giận nàng được? Hắn còn đang nghĩ đã làm gì khiến nàng tức giận, đối xử với nữ nhân, nhất là nữ nhân nhân loại, hắn chưa từng có kinh nghiệm, bất quá xem ra lúc này nàng thực sự không còn giận nữa, vậy là tốt rồi. Hắn không cần phiền não nữa rồi.

“Nơi này có nước không? ta muốn đi rửa mặt, sau đó có phải chúng ta sẽ rời khỏi đây? đúng rồi, chúng ta thực sự muốn đi Sung Châu sao?”. Bắc Dao Quang sờ sờ mặt, lại sờ đến tóc tai có chút rối loạn, cảm thấy không được tự nhiên, so với Như Mặc tuấn mỹ chính tề, thì bộ dáng nàng lúc này thực lời thôi.

“Đi về phía trước, đến cây đào thứ mười ba thì quẹo phải, lại đi đến cây đào thứ năm thì sẽ thấy một hồ nước nhỏ, người có thể rửa mặt chải đầu”. Như Mặc chỉ phương hướng, mỉm cười nói tiếp ” rửa mặt chải đầu xong chúng ta sẽ đi ra ngoài, về phần đi nơi nào thì tùy người, người muốn đi đâu, ta đưa người đi đó”

” A! Thật sự, thật tốt quá, người chờ ta một chút! Cam đoan rất nhanh!” Bắc Dao Quang hưng phấn vỗ tay, lập tức đi theo hướng Như Mặc chỉ quả thật thấy một hồ nước nhỏ, Bắc Dao Quang một lần nữa thấy năng lực hình dung của Như Mặc hình như có vấn đề, cái hồ này phải là cỡ trung chứ làm sao mà nhỏ được? Nàng nhìn bốn phía, đều là rừng đào xanh mướt, nơi này cách chỗ nàng ngủ cũng không xa nhưng sao hôm qua nàng không phát hiện có một hồ nước lớn như vậy?

Sau khi xem xét xong, Bắc Dao Quang vốc một ngụm nước đưa lên miệng, phát hiện rất tươi mát thơm ngọt, liền cúi đầu rửa mặt, rồi chải sơ mái tóc, còn đối với xiêm y trên người thì nơi này là thâm sơn cùng cốc cũng không có gì để soi, hơn nữa bộ dáng chật vật của nàng, Như Mặc đều đã thấy qua, hiện giờ như vậy cũng không tính là gì.

” Tiểu tử kia, ngươi muốn uống nước hay không?”, Bắc Dao Quang bắt lục thúy xà trên cổ tay xuống, đang tính cho nó uống nước thì lại rút tay về ” quên đi, bụng của ngươi đến giờ vẫn còn phình to như vậy, nếu thả ngươi vào nước, ngươi bị chết đuối thì sao? tốt hơn là đừng uống, dù sao hôm qua ngươi ăn cánh hoa nhiều như vậy thì cũng toàn là nước”

Nói xong liền đưa nó về bên cổ tay, lục thúy xà còn đang vui sướng điên cuồng nghe nàng nói xong thì thất vọng không thôi, cái đầu nhỏ cúi xuống, bộ dáng cực kỳ đáng thương. Đây là thành hồ a, so với cánh hoa hôm qua nó ăn còn tốt hơn, có thể hỗ trợ tu vi cho nó, chủ nhân nàng thể nhưng lại nhẫn tâm không cho nó uống.

“Tiểu tử kia, ta là muốn tốt cho ngươi, nếu ngươi thực sự thích, chờ ta với Như Mặc ngao sơn ngoạn thủy đủ sẽ nói hắt đưa chúng ta về lại đây, lúc đó cho ngươi tha hồ ăn, tha hồ uống. Chúng ta đi thôi”. Bắc Dao Quang đâu biết đến nỗi ám ức của lục thúy xà, nói xong liền đứng dậy quay trở về chỗ cũ, Như Mặc vẫn đứng dưới cây đào chờ nàng.

” Như Mặc, chúng ta đi thôi!” Bắc Dao Quang thuận thực nắm lấy cánh tay hắt ” chúng ta vẫn như cách hôm qua mà rời khỏi đây sao?”

” Không, chúng ta theo bên kia đi ra ngoài!” Như Mặc cũng tùy ý nàng kéo ‘ bên ngoài núi có một con thuyền nhỏ, chúng ta dùng nó để ra ngoài, ra tới bên ngoài sẽ tìm mua cho ngươi một nha hoàn mới”

Dù sao nha đầu Trần Châu kia cũng không thể dùng được nữa.

Bắc Dao Quang lập tức hiểu được hắt đang nói đến bộ dáng của nàng, vội vàng gật đầu ” thực ra ở quê hương của ta, nữ tử đều buộc tóc như vậy, chỉ là ở nơi này, so với bộ trang phục này thì có vẻ kỳ quái”

Như Mặc nghe xong lời của nàng lập tức nhớ tới trang phục của nàng khi hắt lần đầu gặp nàng, không khỏi nhú mày. Nàng rốt cuộc là đến từ đâu, hắt sống lâu như vậy cũng chưa từng biết đến nơi nào có nữ nhân lại ăn mặc như vậy? dù là thanh lâu chốn nhân gian thì ít ra còn mặc áo lụa mỏng ” quê hương của ngươi ở đâu?”

” Trong tương lai!” Bắc Dao Quang nhẹ nhàng mà cúi đầu,” Ta biết ngươi nhất định sẽ không tin tưởng, cho là ta dối gạt ngươi, nhưng ta nói thực, ngươi phải tin tưởng ta”

” Ta tin ngươi!” Mặc dù có điểm làm người ta khó có thể tin, bất quá Như Mặc lại tin tưởng nàng, khó trách hắt tính không ra kiếp này lẫn kiếp trước của nàng, thì ra là nàng chuyển thế đến tương lai, đó cũng là thể giới mà hắt không biết trước được.

” Như Mặc, ngươi thật sự tin tưởng ta sao?” Bắc Dao Quang quay đầu nhìn về phía hắt, mang theo xác định ý tứ hàm xúc.

” Ta tin!” Như Mặc cũng không lảng tránh ánh mắt của nàng ” đây là nguyên nhân ngươi nói ngươi không thể quay về, đúng không?”

Bắc Dao Quang không nghĩ tới hắt còn nhớ rõ những gì nàng nói, nghe vậy vừa hồ thẹn vừa cảm động ” ân, ta tám chín phần là không trở về được. Cho nên ở đây ta thực sự chỉ có một mình ngươi, ngươi nhất định phải tin ta, không thể vứt bỏ ta”

” Ta sẽ không!” Vì làm cho nàng an tâm, Như Mặc thậm chí chủ động vỗ vỗ tay nàng để trấn an, Bắc Dao Quang lập tức nắm lấy tay hắt, hai người cứ im lặng nắm tay nhau đứng dưới cây đào nở hoa rực rỡ, đoạn ký ức này mấy chục năm sau Bắc Dao Quang vẫn còn nhớ rất rõ, bởi vì đó chính lúc bọn họ bắt đầu tín nhiệm lẫn nhau. Nhưng đó là chuyện sau này, còn bây giờ Bắc Dao Quang đang mong sao con đường này cứ đi hoài không tới đích, đáng tiếc rừng đào dù rộng lớn thế nào cũng sẽ có điểm cuối cùng.

Lúc hai người ngồi trên chiếc xuồng nhỏ xuôi dòng, Bắc Dao Quang không chỉ một lần ngoái đầu nhìn lại rừng đào xinh đẹp kia.

Sau khi rời thuyền lên bờ, hai người đi thêm hai ngày nữa mới ra khỏi ngọn núi, đến một vùng đất bằng phẳng, trải qua hai ngày này, hai người càng lúc càng hòa hợp, tiếng cười đùa nói chuyện cũng nhiều hơn. Nếu nói có gì đó không tốt thì đó chính là Bắc Dao Quang phát hiện sức khỏe của nàng càng lúc càng không ổn, thường xuyên thấy mệt mỏi, hơn nữa lại luôn thấy buồn ngủ, trời chưa tối đã muốn ngủ, mà còn ngủ

một mạch đến sáng hôm sau mới tỉnh lại. Đó cũng là lý do bọn họ phải mất hai ngày mới có thể rời khỏi ngọn núi.

Giống như bây giờ, trời còn chưa tối, Bắc Dao Quang đã cảm thấy buồn ngủ, lục thúy xà hai ngày qua cũng đã chứng kiến năng lực ngủ của chủ nhân, Như Mặc vừa thấy năng ngáp cũng có kinh nghiệm hỏi ” lại muốn ngủ?”

“thực xấu hổ, Như Mặc, ta lại mệt nhọc”. Bắc Dao Quang muốn cố vũ tinh thần của mình nhưng hai mắt vẫn không ngừng sụp xuống, không chịu nghe lời của nàng, đầu óc cũng trở nên mơ hồ, tiếp theo là dựa cả người vào lồng ngực của Như Mặc rồi ngủ thiếp đi.

Từ lúc ở u cốc rồi đi, mỗi khi chiều xuống nàng đều như thế, hôm nay đã là ngày thứ ba, thừa lúc nàng đang ngủ, Như Mặc đã kiểm tra qua thân thể nàng thì thấy đều rất ổn, không hề có bệnh tật gì, chỉ là mệt mỏi quá độ mà thôi. Có lẽ là do hoa đào và nước thánh trong rừng đào mà cơ thể phạm nhân không lập tức tiếp nhận được mới làm cho nàng ngủ mê mệt như vậy, Như Mặc theo thói quen ôm lấy nàng, nhìn chung quanh, tìm nơi thích hợp để qua đêm. Nếu ngày mai vẫn còn xảy ra tình trạng này thì quyết định sẽ dùng năng lực của mình để giúp nàng vận hành tiên khí trong cơ thể.

” Xà quân đại nhân, chủ nhân nàng không có việc gì chứ?”. Lục thúy xà xác định Bắc Dao Quang đã ngủ liền hóa thành một đạo lục quang rơi xuống mặt đất, biến thành một tiểu đồng lục y chừng năm, sáu tuổi. Hoa đào yêu đã giúp cho nó hai trăm năm tu vi nên hóa thân thành người sớm hơn dự định, khỏi phải nói là lục thúy xà cao hứng đến mức nào. Tuy rằng mỗi lần biến ảo cũng không duy trì được lâu, nhưng nó tin rằng chỉ cần chăm chỉ tu hành, sau này biến thành hình người cũng không phải là vấn đề lớn. Đáng tiếc chủ nhân của nó từ lúc rời khỏi sơn cốc luôn buồn ngủ, cho nên cũng không tận mắt nhìn thấy nó biến thành hình người, nếu không chắc nàng sẽ sợ đến mức mất cũng rất ra ngoài.

Tuy là nghĩ thế nhưng hẳn cũng biết chuyện hóa thân này, dù thế nào cũng không để cho Bắc Dao Quang biết, nếu không thì sẽ là đại họa.

” Vô phương, có lẽ do cơ thể phạm nhân không thể lập tức tiếp nhận nhiều linh khí như vậy, cho nên nàng mới như thế. bây giờ cần tìm một nơi thích hợp để nghỉ qua đêm trước đã, ngày mai chúng ta sẽ đi vào chỗ có nhân loại ở, người hiện giờ đã có thể hóa thân nhưng phải nhớ không được biến hình trước mặt chủ nhân người”, Như Mặc thần nhiên nói.

Thúy xà đồng tử lập tức quỳ xuống dập đầu nói, ” Đa tạ Xà quân đại nhân, nếu không có đại nhân chu toàn, Tóc Đen sẽ không có được tu vi hai trăm năm này!”

” Người đứng lên đi, người không cần cảm tạ ta, phải tạ ơn thì nên tạ ơn chủ nhân của người, nếu không có nàng thích người, người sớm không giữ được mạng, càng không nói tới thêm hai trăm năm đạo hạnh. Sau này người phải trung thành hầu hạ nàng, khi nàng qua đời thì lúc đó người sẽ được tự do, hiểu chưa? Nếu người có hành vi bằng mặt không bằng lòng thì đừng trách bản quân vô tình”

“Dạ, Xà quân đại nhân. Bắc Dao chủ nhân thiện tâm, đã thực tình yêu thích Tóc Đen, Tóc Đen cũng không phải là kẻ vong ơn phụ nghĩa, tấm lòng trong sáng như gương, Tóc Đen có ở đây một ngày thì nhất định sẽ không để chủ nhân bị bất kỳ ai khi dễ, sẽ bảo hộ chủ nhân chu toàn, thỉnh Xà quân đại nhân yên tâm”. Thúy xà đồng tử nghiêm trang hứa hẹn.

“người biết được thì tốt, đứng lên đi” Như Mặc thần nhiên nói ” về sau lời của ta người có thể không nghe, chỉ cần nghe lời Tóc Đen là được”

” Tóc Đen hiểu được!” Thúy xà đồng tử đứng lên, đôi mắt xanh biếc nhìn kỹ bốn phía rồi cung kính nói ” Xà quân đại nhân, phía trước chừng năm mươi dặm có một khe núi lại có con suối ở bên, đêm nay chúng ta có thể tạm dừng chân ở đó, sáng mai chỉ cần đi dọc theo con suối mấy dặm là đến được nơi có người ở”

Xà loại thiên tính thích nước, nên khi nghe thúy xà đồng tử nói xong, Như Mặc gật đầu, ôm chặt thân hình Dao Quang nói ” chúng ta đến đó đi”

Chớp mắt hai bóng người liền biến mất, rồi lại xuất hiện ở cách đó năm mươi dặm.

Thu xếp cho Bắc Dao Quang xong thì Như Mặc đột nhiên nghe tiếng gọi của Thanh nhi, đoán rằng Thanh nhi cầu kiến là để xin tội giùm cho Trần Châu, vốn định không gặp nhưng rồi lại nghĩ cũng nên có sự trừng

phạt đối với Trần Châu cho nên nghĩ nghĩ một chút mới nói với thúy xà đồng tử ” bảo hộ tốt cho chủ nhân người, ta ra ngoài có việc, chừng một khắc sẽ quay về”

” Xà quân đại nhân yên tâm, Tóc Đen nhất định một tắc cũng không rời chủ nhân!” Thúy xà đồng tử kiên định nói.

Đằng vân giá vũ, nháy mắt Như Mặc đã có mặt cách đó vài trăm dặm, đã thấy hai bóng người một trần, một xanh quỳ trên mặt đất.

” Thanh nhi, Trần Châu khấu kiến chủ nhân!”

” Trần Châu, người lá gan không nhỏ, gây ra tội lớn như vậy còn có can đảm đến gặp ta?”, Như Mặc chấp hai tay sau lưng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Châu đang quỳ trên mặt đất.

Trần Châu thân mình hơi hơi run rẩy,” Chủ nhân, Trần Châu biết sai rồi! Cầu chủ nhân thứ tội!”

” Chủ nhân, là Thanh nhi giám không nghiêm, mới để cho Trần Châu phạm sai lầm lớn như vậy, cầu xin chủ nhân cho chúng ta một cơ hội lấy công chuộc tội, trợ giúp cho chủ nhân”, Thanh nhi cũng lên tiếng cầu xin.

” Không cần, nể tình các người theo ta nhiều năm, Trần Châu một mình vi phạm mệnh lệnh của ta, dám gia hại Bắc Dao Quang, chuyện này không liên can tới người, từ nay về sau các người không cần là nô bộc của ta nữa, Thanh nhi, người mang nàng đi đi”. Vốn muốn hai người chiếu cố cho Bắc Dao Quang nhưng hiện ta xem ra bọn họ làm không xong, sự tình liên quan đến việc báo ân và con đường thành tiên của hần, cho nên sau này cũng không thể quản thúc được Thanh nhi và Trần Châu thì chi bằng lúc này cắt đứt quan hệ với bọn họ, để cho bọn họ rời đi, là tốt hay xấu thì đành phải chờ xem tạo hóa của bọn họ thôi.

” Chủ nhân, không cần a! Van cầu người, chủ nhân, Trần Châu biết sai lầm rồi, chủ nhân người muốn trừng phạt Trần Châu thế nào, Trần Châu cũng chấp nhận chỉ mong người đừng đuổi ta đi”. Trần Châu vừa nghe Như Mặc nói xong, khuôn mặt kinh hãi, ra sức cầu xin, không phải nàng không nghĩ tới Như Mặc sẽ trừng phạt nàng thế nào, nhưng nghĩ cùng lắm chỉ là nổi đau lột da tám lần chứ không hề ngờ rằng Như Mặc sẽ đuổi nàng đi.

Thanh nhi cũng chấn động, hần cũng muốn cầu xin giúp Trần Châu nhưng không ngờ Như Mặc cũng đuổi hần đi ” chủ nhâ, Trần Châu gia hại tiểu thư, chết cũng chưa hết tội nhưng xin chủ nhân nể tình nhiều năm qua chúng ta vẫn trung thành đi theo người mà cho chúng ta thêm một cơ hội, đừng đuổi chúng ta đi, chủ nhân có thể phong ấn đạo hạnh của cả hai chúng ta, làm cho chúng ta không khác gì phạm nhân, chỉ mong được tiếp tục đi theo người, xin chủ nhân khai ân”

” Chủ nhân, cầu ngài, Trần Châu thật sự biết sai rồi! Trần Châu cũng không dám ... nữa! Chủ nhân ngài nếu thật sự đuổi ta đi, Trần Châu hôm nay tình nguyện tự hủy trước mặt chủ nhân cũng không muốn rời khỏi người”, Trần Châu lết đến, ôm lấy chân Như Mặc, ra sức cầu xin, cả mắt đều là nước mắt.

Thân hình Như Mặc không động nhưng đã thấy rời khỏi cái ôm của Trần Châu, giọng nói lạnh lùng, không có chút mềm lòng “các người theo ta thời gian không ngắn, lời ta nói ra đã khi nào thay đổi chưa? chớ có nhiều lời, hãy nhanh chóng rời đi. từ lúc người phạm sai lầm đã biết trước ta sẽ xử phạt, Thanh nhi là vì người mà phải chịu liên lụy, các người đạo hạnh đã được ngàn năm, nếu chịu trở về núi tu luyện thì mấy ngàn năm sau có thể trở thành tán tiên, ta cũng không cần các người nữa”

Thanh nhi nhìn thấy biểu tình của Như Mặc, biết hần tâm ý đã quyết, hần cũng không thể ngờ Trần Châu lại hồ đồ đến mức gọi đàn rắn tới để làm hại Bắc Dao Quang, nàng thế nhưng không chịu động não suy nghĩ, đừng nói bọn họ là xà tinh, bình thường các yêu quái đạo hạnh không bằng họ cũng không dám đến gần nói chi là xà loại bình thường. Hơn nữa Bắc Dao Quang đã được chủ nhân sủng hạnh, trên người có lưu lại tinh lực vạn năm của chủ nhân, loại rắn bình thường sao dám cắn nàng? Mặc dù có dám cắn thì cũng có thể làm hại tính mạng của nàng sao? Ngược lại, bọn họ nếu bị Bắc Dao Quang cắn thì có thể bị mất mạng. Trần Châu không chịu suy nghĩ thấu đáo đã hành động lỗ mãng, Như Mặc tha cho cái mạng nhỏ của nàng đã là khai ân lắm rồi, thực sự không nên tham lam đòi hỏi thêm, nhưng bảo bọn họ trở về nơi rừng sâu thì làm sao có thể được?

“Chủ nhân, xin người nể tình Thanh nhi nhiều năm tận tâm làm việc, xin người cho Thanh nhi một nguyện

vọng cuối cùng, cho Thanh nhi có cơ hội gặp mặt tiểu thư một lần”. Hiện tại, người có thể làm cho chủ nhân hồi tâm chuyển ý chỉ có một mình Bắc Dao Quang, chỉ cần nàng muốn bọn họ lưu lại, chủ nhân nhất định sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không đuổi bọn hắn đi nữa.

Trần Châu cùng Như Mặc vừa nghe hắn nói xong đều liếc nhìn hắn, trong mắt Trần Châu là ghen tỵ và phần hận, Như Mặc thì có chút dăm chiêu ” người muốn cho Dao Quang thay các người cầu tình”

” Đúng vậy, chủ nhân!” Thanh nhi cũng biết tính toán của hắn không qua mặt được Như Mặc nên thân nhiên thừa nhận, Trần Châu mặc dù không muốn cầu xin một nhân loại nhưng so với việc rời khỏi Như Mặc thì dù không cam tâm đến mức nào cũng ráng cắn răng chịu đựng.

” Trần Châu, người quá coi thường nhân loại, người cho là Dao Quang không biết là người làm hại nàng sao? Dưới tình huống như vậy, Thanh nhi, người cho rằng người đi cầu Dao Quang, nàng mềm lòng tỷ lệ có bao nhiêu?” Như Mặc ánh sáng lạnh như điện bàn nhìn chăm chú vào bọn họ, nhất là ánh mắt nhìn về phía Trần Châu càng thêm lạnh lẽo làm nàng ta cảm thấy cả người như bị đóng băng ” Trần Châu, người thực sự là làm mất mặt xà tộc”

” Chủ nhân, chỉ cần chủ nhân ngài cho Thanh nhi tâm nguyện này, có được tiểu thư tha thứ hay không thì tùy duyên thôi, Thanh nhi cùng Trần Châu đều không muốn rời xa chủ nhân, hi vọng có thể một lần cuối cùng hầu hạ chủ nhân để lấy công chuộc tội, xin người thành toàn cho”. Thanh nhi nói xong lại dập đầu một cái, đỉnh đầu đập mạnh trên đất làm chảy cả máu.

“Được, ta cho các người cơ hội này, ngày mai chúng ta sẽ tới Hiệp Khách thành, nếu người cầu xin được Dao Quang lưu các người lại thì ta cho các người thêm một cơ hội, phong tỏa công lực của các người, giữ lại hai người, nếu không thể thì hai người hãy rời đi, vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa”

” Tạ ơn chủ nhân đại ân!” Thanh nhi nét mặt mừng rỡ, dập đầu la to.

” Tạ ơn chủ nhân đại ân!” Trần Châu giờ phút này cũng bất chấp không cam lòng, cũng đi theo dập đầu.

Khi hai người ngẩng đầu lên thì đã không thấy thân ảnh của Như Mặc đâu nữa.

40. Chương 40: Đã Có Thai

Khi Bắc Dao Quang mở to mắt tỉnh lại thì trời đã sáng, nhìn thấy lục thúy xà đang cao hứng bay từ dưới đất bám lên chân nàng, ngẩng cao đầu, cái lưỡi phun ra âm thanh ” tư tư” như muốn nói: chủ nhân, người tỉnh rồi.

Người thường nhìn thấy bộ dáng của con rắn như vậy chắc chắn mười phần nghĩ là nó muốn cắn mình, nhưng Bắc Dao Quang thì biết lục thúy xà đang cao hứng, làm nũng, giống y như mấy vật cứng như chó, mèo khác mà thôi, liền giơ hai tay bắt lấy nó, đồng thời cũng nhìn đến bóng dáng đang ngồi trên tảng đá bên đầm nước của Như Mặc ” sớm an, vật nhỏ. Xem ra ta ngủ lâu lắm rồi, chúng ta nên đi rửa mặt đi”

Nghe âm thanh nói chuyện của nàng, Như Mặc lúc này mới từ trong nhập định tỉnh lại, đứng lên hỏi ” người đã tỉnh?”

Bắc Dao Quang đi tới gần bên Như Mặc, phát hiện quần áo của hắn thấm dầm sương, kinh ngạc nói ” Như Mặc, chẳng lẽ người ngồi ngoài này cả đêm qua sao? Sao không vào trong động ngủ?”

” Trong động quá nóng, ta thích ngồi ở bên ngoài” Hiện tại đã là sắp vào hè, thời tiết bắt đầu nóng hơn, hắn cái gì cũng sợ chỉ có sợ nóng, cho nên mỗi khi đến mùa này, hắn đều ẩn trong sơn động dưới lòng đất, giống như là con người đi nghỉ mát. Hắn có thể dùng pháp lực để giảm bớt cảm giác khó chịu vì nóng nhưng nếu xâm nhập vào cuộc sống của con người, nếu không phải cần thiết vì báo ân thì hạn chế tới đa việc dùng pháp lực, để tránh ảnh hưởng không tốt, cho nên phương pháp tốt nhất là chọn nơi có nước để nhập định.

“Nóng?”, Bắc Dao Quang ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuy rằng mặt trời đã mọc nhưng hiện tại bọn họ đang ở trong khe núi, nắng cũng chưa lên, khi gió thổi lên mang theo cảm giác mát mẻ, sáng khoái, như vậy mà

nói là nóng sao? Như Mặc đúng là không phải là người thường, bất quá hẳn đã nói sẽ không nói dối nàng, cho nên chắc là hẳn nóng thiệt, nên mới ngồi bên ngoài, chứ không phải tránh ở chung với nàng, nghĩ như vậy, trong lòng của Bắc Dao Quang thấy dễ chịu hơn. Mỗi giờ Như Mặc đã thấy nóng như vậy, nếu vào hè thì sẽ thế nào? hay là chúng ta quay trở lại u cốc hôm trước đợi qua mùa hè rồi sẽ trở ra đi, tuy rằng ta đối với thời đại này rất tò mò, nhưng dù sao cũng sẽ ở đây cả đời nên không cần phải nôn nóng, người nói có được không?

Quay về đào yêu cốc? Đương nhiên không tốt, trong cốc một đêm, nhân gian ba mươi năm, nếu thực sự ở đó mấy tháng thì chẳng phải dương thọ của Bắc Dao Quang sẽ sớm hết sao, hẳn vì tu tâm, đưa nàng vào đó một đêm đã làm nàng không chịu nổi, không duyên có mất đi ba mươi năm tuổi thọ, sao còn có thể mang nàng quay lại đó.

“Nơi đó là bán tiên, không thể ở lâu, thời điểm đã không còn sớm, chúng ta nên đi ra, dọc theo nơi này xuống núi thì trước buổi trưa có thể sẽ tới được Hiệp Khách thành”, Như Mặc thần nhiên lắc đầu, đề phòng nàng hỏi tiếp mà hẳn lại không thể trả lời nên hẳn chủ động nắm tay nàng kéo đi.

Quả nhiên thấy hẳn chủ động nắm tay, Bắc Dao Quang liền quên hết những gì muốn nói, cao hứng hỏi ” Hiệp Khách thành, nghe tên rất ngộ, thành đó rất lớn sao?”

“Không quá lớn nhưng rất náo nhiệt”, Như Mặc nghĩ nghĩ rồi đáp.

“Không quá lớn? Đoán chắc là rất lớn mới đúng”, Bắc Dao Quang nói, còn Như Mặc lại nghiêng đầu nhìn nàng, không biết từ đâu mà nàng lại có kết luận như vậy.

Bắc Dao Quang vừa thấy ánh mắt của hẳn, liền cười đáp ” Như Mặc, người vẫn không phát hiện năng lực hình dung của người rất có vấn đề sao? Ở trong đào hoa cốc, người nói hồ nước ở đó chỉ là một cái ao hồ nhỏ, ta liền biết khái niệm phân biệt lớn nhỏ đối với người rất mơ hồ, cho nên ta mới nghĩ nếu người nói Hiệp Khách thành không quá lớn thì chắc là rất lớn”

Lục thúy xà nghe vậy sợ run, không thể tin được Xà quân đại nhân vĩ đại của xà tộc lại bị một nhân loại cho rằng năng lực hình dung của hẳn có vấn đề. Chủ nhân nhân loại này thực đúng là đúng cảm a.

Như Mặc đầu tiên là kinh ngạc, sau nhin không được mà cười thành tiếng ” Dao Quang, người thực đúng là có chút rất đặc biệt”

Nàng nào biết đâu rằng sở dĩ hẳn nói hồ nước trong đào yêu cốc nhỏ là vì khi hẳn hiện nguyên hình, cái hồ kia cũng chỉ đủ để cho hẳn tắm rửa thôi, không có chút không gian dư thừa do dự vận động. Nhưng hẳn lại quên đối với con người thì cái hồ đó quả thực không phải là nhỏ, khó trách Bắc Dao Quang lại nói năng lực hình dung của hẳn có vấn đề.

” Như Mặc, người cư nhiên cười ra tiếng?” Bắc Dao Quang lại không để ý hẳn ca ngợi nàng, mà ánh mắt tỏa sáng nhìn Như Mặc, rá hưng phấn, Như Mặc ngay cả cười thành tiếng cũng có thể hấp dẫn nàng, nàng quả thực là hết thuốc chữa rồi.

Như Mặc thấy nàng tròn tròn mắt, ra vẻ không tin, lại nhin không được mà cười lớn tiếng hơn, có lẽ không cần xem nàng là ân nhân, mà nên xem thành một sủng vật đáng yêu, làm cho hẳn cảm thấy tự tại hơn, chắc nàng không biết lúc này bộ dáng của nàng chẳng khác gì Tóc Đen.

” Như Mặc, Như Mặc, nghe thật tốt a”. Bắc Dao Quang biết mình mê trai, nhưng nàng nhin không được, nàng thực thích hẳn, chẳng sợ toàn bộ thế giới đều cho rằng nàng làm mất mặt nữ nhân, nàng vẫn muốn nói với Như Mặc ” ta lệnh cho người, về sau tiếng cười của người chỉ được phép cười ột mình ta nghe, cũng chỉ được cười với một mình ta. Người đã nói ta có thể tùy hứng vô hạn, người đều chiều chuộng ta, vậy coi như là tính đi”

Hẳn nói chuyện đương nhiên có nghĩa, Như Mặc ý cười càng sâu,” Hảo!”

“yeah! Chúng ta đi mau! Ta đói bụng! Ta đột nhiên muốn ăn rất nhiều thức ăn ngon!” Hưng phấn đã xong, Bắc Dao Quang bắt đầu cảm giác đói bụng, lúc này mới nhớ tới, từ lúc rời khỏi đào hoa cốc vẫn không có cảm giác đói khát, cho nên cũng chưa ăn gì, mà Như Mặc cùng lục thúy xà cũng vậy, nếu hiện giờ không có cảm giác đói bụng chắc nàng cũng chẳng nhớ tới chuyện con người phải ăn cơm, chẳng lẽ đào hoa kia có tiên lực thực sao?

“Người đã có cảm giác đói bụng?”, Như Mặc nghe vậy lại cao hứng hơn, đây không phải đại biểu cho việc từ hôm nay trở đi tình trạng buồn ngủ của nàng sẽ có chuyển biến tốt đẹp sao?

” Ân, Như Mặc, sơn cốc kia quả thật giống như tiên cảnh, ta chỉ ăn có mấy đóa hoa, uống một ít nước nhưng đã mấy ngày không ăn gì mà cũng chẳng thấy đói, Như Mặc có phải trước kia người đã ăn rất nhiều những thứ đó, cho nên hiện tại người không cần ăn gì mà cũng không thấy đói không?”

Bắc Dao Quang vừa nói, vừa nghĩ Như Mặc rất thông thuộc nơi đó, chắc là không phải lần đầu đến, khó trách chưa bao giờ thấy hần ăn cái gì, đó là nơi hần tu hành sao? Còn hang động tối om mà nàng đã bỏ ở đó mấy canh giờ xem ra không phải là ảo tượng hay trong mơ mà là thật, đó cũng là nơi Như Mặc tu hành sao? Hần không cần ăn uống, không cần ngủ, không biết cái gì là thích, cũng không hiểu cảm giác cô đơn, không có người thân cũng không có nhà, có phải nếu nàng không tới đây thì mấy chục năm sau hần có thể sẽ tu thành chính quả?

Nàng vốn hoài nghi chuyện tu luyện thành tiên, nhưng hiện giờ nhìn thấy Như Mặc, Bắc Dao Quang cảm thấy dao động suy nghĩ của mình, nàng đã ở trong một sơn cốc đẹp như tiên cảnh, chỉ ăn mấy đóa hoa thì đã mấy ngày không cần ăn cơm cũng không thấy đói, những chuyện này đều là nàng tự trải nghiệm qua, nàng làm sao có thể không tin con người không thể tu luyện thành tiên chứ?

Càng nghĩ lại càng lo lắng, chết tiệt, làm thế nào để mau chóng chiếm được tâm của Như Mặc đây?

“Trước đây có đến vài lần, nhưng từ sau khi trưởng thành thì đây là lần đầu tiên”. Đào yêu cốc mặc dù có tiên khí nhưng đối với đạo hạnh cao thâm của hần mà nói thì không có ích gì, nếu không vì muốn cho Bắc Dao Quang không gặp được người hữu duyên với nàng thì hần sẽ không mang nàng đến đó.

” Về sau chúng ta không bao giờ ... nữa đi! Được không?” Bắc Dao Quang vội vàng nói.

“Về sau chúng ta sẽ không trở lại đó”. Như Mặc không hiểu sao chỉ mới chốc lát nàng lại chán ghét Đào yêu cốc đến như vậy, không phải mới rồi nàng còn rất thích, còn muốn ở đó cả đời sao? Dù sao thì ý của nàng cũng hợp với ý của hần, vậy rất tốt.

“Như Mặc, lát nữa tới thành, người có thể cho ta mượn chút bạc không, ta muốn mua ít đồ dùng”. Bắc Dao Quang âm thầm suy nghĩ, xem ra phải thay đổi phương pháp tác chiến, đại loại như gạo nấu thành cơm cũng là một chủ ý không tồi. Đó không phải là điều tối kỵ của tu hành sao? Đầu tiên phải làm cho Như Mặc phá giới, tuy rằng là có lỗi với hần nhưng dù sao cũng không còn biện pháp nào khác.

Trong khi đang hao tổn tâm tư để nghĩ cách trói buộc Như Mặc thì Bắc Dao Quang không thể ngờ được trong bụng nàng đã có đứa nhỏ của Như Mặc.

Mà Như Mặc lại càng không biết, chỉ cần là Bắc Dao Quang yêu cầu, hần hết thấy đều thỏa mãn, chỉ là một chút bạc thôi mà, có gì đâu ” muốn mua cái gì, có cần ta đi mua giúp người không?”

” Không cần, ta sẽ không đi xa, ta muốn mua một ít đồ của nữ nhân, người là nam nhân sẽ không tiện, người cứ ở khách điểm chờ ta là được”. Bắc Dao Quang chợt dạ phản đối, làm sao nói cho Như Mặc biết là mình muốn đi mua mị được được.

Như Mặc thầm nghĩ có Tóc Đen ở bên cạnh nàng, chắc sẽ không có gì nguy hiểm ” được, một lát nữa tới thành, chúng ta trước tiên thu xếp ổn thỏa, sau đó người hãy đi”

“Ân, còn phải đi bao xa nữa?”, vừa nói chuyện vừa nhìn nhưng cũng không thấy cái Hiệp Khách thành Như Mặc nói ở nơi nào, bốn phía vẫn rất hoang vắng, không có một chút của dấu hiệu phồn hoa, thực hoài nghi là sẽ có thành quách sao? Đi hơn nửa ngày, rốt cuộc Bắc Dao Quang cũng cảm thấy nóng, thời điểm ở trong núi còn là mùa xuân, chẳng lẽ giờ đã chuyển sang mùa hè?

“Đi thêm một canh giờ nữa thì tới”. Khoảng cách đó với Như Mặc thì không đáng kể, nhưng nhìn thấy mồ hôi trên trán Bắc Dao Quang thì không khỏi dừng bước ” có phải mệt mỏi hay không?”

“Mệt nhưng không sao, chỉ cảm thấy hơi nóng, hơn nữa xiêm y này đẹp thì có đẹp nhưng hành động rất bất tiện, thực hoài niệm quần jean cùng áo sơ mi a”, Bắc Dao Quang mỉm cười nói ” không sao, chúng ta tiếp tục đi thôi. Khí hậu nơi này thực kỳ lạ, trong trang viện thời tiết vẫn là mùa xuân, vừa ra tới đây đã giống như là vào tháng bảy”

Lúc này đây đến phiên Như Mặc có chút chột dạ, không có trả lời, chỉ dè tay nàng lại, không cho nàng tiếp tục đi nữa ” chúng ta ở đây chờ đi, cố gắng một hồi chắc sẽ có xe ngựa đi qua, chúng ta có thể quá giang một đoạn”

” Như Mặc, không có sao, chúng ta cứ đi đi, không phải chỉ một canh giờ sao? nơi này hẻo lánh như vậy, chẳng thấy một bóng người, chờ đến khi nào mới có xe ngựa chạy qua?”

Bắc Dao Quang không trông mong gì, mặc dù tình tiết trong tivi luôn có cảnh ở nơi vắng vẻ sẽ tình cờ gặp được người tốt hay là tiểu phụ gì đó, nhưng giờ phút này nàng biết được đều là giả dối, nơi này không có xe ngựa đi qua, cũng không gặp được người tốt bụng hay tiểu phụ gì cả.

Đôi giày gấm của nàng nhuốm đầy bụi lại trải qua mấy ngày leo núi đã sờn rách làm bàn chân nàng rất đau, nàng khi ngủ cũng không dám cởi giày, sợ Như Mặc thấy được, mỗi bước đi lòng bàn chân như có lửa đốt gai châm, nhưng có Như Mặc bên cạnh, nàng không dám kêu la, than thở nhưng nàng hoài nghi nếu tiếp tục đi nữa thì nàng thực sự đi không nổi.

Lời của nàng vừa mới nói xong, ở phía xa bốc lên một đám bụi, lại nghe tiếng vó ngựa lộp cộp, còn có một chiếc xe ngựa đang chạy về hướng này, Bắc Dao Quang mừng rỡ ” nha, Như Mặc, thực sự có xe ngựa a”

Như Mặc chỉ hơi hạ mắt xuống, bình thản đáp ” ừ, có xe ngựa đến đây”

Bắc Dao Quang đang tính tiến lên đón xe thì chiếc xe ngựa kia đã dừng trước mặt bọn họ một trượng, thấy Thanh nhi một thân áo xanh nhảy xuống, theo sau là Trần Châu áo trắng với vẻ mặt tràn đầy ăn năn, hai người vừa đến trước mặt bọn họ liền quỳ xuống ” Thanh nhi, Trần Châu khấu kiến chủ nhân, khấu kiến tiểu thư”

” Thanh nhi, như thế nào là người?” Bắc Dao Quang cũng kinh ngạc đến mức cầm sấp rơi xuống đất, nàng cùng Như Mặc mới rời núi, bọn họ đã mau lẹ đuổi theo tới nơi, lại còn đúng lúc này mà tìm thấy, cảm giác như bọn họ đã sớm biết nàng cùng Như Mặc sẽ đến đây, nên ở đây chờ sẵn.

” Tiểu thư, Thanh nhi tìm người cùng chủ nhân thật là khổ a”, Thanh nhi nói xong liền rơi nước mắt, làm cho Bắc Dao Quang càng thêm kinh ngạc, lập tức tiến tới, ngồi xuống trước mặt hần, cuống quýt lau nước mắt cho hần ” Thanh nhi, người sao lại khóc, ai khi dễ người? đừng khóc, sao lại thế này, nói đi”

Không thể ngờ được Thanh nhi luôn trầm ổn, bộ dáng như ông cụ non lại có thể khóc, hần vừa khóc thì bộ dáng trầm ổn cũng biến mất, chỉ còn là một thiếu niên khổ sở, đáng thương, Bắc Dao Quang vốn rất có cảm tình với hần nên làm sao mà không mềm lòng cho được.

” Chủ nhân hần, hần không cần chúng ta! Tiểu thư, Thanh nhi biết Trần Châu làm chuyện có lỗi với người nhưng nàng đã biết sai rồi, tiểu thư, người xử phạt chúng ta thế nào cũng được chỉ mong người nói với chủ nhân đừng đuổi chúng ta đi, rời khỏi chủ nhân thì chúng ta biết phải làm sao, tiểu thư...”. Thanh nhi nói xong lại dập đầu trước mặt nàng, Bắc Dao Quang liền đưa tay đỡ hần ” Thanh nhi, người đứng lên trước đi”

” Tiểu thư ngài không tha thứ chúng ta, chúng ta liền quỳ đến chết cũng không đứng lên!” Thanh nhi vẫn quỳ, Bắc Dao Quang cố sức thế nào cũng không kéo hần lên được.

Bắc Dao Quang khó xử nhìn thoáng qua Trần Châu này giờ cũng đang quỳ nhưng không hé răng lên tiếng, lại nhìn đến ánh mắt cầu xin của Thanh nhi, nhất thời cảm thấy khó xử. Nàng cảm động và biết là Thanh nhi vô tội, hần không có làm sai chuyện gì, đuổi hần đi thì thực không công bằng với hần, nhưng nếu để một nữ nhân tâm cơ xấu xa như Trần Châu bên cạnh thì chắc chắn sẽ tự làm khó mình. Hơn nữa nàng cũng không cho rằng Trần Châu là người dễ dàng nhận sai, nhanh chóng hối cải. Phương thức tốt nhất là giữ lại Thanh nhi, đuổi Trần Châu đi nhưng làm như vậy thì đối với Thanh nhi lại quá tàn nhẫn, nàng biết hần thích Trần Châu, cái này nên làm thế nào cho phải?

Quay đầu lại nhìn về phía Như Mặc, mang theo cầu cứu ý tứ hàm xúc nói,” Như Mặc, người xem—”

” Dao Quang, tự người quyết định có nên cho bọn chúng một cơ hội hay không”

Lời nói của Như Mặc đã cho thấy chuyện bọn họ đi hay ở đều tùy thuộc vào nàng, nếu nàng không muốn thì hần sẽ đuổi bọn họ, nếu nàng mềm lòng thì hần sẽ cùng vì nàng mà thay đổi chủ ý. Bắc Dao Quang

biết hấn làm vậy là thể hiện sự sủng ái vô hạn đối với nàng, mà nàng cũng không muốn làm khó người khác nhưng ở lại cũng không xong, đuổi đi cũng không được, quả thực làm cho nàng tiến thoái lưỡng nan.

” Tiểu thư, cầu người cho chúng ta thêm một cơ hội, Thanh nhi lấy tính mạng đảm bảo nếu Trần Châu lại có hành động tổn hại đến tiểu thư thì Thanh nhi là người đầu tiên giết nàng, sau đó sẽ tự sát trước mặt tiểu thư”. Thanh nhi lại khóc làm cho Bắc Dao Quang hoảng hốt, hấn biết đây là cơ hội duy nhất của hấn, nhân loại tình cảm tinh tế mà mẫn cảm, Bắc Dao Quang cũng không phải là người xấu, hấn khóc như vậy, nàng nhất định sẽ mềm lòng, chỉ cần nàng mềm lòng, bọn hấn có thể ở lại.

” Được rồi! Bất quá ta không cần Trần Châu hầu hạ bên cạnh ta”. Bắc Dao Quang suy nghĩ một hồi cũng không thắng được nước mắt của Thanh nhi, nàng chưa từng thấy một thiếu niên khóc đến tan nát cõi lòng như vậy ” Như Mặc, quên đi, để cho bọn họ lưu lại đi, ta tin Trần Châu sau này cũng sẽ không làm vậy nữa”

” Người nói lưu lại, vậy cho bọn họ thêm một cơ hội”, Như Mặc vừa nói, vừa đi đến trước mặt Thanh nhi và Trần Châu, đưa tay ra như là đỡ bọn họ dậy nhưng thực ra lúc này đã phong ấn đạo hạnh của bọn họ ” các người đứng dậy đi, hi vọng sau này phải tuân thủ bổn phận, còn có lần sau thì ai cầu tình cũng sẽ không có tác dụng”

” Tạ ơn chủ nhân, tạ ơn tiểu thư!” Thanh nhi cùng Trần Châu đứng lên, thân hình có chút lảo đảo, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, pháp lực ngàn năm của bọn họ đã bị phong ấn, chỉ còn giữ lại một ít đủ để bọn họ duy trì hình người, lúc này bọn họ chẳng khác gì so với nhân loại bình thường.

” Tiểu thư, chủ nhân, thời điểm không còn sớm, thỉnh lên xe đi!” Cố gắng chống đỡ, Thanh nhi cúi đầu cung kính nói.

” Thanh nhi, sắc mặt của người không tốt lắm, chắc mấy ngày nay tìm chúng ta vất vả rồi. Tất cả mọi người cùng lên xe đi, vào tới trong thành rồi ta sẽ tìm đại phu xem cho người”. Bắc Dao Quang chân thành nói với Thanh nhi, thậm chí còn muốn dìu hấn, Như Mặc liền đưa nàng vào trong xe ngựa, không cho nàng tiếp tục nói, ra lệnh cho Thanh nhi và Trần Châu ” đánh xe vào thành”

Thanh nhi cùng Trần Châu lập tức cúi đầu đáp ” dạ”

Xe ngựa không nhanh không chậm tiến và Hiệp Khách thành vào lúc giữa trưa, từ khi vào thành, Bắc Dao Quang nhìn không được vén rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, mặt đường làm bằng đất thô, bằng phẳng, xe ngựa qua lại không dứt, người người tấp nập, cửa hàng san sát nhau, mấy ngày ở trong rừng núi thanh tịnh giờ đột nhiên đến chỗ ồn ào, náo nhiệt nên Bắc Dao Quang nhất thời không thích ứng được, trong lòng cảm thấy vui vẻ, giống như đã lâu lắm rồi mới trở lại cuộc sống bình thường của con người. Quả nhiên cuộc sống cần phải như vậy mới là cảm xúc chân thật.

Như Mặc hiểu rõ cảm giác của Bắc Dao Quang nhưng cũng không nói gì, chỉ nở nụ cười, cuộc sống trong núi quả thực không thích hợp với nhân loại.

Xe ngựa đi qua một hiệu thuốc bắc lớn, Bắc Dao Quang như bừng tỉnh, vội la to” dừng xe lại”

Vừa mới nói xong, xe ngựa lập tức ngừng lại,” Tiểu thư, chuyện gì?”

” Như Mặc, ta muốn vào hiệu thuốc mua ít đồ, người có thể chờ ta một chút không?”, Bắc Dao Quang khẩn thận hỏi.

”Không thoải mái sao?”, Như Mặc hơi nhíu mày nhìn nàng, nhưng vẫn đưa một thỏi bạc cho nàng, Bắc Dao Quang thấy hấn đánh giá nên có chút hoảng hốt, vội vàng nói ” có chút vấn đề, không tiện nói với người, người đi trước mua giúp ta ít bộ xiêm y thích hợp rồi chút nữa quay lại đón ta được không?”

Như Mặc nhìn bộ dáng có chút khấn trương của nàng, trong lòng có chút hồ nghi nhưng vẫn gật gật đầu ” dừng chạy lung tung, một lát nữa ta sẽ trở lại”

” Ta đã biết!” Bắc Dao Quang nói xong liền nhanh chóng chui ra ngoài, không đợi Thanh nhi đỡ nàng đã nhảy xuống, lòng bàn chân đau đến muốn khóc, mới nhớ tới vết thương trên chân, sợ Như Mặc nghi ngờ liền bất chấp cái đau mà chạy vội vào hiệu thuốc, tránh bên cửa, nhìn thấy xe ngựa rời đi mới thở phào nhẹ nhõm, rồi bước vào bên cạnh quầy thuốc bắc.

Một lão nhân đang ngồi xem bệnh, Bắc Dao Quang sốt ruột thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa, lại lo lắng nhìn xem đã khám bệnh xong chưa, một hồi thì cũng đã thấy người xem bệnh đứng dậy, Bắc Dao Quang vội vàng ngồi xuống.

” Cô nương, người thấy không thoải mái chỗ nào? xin đưa tay lên đây”, lão đại phu bảo Bắc Dao Quang đưa tay lên trên bàn, Bắc Dao Quang vừa đưa tay lên theo lời chỉ dẫn, vừa lấy biểu tình thẹn thùng, ấp a ấp úng nói ” là như vậy, đại phu, tiểu nữ tử cùng tướng công thành thân đã ba năm nhưng vẫn rất lạnh đạo, tiểu nữ tử tuổi đã không còn nhỏ, bụng lại không có tin tức, công công cùng bà bà rất oán hận, nên muốn nhờ đại phu có thể ột ít mị dược để...”

Lão đại phu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Bắc Dao Quang, chưa nghe nàng nói hết lời đã nở nụ cười hòa ái ” phu nhân, người không cần loại mị dược đó, yên tâm trở về đi”

“A, đại phu, vì, vì cái gì, ta biết, ta là một nữ tử mà hỏi loại mị dược đó thì thực là...nhưng...xin đại phu hết lòng hỗ trợ”, Bắc Dao Quang nghĩ hắn không chịu bán nên rất khẩn trương, vội vàng cầu xin.

Lão đại phu vẫn lắc đầu, mỉm cười ” phu nhân, người nghĩ đi đâu, ý của lão hủ là phu nhân không cần loại dược cho chốn phòng the, bởi vì người đã có thai, trở về an tâm dưỡng thai là được”

” Cái, cái gì?”

41. Chương 41: Chân Tướng Đả Thương Người

” Cái, cái gì?” Bắc Dao Quang nghe được câu này chẳng khác nào sấm nổ bên tai “ đại phu, sao lại có thể như vậy?”. Nàng vẫn là xử nữ, sao lại có thai được chứ? Lão già này nhất định là một tên lang băm, Bắc Dao Quang tức giận mắng thầm trong bụng.

Đại phu còn tưởng nàng vui mừng quá mức, chưa dám tin vào sự thật nên bổ sung thêm “ phu nhân cứ yên tâm, lão hủ lấy kinh nghiệm bốn mươi năm hành nghề y mà đảm bảo, phu nhân chính xác đã mang thai, hơn nữa còn mang thai hơi một tháng, có phải gần đây phu nhân cảm thấy hay buồn ngủ, ăn vào thì buồn nôn hoặc là luôn cảm thấy đói đúng không?”

Buồn ngủ? ói mửa? còn hay cảm thấy đói? Bắc Dao Quang càng nghe, sắc mặt càng bất ổn, sẽ không, điều này sao có thể chứ? Nhất định là ác mộng, nàng chỉ mới tới nơi này vài ngày thôi, còn chưa có hoan ái với Quân Mặc Ngôn thì đã bị ném tới đây, làm sao trong bụng của nàng lại có đứa nhỏ được chứ? Nhưng đúng là mấy ngày qua nàng rất hay buồn ngủ, còn có cảm giác muốn nôn mửa, nàng vẫn nghĩ là do đi lại vất vả, mệt mỏi, hoàn toàn không nghĩ tới là do mang thai. Nàng làm sao có thể mang thai? Nhất định là lang băm, Bắc Dao Quang biểu tình căng thẳng, trầm giọng hỏi lại “ người xác định ta mang thai thực sao?”

Lão đại phu lúc này mới phát hiện sắc mặt của Bắc Dao Quang không phải là kinh hỉ cũng có chút ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn thẳng thắn gạt đầu “ đúng, phu nhân nếu không tin thì đối diện cửa hàng của ta cũng là y quán hành nghề đã hơn trăm năm, phu nhân có thể đến đó chẩn bệnh lần nữa”

Hắn còn chưa nói xong, Bắc Dao Quang đã nhanh chóng chạy ra ngoài đến y quán đối diện, bằng hiệu cũng không thèm nhìn “ đại phu, nhờ người bắt mạch giúp ta”

Đó là một đại phu còn trẻ, đang dựa vào bàn viết gì đó thấy Bắc Dao Quang thình lình xuất hiện nên có chút giật mình, ngẩng đầu thấy nàng thần sắc hỗn loạn lại tái nhợt, bình tĩnh nói “ cô nương mời ngồi, đừng lo, người cảm giác không thoải mái chỗ nào?”

“Đừng hỏi nhiều nữa, mau bắt mạch cho ta”. Bắc Dao Quang vừa cảm giác ủy khuất vừa phẫn nộ, nhưng lại không thể phát tiết, nàng sao lại mang thai chứ? Nàng cũng không phải ngu ngốc, không hồ đồ đến mức xảy ra quan hệ với nam nhân lại không biết, không nhớ, huống chi còn mang thai đã một tháng hơn. Lúc trước ngoài trừ Quân Mặc Ngôn, nàng cũng không có tiếp xúc thân mật với nam nhân nào khác, cũng đừng nói tới chuyện hắn sẽ làm nàng mang thai. Có chết nàng cũng không tin là nàng đã mang thai, chẳng lẽ đứa nhỏ này là từ trên trời rơi xuống bụng nàng? Nhất định lão già chết tiệt kia là lang băm rồi.

Không ngờ cô nương này tính tình xấu như vậy, đại phu vội nói “ xin mời gác tay lên bàn”

Kỳ thật không cần hẳn nói, Bắc Dao Quang cũng đã đưa tay lên bàn, Phong Vô Ảnh (tên của anh đại phu í) liếc nhìn nàng một cái rồi mới nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng, lắng nghe một hồi mới mỉm cười “ phu nhân không cần hoảng sợ, phu nhân mạch tượng trung hòa, chỉ có chút khí hư, có lẽ do mấy ngày nay mệt nhọc mà nên, cũng không có gì trở ngại, bất quá phu nhân đã có thai, tốt nhất vẫn nên tĩnh dưỡng nhiều, lúc mang thai điều tối kỵ nhất là ưu phiền quá độ, nếu cần tại hạ có thể kê cho phu nhân mấy thang thuốc định thần, an thai dưỡng thân”

” Người nói cái gì? Người cũng nói ta mang thai?” Bắc Dao Quang vừa nghe hẳn đổi xưng hô với nàng từ cô nương sang thành phu nhân, cảm giác như tận thế, những gì hắn nói tiếp theo, nàng cũng không nghe lọt tai nữa, trong đầu nàng chỉ không ngừng vang lên hai chữ mang thai, lại còn lặp đi lặp lại “ a, sẽ không, sẽ không, vì sao lại xảy ra như vậy? vì sao?”

Một người có thể chẩn đoán sai, nhưng cả hai người đều nói vậy thì có nghĩa gì? Đây có nghĩa là nàng đã thực sự mang thai? Trong lúc nàng đang hững hờ bững bững mưu tính cho tương lai hạnh phúc của mình, thế nhưng đột nhiên xảy ra chuyện này, còn hơn là sét đánh ngang tai biểu làm sao nàng tin cho được, nàng tự nhiên lại mang thai mà không biết từ khi nào, là của ai, như vậy nàng làm sao còn có thể xứng đáng để theo đuổi Như Mặc? lúc này, tâm của nàng cũng như đã chết.

Ôm mặt ngồi xuống đất, sau đó là khóc lớn làm cho Phong Vô Ảnh, tiểu nhị bốc thuốc trong y quán cùng các bệnh nhân đều ngậy người ngạc nhiên, nhất là Phong Vô Ảnh thì xấu hổ vô cùng, mọi người đều nhìn hắn như thể hắn đã khi dễ nàng không bằng “ phu nhân, người đừng khóc a”

Bắc Dao Quang vẫn khóc rất thương tâm, ai nói gì nàng cũng nghe không lọt tai, nàng làm sao có mặt mũi đi gặp Như Mặc, nàng nên giải thích với hắn về lai lịch của đứa nhỏ thế nào?

Nhìn thấy mọi người xúm lại càng nhiều, mặt Phong Vô Ảnh càng đỏ hơn, Bắc Dao Quang thì vẫn không để ý đến lời xì xầm bàn tán của mọi người, vẫn khóc rất thương tâm.

Khi Như Mặc cùng Thanh nhi và Trần Châu quay lại, nhìn thấy Bắc Dao Quang đang khóc nước nỏ, còn có một nam nhân bộ dáng xấu hổ, phản ứng đầu tiên là nghĩ nam nhân này trêu ghẹo Bắc Dao Quang nên bước nhanh đến bên cạnh nàng, ôm lấy nàng “ Dao Quang, xảy ra chuyện gì? Vị công tử này đã làm gì người?”

Phong Vô ảnh vừa thấy này nam nhân này đi vào đã biết hẳn có quan hệ với vị cô nương đang khóc kia, lúc này thấy sắc mặt hắn vô cùng giận dữ, ánh mắt lạnh lùng liền vội vàng giải thích “ công tử hiểu lầm rồi, phu nhân tới đây nhờ tại hạ bắt mạch, tại bất quá chỉ nói với phu nhân là nàng có thai thì phu nhân đã khóc như vậy rồi”

” Mang thai?” Như Mặc còn không có nói cái gì, Trần Châu đã kinh ngạc đến sắp rớt cả con mắt ra ngoài, Thanh nhi lập tức liếc nàng một cái, Trần Châu mới giựt mình nhớ ra mình đã thất thố, vội im lặng đứng qua một bên.

Trong lòng Như Mặc cũng như nổi phong ba, Bắc Dao Quang thế như đã mang thai? Chuyện này nên làm thế nào cho phải? trong lúc nhất thời tâm trạng cũng rối bời.

Ở trong ngực hắn, Bắc Dao Quang nghe tiếng của Trần Châu càng khóc lớn hơn, nàng có lòng muốn hắt Trần Châu đi để độc chiếm Như Mặc, hiện giờ lại bị cô ta chê cười, cư nhiên mang thai một đứa nhỏ còn không biết rõ lai lịch thì làm sao vọng tưởng lọt được vào mắt xanh của Như Mặc, nàng thực sự là nữ nhân không biết tự lượng sức mình nhất thế giới. Đây có lẽ là lần cuối cùng nàng còn được dựa vào lòng Như Mặc mà khóc, sau này nàng còn mặt mũi nào mà ở bên cạnh hắn?

Thanh nhi tuy rằng cũng rất bất ngờ nhưng vẫn duy trì được biểu tình trầm ổn, tiến lên nói “ đại phu nói phu nhân nhà chúng ta mang thai sao?”

“Đúng vậy, mới vừa có thai, thời gian cũng chưa được bao lâu”. Phong Vô Ảnh nhìn cái gia đình cổ quái này, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, người bình thường nghe nói có thai đều không phải mừng rỡ như điên sao? Thế mà vị phu nhân này lại khóc lớn không thôi, mà tướng công của nàng cũng không có biểu hiện vui mừng, trái lại gãi sai vật có bộ dáng trầm ổn này lại bình tĩnh hơn, nhưng dù sao cũng là việc nhà của

họ, hẳn chẳng qua chỉ là thầy thuốc, chỉ phụ trách chữa bệnh cứu người chứ không phải đi tìm hiểu nguyên nhân.

Bắc Dao Quang nghe Thanh nhi nói mấy từ phu nhân nhà ta, tim lại đau như dao cắt, nàng đời này đã không thể trở thành phu nhân của hắn, dùng sức đẩy Như Mặc ra, xoay người muốn chạy ra ngoài lại bị Như Mặc ôm lấy “ Dao Quang, người muốn đâu?”

” Như Mặc, người buông, người đều đã nghe được lời của hắn, hắn nói ta mang thai, người có nghe hay không?”. Bắc Dao Quang dùng sức đánh hắn, buộc hắn phải buông nàng ra, nếu lúc trước Như Mặc chủ động ôm nàng như vậy, nàng chắc sẽ vui mừng đến phát điên, nhưng bây giờ cái gì cũng muộn rồi.

” Ta nghe được! Sinh hạ hắn đi!” Như Mặc ôm chặt nàng, nhắm hai mắt lại, đây là định mệnh, hắn trốn cũng không được, bao nhiêu đêm cầu mong tinh hồn của hắn sẽ kết hợp không thành công, nhưng tâm nguyện của hắn đã không được đáp ứng. Nếu lúc này hắn buông Bắc Dao Quang ra, với tính tình của nàng thì chắc tám, chín phần là sẽ tự sát, hắn làm sao có thể vô trách nhiệm như vậy được

” Như Mặc, người, người đang nói cái gì? Ta không! Ta không sinh! Ta vì cái gì lại mang thai? Vì cái gì? Đứa nhỏ này không phải của ta! Không phải của ta! Như Mặc, người phải tin ta. Ta thực sự không biết sao lại như vậy, ta cái gì cũng chưa làm, Như Mặc”. Bắc Dao Quang sợ sệt, hoảng loạn, dùng sức nắm lấy quần áo của hắn, giọng nói không cam lòng cùng oán giận, làm ọi người nghe được cũng run sợ.

Như Mặc thấy nàng hoảng loạn như vậy, trong lòng càng thêm áy náy, xem ra ngay từ đầu hắn không nên dùng phương thức này cứu nàng, nếu cứu nàng thì cũng không nên giấu diếm nàng, mà hắn càng không nên đưa nàng đến đào yêu cốc ở một đêm. Về sau chuyện xảy ra thế nào đã không còn trong khả năng không chế của hắn, có lẽ từ lúc Bắc Dao Quang từ trên trời rơi xuống kia, tất cả mọi chuyện đã vượt qua sự khống chế của hắn.

Ôm chặt thân hình Bắc Dao Quang, chỉ nói một câu ” Thanh nhi, nơi này giao cho người!”

Bàn chân hắn điểm nhẹ một cái, hai thân ảnh đồng loạt bay lên, loáng mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

” Như Mặc, người buông! Người không phải không có khả năng thích ta sao? Hiện tại tốt lắm, ta cũng không có mặt mũi nào để thích người nữa. Người tự do, ta sẽ không quấn quýt lấy người, người buông đi. Không có ta ở bên cạnh, người có thể sống tự tại một chút, Như Mặc”. Tất cả niềm tin và kiên trì đều bị việc mang thai đánh vỡ, nàng rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa.

” Dao Quang, đứa nhỏ là của ta!” Như Mặc cố nắm lấy hai vai của nàng, để nàng nhìn thẳng vào mặt hắn, nói từng từ một “ đứa nhỏ này là của chúng ta, người gả cho ta đi”

” Ha ha-, Như Mặc, người đùa giỡn cái gì, ta biết người cưng chiều ta vô hạn, mặc kệ ta tùy hứng đến mức nào nhưng bây giờ cũng không cần, ta từ bỏ quyền lợi của mình, không còn quan hệ gì với người nữa, hứa hẹn trong trang viện của người ngày đó sau này cũng quên hết đi”. Bắc Dao Quang cười phá lên như điên, Như Mặc là đang thương hại nàng sao? Nàng không cần. Nàng hiện tại không cần nhất là sự thương hại hay bố thí của người khác, nhất là của Như Mặc.

“Ta không có nói đùa, đây là con của chúng ta. Trong trang viện kia, ta với người đã có quan hệ da thịt chỉ thân với nhau, cho nên Dao Quang, chúng ta thành thân đi”

Yêu kết hợp với người là vi phạm thiên đạo, hắn biết.

Tương lai xà tử xuất thân, chắc chắn đưa tới thiên lôi đại kiếp nạn, hắn cũng biết!

Sau chuyện này, con đường thành tiên của hắn khó có thể thành, hắn lại càng biết.

Nhưng hắn không muốn Bắc Dao Quang vì hắn mà hủy đi sinh mạng của mình, tuy nói rằng hắn vì báo ân mà ở bên cạnh nàng nhưng cũng chính hắn đã hại nàng lâm vào cảnh này. Nếu nản đã thích hắn như thế, hẳn hi vọng có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, làm cho nàng an tâm. Hắn sẽ cho nàng một gia đình giống như gia đình của nhân loại, hắn sẽ là trượng phu của nàng, cùng nàng nuôi dạy con cái, tuy rằng với hắn những chuyện này đều hết sức xa lạ nhưng hắn nguyện ý thử một lần, chỉ mong có thể giữ lại nụ cười vui vẻ của nàng.

” Như Mặc, đủ rồi! Rất hoang đường! Người nói chúng ta đã từng lên giường? cho dù là thật thì cũng chưa quá mười ngày, người không nghe đại phu nói sao? Đứa nhỏ trong bụng ta đã hơn một tháng, một tháng trước ta còn không biết ở nơi nào? sao lại có hài tử của người? Ta đã nói rồi, ta không cần người đồng tình, ta tự mình giải quyết chuyện của mình”

” Hơn một tháng tiền, chúng ta ở đào yêu cốc!”

” Có ý tứ gì?”

” Đào yêu cốc là nơi bán tiên, ở đó một ngày bằng nhân gian ba mươi năm, chúng ta đã ở đó một đêm, người không biết là thời gian đã trôi qua rất mau nhưng quả thực là như vậy, cho nên đúng là chúng ta kết hợp thể xác đã hơn một tháng.”

Một câu này nói xong, không khí hoàn toàn im lặng.

Bắc Dao Quang không dám tin nhìn chăm chú biểu tình của Như Mặc “ những gì người nói đều là thật?”

” Đúng vậy!” Như Mặc gật đầu.

” Người cố ý mang ta đến đào yêu cốc sao?” sự bi thương lúc trước đã biến thành tức giận.

” Đúng vậy!” Như Mặc lại lần nữa gật đầu.

” Vì cái gì?” Bắc Dao Quang không nghĩ thừa nhận nàng vẫn là cái đứa ngốc, cho nên nàng phải phải biết rằng Như Mặc vì cái gì phải đối với nàng như vậy “ người rõ ràng là lên giường cùng với ta, sau đó lại làm bộ như không có gì, lãnh đạm, xa cách ta, còn trở mặt nhìn ta ta nhiệt tình, đau khổ quần quýt, theo đuổi người. Nghe người nói một câu ngọt ngào với ta liền cảm thấy hưng phấn không thôi, thấy người tươi cười một cái thì thần hồn điên đảo, ta không phải quá ngu ngốc hay sao? Ta quả thực là ngu xuẩn, cùng một nam nhân lên giường mà không biết, nếu lần này không phải ta ngẫu nhiên phát hiện mình mang thai chắc vĩnh viễn người cũng không nói cho ta biết bí mật này, có phải hay không?”

Như Mặc trầm mặc không nói, hiển nhiên là cam chịu!

” Đùa giỡn ta có phải vui lắm hay không? Vì cái gì? Nếu người thực sự chán ghét ta, người có thể đuổi ta đi, nếu người đuổi ta đi, Bắc Dao Quang ta cũng không mặt dày đến nỗi không đi, nhưng vì cái gì người lại đối xử với ta như vậy? nếu người không thể thích ta, không có khả năng yêu ta, vì cái gì còn muốn cưỡng chiều ta, còn hứa hẹn vĩnh viễn không nói dối ta, Như Mặc người là kẻ đại lừa đảo”

Chuyện này so với việc Bắc Dao Quang mặc thanh kỳ diệu biết mình mang thai còn đả kích nhiều hơn, bởi vì một khắc trước nàng vì không biết đứa nhỏ vì sao mà có nên thống khổ và chán ghét chính mình, lại thấy xấu hổ vì không xứng với Như Mặc, hận bản thân mình sao không chết đi, nhưng lúc này ông trời lại trêu chọc nàng, cho nàng biết căn nguyên mọi đau khổ của nàng đều do Như Mặc tạo thành, Bắc Dao Quang làm sao có thể nhận?

Tất cả ý niệm, tất cả kiên trì, tại đây một khắc đều sụp đổ! Bắc Dao Quang cảm thấy nàng thực sự mệt mỏi, có lẽ khi nàng rơi xuống đây không phải ông trời muốn ban cho nàng một mỹ nam mà muốn Như Mặc hủy hết thân của nàng “ người nói a, Như Mặc, người cho ta một lời giải thích, để ta dù có chết cũng hiểu được một chút. Người sao không để ta chết trong hang động tối om đó, vì cái gì phải cứu ta, vì cái gì?”

“Không để người đi là vì ba ngàn năm trước người có ơn với ta, ta cứu người là vì muốn trả lại ân tình đó, trong hang động dưới lòng đất, người cắn ta, đã hút vào máu của ta, máu này có tính dâm, ngày đó trong trang viện người bị máu kia thúc giục tình mà toàn thân đau đớn, nếu không có quan hệ thể xác thì không thể giải được, cho nên ta với người cũng bắt đầu từ đó. Tâm nguyện lớn nhất của ta là đắc đạo thành tiên đương nhiên không muốn liên lụy nhiều với hồng trần thế tục, sau khi cho người uống kim đan để tăng cường sinh lực, ta đã che giấu chuyện có da thịt chi thân với người, nhưng không ngờ ta không khống chế được tình hồng trong người người, làm cho người thực sự mang thai nên mới có chuyện hôm nay, ta biết ta đã làm sai rất nhiều đối với người nhưng thực sự không phải ta có ý định lừa người, Dao Quang, ta nguyện ý chấp nhận mọi trừng phạt của người, chỉ hi vọng người lấy an nguy của bản thân làm trọng”

Mấy ngàn năm qua, chưa bao giờ Như Mặc lại nói một hơi dài như vậy, hẳn cũng chưa bao giờ phải giải thích với bất kỳ ai, nhưng lúc này hẳn không giải thích không được, Bắc Dao Quang tinh thần hỗn loạn,

ánh mắt thống khổ lại châm chọc làm cho ngực hần đau giống như bị kim châm, cảm giác này từ lúc hần chào đời đến giờ lần đầu tiên mới có.

” Báo ân? Ha ha! Rất buồn cười, Như Mặc, ngươi cho là đang đóng phim sao? Tiếp theo có phải ngươi nói cho ta biết ngươi là bạch xà ngàn năm mà ta từ năm trăm trước đã cứu ngươi từ trong tay mục đồng, sau đó đời này ngươi muốn lấy thân để báo ân của ta đúng không? Ngươi cho là đã diễn vở “ tân bạch nương tử truyền kỳ sao?”. Bắc Dao Quang cười lạnh nhìn hần, trong mắt còn hoen lệ nhưng lại cố không cho nước mắt chảy ra, lời nói châm chọc, làm cho vết thương trong lòng nàng càng lúc càng đau hơn.

” Ngươi nói đúng, ta thực sự là một con rắn, ba ngàn năm trước ngươi là một ngư nương đã giúp ta thoát khỏi tay đánh cá, vì muốn báo ân của ngươi ta tìm ngươi suốt ba ngàn năm vẫn không có kết quả, khi ta sắp trải qua thiên kiếp cuối cùng thì ngươi lại từ trên trời rơi xuống đúng vào chỗ huyết động trong lòng đất nơi ta đang tu luyện, ta không biết “ tân bạch nương tử truyền kỳ” mà ngươi nói là gì, nhưng ta thực lòng muốn đáp trả ân tình của ngươi đối với ta”. Như Mặc nói thực lòng, vẻ mặt còn toát ra mấy phần bi thương, không có lời nào biện hộ ỉn, làm cho Bắc Dao Quang nghĩ muốn ai ủi hần nhưng mỗi một lời của hần làm cho nàng khó mà tin được nữa.

“Đủ rồi, Như Mặc, ngươi không cần nói cái gì mà ân tình kiếp trước gì đó nữa. Ta thực sự mệt mỏi. Ngươi nếu muốn kiên trì báo đáp ta vậy thì mua cho ta một ngôi nhà thật lớn ở Hiệp Khách thành này, lại thêm vài nha hoàn, nô bộc để hầu hạ ta, làm cho ta đời này tiền xài không hết, sau đó thì ngươi đi đi, tiếp tục quay về hang động của ngươi mà tu tiên, ân tình ngươi thiếu ta coi như đã báo xong, chúng ta không liên quan gì nữa”

“Ngươi không tin lời ta nói?”, thanh âm của Như Mặc mang theo sự ảm đạm, cô đơn, ánh mắt lại ai oán nhìn Bắc Dao Quang, làm như sự không tín nhiệm của nàng đã làm hần bị tổn thương.

“Lời của ngươi nói, còn có thể tin được sao?”, Bắc Dao Quang né tránh ánh mắt hần, cứng rắn eo mình không được mềm lòng “ nếu ngươi còn muốn báo ân, vậy thì làm theo lời của ta đi. Nếu ngươi không muốn, vậy thì ngươi qua cầu độc mộc của ngươi, ta đi đường dương quan của ta”

42. Chương 42: Thật Sự Tin

Bắc Dao Quang đưa lưng về phía Như Mặc, ngữ điệu lãnh đạm mà quyết tuyệt, đối với một nam nhân từ đầu đến cuối không nói thật với nàng, cho dù nàng rất yêu thì hiện tại tâm cũng đã nguội lạnh, bây giờ nàng chỉ muốn im lặng chờ đợi, đợi cho vết thương lòng lành lại, có lẽ không bao lâu sau, nàng sẽ phục hồi là Bắc Dao Quang như trước kia, có lẽ nàng sẽ không cần nhiều thời gian để quên một người, bất quá dù thế nào, nàng cũng quyết định sẽ cách hần thật xa.

Như Mặc có thể cảm nhận được sự đau lòng cùng bi ai trong mắt nàng, bởi vì trong hần cũng có cảm giác này, làm cho hần cảm động, cũng muốn nói cái gì đó, làm chuyện gì đó nhưng hần không biết nên nói gì, nên làm gì, dường như mỗi một lời hần nói sẽ làm cho Bắc Dao Quang khóc nhiều hơn, hần không nói thì mọi việc lại biến thành như vậy giờ, trong lòng hần cũng rối loạn thành một đoàn.

Rõ ràng là muốn hảo hảo báo đáp nàng, rõ ràng là muốn làm cho nàng sống vui vẻ mỗi ngày, rõ ràng là muốn thỏa mãn hết thấy các nhu cầu của nàng, thế nhưng còn chưa làm được gì thì đã làm cho nàng thương tâm, khổ sở, không muốn nhìn thấy hần nữa. Hết thấy mọi sai lầm này đều là do hần không nên có quan hệ thể xác với nàng sao? Hay là ngay từ đầu hần nên ngăn cản nàng? Hay là không nên mang nàng đi vào đào yêu cốc?

Tâm tư Như Mặc rối bời, mấy ngàn năm qua hần luôn bình ổn như nước chưa từng có việc gì làm hần phải phiền lòng, bận tâm, hần cho tới giờ luôn rất bình tĩnh, tự chủ, biết mình muốn gì nhưng hiện tại thì không phải nữa. Không thể tiếp tục tu tiên, sự nuối tiếc cũng không nhiều như hần nghĩ, vậy thì cái gì làm cho hần trở nên rối loạn như vậy?

Có lẽ hẳn cần thời gian để bình tĩnh suy nghĩ một chút, tự hỏi bản thân một chút, lại nhìn về phía Bắc Dao Quang, thấy nàng tóc tai rối loạn, dường như từ khi gặp hẳn, nàng chưa từng có một ngày an ổn, bọn họ dường như trong lúc vô ý đã làm hỏng hết cuộc sống của đối phương. Có lẽ nên trở lại núi vài ngày để bình tĩnh suy nghĩ, nàng đã có Tóc Đen bảo hộ, hơn nữa còn có Thanh nhi và Trần Châu chiếu cố nàng, chờ khi hẳn trở lại, mọi khúc mắc sẽ được giải quyết, dù sao vấn đề bọn họ phải đối mặt không chỉ có bao nhiêu đây thôi “ta đáp ứng người, sẽ làm như người muốn”

Bắc Dao Quang nghe xong lời hẳn, bả vai run lên, nhưng lập tức đã dùng ngữ điệu bình tĩnh nói “tốt lắm, chúc mừng người từ nay về sau được tự do, cũng mong người sớm ngày hoàn thành tâm nguyện”

Như Mặc thấy nàng nghĩ một đằng làm một nẻo, trong lòng cũng không có vui mừng, nhớ tới dọc đường đi nàng luôn tươi cười, tiếng cười như châu như ngọc hoàn toàn đối lập với vẻ cứng rắn, lạnh lùng và xa cách lúc nàng, trong Như Mặc lại hoảng lên “ta để Thanh nhi cùng Trần Châu ở lại chiếu cố người, mang thai xà tử giai đoạn đầu có thể làm cho người chịu khổ sở một chút, ta để lại kim đan, nếu có cảm giác đau đớn thì hãy dùng, sẽ giúp giảm đau, còn có...”

” Không cần! Thanh nhi cùng Trần Châu là hạ nhân của người, xin mời mang đi cho. Chuyện đứa nhỏ cũng không quan hệ với người, ta đối với những gì người nói, một lời cũng không tin nữa, cho nên đứa nhỏ này là của ta, ta sẽ tự mình xử lý nó. Người đi, ta sẽ tự mình vào trở về Hiệp Khách thành, hi vọng sau khi ta đến nơi, hết thấy mọi việc đều đã được chuẩn bị tốt”

Bắc Dao Quang không đợi hẳn nói xong liền không chút khách khí cắt ngang “còn có, nếu người sợ ta sẽ tự tử thì không cần lo lắng, ở quê của ta, nữ nhân lên giường cùng nam nhân một lần cũng không có nghĩa gì, ngay cả một nữ nhân ngu xuẩn nhất cũng sẽ không vì vậy mà tự sát, ta tất nhiên lại càng không”

” Dao Quang, vì cái gì phải nói như vậy! Người hẳn là biết, ta căn bản không có ý như vậy, ta chỉ muốn có người chiếu cố người, người hiện tại không muốn nhìn thấy ta, ta hiểu được, ta sẽ rời đi đến khi nào người muốn gặp ta mới thôi, ta biết ta giấu diếm làm cho người rất khó chịu, nhưng chẳng phải nhân loại các người thường nói “nhân phi thánh hiền, thực có thể vô quá” sao? (con người không phải thánh, sẽ có lúc sai lầm), nếu có thể, ta hi vọng người có thể tha thứ cho ta một lần, tất cả những gì ta đã làm, những gì ta từng hứa hẹn đều là thật lòng, xuất phát từ chân tâm”

Như Mặc nghe nàng nói lại càng phiền hơn, hẳn không hiểu tâm tư và cảm xúc của nhân loại nhiều lắm, trong đầu luôn phân chia mọi việc thành hai cách có thể làm và không thể làm, nhưng Bắc Dao Quang lại không giống hẳn, mọi quyết định của nàng dường như đều bị cảm giác chi phối, làm cho hẳn không biết khi nào nàng giận hẳn, giận vì cái gì lại càng không biết làm thế nào để nàng nguôi giận.

” Không có gì ‘hẳn là’, ta cùng với người quen biết cũng không bao lâu, trên thực tế hiểu nhau rất ít, ta ngày hôm qua còn cho rằng hiểu người thêm một chút nhưng giờ thì ta không dám chắc nữa. Nếu chưa từng hiểu nhau thì không cần nói tới tha thứ, huống chi người không làm sai cái gì, từ đầu đến cuối đều do ta một lòng quán quyết lấy người mà thôi, người phải thành tiên, cho nên giấu diếm cùng lãnh đạm ta là chuyện bình thường. Chúng ta không cần phải tiếp tục nói tới chuyện này, người nói người là xà tinh, vậy thì quay về núi của người đi, ta là nhân loạn, ta cần có cuộc sống trong thế giới của ta, Thanh nhi cùng Trần Châu nếu là người của người thì nên đi cùng người, ta không muốn bên cạnh mình lại xuất hiện không thuộc loại của mình. Ta sẽ có người chiếu cố”

Bắc Dao Quang cự tuyệt rất quyết liệt, không để cho Như Mặc một đường lui, nếu phải cắt đứt vậy thì cắt cho đứt khoát, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì làm ình hi vọng, như vậy có nghĩa làm cho người ta thêm thất vọng hơn, nhớ lại mấy ngày qua, nàng không biết nên cười hay khóc, nàng thể nhưng lại mặc thanh kỳ điệu mà mang thai, lại là đứa nhỏ của xà tinh.

Càng kỳ quái hơn là lúc này nản và Như Mặc lại đổi chỗ cho nhau, lúc trước nàng luôn cẩn thận quan sát sắc mặt của hẳn, để ý vui buồn của hẳn, hiện tại là hẳn đang nhìn sắc mặt của nàng mà nói chuyện, nhưng nàng không hề có chút vui vẻ, nàng thậm chí nghĩ nên cách xa hẳn, có lẽ không nhìn thấy sẽ không thương tâm, không nhìn thấy sẽ không nhớ mình bị lừa gạt và ủy khuất.

” Dao Quang, người sao phải cự tuyệt tất cả như vậy? Cho dù ta làm cái gì thì điều kiện tiên quyết của ta cũng là mang lại cho người vui vẻ và hạnh phúc”. Như Mặc xác định nếu hiện tại có người lấy đi đạo hạnh ngàn năm của hẳn thì tâm của hẳn cũng không khó chịu như vậy, hẳn muốn bùng nổ, hẳn không biết tính

cách nữ tử nhân loại lại có lúc quật cường như thế, có thể làm cho người ta hận đến căn rằng, vẫn là Bắc Dao Quang là trường hợp đặc biệt sao? Mỗi câu của nàng cứ như gai đâm vào tim hắn, lúc sáng nàng còn nói cười lấy lòng hắn nhưng giờ thì hoàn toàn vạch rõ giới hạnh với hắn, nàng còn như hận vì đã quen biết hắn, hắn cũng rất muốn xoay người bỏ đi, mấy ngàn năm qua chưa có ai dám dùng thái độ lạnh nhạt để nói chuyện với hắn, chứ đừng nói là cự tuyệt ý tốt của hắn nhưng nghĩ đến nàng lúc này đang mang thai con của hắn, thân thể nàng thực sự sẽ có nguy hiểm, hắn không thể cũng tùy hứng và để cho sự tức giận chi phối như nàng được.

Bắc Dao Quang lấy tay che hai tai lại, rồi giống như điên mà xoay người hướng về phía Như Mặc rống lên “ hi vọng ta khoái hoạt và hạnh phúc? Như Mặc, quá muộn, nếu người thực sự hi vọng ta như vậy thì sau khi cùng ta lên giường nên nói cho ta biết, khi đó ta chẳng những vui vẻ, hạnh phúc mà còn mừng như điên nhưng bây giờ thì không có gì để nói, người thử tưởng tượng xem người là một xử nữ nhưng lại tìm đến đại phu để mua mị được, mục đích là thực hiện kế sách gạo nấu thành cơm, kết quả đại phu lại nói người đã mang thai một tháng thì cảm giác thế nào? Người không thể nghĩ ra, vậy thì ta nói cho người biết, cảm giác như trời sập xuống. Tận thế, người biết không? Ta thậm chí còn không biết đứa nhỏ này sao lại có trong bụng ta, bởi vì ta hoàn toàn không có trí nhớ, người có biết cảm giác khủng hoảng này không? Ta nghĩ người không biết, người hết thấy đều không biết, còn mặt mũi nào nói sẽ mang hạnh phúc cho ta? Như Mặc, người chẳng lẽ không thấy người nói quá dễ dàng sao? Đủ rồi. Thật sự là chịu đủ rồi. Ta không muốn tiếp tục nói nữa, nói tiếp chỉ làm ta nhớ tới những chuyện không vui, người đi đi”

Bắc Dao Quang nói xong, không liếc mắt nhìn Như Mặc một cái liền bước đi, tâm thần bất ổn nên nàng cũng không nhìn thấy trên mặt đất nổi lên một hòn đá, không kịp tránh né, không kịp kêu la thì đã té xuống, Như Mặc cả kinh vội lướt tới, đỡ được nàng trước khi nàng té xuống đất, ôm nàng trong ngực, cảm giác trái tim của mình cũng theo cú ngã của nàng mà rớt ra ngoài, nếu nàng thực sự ngã xuống, hậu quả không biết sẽ thế nào “ Dao Quang, người không sao chứ?”

Bắc Dao Quang cũng nghĩ mình sẽ té chắc rồi nên nhắm mắt chờ đợi đau đớn tiến tới, nhưng không có lại còn nghe giọng nói thân thiết của Như Mặc, mở to mắt, quay đầu sang chỗ khác không nhìn hắn “ ta không sao, mời buông ta xuống, trước khi trời tối, ta còn phải quay lại Hiệp Khách thành”

” Bắc Dao Quang, người có thể không cần cự tuyệt đến mức như vậy không? Hiện tại thân thể người đã không như trước, nếu muốn sống khỏe mạnh, bình an thì người cần phải cẩn thận chiếu cố mình cho tốt”. Như Mặc rút cuộc cũng đã phát hỏa, chưa từng thấy nữ nhân nào mạnh miệng như vậy, làm cho người ta thực muốn giáo huấn nàng nhưng lại không thể ra tay.

“Ta như vậy là do ai hạ?”, vốn đang tức giận lại buồn đau, Bắc Dao Quang nghe những lời này của Như Mặc lập tức cũng phát hỏa, chống lại ánh mắt của hắn, lạnh lùng hỏi lại.

Đón nhận ánh mắt như có lửa của nàng, lửa giận trong lòng Như Mặc như bị hắt một chậu nước đá, nháy mắt bị dập tắt, lần đầu tiên lảng tránh ánh mắt nàng, nhẹ nhàng thở dài nói “ ta đưa người trở về”

Bắc Dao Quang thấy hắn không hé răng, cũng không nhiều lời nữa quay đầu đi chỗ khác, tiểu thúy xà lúc này lại từ trên người Bắc Dao Quang bòn xuống đất, nhìn thấy Như Mặc ôm nàng đi một đoạn khá xa mới biến thành một đạo lực quang, không một tiếng động mà biến mất, ngấm lại nó cũng là một con rắn đáng thương a. Xà quân đại nhân cùng chủ nhân nhân loại của nó cãi nhau, sủng vật như nó lại không thể can thiệp, không thể xem như không biết, càng không thể nói với người khác, hiện tại nó còn phải đi mua nhà cho chủ nhân theo lệnh của Xà quân đại nhân, sau này trở thành gã sai vặt kiêm luôn bảo vệ, nó thực sự là một con rắn vất vả nhất trên thế giới a.

Tiểu thúy xà nghĩ tới nghĩ lui, thấy thế nào cũng là nó quá bất hạnh, sớm biết như vậy thì không nên đem theo đám rắn của hắn đi tìm Bắc Dao Quang,, làm cho nó trở thành sủng vật kiêm người hầu như bây giờ, bất quá nghĩ lại, Xà quân vĩ đại của xà tộc còn bị chủ nhân nhân loại của nó hạ đo ván, nó lại cao hứng hơn. Dù sao từ nhỏ nó đều nghe kể những thành tích của Xà quân nói đại nhân, nói hắn rất nhanh sẽ trở thành tiên, nói hắn sẽ là người kế vị Thủy Long Thần Quân, là nhân vật thứ hai của xà tộc trở thành tiên, có thể làm sủng vật của chủ nhân coi như là sự kiện vinh hạnh nhất của nó.

Nghĩ đến đây, tiểu thúy xà liền lại cao hứng lên, cảm thấy được nó là kẻ may mắn nhất xà tộc.

Dùng hết pháp lực, cuối cùng nó cũng biến thân thành một thiếu niên tuấn mỹ, đáng yêu, dù không khẳng

định có ai dám bán nhà ột tiểu hài tử hay không, pháp lực của hắn không đủ duy trì trong thời gian dài nhưng nếu mua một căn nhà chắc là vẫn đủ.

Cầm một đồng ngân phiếu, trong thời gian nhanh nhất nó cái mua được một ngôi nhà của một nhà giàu ở thành tây, chủ nhân căn nhà không ngờ hắn căn nhà của hắn lại có giá trị như vậy, số tiền này cũng đủ để hắn mua mấy chục ngôi nhà lớn khác, vì vậy rất sợ tiểu thúy xà dối ý nên vội đem khế ước nhà đất dúi vào tay hắn, rồi lập tức ra lệnh cho thê thiếp, nô bộ trong thời gian một nén nhanh dọn đi hết, làm cho tiểu thúy xà choáng váng, tán thưởng nhân loại làm việc mau lẹ, hiệu suất cao như vậy.

Nhìn kỹ căn nhà thấy dụng cụ đều được bài trí sẵn, không cần phải đi mua thêm, tuy căn nhà này ở phía tây nhưng không cách xa trung tâm lắm, lại có khoảng cách với mấy căn nhà gần đó, xem như là trong động có tĩnh, tin tưởng Xà quân đại nhân cùng chủ nhân sẽ thích, nó cuối cùng cũng có thể báo cáo kết quả công tác.

Tiểu thúy xà dào dạt đắc ý gật gật đầu, lập tức lại biến thành một đạo lục quang bay đi, rồi lại thấy lặng yên không tiếng động xuất hiện sau lưng Như Mặc, sau đó cẩn thận chui vào ống tay áo của Bắc Dao Quang, không dám đụng vào da thịt của Bắc Dao Quang, sợ nàng phát hiện nó đã từng rời đi.

Như Mặc vừa thấy tiểu thúy xà trở về, liền biết sự tình đã làm tốt, nhưng bước đi vẫn như cũ, không nhanh không chậm ôm Bắc Dao Quang đi, hi vọng trước khi đến nơi, hắn có thể nghĩ ra phương pháp giải quyết.

Mặc dù cả hai đều không nói lời nào, hơi thở cũng giống như cũ, Bắc Dao Quang vẫn ngửi được hương hoa đào trên người Như Mặc, tâm không tự chủ mà nhớ tới lúc hai người ở trong đào yêu cốc chơi trò hỏi đáp, cùng ở trong cốc một đêm nhưng bản thân mình không tìm ra chút mùi hoa đào mà trên người hắn thì lại có, chỉ là nhẹ nhàng nhưng lại không biến mất, nam tử này ngay cả mùi hoa cũng quyến luyện hắn, xuất trần bất nhiễm như vậy, tùy hứng ở trong hồng trần lại dùng vẻ mặt bàng quan nhìn xem nhân tình thế thái, chính mình như thế nào lại có liên hệ với hắn như vậy? nhiều lần từng ao ước có thể được hắn ôm đi, nhưng khi giấc mơ thành hiện thực thì lại là lúc hạ quyết tâm trở thành hai người xa lạ, nghĩ lại càng thấy lòng thêm chua xót.

Thời gian chia ra một giây lạ dài như vô tận, Bắc Dao Quang không ngừng hít lấy mùi cơ thể của Như Mặc, nhin không được nước mắt lại tuôn trào, đây là mềm lòng, mà hiện tại nàng vẫn còn phần nợ, nàng không cho phép mình không có lập trường, dễ dàng tha thứ như vậy, cố gắng kiềm chế nước mắt, lạnh lùng nói “để ta xuống dưới đi, ta tự đi”

” Không được, ta đưa ngươi trở về! Ngươi nếu không muốn nhìn thấy ta thì sau khi ta trở về, ta sẽ đi”, Như Mặc nhì phía trước, không dừng lại, âm thanh nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

” Vậy mời ngươi nhanh lên, ta mệt mỏi, ta muốn ngủ! Ngươi đi chậm như vậy làm ta thấy không thoải mái”, Bắc Dao Quang cũng không khách khí nói.

Như Mặc hơi ngẩng ra, ưu thương nhìn nàng một cái, người ta nói xà tộc bọn hắn lãnh huyết vô tình, nhân loại bọn họ thì tốt chỗ nào, trở mặt nhanh như lật chảo, ngay cả Bắc Dao Quang thiện lương cũng trở nên lạnh lùng, quyết tuyệt như vậy, hắn quả thật không thích hợp cùng nhân loại giao tiếp. Nỗi lòng của Như Mặc cũng hạ xuống, chỉ nghe hắn đáp “ được” một tiếng, thân ảnh hai người đã biến mất, nháy mắt đã thấy xuất hiện trong căn nhà lục thúy xà vừa mua.

Bắc Dao Quang cũng cảm thấy nháy mắt khung cảnh trước mặt mình đã thay đổi, cảnh vật núi rừng hoang vắng không thấy đâu nữa mà thay vào đó là một căn phòng phong cách xa hoa, thậm chí trên bàn còn có trà nóng, cho thấy trước đây không lâu nơi này còn có người ở nhưng hiện giờ thì rất vắng lặng.

Như Mặc đặt nàng lên ghế rồi nhẹ giọng nói “ căn nhà này ta đã mua, về sau thuộc về ngươi. Nô bộ, nha hoàn sẽ do Thanh nhi chọn lựa cho ngươi, ngân phiếu và châu báu ta cũng sẽ nói Thanh nhi mang tới cho ngươi, ta về núi vài ngày, nếu ngươi muốn gặp ta, chỉ cần gọi một tiếng, ta sẽ trở lại. Hảo, hảo chiếu cố bản thân. Ta đi đây”

Như Mặc nói xong, không đợi nàng lại cự tuyệt, đã như một đạo tinh mang biến mất trong phòng, Bắc Dao Quang gất gao căn môi dưới, mới có thể khống chế được chính mình không khóc, không thét chói tai, hắn thể nhưng liền thật sự biến mất tại chỗ này, lúc trước đang ở vùng rừng núi hoang vắng, một giây sau đã ở

trong căn nhà này. Đây là chuyện không phải chỉ có võ công là làm được, chính xác thì đây là chuyện mà nhân loại không làm được, như vậy hẳn thực sự là xà tinh ngàn năm? Tất cả những gì hắn nói đều là thật?

Ông trời. Nàng thế nhưng lại gặp phải một con rắn báo ân? Nàng yêu thương một con rắn thành tinh? Bắc Dao Quang gắt gao cắn chặt môi dưới cho đến khi chảy máu, còn cho rằng chưa đủ, lại cắn đến thật đau cũng không thể làm nàng có tin được đây là sự thực, nàng không tin.

Nước mắt tràn ra như từng hạt trân châu rơi xuống, khó trách hắn không nhớ rõ ai đặt tên cho hắn, khó trách hắn không có người nhà, khó trách hắn không nhớ rõ mình bao nhiêu tuổi, khó trách hắn lại đẹp như vậy, không dính phạm trần, khó trách...Tất cả đều khó trách, hiện tại đều có đáp án, chỉ vì nó căn bản không thuộc về con người.

Suy nghĩ cẩn thận nhận rồi rõ ràng hết thấy, trong lòng Bắc Dao Quang cảm giác phức tạp đến khó có thể hình dung, nàng kinh ngạc, ủy khuất, tức giận, thương tâm, thống khổ, mâu thuẫn lại cô đơn nhưng không sợ hãi. Khi mới biết thân phận thực sự của Như Mặc, nàng đích thực có chút sợ hãi, nàng nghĩ rời xa hắn sẽ chân chính quên được hắn nhưng hiện tại nàng xác định hẳn đúng thực không phải là người, lòng của nàng lại hướng về hắn, biết hắn chỉ vì báo ân mới cứu nàng, tiếp cận nàng, bao dung nàng, chiếu cố nàng, thậm chí là khi nàng đã đuổi hắn đi, lòng nàng vẫn nghĩ về hắn.

Càng suy nghĩ, nàng càng giận bản thân. Bắc Dao Quang người là nữ nhân ngu xuẩn nhất thế giới.

Tiểu thúy xà rút cuộc nhịn không được từ trong tay áo nàng đi ra, nhìn thấy mắt nàng đỏ hoe còn dính vài giọt nước mắt, tiểu thúy xà trong lòng cũng không chịu nổi, cố hết sức dựng đứng thân hình, muốn làm nàng vui vẻ. Bắc Dao Quang nhìn chăm chú nơi Như Mặc đã biến mất một hồi lâu mới dời tầm mắt, nhìn thấy tiểu thúy xà cũng cười một cái, còn dùng sức nắm lấy chót đuôi của nó “nói, người có thể biến thành người không? Có được không? Người biến cho ta xem a. Ta thực sự ngu ngốc, thế giới này làm gì có rắn nghe hiểu được tiếng người chứ, người thông linh như vậy chắc chắn không phải là một con rắn bình thường, cho nên ta cầu người, người biến cho ta xem đi. Người làm cho ta xác định một chút, ta không phải điên cũng không bị ảo giác, mà các người đúng là rắn, không phải người, hết thấy đều là do ta gặp ác mộng, van cầu người, vật nhỏ, người không phải là sủng vật của ta sao? Vậy biến cho ta xem một lần đi”

Tiểu thúy xà hoảng sợ nhìn Bắc Dao Quang lúc đầu là hung hăng sau lại là một bộ dáng đáng thương, thật lo lắng chủ nhân nhân loại của nó vì chịu đả kích quá lớn mà điên mất rồi, nhưng nhìn nước mắt của nàng, nó cũng mềm lòng, tuy rằng có thể bị Xà quân đại nhân trừng phạt nhưng để giúp cho Bắc Dao Quang khôi phục tinh thần, lục thúy xà vẫn quyết định hóa thân cho nàng xem một lần.

Vận mình thoát khỏi tay nàng, còn chưa chạm đất đã biến thành một đồng tử mặc lục y, đầu trát song kê rất đáng yêu, quỳ xuống trước mặt Bắc Dao Quang “Tóc Đen báki kiến chủ nhân tỷ tỷ”

Bắc Dao Quang nhất thời nhảy khỏi ghế, kéo lục thúy xà đã biến thành đồng tử đến gần, sờ soạng cao thấp, miệng thì lẩm bẩm “trời ạ, là thật, người là vật nhỏ biến thân. Ta không phải đàn nằm mơ. Người gọi ta là gì? Gọi lại lần nữa”

”Chủ nhân tỷ tỷ!” Tiểu thúy xà vẫn không nhúc nhích, mặc kệ bàn tay Bắc Dao Quang để trên người hắn, chỉ ngoan ngoãn trả lời, giọng nói ngọt ngào đi vào lòng người.

Bắc Dao Quang như ở trong mộng mới tỉnh, lại giống như ngủ càng sâu,” Người lại biến trở về cho ta đi!”

Tiểu thúy xà nghe lời, lại biến thành một con rắn nhỏ nằm im lặng trong lòng bàn tay của Bắc Dao Quang, nàng vẫn không nhúc nhích nhìn hắn “xem ra đây đều là thật. Như Mặc cũng giống như nhau phải không? Thanh nhi, Trần Châu cũng vậy, đúng không?”

Tiểu thúy xà không nói lời nào, chỉ gật gật cái đầu nhỏ, Bắc Dao Quang hạ mắt, dựa vào lưng ghế, thở dài một hơi “chuyện này ta thực sự tin”

”Chủ nhân tỷ tỷ, vậy người tha thứ cho xà quân đại nhân sao?” Nếu đã biến thân cho Bắc Dao Quang xem, lục thúy xà cũng không nhịn nói nữa.

”Tha thứ? Không có gì tha thứ hay không tha thứ! Ta đã nói rồi, chúng ta từ nay về sau thành người lạ! Về sau đừng đề cập đến hắn trước mặt ta nếu như người còn xem ta là chủ nhân tỷ tỷ”, Bắc Dao Quang nhẹ giọng đáp.

“Dạ, Xà quân đại nhân đã nói qua, ta có thể không nghe lời hấn nhưng nhất định phải nghe lời chủ nhân tỷ, nếu chủ nhân tỷ tỷ đã muốn ta không nhắc tới Xà quân đại nhân, ta từ nay về sau sẽ không nói tới”, lục thúy xà ngoan ngoãn vâng lời, lại không biết rằng người mà hấn nói sẽ không nhắc tới thì đã đề cập tới hai lần.

Bắc Dao Quang nghe xong nó nói, không khỏi mở to mắt, nhìn lục thúy xà một cái, nếu nửa tháng trước có người nói cho nàng biết có con rắn biết nói tiếng người có đánh chết nàng cũng không tin, nhưng lúc này nàng đang cùng một con rắn nói chuyện, còn là nói tiếng người “vật nhỏ, người nghe, hiện tại người là một con rắn, ok? Cho nên đừng nói tiếng người, nếu muốn nói thì hãy biến thành hình người nói cho ta nghe, còn có, sau này trừ khi ta cho phép nếu không thì không được phép một mình biến thành người đi ra ngoài, hiểu chưa?”

Tiểu thúy xà vừa định nói chuyện, nhớ tới lời của Bắc Dao Quang lập tức ngậm miệng lại, nhu thuận nằm trong lòng bàn tay nàng gật gật đầu. Bắc Dao Quang thấy nó nghe lời, cũng yên tâm thở dài một hơi “vật nhỏ, hiện tại ta mệt mỏi, người dọn phòng sạch sẽ để ta nghỉ một lát. Chờ ta ngủ dậy sẽ đi dạo trong nhà một vòng, ừ, đúng rồi, nếu lát nữa bọn nó bọc đến đây, kêu bọn họ đem tặc khí trong phòng này xử lý hết cho ta”

43. Chương 43: Trần Gia Tam Thiểu

Bắc Dao Quang nhắm mắt lại nằm thoải mái trên giường, liên tục đi đường mấy ngày, lại thêm chuyện có thai đã làm cho tinh thần lẫn thể xác của nàng mệt mỏi, tuy rằng nằm trên cái giường xa lạ làm nàng có chút hoảng hốt nhưng cũng rất nhanh đi vào giấc ngủ sâu, hi vọng sau khi nàng tỉnh ngủ thì sẽ khôi phục nguyên trạng.

Tiểu thúy xà pháp lực có hạn, không thể biến thành người lâu dài cho nên sau khi Bắc Dao Quang đi vào phòng nghỉ ngơi, hấn cũng khôi phục nguyên hình nằm canh ngoài cửa. Xà quân đại nhân đã từng căn dặn hấn, một tặc cũng không được rời khỏi chủ nhân, hiện tại tuy không có gì nguy hiểm nhưng là sủng vật nên hấn biết bổn phận của mình.

Thanh nhi cùng Trần Châu liền ở phía sau, đột nhiên xuất hiện cách đó chừng năm bước, lục thúy xà lập tức khó chịu ngóc đầu lên, không có ý tốt nhìn Trần Châu, sau đó mới hóa thân thành tiểu đồng lục y, nhẹ nhàng đi về phía đại sảnh để tránh làm ảnh hưởng giấc ngủ của chủ nhân.

“Chào Thanh ca ca, tên của ta là Tóc Đen, đây là Xà quân đại nhân đặt cho, Xà đại nhân nói chuyện nó bọc linh tinh Thanh ca ca sẽ thu xếp, vừa này chủ nhân tỷ tỷ cũng có căn dặn, nói khi bọn nha hoàn, nó bọc đến đây thì đem những đồ vật tặc khí bài trí trong nhà xử lý hết. Hiện giờ chủ nhân tỷ tỷ đang ngủ, Tóc Đen pháp lực còn rất thấp, không thể duy trì hình người được lâu cho nên giờ phải trở về canh cửa đợi chủ nhân tỉnh lại. Thanh ca ca, nơi này làm phiền người”

Tiểu thúy xà đối với Thanh nhi rất là khách khí, còn đối với Trần Châu thì xem như không thấy làm cho nàng tức giận đến trừng mắt nhìn hấn nhưng lại không có cách làm gì được nó, pháp lực của nàng đều đã bị chủ nhân phong tỏa, nên nàng lúc này chẳng khác gì một tiểu nha hoàn bình thường, cái gì cũng không thể làm được. Càng làm cho nàng tức giận phát điên là nhân loại ti tiện kia thể nhưng lại mang thai xà tử của chủ nhân, phải biết rằng đây là giấc mộng của không ít nữ nhân trong xà tộc, có xà tử e rằng sau này trong mắt chủ nhân sẽ càng không có nàng. Tất cả đều do Bắc Dao Quang tạo thành.

Bất quá, nàng cũng không gấp, hừ, người và yêu kết hợp xưa nay đều không có kết quả tốt, xà tử được sinh ra nhất định sẽ có thiên lôi đến đánh, Bắc Dao Quang sinh hạ xà tử thì chắc cũng không có kết cục tốt đẹp gì, đến lúc đó chắc là sẽ chết dưới lưỡi búa của Thiên Lôi cùng với tạp chủng của nàng, ai cũng không thể bảo hộ cho nàng. Cho dù may mắn thoát chết thì một người, một xà kết hợp không biết sẽ sinh ra cái gì, có lẽ không cần nàng ra tay, Bắc Dao Quang cũng sẽ bị chính thứ mình sinh ra hù chết, nàng ta nếu thức thời, nên loại bỏ bào thai như vậy sẽ không hại chủ nhân phải chịu sét đánh cùng nàng ta.

” Đa tạ Tóc Đen tiểu đệ, mấy việc vất vả trong phủ cứ giao cho chúng ta, người đi đi, nếu phu nhân tỉnh hãy nói với ta một tiếng”. Thanh nhi cũng cười ầm áp trả lời lục thúy xà, khó trách sao chủ nhân lại yên tâm rời đi, thì ra Tóc Đen đã có năm trăm năm đạo hạnh, có nó bên cạnh Bắc Dao Quang, an toàn của nà cũng có thể đỡ lo.

” Ân!” Tiểu thúy xà đáp xong liền nhanh như chớp hóa thành một đạo lục quang bay về, tiếp tục nằm trước cửa phòng của Bắc Dao Quang.

” Thanh nhi, người vừa rồi có thấy, chỉ là một tiểu tử chưa tới năm trăm năm đạo hạnh thế nhưng cũng dám miệt thị ta”, Trần Châu thấy lục thúy xà rời đi, nhị không được tức giận mà nói.

” Trần Châu, người còn không hấp thụ giáo huấn sao? Lúc trước nếu không có phu nhân ra mặt cầu tình, người còn có thể đứng ở đây sao? Người vì cái gì còn chưa hiểu? Chủ nhân không thích người, nếu thích thì từ một ngàn năm trước đã là như vậy, cần gì phải đợi tới bây giờ? Người vẫn không nên ôm ấp giấc mộng không thực tế đó”. Thanh nhi thấy nàng vẫn còn bốc đồng, không khỏi tức giận mà mắng.

” Thanh nhi, người bớt ra vẻ thông minh mà giáo huấn ta đi, không biết ai ở trước mặt một nhân loại ti tiện khóc rống lên để cầu được ở lại, nhìn chặt vật không chịu nổi, không phải người thích nàng ta sao? Hiện tại thì người đã thấy, nàng đã có mang xà tử, người càng không có cơ hội. Thế nào, trong lòng tự vị thế nào? ta thực bội phục người còn có thể kêu phu nhân thân thiết như vậy, Thanh nhi, người tốt hơn so với ta chỗ nào? vậy còn có mặt mũi để giáo huấn ta sao?”. Trần Châu vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, bộ dáng ngang ngược, kiêu ngạo, ra sức châm chọc, khiêu khích Thanh nhi.

Thanh nhi trong mắt cũng toát ra vài phần thống khổ, vì cái gì Trần Châu nàng cho tới bây giờ cũng không nhìn xem, ánh mắt của hần chưa từng rời khỏi nàng a, hần giúp Bắc Dao Quang cũng vì muốn chặt đứt ý niệm của nàng, làm cho nàng nhìn thấy mình vẫn ở bên cạnh nàng, hiện giờ nghe Trần Châu nói năng hồ đồ như vậy. Tình cảm của hần nhất định không có kết quả sao?

” Quên đi! Trần Châu, người nên làm việc!” Thanh nhi xoay người, không muốn tiếp tục tranh luận, dù sao một ngàn năm qua cũng đều là như vậy, cũng chỉ là nàng không nhìn đến hần mà thôi, cũng không có nhiều thống khổ hơn nữa.

” Người như thế nào không nói? Bị ta nói trúng? Người chột dạ? Người nếu là nam nhân, nếu thực thích nàng thì người phải đem tạp chủng trong bụng nàng trừ bỏ, sau đó mang nàng cao chạy xa bay, nếu không sớm muộn gì cũng có ngày nàng sẽ chết dưới búa của Thiên Lô, người rõ ràng hơn ta, người mang nàng đi, ta ở lại bên cạnh chủ nhân, ai cũng được hoàn thành tâm nguyện, không tốt sao?”. Trần Châu muốn giết dây Thanh nhi làm hại Bắc Dao Quang, còn cho rằng mình đã nghĩ ra một chủ ý rất vĩ đại.

“Đủ rồi. Trần Châu. Ta lần cuối cùng cảnh cáo người, đừng đánh chủ ý với phu nhân, nếu không hậu quả kia người và ta đều không gánh nổi, hiện giờ đạo hạnh ngàn năm của người đã bị phong tỏa còn không an phận thì chính là tự chịu chết, chủ nhân nếu giết người thì là vi phạm luật trời nhưng nếu là giết người thì chẳng vấn đề gì”

Thanh nhi quả thực không thể tin được Trần Châu dám có ý nghĩ bất kính đó, trừ phi chính Bắc Dao Quang lên tiếng, nếu không thì đừng ai mơ tưởng đụng được đến bụng của nàng. Như Mặc trước khi về núi đã nói cho hần biết để hần phân biệt nặng nhẹ, theo lời Như Mặc thì xà tử này hần cam chịu để Bắc Dao Quang sinh hạ. Nếu đã vậy thì hần phải đảm bảo cho Bắc Dao Quang mẫu tử đều bình an, còn tưởng rằng Trần Châu sau chuyện lần trước sẽ có được bài học, xem ra là hần quá ngây thơ rồi, Trần Châu căn bản là loại người cố chấp, nhiệm vụ của hần bị trắc trở, khó khăn rồi.

” Không cần người nhiều chuyện!” Trần Châu ngoài miệng mặc dù lạnh lùng nhưng thực ra trong lòng vẫn còn sợ hãi sự tức giận của Như Mặc, nếu không có cơ hội hết sức thuận lợi, nàng chắc chắn sẽ không ra tay với Bắc Dao Quang.

” Người đừng quên, mạng của ta cùng người lúc này buộc chung một chỗ, nếu người phạm tội gì thì ta cũng bị liên lụy, đến lúc đó đừng trách ta vô tình với người trước. Còn không mau đi quét dọn phòng ốc?”. Thanh nhi lãnh đạm nói, tuy không muốn dọa nàng nhưng Trần Châu cũng không phải là người tự giác, nếu hần không quả nàng thật chặt thì thật sự sẽ có ngày nào đó nàng làm hại chính cái mạng nhỏ của mình.

” Thanh nhi, người cho người là người nào, người dựa vào cái gì ra lệnh cho ta? Chỉ bằng người so với ta nhiều hơn mấy trăm năm đạo hạnh sao? Hừ! Hiện tại đều bị chủ nhân phong tỏa, ai sợ ai?. Thấy Trần Châu kêu ngạo bất tuân, Thanh nhi nhướn mày, gờ lòng bàn tay đã tụ thành quang lên “ bằng cái này, người cho rằng chủ nhân yên tâm để người ở bên cạnh phụ nhân sao? Nếu không phải phụ nhân nể mặt sự cầu tình của ta, người căn bản không có cơ hội tiếp tục ở bên cạnh phụ nhân, chủ nhân phong tỏa đạo hạnh của chúng ta là đúng, bất quá trước khi chủ nhân rời đi đã giải khai cho ta mất trăm năm công lực, cho nên đối phó người thì ta dư sức. Nếu không muốn ta dùng định thân thuật ở trong phòng thì ngay lập tức đi làm việc cho ta”

” Hảo, Thanh nhi! Người điên rồi! Hy vọng có một ngày người không bại trong tay ta, nếu không, ta nhất định sẽ đối xử “tử tế” với người”. Trần châu ghen tỵ và phẫn hận nhìn lòng bàn tay của Thanh nhi một lúc mới phất tay áo, xoay người bỏ đi.

Thanh nhi thấy nàng đi rồi mới vô lực ngã ngồi trên ghế, nở nụ cười khổ, hắn đã sớm bại trong tay nàng, cần gì phải về sao? Chỉ là nàng không biết mà thôi, nếu không vì thích nàng, hắn sao phải bỏ cả tự tôn mà đi khóc lóc cầu xin Bắc Dao Quang? Cũng là vì thành toàn cho tâm nguyện không muốn rời khỏi Như Mặc của nàng nhưng nàng không hề nhìn thấy những gì hắn phải trả giá, hiện tại còn cừu hận hắn. Không phải hắn không nghĩ tới chuyện buông tay với nàng, nhưng nghĩ tới tâm hắn lại đau, vẫn không hạ quyết tâm được, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp với khát vọng trong lòng.

Mất mát một hồi lâu, Thanh nhi lấy lại tinh thần, biết rằng lúc này không phải là thời điểm để quan tâm đến tâm tình của hắn mà điều quan trọng nhất là Bắc Dao Quang đã quyết định ở đây an cư lạc nghiệp, mà Thanh nhi hắn sau này trở thành quản gia của nàng, đương nhiên là sẽ quản lý và xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà cho thỏa đáng. Đây chính là nhiệm vụ chủ nhân đã giao phó cũng là bổn phận hắn nên làm.

Sửa sang lại áo bào xanh thẫm, cẩn thận nhìn lại cách bài trí trong sảnh đường, lắc đầu một cái, đúng là tục tằn quá mức, khó trách Bắc Dao Quang không thích, nhớ lại cách bài trí của những nhà giàu hắn đã từng ở qua, Thanh nhi lập tức vận dụng pháp lực đem những thứ không vừa mắt biến đi để lại một gian phòng trống rỗng, sau đó lại với những gia cụ khác đến, nếu lúc này có người nào đến sẽ kinh ngạc vì cảnh các chậu hoa, gia cụ bay liệng trên trời như chim.

Ở giữa phòng vốn đặt bức tranh Chiêu Tài Tiến Bảo thì giờ đã thay bằng cảnh thác nước chảy từ trên núi xuống, thảm đỏ trải sàn cũng được thay bằng đá tảng bóng loáng, rèm cửa màu vàng kim được thay thế bởi màu lam trầm ổn, hoa văn điêu khắc trên cây cột trong phòng cũng bị xóa bỏ, khôi phục về vốn có, hai bên là nhánh thủy tiên tươi mát rũ xuống, dụng cụ uốn trà cũng được thay mới toàn bộ. Sảnh đường được đổi mới toàn bộ chỉ trong thời gian một nén nhang.

Có kinh nghiệm bố trí sảnh đường, những nơi khác cũng được Thanh nhi nhanh chóng thu xếp ổn thỏa, không bao lâu tất cả thư phòng, phòng chủ nhân, phòng khách, hoa viên, thậm chí là phòng bếp và phòng chứa củi...đều được hắn chỉnh đốn và cải cách, cuối cùng chỉ còn chờ thay cái bảng hiệu ở phía trước nữa là đại công cáo thành.

Một đồng việc như thế, bao nhiêu hạ nhân, làm trong bao nhiêu lâu mới xong?

Quả nhiên vẫn là có pháp lực vẫn tốt hơn nhiều, tâm tình Thanh nhi tốt lên, vươn ngón trở cùng ngón giữa của tay phải kẹp lại, trong không trung khoa chân múa tay vài cái đã có một tấm giấy viết thông tin tuyển nha hoàn, phó dịch trong tay, Thanh nhi quay lòng hài lòng nhìn toàn bộ phủ đệ đã được thay đổi, nhanh chóng mở cửa lớn đi ra ngoài, đem tờ thông báo dán bên cạnh cửa.

Ngẩng đầu nhìn tấm bảng hiệu viết bằng sơn màu vàng ở phía trên, mũi chân điểm nhẹ một chút đã thấy bay lên tháo tấm bảng hiệu đem xuống, người còn chưa chạm đất đã nghe sau lưng vang lên tiếng trầm trộ khen ngợi “ tiểu huynh đệ, hảo khinh công a”

Thanh nhi sớm biết phía sau có người, dù sao nơi này không phải quá hẻo lánh, trước cửa lại là đường lớn, có người qua lại cũng là bình thường nên cũng không lấy làm ngạc nhiên, khi người chạm đất, chỉ hơi quay lại nhìn người vừa tới mỉm cười nói “ công tử quá khen, chút tài mọn lại dám khoe ra, thật làm cho công tử chê cười”

Hai người đều có chút kinh ngạc vì đối phương dung mạo thật tốt, Trần Bạch Ngọc không ngờ chỉ là một hạ

nhân mà thiếu niên này chẳng những có võ công cao siêu mà khuôn mặt cũng rất tuấn tú, không có sự hèn mọn của hạ nhân mà còn rất trầm ổn, thực không biết là dạng chủ nhân nào đã dưỡng nên một hạ nhân như thế, thực là cho hấn hâm mộ.

Thanh nhi cũng ngoài ý muốn, không ngờ thế gian lại có một nam tử xuất trần như thế, hấn vốn nghĩ chỉ có chủ nhân cùng với xà tộc bọn hấn mới có khí chất đó, nhưng nam nhân trước mắt này so với chủ nhân không thua kém, mày kiếm oai hùng, làn da trắng như bạch ngọc không tỳ vết, phong tư bên ngoài đặc biệt tuấn tú, càng làm cho người ta ngây ngẩn là phong cách tiêu sái, gờ tay nhắc chân đều rất phong nhã, có thể nói là rồng trong loài người. Có thể lấy ánh trăng để so sánh với hấn, vì vậy hai tùy tùng đi theo phía sau mặc dù cũng rất anh tuấn nhưng cũng bị lu mờ.

” Tiểu huynh đệ khiêm tốn, khinh công trác tuyệt như vậy nếu chỉ là công phu mèo ba chân thì thực không biết còn gì để so sánh với. Tại hạ là Trần Bạch Ngọc, xin hỏi danh tính của tiểu huynh đệ là gì?” Trần Bạch Ngọc vẽ mặt thật tình muốn kết bạn.

Thực ra người ở Hiệp Khách thành không ai không biết đến Trần gia tam thiếu, Trần Bạch Ngọc, dù không quen biết hấn nhưng nghe ba chữ Trần Bạch Ngọc cũng đều tán thưởng không thôi. Bởi vì toàn bộ Hiệp Khách thành gần như đều là gia sản của Trần gia, chủ thành đương nhiệm Trần Ly cũng chính là cha của hấn, mà Trần Ly dù có tới chính thê thiếp thì cũng chính sinh được hai nữ một nam, Trần Bạch Ngọc là đứa con Trần Ly sinh được khi gần năm mươi tuổi, thau tỷ tỷ lớn nhất tới hai mươi tuổi nên có thể hiểu được sự sủng ái của Trần gia dành cho hấn là đến mức nào.

Cho nên nhắc tới Trần tam thiếu, không ai không biết hấn, mà hấn lại có dung mạo xuất chúng, cơ hồ như mọi thứ tốt đẹp nhất đều tập trung lên người hấn. Đáng tiếc Thanh nhi cùng Bắc Dao Quang vì sự cố bất ngờ mới dừng chân ở đây nên không biết rõ sự tình nơi này, nghe ba tiếng Trần Bạch Ngọc cũng không thấy có gì đặc biệt, chỉ mỉm cười đáp lại “ tiểu nhân tên Thanh nhi, là hạ nhân nhà này. Hôm nay mới đến đây, ngay cả bằng hiệu còn chưa chuẩn bị xong để treo lên”

” Thanh nhi huynh đệ muốn tuyển hạ nhân?. Trần Bạch Ngọc mỉm cười, nhìn bằng hiệu thì biết bọn họ là người mới tới, nhà này vốn là của Phương gia nhưng trong một ngày lại nhanh chóng bán đi, nghĩ chủ nhân của Thanh nhi chắc không phải hạng tầm thường, chờ bọn họ nghỉ ngơi xong, tự mình sẽ tới cửa chào hỏi một tiếng.

“Đúng, vì đi gấp nên cái gì cũng không kịp mang theo, hiện tại đã thu xếp xong nên muốn tìm một nhóm hạ nhân đến phụ giúp”. Thanh nhi cũng cảm giác được lời nói của hấn không có ác ý mà chỉ là nhiệt tâm, liền thân thiện đáp trả, hướng hồ người này mới nhìn liền biết không phải là người bình thường, nói không chừng sau này còn có việc phải nhờ tới hấn.

” Thanh huynh đệ nếu không chê, trong nhà tại hạ thật có kẻ biết phân chọn người, chính là không biết...”. Trần Bạch Ngọc muốn nói lại thôi, Thanh nhi đương nhiên hiểu được ý của hấn, hấn sợ mình không tin tưởng hấn hoàn toàn, vội vàng cúi đầu thi lễ, biểu hiện thái độ cảm kích “ Trần công tử nhiệt tình, Thanh nhi cảm kích còn không kịp, công tử đề cử chắc chắn là người tốt nhất, Thanh nhi thay mặt chủ nhân tạ ơn Trần công tử. Chỉ là trong phủ còn đang hỗn loạn nên không thể mời công tử vào uống chén trà thô, đợi Thanh nhi thu xếp xong sẽ mời công tử đến nhà làm khách”

” Thanh nhi huynh đệ nói quá lời, bất quá nhắc tay thì có gì mà phiền, tại hạ cáo từ trước, đợi một lát sẽ có người đưa người đến quý phủ”, Trần Bạch Ngọc nói xong cũng cáo từ rời đi.

” Trần công tử thỉnh đi thông thả!” Thanh nhi vẫn vẫn duy trì tư thái đợi hấn đi xa, mới đang cầm bằng hiệu đi vào cánh cửa.

44. Chương 44: Lộng Xảo Thành Chuyên

Đang tính sửa đổi lại bằng hiệu thì thấy Bắc Dao Quang từ bên trong đi ra, vội vàng buông bằng hiệu xuống, tiến đến, cung kính nói “ phu nhân, người đã tỉnh?”

” Thanh nhi, người và ta đều biết, ta không phải là phu nhân nhà người, ta mặc kệ hấn đã căn dặn người thế nào nhưng nếu người đã ở lại đây, vậy phải tuân theo quy tắc và yêu cầu của ta mà làm việc, sau này vẫn gọi ta là tiểu thư đi”. Bắc Dao Quang nghe xưng hô của hấn, ánh mắt trở nên âm trầm, sau khi ngủ dậy, tinh thần cũng thanh tỉnh và bình tĩnh hơn, hiện tại điều nàng cần quan tâm nhất là đứa nhỏ trong bụng tính thế nào?

“Dạ, tiểu thư. Tiểu thư, người muốn ra ngoài sao?”. Thanh nhi lập tức thuận theo ý của Bắc Dao Quang.

” Ân, chân của ta rất đau, muốn đến y quán tìm đại phu xem thử”. Nếu đã quyết định sống một mình, nàng cần phải tự chăm sóc tốt cho bản thân, đầu tiên là chữa cho cái chân đau, giờ thì nàng không cần lo lắng. Như Mặc nhìn thấy sẽ khổ sở nữa, bởi vì hiện tại sẽ không có ai vì nàng mà khổ sở.

Không ngừng nói cho chính mình, mình phải quý trọng bản thân thì người khác mới quý trọng mình, nếu ngay cả chính mình còn không quý trọng bản thân thì làm gì còn có ai để ý đến nàng như thế nào? Cũng chỉ là trở về cuộc sống một mình, trước kia nàng cũng như vậy, chẳng qua là thay đổi thời đại mà thôi, bắt đầu một lần nữa, nàng tin tưởng nàng nhất định sẽ thích ứng như cá gặp nước.

Không có chuyện không có ai đó thì không sống nổi, tuy hiện tại nàng rất thương tâm, rất khó vượt qua nhưng đến một ngày nào đó, mọi thứ cũng sẽ phai pha, tất cả đều trở nên tốt đẹp.

“Tiểu thư, chân người bị thương? Người đừng nhúc nhích, quay về phòng nằm nghỉ đi, Thanh nhi thay người đi mời đại phu đến”. Thanh nhi chuyển tầm mắt sang chân của Bắc Dao Quang, nhìn thấy trên giày của nàng quả nhiên có vết máu khô, không khỏi thất kinh, vội vàng nói.

” Không cần! Ta chính mình đi thôi!” Bắc Dao Quang lắc lắc đầu, nàng hiện tại cần đau đớn để nhắc nàng không được mềm lòng, không thể tha thứ, nếu cả tâm và chân đều đồng thời đổ máu, vậy thì nàng tình nguyện để thân thể đau nhiều hơn, như vậy trong tâm sẽ không đau nữa.

” Tiểu thư! Người không nên trách chủ nhân, chủ nhân hấn nhất định không phải cố ý, nếu chủ nhân nhìn thấy người như vậy, nhất định sẽ trách cứ Thanh nhi chăm sóc cho người không chu đáo. Tiểu thư nếu người kiên trì muốn đi, vậy cho Thanh nhi được đi cùng với người đi”. Thanh nhi nhìn ánh mắt quật cường của Bắc Dao Quang, biết lúc này nàng cảm thấy bị tổn thương rất nhiều nhưng nàng không biết rằng nàng vẫn rất may mắn, dù sao chủ nhân cũng đã nguyện ý vì nàng mà buông tha rất nhiều thứ, thậm chí cam nguyện mạo hiểm gặp thiên lôi đại kiếp nạn cũng muốn giữ lại tính mạng của nàng.

“Thanh nhi, ta biết ta giận chó đánh mèo với người thực không công bằng, nhưng nếu người cứ ở trở mặt ta nhắc tới hấn, vậy thì người mang theo Trần Châu đi đi”. Bắc Dao Quang cắn cắn môi dưới, không muốn bộc lộ cảm giác yếu đuối trước mặt người khác, tuy rằng nàng biết Thanh nhi có lòng tốt, không có ác ý gì nhưng lòng tự tôn, quật cường của nàng không dễ dàng cho phép bỏ qua “ kỳ thật người đến cầu ta cũng vì muốn ở lại bên cạnh hấn, hiện giờ ta và hấn đã không còn quan hệ gì, người cùng Trần Châu không cần tiếp tục ủy khuất ở lại bên cạnh một nhân loại như ta, các người có tiền đồ tốt, vẫn nên đi thôi. Ta có một mình tiểu tử kia là đủ rồi”

” Tiểu thư, xin đừng nói như vậy, ta thừa nhận có lẽ ngay từ đầu, ta quả thật cảm thấy người không xứng đôi với chủ nhân, nhưng ta cũng cho rằng không có bất kỳ người nào có thể sánh với chủ nhân, cho nên chuyện này cũng không phải nhắm vào một mình người. Từ lúc ở sơn trang, người cùng ta đạt thành hiệp nghị, ta liền trần ngạt tin tưởng đối với người, người thông minh, thiện lương, đối với chủ nhân lại rất chân tình. Tuy rằng người là nhân loại, đời sống rất ngắn ngủi nhưng có người bên cạnh chủ nhân vài chục năm cũng là một chuyện đáng vui mừng, người còn nhớ rõ người đã từng nói gì với ta không? Người nói người phi thường thích chủ nhân, giờ chẳng lẽ chỉ vì một chuyện này mà người từ bỏ sao? Ta vẫn cho rằng nhân loại rất dối trá, khẩu thị tâm phi nhưng tiểu thư người cho ta cảm giác người rất thẳng thắn, chân thành, ta không phải là khen tặng người mà chính ta cũng chán ghét bản thân mình ngày càng giống nhân loại, nếu ta có thể trở về bản tính của xà loại thì có lẽ ta cũng không thống khổ như vậy”

Tang thương cùng đau xót trong mắt Thanh nhi không thua gì Bắc Dao Quang, cho thấy hấn cũng rất đau lòng, Bắc Dao Quang thấy Thanh nhi như vậy dường như gặp được người cùng cảnh ngộ, đột nhiên nước mắt rơi ra, ôm cổ Thanh nhi mà khóc thật to, giống như đem tất cả ủy khuất và oán giận của mình phát tiết ra ngoài. Trần Châu đứng ở sau nhìn thấy cảnh này, sự ghen ghét trong mắt càng sâu, rõ là một đôi cẩu nam nữ không biết xấu hổ.

Ngoan độc liếc mắt nhìn họ một cái, sự căm giận càng lúc càng sâu.

Thanh nhi cũng không động, để mặc nàng khóc thoải mái, hần cũng rất muốn khóc nhưng hần không khóc được “ tiểu thư, chủ nhân có lẽ vì báo ân mới tiếp cận với tiểu thư nhưng tiểu thư người có từng nghĩ mặc kệ là vì nguyên nhân gì, chủ nhân vẫn luôn làm bạn bên cạnh người cả đời không? Kỳ thật, có thể yêu đã là một hạnh phúc, chúng ta đau khổ nhiều là vì chúng ta tham lam, có thể yêu lại còn không thỏa mãn, còn hi vọng được người ta yêu lại, cho nên mới có đau khổ, nếu chúng ta không so đo, không tính toán, không đòi hỏi cảm tình của người kia thì không phải sẽ vui vẻ hơn sao?”

“Rất tham lam?”, Bắc Dao Quang ngược hai mắt nhắm lại nhìn Thanh nhi, hỏi lại.

” Đúng vậy! Mục tiêu cả đời của chủ nhân chính là đắc đạo thành tiên mà không ngừng nỗ lực, cố gắng, hai ngàn năm trước khi ta cùng Trần Châu gặp hần, hần so với bây giờ lạnh nhạt hơn nhiều, khi đó chúng ta nghĩ hần đã thành tiên mà không phải là yêu. Nhưng từ khi gặp người, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, chủ nhân lại thay đổi rất rõ, hần cười nhiều hơn, cũng nhút nhát, tức giận nhiều hơn, có lẽ người sẽ cho là bình thường nhưng với chúng ta thì đó là sự thay đổi rất lớn, bởi vì trước giờ chủ nhân chưa từng tiếp xúc với một nhân loại nào cũng chưa từng có cảm xúc như vậy với ai. Nếu người vẫn còn chưa tin thì ta nói cho người biết, trước người, chủ nhân chưa từng có quan hệ da thịt chi thân với bất kỳ ai, càng đừng nói là với nhân loại, người không phải là xà tộc nhưng chủ nhân lại không khống chế được mà lưu lại tinh hồng trong cơ thể người, mới khiến người có thai, hết thảy những chuyện không có khả năng xảy ra đều đã xảy ra, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

Thanh nhi thấy Bắc Dao Quang đã không còn khóc, biết nàng đang lắng nghe hần nói, hần biết nếu hần đủ lý trí thì nên ngưng lại để nàng tắt đi hi vọng có được tình yêu của chủ nhân nhưng hần lại không đành lòng thấy nàng thương tâm và ủy khuất như vậy, nàng cho rằng mình là người đáng thương nhất thế giới cho nên nếu nàng cần dùng khí để tiếp tục yêu thì hần sẽ cung cấp cho nàng, hần cổ vũ nàng, bản thân không chiếm được tình yêu của Trần Châu vậy thì hần thành toàn cho tâm nguyện của Bắc Dao Quang.

” Chủ nhân trong lòng tự trách sợ so với người cũng không ít hơn, người cho rằng bị chủ nhân lừa gạt, thực ra chủ nhân vì sự không kiềm chế được của bản thân mà không cảm thấy kinh hoàng sao? Người có thai, chủ nhân có thể vì vậy mà mất đi cơ hội thành tiên, chẳng lẽ không đủ để người tha thứ cho hần tội giấu diếm sao? Chủ nhân trước khi đi còn căn dặn ta, mặc kệ là người yêu cầu cái gì, ta đều phải toàn lực thực hiện, hơn nữa còn hảo hảo chiếu cố thân thể của người bởi vì người cự tuyệt kim đan của người đưa cho người”

Thanh nhi một lòng thâm nghĩ làm cho Bắc Dao Quang tha thứ Như Mặc, làm cho Như Mặc có thể mau chóng trở lại bên cạnh Bắc Dao Quang, hoàn toàn không biết những lời này nàng nghe được lại có ý nghĩa hoàn toàn tương phản.

” Người là nói Như Mặc vì ở cùng một chỗ với ta mà mất đi cơ hội thành tiên sao?”

Thanh nhi lại nghĩ nàng vì những lời của hần mà bắt đầu mềm lòng, nên còn nói thêm “ dạ, chủ nhân đã tu luyện suốt chín ngàn năm, chỉ còn một bước nữa là có thể thành tiên nhưng chủ nhân lại nguyện ý vì tiểu thư mà từ bỏ, còn chưa đủ để tiểu thư tha thứ cho hần sao?”

Chín ngàn năm chỉ có một tâm nguyện duy nhất. Những lời này đánh sâu vào lòng Bắc Dao Quang y như thiên lôi địa chấn.

Trong đầu càng không ngừng hiện ra ánh mắt lo lắng, thân thiết của Như Mặc, cùng với biểu tình áy náy, cô đơn của hần, lại nhớ tất cả những gì Như Mặc đã nói, đã làm cho nàng trong suốt mấy ngày qua, tất cả đều là chân thành, là sự hứa hẹn, cũng làm cho Bắc Dao Quang hiểu được và bình tĩnh hơn. Thanh nhi nói rất đúng, nàng quả thực rất tham lam, không phải nàng đã từng nói với Như Mặc rằng cho dù hần không yêu cũng không sao, chỉ cần để nàng yêu hần là được, nàng sẽ không cưỡng cầu đó sao? Vậy nhưng lúc này lại thay đổi ý định. Hần che giấu chuyện hần từng lên giường với nàng, thậm chí cũng làm cho sinh mệnh của nàng mất đi một tháng, rồi còn làm nàng mặc thanh kỳ diệu mà có thai nhưng khi ở đào yêu cốc cùng ngắm cảnh, nói chuyện...không phải là đoạn ký ức tốt đẹp nhất trong đời sao? Nàng đã chiếm được con người Như Mặc, thậm chí còn có đứa nhỏ của hần, nàng còn đòi hỏi gì nữa? Còn oán hận gì nữa?

Bắc Dao Quang càng nghĩ càng cảm thấy mọi chuyện thực khôi hài, nhưng nàng cũng cảm tạ trò khôi hài

này rốt cuộc đã chấm dứt, nếu không không biết nàng còn liên lụy Như Mặc như thế nào nữa. Bây giờ nàng đã có thể yên tâm mà quyết định, nàng vẫn yêu Như Mặc như trước, cả đời này cũng không thể thay đổi là sự thật, dù ngoài miệng nói tuyệt tình đến mức nào thì cũng không thể quên được hắn, như vậy nếu yêu hắn thì không nên chỉ nghĩ tới chiếm giữ hắn mà còn phải làm cho hắn vui vẻ, cho hắn hạnh phúc. Trước kia, nàng cho rằng hạnh phúc là khi hai người ở bên nhau nhưng bây giờ nàng hiểu được để cho Như Mặc làm điều hắn muốn làm mới là yêu hắn, nếu tâm nguyện của hắn là thành tiên, vậy nàng sẽ để hắn tiếp tục thực hiện điều đó.

Mà nàng có đứa nhỏ bên cạnh, cả đời này nàng sẽ không cô đơn, mặc kệ đứa nhỏ này là rắn hay là người, nàng vẫn quyết định sinh ra.

” Thanh nhi, cảm ơn ngươi, ta biết ta nên làm như thế nào!” Bắc Dao Quang trên mặt tái hiện một chút điểm tĩnh mỉm cười.

Thanh nhi thấy nàng lại lộ ra tươi cười, cũng mỉm cười lên, nhưng mà tâm lại không bỏ xuống được, cảm thấy nụ cười của nàng thiếu sự vui mừng, không nhìn được mà hỏi “ vậy tiểu thư chừng nào mới chủ nhân trở về?”

” Không cần! Để cho hắn an tâm tu luyện đi. Người cùn yêu kết hợp, ta đã hại hắn phạm giới không ít, không thể gây cản trở cho hắn nữa, sau này có người cùng tiểu tử kia bên cạnh, ta sẽ không cô đơn, hơn nữa ta với hắn chung quy cũng không có kết quả, tách ra cũng tốt”

Bắc Dao Quang mang theo tươi cười im lặng nói, Hứa Tiên cùng Bạch Xà truyền kỳ đến cuối cùng không phải bị người ta phá vỡ uyên ương sao? Tuy rằng cuối cùng hai người đều thành tiên, nhưng kết quả như thế là do người Trung Quốc xưa nay đều thích kết thúc có hậu nhưng thực ra nàng nàng nghĩ Bạch Xà cùng Hứa Tiên cùng thành tiên mới là bi kịch. Hai người khuôn mặt bình tĩnh, tâm bình thần như nước đứng trên đám mây bay lên thì là hạnh phúc sao? Mỗi lần nghĩ đến kết cục kia, Bắc Dao Quang lại thấy sâu nào.

Hiện giờ chuyện như vậy lại xảy ra với nàng và Như Mặc, nàng không muốn đi theo con đường đó, thay vì chờ cho tình cảm ngày càng sâu đậm lại bị chia cắt chỉ bằng nàng dứt khoát ngay lúc này, dù sao Như Mặc cũng không có yêu nàng, như vậy mọi chuyện cũng còn kịp. Cho nên Bắc Dao Quang vẫn cảm thấy may mắn, may mắn không làm chậm trễ hắn, tuy rằng tình yêu của mình không được đáp lại cũng không thể thu hồi nhưng không phải còn có đứa nhỏ sao? Nàng hiện tại chỉ nghĩ làm sao bảo trụ đứa nhỏ này, đây là tất cả của nàng.

” Tiểu thư, ngươi không phải đã muốn tha thứ cho chủ nhân sao? Như thế nào?”

” Đúng là bởi vì ta đã nghĩ thông suốt, nghĩ thấu, mới có quyết định này, hắn nếu thật sự từ bỏ tu luyện mà ở bên cạnh ta thì chính là hủy hắn mà hắn cũng không vui vẻ, tâm nguyện duy nhất của hắn là thành tiên mà ta lại là phạm nhân, không thể hỗ trợ hắn, ta đã từng có hắn đối với ta đã là thỏa mãn, hơn nữa hiện tại ta có nhà để ở, cũng không cần lo cơm ăn áo mặc, coi như hắn báo ân đã xong, đương nhiên có thể tiếp tục tu luyện. Thanh nhi, ngươi không cho rằng đây là biện pháp tốt nhất sao? Có một số việc, không phải hai người ở cùng một chỗ mới là hạnh phúc, hiện tại tâm của ta rất bình tĩnh, ngươi không cảm giác được sao? Thanh nhi ngươi tiếp tục bố trí nhà cửa đi, ta rất thích. À đúng rồi, ngươi bây giờ là Thanh quản gia, cho nên Thanh quản gia, sau này có thể không cần dùng đến pháp thuật thì đừng dùng, dù sao ta cũng không muốn đưa cao tăng đắc đạo đến hàng yêu trừ ma nha”

Thanh nhi nghe nàng nói mà trợn mắt há mồm, rốt cuộc là biết hắn đã lộng xảo thành chuyên, trong lòng không biết nên làm thế nào cho tốt, vội vàng nói ” Tiểu thư, ngươi nghe ta.....”

” Thanh quản gia, ta nghĩ ngươi nói rất đúng, từ nay về sau cứ gọi ta là phu nhân đi, người ngoài hỏi nói phu quân ta đi xa, ta vì không muốn đau lòng cho nên ta mới đến nơi này trú ngụ, về phần chúng ta từ đâu tới thì ngươi hãy giúp ta biên soạn một chút, sau đó nói lại cho ta biết là được để phòng khi có ai hỏi đến lại không biết nói thế nào. Bất quá chúng ta ở đây không quen ai, chắc là sẽ không có ai đến tìm”. Bắc Dao Quang cắt ngang lời Thanh nhi, tiếp tục nói “ còn có, ta cảm thấy ngươi nói rất đúng, chúng ta xem ra cũng là người nhà giàu, nếu chỉ mình ta đi ra đường thì không ổn, ngươi vẫn nên đi mời đại phu đến đây. Nhanh lên a, chân của ta rất đau, ta nghĩ chắc máy và vết thương đều dính hết vào giày rồi. Ngươi nếu muốn ta tiếp tục bị đau thì cứ nói chuyện tiếp đi”

Thanh nhi cho dù còn muốn nói nữa nhưng nghe những lời của Bắc Dao Quang chỉ có thể im lặng, đau khổ nói “ dạ, phu nhân, người cứ về phòng đợi, Thanh nhi đi mời đại phu cho người”

” Hảo Thanh nhi! Ngoan!” Bắc Dao Quang vừa lòng xoay người đi vào trong phòng, Thanh nhi thực sự là khóc không ra nước mắt, mọi chuyện như thế này, chủ nhân không giết hần mới là lạ, tiểu thư tình nguyện nhận mình là quả phụ cũng không chịu cho chủ nhân trở về. Nên làm cái gì bây giờ đây? Thanh nhi vừa đi, vừa phiền não suy nghĩ.

” Hàn Tuy, người một hồi tự mình đem người đưa đến, bọn họ là người mới tới, nhìn xem có cái gì..chúng ta có thể hỗ trợ thì nhất định làm cho bọn họ”, Trần Ngọc Bạch phân phó cho thủ hạ.

“Thiếu thành chủ yên tâm, Hàn Tuy hiểu được”, nam tử đi bên phải phía sau hần mỉm cười đáp “ có cần Hàn Thuận đi ta xét lai lịch của những kẻ mới tới này không?”

” Không cần! Quân tử lấy chân thành đối người! nhìn huynh đệ Thanh nhi khí độ bất phàm, thân thủ lại cao như vậy mà chỉ là hạ nhân, chủ nhân của hần sao lại là người bình thường được? ta có ý kết giao với bọn họ cho nên ngàn vạn lần không được tự tiện đắc tội bọn họ, huống chi, Hà Tuy, không phải ta xem thường võ công của người nhưng chỉ sợ khinh công của người không thể sánh bằng Thanh nhi huynh đệ, ta nói vậy, người có phục không?”. Trần Ngọc Bạch (lúc trước ta đánh nhầm, nên từ giờ sẽ trả lại tên cho bạn nì nhá) lắc đầu nói.

“Thiếu thành chủ ánh mắt lợi hại, tất nhiên là đúng, nếu thiếu niên kêu Thanh nhi kia công phu cùng khinh công đều cao như vậy, Hàn Tuy quả thực không phải là đối thủ, một lát nữa Hàn Tuy sẽ quay về gặp quản gia nhận người”. Hàn Tuy cũng không vì những lời của Trần Ngọc Bạch mà khó chịu, ngược lại rất sáng khoái thừa nhận võ công của hần không bằng một thiếu niên.

Trần Ngọc Bạch nghe vậy cũng cười,” Hàn Tuy, đây là ưu điểm của người, thắng không kiêu, bại không nản, ta thực nên học tập người”

“Thiếu thành chủ lại đùa giỡn Hàn Tuy. Hàn Tuy được như ngày hôm nay còn không phải đều do thiếu thành chủ dạy dỗ? làm gì có chuyện sư phụ đi học lại đồ đệ? Đây không phải là lẫn lộn đầu đuôi sao? Thất Vọng Đau Khổ (chả biết edit tên anh nì thế nào, nên giữ nguyên bản), người nói có phải không?”, Hàn Tuy cố ý làm ra bộ dáng khoa trương.

Nam tử cao gầy bên cạnh này giờ không lên tiếng, lúc này mới nghiêm túc đáp” Thiếu thành chủ rất hoàn mỹ, không cần đi theo Hàn Tuy học”

” Thất Vọng Đau Khổ, ta với người nói qua rất nhiều lần, khi nói chuyện biểu tình không cần nghiêm túc quá, người như vậy sẽ làm tiểu hài tử sợ”. Hàn Tuy thấy Thất Vọng Đau Khổ không bỏ được bộ dáng nghiêm túc, nhin không được mà thở dài.

” Giới kiêu giới di động, phương thành đường lớn! Người nên học ổn trọng một chút!” Thất Vọng Đau Khổ biểu tình mặc dù nghiêm túc, nhưng công phu tranh cãi cũng không thua Hàn Tuy chút nào.

” Người nói ta không đủ ổn trọng?” Hàn Tuy nghe vậy lập tức kêu một tiếng.

” Chẳng lẽ người tự cho là chính mình đủ ổn trọng sao?” Thất Vọng Đau Khổ mặt không chút thay đổi hỏi ngược lại.

” Chẳng lẽ giống người vĩnh viễn có một biểu tình như vậy thì gọi là trầm ổn sao? Thiếu niên lúc này chỉ mỉm cười thôi cũng cực trầm ổn”. Hàn Tuy bất mãn phản bác, còn đem Thanh nhi ra làm ví dụ, cho thấy trầm ổn cũng không cần phải thể hiện bằng một bộ mặt nghiêm trọng.

“Thiếu niên kia đúng là có trầm ổn, còn người thì lại kém rất xa”. Thất Vọng Đau Khổ nghe xong còn nghiêm trang gật đầu, đồng tình với ví dụ của hần nhưng vẫn không ngừng phản bác, làm cho Hàn Tuy tức giận đến nói không nên lời, chỉ tay vào hần đến nửa ngày chỉ có thể nói “ người...”

Trần Ngọc Bạch đã quen với sự tranh luận của bọn họ, biết bọn họ cũng không thực sự cãi nhau nên chỉ mỉm cười không nói gì, cho đến khi Hàn Tuy thua cuộc, Trần Ngọc Bạch cũng không có lấy làm lạ, ngược

lại còn đùa giỡn “ Hàn Tuy, người nhanh mồm nhanh miệng như vậy sao lần nào cũng cãi không lại Thất Vọng Đau Khổ vậy?”

“Thiếu thành chủ, ngay cả người cũng trêu chọc Hàn Tuy?” Hàn Tuy lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ, đáng thương.

” Ha ha! Tốt lắm, không đùa các người, các người đi về trước đi, ta muốn đến Phong gia y quán tán gẫu với Phong Vô Ảnh một lát, đến giờ cơm chiều sẽ trở về”, Trần Ngọc Bạch phân phó.

“Dạ, thiếu thành chủ”. Hai người đồng thành đáp, nơi này là Hiệp Khách thành, khắp nơi đều có người của Trần gia, huống chi thiếu thành chủ võ công cũng không phải tầm thường, bọn họ tuy rằng là hộ vệ của thiếu thành chủ nhưng thực ra rất ít chuyện để làm, cho nên lúc này bọn họ về trước cũng không có gì phải lo lắng, hơn nữa khi thiếu thành chủ đi gặp Phong công tử cũng không thích có người đi cùng, bọn họ cũng đã quen.

Trần Ngọc Bạch hơi hơi gật gù đầu, lập tức một mình đi về phía trước, Hàn Tuy cùng Thất Vọng Đau Khổ nhìn thân ảnh hắt đi xa, mới liếc mắt nhìn nhau rồi rời đi.

” Vô Ảnh, hôm nay sao im hơi lặng tiếng vậy?”, Trần Ngọc Bạch sau khi đi vào Phong gia y quán, phát hiện bên trong không có một người bạn nào không khỏi có chút kỳ quái.

Phong Vô ảnh ngồi sau án đang xem sách, đột nhiên nghe tiếng người, ngẩng đầu nhìn lên liền cao hứng nở nụ cười “ người đã đến rồi? Hôm nay thế nào lại có thời gian rảnh mà đến thăm ta?”

“Hôm nay vừa lúc ra khỏi thành làm chút việc, khi trở về muốn đến thăm người, khó có lúc thấy người được rảnh rỗi như vậy, thực sự có chút ngạc nhiên a”. Trần Ngọc Bạch ngồi xuống ghế, cũng không quên buông lời chọc ghẹo.

Nhắc tới việc này, Phong Vô Ảnh nhin không được cười khổ “ khi tiến vào người không thấy ta treo bảng không khám bệnh sao?”

“Không khám bệnh? Thật ngạc nhiên a, người trời sinh là người thích làm việc thể nhưng lại tuyên bố không khám bệnh? Xảy ra chuyện gì?”. Nửa câu đầu là đùa giỡn nhưng phần sau là quan tâm thật sự, vì toàn bộ Hiệp Khách thành đều biết hần cùng Phong Vô Ảnh là bạn thân, sẽ không ai dám gây chuyện với hần.

” Người đừng lo lắng, không có chuyện gì lớn, ta chỉ đột nhiên muốn nghỉ ngơi một chút, nên quyết định nghỉ khám bệnh một ngày”. Không thể nói với hần vì hôm nay hần gặp phải một nữ tử chẳng biết vì sao mà khóc đến thiên hôn địa ám, làm cho tâm tình hần cũng không vui, sợ ảnh hưởng kết quả khám bệnh cho người khác nên quyết định nghỉ một ngày. Hần từ nhỏ học y, mười bốn tuổi đã bắt đầu chính thức chẩn bệnh cho người khác, có dạng bệnh gì chưa từng thấy qua. Thống khổ, khóc nức nở, lăn lộn trên mặt đất hay khóc nháo cũng đều xử lý qua nhưng chưa bao giờ bị người bệnh làm ảnh hưởng tới cảm xúc. Nhưng tiếng khóc ủy khuất cùng thương tâm của nữ tử kia lại nhưng ma chú không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu hần, dù bọn họ đã rời đi mà hần vẫn tinh thần không yên, lo lắng không biết nàng hiện tại thế nào? Hiểu lầm của nàng với vị tướng công tuyệt mỹ kia có giải quyết được không? Còn có vì sao nàng lại khóc đến thương tâm như vậy?

” Vô Ảnh, Vô Ảnh!” Trần Ngọc Bạch thấy bộ dáng hần như lạc vào cõi thần tiên, không khỏi có chút lo lắng, lần đầu tiên hần thấy Phong Vô Ảnh có dáng vẻ như vậy, không khỏi lớn tiếng kêu gọi.

” A! Chuyện gì?” Phong Vô ảnh rốt cục cũng phục hồi tin thần.

” Người thất thần! Người suy nghĩ cái gì? Ta gọi người lớn tiếng như vậy, người cũng chưa nghe được? Nếu thật sự đã xảy ra chuyện gì, nhất định phải nói cho ta biết, không được giấu. Từ khi bá phụ mất, ta đã đáp ứng hần sẽ chiều cố tốt cho người”. Trần Ngọc Bạch vẻ mặt lo lắng, cẩn thận xem xét từng biểu tình của hần, hi vọng có thể tìm ra manh mối gì đó nhưng hần vẫn muốn chính Vô Ảnh nói cho hần biết chuyện khó khăn của mình, mà không phải do chính hần tìm hiểu được.

” Ngọc Bạch, ta không sao! Biểu tình của người quá nghiêm túc, thật giống với Thất Vọng Đau Khổ nhà người, người đừng quên người còn nhỏ tuổi hơn ta, phải chiều cố thì cũng không tới phiên người chiều cố ta

mà phải là ta chiếu cố người mới đúng, huống chi ta là đại phu, ta tự biết chiếu cố cho chính mình”. Phong Vô Ảnh mỉm cười đứng lên, cảm thấy ảm áp vì sự quan tâm của Trần Ngọc Bạch nhưng vẫn không nói rõ chuyện lúc trưa và tâm tư của mình cho hắn nghe.

” Vô ảnh, người đừng cố tả ngôn hữu địa để trốn tránh vấn đề của ta, người không nói thì cuối cùng ta cũng có biện pháp để biết được. Nhưng vì người là bằng hữu của ta, nên ta muốn tự người nói cho ta biết những phiền não của người chứ không phải ta thông qua người khác mà biết được”. Trần Ngọc Bạch chân tình nhìn hắn, trong mắt biểu lộ sự thản nhiên từ nhỏ đến lớn đều là như thế, Phong Vô Ảnh buồn sặc xuống, đứng dậy, vỗ vỗ bờ vai “ ta thực sự không có việc gì, buổi trưa có một người bệnh thật đặc biệt làm cho ta nhất thời có chút không yên, ngày mai thì ta sẽ ổn thôi”

” Người bệnh?” Trần Ngọc Bạch hỏi lại, “ Cái dạng người bệnh nào sẽ làm người suy nghĩ bất an?”

” Ân, hôm nay ta không muốn nói, ngày mai nếu người rảnh thì đến đây ta sẽ nói cho người nghe, được không?”. Phong Vô Ảnh nhìn ngũ quan hoàn mỹ của Trần Ngọc Bạch lộ ra mấy phần phiền não, không khỏi nở nụ cười, người ta nói Trần gia tam thiếu trầm ổn, trưởng thành, có lẽ là do chưa thấy biểu tình của hắn lúc này, nếu nhìn thấy chắc chắn sẽ nói hắn là người dễ xúc động. Phong Vô Ảnh biết biểu tình của Trần Ngọc Bạch như vậy, chỉ mình hắn mới thấy được, trong lòng cũng cảm động và ảm áp.

” Tốt lắm! Ngày mai ta nhất định lại đến!” Trần Ngọc Bạch biết nói nữa cũng vô ích nên dứt khoát xoay người rời đi, Phong Vô Ảnh thấy hắn tiêu sái bỏ đi cũng không có giữ lại, chỉ mỉm cười nhìn theo.

Trần Ngọc Bạch vừa mới rời đi, Thanh nhi đã xuất hiện ở Phong gia y quán, Phong Vô Ảnh thấy hắn chợt vui vẻ hẳn lên, còn không chờ Thanh nhi mở miệng đã nhin không được mà hỏi trước “ là người?”

Thanh nhi không ngờ đại phu nổi tiếng nhất trong thành, cũng là người đã chứng kiến cảnh phu nhân khóc vào buổi trưa lại là có trí nhớ tốt như vậy, hắn còn chưa mở miệng thì đã nhận ra hắn, lúc này bỏ đi thì cũng đã muộn nên thi lễ nói “ tiểu nhân tên Thanh nhi, gặp qua Phong đại phu”

” Thanh tiểu công tử không cần khách khí, phu nhân nhà người không có việc gì chứ?”, Phong Vô Ảnh mỉm cười đáp lễ.

” Thanh nhi bất quá chỉ là hạ nhân, Phong đại phu đã hỏi thăm phu nhân, ta cũng không dám nói dối, đúng là vì phu nhân nhà ta nên tiểu nhân mới tìm đến Phong đại phu”, Thanh nhi vội vàng nói.

“Phu nhân nhà người bị làm sao? Động thai khí hả? Đừng nóng vội, tại hạ sẽ đi với người, quý phủ của người có xa không, nếu xa thì y quán đã có xe ngựa, ngồi xe sẽ nhanh hơn”, thấy nàng khóc lóc thương tâm muốn chết, Phong Vô Ảnh lo lắng nàng động thai khí, lập tức cầm lấy hòm thuốc, chuẩn bị đến nhà khám bệnh.

Thanh nhi thấy hắn nhiệt thành vội vàng hoàn toàn xuất từ chân thành, lập tức cảm kích cười, vội vàng giải thích nói, “ Không phải! Là chân của phu nhân nhà ta bị thương, không thể đi bộ nên mới làm phiền Phong đại phu đi một chuyến”

” A! Thì ra là thế, không phải động thai khí là tốt rồi! Chúng ta đi thôi!” Phong Vô Ảnh vừa nghe, ngẩn ra, lập tức mới thả lỏng, ý thức được chính mình đối với vị phu nhân kia dường như quá mức để ý, hắn cũng có chút không được tự nhiên.

“Dạ, Phong đại phu, mời”, Thanh nhi tiến lên cầm lấy hòm thuốc cho hắn, Phong Vô Ảnh thấy thế cũng không tranh, hai người lập tức rời khỏi y quán.

45. Chương 45: Vô Ảnh Trị Thương

Khi Thanh nhi đưa Phong Vô Ảnh về đến phủ, hắn nhin không được, kinh ngạc hỏi ” đây không phải là Phương phủ sao?”

“Vốn chính là Phương phủ nhưng hiện tại chủ nhân nhà ta đã mua lại. Phu nhân ta thích nơi náo nhiệt, muốn ở lại nơi này lâu dài”. Thanh nhi gật đầu trả lời, Phong Vô Ảnh đã gặp qua chủ nhân và phu nhân, khó có thể nói phu nhân là quả phụ.

“Thì ra là vậy, phu nhân thực biết chọn nơi, Hiệp Khách thành đúng là nơi rất an cư”. Phong Vô Ảnh nghe vậy thấy rất vui vẻ, không biết vì cái gì, nghe được Bắc Dao Quang định cư lâu dài ở đây tâm tình của hắn đột nhiên tốt hẳn lên, vừa nói chuyện vừa đánh giá đại sảnh tao nhã so với lúc trước, trước kia hắn cũng đã tới Phương gia nhưng không bài trí như vậy, xem ra nơi này sau khi bị mua lại đã được bố trí lại.

“Phong đại phu, mời ngồi. Trần Châu, mau mang trà mời Phong đại phu”, Thanh nhi vừa tiến vào Thanh nhi, vừa lớn tiếng phân phó, Trần Châu mặc dù cố ý không nghe nhưng vẫn phải lên tiếng ” dạ”

” Không cần khách khí, vết thương ở chân của phu nhân quan trọng hơn”, Phong Vô Ảnh vội vàng nói.

“Phong đại phu, mời người ngồi, Thanh nhi sẽ lập tức đưa phu nhân đến đây” Thanh nhi nói xong liền rời đi.

Bắc Dao Quang đang ngồi ở trước bàn, dùng bút viết cái gì đó trên giấy, nhìn thấy Thanh nhi đi vào liền hỏi ” đại phu đến rồi sao?”

” Đúng vậy, phu nhân! Đang ở đại đường dùng trà!”

” Ta lập tức đến đó”, Bắc Dao Quang nói xong vội buông bút lông xuống, lục thúy xà cũng nhanh chóng quần quanh tay trái của nàng, Bắc Dao Quang buông ống tay áo che khuất thân hình của lục thúy xà, đứng dậy đi ra ngoài.

” Phu nhân, vị Phong đại phu này là người đã thấy phu nhân khóc vào buổi trưa”, Thanh nhi vội tiến lên đỡ lấy nàng, Bắc Dao Quang cố gắng nhìn đau, kinh ngạc hỏi ” sao lại mời hắn? toàn bộ Hiệp Khách thành không có đại phu khác sao?”

“Hắn là đại phu tốt nhất Hiệp Khách thành”, Thanh nhi nhẹ giọng giải thích.

” Thanh nhi, ta đây là ngoại thương, tùy tiện mời đại phu nào cũng được, không nhất thiết là đại phu tốt nhất. Quên đi, dù sao cũng đã đến đây, để hắn khám đi, cùng lắm là lại tìm một cái cơ nào đó thôi, đợi khi đại phu đi rồi, ta còn có chuyện muốn thỉnh giáo ngươi”. Bắc Dao Quang bất đắc dĩ thở dài một hơi, biết Thanh nhi lấy thân thể nàng làm trọng nên mới muốn mời đại phu tốt nhất.

” Phu nhân muốn biết cái gì đều có thể hỏi, nói gì hai chữ thỉnh giáo”. Thanh nhi tuy ngoài miệng trả lời sáng khoái, trong lòng lại có chút kinh sợ, lúc trước nói nhiều như vậy cũng không làm cho nàng chịu tha thứ cho chủ nhân, ngược lại còn lộng xảo thành chuyên, làm cho nàng buồn tha ý niệm dây dưa với chủ nhân, vạn nhất nàng có quyết định mới gì nữa thì hắn nên làm sao cho tốt đây?

” Thanh nhi, ngươi không cần hoảng, ta sẽ không làm khó ngươi. Tốt lắm, trước đi xem đại phu đi”. Thanh nhi mặc dù là ông cụ non nhưng ánh mắt đôi khi cũng bán đứng tâm tư của hắn, hắn cẩn thận nhìn nàng, nàng sao lại không biết hắn đang kích động.

” Phu nhân, Thanh nhi không có kích động!” Thanh nhi vội vàng nói.

” Thanh nhi, ngươi có biết nhân loại chúng ta có thành ngữ gì không? giấu đầu hở đuôi, còn gọi là giấu đầu lòi đuôi, biểu tình của ngươi lúc này có thể dùng câu này để hình dung’. Bắc Dao Quang tựa tiểu phi tiểu trêu chọc hắn, Thanh nhi giống như ăn phải hoàng liên, nửa ngày không nói nên lời, trong lòng cảm giận nghĩ nhân loại quả nhiên là xảo hoạt.

Phong Vô Ảnh ngồi ngay ngắn trên ghế, thân thể ngồi thẳng, cũng không động tới chén trà trên bàn, đương nhiên cũng không liếc mắt nhìn Trần Châu xinh đẹp đứng dựa bên cạnh cây cột, khi Bắc Dao Quang cùng Thanh nhi đến, hắn đầu tiên là đứng dậy, hơi xoay người thi lễ ” Phong Vô Ảnh gặp qua phu nhân”

“Phong đại phu, mời ngồi. Việc buổi trưa thật xin lỗi, là ta thất thốt”. Bắc Dao Quang cũng vội vàng thi lễ đáp lại, nàng cũng không biết nữ tử thời đại này thi lễ thế nào, bất quá căn cứ theo kiểu trang phục trên người giống như trang phục của nữ tử thời Tống, nàng liền nhớ lại cách thi lễ của mấy bộ phim trong tivi mà làm theo, cũng may Phong Vô Ảnh cũng không có thấy ngạc nhiên.

” Phu nhân nói quá lời, phu nhân lúc này tâm tình có khá hơn không?”, Phong Vô Ảnh lắc đầu nói.

“Đã tốt hơn nhiều, đa tạ Phong đại phu quan tâm. Nhưng chân của ta không tốt lắm, hiện tại đang rất đau”. Bắc Dao Quang vội vàng đem đề tài dời đến trên chân của nàng, đối với nam tử trẻ tuổi so với nàng chắc cũng không lớn hơn bao nhiêu, Bắc Dao Quang thật sự có chút lo sợ hắn sẽ hỏi tiếp chuyện khóc lóc xấu hổ lúc trưa.

“A, tại hạ thất lễ”, Phong Vô Ảnh lúc này mới thấy hắn quá đường đột, lập tức giải thích.

” Không quan hệ! chỉ là ta cởi giày không được, phải làm phiền Phong đại phu giúp ta xử lý”. Bắc Dao Quang hào phóng cười, tỏ vẻ nàng cũng không để ý, đem váy kéo lên ột chút, lộ ra chiếc giày dơ bẩn.

Phong Vô Ảnh vẻ mặt vốn đang xấu hổ, nhìn thấy chiếc giày dính đầy vết máu lập tức ngẩng lên ” chân của phu nhân bị thương không nhẹ, tại hạ cần một thau nước, một cây kéo”

Nói xong đã đi lên trước mặt Bắc Dao Quang ngồi chồm hổm xuống dưới.

Thanh nhi nghe hắn nói đang định đi thì Trần Châu đã bước lên trước ” Phong đại phu, xin chờ một chút, Trần Châu đi chuẩn bị”. Nói xong đi xuống, Bắc Dao Quang liếc mắt nhìn Thanh nhi một cái, tràn đầy kinh ngạc, Thanh nhi thấy Trần Châu chủ động cũng cảm thấy kinh ngạc.

” Thanh nhi, người đi tìm xem trong phòng này có cái ghế nào không, không thể để cho Phong đại phu ngồi chồm hổm như vậy được”

“Không sao”, Phong Vô Ảnh mỉm cười nói.

“Dạ, Thanh nhi đi lấy”, trong phòng đương nhiên không có ghế đâu, bất quá cũng không phải không có, không phải phu nhân có ý muốn hắn biến ra sao, cho nên Thanh nhi lập tức đi ra phía sau, biến ra một cái ghế nhỏ rồi đi vào ” Phong đại phu, mời ngồi”

” Đa tạ Thanh quản gia!” Phong Vô Ảnh cũng không chối từ, liền ngồi xuống trước mặt Bắc Dao Quang, Thanh nhi lập tức đem hòm thuốc đến bên cạnh hắn, Phong Vô Ảnh nhìn hắn mỉm cười, lúc này Trần Châu cũng mang thau nước đem đến để trên mặt đất, còn có một cái kéo sắc bén.

” Đa tạ!” Phong Vô Ảnh tiếp nhận kéo, nâng chân của Bắc Dao Quang để lên đùi hắn, ngẩng đầu nói ” phu nhân, có thể sẽ đau một chút, người chịu khó một chút”

” Ta không sợ đau, Phong đại phu cứ làm đi, không cần để ý đến ta. Chỉ là có chút hổ thẹn làm dơ y phục của Phong đại phu”, Bắc Dao Quang vội vàng lắc đầu, áy náy nói.

“Chỉ là một bộ xiêm ý, không tính là gì, phu nhân đừng lo lắng”. Phong Vô Ảnh nói xong liền cúi đầu tháo bỏ giày của Bắc Dao Quang, lộ ra vài bó máu trắng dính đầy máu, vài lát giày quả thật đã dính chặt vào chân nàng. Bởi vì đi bộ nhiều ngày nên miệng vết thương đã bị thối rữa, khi tháo ra mùi hôi thối đã xộc lên làm Bắc Dao Quang có chút xấu hổ. Nhưng Phong Vô Ảnh không chút để ý, thần sắc không có thay đổi, chỉ ngừng một lát sau đó tiếp tục tháo tất ra, toàn bộ những phần da thừa đều bị tháo bỏ, Phong Vô Ảnh mới nhẹ giọng nói ” phu nhân, tại hạ hiện tại phải cắt bỏ vài dính trong chân, người nhịn đau một chút”

” Không quan hệ, người tới đi! Ta không sợ đau!” Bắc Dao Quang gật gật đầu, cũng không thèm nhìn tới chân của nàng một cái, đi bộ nhiều ngày như vậy còn được, đau một chút có gì đâu.

Còn chưa nghĩ xong, cảm giác đau đớn như lửa nóng đốt chân nàng, mang theo cả sự đau đớn kịch liệt, làm cho Bắc Dao Quang thiếu chút nữa là la lên, vài lát giày dính máu cùng mấy vết thương dính thành một khối, nàng còn chưa kịp phản ứng ,Phong Vô Ảnh đã đem chân của nàng bỏ vào thau nước ấm, làm chân nàng có cảm giác thoải mái hơn, vẫn còn đau đớn nhưng bất quá cũng dễ chịu hơn lúc này.

“Nước nóng sẽ làm vết máu khô dễ bong ra, cũng dễ dàng tháo bỏ được lớp vải dính trong lòng bàn chân nàng, phu nhân, giơ chân lên”. Phong Vô Ảnh nhẹ nhàng giải thích, Bắc Dao Quang hiểu được, giơ chân lên cũng chuẩn bị tâm lý, nên lần này tuy đau nhưng nàng lại bình tĩnh hơn.

Phong Vô Ảnh cũng sợ nàng đau nhiều nên động tác nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, dứt khoát tháo bỏ chiếc giày thứ hai của Bắc Dao Quang, rồi cũng bỏ chân nàng vào thau nước nóng.

Sau đó lấy từ trong hòm thuốc một tấm vải sạch sẽ, phủ lên đầu gối, rồi bảo Bắc Dao Quang đặt chân lên đó, nước lập tức thấm vào tấm vải đó, xem ra xiêm y của Phong Vô Ảnh hôm nay sẽ bị nàng làm gior. Nhưng Phong Vô Ảnh cũng không để ý, chỉ nhẹ nhàng nâng chân nàng giống như là một vật gì rất trân quý, lau bàn chân nàng thật nhẹ nhàng, thật chậm làm cho Bắc Dao Quang không cảm thấy đau đớn. Tất cả vật dơ bẩn dưới lòng bàn chân nàng đều được loại bỏ, Thanh nhi lúc này cũng thấy lòng bàn chân nàng hầu như đều bị thương, còn chảy nước mủ vàng, rõ ràng đã bị nhiễm trùng, thối rữa.

“Phu nhân, chân của người bị thương nặng như vậy, sao người không nói?”. Thanh nhi biết nàng đi bộ cùng Như Mặc vài ngày, bất quá hẳn không hiểu vì sao nàng lại không nói cho Như Mặc biết, vết thương nhỏ như vậy, chủ nhân có thể dùng pháp lực chữa trị cho nàng, sao lại để xảy ra nghiêm trọng như vậy, hẳn nhìn còn cảm thấy đau, thật không biết nàng làm sao có thể xem như không có chuyện gì mà đi nhiều ngày như vậy.

Trần Châu hạ ánh mắt, nhưng vẫn nhận ra là vui sướng khi người gặp họa.

Phong Vô Ảnh nhìn thấy cũng thấy ghê người, không hiểu một phu nhân như Bắc Dao Quang sao lại làm cho bị thương đến mức này, nghiêm trọng như vậy cho thấy nàng đã đi bộ rất lâu.

Tinh tế, mang theo vài phần quý trọng mà đem thuốc bột nhẹ nhàng bôi vào vết thương của nàng, được tính làm cho nàng nhìn không được mà co chân lên, Phong Vô Ảnh tuy không muốn làm cho nàng bị đau nhưng không còn cách nào khác, xác định toàn bộ vết thương đều được thoa thuốc mới dùng vải bó chân nàng lại ” sau này, mỗi ngày ta sẽ đến quý phủ giúp phu nhân đổi được, không được để dính nước, cũng không thể mang giày, cũng không nên đi lại nhiều, chờ đến khi vết thương lành hẳn mới đi lại. Chân này đã trị tốt lắm, đổi chân khác đi”

“Phong đại phu, vết thương này khi nào thì lành?”, Bắc Dao Quang âm thầm kêu khổ, không được đi lại? có cần nghiêm trọng vậy không?

“Phu nhân nếu phối hợp tốt thì ba đến năm ngày có thể lành”, Phong Vô Ảnh không ngần ngại trả lời mà chuyên chú nhìn vào chân kia của nàng ” mấy ngày nay, phu nhân tốt nhất là nằm im trên giường, thân thể của phu nhân lúc này cũng cần phải nghỉ ngơi nhiều, đúng lúc chân của phu nhân cũng bị thương, cần thời gian khôi phục, nếu thực sự muốn đi lại thì cũng nên có người đỡ, thời gian cũng không được lâu lắm”

“Dạ, ta hiểu được”. Bắc Dao Quang gật đầu, nhìn hần lưu loát bó cái chân còn lại cho nàng ” cảm ơn Phong đại phu”

” Phu nhân khách khí, đây là tại hạ phải làm!”

Bắc Dao Quang thu hồi hai chân, Phong Vô Ảnh cũng sửa sang lại hòm thuốc, sau đó đứng lên, Bắc Dao Quang thấy ngoại sam màu xanh của hần dính đầy nước và máu dơ, không khỏi hổ thẹn nói ” vì chữa trị chân của ta, làm xiêm y của người dơ hết, thật sự là áy ngại”

“Chỉ là một bộ quần áo, tại hạ đã nói rồi, phu nhân không cần để trong lòng, nếu không có chuyện gì khác, tại hạ quay về y quán trước, có cần gì thì chỉ cần nói một tiếng là được”, Phong Vô Ảnh đứng dậy cáo từ.

Bắc Dao Quang lập tức nhìn về phía Thanh nhi, Thanh nhi đầu tiên là khó hiểu, sau đó mới lấy hai thỏ bạch từ trong túi ra đưa cho Phong Vô Ảnh “ Phong đại phu, đây là tiền khám bệnh, mời người nhận lấy”

“Chỉ là vết thương ngoài da, cũng không cần nhiều như vậy”, Phong Vô Ảnh lắc đầu từ chối cũng không muốn để Bắc Dao Quang đưa tiền, biết nàng không có việc gì liên an tâm trở về, trong lòng cũng không còn lo nghĩ không yên.

“Phong đại phu, xin người hãy nhận lấy, nếu không thì ta sẽ cảm thấy bất an, sau này còn phải nhờ đến Phong đại phu nhiều, bằng không sau này cũng không dám làm phiền đến Phong đại phu”. Bắc Dao Quang thấy hần không thu tiền chữa bệnh, áy náy trong lòng lại tặng thêm vài phần, thấy hần kiên trì và cẩn thận chữa trị chân cho nàng như vậy thì biết hần là một đại phu cẩn thận, kiên nhẫn và cũng rất tốt. Hiện giờ nàng đang mang thai, lại ở một nơi xa lạ, cho đến lúc sinh đứa nhỏ cũng phải mất vài tháng nữa và cũng luôn cần có đại phu bên cạnh, cho nên dù thế nào cũng phải cần nhờ đến hần, vì thế Bắc Dao Quang vội vàng muốn đứng dậy.

Phong Vô Ảnh thấy thế bất chấp nam nữ thụ thụ bất thân, lập tức tiến lên đè nàng ngồi xuống “ phu nhân không thể, người đã quên chân của người không thể cử động sao? Được, tại hạ nhận lấy cũng được”

Lúc này mới không thể không nhận lấy bạc từ chỗ Thanh nhi, tùy tiện để vào trong tay áo, Bắc Dao Quang thấy hần đã chịu nhận mới cao hứng nở nụ cười “ đa tạ Phong đại phu, ta tên là Bắc Dao Quang, Phong đại phu nếu không ngại thì sau này có thể gọi tên cũng được”

Những lời này của Bắc Dao Quang làm Thanh nhi và Phong Vô Ảnh đều có chút kinh ngạc, người trước thì lo lắng mà người sau là thụ sủng nhược kinh, phải biết rằng khuê danh nữ nhân ngoài trừ phu quân thì không được nói cho nam tử xa lạ khác biết, mà Bắc Dao Quang lại nhanh chóng nói cho Phong Vô Ảnh biết, còn muốn hần sau này xưng hô như vậy, làm sao bọn họ không kinh ngạc.

Phong Vô Ảnh cố nén mừng thầm trong lòng, vẫn duy trì vẻ mặt ôn hòa tươi cười, thoáng chần chờ một chút rồi gật đầu “ Vô Ảnh hiểu được, cáo từ”

” Thanh nhi, thay ta tiễn Phong đại phu”, Bắc Dao Quang cũng nói.

“dạ, phu nhân, Phong đại phu, mời”

Tiến bước Phong Vô Ảnh, Thanh nhi mới vừa trở lại đại đường, thấy Bắc Dao Quang đang bước đi liền tiến lên ngăn cản “ phu nhân, người muốn làm gì? Không phải đại phu đã nói, người không thể đi lại rồi sao?”

” Không cần ngạc nhiên, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi. Người sẽ không thực sự bắt ta nằm yên trên giường ba ngày chứ? Trở về thật đúng lúc, đỡ ta đi về phòng đi, còn có rất nhiều chuyện phải làm”. Bắc Dao Quang liếc mắt nhìn hần, Thanh nhi càng ngày càng giống một bà quản gia, vô cùng dài dòng.

“Nhưng mà?”

“Nhưng mà cái gì? Nếu không thì người bồng ta trở về đi”. Bắc Dao Quang trừng mắt nhìn hần một cái, rồi như nhớ tới chuyện gì mà quay sang Trần Châu nói “ Trần Châu, ta biết để người ở đây hầu hạ ta, người sẽ không cam lòng mà ta cũng không ngại nói thật cho người biết. ta không thích thấy người, lúc trước không vạch trần người là vì nể mặt Như Mặc, hiện giờ ta và chủ nhân người không còn quan hệ gì, người nếu thích thì cứ rời khỏi nơi này”

” Phu nhân!” Thanh nhi kinh hô một tiếng, nhìn về phía Trần Châu, lại nhìn về phía Bắc Dao Quang, trong mắt tất cả đều là mâu thuẫn cùng ẩn nhẫn.

” Người nói là thực, là người đuổi ta đi cũng không phải do ta chủ động rời đi, nếu sau này chủ nhân hỏi tới, người cũng không nên đổ trách nhiệm lên đầu ta”. Trần Châu hai mắt sáng rỡ, ra vẻ bề trên nói.

” Người yên tâm, người chủ nhân sẽ không truy cứu, lại càng không hỏi tới ta, nếu hỏi ta sẽ nói là ta không cần người bên cạnh, như vậy người vừa lòng chưa? Bất quá chỉ có một chuyện là sau khi người rời khỏi đây thì vĩnh viễn đừng quay lại”

” Chê cười, ta đương nhiên sẽ không trở về! chẳng qua trước khi đi, nể tình cùng là nữ nhân, ta khuyên người một câu, nên từ bỏ cái thai trong bụng đi, nếu không sau này người sẽ rất thống khổ, xà tử trên người người không phải chỉ mang thai tám, chín tháng là sinh mà ít nhất phải hai năm, hơn nữa sau khi xà tử hạ sinh sẽ có thiên lôi đánh xuống, người cho rằng một nhân loại hèn mọn như người có thể thoát khỏi lưỡi búa của thiên lôi sao?”. Trần Châu không có hảo ý nhìn Bắc Dao Quang cười lạnh.

” Trần Châu, câm miệng, người còn dám hồ ngôn loạn ngữ, ta hiện tại sẽ giết người!” Thanh nhi thấy sắc mặt Bắc Dao Quang trở nên trắng bệch lập tức lên tiếng ngăn cản.

” Thanh nhi, ta không phải hồ ngôn loạn ngữ, người trong lòng rõ ràng, người có khi nào gặp qua nhân loại hạ sinh xà tử mà sống sót không, cho dù xà tử sống sót thì cũng sẽ bị xà tộc chúng ta chê cười và khua thịt nhục, một kẻ người không phải người, rắn không phải rắn”. Trần Châu thấy đã đắc kích Bắc Dao Quang thành công, càng thêm can đảm, nói không e dè gì.

” Trần Châu.....” Thanh nhi tiến lên hai bước, pháp lực đã ngưng tụ trong tay, nếu nàng còn tiếp tục hần thực sự sẽ ra tay với nàng.

Lúc này, Bắc Dao Quang đưa tay lên nắm lấy tay Thanh nhi, sắc mặt của nàng tuy trắng nhưng rất trấn định nhìn về phía Trần Châu “ đa tạ người đã nhắc nhở, người có thể đi rồi”

” Hừ! Bắc Dao Quang, chúng ta chờ xem! Ta sẽ không để cho người sống tốt!” Trần Châu cuối cùng hung tợn nhìn thoáng qua Bắc Dao Quang, lại phần hận liếc Thanh nhi một cái “ còn có người, Thanh nhi, ngày nào đó ta muốn người phải trả giá cho sự vũ nhục của người đối với ta”

Nói xong liềng ngẩng đầu đi ra ngoài, Thanh nhi bị ai nhìn bóng dáng của nàng, muốn mở miệng nhưng rồi lại thôi, nhìn nàng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài cửa lớn.

” Thanh nhi, thực xin lỗi, ta biết người thích nàng, nhưng ta không thể lưu nàng ở lại đây, ta muốn có một cuộc sống bình an, nàng còn ở đây một ngày, ta sẽ không có một ngày ngủ ngon, người cứ đi theo nàng, ở đây còn có tiểu tử kia, dù sao nó cũng là một con rắn nhỏ thành tin, có thể làm được một số việc”. Bắc Dao Quang vừa nói, vừa giơ tay trái lên, lục thúy xà trên tay nàng ngẩng cao đầu ra vẻ cao hống.

” Phu nhân, người không cần phải nói xin lỗi, Trần Châu tính tình thế nào, ta hiểu rõ hơn người, dù sao chúng ta cũng ở bên cạnh nhau suốt một ngàn năm, quên đi, cứ để nàng ta đi, có lẽ đối với nàng ta đó là chuyện tốt. Nàng ở lại đây chỉ sợ sớm muộn cũng sẽ làm cho chủ nhân giết nàng, dù sao đã chờ đợi suốt một ngàn năm thì thêm vài chục năm nữa cũng chẳng sao. Phu nhân, người đừng bận tâm chuyện này, ta sẽ không rời đi, ở bên cạnh bảo vệ người, không chỉ vì mệnh lệnh của chủ nhân mà còn là ta tự nguyện”. Thanh nhi thu hồi ánh mắt ảm đạm, kiên định nói.

“Được, Thanh nhi, ngày mai nên mua thêm vài tô tở, nhà lớn như vậy, cần phải có người lau chùi quét dọn, còn phải nấu cơm...không thể cứ dựa vào pháp thuật mà giải quyết được, sẽ làm ta có cảm giác đây không phải là cuộc sống thực sự. Bắc Dao Quang cảm động vỗ vỗ vai hắn.

“Đang tính nói cho phu nhân biết, hôm nay ta ở ngoài cửa gặp được Trần công tử, dường như là danh môn vọng tộc ở Hiệp Khách thành, vị Trần công tử này đã nhiệt tình giúp ta giải quyết chuyện người làm, có lẽ chỉ chút nữa là sẽ có người tìm đến”. Thanh nhi tóm tắt chuyện gặp Trần Ngọc Bạch như thế nào cho Bắc Dao Quang nghe, chỉ không đề cập tới vẻ bề ngoài tuấn mỹ của hắn, không muốn Bắc Dao Quang tò mò về người này.

” Phải không, vậy thì quá tốt, Thanh nhi, việc này người quyết định là được. Đợi thêm vài ngày, sau khi hoàn toàn thích ứng cuộc sống ở đây, người sai người mang lễ đến tạ ơn vị Trần công tử kia đi, thứ nhất là quan hệ hàng xóm vẫn nên thân thiết, thứ hai là cảm ơn hắn nhiệt tình giúp đỡ, thứ ba là sau có lẽ còn cần hắn hỗ trợ, tạo quan hệ tốt thì luôn có lợi”

” Phu nhân suy nghĩ chu đáo, Thanh nhi cũng nghĩ như vậy! Phu nhân, hay là để Thanh nhi bông người về phòng”. Thanh nhi liên tục gật đầu, nhìn Bắc Dao Quang lại thở dài, phu nhân ngày càng có khí thế của đương gia chủ mẫu, đáng tiếc trong nhà lại thiếu nam chủ nhân.

Bắc Dao Quang thấy hắn ngồi xuống trước mặt mình, cũng không từ chối nữa, để mặt hắn bông nàng về, tuy biết Thanh nhi dư sức bông nàng nhưng nàng vẫn có cảm giác ngượng ngùng.

Thanh nhi rất nhanh bông nàng về đến phòng, đang tính đặt nàng lên giường, Bắc Dao Quang lại nói với hắn” đưa ta đến bên bàn, ta còn có chuyện chưa làm xong, hơn nữa còn một canh giờ nữa là tới giờ cơm chiều, giờ mà lên giường ta cũng không ngủ được. Người đi làm việc của người đi, khi nào đói hoặc mệt, ta sẽ lại nhờ tới người, nơi này đã có tiểu tử kia ở với ta. Chờ ta làm xong việc này, chúng ta sẽ nói chuyện, người cũng nhớ ta lúc này đã nói có chuyện muốn hỏi người”

” Vậy được rồi! Phu nhân cẩn thận một chút, cần gì chỉ cần gọi ta một tiếng là được”, Thanh nhi có chút lo lắng đặt nàng bên cạnh bàn xong còn liếc mắt nhìn lục thúy xà trên cổ tay nàng, lục thúy xà lập tức nhìn lại hắn, lúc này Thanh nhi mới an tâm đi ra ngoài.

Khi trở lại sảnh đường thì đã nghe tiếng gõ cửa ngoài cửa lớn, nhìn xuyên qua ván cửa thì thấy Trần Bạch Ngọc và hai hộ vệ, đằng sau còn có mười mấy người cả nam lẫn nữ, biết là đưa người làm đến nên vội vàng mở cửa.

46. Chương 46: Thu Phục Hết Thủy

” Thanh tiểu huynh đệ, chúng ta lúc trước đã gặp nhau, tại hạ là Hàn Tùy, là hộ vệ của công tử, chủ nhân phân phó mang người đến cho quý phủ. Công tử có nói hãy dừng tạm, nếu không đủ sẽ cho thêm người đến đây, nếu có ai tay chân không sạch sẽ hoặc là lười biếng hoặc không hợp ý thì cứ việc đuổi đi, không cần nề mặt công tử”. Hàn Tùy mỉm cười nói.

” Thật sự rất cảm kích! Còn làm phiền Hàn đại ca tự mình đi một chuyến, Thanh nhi bất quá chỉ là hạ nhân, nếu Hàn đại ca không chê thì cứ gọi Thanh nhi là được, Hàn đại ca xin mời vào”

” Vậy quý rầy!” Hàn Tùy lập tức gật đầu đi vào, theo sau hắn là mười hai người, tám nam bốn nữ, trong đó có hai người giống như là đầu bếp, vóc người cao lớn, từ xa cũng có thể ngửi được mùi thức ăn trên người họ.

” Hàn đại ca mời ngồi, Thanh nhi đi pha trà cho người”

” Thanh nhi không vội, việc này sau này giao cho bọn họ làm là được. Các người nghe đây, nơi này sau này là chủ gia mới của các người, làm việc ở đây cũng phải cẩn thận, tỉ mỉ giống như Trần phủ, phải hết lòng phục tùng tận chủ nhân, nghe theo an bài của Thanh quản gia, không được lười biếng, làm điều khuất tất, hiểu chưa?”. Về mặt Hàn Tùy khi nói những lời này nghiêm túc hơn hẳn.

“Dạ, nô tỳ, tiểu nhân gặp qua Thanh quản gia.”. Đám người lập tức quỳ xuống, chỉnh tề nói.

Thanh nhi vừa thấy thì biết hạ nhân nhà giàu đã được qua huấn luyện, hiểu lễ nghi, quy củ, biết bổn phận, có những người này làm việc trong phủ tốt hơn so với hắn đi mua về rồi tiến hành dạy bảo, hơn nữa cũng không phải tốn công sức.

” Đều đứng lên đi! Về sau chính là người một nhà, chủ tử chúng ta họ Bắc Dao, làm người rất tốt, các người cứ tận tâm làm đúng bổn phận của mình là được”. Thanh nhi lên tiếng căn dặn.

“Dạ, Thanh quản gia”, tất cả lại đồng loạt đứng lên.

” Các người trước đi xuống, đến phòng bên chờ, một lát nữa ta sẽ sắp xếp công việc cho các người. Hai người là đầu bếp phải không?”. Thanh nhi chỉ vào hai người vóc dáng cao lớn hỏi.

” Bẩm quản gia, hai tiểu nhân đúng là đầu bếp”, hai người đồng thời khom mình đáp.

” Tốt lắm! Bây giờ hai người có thể đến phòng bếp để là quen hoàn cảnh, nhìn xem còn thiếu cái gì, cần mua những gì thì liệt kê ra chi ta, từ hôm nay trở đi, ba bữa cơm tuy nấu thanh đạm nhưng không được thiếu dinh dưỡng, phu nhân không thích ăn đồ dầu mỡ, về phần đồ ăn của các người thì thích cái gì cứ nấu cái đó, điều quan trọng nhất là nếu không được phép thì không được đi đến nội viện, các người đi đi. Phòng bếp ở phía tây phủ, dọc theo hành lang phía tây là đến”

“Dạ, Thanh quản gia, tiểu nhân cáo lui”, hai người đầu bếp lập tức khom người lui ra.

Hàn Tùy thấy Thanh nhi bình tĩnh sắp xếp mọi việc, không khổ cảm thán ” Thanh nhi, người quả là ông cụ non, rất có phong độ của một đại tướng, ta thực sự xấu hổ không thôi, uống công ta lớn hơn người mấy tuổi nhưng lại không bằng người”

” Hàn đại ca sao lại nói như vậy, không phải là muốn làm hư trẻ nhỏ sao? Chỉ là phân phó cho hạ nhân vài việc vặt vãnh, sao lại có phong độ của một đại tướng?”, Thanh nhi lại hành đại lễ ” Thanh nhi thay mặt chủ nhân cùng phu nhân tạ ơn Trần công tử cùng Hàn đại ca nhiệt tình giúp đỡ, nếu không có Trần công tử đưa người tới Thanh nhi sợ rằng sẽ bận rộn rất nhiều, cũng không thể huấn luyện bọn họ được tốt như vậy. Xin nhận một lễ của Thanh nhi”

“Vài hạ nhân mà thôi, không cần hành đại lễ, nếu chủ tử ta biết lại cho rằng ta khi dễ người”. Hàn Tùy vội vàng đỡ lấy Thanh nhi ‘quý phủ vừa đến nơi này, có nhiều chuyện còn chưa biết hết, nếu cần gì thì cứ đến Trần phủ trong thành tìm ta, công tử cùng tiểu huynh đệ người vừa gặp đã mướn cho nên Thanh nhi người cũng đừng quá bận tâm”

“Dạ, Thanh nhi cảm tạ, nếu cần trợ giúp gì nhất định sẽ đến làm phiền Trần công tử và Hàn đại ca. Chủ nhân nhà ta đi xa, trong nhà chỉ còn một mình phu nhân, cho nên không tiện đi ra chào hỏi Hàn đại ca cùng Trần công tử, xin thứ lỗi. Chờ khi chủ nhân ta trở về sẽ đến nhà cảm tạ”

” Ai nha! Trong nhà chỉ có nữ quyến ở nhà? Thanh nhi người như thế nào không nói sớm? Ta hiện tại liền cho vài thủ vệ thân thủ linh hoạt đến”, Hàn Tùy kinh ngạc kêu to.

” Hàn đại ca, không cần, phủ đệ tân trí, phu nhân không thích có nhiều người, Thanh nhi cũng biết một chút quyền cước, có thể bảo hộ cho phu nhân cho nên chỉ cần hạ nhân quét dọn, nấu ăn là đủ, không cần hộ vệ”, Thanh nhi vội vàng ngăn cản, mười mấy nha hoàn cùng phó dịch đã đủ, nếu thêm hộ vệ nữa thì tính vào đâu?

“Nếu phu nhân quý phủ không thích thì thôi, dù sao trị an trong thành cũng rất tốt, chưa từng có đạo tặc, cường đạo đến cướp bóc, hơn nữa Thanh nhi người công phu xuất quỷ nhập thần, thật đúng là ta lo lắng quá nhiều. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, cũng nên cáo từ, trở về phục mệnh với chủ nhân của ta”. Hàn Tùy có chút sững sốt nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, khinh công của Thanh nhi hẳn đã thấy qua, chỉ cần võ công của hắn bằng một nửa khinh công thì cũng đủ hơn mấy chục hộ vệ, bảo vệ một nữ nhân hoàn toàn đủ khả năng, cho hộ vệ đến có khi lại là dư thừa.

“Làm phiền Hàn đại ca lo lắng, Thanh nhi tiễn người”, Thanh nhi khiêm tốn cười.

“Không cần, sau này còn nhiều dịp gặp nhau, người đi sắp xếp việc trong phủ đi, ta tự mình đi là được”. Hàn Tùy nói xong cũng không chờ Thanh nhi tiễn hẳn đã hướng đại môn mà đi.

Thanh nhi thấy hẳn là người sáng khoái, cũng không tiễn đưa nữa, đợi hắn đi ra ngoài xong liền an bài cho các nha hoàn và phó dịch, trong bốn nha hoàn chọn ra hai người nhìn nhanh nhẹn, khéo léo, một người tên Xuân Hoa, một người tên Xuân Thủy, định đưa hai nàng đến hầu hạ Bắc Dao Quang, giúp nàng rửa mặt, chải đầu...hai người khác thì phụ trách việc đưa cơm nước vật vãn...Nhóm phó dịch đều được an bài làm việc ở các nơi khác nhau, hai người phụ trách quét dọn đình viện và chăm sóc vườn hoa, hai người phụ trách quét dọn nhà bếp, kho chứa củi, hai người còn lại thì phụ trách việc chi phí nhu cầu hằng ngày và thủ vệ.

Sau khi phân phối xong, Thanh nhi liền dẫn bọn họ đi dạo quanh phủ một vòng để làm quen hoàn cảnh đồng thời cũng sắp xếp chỗ ngủ cho họ, ngoài trừ bốn nha hoàn ngủ phòng ngoài sát cạnh phòng của Bắc Dao Quang, tất cả phó dịch cùng đầu bếp ngủ trong phòng dành cho hạ nhân ở sân sau. Sau khi bọn họ quen biết mọi thứ thì trời cũng đã sắp tối.

” Xuân Hoa, Xuân Thủy, hai người các người đi theo ta, những người khác đều làm chuyện của mình đi!”

“Dạ, Thanh quân gia”, Xuân Hoa, Xuân Thủy cũng có chút khấn trương, không biết phu nhân là người thế nào, có dễ ở chung với nhau hay không.

Thanh nhi dẫn bọn họ đến trước phòng Bắc Dao Quang thì ngừng lại ” hai người đứng đây chờ, ta vào bẩm với phu nhân một tiếng rồi sẽ gọi các người vào”

“Dạ, Thanh quân gia”, hai người nhu thuận đồng thanh đáp

” Thanh nhi, là ai?” Bắc Dao Quang ở bên trong nghe được thanh âm liền lên tiếng hỏi.

” Phu nhân, là nha hoàn mới tới, đến hầu hạ phu nhân trang điểm, muốn đưa tới cho phu nhân nhìn xem, nếu không thích thì bên ngoài còn hai người khác”. Thanh nhi đi vào bên trong, cung kính đáp

“Cho các nàng vào đi”, Bắc Dao Quang ngẩng đầu, buông bút, duỗi thân mình, lục thúy xà cũng nhàm chán nằm trên bàn.

” Các người vào đi!” Thanh nhi lên tiếng.

Xuân Hoa, Xuân Thủy lập tức đi vào phòng, rất nhanh quỳ xuống “ nô tỳ Xuân Hoa, Xuân Thủy khấu kiến phu nhân”

” Đứng lên đi! Đừng quỳ, về sau trong phủ chúng ta cũng không có quy củ phải quỳ, ngẩng đầu lên cho ta xem”. Bắc Dao Quang nhú mày, đã quen xem trong tivi thấy cảnh quỳ nhưng trực tiếp nhận lấy thì không

thoải mái chút nào.

Hai người đều lo sợ bất an ngẩng đầu, nhìn về phía Bắc Dao Quang, nghĩ gia chủ mẫu rất nghiêm khắc không ngờ lại là một gương mặt tươi cười, ấm áp, cả hai yên tâm không ít.

Bắc Dao Quang thấy hai nha đầu diện mạo thanh tú, bộ dáng lại an phần thủ thường cũng rất hài lòng, gật đầu nói “ ta tên Bắc Dao Quang, sau này các người có thể gọi ta là phu nhân hoặc cũng có thể gọi Bắc Dao tiểu thư, bình thường cũng không có việc gì đặc biệt, chỉ cần các người hỗ trợ những việc chải đầu, trang điểm linh tinh, những lúc rảnh rỗi thì các người có thể làm việc mình thích, ngắm hoa nuôi chim cũng được”

” Phu nhân!” Hai người đều ngây ngốc nhìn Bắc Dao Quang, nhất thời không biết trả lời như thế nào, chưa từng gặp chủ tử nào nói chuyện với hạ nhân lại khách khí như vậy, còn nói các nàng có thể đi ngắm hoa, nuôi chim, đó là thú tiêu khiển của các thiên kim tiểu thư, các nàng chỉ là hạ nhân mà thôi.

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của các nàng, Bắc Dao Quang mỉm cười “ Thanh nhi, đã an bài chỗ nghỉ cho các nàng chưa?”

” Phu nhân yên tâm, đều an bài tốt lắm! Các nàng sẽ ở phòng cách vách với phòng của phu nhân, nam phó nếu không có lệnh gọi thì sẽ không tiến vào nội viện”

” Thanh nhi, người làm việc quả nhiên làm cho ta rất hài lòng. Ta đã đói bụng, từ trưa tới giờ còn chưa ăn gì, đói sắp xỉu rồi, có gì ăn không?”. Bắc Dao Quang duỗi thắt lưng hỏi.

Lúc này không đợi Thanh nhi phân phó, hai nha hoàn đã chủ động lên tiếng “ phu nhân thỉnh chờ một chút, nô tỳ đến phòng bếp chuẩn bị cơm chiều cho phu nhân”

Hai nha hoàn vừa đi ra ngoài, Bắc Dao Quang đã nhin không được mà hỏi “ các nàng chính là người Trần công tử kia đưa tới?”

” Đúng vậy, phu nhân, đều là người đã qua huấn luyện”, Thanh nhi gật đầu

” Ân! Nhìn ra được, đúng là hạ nhân xuất thân từ nhà giàu. Hôm nay quả là nhiều sự kiện, nếu mọi việc đã được an bài tốt thì coi như chúng ta có thể yên tâm định cư lâu dài ở đây”. Bắc Dao Quang vừa chống tay lên bàn vừa nói, Thanh nhi thấy vội tiến lên đỡ nàng “ phu nhân, người thực sự không muốn gọi chủ nhân trở về sao?”

” Thanh nhi, người thật sự hy vọng ta gọi hần trở về sao? Hần cùng ta ở một chỗ thì có kết quả tốt hay sao? Thanh nhi, ta hỏi người một câu, người nhậy định phải nói thật, không được dối trá”. Bắc Dao Quang được hần giúp đứng lên nhưng lòng bàn chân vẫn rất đau, bất so với lúc trước cũng đã tốt hơn nhiều, về mặt ngưng trọng mà đau buồn.

” Phu nhân, người muốn hỏi cái gì, Thanh nhi biết được sẽ nói, cũng không nói dối”. Thanh nhi cười khổ, lộng xảo thành chuyên hần cũng đã làm rồi, còn muốn nói gì nữa.

“Đứa nhỏ trong bụng ta chính xác là cái gì? Là rắn hay là người?”, Bắc Dao Quang đưa tay xoa bụng, dăm chiêu hỏi.

” Phu nhân! Vấn đề này của người thực sự làm khó Thanh nhi, ta cũng không biết tiểu chủ nhân khi sinh ra có hình thái gì”, Thanh nhi ngay cả cười khổ cũng không thể, hần biết những lời của Trần Châu nhất định sẽ làm Bắc Dao Quang lo nghĩ.

“Vậy trước kia người cùng rắn kết hợp thì xà tử sinh ra có hình dạng gì? người đừng nói với ta là người không biết”, Bắc Dao Quang nhìn chằm chằm Thanh nhi như là sợ hần nói dối hay dấu giếm gì đó.

” Phu nhân, người thực ra không cần lo lắng chuyện này, mặc kệ là người hay rắn thì cũng là đứa nhỏ của chủ nhân, chủ nhân sẽ không mặc kệ các người không lo, các người cũng sẽ không có chuyện gì”. Thanh nhi không dám trả lời vấn đề của nàng, đành lảng tránh sang chuyện khác.

” Thanh nhi, nếu người thực sự muốn tốt cho ta thì phải nói thật cho ta biết để ta có sự chuẩn bị tâm lý, nếu không thì đó là hại ta, người biết không?” Bắc Dao Quang nắm lấy hai vai hần “ nói đi, đa số xà tử có hình dáng gì?”

” Phu nhân, ta—” Thanh nhi quay đầu đi chỗ khác, hần thật sự không thể trả lời nàng vấn đề này.

” Có phải là nửa người nửa rắn hay không? Hay là quái vật không phải người cũng không phải rắn?”. Ngón tay của Bắc Dao Quang bấm sâu vào vai Thanh nhi, ngữ khí cũng khấn trương đến cực điểm “ cho nên trên trời mới cho Thiên Lôi đến giết chúng phải không? Thanh nhi, người mau trả lời ta”

Thanh nhi hơi hơi gật gật đầu, nhưng cũng vội vàng giải thích nói,” Phu nhân, người yên tâm, chủ nhân nhất định sẽ có biện pháp tránh né thiên lôi, phải biết rằng chủ nhân có tới một vạn năm đạo hạnh, Thiên Lôi cũng không có năng lực làm gì hắn, hơn nữa không phải tất cả xà tử đều là như vậy, một ngàn năm trước đệ thập đại tôn của Thủy Long Thần Quân từng kết hợp cùng một nữ tử nhân loại sinh ra hài tử có hình người tuy không có thiên lôi đánh xuống đã chết nhưng cũng không có hiện ra hình rắn, cho nên tiểu chủ nhân cũng có thể sẽ như thế”

Bắc Dao Quang nghe vậy, cả người buông lỏng, suýt chút nữa thì té xuống đất, nếu không có Thanh nhi đỡ nằng thì chắc chắn là té rồi “ phu nhân, người đừng như vậy, đều do Thanh nhi không tốt”

“Không liên quan đến người, ta không sao. Ta chỉ hơi nhức đầu, ta muốn nghỉ ngơi một lát”. Bắc Dao Quang lắc tay, tuy rằng ngoài miệng nói không sao nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng, tưởng tượng đứa nhỏ trong bụng mình không biết có hình dáng gì, là rắn hay là người, hay là nửa người nửa rắn? Hiện tại bụng còn chưa nhìn thấy, nằng không thể nào biết, chỉ có thể tự nói với mình bên trong là đứa nhỏ, đợi đến ngày sinh ra, nhìn thấy chính mình sinh cái dạng gì đó, nằng có thể thừa nhận không? Có thể vì vậy mà phát điên không?

” Phu nhân!” Thanh nhi đương nhiên biết trong lòng nằng đang đau khổ, đứng trên lập trường của hắn thì hắn hi vọng Bắc Dao Quang bỏ đứa nhỏ này đi, bởi vì làm như vậy thì với nằng, với chủ nhân đều là chuyện tốt, nhưng nghĩ đến tâm tình của Bắc Dao Quang, hắn lại nói không nên lời, cũng không có quyền quyết định thay nằng, chỉ có nằng mới có quyền quyết định lưu lại xà tử hay không.

“Nó sẽ ở trong bụng ta đến hai năm sao?”, hai năm? Bắc Dao quang rất nghi ngờ, bụng của nằng phải lớn đến hai năm mới sinh sao?

“Phu nhân, người với xà kết hợp mà sinh ra xà tử thì tỷ lệ vô cùng thấp, xà loại cùng nhân loại kết hợp, trong xà tộc chúng ta cũng rất hiếm, nhưng mấy trăm năm trước nghe nói cũng có một xà tử được sinh ra, đây là vì tình hồng của xà loại chúng ta khác với nhân loại cho nên khi kết hợp cùng một nhân loại để hoài thai thì cần một thời gian dài, hai năm là con số thấp nhất”

” Đúng vậy! Ta từng cười nhạo chuyện bị cưỡng gian một lần mà có thai thì tỷ lệ thấp đến mức nào, nhưng xem ra ta lúc này đúng là “may mắn”, so với cưỡng gian, xác suất còn thấp hơn thế nhưng ta lại gặp phải, có phải đứa nhỏ trong bụng là khảo nghiệm trong cuộc sống của ta?”. Bắc Dao Quang cười khổ, sờ sờ cái bụng còn bằng phẳng của mình như cảm giác được trong bụng có sự chuyển động, thực ra thì cái gì cũng không có. Đây là đứa nhỏ của nằng và Như Mặc, là nguồn động viên duy nhất của nằng lúc này, nếu nằng vì sợ hãi mà từ bỏ nó thì nằng với Như Mặc sẽ không còn liên quan gì nữa. Nằng phải kiên cường hơn, không nên sợ hãi, có lẽ nó là một đứa nhỏ rất đáng yêu hoặc cũng có thể là một con rắn nhỏ, dù là gì thì nó cũng sẽ giống nằng hoặc Như Mặc không phải sao? Không có việc gì. Nhắm hai hai mắt, không muốn nghĩ nữa, hai năm sẽ trôi qua mau thôi.

Bắc Dao Quang không ngừng động viên mình, sau đó hít một hơi dài nói “ mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ không bỏ nó, nó là đứa nhỏ của ta, mặc kệ có hình dáng gì thì nó cũng phải gọi ta là mẹ, cho nên ta sẽ không sợ hãi mà sinh nó ra”

Thanh nhi nghe xong lời của nằng, theo lý thuyết hắn là cảm giác thất vọng nằng không hạ quyết tâm bỏ đi đứa nhỏ nhưng hắn lại như trút được gánh nặng mà cũng thở dài nhẹ nhõm “ phu nhân, Thanh nhi sẽ chiếu cố người, phu nhân nếu cảm thấy bụng có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói cho Thanh nhi biết, có được không?”

” Người yên tâm đi! Ta sẽ!” Bắc Dao Quang nhắm mắt gật đầu, lực thúy xà bám trên cổ tay nằng, liếm liếm tay nằng mấy cái như là an ủi, bị ra lệnh không được lên tiếng khi mang hình rắn cho nên nó chỉ có thể dùng hành động để bày tỏ thành ý nó vĩnh viễn làm bạn cùng nằng, vĩnh viễn ủng hộ quyết định của nằng.

Bắc Dao Quang mở to mắt, sờ sờ đầu lực thúy xà, nở nụ cười “ nếu hài tử của ta lớn lên cũng xinh đẹp giống người vậy thì là người hay là rắn có quan hệ gì đâu”

Tiểu thúy xà một bên thần khí gật đầu, một bên lại thăm kêu, người chính là mang đứa nhỏ của Xà quân đại nhân, nếu lớn lên giống ta thì sao?

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới làm Thanh nhi và Bắc Dao Quang chấm dứt câu chuyện.

” Phu nhân, cơm chiều của người đã được đưa đến”, Xuân Hoa, Xuân Thủy một người bưng khay, một người bưng mâm tiến vào, mùi thức ăn liên tràn ngập khắp phòng. Bắc Dao Quang từ sáng chưa ăn gì nên lập tức cảm thấy đói “ ă, thơm qua, ta thực sự đói bụng, Thanh nhi người ngồi xuống cùng ta ăn cơm đi”

” Không được, phu nhân, Thanh nhi không đói bụng, phu nhân thỉnh dùng đi!” Thanh nhi lập tức lắc đầu cự tuyệt, hẳn không có hứng thú với thức ăn này nọ.

Bắc Dao Quang biết hẳn là rắn, không cần ăn như con người nên cũng không ép, vỗ vỗ đầu lục thúy xà, ý bảo nó ở bên cạnh, lục thúy xà chậm rãi bò từ cổ tay Bắc Dao Quang xuống, vừa mới bò được một đoạn đã nghe hai tiếng thét chói tai, thiếu chút nữa làm nó giật mình mà rớt xuống đất.

Thì ra là do Xuân Hoa, Xuân Thủy nhìn thấy nó bám trên người Bắc Dao Quang đã kinh sợ mà hét ra tiếng thét chói tai, đồng thời cũng ném khay, mâm trên tay xuống.

May mắn Thanh nhi nhanh tay lẹ mắt tiếp được, đặt lên trên bàn mới làm cho bữa cơm chiều của Bắc Dao Quang được an toàn, tuy nhiên vẻ mặt của Thanh nhi cũng không vui, trầm giọng nói “ cầm miệng, chỉ là sủng vật của phu nhân mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên?”

Xuân Hoa Cùng Xuân Thủy cũng biết mình suýt chút nữa thì gặp rắc rối liền cùng quỳ xuống “ phu nhân thứ tội, hai nô tỳ không phải cố ý”

Bắc Dao Quang lúc này mới ý thức được cũng không phải tất cả mọi người có thể nuôi một con rắn làm sủng vật, trong lòng cũng có chút áy náy, thấy Thanh nhi đã nghiêm khắc nhắc dạy các nàng lại càng băn khoăn nên vội vàng nói “ mau đứng lên, ta không trách các người, cũng do ta không nói trước cho các người biết làm các người bị hoảng sợ, nó là sủng vật ta nuôi dưỡng, gọi là Tóc Đen, bắt quá các người yên tâm, nó sẽ không chủ động cắn người, tính tình rất ngoan, chỉ cần các người không chọc đến nó thì nó tuyệt đối sẽ không cắn các người. Sau này các người hầu hạ ta thì mỗi ngày đều nhìn thấy nó, nếu còn sợ thì các người hãy trở về đi, ta cũng không trách các người, cũng sẽ kêu Thanh nhi mang ít bạc bồi thường cho các người, các người cảm thấy được không?”

Hai cái nha hoàn lập tức ngẩng đầu, người xem xem ta, ta xem nhìn người, lại lo sợ bất an nhìn lục thúy xà im lặng bám trên cổ Bắc Dao Quang, nhìn nó bộ dáng nhu thuận, bất động ,rất giống một vòng cổ xanh biếc, nếu không phải lúc này nó chuyển động thì các nàng cũng không biết nó là một con rắn. Bắc Dao Quang lại điềm tĩnh, mỉm cười làm cho các nàng thêm hổ thẹn vì sự nhát gan của mình, phu nhân tính tình tốt như vậy trước giờ các nàng còn chưa gặp qua, chủ tử như vậy còn không muốn phục vụ thì phục vụ ai nữa?

Nghĩ thông suốt, hai người đồng thời gật đầu “ tạ ơn phu nhân, do các nô tỳ có chút sợ hãi mà thôi, phu nhân đừng đuổi chúng ta đi, sau này chúng ta nhất định sẽ tận tâm hầu hạ phu nhân”

” Tốt lắm! Mau đứng lên, đã nói trong phủ chúng ta không có quy củ quỳ, sau này nếu còn thấy ai quỳ, ta sẽ trừ lương, hiểu chưa?”. Bắc Dao Quang muốn nhanh chóng được ăn cơm, nếu hai nha hoàn này còn quỳ nữa thì chắc nàng đói chết mất.

Vẫn là Thanh nhi nhìn ra nàng thực sự đói bụng, vội vàng bới cơm cho nàng, cũng đồng thời nói “ lời của phu nhân các người không nghe thấy sao? Còn không mau đứng lên lui ra ngoài đi, khi nào phu nhân ăn xong, các người lại vào thu thập”

“Dạ, Thanh quân gia”. Hai nha đầu cũng không dám ngẩng đầu mà lui ra ngoài, Bắc Dao Quang thấy không có người ngoài liền không cần giữ hình tượng nữa, lập tức cắn cắn nuốt nuốt,cảm giác như đã rất lâu rồi không được ăn cơm.

Lục thúy xà ở trên cổ nhìn nàng ăn như lang thôn hổ yết cũng kinh ngạc, Thanh nhi nhìn thái độ ăn cơ của nàng thậm chí chưa từng thấy nữ nhân nào ăn cơm như vậy, không biết khi chủ nhân nhìn thấy thì có cảm tưởng gì?

Thanh nhi nào biết đâu rằng, Như Mặc đối với cách ăn của Bắc Dao Quang đã sớm biết.

“Thiếu thành chủ, người đã đưa đến quý phủ kia, tên chủ nhân họ là Bắc Dao, nam chủ nhân dường như là đi xa, trong nhà chỉ có một mình phu nhân cho nên Hàn Tùy cũng không nhìn thấy bộ dáng của chủ nhân”

” Bắc Dao? Cái họ thật hiếm. đưa đến là tốt rồi. Trong nhà chỉ có nữ quyến, đúng là không nên tiếp khách, nhưng phủ đệ lớn như vậy mà chỉ có vài người thì thực không an toàn, phải mấy thủ vệ để hỗ trợ đi”, Trần Ngọc Bạch ôn nhã cười

“Ta cũng đã nói với Thanh nhi nhưng hắn từ chối, nói phu nhân hắn không thích có nhiều người. Ta thấy võ công của hắn cũng không cần thủ vệ cho nên cũng không ép”, Hàn Tùy như nhớ ra cái gì đó lại nói tiếp “thiếu thành chủ, khi Hàn Tùy đến Bắc Dao phủ dường như có thấy Phong công tử rời khỏi Bắc Dao phủ”

” Vô Ảnh?”

47. Chương 47: Trong Mộng Triền Miên

” Vô Ảnh?” Trần Ngọc Bạch có chút giật mình mà thanh âm hơi cao, không phải hắn nói hôm nay không chẩn bệnh sao? Sao lại ra khỏi nhà đi khám bệnh?

Hàn Tùy gật đầu,” Tuy rằng cách xa một quãng, nhưng chắc chắn là Phong công tử”

Xem ra hắn vừa rời đi thì Phong Vô Ảnh cũng đi chữa bệnh, nếu Vô Ảnh thực sự đến Bắc Dao phủ chữa bệnh vậy thì người bệnh làm cho hắn tâm thần không yên kia nhất định là người trong phủ Bắc Dao, nếu không hắn sẽ không ra ngoài chữa bệnh, mà Hàn Tùy nói Bắc Dao phủ không có nam chủ nhân ở nhà, chỉ có một mình phu nhân, chẳng lẽ Vô Ảnh có cảm tình với một nữ nhân đã có chồng?

Trần Ngọc Bạch nghĩ tới đây không khỏi có chút lo lắng, hận không thể ngay bây giờ đi tới Phong gia y quán nói cho rõ ràng, bất quá vẫn nên nhẫn nại, dù sao Hàn Tùy chỉ nói nhìn thấy Vô Ảnh từ hướng của Bắc Dao phủ đi ra, cũng không chính xác là từ trong phủ bước ra, hơn nữa Vô Ảnh cũng đã hứa ngày mai sẽ nói mọi chuyện cho hắn nghe, mình nên đợi là tốt nhất.

” Ta đã biết! Về Bắc Dao phủ vẫn nên phái thủ vệ âm thầm bảo hộ, dù sao chỉ có nữ quyến ở trong một phủ đệ quá lớn như vậy cũng không an toàn”. Trần Ngọc Bạch lại thoáng trầm tư một chút.

“Dạ, Hàn Tùy hiểu được”, Hàn Tùy gật đầu.

Đêm nay Bắc Dao Quang ngủ không hề an ổn, nàng liên tục gặp ác mộng.

Trong mơ, nàng thấy mình đang ở trong sơn động tối đen chỗ Như Mặc, cả người đau đớn kịch liệt, nàng không biết có phải nàng đã sinh rồi không, trán đổ đầy mồ hôi, cất tiếng kêu Thanh nhi vài lần cũng không thấy hắn xuất hiện mà trong lúc nàng tuyệt vọng nhất lại thấy một thân ảnh màu trắng xuất hiện trước mặt nàng. Nàng vui mừng như điên đang muốn kêu cứu thì thấy ống tay áo của người kia vung lên, từ trong đó bay ra một cái đầu rắn màu trắng thật lớn, nó còn phun cái lưỡi đen xì về phía nàng, mùi tanh nồng nặc làm cho nàng ngửi thấy đã muốn nôn.

Ngay sau đó gương mặt ác độc của Trần Châu đã hiện ra sau đầu rắn “ Bắc Dao Quang, rất khó chịu, rất thống khổ phải không? Yêu nghiệt trong bụng ngươi chuẩn bị xuất hiện, ngươi chuẩn bị chết đi”

” Thanh nhi, cứu mạng! Thanh nhi! Cứu mạng!” Nàng không ngừng hô, Thanh nhi lại như trước chưa từng xuất hiện.

Trần Châu sắc mặt càng thêm đáng sợ, đắc ý và phần “hắn sẽ không tới cứu người bởi vì hắn đã chết ở trên tay ta, người xem, đây là gì, không phải là sủng vật người nuôi dưỡng sao? Người xem, ngay cả nó cũng không thể động dậy, không ai có thể cứu người”

” Không-, vật nhỏ, người giết vật nhỏ của ta, ta sẽ không bỏ qua cho người. Trần Châu, ta sẽ không bỏ qua cho người”. Bắc Dao Quang cúi đầu nhìn thân thể không nhúc nhích của lục thúy xà, điên cuồng hét to.

” Người cho là người còn có mệnh đến đối phó ta sao? Người vì cái gì không nhìn xem bụng của người, nhìn xem người sinh ra cái giống gì?”. Ngữ khí đắc ý mà bén nhọn của Trần Châu đâm vào tai nàng, làm cho nàng không tự chủ mà nhìn về phía bụng của nàng, trong cái bụng to lớn của nàng có cái gì đó đang chuyển động không ngừng, mỗi lần nó chuyển động thì nàng lại đau đớn toàn thân, tựa hồ như đang có cái gì muốn phá bụng chui ra. “ Không đùa nhỏ, đừng như vậy, đừng như vậy, người không thể từ nơi này đi ra, cầu người...”

Nhưng động tác vẫn không ngừng, tiếp theo một trận đau nhức đánh úp lại, nàng cảm thấy bụng nàng như vỡ ra, đau đến tâm tê phế liệt, nàng mở to hai mắt nhìn cả người mình dính toàn máu, một quái vật đầu rắn mình người chui từ bụng nàng ra, còn gọi nàng “ mẹ”

” A- không cần a! Như- Mặc-” Bắc Dao Quang dùng hết toàn lực phát ra một tiếng thét bén nhọn, tiếng thét này dường như xuyên lên tới tận trời, đồng thời...

Hai điều thân ảnh đồng thời xuất hiện trong phòng Bắc Dao Quang.

” Chủ nhân, phu nhân nàng-” Thanh nhi kinh ngạc nhìn thấy thân ảnh của Như Mặc, lại càng sốt ruột, muốn tiến lên xem xét tình trạng của Bắc Dao Quang.

” Thanh nhi, người đi ra ngoài bố trí kết giới, thuận tiện trấn an hạ nhân, đừng cho bất luận kẻ nào tới gần nơi này!” Như Mặc tiến tới bên giường, dùng sức ôm chặt Bắc Dao Quang vào lòng.

”Dạ, ta lập tức đi ngay”, Thanh nhi nghe vậy liền lập tức rời đi, nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần, hắn phải đi ngăn cản bọn hạ nhân.

” Dao Quang, mau tỉnh lại! Ta ở trong này, không có việc gì, mở to mắt, Dao Quang!” Như Mặc vỗ vỗ lưng trấn an nàng, động tác nhẹ nhàng, giọng nói cũng rất nhỏ, không ý thức được sự ôn nhu của chính mình.

Hắn đang ở tron sơn động tĩnh tọa, còn đang nghĩ xem có nên dùng pháp thuật để nhìn xem tình cảnh của Bắc Dao Quang thế nào thì cảm nhận được sự sợ hãi xuất phát từ nội tâm của nàng, vì thế nhìn không được mà có mặt ở đây, thấy nàng đúng là đang gặp ác mộng.

” Như Mặc, cứu mạng, cứu ta-, Như Mặc!” Trong mộng Bắc Dao Quang nghe được tiếng Như Mặc gọi mình từ một nơi rất xa, nàng khóc thành tiếng “ mau tới cứu ta, Như Mặc ,ta ở trong này, mau”

Đứa nhỏ vẫn đuổi theo nàng, còn kêu “ mẹ, mẹ, ta đói bụng”, thân hình nó càng tới gần, Bắc Dao Quang càng thêm sợ hãi, thân hình dính đầu máu nhưng làn da trên người chính là da rắn, trong bóng đêm càng thêm quỷ dị cực điểm mà tiếng cười càn rỡ, đắc ý của Trần Châu giống như muốn đoạt mệnh, phá hủy chút kiên cường còn sót lại của nàng “ Như Mặc, ta sắp chết, Như Mặc”

Như Mặc thấy nàng liên tiếp gọi tên mình nhưng vẫn hôn mê, vẻ mặt lại tràn ngập thống khổ và tuyệt vọng, thân mình cuộn tròn co rút làm hắn cũng sốt ruột, không biết nàng vì sao lại sợ hãi đến mức không tỉnh lại, hơi thở trở nên yếu ớt, dường như có thể ngừng thở bất cứ lúc nào. Hắn liền bất chấp cái gì nên hay không nên, cúi người xuống hôn lên miệng nàng, đem hơi thở truyền sang cho nàng, tay cũng không tự chủ mà ôm chặt thân thể của nàng hơn, trong lòng không ngừng nghĩ phải trấn an nàng “ Dao Quang, không phải sợ, ta là Như Mặc, ta đến đây, ở bên cạnh người, ta đang ôm người. Người mở to mắt nhìn ta được không? Ta vĩnh viễn sẽ bảo vệ người, tin tưởng ta”

” Như Mặc! Như Mặc! Là người đến đây sao? Người tới cứu ta, phải không? Thật là người sao?” Trong mộng Bắc Dao Quang nhìn nam tử tuổi trẻ như thiên thần đang đứng trước mặt nàng, sự sợ hãi hoàn toàn biến mất từ khi thấy hắn, Trần Châu cùng quái vật trong bụng nàng cũng không thấy, tựa hồ như chưa từng xuất hiện. Nàng biết hết thấy bởi vì Như Mặc của nàng đã tới rồi, trong cảm nhận của nàng hắn là thiên thần, thì ra chỉ cần có thể nhìn thấy hắn, nàng liền có thêm sức mạnh và dũng khí.

Như Mặc, ta là như vậy yêu người, người biết không? Cho dù chỉ là ở trong mộng nhìn thấy người, ác mộng cũng chấm dứt, ta làm sao có thể quên được người đây? Như Mặc.

Ta sẽ vĩnh viễn sẽ bảo vệ người! Dao Quang! Hấn nói.

Nàng rút cuộc nhịn không được ôm lấy hấn, cuồng loạn hôn lên miệng hấn, dùng hết sức mà cắn, mà mút, trong lòng không ngừng hò hét, Như Mặc, để cho ta có người một lần đi. Cho ta có được người chân thật nhất một lần đi, dù là ở trong mộng, ta cũng muốn có được người một lần, làm cho ta dù trải qua mấy chục năm nữa, dù chết đi cũng không quên được ký ức tốt đẹp này.

Như Mặc có chút giật mình nhìn Bắc Dao Quang vẫn nhắm mắt nhưng cuồng bạo hôn lại hấn, nhìn xuyên qua ý nghĩ trong đầu nàng, hấn biết nàng vẫn còn chưa tỉnh lại nhưng cơn ác mộng cũng đã không còn, Như Mặc muốn đẩy nàng ra lại bị nàng dây dưa một hồi cũng dần dần đi lạc vào.

Cảm giác cá nước thân mật lúc trước lại nổi lên, lúc này thân thể và lý trí của hấn cùng giằng co với nhau, lý trí nói hấn không nên sai lầm lần nữa, cứ tiếp tục như vậy sẽ làm ọi chuyện càng thêm rắc rối nhưng phản ứng thân thể không chịu cho lý trí quản thúc. Hấn tự nói với chính mình không nên nhân lúc nàng ý thức không rõ ràng mà phát sinh quan hệ nhưng hai bàn tay nhỏ bé đang nháo loạn trên thân hấn, khiêu khích sự chịu đựng của hấn.

” Dao Quang, người mau tỉnh lại, nếu người còn tiếp tục, ta không muốn người lại hối hận”. Như Mặc cố gắng khống chế thân thể mình, cũng cố định thân hình không ngừng cọ xát của Bắc Dao Quang, một tay nắm lấy hai tay của nàng, không cho nàng sờ loạn khắp nơi, cũng trầm giọng hô to.

Trong mộng nàng bực mình vì sao mãi cũng không thoát được quần áo của Như Mặc, mà hấn thì vẫn im lặng, bình thản nhìn nàng, không hỗ trợ, không nóng lòng làm nàng nhịn không được muốn khóc “ vì cái gì người lãnh đạm với ta như vậy, ngay cả trong mộng cũng không thể ôn nhu với ta sao? Ngay cả một chút hương hại cũng không chota sao?. Như Mặc thật là tuyệt tình, Như Mặc, cầu người, cho ta đi, cho ta một ký ức tốt đẹp để nhớ lại đi, cầu người”

Như Mặc nghe nàng không ngừng nói mê, khóc cầu hấn,” Như Mặc, cho ta! Cầu người!” Cùng với nói mê thì động tác cũng không ngừng cọ xát, xem ra nàng cố tình giam mình trong mộng không chịu tỉnh lại, trừ phi mình thỏa mãn tâm nguyện của nàng, nếu không nàng nhất định không chịu tỉnh lại sao? Như Mặc lại lo lắng lại bất an nhìn nàng, nhìn thân hình nàng vì la hét, giãy dụa mà ướt đầm mồ hôi, nhìn khuôn mặt trắng bệch lại có chút tiêu tụy của nàng, trong lòng hấn không ý thức được mà thương tiếc, hấn nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên người nàng.

Như gió xuân ấm áp hôn lên trán, mi, án mắt, cái mũi rồi lại dời xuống đôi môi phồng nộn của nàng, bàn tay đang nắm hai tay nàng cũng dần dần thả lỏng rồi rời ra, hai cánh tay nàng lập tức tiến vào trong quần áo hấn, ra sức làm càn, kêu gọi dục hỏa của hấn, con mắt đen của Như Mặc lúc này như có hơi nước lượn lờ bên trong, không bao lâu hai con người đen nhánh đã chuyển thành xanh biếc như nước hồ sâu thẳm, trong không khí cũng tản mát một cổ tình dục thắm đẫm mùi xạ hương. Lục thúy xà ngay lúc Như Mặc cúi đầu hôn Bắc Dao Quang đã thức thời trốn ra ngoài phòng, lúc này cũng bị mùi vị động dục của giống đực trong xà loại làm ảnh hưởng, cả người nóng bừng lên, quả nhiên không hổ là Xà quân đại nhân, ngay cả mùi vị tình dục cũng mạnh gấp trăm lần so với đồng loại khác, nó nên đi xa hơn một chút mới được.

Ở sân ngoài, sau khi Thanh nhi cho đám hạ nhân quay trở lại phòng thì cũng bị hương vị tình dục trên người Như Mặc làm ảnh hưởng, có chút thấp thỏm liền tăng thêm một tầng kết giới, có lẽ sau hôm nay, toàn bộ động vật trong thành sẽ vì bị ảnh hưởng mà kéo dài thời kì giao phối.

Bên trong cảnh xuân vẫn tiếp tục, quần áo hai người đã muốn cởi hết, hai thân thể gắt gao dây dưa cùng một chỗ, Bắc Dao Quang lại lần nữa hóa thân thành nữ vương cuồng dã, chủ động vuốt ve mỗi tấc da thịt của Như Mặc, miệng không ngừng rên rỉ, tràn đầy vui sướng cùng thích thú. Cả hai cùng vuốt ve, thăm dò thân thể đối phương, Bắc Dao Quang còn cảm thấy chưa đủ, hai cánh tay để lại những dấu vết đỏ thẫm trên da thịt Như Mặc, còn không ngừng cắn cắn cổ Như Mặc “ Như Mặc, Như Mặc, mau cho ta”

Nam tính to dài cuối cùng cũng không chịu được nữa, dùng sức tiến vào huyết động êm ái, ngọt ngào, một lần rồi lại một lần, cứ vậy triển miên không dứt.

Bắc Dao Quang chủ động nâng thắt lưng của nàng lên, khiến cho sự kết hợp càng sâu, còn tha thiết gọi “Như Mặc”

Đáp lại tình cảm mãnh liệt của nàng, Như Mặc ra vào càng mạnh hơn, nhanh hơn như là cảm thấy không đủ, mang theo khoái cảm không thể diễn tả được thành lời, không hề cố kỵ mà rên thành tiếng. Bắc Dao Quang cũng dùng sức ôm lấy cái lưng bóng loáng của Như Mặc, lưu lại trên người hằn những dấu vết thật sâu, thân hình co lên vì khoái cảm đạt đến cực hạn, giống như là pháo hoa nổ rộ trong đầu, mỗi một tế bào thần kinh đều sáng khoái vô cùng...

Như Mặc bị nàng kịch liệt co rút, bao vây bên trong nhện không được mà lại phóng xuất tinh hồng trong người nàng, nhưng lúc này không có ảo não mà chỉ có thỏa mãn...

Cao trào qua đi, Bắc Dao Quang đột nhiên tỉnh lại, còn ôn nhu mỉm cười nói với Như Mặc “ cảm ơn người, Như Mặc, như vậy ta chết cũng đáng giá,. Người đi về đi, sau này ngay cả trong mộng cũng đừng tiến vào, an tâm tu luyện đi. Hi vọng người sớm ngày đạt thành tâm nguyện, ta cùng đứa nhỏ sẽ chúc phúc cho người. Lúc này đây thực sự là không có oán hận người”

Như Mặc nghẹn họng nhìn trân trối nhìn Bắc Dao Quang, vừa mới triển miên ân ái giờ đã đuổi hắt đi, còn muốn hắt trở về núi tu luyện. Nếu lần trước hắt còn lấy lý do là cứu nàng thì lúc này là hắt tự nguyện, không ai bắt buộc, không có lý do gì. Hắt nghĩ nàng nên tỉnh lại, nghĩ nàng đang còn trong mộng nên ra sức hôn lên mắt nàng “ Bắc Dao Quang, người tỉnh lại cho ta, ta ở trước mắt người, không phải trong mộng”

Vẫn còn như đang ở trong mộng, Bắc Dao Quang còn chưa kịp nhìn kỹ Như Mặc thì đã muốn tỉnh lại, ý thức còn mơ hồ thì nhìn thấy hai ánh mắt sáng như bảo thạch trong đêm, giật mình, còn chưa thét lên thì đã bị một đôi môi mềm mại ngăn lại, mang theo hương vị quen thuộc mà trong mộng nàng đã nhắm nháp qua. Hai tay để lên ngực trần nóng bỏng của hắt, là Như Mặc, dùng sức đẩy hắt ra, giãy ra khỏi nụ hôn nồng nhiệt của hắt, giấc mộng sao lại giống như thật nên hỏi thử “ Như Mặc, là người sao?”

” Người rốt cục tỉnh!” thanh âm của Như Mặc trở nên khàn khàn vì tình dục.

” Người, người như thế nào ở trong này? Người không phải trở về núi rồi sao?” Bắc Dao Quang trong lòng ‘lộp bộp’ một chút, đụng trúng thân thể của hắt thì biết mình cũng không có mặc gì như hắt vậy, chẳng lẽ triển miên trong mộng vừa rồi đều là thật? nàng lại lên giường cùng Như Mặc?

“Người gặp ác ông, kêu ta lại. Ta nói rồi, chỉ cần người gọi ta, ta lập tức trở về bên cạnh người”, Như Mặc lại hôn nàng.

Bắc Dao Quang bối rối hai tay ôm đầu của hắt, thấy không rõ khuôn mặt hắt, chỉ có ánh mắt xanh biếc như bảo thạch tỏa sáng, thì ra ánh mắt của hắt vốn màu xanh, Bắc Dao Quang nhện không được lại nghĩ ánh mắt của Như Mặc xinh đẹp đủ để câu hồn đoạt phách, chỉ sợ là người ở thời đại này không thể chấp nhận nên mới biến thành màu đen. Dù vậy hắt vẫn tuấn mỹ hơn người, vẫn cao cao tại thượng, hắt ở nơi nhân gian không sạch sẽ này đích thực là lãng phí. Hắt nên đứng trên trời cao, là tiên nhân nhìn xem thế gian mà không nên ở trong thế tục chìm nổi, trước kia nàng vì ích kỷ của mình mà muốn chiếm giữ hắt, làm cho hắt chỉ của riêng nàng nhưng sau khi nghe lời của Thanh nhi, nàng cuối cùng hiểu được xinh đẹp của hắt nên thuộc về trời đất, không nên vì nàng mà trở nên ảm đạm, hôm nay lại thêm một lần triển miên đã đủ cho quãng đời còn lại, hắt cũng nên trở lại cuộc sống thuộc về hắt.

Suy nghĩ xong, Bắc Dao Quang lập tức lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác, bình tĩnh nói,” Như Mặc, chính người cũng nói, ta đó là làm ác mộng! Cho nên, người đi đi! Trở về núi đi. Ta đã nói, khi người cho ta tòa nhà này cùng bạc, người coi như đã trả hết nợ, hơn nữa ta cũng không cần có người bên cạnh, mà người cũng không còn thiếu ta cái gì, chuyện hôm nay coi như là một giấc mơ, giờ ta đã tỉnh, người cũng nên đi đi”

” Dao Quang, ta không nghĩ sự tình hôm nay là một giấc mộng!” Như Mặc vốn đang ôn nhu mỉm cười, nghe nàng nói thế không khỏi tức giận. Nàng rốt cuộc là nghĩ cái gì? Vì sao hắt đã tự nguyện buông tha tâm nguyện tu tiên, ở bên cạnh nàng hết quãng đời còn lại mà nàng còn đuổi hắt đi? Rõ ràng trong mộng còn rất nhiệt tình, còn nói thương hắt vì sao khi tỉnh lại lại thành như vậy? Có phải nhân loại đều thích khẩu

thị tâm phi như thế, làm cho chính mình khó chịu? Hẳn thậm chí còn lo lắng làm sao cho nàng kéo dài sinh mệnh, cùng hẳn làm bạn mãi mãi, nàng lại bảo hẳn trở về núi tu luyện là sao?

“Nếu người không cho đó là một giấc mộng thì xem như là một sai lầm đi, chúng ta không nên có quan hệ gì, với người với ta đều không có gì tốt, cho nên xem như ta cầu xin người, người đi đi. Sau này đừng xuất hiện trong cuộc sống của ta nữa, có được không?”. Bắc Dao Quang thật muốn tiến lên ôm chặt hẳn nhưng nàng không thể, nếu nàng còn như vậy thì sẽ liên lụy hẳn, cho nên phải cứng rắn ép hẳn rời đi

” Bắc Dao Quang! Không cần nói thêm gì nữa! Ta thực rất giận, ta không muốn nổi giận với người, bởi vì ta biết những gì người nói không đúng với những gì người nghĩ trong lòng, nhưng ta không thể không nói cho người biết, người nói những lời này làm ta rất khó chịu, ta không biết người vì lý do gì nhưng ta nói cho người biết, cả đời này ta ở bên cạnh người là chắc rồi”. Như Mặc cố gắng giữ giọng điệu được bình tĩnh, hòa hoãn, không muốn dọa Bắc Dao Quang nhưng trong lòng hẳn thực sự không thấy thoải mái, cảm giác như mình bị lợi dụng xong thì bị vứt bỏ.

Nhẹ nhàng đứng dậy, rời giường, bóng tối làm cho hẳn không nhìn rõ biểu tình của Bắc Dao Quang, chỉ thấy khuôn mặt nàng vừa vui lại vừa buồn, giọng cũng nhẹ lại “ Dao Quang, nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng người đuổi ta đi, lúc ta trở lại, ta hi vọng thấy người tươi cười, vui sướng chứ không phải là cự tuyệt ta, được không? Bây giờ ta muốn đi Chu Toàn sơn một chuyến, tính thời gian thì cũng khoảng năm ngày, năm ngày sau ta sẽ trở lại, hảo hảo chiếu cố ỳnh. Ta đi đây”

48. Chương 48: Làm Càn Tiêu Tiên

Bắc Dao Quang hơi giật mình nhìn cặp mắt xanh biếc biến mất trong phòng, giống như chưa từng tồn tại qua, nếu không có mồ hôi trên thân hình trần trụi còn chưa khô, Bắc Dao Quang thực sự sẽ nghĩ chuyện vừa rồi chỉ là mộng xuân, kéo chăn mỏng đắp lên mình, lắng lắng cuộn mình thành một đoàn, ngơ ngác nhìn bóng đêm, nhớ lại mỗi một câu Như Mặc nói lúc này, hẳn nói nhất định sẽ cùng nàng cả đời?

Trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa mừng, lời hẳn là có ý gì? Hẳn không muốn thành tiên? Hẳn đã bắt đầu yêu nàng? Hay hẳn cảm thấy do nàng đã mang thai đứa nhỏ của hẳn, có trách nhiệm và nghĩa vụ lo lắng cho cuộc sống của nàng?

Nhưng mặc dù là nguyên nhân gì, thì sao đến giờ mới nói ra? Như Mặc, vì sao người đến giờ mới nói những lời này? Nếu lúc trước người nói ra thì ta sẽ cao hứng biết bao nhiêu, hiện tại ta đã nghĩ thông suốt, cho rằng thành tiên là lựa chọn tốt nhất cho người, người lại nói những lời làm cho người ta hoang mang. Người có suy nghĩ của người, ta có kiên trì của ta. Như Mặc, chúng ta kiếp này đã hết duyên rồi. Người không cần lại đến tìm ta. Tái kiến. Tình yêu của ta.

Bắc Dao Quang thở dài một hơi, chậm rãi đi xuống giường, tìm kiếm quần áo của nàng, mặc lung tung vào, cũng không còn buồn ngủ nữa mà ngồi bên mép giường. Khi bình minh lên, ánh sáng chiếu vào phòng thì thấy Bắc Dao Quang rút cuộc ngã xuống bên giường, đang ngủ say.

Thanh nhi cùng lục thúy xà không một tiếng động đi vào phòng, thấy Bắc Dao Quang đang ngủ, dung nhan tiêu tụy, xiêm y hỗn độn không khỏi nhận được đau lòng, nàng sao phải khổ vậy chứ? Rõ ràng là thích chủ nhân, mà hiện tại chủ nhân dù ở xa ngàn dặm chỉ nghe nàng la một tiếng đã nhanh chóng có mặt, liền chứng minh nàng trong lòng chủ nhân không phải bình thường, đây không phải là điều nàng vẫn khao khát sao? Vì sao nàng vẫn còn cự tuyệt chủ nhân? tâm tình nhân loại hẳn dù nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra. Tuy hẳn bề ngoài từ cử chỉ, lời nói đều giống nhân loại nhưng suy nghĩ vẫn khác biệt, chủ nhân có phải cũng như hẳn cảm thấy mê vọng lại bắt lực cho nên mới rời khỏi?

Tiểu thúy xà lập tức hóa thành một đạo lục quang bám lên cổ tay của Bắc Dao Quang, còn nhẹ giọng nói với Thanh nhi ” Thanh ca ca, chủ nhân tỷ tỷ hiện tại phi thường mệt mỏi, có lẽ còn lâu mới tỉnh lại, nàng cần ăn cơm, còn thay quần áo mới nữa, chúng ta phải đánh thức nàng sao?”

” Không cần, để cho phu nhân ngủ thêm chút nữa đi. Việc này đợi nàng tỉnh lại làm cũng không muộn, Tóc Đen, người ở trong này với phu nhân, ta đi thu xếp mọi việc”. Thanh nhi vội vàng lắc đầu, ý bảo nó nên để Bắc Dao Quang ngủ thêm một lát, lục thúy xà lập tức gật đầu ” Thanh nhi ca ca, người yên tâm, ta biết phải bảo hộ chủ nhân, người đi đi”

Thanh nhi gật đầu, nhẹ nhàng mở cửa phòng, chậnm rãi đi ra ngoài, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi ra sân, giải khai kết giới, nghĩ nên làm cách nào để Bắc Dao Quang vui vẻ hơn, mà không tiêu tụy như vậy nữa, trong quá khứ ấn tượng của hắn đối với nữ nhân là chỉ cần tặng quà thì sẽ làm họ vui vẻ, còn Bắc Dao Quang thì nên làm thế nào mới tốt?

Bốn nha hoàn hầu hạ Bắc Dao Quang đã cung kính chờ bên ngoài, bởi vì Thanh nhi ngày hôm qua phân phó các nàng không được gọi tới thì không được một mình tiến sân, lúc thấy hắn đi ra đều cúi đầu hành lễ ” gặp qua Thanh quân gia”

” Phu nhân đêm qua gặp ác mộng, hừng đông mới ngủ lại được, giờ phút này chưa thể tỉnh lại, tạm thời không cần người hầu hạ, các người chỉ cần phân phó cho phòng bếp chuẩn bị sẵn nước ấm, sau khi phu nhân dậy sẽ tắm rửa, còn có, bảo phòng bếp hâm nóng đồ ăn, phu nhân tắm rửa xong sẽ dùng”. Thanh nhi sắp xếp xong, còn nghĩ sắp tới nên làm gì.

“Dạ, Thanh quân gia”. Hai nha hoàn cúi đầu trả lời rồi nhanh chóng lui xuống.

” Xuân Hoa, người một hồi đi đem lão bản của chế y phường tốt nhất mời đến đây cho ta, nói phu nhân nhà chúng ta muốn may một ít quần áo mùa hè, nói bọn họ đem những kiểu dáng mới nhất đến cho phu nhân lựa chọn. Xuân Thủy người đi mời chuồng quỳ châu báu tốt nhất đến phủ, phu nhân cũng cần mua một ít trang sức linh tinh, nói họ mang các loại trang sức tốt nhất, kiểu dáng mới nhất đến, nếu bọn họ không chịu đến thì đưa tấm ngân phiếu này cho bọn họ, nói đây là tiền cọc. Phu nhân nếu hài lòng, sau này còn nhiều cơ hội cho bọn họ làm ăn”. Thanh nhi vừa nói, vừa lấy một tấm ngân phiếu trong tay áo ra đưa cho Xuân Thủy. Hắn không dám chắc mua quần áo, trang sức có làm cho phu nhân vui vẻ hơn không nhưng dù sao tiền vẫn còn nhiều, hắn cũng sẽ thử, cách này nếu không được thì hắn sẽ thử cách khác.

Hai nha hoàn đời này chưa từng gặp qua ngân phiếu có giá trị lớn vậy, cũng không nghĩ Thanh nhi lại giao nó cho hai nha hoàn các nàng, không khỏi vừa vui lại vừa sợ.

” Các người như thế nào còn không đi? Có việc?” Thanh nhi thấy các nàng còn ngây ngốc nhìn tấm ngân phiếu, nhăn mi hỏi.

” Không, đã không có! Thanh quân gia yên tâm, nô tỳ nhất định làm tốt”. Xuân Hoa đầu tiên phục hồi tinh thần, lên tiếng cam đoan, cảm thấy được chủ nhân mới tín nhiệm như vậy rất là cảm động và tự hào.

Thanh nhi vốn là có chút phiền não, thấy các nàng như thế, ngược lại nhin không được nở nụ cười, ” Đi thôi! Chờ phu nhân chọn xong quần áo mùa hè, ta cũng sẽ nói chế tạo phường may cho các người mấy bộ đồ mới. Đương nhiên các người cũng có thể chọn ình một ít trang sức như trâm cài tóc linh tinh...”

” Thanh quân gia, này, đây là thật chăng?” Xuân Thủy Xuân Hoa đồng thời mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được chuyện tốt đẹp như vậy lại xảy ra với các nàng, các nhất định kiếp trước tích được nhiều phúc nên kiếp này mới có thể gặp được chủ tử tốt như vậy, lúc đầu các nàng bị gọi đưa đến hầu hạ chỗ khác cũng cảm thấy có chút ủy khuất và mất mát, hiện giờ thành ra các nàng gặp được đại phúc.

” Các người đều là nữ hài tử, đương nhiên đều thích quần áo xinh đẹp cùng trang sức, chỉ cần các người tận tâm hầu hạ phu nhân chu đáo, đừng nói là quần áo cùng trang sức, sau này còn nhiều ưu đãi khác nữa, được rồi, mau đi đi”. Thanh nhi không khỏi bật cười vì các nàng rất dễ dàng thỏa mãn, cũng cảm thấy vui vẻ hơn, chỉ mong phu nhân cũng thích quần áo xinh đẹp và trang sức.

“Dạ, Thanh quân gia, nô tỳ đi ngay”. Hai nha hoàn đỏ mặt, vội chạy ra ngoài.

“Khoan”, Thanh nhi thấy các nàng bối rối, nhin không được mà gọi lại.

” Thanh quân gia còn có gì phân phó?” Hai người lo sợ bất an sợ Thanh nhi quở trách hoặc thay đổi chủ ý, không để các nàng làm việc này nữa.

” Không cần kích động, Bắc Dao gia chúng ta là đại gia, các người là nha hoàn bên người phu nhân, đi ra ngoài là đại diện cho Bắc Dao phủ cho nên phong thái phải chỉnh tề, thông dong, có khí độ, không nên nghĩ mình chỉ là nô tỳ. Nếu các người xuất thân từ nơi cao quý thì mặc dù là nha hoàn cũng không chấp nhận cho kẻ khác khinh thị các người, cho nên phải thể hiện khí chất của mình, hiểu chưa?”. Thanh nhi nghĩ các nàng đến sợ đều quen nhìn sắc mặt người khác mà sống, hôm nay hẳn cho các nàng cơ hội để người khác phải nhìn sắc mặt các nàng.

“Dạ, Thanh quản gia”. Hai nha hoàn nghe lời Thanh nhi, lập tức ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, trên mặt cũng tràn đầy vẻ tự tin, rõ ràng đã được sự khích lệ của Thanh nhi là họ can đảm hơn, âm thanh cũng to lớn hơn.

” Tốt lắm! Đi thôi!” Thanh nhi lúc này cũng vừa lòng gật gật đầu, hai người lập tức hưng phấn rời đi.

Thanh nhi thấy các nàng đi xa, mới nhớ tới bằng hiệu của phủ còn chưa treo lên, vội vàng đi về phòng hắc, lấy ra một bằng hiệu còn lớn hơn cái ban đầu, sơn màu đen trên viết chữ vàng thật to” Bắc Dao phủ”. Bằng hiệu của Phương phủ lúc trước là mạ vàng mà bây giờ ba chữ Bắc Dao phủ đều là dùng vàng ròng mà tạo nên, khi đem ra ngoài, ánh mặt trời chiếu vào phát ra hào quang chói mắt.

” Người tới!” Thanh nhi đi đến giữa viện, thanh âm chưa dứt liền thấy xuất hiện hai nam phó “ xin chào Thanh quản gia”

“Mở cửa lớn ra, ta muốn treo bằng hiệu lên”

“Có cần tiểu nhân đến sai phòng mang thang đến không?”

“Không cần, các người mở cửa ra là được”

“Dạ”

Cửa lớn mở ra, Thanh nhi mang bằng hiệu ra ngoài, nhìn nhìn vị trí phía trên cửa lớn rồi điểm nhẹ mũi chân một cái, người đã bay lên giữa không trung, hai tay cầm bằng hiệu đưa lên, bằng hiệu đã vững vàng nằm chắc ở phía trên cửa lớn.

Hạ xuống đất, Thanh nhi vỗ vỗ tay, vừa lòng nói “ như vậy thì tốt rồi, các người cảm thấy đã ổn chưa?”

“Bẩm quản gia, đã rất ngay ngắn”, hai nam phó đồng thanh trả lời.

” Ân! Tiếp tục làm chuyện của các người đi”. Thanh nhi phát phát tay, sau đó khóa cửa đi vào.

*

” Ai nha, Lý chương quỳ, ngài cũng đến đây?”

” Đây không phải Đồng chương quỳ sao? Cùng vui! Cùng vui a!”

“Đã vốn là Phương gian, không biết khi nào thì biến thành Bắc Dao phủ, người nhìn xem bố trí thanh nhã so với Phương gia trước kia thì khí chất hơn nhiều”

“Cũng phải, ra tay đều rất thoải mái, ngay cả tiểu nha hoàn cũng giống như tiểu thư cao quý vậy, vừa ra tay là đưa ra ngân phiếu năm vạn lượng”

” Ta nói Lâm chương quỳ, người tính đem cả Trần Bảo trai của người đến Bắc Dao phủ sao? Mang nhiều đồ như vậy”

” Lưu đại chương quỳ, này người còn có chỗ không biết, Xuân Thủy cô nương nói, phu nhân các nàng chỉ muốn xem hàng thượng đẳng, mà vừa nghe cửa hàng của ta được lựa chọn, các bạn hàng của ta liền đem tất cả tinh phẩm đến giao cho ta, muốn nhờ ta giới thiệu cho phu nhân, nếu được lựa chọn thì sẽ cho ta tiền hoa hồng, cho nên mới mang nhiều như vậy. Còn nói ta sao, Lưu đại chương quỳ, người dường như cũng đem toàn bộ Vân Gia nghề phường đến đây sao? Cái kiện kim quang lờ lờ kia, chỉ sợ là nằm nay trên phố sẽ lưu hành kim lũ y nha”

” Lâm chương quỳ ánh mắt thật tốt, cái này có người đã đặt rồi, vì vụ làm ăn lớn lần này mà ta mang đến cho Bắc Dao phu nhân chọn trước”

“.....”

Toàn bộ sảnh đường để trống ngang mười mấy cái thùng lớn nhỏ khác nhau, còn có nhiều loại vải lụa xinh đẹp để đầy trên bàn, khoảng bảy, tám chế y phượng cùng tiêm châu báu lớn nhất Hiệp Khách thành đều có mặt ở đây, nhóm chưởng quầy tập trung nói chuyện, các trợ thủ hoặc tiểu nhị thì đứng đợi bên ngoài đại sảnh, làm cho Bắc Dao phủ trở nên náo nhiệt.

Thanh nhi nhìn khung cảnh náo nhiệt lại có chút hỗn độn không khỏi nhíu mày, nhưng nếu có thể làm cho tâm tình của Bắc Dao Quang tốt hơn thì cũng không sao. Tuy nhiên mấy người này động tác cũng thực rất nhanh, người tới cũng quá đông, hẳn vốn chỉ muốn mời hai cửa hàng đến mà thôi, không ngờ lại tới nhiều như vậy, lại nghĩ chắc họ phải chuẩn bị vài canh giờ, nhanh nhất thì giờ Ngọ mới tới không ngờ tiền tài đã hấp dẫn họ chỉ trong một canh giờ đã có mặt đầy đủ ở đây.

Xuân Thủy Xuân Hoa vừa thấy Thanh nhi đi ra, vội vàng đi lên báo “ gặp qua Thanh quản gia”

” Ân, như thế nào nhiều người như vậy?” Thanh nhi giương mắt nhìn về phía mọi người, hỏi.

Âm thanh nói chuyện từ lúc hắn đi ra liền ngừng lại, vốn nghĩ là chủ nhân của tòa nhà này, không ngờ đó chỉ là quản gia, một quản gia mà dùng bảo thạch làm ngọc bội treo nơi thắt lưng, như vậy khỏi nói tới chủ nhân cũng biết sẽ cao quý hơn đến mức nào, xem ra đúng là phú hào đệ nhất a. Trong mắt mọi người liền tràn ngập hình ảnh của tiền và vàng bạc, về mặt nhìn Thanh nhi cũng cung kính và nịnh bợ hơn.

”Vốn chỉ mời Lâm chưởng quầy và Lưu chưởng quầy, những người khác là tự nguyện tới, nô tỳ không ngăn cản được bọn họ là nô tỳ làm việc không tốt”. Xuân Hoa, Xuân Thủy cùng cúi đầu đáp, đều do các nàng lúc đó bị các chưởng quầy thuyết phục, không nhận được nên cũng đưa họ đến.

Các chưởng quầy không được mời mà chủ động đến nghe vậy rất khấn trương, sợ Thanh nhi tức giận đuổi bọn họ về, mất đi cơ hội làm ăn lớn nhưng Thanh nhi chỉ im lặng nhìn họ, cũng nhìn sang phía vài vóc, hòm rượu trong phòng “ nếu đã đến đây thì cứ ở lại, phu nhân còn chưa rời giường, các người tới hơi sớm, có thể phải chờ ít nhất là hai canh giờ, nếu không muốn chờ thì có thể trở về”

” Đa tạ tổng quản! Chúng tiểu nhân nguyện ý chờ! Đích thật là chúng tiểu nhân tới quá sớm!” Một người béo lùn chắc nịch lên tiếng, các chưởng quầy khác cũng phụ họa “ đúng vậy, đúng vậy, là do chúng ta tới sớm, quản gia không cần để ý, chúng ta sẽ chờ phu nhân tỉnh dậy”

” Tốt lắm! Một hồi phu nhân tỉnh dậy, nếu chọn được gì thì cứ giữ lại, chi phí thế nào thì gặp ta để thanh toán. Sau này, cứ cách ba tháng, nếu có trang sức, quần áo gì mới thì trước tiên hãy báo đến đây, ta sẽ sắp xếp thời gian để các người mang tới cho phu nhân lựa chọn”. Thanh nhi gật đầu nói.

Mọi người vừa nghe, đều vui như mở hội, quả thực là nhà giàu, nếu vụ làm ăn này hoàn thành, có thể làm cho phu nhân nhà này hài lòng thì sau này mỗi ba tháng đều có thể kiếm được một khoản, quả là chuyện tốt, cầu mà chẳng được nên làm sao mà mất hứng, liên tục khom người “ dạ, nhất định sẽ đưa mặt hàng tốt nhất cho phu nhân lựa chọn”

” Còn có, lần sau muốn tới, không cần mang nhiều người như vậy, một nhà mang một tiểu nhị là đủ, nhiều quá sẽ rất ồn ào, sẽ làm phu nhân mất hứng, lần sau sẽ không muốn mua bán gì nữa”. Thanh nhi lại lên tiếng.

“Dạ, đa tạ Thanh quản gia chỉ điểm”

“Tốt lắm, các vị chưởng quầy xin mời ngồi, phu nhân sau khi tỉnh dậy sẽ đến gặp các người”

“Dạ, Thanh quản gia, người đi thông thả”

Bắc Dao Quang ngủ thẳng đến giữa trưa, cho đến khi cảm thấy đói bụng mới tỉnh lại, nhắm mắt nhìn lục thúy xà đang mở to ánh mắt đáng yêu nhìn nàng, lập tức nhớ tới chuyện hôm qua, vội vàng đem nói đến bên miệng, hôn nhẹ lên đầu nó một cái “ vật nhỏ, tỉnh lại nhìn thấy người thật tốt”

Lục thúy xà thấy Bắc Dao Quang yêu thích nó như vậy cũng cọ xát, liếm liếm vài cái vào mặt nàng, còn phát ra âm thanh “ tư tư” như làm nũng.

“Người nói một câu gì đi” Bắc Dao Quang nâng thân hình có chút bủn rủn, biết nguyên nhân vì sao nên hơi đỏ mặt.

” Chủ nhân tỷ tỷ, có thể ở cùng người, ta cũng rất cao hứng”, lục thúy xà nói lời ngọt ngào, Bắc Dao Quang sờ sờ đầu nó, sẵn giọng “ mới biết nói tiếng người vài ngày đã nói ngọt như vậy, đêm qua người đi đâu?”

” Xà quân đại nhân tới, ta chỉ thức thời lui đi xuống!” Tiểu thúy xà tự nhiên thành thật hồi đáp.

Bắc Dao Quang vỗ đầu, chính mình thật sự là ngu ngốc, thế nhưng còn hỏi nó, rất có thể nó và Thanh nhi đều biết đêm qua mình cùng Như Mặc làm gì, nghĩ đến đây, Bắc Dao Quang cảm thấy không được tự nhiên, chột dạ đứng dậy, ra vẻ hung dữ nói “ sau này không được rời xa khỏi tầm nhìn của ta”

“Dạ, chủ nhân tỷ tỷ”. Lục thúy xà không biết Bắc Dao Quang đang nghĩ gì, nhưng cũng biết nàng không phải thực sự hung dữ với nó, mà như là thẹn quá hóa giận, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, hẩn lập tức nhu thuận đồng ý, rồi không nói thêm gì nữa.

” Thanh nhi, người ở bên ngoài sao?” Bắc Dao Quang nhìn một đồng hồ hỗn độn trên giường, lại thêm quần áo của mình nhăn nhúm, không thể để cho bọn nha hoàn nhìn thấy bộ dáng của nàng như vậy, dù sao Thanh nhi cũng đã biết rõ mọi chuyện, mình cũng không cần che dấu trước mặt hẩn.

” Phu nhân, ngài tỉnh? Thanh nhi có thể vào sao?”, dứt lời cánh cửa đã bị đẩy ra, Thanh nhi vẫn một thân áo xanh chỉnh tề như trước xuất hiện trước mặt Bắc Dao Quang, dường như không để ý đến tình trạng hiện tại của nàng.

” Thanh nhi, ta đói bụng, bắt quá trước tiên người giúp ta giải quyết tình trạng này một chút, ta nghĩ ngày mai ta sẽ bắt đầu cảm giác có nha hoàn hầu hạ, hôm nay thì không được, thực sự rối loạn”. Bắc Dao Quang chỉ chỉ vào mình nói.

Thanh nhi lập tức mỉm cười,” Rất vui được vì phu nhân mà cố gắng sức lực”, tay phải nhẹ phát qua người Bắc Dao Quang, cả người nàng lập tức ngay ngắn, gọn gàng, ngay cả mái tóc cũng đã được vấn lên, không cần có người chải bới.

” Thanh nhi, làm yêu quái thật sự là so với làm người phương tiện hơn! Muốn cái gì chỉ cần biến một cái là xong”, Bắc Dao Quang nhện không được mà cảm thán.

” Phu nhân lời nói sai rồi, chúng ta đều không phải có thể tự nhiên làm ra, cái gọi là biến ra thực ra là tạm thời mượn của người khác thôi, chẳng hạn như trên người phu nhân có một bộ quần áo thì có thể ở nơi nào đó thiếu mất một bộ”. Thanh nhi đến bên cạnh đỡ nàng đứng dậy, giải thích, làm cho Bắc Dao Quang nhớ tới trang viện trên núi kia, gã sai vặt Hắc Nô đã nói đó chính là trang viện của Tư Đồ Y, thì ra là thật.

Thanh nhi, vậy bạc của chúng ta cũng là lấy của người khác sao?”, Bắc Dao Quang không khỏi lo lắng, nếu lỡ có người vạch trần bọn họ hay có ai đó đột nhiên chạy tới nói bọn họ ăn cắp thì phải làm sao?

” Phu nhân, người không cần lo lắng chuyện này, đồ vật thì chúng ta chế tạo không được nhưng vàng bạc thì dưới lòng đất có rất nhiều, chủ nhân chẳng qua chỉ lấy chút ít đổi thành ngân phiếu liền đủ cho chúng ta xài mấy đời cũng không hết”. Thanh nhi bật cười giải thích.

” Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! vậy về sau chúng ta dùng cái gì nên dùng tiền mà mua, Thanh nhi, bắt đầu từ ngày mai, người không cần biến cho ta đồ vật gì nữa”, Bắc Dao Quang lúc này mới thả lỏng tâm tình

“Phu nhân lo lắng quá nhiều, chẳng qua chỉ là vài bộ quần áo mà thôi, không cần phải khẩn trương nhưng nếu phu nhân thực sự lo lắng, sau này Thanh nhi sẽ tận lực không dùng tới pháp lực”, Thanh nhi vỗ tay, cao giọng hô “ Xuân Hoa, Xuân Thủy, phu nhân đã tỉnh, đến phòng bếp mang đồ ăn tới”

“Dạ”, thật xa vang lên hai tiếng đáp trả, Bắc Dao Quang ngạc nhiên hỏi “ hai nha hoàn này hôm nay tinh thần dường như rất tốt”

” Phu nhân, sảnh đường có rất nhiều người đang đợi người, ăn cơm xong, Thanh nhi đỡ người đến đó”

” Chờ ta? Ai chờ ta?” Bắc Dao Quang hoài nghi nhìn thoáng qua Thanh nhi, khó hiểu.

” Phu nhân, mùa hè rất nhanh sẽ tới rồi, phu nhân cần mua thêm nhiều thứ, quần áo mùa hè cũng phải nhanh chóng đặt may, còn có châu báu, trang sức, son phấn...Thanh nhi không biết người thích cái gì, nên

bảo Xuân Hoa, Xuân Thủy tìm mấy cửa hàng nổi tiếng trong thành đem hàng tới đây cho phu nhân chọn lựa”

” Thanh nhi, không cần phải vậy, tùy tiện may ít bộ đồ, mua vài món trang sức là được, còn tính ăn diện cho ai xem sao?”. Nàng sau này chỉ có một mình, dù ăn mặc đẹp thì thế nào? chẳng lẽ để ỉnh tự ngắm?

“Phu nhân, người còn có Thanh nhi, có Tóc Đen, còn có tiểu chủ tử. Người như vậy, ta thực lo lắng”. Thanh nhi không dám nói là hẳn muốn nàng vui vẻ nên mới làm như vậy “ ta không biết nhân loại nữ tử làm gì để giải sầu nhưng Thanh nhi nghĩ phu nhân cần mua quần áo vào trang sức, thời gian còn dài, phu nhân còn phải sống mấy chục năm nữa, phải bảo trọng bản thân”

” Thanh nhi, cảm ơn người, ta không sao, ta biết người lo lắng cho ta, bất quá ta thật sự không có việc gì, đây là ta chính mình hạ quyết định, tuy rằng hiện tại thống khổ cùng không tha là khó tránh khỏi, bất quá về sau mọi chuyện sẽ tốt hơn, dù sao chúng ta đều hi vọng Như Mặc tu thành chính quả đúng không? Được rồi, nể tình người lo lắng cho ta, ta nếu không chấp nhận thì chắc người sẽ khóc mất, ăn cơm xong, ta sẽ đi chọn là được”. Bắc Dao Quang cầm tay hân, vui mừng, cảm động vỗ vỗ, Thanh nhi nghe lời nàng cũng nở nụ cười “ phu nhân cứ chọn, tốt nhất là nên mua hết tất cả”

“Xem ra ta có một quần gia muốn ta nhanh chóng phá sản”. Bắc Dao Quang vừa nói xong thì Xuân Hoa, Xuân Thủy cũng mang đồ ăn đến “ phu nhân, đồ ăn tới”

Bắc Dao Quang cũng liền thuận thế ngồi vào bên cạnh bàn, nhận chén cơm từ tay nha hoàn, cúi đầu ăn lấy ăn để.

” Phu nhân, người ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn”, Xuân Hoa chưa từng thấy ai ăn như phu nhân vậy, nhưng nàng cũng cả thấy phu nhân ăn rất ngon miệng.

” Phu nhân, đây là canh gà đầu bếp đã hầm suốt ba canh giờ, rất bổ dưỡng, lớp mỡ cũng đã được bỏ đi, người nếm thử một chút”, Xuân Thủy đưa một chén canh cho Bắc Dao Quang.

” Ân, buông đi! Ta tự ăn, các người không cần hầu hạ, ta không quen. Thanh nhi, người tìm giúp ta một đôi giày, nếu không ta làm sao đi tới đại sảnh, cũng không thể lại đến cho người bằng ta”, Bắc Dao Quang vừa ngăn Xuân Thủy phục vụ, vừa nói với Thanh nhi.

“Phong đại phu đã nói người không thể mang giày, lát nữa cứ để cho Thanh nhi bằng người, đợi đến gần cửa thì sẽ để Xuân Hoa, Xuân Thủy dìu người”. Thanh nhi cẩn thận, tỉ mỉ nói, phủ quyết yêu cầu của Bắc Dao Quang.

” Phu nhân, chân người bị làm sao mà không thể mang giày? Còn phải quấn nhiều mảnh vải như vậy?”. Xuân Hoa nghe vậy liền cúi đầu nhìn chân Bắc Dao Quang, lên tiếng hỏi.

” Ách?” Bắc Dao Quang vội vàng buông chén cơm mới ăn được một nửa, thì ra mảnh vải ở chân đã bị bong ra một nửa, lộ ra nửa bàn chân hoàn toàn không có thương tổn gì, Bắc Dao Quang sờ thử thì thấy không đau, liền đem một chân gác lên đầu gối, tháo mảnh vải ra thì thấy bàn chân không còn vết thương nào, ngày hôm qua rõ ràng là đau như vậy, sao thế này?

Thanh nhi cũng liếc mắt một cái liền hiểu, chắc chắn là đêm qua chủ nhân đã thấy được chân phu nhân bị thương nên mới dùng pháp lực để chữa cho nàng, Bắc Dao Quang ngây ngốc một chút rồi cũng hiểu ra, buông chân, tiếp tục ăn cơm như lần này không có yên lòng, ăn xong nàng mới thấp giọng nói “ tìm cho ta đôi giày”

Khi Bắc Dao Quang tiêu sái đi đến đại sảnh, bảy, tám chuông quây lập tức đứng lên chào “ gặp qua phu nhân”

” Không cần đa lễ, đưa cho ta xem các người mang thứ gì tốt đến”, Bắc Dao Quang vừa nói, vừa đi đến bên bàn đặt đầy tơ lụa gấm vóc, chỉ vào vài tấm màu sắc thanh nhã nói “ mấy cái này không tệ lắm, lưu lại đi”

“Dạ, phu nhân, người thực sự là có mắt nhìn, đây là tơ lụa thượng đẳng của Giang Nam năm nay, hoa văn cùng màu sắc đều rất đặc biệt, phu nhân có muốn nhìn xem hoa văn thắt vân tay tú được vẽ hai mặt, đều do nhóm thợ của Cẩm Tú phường thêu trong ba tháng mới thành, hơn nữa mỗi cái đều có hình dáng khác

nhau, thần thái như thật, toàn bộ Hiệp Khách thành chỉ có Vân Nghê phờng chúng ta có một cái này, dùng nó may quần áo mùa hè thì vừa đẹp dễ quý phái lại thanh lịch, tao nhã, mà cũng rất thoải mái”

” Ân, không tồi! Lưu lại đi!” Bắc Dao Quang sờ sờ, xúc cảm đích thật là bóng loáng mềm mại, đa dạng cũng quả thật xinh đẹp, tú công lại trông rất sống động, dùng nó may thành xiêm y, không cần nghĩ cũng biết nhất định phi thường đẹp, liền cũng gật gật đầu.

” Phu nhân, người xem, đây là tô đoạn, lấy sâu nặng, đẹp dễ quý giá, nếu dùng làm áo khoác hay khảm ở cổ áo, tay áo sẽ làm cho xiêm y tăng thêm sự đoan trang, cao quý...”

” Kia cũng lưu lại đi!” Bắc Dao Quang không thể từ chối, còn Thanh nhi im lặng đứng bên cạnh mỉm cười, Xuân Hoa, Xuân Thủy thì mỗi lần Bắc Dao Quang gật đầu lại kích động một cái, trời ạ, lằng la gắm vóc này, đừng nói là mặc, ngay cả nhìn trước kia các nàng cũng không được nhìn gần như vậy.

” Phu nhân, da của người trắng tinh, khuôn mặt lại xinh đẹp tuyệt trần, lịch sự tao nhã,, thất nhật ti này rất phù hợp với làn da của người, hơn nữa nó lại rất thoáng khí dùng để làm váy lót hoặc sa lữ đều rất tốt”. Lưu đại chương quý nhiệt tình chào hàng, tươi cười cực điểm, vội vàng theo đuôi Bắc Dao Quang, mỗi lần ánh mắt nàng dừng lại ở cái gì, hần liền nhiệt tình giới thiệu nét đặc biệt của nó, quả nhiên là có tài ăn nói, mỗi lần Bắc Dao Quang gật đầu đồng ý là nụ cười trên miệng hần lại rộng thêm một phần. Đúng là khách hàng lớn, phải biết rằng rất khó kiếm được vị khách hàng như thế này, cho dù là nhà Thành chủ thì cũng chỉ một năm mới sắm đồ một lần, một lần cũng chỉ mua bảy, tám thứ mà thôi, không ngờ vị Bắc Dao phu nhân này ngay cả nhìn cũng không nhìn nhiều đã gật đầu mua hết, Lưu đại chương quý làm sao mà không kích động cho được.

49. Chương 49: Thanh Nhi Phiền Não

” Người giới thiệu này đó đều được, khi may chọn kiểu dáng thanh nhã, hợp thời là được, còn những thứ lèo lẹt quá thì mang về đi. Xuân Hoa, Xuân thủy, các người cũng nhìn xem, nếu thích cái gì thì chọn lấy, rồi nói bọn họ may cho”. Bắc Dao Quang hào phóng chỉ mấy tấm vải trên bàn nói.

” Phu nhân? Thật sự có thể chứ?” Hai cái tiểu nha đầu hưng phấn ôm nhau, không dám tin.

” Chọn đi! Ta nói!” Bắc Dao Quang mỉm cười nói gật đầu.

“Nhưng mà phu nhân, mấy thứ này đều rất quý, không phải là dành cho nha hoàn chúng ta mặc”, hai người vẫn chần chờ.

“Các người là nha hoàn của ta, đương nhiên là bất đồng với nha hoàn của những nhà khác, chút nữa cũng gọi hai người khác tới, kêu bọn họ chọn lấy hai bộ thích nhất”. Dù sao tiền của nàng cũng nhiều đến không xài hết, ở hiện đại, nàng cũng chưa từng trải qua cảm giác tiêu tiền thoải mái, không suy nghĩ giá cả nên liền tránh không được sở thích mua sắm của nữ nhân, thì ra tiêu tiền cũng làm cho tinh thần người ta phần chần hơn, nàng lúc này cũng cảm thấy vui vẻ hơn, còn mua chưa có đủ đâu.

“Phu nhân, người nhìn hàng của ta một chút, cam đoan người sẽ thích”

“Phu nhân, mời người xem trang sức, châu báu của ta, phu nhân chắc chắn sẽ thích”

Các chương quầy thấtý Bắc Dao Quang mua sắm rất thoải mái, thấy Lưu đại chương quý bán được nhiều hàng như vậy nên cũng ủa lên, tranh nhau giới thiệu hàng của mình.

“Đừng gấp, lần lượt từng nhà đến, nếu không phu nhân sẽ không mua gì của các người nữa”. Nhìn thấy Bắc Dao Quang bị bọn họ vây bên trong, thân ảnh Thanh nhi đã như cơn gió xuất hiện bên người nàng, giận dữ nói.

Các chương quý thấy Thanh nhi nổi giận cũng lập tức tản ra, nhưng về mặt, ánh mắt đều tràn đầy khát vọng muốn Bắc Dao Quang nhìn hàng của họ một cái.

“Không cần gấp, ta hôm nay muốn mua rất nhiều thứ, các người từ từ giới thiệu cẩn thận cho ta biết”. Bắc Dao Quang mỉm cười, không nhanh không chậm nói, tùy tiện chỉ vào Lâm chương quỳ ” người bắt đầu trước đi”

“Dạ, dạ, phu nhân”. Các chương quỳ thấy nàng nói như vậy cũng yên tâm hơn.

” Phu nhân, người xem, đây là ngọc bội hình con bướm do thiên nhiên tạo thành, sắc trắng thuần khiết, tư thái con bướm bay lượn trông rất sống động, người sờ xem, có phải nó mát lạnh đúng không? mùa hè mang nó bên mình, cam đoan phu nhân sẽ không thấy nóng nực”. Được làm người mở đầu, Lâm chương quỳ lập tức giới thiệu.

Bắc Dao Quang sờ sờ, quả thật ngọc bội rất tinh xảo, tao nhã ” lưu lại đi”

“Dạ, phu nhân, người nhìn xem, đây là hắc ngọc trâm, đừng thấy nó cùng màu tóc giống nhau mà xem thường, nếu cầm lên sẽ thấy có ảo diệu, phu cho phép tiểu nhân biểu diễn để người xem chứ?”

” Xuân Thủy, người lại đây!” Bắc Dao Quang thấy chiếc trâm này chỉ dài khoảng một nửa chiếc đũa, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc nó có điểm thần kỳ gì.

Xuân Thủy nghe Bắc Dao Quang gọi, vội vàng tiến lên ” phu nhân”

“Người cài cây trâm này lên tóc nàng cho ta xem”, Bắc Dao Quang nói với Lâm chương quỳ.

Lâm chương quỳ lập tức nghe lời làm theo, mới nhìn cũng không có gì khác thường nhưng một lát thì cây trâm đã có sự thay đổi, từ màu đen đã chuyển sang xanh biếc, mọi người kinh ngạc hô, theo bước chân chuyển động của Xuân Thủy, màu sắc của cây trâm thay đổi thêm nhiều màu khác nữa. Bắc Dao Quang biết đây là một loại thủy tinh, do phản xạ mặt trời mà tạo thành nhiều màu sắc khác nhau, cũng không có gì thần kỳ nhưng thấy nó cũng tinh xảo ” vật nhỏ này không tính là thượng phẩm nhưng nhìn cũng được, liền lưu lại đi, Xuân Thủy, tặng cho người”

” Phu, phu nhân? Ngài, ngài nói cái gì?” Xuân Thủy nhất thời nói lắp lên.

” Ta nói này cây trâm tặng cho người, như thế nào người không vui sao? Nếu không thích, vậy.....”

” Nô tỳ thích, cảm ơn phu nhân!” Xuân Thủy đương trường liền quỳ xuống, Bắc Dao Quang nghe vậy ngẩn ra, lập tức nhìn về phía Thanh nhi nói, ” Thanh nhi, nhớ kỹ tháng này trừ nửa tháng lương của Xuân Thủy, đã quên lời ta nói, không nên hờ chút là quỳ như thế, nên phạt”

“Dạ, phu nhân”. Thanh nhi nghiêm trang gật đầu đáp lại, Xuân Thủy thì cảm động đến rơi nước mắt, nàng thấy mình quả thật rất may mắn nên mới có chủ tử tốt như vậy, đừng nói là phu nhân trừ nửa tháng lương của nàng, nếu bắt nàng làm không công cả đời cũng không đủ một phần ba giá trị của cây trâm này ” tạ ơn, phu nhân”

“Nếu còn không đứng lên thì trừ luôn một tháng a”, Bắc Dao Quang cố ý làm khó, Xuân Thủy lập tức gạt nước mắt đứng lên.

Lâm chương quỳ há hốc mồm qua đi, lập tức mở ra thùng lớn trên mặt đất, ôm vài cái tráo gỗ lim ra, đây chính là bảo vật trấn tiệm của Trần Bảo Trai hấn, lúc trước hấn đưa hắc ngọc trâm ra, nhiều phu nhân nhà giàu khác cũng không mua nổi, thế nhưng vị Bắc Dao phu nhân này lại nói nó chỉ là vật nhỏ, còn tùy tiện tặng cho nha hoàn. Hấn lập tức ý thức được ánh mắt của nàng rất cao, tuyệt đối lần này không thể để nàng lại chê không tính là thượng phẩm gì đó nữa, liền đem bảo vật trấn tiệm ra.

Chưa thấy vật bên trong, nhưng nhìn mấy cái tráp này cũng biết không phải là hàng tầm thường Bắc Dao Quang cũng nổi lên hứng thú, trêu ghẹo nói ” Các bảo bối đều giấu ở đáy hòm sao? sớm nên lấy ra mới phải, hay là sợ bốn phu nhân không trả nổi tiền?”

“Phu nhân sao lại nói vậy, là tiểu nhân mắt nhìn hạn hẹp, không ngờ phu nhân là người chân chính biết hàng, nếu không phải là hàng cực phẩm thì không dám đưa cho phu nhân xem”. Lâm chương quỳ cẩn thận theo thứ tự mở ra ba cái tráp đặt trên ghế, mọi người đều ồ lên tán thưởng làm Bắc Dao Quang cũng tò mò.

Trong cái tráp thứ nhất là vòng tay được chạm trổ tinh xảo, tín chất giống như ngân nhưng so với ngân lại sáng hơn, có điểm giống bạch kim nhưng Bắc Dao Quang nghĩ thời đại này chắc không thể luyện nên công nghệ kim loại hợp kim, cho nên cũng không biết vòng tay đó làm bằng gì. Chính giữa chiếc vòng rủ xuống một sáo ngọc nhỏ nhỏ xanh biếc, ngoài ra còn có những hạt châu no nhỏ màu trắng, vừa nhìn giống vòng cổ lại giống như xích tay, rất tinh xảo. Bắc Dao Quang nghĩ nó quý trọng là do làm bằng bạch kim, trong mắt người khác thì là vật quý hiếm nhưng với nàng thì nó gợi cho nàng nhớ những ngày tháng ở thời hiện đại, hiện tại nàng muốn biết ” cây sáo kia có thể thổi sao?”

” Đương nhiên, phu nhân! Phu nhân thích vật trang sức trên tóc này”, Lâm chương quỳ không ngừng gập đầu, còn cẩn thận nhìn sắc mặt của Bắc Dao Quang.

” Người nói thứ này là trang sức tóc?” Bắc Dao Quang có chút kinh ngạc hỏi lại.

” Đúng vậy, phu nhân, đương nhiên phu nhân muốn dùng nó làm trang sức khác cũng được, tùy theo sở thích của phu nhân”, Lâm chương quỳ vội vàng bổ sung, sợ Bắc Dao Quang nói không cần.

” Người đừng khấn trương, ta thích, lưu lại đi!” Bắc Dao Quang nhin không được lắc đầu, so với gắm vóc tư lự lúc trước của Lưu chương quỳ người này năng lực nhìn sắc mặt người khác còn cao hơn. Cái tráp thứ hai được mở ra, là một đôi hoa tai hình phượng hoàng, nét đặc biệt của nó không phải là đôi phượng hoàng được điêu khắc sống động như thật mà là mỗi con phượng hoàng đều được khảm một hạt châu đều nhau, mắt và cánh thì dùng bảo thạch màu đen và màu tím khảm vào, không cần nghĩ cũng biết nó đẹp đẽ, cao quý bất phàm, Bắc Dao Quang tuy rất thích nhưng không nghĩ mình sẽ có ngày cần xài đến thứ đồ trang sức quý báu như thế, nhưng nàng vẫn mua, tạo cơ hội cho người ta kiếm miếng cơm cũng coi như tích chút đức.

Tráp thứ ba là một chiếc nhẫn phong cách cổ xưa, quanh thân đều dùng bảo thạch khảm chi chít, chính giữa là một mặt ngọc màu đen, phát ra ánh sáng thần bí, nhìn nó cũng không thấy có chỗ nào trân quý nhưng quanh thân nó lại toát ra một không khí cổ xưa, làm cho người ta liếc mắt cũng biết nó được lưu lại từ thời thượng cổ. Bắc Dao Quang thấy nó có vẻ to so với ngón tay của nàng, đẹp thì có đẹp nhưng không biết mua nó thì có tác dụng gì, ánh mắt nhìn về phía Thanh nhi. Thanh nhi vừa thấy nàng nhìn hần đã hiểu nàng muốn làm gì, liền chủ động lên tiếng ” phu nhân, ngón tay Thanh nhi thô kệch, không thể mang vật trân quý như chiếc nhẫn này được”

Bắc Dao Quang có chút thất vọng lại nhìn nhìn chiếc nhẫn kia, quyết định không mua nó, lúc này lực thúy xà bất động một thời gian dài đã không chịu được nên ở trong tay áo Bắc Dao Quang nhúc nhích một cái, ánh mắt Bắc Dao Quang sáng lên, xoay người nói với Lâm chương quỳ ” ba cái đều lưu lại, ta đều thích, còn câu trăm với mấy cái linh tinh khác thì Xuân Thủy, Xuân Hoa các người giúp ta chọn đi, dù sao sau này đều do các người trang điểm chota, muốn dùng cái gì, ta cũng không rõ lắm, không sợ tốn tiền, chỉ cần nhìn đẹp mắt là được”

“Dạ, phu nhân”, Xuân Hoa, Xuân Thủy đồng thanh đáp, Lâm chương quỳ cúi đầu, khom lưng, vui mừng tới cực điểm ” đa tạ phu nhân, hai vị cô nương xin đi theo tiểu nhân”

“Những người còn lại, các người có thứ gì tốt thì mang hết ra đây”. Bắc Dao Quang mua sắm thành nghiện, quyết tâm hôm nay tiêu tiền cho đã, các chương quỳ thì ra sức giới thiệu hàng của họ là độc nhất vô nhị, Bắc Dao Quang nhìn một hồi cũng hoa cả mắt, không còn chọn lựa gì nữa mà chỉ cần nhìn thấy thuận mắt là mua. Thanh nhi thấy nàng tùy hứng mua sắm cũng không lên tiếng ngăn cản, còn cười rất vui vẻ, phu nhân thích mua sắm thì chứng tỏ tâm tình của nàng đã khá hơn, mà chỉ cần tâm tình của phu nhân khá hơn thì mục đích của hần đã đạt được, tồn có chút tiền thì tính gì đâu, dù sao bọn họ thiếu gì thì thiếu, chỉ là không thiếu tiền.

Một hồi mua sắm cũng mất hai canh giờ, các chương quỳ ai cũng đều tiêu thụ được hàng nên cười không khép miệng, chỉ một cuộc mua bán hôm nay đã thu lời bằng cả năm.

“Được rồi, các người cho tiểu nhị hỗ trợ đem các đồ vật đến kho phòng, ngày mai các người cho chức nường của cửa hàng đến đây lấy sổ đo của phu nhân để trong thời gian ngắn nhất có thể may xong đồ mùa hè cho phu nhân, hiểu chưa?”

” Bắc Dao phu nhân yên tâm, Thanh tổng quản yên tâm! Cam đoan ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, bảo đảm quần áo mùa hè của phu nhân sẽ được may rất khéo”, Lưu chương quần gặt đầu hứa hẹn.

” Tốt lắm! Xuân thủy, người dẫn bọn hần đem đồ vật này nọ đến kho phòng!”

” Thanh quản gia! Các người, đi theo ta!” Xuân Thủy vội vàng dẫn nhóm chương quây và tiểu nhị rời đi.

“Các người cẩn thận một chút, đừng làm hỏng”. Các chương quây lớn tiếng chỉ bảo đám tiểu nhị nhà mình, làm việc phải chú tâm, phải biết mấy thứ đó rất nhiều tiền, hơn nữa đã thuộc sở hữu của Bắc Dao phu nhân, nếu có sơ suất gì thì bắt bọn họ phải bồi thường sao? Hơn nữa bọn họ muốn còn có mua bán lần sau thì nhất định phải nịnh bợ một chút.

Bắc Dao Quang cũng có chút mệt mỏi, Thanh nhi đã kịp thời mang cho nàng một ly trà, Bắc Dao Quang cảm kích uống một ngụm, tựa lưng vào ghế nói ” Thanh nhi, nói bọn họ rời đi được rồi, ta muốn yên tĩnh một lát”

“Dạ, các vị chương quây, các người có thể trở về, phu nhân nhà ta muốn nghỉ ngơi”, Thanh nhi lập tức nghiêm mặt, hạ lệnh tiễn khách.

“Dạ, phu nhân nghỉ ngơi, chúng ta xin cáo từ. Có cần gì, người chỉ cần cho người đến báo một tiếng, ta luôn chờ đợi được quý phủ sai bảo”, Lưu chương quây lại dẫn đầu nhóm chương quây lên tiếng.

” Ân, đã biết, đi thôi!” Bắc Dao Quang ngẩng đầu, mỉm cười một chút nói,” Xuân Hoa, đưa các vị chương quây xuất môn!”

” Dạ, phu nhân, các vị chương quây, thỉnh!”

” Xuân cô nương dừng bước, chúng ta tự đi, không phiền cô nương đưa tiễn”

Khi Phong Vô Ảnh mang theo hòm thuốc đến Bắc Dao Phủ thì nhìn thấy các chương quây cùng tiểu nhị từ trong phủ đi ra, không biết đã có chuyện gì xảy ra, những người kia thấy hần thì tiến lên ôm quyền thi lễ ” a, Phong đại phu, người cũng đến đây? Hôm nào mời người cùng uống trà, chúng ta đi trước”

Phong Vô Ảnh cũng ôn hòa gật đầu đáp lễ , mới bước đến trước đại môn nói với Xuân Hoa ” Bắc Dao phu nhân thế nào? ta đến đổi thuốc cho nàng”

Sau Trần gia tam thiếu Trần Ngọc Bạch thì Phong Vô Ảnh là nhân vật nổi danh thứ hai tại Hiệp Khách thành, nhưng không phải bởi võ công mà dựa vào y thuật xuất thần nhập hóa cùng cách làm người rất tốt của hần, hần trở thành mẫu người lý tưởng của không ít các tiểu thư khuê các, cho nên Xuân Hoa biết hần, vừa thấy hần liền vội vàng chạy xuống bậc thang thi lễ “ nô tỳ Xuân Hoa gặp qua Phong thần y”

” Xuân Hoa cô nương khách khí, kêu tại hạ là Phong đại phu được rồi, không dám nhận hai chữ thần y, phu nhân có ở trong phủ không?”, Phong Vô Ảnh vội vàng gật đầu đáp.

“Dạ có, phu nhân lúc này đang ở đại sảnh, Phong đại phu, mời”, Xuân Hoa vừa đáp, vừa đi trước dẫn đường.

” Phu nhân, phu nhân! Phong đại phu đến đây!” Xuân Hoa vội vàng tiến lên trước thông báo, Bắc Dao Quang cùng Thanh nhi đồng thời sững sốt, nhìn về phía chân đang mang giày của nàng, chỉ lo mua sắm, quên mất việc Phong Vô Ảnh hôm nay sẽ đến đổi thuốc cho nàng, nhưng vết thương trên chân nàng đã không còn, phải giải thích thế nào đây?

Bắc Dao Quang vội dùng váy che chân thì Phong Vô Ảnh một thân tố bào ngọc thụ lâm phong đã tiến vào, nhìn thấy Bắc Dao Quang hơi thi lễ “ Vô Ảnh gặp qua Bắc Dao phu nhân”

” Vô Ảnh người đừng khách khí, mau mau mời ngồi!” Bắc Dao Quang một bên nhiệt tình tiếp đón Phong Vô Ảnh, một bên dùng ánh mắt hướng Thanh nhi cầu cứu, Thanh nhi cũng nhất thời nghĩ không ra nên giải thích chuyện cái chân của Bắc Dao Quang thế nào, nên cũng lắc đầu bó tay.

” Bắc Dao phu nhân, nên đổi thuốc trên chân người”, Phong Vô Ảnh không để ý tới chủ tớ các nàng, chỉ ôn hòa nói ra mục đích của hần đến đây.

Bắc Dao đang nghĩ ngợi, nên giải thích với hần thế nào về vết thương trên chân mình đã lành hần thì thấy Phong Vô Ảnh đột nhiên ngưng trọng đứng lên, đi tới chỗ nàng “ Vô Ảnh, người nghe...”

” Đờng nhúc nhích.....,trên người người có rần”, Phong Vô Ảnh thấy nàng hành động lại càng khẩn trương hơn, sắc mặt cũng trắng lại, nơi này là phương bắc sao lại có rần tóc đen chuyên sống ở phía nam ẩm ướt chứ? Mà con rần này lại đang bò từ ống tay áo lên bả vai nàng, có thể tùy thời cắn nàng bất cứ lúc nào, hần cẩn thận bước đến bên nàng, suy nghĩ xem trước khi nó cắn nàng thì có kịp bắt lấy nó hay không, lần đầu tiên trong đời hần hận vì mình đã không học võ công, nếu là Trần Ngọc Bạch thì hiện tại đã giết chết độc xà kia rồi.

Bắc Dao Quang thấy thần sắc của hần như vậy cũng bị dọa cho sợ, còn tưởng rằng chuyện gì lớn, nghe hần nói có rần liền lập tức hiểu được nguyên nhân từ đâu, cúi đầu liền thấy lục thúy xà có thể vì ở trong tay áo nàng quá lâu, thấy nhàm chán cho nên nhịn không được mà bò ra ngoài, vừa lúc Phong Vô Ảnh lại thấy được. Bắc Dao Quang vội vàng nắm lấy lục thúy xà giải thích, trước khi Phong Vô Ảnh có hành động gì “ Vô Ảnh, người đừng hoảng, đây là sủng vật của ta, không có cắn người”

” A?” trái tim Phong Vô Ảnh thấy nàng vô tư cầm lấy tóc đen kịch độc kia mà thiếu chút nữa thì ngừng đập, sau khi nghe nàng nói lại càng kinh ngạc trợn mắt há mồm, chỉ vào tóc đen đang nhu thuận bám trên tay Bắc Dao Quang, đến nửa ngày cũng không nói nên lời, sắc mặt cứng ngắc nói “ nó có độc”

” Ta biết! Dọa đến người sao? Thực xin lỗi, ta quên làm cho nó ẩn nấp rồi, phỏng chừng là hôm nay nó buồn chán nên ra ngoài hoạt động một chút, nếu dọa đến người thì thực là xin lỗi”. Bắc Dao Quang thấy mặt hần không chút máu thì rất áy náy.

Nàng nào biết đâu rằng, hần cắn bản không phải sợ hãi cho chính mình mà là bị hành động của nàng làm cho sợ, hần nghĩ con rần kia sẽ cắn nàng, lại không ngờ đó là sủng vật của nàng, làm cho hần kinh hãi, lại nói, nàng hình như can đảm hơn người khác rất nhiều thì phải? Một người bình thường làm sao mà dám nuôi một con rần độc làm sủng vật? phải biết rằng rần rết vô tình, nói không chừng ngày nào đó nó sẽ cắn ngược chủ nhân, nó độc như vậy, đến lúc đó sợ rằng hần không kịp cứu nàng, thực sự là nguy hiểm a.

” Nó kêu Tóc Đen, là một trong ba loại rần độc nhất trên thế giới, bị nó cắn thì trong khoảnh khắc sẽ mất mạng”. Về mặt Phong Vô Ảnh cũng không có thả lỏng, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm lục thúy xà, lục thúy xà lại cao hứng ngẩng đầu nhìn Bắc Dao Quang như muốn nói: chủ nhân tử tử, người nghe không, người ta không phải là vật nhỏ, ta rất nguy hiểm a. Hơn nữa còn rất, rất nguy hiểm, cho người sau này không được khi dễ ta.

Bắc Dao Quang làm sao không hiểu được nó đang đắc ý, nên không nặng không nhẹ gõ lên đầu nó một cái, lần này làm Phong Vô Ảnh thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, nhưng lục thúy xà sau khi bị đánh cũng không có cắn Bắc Dao Quang như hần nghĩ, ngược lại còn cúi đầu như là bị ủy khuất, nằm úp sấp, không nhúc nhích trong lòng bàn tay nàng.

“Phong đại phu, người không cần khẩn trương, người cũng thấy đó, vật nhỏ rất nghe lời, nó chỉ biết bảo hộ ta chứ không có cắn ta, kỳ thật kịch độc cũng là do nó phải tự vệ mà thôi, chỉ cần nhân loại chúng ta không thương tổn nó thì nó sẽ không chủ động tấn công người”. Nói xong, Bắc Dao Quang thậm chí còn vươn tay, muốn Phong Vô Ảnh chạm vào lục thúy xà, mà lục thúy xà thấy chủ nhân hủy diệt uy phong của nó thì cũng chỉ biết nằm im không nhúc nhích, cam chịu mà thôi.

Phong Vô Ảnh kinh ngạc nhìn hai mắt sáng ngời của Bắc Dao Quang, biết nàng thật tâm thích con rần này mà thấy tóc đen quả thật đúng như lời nàng nói, rất nghe lời nhưng hần cũng không thể nào thích nó, nhìn màu sắc xanh biếc của nó thì liền nghĩ tới chỉ nước miếng của nó cũng đủ độc chết cả một thôn nhưng nếu nó đã là sủng vật mà Bắc Dao Quang yêu thích thì hần cũng không nên nói nhiều, chỉ hơi lắc đầu, nhẹ nhàng khuyên giải, an ủi “ người nên cẩn thận một chút”

” Cám ơn người Vô Ảnh! Ta mới tới đây, cũng không quen nhiều bằng hữu, gặp người cũng xem như là có duyên, không bằng hôm nay ở lại đây dùng bữa tối đi. Chuyện liên quan đến hài tử của ta, ta còn mấy việc muốn thỉnh giáo người”. Bắc Dao Quang nhiệt tình mời, Phong Vô Ảnh nhìn khuôn mặt rạng ngời của nàng không biết nên như thế nào, lẽ ra là phải từ chối, biết rằng ở lại đây dùng cơm là không hợp lễ nhưng vẫn gật đầu “ vậy Vô Ảnh làm phiền phu nhân”

“Đừng nói như vậy, Xuân Hoa, Xuân Thủy, báo phòng bếp làm thêm đồ ăn”. Bắc Dao Quang thấy hần đồng ý cũng cao hứng, nhờ có vật nhỏ này chen vào mà Phong Vô Ảnh đã không còn nhớ tới vết thương ở chân của nàng.

“Dạ, phu nhân, nô tỳ đi ngay”. Xuân Hoa, Xuân Thủy chỉ trong một đêm đã bị sự ôn hòa và hào phóng của Bắc Dao Quang thu phục, trong mắt các nàng bây giờ, phu nhân nói gì đều đúng, phu nhân làm cái gì cũng là tốt, đừng nói là nàng mời Phong Vô Ảnh ở lại ăn cơm không có gì là không ổn mà nếu phu nhân có lưu hân ở lại ngủ qua đêm, các nàng cũng sẽ không bàn luận lung tung.

Thanh nhi lại cảm thấy Phong Vô Ảnh đối với Bắc Dao Quang có gì đó, tuy rằng một thầy thuốc thì nên quan tâm tới bệnh nhân, nhưng Phong Vô Ảnh dường như là quá quan tâm, làm cho hân cảm giác là vượt qua sự quan tâm của một đại phu dành cho bệnh nhân. Nhưng thấy phu nhân vui vẻ, dường như không phát hiện được sự ái mộ và cảm tình của Phong Vô Ảnh, hân cũng không biết nên nói thế nào. Chỉ hận không biết chủ nhân và phu nhân rốt cuộc là như thế nào rồi?

Phu nhân tuy không có dung nhan tuyệt mỹ như Trần Châu, nhưng so với nữ tử nhân loại thì cũng là mỹ nhân, hơn nữa nàng vui tươi, hoạt bát, tươi cười sáng lạn, làm cho người ta có cảm giác dễ gần gũi, rất dễ thu hút ánh mắt nam tử nhân loại. Hơn nữa phu nhân dường như có ý xa cách chủ nhân, thành toàn cho chủ nhân tu thành chính quả, nếu lâu ngày sinh tình mà yêu thích nam tử nhân loại thì chủ nhân nên làm cái gì bây giờ? Tiểu chủ nhân trong bụng chủ nhân nên tính thế nào?

Thanh nhi quả thực phiền não muốn chết!

Mà lúc này Phong Vô Ảnh rốt cuộc cũng nhớ tới mục đích của mình “ phu nhân, chân của người còn chưa thay thuốc”

50. Chương 50: Hữu Tình Hòa Hợp

” Vô Ảnh, thật không dám giấu, chân của ta đã không có việc gì nữa, hôm qua sau khi người rời khỏi, Thanh nhi đột nhiên nhớ tới tổ tiên có truyền lại một lọ thần dược, cực kỳ hữu dụng với ngoại thương cho nên lấu ra dùng thử, không ngờ lại rất công hiệu, sáng nay phát hiện vết thương trên lòng bàn chân đều đã tróc vảy, người xem, ta đã mang được giày, hơn nữa còn có thể đi lại, ta biết người thật nhiệt tình nên thật ngưỡng”

Thấy trốn tránh không được, Bắc Dao Quang đành trợn mắt nói dối, Thanh nhi thấy nàng nói dối như thật, bộ dáng thành khẩn cũng không khỏi bội phục, nếu nói về gian trá và nói dối thì xà loại của nó vẫn thua xa con người.

Phong Vô Ảnh đầu tiên là ngẩn ra, nhìn ánh mắt thành khẩn lại có chút ăn năn của Bắc Dao Quang, mỉm cười nói “ chữa bệnh là vốn mong người bệnh khỏi hân, vết thương của phu nhân chỉ trong một đêm đã lành, thực sự là một chuyện tốt, Vô Ảnh hôm nay tới đây cũng chỉ vì muốn thay thuốc cho phu nhân, hi vọng người có thể nhanh chóng đi lại, hiện tại phu nhân đã không chuyện gì, Vô Ảnh cao hứng còn không kịp, phu nhân còn nói những lời ấy làm gì?”

” Vô Ảnh, thật sự thực cảm ơn người!” Bắc Dao Quang trong lòng áy náy càng sâu vài phần, người ta đối của nàng quan tâm là thật, nàng nói lý do cũng là giả, nhưng mà không nói như vậy thì chẳng lẽ nàng nhờ xà tinh dùng pháp lực chữa trị cho?

“Phu nhân lại vậy nữa rồi, phu nhân xem ra không xem Vô Ảnh là bằng hữu”, Phong Vô Ảnh liền chậm rãi đứng dậy.

“Vô Ảnh là bằng hữu đầu tiên của ta ở Hiệp Khách thành, có thể cùng Vô Ảnh làm bằng hữu là vinh hạnh của Dao Quang. Bởi vì quý trọng cho nên nói chuyện khách khí, đây là chỗ nông cạn của ta, sau này ta còn ở lại đây lâu dài, còn cần nhờ bằng hữu hỗ trợ, Vô Ảnh, chúng ta thoải mái với nhau nhé, đừng khách khí, câu nệ, nói chuyện khách thực sự cũng là ta không được tự nhiên. Người gọi ta là Dao Quang cũng được, hoặc là Bắc Dao cũng tốt, tùy ý người”. Bắc Dao Quang khôi phục cách nói chuyện thường ngày, vì thấy Phong Vô Ảnh là người có thể kết giao, có thể làm bằng hữu, nếu cứ nói chuyện khách khí thì không thể là bằng hữu chân chính.

” Dao Quang thật sự là một nữ tử hào sảng, khí khái, Vô Ảnh cảm thấy không bằng. Được, hôm nay chúng ta bắt đầu thoả mái đi”. Rất ít có nữ tử nói chuyện thẳng thắn như vậy, càng đừng nói tới nàng nói với một nam tử không phải là trượng phu, đối với người khác đây chính là một chuyện kinh hãi thể tục mà không biết thẹn, là biểu hiện không tuân thủ nữ tắc nhưng Phong Vô Ảnh lại bị sự thoả mái, hào sảng của nàng cuốn hút, cảm thấy cùng nàng làm bằng hữu thật là vinh dự, nàng xem như là một sự tồn tại đặc biệt a.

Thanh nhi thấy bọn họ càng nói chuyện càng vui vẻ, thân mật lại âm thầm nhíu mày, tuy rằng chủ nhân không dặn dò hẳn phải phòng ngừa nam tử khác tiếp cận phu nhân nhưng trong mắt hẳn, Bắc Dao Quang đã là người của Như Mặc, nên hẳn phải thay Như Mặc coi chừng nàng, trong đầu Thanh nhi nổi lên ý nghĩ phải ngăn chặn Phong Vô Ảnh tiếp xúc nhiều với phu nhân.

” Phu nhân, cơm chiều đã chuẩn bị xong, người muốn dùng ở đâu?, Xuân Thủy đi vào hỏi y1k iến.

Bắc Dao Quang nhìn nhìn đại sảnh, hiển nhiên là không thích hợp ăn cơm, Thanh nhi lúc này lập tức tiến lên nói, ” Phu nhân, dùng bữa ở Mặc Viện đi, nơi trang trí tao nhã, rất thích hợp để vừa ăn cơm vừa ngắm cảnh”

”Được, vậy dùng bữa ở đó đi”. Mua cái phủ này hai ngày, Bắc Dao Quang ngoài trừ phòng mình và đại sảnh thì nơi khác chưa có đi qua, cho nên Thanh nhi nói Mặc Viện, nàng tuy cũng không biết đó là đâu nhưng tin tưởng Thanh nhi làm việc chu đáo, hẳn nói thích hợp thì nàng sẽ không hoài nghi.

”Dạ, phu nhân, nô tỳ đi chuẩn bị”, Xuân Thủy thi lễ xong liền đi ra ngoài.

” Thanh nhi, người dẫn đường đi! Vô Ảnh, chúng ta vừa đi vừa tán gẫu đi! Nói ra thật xấu hổ, phủ đệ này tuy rằng đã mua nhưng ta vẫn còn chưa quen thuộc hết, ngày mai nhất định phải đi xem toàn bộ phủ một lượt mới được”. Bắc Dao Quang nói xong đứng lên, đem lục thúy xà đặt lên vai, vật nhỏ cũng theo thói quen bám lên đó, im lặng nghe bọn họ nói chuyện, thuận tiện ngủ một chút.

Phong Vô Ảnh vẫn có chút khẩn trương nhìn động tác của nàng “ Bắc Dao, người mấy ngày nay dường như rất mệt mỏi, ta đề nghị người nên nghỉ ngơi vài ngày, dù sao phủ đệ là cố định, sẽ không đột nhiên biến mất, chờ thân thể người khỏe hơn thì khám phá cũng không muộn, nơi này vốn là của Phương phú hào giàu có nhất Hiệp Khách thành, phủ đệ này thực sự không nhỏ, ta cho rằng người không cần vội vã trong một ngày mà tìm hiểu hết”

” Vô Ảnh, người nói cũng phải, vậy nghe lời người, sau khi ăn xong ta còn nhiều chuyện phải thỉnh giáo người, là về cơ thể của ta cũng là về đứa nhỏ trong bụng ta, người là đại phu, nhất định sẽ có lời khuyên tốt cho ta, nhưng giờ chưa cần nói tới, chúng ta ăn cơm trước đi, ta đói sắp chết rồi”. Bắc Dao Quang sảng khoái gật đầu đáp ứng đề nghị của Phong Vô Ảnh làm cho Thanh nhi đi trước dẫn đường nhận không được càng thêm lo lắng, phu nhân xem ra rất nghe lời Phong Vô Ảnh. Chủ nhân vì sao người đem qua chỉ lưu lại một chút rồi lại rời đi?

Đúng là hoàng đế không vội, thái giám lại gấp mà. Hẳn cuối cùng cũng hiểu vì sao nhân loại lại có câu tục ngữ này.

Đi vào Xuân Mặc Viện, Bắc Dao Quang có chút kinh ngạc và hoảng hốt, nơi này bố trí phi thường tao nhã đúng theo lời Thanh nhi nói, chung quanh là rừng trúc tươi mát, màu xanh của trúc làm cho khung cảnh nơi này an bình, thanh tĩnh, gia cụ cùng dụng cụ bài trí chủ yếu đều làm từ trúc, ở nơi đây có cảm giác như mình đang lạc vào giữa rừng trúc. Sở dĩ Bắc Dao Quang có cảm giác như vậy vì Xuân Mặc Viện làm cho nàng nhớ tới Như Mặc, nhớ tới cái người so với trúc càng tuần tú xuất trần hơn kia.

Không riêng gì Bắc Dao Quang có cảm giác này, khi tiến vào nơi này, trong đầu Phong Vô Ảnh cũng nhớ tới nam tử tuần mỹ mà hắn đã gặp ở y quán hôm nào, nếu nhớ không lầm thì nam tử đó tên Như Mặc. Như vậy Xuân Mặc Viện này là vì hắn mà trang trí như vậy. Người nọ cũng chính là tướng công của Bắc Dao. Cũng chỉ có nam tử như vậy mới xứng đôi với nữ tử đặc biệt như nàng, nghĩ đến đây, tâm tình vui vẻ lúc trước của Phong Vô Ảnh đột nhiên cảm thấy cô đơn, cố gắng cười hỏi “ Bắc Dao, đến đây lâu như vậy sao còn chưa thấy tướng công của người?”

Bắc Dao Quang lấy lại tinh thần, biết là Thanh nhi cố ý sắp xếp như vậy nên liếc hẳn một cái, Thanh nhi cúi đầu, làm bộ không nhìn thấy ánh mắt của Bắc Dao Quang làm cho nàng vừa giận lại vừa buồn cười,

Thanh nhi biết rõ nàng rời khỏi Như Mặc là muốn tốt cho Như Mặc, hắn sao còn làm ngược lại ý của nàng?
Nghe Phong Vô Ảnh hỏi, Bắc Dao Quang không chút suy nghĩ mà trả lời “ ta không có tướng công, ta còn chưa thành thân”

Đáp án này làm Phong Vô Ảnh không khỏi giật mình “ chưa thành thân? Vậy vị công tử hôm trước, hắn, hắn...”. Phong Vô Ảnh biết nếu hắn còn tự nhận là quân tử thì không nên hỏi tiếp, không nên làm tổn thương nàng nhưng lý trí hắn không kiềm chế được, cứ muốn hắn phải hỏi cho rõ ràng./

” Người nói Như Mặc sao? Hắn không phải là tướng công của ta. Ta quả thực rất thích hắn, dây dưa bám theo hắn nhưng từ hôm nay trở đi, ta với hắn không còn quan hệ gì nữa, ta quyết định để hắn tự do, bởi vì làm như vậy thì đối với mọi người đều tốt. Cho nên ta hiện tại là nữ tử vô đạo đức, không chồng mà có chửa, người có hối hận làm bằng hữu với ta không? Nếu có, người có thể rời đi, ta tuyệt đối không trách người”. Bắc Dao Quang thể hiện như không có gì, nhưng thật ra trong lòng nàng không nghĩ như thế, nàng nói ra miệng lần nữa là không còn quan hệ gì với Như Mặc là muốn khẳng định, muốn củng cố tinh thần mình rằng nàng quyết định như vậy là đúng, là cách tốt nhất cho cả hai.

” Bắc Dao, người sao lại nghĩ như vậy, người nghĩ Phong Vô Ảnh ta là người thế nào? trừ phi chính người không cần người bằng hữu này như ta, nếu không Phong Vô Ảnh ta nhất định làm bằng hữu với người”. Thần sắc Phong Vô Ảnh nghiêm trọng hắn lên, giọng nói cũng vừa vội lại mang theo sự tức giận, tuy rằng hắn thừa nhận lúc hắn mới nghe sự việc, hắn có chút khiếp sợ nhưng hắn không hề coi thường nàng chút nào, ngược lại, khi biết nàng chưa có thành thân, trong lòng hắn còn thấy vui mừng, làm cho hắn cũng cảm thấy hổ thẹn với cảm xúc này của mình.

” Vô Ảnh, thực xin lỗi, là ta lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, ngồi đi”, Bắc Dao Quang vội vàng nắm chặt tay áo hắn, về mặt hổ thẹn.

“Cũng là ta phản ứng thái quá, ta nên nói xin lỗi người mới phải”, Phong Vô Ảnh thấy vậy lại tự trách mình, thuận thế ngồi xuống bên cạnh bàn.

Hai người đồng thời trầm mặc, Xuân Thủy Cùng Xuân Hoa đi vào đi ra một lát đã bày đồ ăn đầy bàn, còn có một bình rượu ngon.

” Người.....” Hai người đồng thời ngẩng đầu, đồng thời mở miệng, sau đó lại cùng giật mình.

” Người nói trước đi”, lại đồng thời lên tiếng cùng một lúc, Bắc Dao Quang nhin không được mà bật cười “ được rồi, Vô Ảnh, người hỏi trước đi”

” Ách, không có gì, cũng là người trước đi!” Phong Vô Ảnh cúi đầu, vốn muốn hỏi nhưng thấy nàng tươi cười lại không thể mở miệng, sợ vừa hỏi sẽ lại làm cho nàng không vui.

” Được rồi, chúng ta cũng dừng người trước ta trước nữa, vẫn nên ăn cơm trước đã, dù sao ta hiện đang có thai, phải ăn nhiều một chút mới đủ dinh dưỡng, có cái gì thì chờ ăn cơm xong sẽ nói cũng không muộn, nhưng xin nói trước, người cũng đừng bị tướng ăn của ta làm cho sợ hãi đó nha”. Bắc Dao Quang có chút bướng bỉnh, cầm đôi đũa trên bàn quơ qua quơ lại trước mặt Phong Vô Ảnh, làm bộ uy hiếp hắn.

“Dạ, dạ, tiểu sinh không dám, xin nữ đại vương nhẹ tay, tiểu sinh nhất định sẽ không để mình bị nữ đại vương dọa đến”. Phong Vô Ảnh cũng bị biểu tình của nàng làm lộ ra vài phần tính trẻ con, lập tức làm bộ như một thư sinh đáng thương mà đùa giỡn, làm cho hai nha hoàn Xuân Hoa, Xuân Thủy nhin không được cũng bật cười, Bắc Dao Quang càng cười lớn hơn, thiếu chút nữa làm rớt đũa xuống đất “ Vô Ảnh, thực là nhìn không ra người lại có khiếu hài hước như vậy, quen biết người thực sự là rất tốt, không được, nếu không ăn cơm ta sẽ bị đói chết, ăn thôi”

Bắc Dao Quang vừa cười vừa bắt đầu ăn cơm, Phong Vô Ảnh thấy nàng cười thoải mái như vậy, tâm tình cũng tốt đến cực điểm, mỉm cười cầm đũa.

Người duy nhất không cười nổi chắc là Thanh nhi rồi, xem ra lúc này hắn lại lộng xảo thành chuyên lần nữa, nghĩ bố trí ăn cơm trong này sẽ làm cho phu nhân nhớ tới chủ nhân một chút, không ngờ lại làm bọn họ thêm hòa hợp, Thanh nhi thật muốn đánh lên đầu mình một cái, vì sao chiêu thức sử dụng với người khác đều hữu dụng nhưng đối với Bắc Dao Quang lại vô dụng chứ?

Bữa cơm này thực sự rất vui, Bắc Dao Quang cũng không nhớ đã bao lâu rồi nàng không có cùng người khác ăn cơm vui vẻ như vậy, trong lúc ăn cơm, Phong Vô Ảnh thỉnh thoảng kể vài câu chuyện cười, đùa giỡn một chút làm cho Bắc Dao Quang tâm tình vui vẻ nên ăn nhiều hơn, mà Phong Vô Ảnh rất ít khi uống rượu cũng đem toàn bộ bình hồ tuyết thanh trút hết vào bụng. Đợi khi hai người no bụng thì nhìn lại trên bàn đều trống trơn, giống như là có quỷ đói vừa tràn qua.

“Ăn thật no”, Phong Vô Ảnh chưa từng có lần nào ăn nhiều như vậy, là đại phu hẳn hiểu được phải giữ gìn sức khỏe, cho nên mỗi bữa chỉ ăn rất ít, hôm nay là ngoại lệ, ăn đến không còn chịu nổi nữa, thật sự là do không khí vui vẻ, cảm xúc hưng phấn mà ra.

“Ta cũng ăn rất no”, Bắc Dao Quang không để ý tới hình tượng, sờ sờ bụng nói.

” Phu nhân, Phong đại phu, hai người ăn phần thức ăn dành cho năm người, không thấy no quá mức mới là lạ”, Xuân Hoa hảo tâm giải thích.

Nàng không giải thích thì không sao, nói ra rồi làm cho Bắc Dao Quang và Phong Vô Ảnh xấu hổ đỏ mặt “ năm người? Thượng đế ơi, người sao không nói sớm, ăn như vậy ta nghĩ chẳng mấy chốc ta sẽ mất dáng a”

Phong Vô Ảnh tuy rằng không biết Thượng đế mà nàng gọi là ai, nhưng nhìn biểu tình của nàng, không nhịn được mà cười nói “ Bắc Dao, người hiện tại đang mang thai, ăn nhiều một chút cũng là bình thường nhưng ta là đại phu lại không biết ăn uống hạn chế, thực sự rất xấu hổ. Muốn trách thì chỉ có thể trách ăn cơm cùng người rất vui”

“Chúng ta như thế này là sao chứ? Vì mình ăn nhiều mà xấu hổ sao? Ha ha, ăn nhiều thì ăn nhiều đi, dù sao ta cũng chỉ có một mình, ai sẽ để ý ta biến thành con heo mập đâu? Nhưng nếu ta hại người từ một đại soái ca ngọc thụ lâm phong biến thành một con heo mập ụt ịt thì thực sự rất có lỗi. Cho nên sau này người có ăn cơm cùng ta thì phải ăn ít thôi, ta cũng không phải là sợ hết thức ăn mà là vì tương lai của người a”. Bắc Dao Quang cười to, còn cố tình làm một bộ dáng nghiêm trang, bắt quá ý cười trong mắt nàng lại phản bội nàng.

Phong Vô Ảnh cũng hòa theo “ dạ, dạ, nữ đại vương nói rất đúng, tiểu sinh sau này nhất định chú ý, nhưng xin nữ đại vương cho biết cái gì gọi là đại soái ca?”

“A, đây là từ dùng ở quê hương ta, miêu tả nam tử anh tuấn tiêu sái, dáng hình khôi ngô, to lớn...”. Bắc Dao Quang nhiệt tình giải thích, ngược lại Phong Vô Ảnh nghe nàng nói vừa thấy xấu hổ lại có chút vui mừng, thì ra hẳn ở trong mắt nàng là như vậy sao? Hẳn đâu biết rằng thời hiện đại, trai gái dễ nhìn một chút đều dễ dàng được khen rằng là mỹ nhân, soái ca...có khi chỉ là gọi khách sáo mà thôi, nhưng trong mắt Phong Vô Ảnh lúc này cho rằng Bắc Dao Quang ca ngợi hẳn, tim không khỏi đập mạnh, có chút ngượng ngùng “ Bắc Dao, người nói như vậy, ta thực có chút xấu hổ.

Bắc Dao Quang thấy mặt hắn khó xử, hai tai lại đỏ lên, lúc đầu còn không biết nàng đã nói cái gì làm cho hắn hiểu lầm, sau nghĩ lại thì không khỏi cười to “ Vô Ảnh, người thực sự là đùa rất vui”

Đáng thương cho Phong Vô Ảnh không biết nàng vì sao lại cười to như vậy, nhưng thấy nàng cười vui vẻ nên cũng vô phương.

51. Chương 51: Thổ Lộ Bị Cự

” Xuân Hoa Xuân Thủy, các người thu dọn đi, ăn cơm xong lại thấy buồn ngủ, ta không cần người hầu hạ, mỗi ngày sáng sớm đến châu đầu cho ta là được rồi”, Bắc Dao Quang thấy trời cũng không còn sớm, nên cùng Phong Vô Ảnh nói chính sự nên kêu Xuân Hoa, Xuân Thủy rời đi.

“Dạ, phu nhân”, hai nha đầu tay chân lanh lợi, không bao lâu đã thu dọn sạch sẽ.

” Thanh nhi, người cũng ngồi đi! Đứng không mỏi sao?”, Bắc Dao Quang bảo Thanh nhi cũng ngồi xuống, lúc này Thanh nhi đã uất ức đến cực điểm, hận ngay lúc này chủ nhân không thể trở về, rồi lại không thể

để Bắc Dao Quang cùng Phong đại phu ở chung một chỗ, cho nên dù trong lòng hấn bức tức đến mức nào cũng chỉ im lặng ngồi xuống.

” Vô Ảnh, bắt mạch phán đoán có thai chuẩn xác tính năng tới trình độ nào?” Bắc Dao Quang giảm bớt tươi cười thoải mái.

“Người có biết ta khi nào thì sinh, hoặc là khi người khám bệnh có biết tình trạng đứa nhỏ khỏe mạnh hay không...?”, kỳ thật nàng muốn hỏi có phải hấn thông qua bắt mạch phát hiện đứa nhỏ của nàng cùng nữ tử có thai khác bất đồng.

” Đương nhiên có thể! Người không cần lo lắng, người thực khỏe mạnh, không có ngoại ý muốn, đứa nhỏ cũng sẽ thực khỏe mạnh, Bắc Dao, đứa nhỏ là của Như Mặc công tử sao?” Phong Vô Ảnh đầu tiên là gạt gật đầu, sau đó nhỏ giọng hỏi.

Bắc Dao Quang chần chờ một chút, vẫn là gạt gật đầu, ” Đúng vậy!”

” Vậy người muốn sinh hạ hấn sao?” Phong Vô Ảnh lại hỏi, lúc này Bắc Dao Quang nửa điểm chần chờ cũng không có, lập tức kiên định gạt gật đầu, ” đương nhiên, ta nhất định phải sinh ra nó, cho nên Vô Ảnh, người nhất định phải giúp ta”

” Bắc Dao, người đừng lo lắng, nếu người không chê, ta sẽ tự tay đỡ đẻ cho đứa nhỏ của người, hoặc cũng có thể giới thiệu bà mụ tin cậy cho người”. Bắc Dao Quang có chỗ khác với người khác, nàng chưa thành thân mà đã có thai, vì danh tiết của nàng nên càng ít người biết càng tốt, cho nên chỉ cần nàng không ngại, hấn nguyện ý đỡ đẻ cho nàng, tuy rằng trước giờ hấn chưa từng làm việc này nhưng nếu là lời của nàng, hấn nhất định sẽ làm cho nàng.

” Vô Ảnh, cảm ơn người, có người tới đỡ đẻ cho ta, ta còn cầu không được sao lại ghét bỏ?” ta thực ra là sợ người khác đồn đãi lung tung, ta không muốn cho hài tử của ta phải gánh chịu chuyện này, bất quá chờ đứa nhỏ sinh ra, ta có thể nói ra tin ta bị phu quân hưu, nhưng trước khi đứa nhỏ được sinh ra, ta không muốn có nhiều người biết”. Bắc Dao Quang đã sớm suy nghĩ tất cả, thời đại này, có hai loại nữ nhân một mình mang theo đứa nhỏ không dễ chút nào, một chính là góa phụ, một là bị trượng phu từ bỏ, mà quả phụ thì không được nên chỉ có thể nói là bị chồng ruồng bỏ.

” Bắc Dao!” Phong Vô Ảnh không dám tưởng tượng Bắc Dao phải dũng cảm đến mức nào mới quyết tâm sinh đứa nhỏ này, thậm chí còn tình nguyện mang tiếng bị chồng bỏ, hấn sao có thể để nàng làm như vậy, không tự chủ được vội vàng nói ” sau này ta sẽ chiều cố người, người yên tâm, ta sẽ xem hấn như đứa nhỏ của mình mà chiều cố”

” Không được!” Bắc Dao Quang còn chưa có phản ứng thì Thanh nhi rốt cuộc nhìn không được mà vỗ án đứng lên ” phu nhân mang thai là đứa nhỏ của chủ nhân ta, phải chiều cố thì là chủ nhân của ta, không dám làm phiền Phong đại phu quân tâm”

Nói ra xong, Phong Vô Ảnh cũng cảm thấy có chút đường đột, lại bị những lời này của Thanh nhi làm cho xấu hổ, đỏ mặt tía tai, Bắc Dao Quang tuy rằng kinh ngạc khi Phong Vô Ảnh nói như vậy, dù biết mình sẽ từ chối hấn nhưng vẫn nhịn không được mà cảm động, trừng mắt nhìn Thanh nhi ” Thanh nhi, ngồi xuống”

” Phu nhân, chủ nhân sẽ không đồng ý! Người rõ ràng yêu chủ nhân, vì cái gì phải như vậy?” Thanh nhi không có ngồi xuống, cả buổi tối phải nín nhịn làm cho hấn buồn bức nhiều lắm rồi, lúc này hấn không thể nhịn được nữa.

” Thanh nhi, nếu người còn muốn ở bên cạnh ta nhất định sau này phải lấy lời của ta làm trọng, người cũng hiểu rõ, ta cùng Như Mặc không có kết quả tốt, vì sao người cứ muốn ta phải dây dưa?”. Về mặt của Bắc Dao Quang cũng nghiêm túc hơn, lúc này đối với nàng là một quyết định khó khăn, vì sao Thanh nhi lại không ở bên cạnh nàng một lần? Nàng yêu Như Mặc thì sao, Như Mặc không yêu nàng không phải sao? Nếu hấn có yêu nàng dù chỉ một chút, nàng cũng sẽ không hạ quyết tâm buông tay, chỉ vì Như Mặc chưa từng yêu nàng, cho nên nếu hấn còn có cơ hội đắc đạo thành tiên chẳng lẽ làm cho cả hai cùng đau khổ mà dây dưa lẫn nhau mới là tốt sao?

“Nhưng phu nhân, người vì sao không hỏi ý chủ nhân? Có lẽ hấn đối với người cũng giống như cảm tình người dành cho hấn”. Thanh nhi cũng biết Bắc Dao Quang quyết định như vậy là rất đúng, nhưng hấn

không muốn bọn họ có kết cục như vậy mà tiếc hận khổ sở, hơn nữa không đành lòng nhìn Bắc Dao Quang đau khổ một mình.

” Thanh nhi, người đi theo hần nhiều năm như vậy, người cảm thấy như thế nào?”, Bắc Dao Quang thản nhiên hỏi ngược lại, Thanh nhi nhất thời không biết trả lời thế nào, đúng là chủ nhân mấy ngàn năm qua tâm đều rất lạnh lùng, hần sẽ yêu phu nhân sao? Hần thừa nhận hần cũng không có tin tưởng, hần đã như vậy thì Bắc Dao Quang làm sao mà tin được.

Bắc Dao Quang thấy hần trầm mặc, cũng không ngoài ý muốn, chính là hơi thương cảm từ từ nói, ” Thanh nhi, chúng ta lúc ban đầu sẽ không gặp nhau, nhưng vì hần báo ân, vì ta một lòng tình nguyện mê luyện, chỉ một thời gian ngắn lại phát sinh rất nhiều sai lầm, chẳng lẽ lại còn muốn tiếp tục dây dưa? Cứ quyết định như vậy đi được không? Đừng gọi lên sự khó chịu cùng thương cảm của ta, ta chỉ là một nữ nhân bình thường, ta hiện tại kiên cường nhưng chưa chắc sẽ kiên cường được lâu, cho nên Thanh nhi, mặc dù người không ủng hộ ta cũng mong người đừng kêu ta quay đầu lại, được không?”

” Phu nhân, thực xin lỗi, phu nhân, Thanh nhi về sau sẽ không nhắc lại, mặc kệ phu nhân quyết định thế nào, Thanh nhi đều ở bên cạnh của phu nhân”. Thanh nhi chậm rãi ngồi xuống, âm thanh cũng bình ổn hơn nhưng có chút đau đớn, lại bị sự kiên định của Bắc Dao Quang làm cho áy náy.

” Thanh nhi, cảm ơn người!” Bắc Dao Quang cố không để rơi lệ, quay sang chân thành nói với Phong Vô Ảnh ” Vô Ảnh, cảm ơn hảo ý của người nhưng ta không thể nhận, người đáng giá có một nữ tử tốt hơn mà trong tim của ta cũng không thể chứa được người nào khác, cho nên chúng ta cả đời cứ là bằng hữu của nhau đi, chờ khi đứa nhỏ của ta ra đời, người nếu thích nó, có thể nhận nó làm con nuôi, người cảm thấy thế nào?”

Phong Vô Ảnh nghe nàng cự tuyệt, tuy rằng không ngoài dự liệu nhưng trong lòng vẫn nhịn không được mất mát, có lẽ do hần uống rượu hơi nhiều nên mới nói những lời đường đột như vậy, nhưng khi nói ra rồi hần mới biết đó chính là ý muốn thực sự xuất phát từ đáy lòng hần, hần thực sự muốn chiếu cố nàng cả đời, hần thậm chí còn không ngại trong lòng nàng vẫn còn yêu người khác, hần thậm chí nghĩ lúc nàng cô đơn, khổ sở sẽ ở bên cạnh chiếu cố nàng.

Nhưng hần biết được hần đã đến chậm, nếu hần có thể kiềm chế thì có lẽ lúc này sẽ không tạo nên cục diện xấu hổ như vậy, có lẽ lâu ngày Bắc Dao Quang còn có thể chấp nhận hần, nhưng giờ hần đã nói ra, còn khiến cho không khí căng thẳng như vậy nếu muốn cho Bắc Dao Quang đáp ứng hần hiển nhiên là hi vọng xa vời. Phong Vô Ảnh trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại và hối hận, đáng buồn hơn là khi hần nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của nàng, không đành lòng từ chối mà gật đầu, cố gắng mỉm cười nói ” được, sau này ta sẽ cho hần đi theo ta học y thuật, như vậy hần có thể chiếu cố tốt cho người”

” Cảm ơn người, Vô Ảnh!” Bắc Dao Quang vỗ vỗ tay hần, đối với hần, nàng là thật tâm cảm kích, nếu không có gặp được Như Mặc, có lẽ nàng thật sự sẽ yêu thương một nam tử như vậy, nhưng cuộc đời không có chữ nếu mà mọi thứ đã được sắp đặt sẵn, nàng đến đây, nhất định sẽ gặp được Như Mặc, sau đó lại tách ra, tựa như một kịch bản đã được viết sẵn, mặc dù diễn viên là nàng không muốn chiếu theo kịch bản mà diễn xuất, nhưng kết cục cũng không thể sửa đổi được.

” Bằng hữu thì không cần nói lời cảm tạ”, Phong Vô Ảnh cố gắng dùng ngữ khí bình thản nhất.

”Được, sau này hãy thường đến thăm ta, ăn cơm với ta, người có cảm thấy ta đòi hỏi nhiều quá không?”, Bắc Dao Quang mỉm cười

” Sẽ không! Ta sẽ tới!” Phong Vô Ảnh cũng nhẹ giọng hồi đáp, ” Sắc trời không còn sớm, ta nên trở về y quán!”

” Ân, ta đưa người!” Bắc Dao Quang đứng lên, Thanh nhi nói với Phong Vô Ảnh ” Phong đại phu, Thanh nhi lúc này thất thố, xin lỗi người”

” Thanh nhi cũng không có làm sai cái gì, cũng là Vô Ảnh quá mức đường đột! Ta sẽ không để bụng, Thanh nhi cũng quên đi”, Phong Vô Ảnh tạo nhã cười.

”Đa tạ Phong đại phu, phu nhân người tiễn Phong đại phu, Thanh nhi sẽ không đi theo”. Thanh nhi cảm thấy nếu Bắc Dao Quang có thể tìm được hạnh phúc mới của nàng, hần cũng tình nguyện chúc phúc cho

nàng.

” Thanh nhi, người trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta một hồi sẽ tự mình về phòng, Vô Ảnh, chúng ta đi thôi”. Bắc Dao Quang biết thái độ của Thanh nhi vì lời nói của nàng mà thay đổi, rất muốn nói thêm gì đó với hắn nhưng cũng không biết nói cái gì.

Hai người thong thả rời khỏi Xuân Mặc Viện.

” Bắc Dao, người có một quản gia tốt!” Phong Vô Ảnh nhin không được cảm thán nói.

” Ta biết! Kỳ thật ta thật không hy vọng hắn như vậy, mỗi người đều có cuộc sống của mình không nên quan tâm quá mức chuyện của người khác như vậy thời gian dành cho bản thân sẽ giảm đi nhiều, Thanh nhi thực là đứa nhỏ làm cho người ta đau lòng, tuổi còn nhỏ có bộ dáng ông cụ non, sống như vậy thật quá mệt mỏi”. Nhất là hắn không phải là nhân loại chân chính, vừa muốn học tập cảm xúc, suy nghĩ của con người, vừa phải giữ bốn phận của xà loại, thật sự là quá mức vất vả. Nếu nàng cũng là xà tinh ngàn năm, nàng hoặc là một con rắn hoặc sẽ quên đi mình là một con rắn, đơn thuần đi cảm nhận cảm giác của con người, nhưng nói thì luôn dễ dàng, làm mới khó hơn nhiều.

“Khi nào rảnh thì tới y quán, ta bình thường đều ở đó, người nếu cảm thấy nhàm chán thì vừa lúc ta đang thiếu một tiểu nhị bốc thuốc”, Phong Vô Ảnh đùa giỡn muốn làm cho không khí thoải mái hơn.

” Tốt! Ta nhất định sẽ đi quấy rầy người! Trên đường cẩn thận, trở về đi!” Đại môn đảo mắt đã tới, hắn hỏi không chút để ý, vui đùa chiếm đa số, nàng cũng đáp đắc thoải mái cười khê, thích ý không thôi.

” Ân! Ta đi rồi, người cũng đi vào đi!” Phong Vô Ảnh quay đầu lại nhìn nàng một cái, liền tiêu sái đi trước, Bắc Dao Quang đứng ở cửa, lại nhìn hắn một hồi lâu, mới xoay người trở về phòng, phía sau, là nam phó tần trách đóng cửa tiếng động.

Ngoài cửa, Hàn Tùy cùng Thất Vọng Đau Khổ từ góc tường tối đi ra, liếc nhau một cái, nhún mình mộ cái đã biến mất bên ngoài Bắc Dao phủ.

” Người rốt cục đã trở lại! Hôm nay có phải nên nói cho ta biết vì sao hôm qua lại tâm thần không yên không? Vì muốn biết nguyên nhân, ta đã chờ người từ chạng vạng tới giờ, người đi đâu vậy, tối vậy mới về?”, Trần Ngọc Bạch tựa vào ghế dựa trong y quán, bên trong đã sớm đốt nến, toàn bộ y quán chỉ có mình hắn, bọn tiểu nhị đã về hết.

Phong Vô Ảnh có chút hổ thẹn nhìn Trần Ngọc Bạch liếc mắt một cái, đặt hòm thuốc lên bàn “ thực xin lỗi, Ngọc Bạch, ta quên, người chưa ăn cơm sao?”

” Quên?” trên gương mặt tuấn mỹ của Trần Ngọc Bạch hiện lên sự kinh ngạc và hứng thú “ người lại có thể quên chuyện mình đã nói, cũng quên luôn ta sẽ tới tìm người sao? Chuyện này thực sự làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn, nếu không phải ta khẳng định lỗi tai của mình không bị diếc thì ta đã cho rằng mình nghe lầm, Vô Ảnh, ta nghĩ người không chỉ thiếu ta lời giải thích về chuyện tâm thần không yên, mà nhìn về mặt người tràn đầy xuân sắc thế kia, thì người đang gặp chuyện tốt gì đến nỗi thần hồn điên đảo như vậy?”

” Ngọc Bạch, không cần lo lắng dùng hình dung từ, cái gì kêu xuân sắc lượn lờ, Phong Vô Ảnh thấy hắn nhìn thấu tâm tư nên có chút xấu hổ, vội lên tiếng át đi.

” Được rồi! Người không phải là bằng hữu tốt nhất từ nhỏ tới giờ của ta sao, người rất cuộc vì nguyên nhân gì mà đi suốt hai canh giờ mới về, còn bỏ lỡ cơm chiều?”, Trần Ngọc Bạch lập tức thể hiện đáng vẻ đang lắng nghe.

” Ta đi đến khám bệnh tại nhà!” trước giờ, Phong Vô Ảnh không thể che giấu được chuyện gì với Trần Ngọc Bạch

“Xem ra ta phải đi hỏi Hàn Tùy cùng Thất Vọng Đau Khổ để tìm hiểu một chút, nhưng không sao, ta tôn trọng riêng tư của người, nhưng ta thực sự rất tò mò, ta nghĩ chắc người sẽ không phản đối phải không? Vô Ảnh?”, nói xong, Trần Ngọc Bạch còn làm bộ đứng lên, Phong Vô Ảnh thấy thế giữ chặt hắn “ được rồi, ta nói, ta thích một người”

” Một nữ nhân?” Trần Ngọc Bạch tuy rằng sớm đã có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe Phong Vô Ảnh chính miệng nói ra vẫn không khỏi kinh ngạc, Vô Ảnh từ nhỏ luôn trầm ổn, bình tĩnh thế nhưng lại chủ

động thích một người, đương nhiên không phải do hắn cảm thấy Vô Ảnh không đủ tư cách cho nữ nhân thích mà thường là nữ nhân chủ động tìm tới Vô Ảnh cầu hôn hoặc là giả đồ khám bệnh để biểu lộ tình cảm, nhưng tất cả đều bị hắn cự tuyệt, hơn nữa cho tới giờ Vô Ảnh đều thể hiện tâm bình như thủy, cho nên dù đã hai mươi bốn tuổi hắn vẫn còn độc thân trong khi nam tử khác đã làm cha.

Bây giờ hắn lần đầu thừa nhận thích một người làm Trần Ngọc Bạch vui mừng vô cùng nhưng cũng cảm thấy buồn, hận không thể ngay lập tức gặp được nữ tử làm cho Vô Ảnh chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã mê luyến kia.

“Đúng”, Phong Vô Ảnh thừa nhận, trả lời rất bị động.

“Chính là nữ bệnh nhân làm cho ngươi tâm thần không yên ngày hôm qua?”, Trần Ngọc Bạch lại hỏi thêm

“Đúng”, một hỏi một đáp, không có thêm nữa từ dư thừa nào.

“Ngươi hôm nay đến phủ của nàng, cũng ở lại đó ăn cơm chiều?”, Trần Ngọc Bạch càng hỏi, vẻ mặt càng nghiêm túc.

“Đúng”, đầu của Phong Vô Ảnh cúi càng lúc càng thấp, biết hắn dù không nói thì Trần Ngọc Bạch cũng biết, nhưng hắn vẫn tình nguyện tự mình nói ra mà không để cho Ngọc Bạch thông qua người khác mới biết, đây chính là thể hiện sự tôn trọng bằng hữu.

“Không phải là người đến Bắc Dao phủ chứ?”, liên tưởng lại hôm qua Hàn Tùy thấy hắn ở gần Bắc Dao phủ, Trần Ngọc Bạch hi vọng Vô Ảnh không phải là thích nữ chủ nhân của Bắc Dao phủ, nếu không thì thực sự phiền toái.

Phong Vô Ảnh nghe hắn hỏi vậy thì lập tức ngẩng đầu lên “ Ngọc Bạch, người như thế nào?”

“Không phải ta có ý tìm hiểu, mà hôm qua khi Hàn Tùy đưa hạ nhân đến Bắc Dao phủ thì thấy người ở gần đó, cho nên thuận miệng nói với ta, ta hôm qua trước khi tới tìm ta đã đi qua Phương phủ trước kia, thấy nó đã đổi chủ còn gặp một thiếu niên tự xưng là Thanh nhi, có khinh công tuyệt đỉnh đang treo tấm bảng hiệu lên, người cũng biết, ta thích kết giao với mọi người nên liền cùng hắn kết bạn, mới biết bọn họ vừa tới Hiệp Khách thành, muốn tìm hạ nhân vì thế ta đã cho Hàn Tùy đem một số hạ nhân chịu khó lại tay chân nhanh nhẹ trong phủ tới chỗ bọn họ, hiện tại người tin chưa?”

Trần Ngọc Bạch vừa thấy vẻ mặt của hắn, liền biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, không khỏi có chút tức giận, là bằng hữu bao nhiêu năm, chẳng lẽ Vô Ảnh không tin hắn sao? Hắn là loại người ở sau lưng lén lút điều tra bằng hữu sao?

” Thực xin lỗi, Ngọc Bạch, ta không có ý kia, ta biết cảm giác động tâm này đến quá nhanh làm ta có chút trở tay không kịp, hôm qua Hàn Tùy không có nhìn lầm người, đúng là ta đi ra từ Bắc Dao phủ, hôm nay cũng ở đó dùng cơm chiều”. Phong Vô Ảnh chân thành giải thích “ ta đúng là thích nữ chủ nhân của Bắc Dao phủ, Bắc Dao Quang cô nương”

” Vô Ảnh, người tỉnh tỉnh, Hàn Tùy nói cho ta biết là nam chủ nhân đi xa nên mới để nữ quyến ở lại, sao lại là cô nương? Nàng đã thành thân, là thê tử của người khác, người không thể thích nàng, người muốn dạng nữ tử gì, ta có thể tìm cho người, nhưng Bắc Dao phu nhân thì không thể”. Trần Ngọc Bạch nghe vậy lập tức đứng lên, bộ dáng rất phiền não.

” Ngọc Bạch, ta biết ta đang làm cái gì, ta biết ngươi lo lắng cho ta, chính là không còn kịp rồi, ta đã thích nàng, nàng không phải Bắc Dao phu nhân, nàng còn không có thành thân, nàng chính mồm nói cho ta biết!” Phong Vô Ảnh đỡ lấy bờ vai của hắn, ý đồ trấn an Trần Ngọc Bạch, vội vàng giải thích nói.

” Vô Ảnh!” Trần Ngọc Bạch chưa từng lớn tiếng với Phong Vô Ảnh như hôm nay “ nếu nàng lừa gạt người thì sao? Mặc kệ nàng thành thân hay không thì nàng vẫn là Bắc Dao phu nhân, cho nên người cùng nàng là không có kết quả”

” Ta biết, nàng hôm nay cự tuyệt ta!” Phong Vô Ảnh ảm đạm nói.

” Người cư nhiên đã thổ lộ với nàng sao?”, Trần Ngọc Bạch cảm thấy sự kinh ngạc của hắn hôm nay quá nhiều, còn đang suy nghĩ nên khuyên nhủ Phong Vô Ảnh thế nào để đừng có bắt mê chấp ngộ nữa, lại không ngờ hắn động tác nhanh lẹ tới mức đã thổ lộ hết với người ta.

Không được, ngày mai hẳn nhất định phải đi gặp nữ tử tên gọi Bắc Dao Quang kia mới được, hẳn muốn nhìn xem nàng quốc sắc thiên hương hay có tài cán gì mà chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã bắt được tâm của Vô Ảnh.

52. Chương 52: Tụ Tập Lại

“Đúng, nàng cự tuyệt ta, trong lòng nàng đã có người khác”, Phong Vô Ảnh buồn bã gật đầu.

“Người biết vậy mà còn thích? Còn không quay đầu lại?”

” Ngọc Bạch, ta biết người là muốn tốt cho ta, nhưng đã muộn, nếu lúc trước chưa nói ra thì còn kịp nhưng giờ đã nói ra rồi, ta cũng hiểu được thích thì là thích, còn tính đủ hay không sao? Người không cần vì vậy mà đi điều tra nàng, chúng ta không có tiền triển, nàng hôm nay đã nói rõ, chúng ta vĩnh viễn chỉ là bằng hữu thôi”

Phong Vô Ảnh mỉm cười yếu ớt, hết lời khuyên giải Trần Ngọc Bạch, bọn họ gần như là cùng nhau lớn lên, nên hiểu rõ tâm tư của nhau, nếu hôm nay không nói rõ ràng, chắc chắn ngày mai Ngọc Bạch sẽ đi tìm Bắc Dao Quang.

“Được”, Trần Ngọc Bạch đáp ứng rất sáng khoái nhưng trong lòng lại nghĩ sẽ thất tín với Vô Ảnh một lần.

“Người còn chưa ăn cơm phải không? Ta nói ngũ thức làm gì đó cho người ăn?”, nói xong, Phong Vô Ảnh nhớ ra Trần Ngọc Bạch vì đợi hắn mà quên cả ăn cơm nên lên tiếng đề nghị.

” Không cần, hai ngày này cũng không có việc gì để ta xử lý, rảnh rồi nên mới tới đây tìm người, tiểu tử a, trời đã tối, ta cũng phải trở về, không phiền Ngũ thức, dù sao chúng ta cũng không cách xa nhau lắm, nhưng thật ra người, quên đi, không nói nữa. Ta đi đây”

Lời vừa nói xong, người cũng rời đi, cũng không quay đầu lại ,Phong Vô Ảnh thực có chút hâm mộ Trần Ngọc Bạch vẫn luôn tiêu sái như vậy.

Một đêm này có bốn người không ngủ được, mà lúc này Như Mặc vẫn còn đang trên đườn đến Không Chu Toàn Sơn.

” Nhị hoàng huynh, hiện giờ thế cục trong cung đã thay đổi, phụ hoàng đã đến lúc nên lập thái tử, hoàng đệ thì không quan tâm tới chính sự, chỉ thích du sơn ngoạn thủy, nhị hoàng huynh sao cũng rời cung? Còn trùng hợp gặp được hoàng đệ ở nơi cách xa ngàn dặm thế này, thật sự là cơ duyên xảo hợp a”. Tư Đồ Y vẻ mặt cười nhưng trong lòng không cười, tỷ lệ gặp gỡ ở một nơi xa xôi như thế này thật sự rất thấp, hẳn hiểu rõ hơn ai hết nhưng cũng phải nói vài lời khách khí, nếu vạch trần sự thật thì sẽ rất khó coi.

” Lục đệ thật nhân nhã, một mình đi dạo khắp nơi, còn chúng ta phải ở trong cung vì phụ hoàng mà ra sức, ở nơi này gặp được lục đệ, ta cũng cảm thấy ngoài ý muốn a, vừa lúc lần này ta thay phụ hoàng đi khảo sát dân tình, tìm hiểu và nắm bắt ý dân, lục đệ đã ở bên ngoài du sơn ngoạn thủy nhiều năm chắc là quen thuộc nhiều nơi, chỉ bằng lần này đồng hành cùng hoàng huynh, dù sao huynh đệ chúng ta cũng đã không gặp nhau nửa năm rồi, không biết lục đệ nghĩ thế nào?”

Nếu Tư Đồ Y mang vẻ đẹp tiêu sái, thanh lịch, phong nhã thì Tư Đồ Huyền là điển hình của diễm lệ, cần thận, âm nhu, mày liễu lẳng thần, làn da trắng như tuyết, đôi mắt hệt ngọc dài như hồ ly, tựa tiểu phi tiểu, giọng nói lại mềm nhẹ làm người nghe cảm thấy xương cốt mềm mất ba phần. Hắn cao hơn Tư Đồ Y nửa cái đầu, bộ y phục màu đỏ càng làm tăng thêm vẻ đẹp âm nhu của hắn, rõ ràng là nam tử nhưng mỹ tử so với nữ tử càng câu hồn đoạt phách hơn, nếu không có sát khí quá nặng ẩn giữa hai hàng lông mày thì không ai nghĩ Tư Đồ Huyền là nam tử.

Cũng khó trách, trong cung ai chẳng biết mẫu thân của Tư Đồ Huyền là Đào phi nương nương được hoàng thượng sủng ái nhất, đáng tiếc vì bệnh hiểm nghèo mà mất sớm, mà Tư Đồ Huyền lại giống như là bản sao của Đào phi nương nương. Hoàng đế yêu ai yêu cả đường đi, nên rất yêu chiều hắn, nhưng cũng vì dung

mạo lại là nguyên nhân cản trở hần bước lên chiếc ghế thái tử, bởi vì không ai nghĩ rằng một kẻ nam sinh nữ như Tư Đồ Huyền có thể đảm nhận vai trò thái tử, càng không ai xem trọng việc hần có thể ngồi trên ngai vàng nhưng mà Tư Đồ Y lại không nghĩ như thế, trong tất cả các huynh đệ tỷ muội, người hần kiêng kỵ, phòng bị nhất, muốn tránh xa nhất chính là nhị hoàng huynh Tư Đồ Huyền lớn hơn hần hai tuổi này.

Lúc này đang bị hần hỏi như thế, nếu cự tuyệt thẳng thắn là chuyện không thông minh nhất, không thể thực hiện nhất, dù sao hần tuy không sợ đối đầu với Tư Đồ Huyền nhưng nếu có thể tránh được thì cần phải tận lực tránh, huống chi hần thực sự không có hứng thú với ngai vàng, tranh tranh đấu đấu, lo lắng đủ thứ, có gì tốt đâu mà hần phải mơ tưởng? Hơn nữa trên chóc nhị hoàng huynh giáo hoạt hơn hồ ly vài phần, độc hơn rắn rết mấy phần này thì hần so với việc trốn đi ngao du thì đúng là họa vô đơn chí.

Cái gọi là kẻ thức thời trang tuấn kiệt, Tư Đồ Y đương nhiên không có cự tuyệt, vội vàng mỉm cười gật đầu, ”Kia thật sự là quá tốt! Nhị hoàng huynh không chê, muốn hoàng đệ đồng hành, tự nhiên là không thể tốt hơn! Huynh đệ chúng ta đúng là đã lâu không gặp mặt, không biết tiếp theo hoàng huynh muốn đi đâu?”

“Lục đệ có đề nghị gì hay không?”, Tư Đồ Huyền khoé miệng mỉm cười, nhàn nhã nhìn Tư Đồ Y.

Tư Đồ Y dưới đáy lòng thầm mắng hần hai tiếng, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, cung kính ” đi thêm nửa ngày thì phía trước là Hiệp Khách thành rất náo nhiệt, nơi đó sản vật phong phú, dân cư đông đúc, không biết nhị hoàng huynh có hứng thú ghé thăm nơi này không?”

Đợi khi đến Hiệp Khách thành, giống như là đến chốn giang hồ, lúc đó có lẽ sẽ dễ dàng thoát khỏi hần, Tư Đồ Y nhìn đám cao thủ trong cung ăn mặc theo kiểu hộ vệ đứng sau lưng Tư Đồ Huyền, sau đó lại nhìn sang nô bộc Hắc Nô ngu ngốc nhưng trung thành của mình, nếu giờ hần ra mặt chống đối thì hiển nhiên là không có phần thắng.

“Nghe lục đệ nói như là rất hay, làm cho vi huynh thấy rất hứng thú, nếu chỉ có nửa ngày đi đường thì cũng không có vấn đề gì, tiếp theo chúng ta đi Hiệp Khách thành đi, vừa lúc cũng nhận mệnh phụ hoàng đến bái phỏng một người bạn cũ của phụ hoàng, hình như là cư ngụ tại Hiệp Khách thành”. Tư Đồ Huyền nói một hơi lại nhìn Tư Đồ Y đầy sâu xa khó hiểu, như là nhìn thấu ý đồ của hần, lại giống như là không hề biết hần đang tính toán cái gì, trong lòng Tư Đồ Y lại mắng hần thêm mấy lần, đúng là lão hồ ly, một ngày nào đó hần nhất định phải cho Tư Đồ Huyền ném chút mùi đau khổ.

” Nhị hoàng huynh thỉnh!”

” Hiện tại đang ở ngoài cung, không cần lễ nghi phiền phức, việc xưng hô cũng miễn giảm đi, đệ chỉ cần gọi ta là nhị ca là được, kêu nhị hoàng huynh làm cho cảm tình huynh đệ chúng ta có vẻ xa cách quá”. Tư Đồ Huyền là điển hình của được tiện nghi còn khoe mẽ, nhưng người dưới mái hiên thì phải cúi đầu, Tư Đồ Y lập tức thuận thế gật đầu ” dạ, nhị ca, đã sớm muốn gọi như thế nhưng sợ nhị ca không vui, nếu nhị ca đã chủ động đề nghị thì sau này lục đệ sẽ tuân theo”

” Tốt lắm! Không thể tốt hơn! Lục đệ lên ngựa đi!” Tư Đồ Huyền lại nở nụ cười có má lúm đồng tiền, biểu tình như là vui sướng lắm, nếu Tư Đồ Y không hiểu rõ dã tâm của nhị ca, nhìn nụ cười của hần thì mười người sẽ hết mười người đều nghĩ hần rất thiện tâm, trong sáng.

Hai công tử ăn mặc xa hoa, bộ dáng phú quý, còn có một đám hộ vệ đi sau vốn là cao thủ trong cung đã giả trang nên khi đoàn người bọn họ vào thành, dân chúng cũng không để ý nhiều lắm, huống chi Hiệp Khách thành là nơi nhân sĩ giang hồ tập trung rất đông, nhưng hai nam tử tuấn mỹ, bộ dáng bất phàm cũng làm cho nhiều nam nữ già trẻ tán thưởng.

Đi vào thành sau, mọi người đồng loạt xuống ngựa, Tư Đồ Y thấy Tư Đồ Huyền dường như không vội tìm khách điểm để nghỉ chân liền biết hần ở nơi này có căn cứ bí mật hoặc là có nơi khác để dừng chân, cho nên hần không nói gì, chỉ nhiệt tình hỏi ” nhị ca, người xem, nơi này là Hiệp Khách thành. Nơi này rất nhộn nhịp, cửa hàng san sát, là một nơi an cư lạc nghiệp, cảnh tượng phồn vinh, có phải là so với kinh thành không kém bao nhiêu phải không?”

“Đúng vậy, nghe khẩu khí của lục đệ dường như đã tới nơi này nhiều lần?”, Tư Đồ Huyền vừa nhìn chung quanh, vừa đưa cương ngựa cho hộ vệ phía sau, Tư Đồ Y thấy thế cũng giao dây cương cho Hắc Nô, từ lúc lên đường tới giờ hần chưa từng mở miệng nói tiếng nào. Tư Đồ Y biết người của Tư Đồ Huyền âm thầm điểm huyệt của Hắc Nô, làm cho hần không thể nói, như vậy dù hần có cơ hội đào tẩu cũng không thể mang

Hắc Nô theo cùng, mà nếu hấn bỏ lại Hắc Nô rời đi thì với trình độ tâm ngoan thủ lạt của Tư Đồ Huyền, Hắc Nô chết là cái chắc.

Hảo, Tư Đồ huyền! Xem như ngươi lợi hại!

Hấn tự nhiên là không thể không để ý tới sống chết của Hắc Nô, dù sao Hắc Nô cũng đã theo hấn nhiều năm, cho dù hấn nhẫn tâm cũng không thể nhìn Hắc Nô chết trên tay Tư Đồ Huyền, cho nên Tư Đồ Y đành phải ngoan ngoãn cam chịu.

“Các ngươi cầm bài thiếp đi trước, ta cùng lục đệ đi mua sắm một chút, lát nữa sẽ gặp lại các ngươi”, Tư Đồ Huyền làm như có hứng thú với khung cảnh nơi đây, khoát tay ra lệnh.

” Dạ, nhị công tử, thuộc hạ lui xuống!” Đầu lĩnh ôm quyền thi lễ với Tư Đồ Huyền rồi vung tay lên, ôm lấy Hắc Nô đi về phía thành đông.

Hắc Nô quay đầu nhìn vương gia nhà mình cầu cứu nhiều lần, đáng tiếc không thể nói nên lời, Tư Đồ Y cũng chỉ có thể dùng ánh mắt trấn an hấn, làm cho hấn an tâm rằng mình sẽ không bỏ rơi hấn, lúc này Hắc Nô mới quay đầu đi theo hộ vệ của Tư Đồ Huyền.

” Lục đệ cùng gã sai vặt của ngươi đứng là chủ tớ tình thâm a, tách ra một lát cũng thấy luyến tiếc sao?” Tư Đồ Huyền dù bước đi trước nhưng dường như mắt mọc sau gáy, một màn vừa rồi đều biết hết.

“Làm cho nhị ca chê cười rồi, Hắc Nô rất ngu ngốc, đệ sợ hấn gây phiền toái cho người của nhị ca nên mới dùng ánh mắt bảo hấn nên an phận”, Tư Đồ Y lập tức đi lên ngang hàng với Tư Đồ Huyền, ra vẻ thoải mái nói.

Hai người đều mang theo mặt nạ, người tới ta đi, không có một câu nói thật nhưng cả hai đều không thấy mệt, đó chính do quyền thế cao hơn tình huynh đệ, sinh trưởng trong hoàng thất nhất định là không có thâm tình thật sự, cũng không có tình yêu thực sự, có thể thề tử cùng chung chăn gối vài chục năm lại là người mà huynh đệ cài vào bên cạnh để giám thị, chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra. Cho nên mọi người đều dùng mặt nạ để đối xử với nhau, cũng không ai vì thế mà thấy không thoải mái, thậm chí còn có người cảm thấy rất thích thú, Tư Đồ Huyền là một ví dụ điển hình.

Hai người bắt tri bắt giác một đường đi tới thành tây, đường phố nơi đây có vẻ rộng hơn, cũng không có nhiều người tụ tập, mà hai bên lại có rất nhiều tòa nhà lớn, hiển nhiên phía tây Hiệp Khách thành chính là nơi tập trung của các phú hào ” nhị ca, hình như chúng ta đã đi hơi xa, đây là khu dân cư, không bằng chúng ta quay lại đi?”

” Cũng tốt!” Tư Đồ Huyền vẫn biểu hiện như là lấy lời nói của Tư Đồ Y làm chuẩn, nghe hấn nói xong liền dừng bước, xoay người đi về phía ngược lại.

Mà Tư Đồ Y trong lúc vô tình lại nhìn thấy bảng hiệu của một tòa phủ đệ không khỏi ngáy người, tuy rằng lập tức phục hồi tinh thần nhưng cũng để cho Tư Đồ Huyền khôn khéo nhìn ra manh mối ” lục đệ thấy phủ đệ của người quen sao? Bắc Dao phủ? cái họ thực hiếm thấy, nhìn qua thấy phủ đệ này rất xa hoa, tấm biển hiệu là làm bằng vàng ròng, chắc chắn, chẳng lẽ trị an của Hiệp Khách thành tốt đến mức này? hay là phủ đệ này có vũ khí tuyệt mật gì mà bọn đạo tặc không dám tìm tới cửa?”

Tư Đồ Huyền vừa nói, vừa đi đến gần phủ đệ giữa đầu nhìn lên, thỉnh thoảng còn gật gật đầu, Tư Đồ Y tuy rằng rất muốn tìm hiểu xem có phải là Bắc Dao phủ này chính là tòa nhà của Bắc Dao Quang mà hấn quen biết hay không, nhưng hấn không muốn ở trước mặt Tư Đồ Huyền làm gì cả, mặc kệ là đúng hay không đúng, đối với hấn mà nói cũng không phải là chuyện tốt. Nếu đúng thì sau này trở thành nhược điểm bị hấn nắm trong tay, nếu không phải thì sự thất vọng sẽ làm cho hấn khó chịu, khổ sở, cho nên chuyện hấn muốn làm nhất lúc này là nhanh chóng rời đi ” nhị ca, có lẽ là trùng hợp, không nhất định là người mà tiểu đệ quen biết, cũng đã không còn sớm, chúng ta cần trở về”

” Lục đệ, ngươi không vào xem, hay là hỏi thăm một chút cũng tốt, dù sao họ Bắc Dao này cũng hiếm thấy, hơn nữa tấm biển này còn chưa dính chút bụi, chắc là chủ nhân mới tới đây vài ngày, cho nên có thể là người quen của lục đệ, sao lục đệ ngươi ngay cả chút dũng khí hỏi thăm cũng không có vậy? cần nhị ca ta ra tay không?”, Tư Đồ Huyền hiển nhiên là muốn bức Tư Đồ Y tới cùng.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, hai người quay đầu lại, nhìn thấy Trần Ngọc Bạch tuyệt mỹ xuất trần cùng hai hộ vệ Hàn Tuyền và Thất Vọng Đau Khổ. Trần Ngọc Bạch thấy hai người họ đứng trước cửa, quần áo đẹp đẽ quý giá, bộ dáng tuấn mỹ, vừa nhìn đã biết là xuất thân cao quý nhưng chỉ đứng nhìn tấm bảng hiệu bằng vàng của Bắc Dao phủ mà không có đi vào, thật sự thấy rất kỳ lạ. Tuy nhiên nhìn bộ dáng bọn họ cũng không giống là kẻ xấu, không khỏi có chút suy nghĩ sâu xa, liền mỉm cười nhìn hai người, gật đầu như là chào hỏi, Tư Đồ Huyền cùng Tư Đồ Y cũng gật đầu chào lại, Trần Ngọc Bạch đi lướt qua hai người, Hàn Tuyền lập tức tiến lên gõ cửa.

Đợi một lúc thì cửa lớn cũng mở ra, một gã nam phó đang định lên tiếng hỏi thì thấy người đến là Hàn Tuyền, phía sau còn có Trần Ngọc Bạch liền lập tức mở rộng cửa, cũng tiến lên, quỳ xuống ” tiểu nhân khấu kiến thiếu thành chủ, Hàn đại nhân”

” Đứng lên đi, các ngươi hiện tại là hạ nhân của nhà này, sau này không cần quỳ trước ta, phu nhân các ngươi có ở nhà không?”, Trần Ngọc Bạch đợi hần làm lễ xong, mới nhẹ giọng nói.

” Khởi bẩm thiếu thành chủ, phu nhân vừa mới dùng trà chiều xong, đang ở Cảnh Xuân Cư nói chuyện với Thanh quân gia”

Trà chiều? hần chưa từng nghe nói qua loại hình này, nên Trần Ngọc Bạch có chút ngạc nhiên ” làm phiền người đi bẩm báo với phu nhân nhà ngươi một tiếng, nói có Trần Ngọc Bạch viếng thăm”

“Thiếu, thiếu thành chủ, tiểu nhân lập tức đi”, hai gã nam phó không nghĩ có ngày lại nói chuyện với thiếu thành chủ, còn được hần đối đãi khách khí như vậy, nhất thời cảm thấy thụ sủng nhược kinh, lập tức chạy vào trong để bẩm báo.

Trần Ngọc Bạch bọn họ cũng không đi vào, chính là đứng ở cửa.

Lúc này một âm thanh mềm nhẹ vang lên ” thì ra các hạ chín là Trần thiếu thành chủ”

Người lên tiếng chính là Tư Đồ Huyền, một thân áo hồng.

Trần Ngọc Bạch hơi hơi xoay người, có lẽ nói, ” Đúng là, xin hỏi các hạ là?”

” Tại hạ Tư Đồ Huyền, mấy ngày trước có nhận được thư hàm của thiếu thành chủ nên hôm nay đến đây, đây là lục đệ Tư Đồ Y của ta, hạ nhân của ta có lẽ giờ này đã tới quý phủ của thành chủ, ta vì muốn tìm hiểu dân tình trong thành nên chậm một chút, không ngờ lại gặp thiếu thành chủ ở đây. Thật sự là hạnh ngộ, thiếu thành chủ phong tư xuất chúng hơn cả tưởng tượng của ta”

‘ Tư Đồ huyền’, ba chữ này vừa thốt ra, sắc mặt của Trần Ngọc Bạch cùng Hàn Tuyền, Thất Vọng Đau Khổ đều thay đổi, vội vàng bước lên trước, ôm quyền thi lễ ‘ thì ra là Thiên Tuyền vương gia và Trữ Xa vương gia giá lâm, Ngọc Bạch thật thất lễ”

“Thiếu thành chủ không cần khách khí, chúng ta xấp xỉ tuổi với nhau, lúc này lại ở ngoài cùng, không cần xưng hô vương gia ắt cảm tình, gọi tên là được rồi”, Tư Đồ Huyền lại trưng ra vẻ mặt trong sáng, thiện lương, vẻ xinh đẹp âm nhu lại tăng thêm vài phần.

“Vậy Ngọc Bạch cung kính không bằng tuân mệnh, Ngọc Bạch gọi là Huyền công tử cùng Y công tử để xưng hô với hai vị vương gia, các vương gia nghĩ thế nào?”, Trần Ngọc Bạch cũng không dây dưa tiểu tiết mà thẳng thắn hỏi

” Rất tốt, chúng ta đây so với người lớn hơn mấy tuổi nên sẽ gọi người là Ngọc Bạch”, người lên tiếng vẫn là Tư Đồ Huyền, Tư Đồ Y thủy chung vẫn oim lặng, hần biết, cho dù Hắc Nô không bị người của Tư Đồ Huyền mang đi thì hần muốn thoát thân ở Hiệp Khách thành này cũng không phải dễ, không ngờ lần này Tư Đồ Huyền đến Hiệp Khách thành gặp thành chủ Trần Ly mà trước đó vài ngày còn thư từ qua lại với Trần Ngọc Bạch, hiện giờ hần chỉ mong Bắc Dao phủ không có liên quan gì với Bắc Dao Quang, nếu không thì chính mình lại tăng thêm một nhược điểm bị Tư Đồ Huyền nắm trong tay, liên quan đến Bắc Dao Quang là một chuyện, bị Tư Đồ Huyền dính líu vào lại là chuyện khác.

” Hảo!” Trần Ngọc Bạch cũng sáng khoái đồng ý, một bóng người từ bên trong đi ra đã phá vỡ hoàn toàn hi vọng cuối cùng của Tư Đồ Y, bởi vì người đi ra chính là Thanh nhi, nô bộc bên cạnh Như Mặc, như vậy Bắc Dao phu nhân chắc chắn là Bắc Dao Quang. Có điều mấy tháng trước Thanh nhi còn gọi nàng là

tiểu thư, mà lúc này Trần Ngọc Bạch lại gọi là phu nhân nhà người, hiển nhiên là nàng đã thành thân, mà trượng phu chắc chắn là Như Mặc không thể nghi ngờ, trong lòng vừa giận, vừa kinh ngạc, lại còn khó chịu.

” Thanh nhi gặp qua Trần công tử, hôm qua phu nhân còn bảo Thanh nhi hai ngày nữa nàng đến quý phủ để nói lời cảm tạ với người, không ngờ người đã đến đây, mau mời vào”. Thanh nhi vội đi nhanh lên đón tiếp, cúi đầu thi lễ với Trần Ngọc Bạch, đồng thời cũng đã nhìn thấy huynh đệ Tư Đồ Y, không khỏi kinh ngạc, thế giới này quả thật rất nhỏ, sao lại gặp Tư Đồ Y ở đây. Chủ nhân a, không phải là Thanh nhi không muốn giúp người, mà là thiên mệnh không thể tránh khỏi a, đầu suy nghĩ, miệng cũng đã lên tiếng ” Tư Đồ công tử, thật tình cờ, lại gặp người ở đây”

” Thanh nhi huynh đệ, người quen biết với Y công tử?”, lúc này đối lại Trần Ngọc Bạch kinh ngạc, khó trách lại thấy hai người bọn họ đứng trước cửa, chắc là bọn họ đang phân vân không biết người của Bắc Dao phủ này có phải là người mà bọn họ quen biết.

” Thanh nhi đã từng gặp qua Tư Đồ công tử, còn vị công tử kia thì chưa từng gặp mặt, Trần công tử đi cùng với Tư Đồ công tử?”, Thanh nhi vừa hỏi, vừa tỏ vẻ kinh ngạc nhưng ánh mắt thực ra là trộm dò xét bọn họ, nhất là nam tử mặc hồng y bên cạnh Tư Đồ Y, chủ nhân đã nói Tư Đồ Y là Vô Khúc tình hạ phạm, không biết người bên cạnh hắn có lai lịch gì

Trần Ngọc Bạch tuy không cùng huynh đệ Tư Đồ Y đến đây, nhưng nếu đã là quen biết, nói không đi cùng nhau thì thật không ổn nên chỉ đàn gậy đầu ” đúng vậy, không biết Bắc Dao phủ nhân có thể tiếp chúng ta không, nếu bất tiện thì ngày khác ta sẽ tới”

Hắn vốn tới đây là vì chuyện của Phong Vô Ảnh, nên hắn cũng không định làm rõ mọi chuyện trước mặt huynh đệ Tư Đồ Y, cho nên tìm cách nói tránh với Thanh nhi để lấy cớ rời đi, ngày khác mới lại đến.

Nhưng Thanh nhi biết mấy người này có liên quan với sinh mệnh của phu nhân, tránh được mong một không tránh được ngày rằm, nếu để từng người một tìm tới chỉ bằng để tất cả cùng tới đi, kiềm chế lẫn nhau, biết đâu trong đó có thể tìm ra biện pháp, nghe vậy lập tức nở nụ cười ” Trần công tử giúp chúng ta nhiều như vậy, phu nhân đã sớm muốn gặp người cảm ơn, làm sao lại không tiện. Huống chi Tư Đồ công tử cũng là người quen cũ, phu nhân nhìn thấy bạn bè cũ chắc sẽ rất cao hứng, mời các vị cùng vào”

Trần Ngọc Bạch nghe vậy cũng chỉ có duy trì ôn hòa tươi cười, cùng Tư Đồ Y cùng Tư Đồ Huyền cùng nhau bước vào Bắc Dao gia đại môn.

”Quý phủ trang hoàng thực rất cao nhã, vừa nhìn đã biết chủ nhân cũng là người cao nhã xuất trần”, Tư Đồ Huyền đánh giá chung quanh, cảm thán nói.

”Công tử quá khen, Thanh nhi chẳng qua chỉ tùy tiện làm lung tung, nhìn không hỗn độn là may lắm rồi, sao dám nhận lời khen của công tử” Thanh nhi vừa dẫn đường, vừa khiến tốn đắt.

”Không ngờ Thanh gia tuổi nhỏ mà tinh tường như vậy”, Tư Đồ Huyền vẫn tiếp tục tán thưởng.

” Bắc Dao tiểu thư khỏe không?”, Tư Đồ Y thực sự không còn nhẫn nại nghe hắn khen tặng, biết Tư Đồ Huyền chẳng qua muốn hắn phải lên tiếng mà thôi, nên làm cho hắn như ý đi.

”Thân thể phu nhân nhà ta gần đây không tốt lắm, đã nhờ danh y nổi tiếng trong thành là Phong đại phu giúp phu nhân chúng ta bắt mạch kê đơn, vừa nghe hạ nhân báo có Trần công tử đến liền sai Thanh nhi ra đón, không ngờ còn gặp cả Tư Đồ công tử, lại còn quen biết với Trần công tử, đây quả là một chuyện trùng hợp thật tốt”

”Phong đại phu đang ở trong phủ?”, Trần Ngọc Bạch kinh ngạc, nhìn về phía Hàn Tùy, không phải lúc trước hắn nói Vô Ảnh không có tới Bắc Dao phủ sao? Vậy cũng tốt, đối mặt một lần với nhau, dù sao động cơ cùng tính toán của hắn, Vô Ảnh sao lại không biết.

”Cũng là tình cờ, Phong đại phu vừa mới tới, có lẽ đang ở Cảnh Xuân Viện cùng phu nhân, thỉnh các vị đi theo ta”, Thanh nhi mỉm cười, Trần Ngọc Bạch ảo não, Tư Đồ Y thì phiền não lại không kiên nhẫn mà Tư Đồ Huyền lại là sâu xa khó hiểu, khóe miệng nhếch lên nụ cười, mọi chuyện hắn đều thu vào trong mắt, hắn thật muốn nhìn xem trận bão nhiệt này rốt cuộc diễn ra như thế nào.

53. Chương 53: Bại Trận

Cảnh Xuân Viên, Phong Vô Ảnh đang chắn mạch cho nàng, trên bàn còn có điểm tâm rất tinh xảo đã với bột mấy khối, hai ly trà đã nguội.

Một chiếc xích đu trên phủ nệm dựa vào cửa sổ, còn có lụa mỏng thượng đẳng làm màn ngăn cách, một cửa tròn ngăn giữa gian ngoài và gian trong, không cản trở tầm nhìn nhưng cũng tạo nên một cảm giác mờ ảo, cửa sổ được mở rộng làm cho ánh mặt trời cùng ngọn gió nhẹ từ ngoài lùa vào, làm bay bay mấy sợi tóc của hai người, làm cho Xuân Hoa, Xuân Thủy cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật đẹp.

” Thế nào?” Bắc Dao Quang nhìn Phong Vô Ảnh, thời đại này không có siêu âm để quan sát thai nhi nên chỉ có thể dựa vào bắt mạch của đại phu để biết tình trạng đứa nhỏ thế nào, điều này làm cho Bắc Dao Quang có chút lo lắng, bất an.

” Người không cần lo lắng, nó tốt lắm, rất có sức sống, rất có thể là nam hài, người chỉ cần giữ cho tinh thần thoải mái, ăn uống đầy đủ thì tám tháng sau có thể sinh nó”, Phong Vô Ảnh mỉm cười nhìn nàng, nhìn đến lúc thấy nàng tươi cười trở lại, tuy biết rằng tươi cười này không phải vì hân mà là vì đứa nhỏ trong bụng nàng nhưng hân vẫn thích ngắm nhìn.

“Tám tháng sao?”, Bắc Dao Quang hỏi lại “ nếu tám tháng sau ta còn chưa sinh được thì sao?”

” Bắc Dao, người lo lắng dư thừa, toàn bộ quá trình mang thai chỉ mất khoảng chín tháng mười ngày, cho nên nhiều lắm là chỉ tám tháng nữa người sẽ sinh”. Phong Vô Ảnh không khỏi bật cười, không nghĩ tới có lúc một nam nhân như hắn lại trả lời các vấn đề về sinh nở mà nữ nhân nào cũng nên biết “ người không cần phải lo lắng, cũng đừng nghĩ lung tung, phải giữ cho tinh thần sáng khoái, thoải mái, có ta đây, đừng lo, ta sẽ để cho tiểu tử của người an toàn ra đời, được chưa?”

” Ân! Ta có lẽ là ta nghĩ quá nhiều, chỉ mong được như vậy”. Tám tháng nói dài thì không quá dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, rồi Phong Vô Ảnh cũng sẽ biết sau tám tháng nữa nàng vẫn chưa sinh, không biết lúc đó hắn có nghĩ nàng là quái vật hay không? Quên đi, đi một bước thì tính một bước vậy, giống như Phong Vô Ảnh đã nói, lo lắng hơi sớm, phải chờ đợi thôi.

“Ngọc Bạch là bằng hữu của ta, nếu lát nữa hắn có nói gì thất lễ với người thì đừng để trong lòng”, lúc gã sai vặt vào báo có Trần Ngọc Bạch đến, Phong Vô Ảnh đã tâm thần không yên, hắn biết vì sao Trần Ngọc Bạch đến gặp Bắc Dao Quang, nên muốn nói gì đó mà lại chần chờ.

“Vô Ảnh, vị Trần thiếu thành chủ kia là bằng hữu tốt của người sao?”, khi nghe gã sai vặt báo có Trần thiếu thành chủ đến thăm, nàng mới biết hạ nhân trong phủ đều do Trần Ngọc Bạch tặng, đối với vị thiếu thành chủ của Hiệp Khách thành càng thêm có hảo cảm, nhưng giờ nghe Vô Ảnh nói, nàng lại có chút không được tự nhiên, thì ra thiếu thành chủ tới cửa bái phỏng là vì Vô Ảnh, hay nói đúng hơn là hắn đối với nàng có phần hiền kì.

“Ân, chúng ta gần như là cùng nhau lớn lên, ta lớn hơn hắn một tuổi, hôm qua ta trở về thì đã thấy hắn ở trong y quán chờ ta, biết ta ở lại dùng bữa tối với người, sợ là hắn đối với người sẽ có hiểu lầm, cho nên..”

” Vô Ảnh, người không cần lo lắng, nghe Thanh nhi miêu tả, thiếu thành chủ là một người hào sảng, phong nhã, lòng dạ tất nhiên sẽ rộng rãi hơn người khác, cho nên người đừng lo, vì Phong Vô Ảnh người ngày thường là một chính nhân quân tử lại ôn lương, ít tiếp xúc với nữ tử mà hôm qua lại ăn cơm cùng với một nữ nhân mới vừa quen biết như ta, cho nên thiếu thành chủ mới tò mò, hiếu kỳ về ta, hôm nay chẳng qua là muốn gặp ta mà thôi, người đừng sợ ta khó chịu, người là bằng hữu của ta, cho nên bằng hữu của người cũng là bằng hữu của ta, mà bằng hữu gặp nhau, uống chén trà, ăn cái bánh thì là chuyện bình thường, có đúng không?”. Bắc Dao Quang vỗ tay hắn trấn an, tâm tình Phong Vô Ảnh cũng được thả lỏng hơn, cảm kích nhìn nàng “Bắc Dao, ta cũng không nói quá, người thực sự là bất đồng với nữ tử bình thường khác”

” Không có! Nhưng giờ nghe người nói vậy thì có phải người đang ca ngợi ta sao?”, Bắc Dao Quang trừng mắt nhìn hắn, có chút bướng bỉnh nói

” Đương nhiên! Đương nhiên là ca ngợi, nhưng chỉ ca ngợi một mình ngươi”, Phong Vô Ảnh không chút do dự nói.

Bắc Dao Quang còn đang mỉm cười, tìm cách đáp lại thì Thanh nhi đã dẫn Trần Ngọc Bạch cùng huynh đệ Tư Đồ Y tiến vào, hai người liền đứng lên, Bắc Dao Quang mỉm cười nhìn Trần Ngọc Bạch tuần dật phi phàm, rồi nhìn thấy hai huynh đệ Tư Đồ Y thì ngạc nhiên, nhưng nàng vẫn cố trấn tĩnh “ vị này chắc là thiếu thành chủ? Thiếp thân gặp qua thiếu thành chủ”

” Bắc Dao phu nhân khách khí, là ta đường đột, phu nhân không trách đã là may mắn”, Trần Ngọc Bạch cũng thăm đánh giá Bắc Dao Quang, quả nhiên là một giai nhân, lệ mà không yêu, mị mà không nhu, ánh mắt đoan trang, khí độ hào phóng làm cho nàng có một lực hấp dẫn đặc biệt, khó trách Vô Ảnh dù biết nàng đã có chồng vẫn không thể kiềm chế mà thích nàng.

“Thiếu thành chủ mới là quá khách khí, cũng do Thanh nhi sơ suất, không nói cho ta biết người giúp đỡ hôm trước là thiếu thành chủ, làm cho ta thất lễ, mời thiếu thành chủ mau an tọa. Xin mời vào, phủ đệ đơn sơ xin thiếu thành chủ đừng chê cười”. Lúc cần nói những lời khách khí, Bắc Dao Quang cũng sẽ nói rất tốt, giờ phút này rất ra bộ dáng của một phu nhân, vừa đoan trang, vừa uy nghiêm, lại có phần khí phách.

” Phu nhân nói như vậy, làm ta xấu hổ vô cùng, chỉ là chút việc vặt, phu nhân cần gì phải nhớ mãi, hôm nay mạo muội tới chơi, hi vọng không gây phiền phức gì cho phu nhân”. Trần Ngọc Bạch vội vàng thi lễ, mặt còn mang theo vẻ xin lỗi mỉm cười, rất tao nhã lại đúng mực, làm cho người ta nhìn thấy cảm giác là cảnh đẹp ý vui, trên đời này ngoại trừ Như Mặc chắc không còn nam tử nào sánh được với hắn, tuy rằng nam tử mặc hồng y bên cạnh Tư Đồ Y cũng rất đặc sắc nhưng vẫn không thể so sánh bằng.

“làm gì có, khách quý tới cửa, cao hứng còn không kịp nữa là, hơn nữa thiếu thành chủ là bằng hữu của Vô Ảnh, Tư Đồ vương gia cũng xem như là cố nhân của ta, như vậy mọi người đều không xa lạ với nhau, mau mời vào, Xuân Hoa, Xuân Thủy, nhanh chóng mang trà đến đây”, Bắc Dao Quang hơi nghiêng mình, tạo ra thứ thái độ khách cao nhã .

“Vậy tại hạ xin quý rầy”, thiếu thành chủ dẫn đầu thi lễ, tiếp theo là huynh đệ Tư Đồ Y, sau đó mới tiến vào trong sảnh.

Lúc này Xuân Hoa, Xuân Thủy cũng đã mang ấm trà nguội lạnh trên bàn đi xuống.

“Các vị mời vào”

Mấy người kia cũng không khách khí mà ngồi xuống, Bắc Dao Quang là người ngồi xuống sau cùng “ vương gia, đã lâu không gặp, chúng ta thực có duyên, ở nơi này cũng có thể gặp lại vương gia, người gần đây có khỏe không?”

Thực ra trong ấn tượng của Bắc Dao Quang, sau khi rời khỏi trang viện trên núi cũng không quá mười ngày nhưng vì ở lại một đêm trong đào yêu cốc, cách biệt với thế gian tới ba mươi năm, cho nên nàng vẫn phải hỏi thăm cho dù thực ra nàng hi vọng vĩnh viễn không gặp lại hắn nữa.

” Đa tạ Bắc Dao tiểu thư quan tâm, tại hạ hết thấy đều hảo, tiểu thư như thế nào?”, Tư Đồ Y vẫn cố ý gọi Bắc Dao Quang là tiểu thư mà không phải là phu nhân, bởi vì trong lòng vẫn không cam lòng là vô duyên với nàng.

“Nhờ phúc của vương gia, mọi thứ đều tốt, không biết vị công tử này là ai?”, Bắc Dao Quang vẫn duy trì vẻ mỉm cười khách khí, nhìn về phía Tư Đồ Huyền, người này từ lúc bước vào tới giờ vẫn dùng ánh mắt để đánh giá nàng, nàng dù muốn bỏ qua cũng không được, mặc kệ tướng mạo hắn rất đẹp nhưng cứ dùng ánh mắt tà nịnh lại âm dương quái khí như thế thì tâm tình gì cũng bị phá hư.

“Vị này chính là nhị hoàng tử của hoàng thượng, Thiên Tuyền vương gia”, Trần Ngọc Bạch lên tiếng giới thiệu.

” Tại hạ Tư Đồ huyền, nếu ra cung, sẽ không để tâm tới thân phận vương gia, mọi người tùy ý xưng hô là được nhưng thật ra tại hạ nên gọi cô nương như thế nào cho thỏa đáng? Là Bắc Dao phu nhân hay là Bắc Dao tiểu thư?”, Tư Đồ Huyền quả nhiên không phải là đèn cạn dầu, vừa lên tiếng đã gây khó cho người khác.

Bắc Dao Quang vẫn thản nhiên cười “xưng hô như thế nào cũng vậy, chẳng qua chỉ là một loại danh hiệu, chỉ cần ta biết đối tượng được gọi đúng là ta là được rồi, cần gì phải câu nệ kiểu cách xưng hô, giống như lời nhị vương gia, tùy ý xưng hô là tốt rồi, dù sao đang ngồi đây, trừ bỏ thiếp thân mang họ Bắc Dao thì không còn ai nữa không phải sao? Cho nên mặc kệ là Bắc Dao cô nương hay là Bắc Dao tiểu thư cũng được, đều là nói tới thiếp thân không đúng sao? Nhị vương gia, người nói đúng không?”

” Bắc Dao phu nhân thật sự là có tài ăn nói, làm cho Huyền mở rộng hiểu biết”, trong mắt Tư Đồ Huyền lộ ra thâm ý, Bắc Dao Quang nhìn thấy thì nghĩ rằng ánh mắt đó thể hiện cho sự hứng thú và khiêu khích, quả nhiên không hổ là huynh đệ, giống y chang ánh mắt lúc trước Tư Đồ Y nhìn nàng ở trong sơn trang, đáy lòng không khỏi nảy sinh sự chán ghét.

“là nhị vương gia quá khen”, Bắc Dao Quang thản sắc thản nhiên đáp tạ.

Lúc này, Xuân Hoa, Xuân Thủy cũng đã mang trà cùng điểm tâm đến, Thanh nhi phát phát tay, ý bảo nơi này không có chuyện của bọn họ, đều lui ra đi. Hai nha đầu cung kính thi lễ rồi chậm rãi lui ra ngoài.

“Thiếu thành chủ, hai vị vương gia, xin mời chút trà chiều”, Bắc Dao Quang khách khí mời.

“Buổi trà chiều?”, Trần Ngọc Bạch lại nghe được mấy từ này lần nữa, không khỏi nghi ngờ, làm cho không khí có chút xấu hổ lại nặng nề. Vô Ảnh tuy rằng không dùng ánh mắt trách cứ nhìn hấn nhưng nếu hai người tình cờ chạm mắt nhau thì vẫn làm cho hấn có chút không tự nhiên, quen biết nhau nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hấn thất tín với Vô Ảnh, còn bị hấn bắt gặp, mà lúc này hai huynh đệ Tư Đồ nhìn như là tình cảm rất tốt, không giống tình cảm hoàng gia mà người ta vẫn nghĩ nhưng Tư Đồ Huyền luôn cho người ta cảm giác hấn cố ý nhằm vào Tư Đồ Y.

Mà nữ chủ nhân Bắc Dao Quang cũng không giống như lời Hàn Tùy đã báo cáo hôm qua, nói chuyện khéo léo, khách khí lại rất cẩn thận, dù biết nàng nói không thật nhưng cũng không thể bắt bẻ được. Xem ra hôm nay không phải là hành động sáng suốt, không nên nói chuyện kia, Trần Ngọc Bạch hấn đã rơi vào thế hạ phong, một khi đã vậy thì không bằng dùng tâm tình thoải mái mà uốn trà, nói chuyện phiếm, sau đó sẽ lấy cớ rời đi, còn có thể giữ lại một chút thể diện, cũng không ảnh hưởng đến tình bằng hữu của hấn và Phong Vô Ảnh, về chuyện Phong Vô Ảnh thích nàng, chờ sau này suy nghĩ biện pháp khác đi.

“À, đây không phải là tên một loại trà mà là một hình thức tiêu khiển, ở quê hương ta, thời gian dùng trà ở giữa buổi cơm trưa và buổi cơm chiều thì gọi là buổi trà chiều, thường là dùng các loại điểm tâm, bánh ngọt với trà, sữa...Cả đám bằng hữu cùng ngồi uống trà, ăn điểm tâm, nói chuyện phiếm như vậy thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Ta cùng Vô Ảnh vừa dùng qua, các vị thường ngày bận rộn nhiều việc chắc ít có thời gian rảnh để tiêu khiển, không bằng bây giờ hưởng thụ một chút đi”, Bắc Dao Quang mỉm cười nhìn thoáng qua Phong Vô Ảnh, rồi lại nhìn mọi người mà nói.

“Quả là một phong tục mới, không biết quê hương của Bắc Dao phu nhân ở đâu?”, Trần Ngọc Bạch tao nhã cầm chén trà lên, uống một ngụm, sau đó mới tò mò hỏi.

“Ở một nơi rất xa”, Bắc Dao Quang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng đáp, nghe thanh âm của nàng, Trần Ngọc Bạch lập tức ý thức được hấn đã hỏi nàng chuyện không nên hỏi, vội vàng áy náy nói “thực ngượng ngùng, Ngọc Bạch dường như đã hỏi chuyện không nên hỏi”

” Không có gì, con người luôn hoài niệm về quá khứ, khi mất đi rồi mới thấy quý, mới thấy tốt đẹp, khi đó hối tiếc cũng đã không kịp, nhưng dù sao cũng đã mất đi, cái hiện tại cũng chưa chắc là không tốt, cho nên ta thích Hiệp Khách thành, sau này nơi đây chính là quê hương của ta. Giữ lại một đoạn ký ức của quá khứ xem như là kỷ niệm, để không phải quên hết thôi”

Bắc Dao Quang lắc đầu, cuộc sống ở hiện đại trong hai mươi mấy năm dường như đã cách nàng rất xa, đêm khuya nằm mộng cũng không nhớ lại, chỉ cảm thấy thế giới này có nhiều điều không tiện, gần như là đối lập với cuộc sống hiện đại, lúc đầu nàng còn lo lắng đến chuyện học hành, đến bạn bè của nàng...nhưng nếu nàng đã không thể trở lại thì không cần nhớ tới quá khứ.

” Bắc Dao tiểu thư tựa hồ như trong mấy tháng qua đã thay đổi rất nhiều”, ánh mắt của Tư Đồ Y nhìn nàng như muốn tận lực che dấu dục vọng chiếm hữu nàng của hấn, nhưng ánh sáng trong mắt hấn đã thể hiện tâm tình thực sự của hấn với nàng.

“Con người không ngừng trải qua nhiều chuyện, thay đổi là tất nhiên, bất quá có nhiều thứ dù trải qua bao nhiêu lâu thì cũng không thay đổi, cũng không thể thay thế, vương gia chẳng lẽ không nghĩ vậy sao?”. Bắc Dao Quang không chút yếu thế, lãnh đạm nhìn lại hắn, trên ghét nhất ba loại nam nhân, một là vô lại, hai là kẻ lừa đảo, loại thứ ba chính là kẻ tự cho là đúng, mà Tư Đồ Y lại chính là loại thứ ba này. Hắn tốt nhất đừng làm ra chuyện khiến nàng chán ghét quá mức, nếu không nàng sẽ không quản hắn có là vương gia hay không, nàng sẽ cho hắn đẹp mặt, giống như khi ở sơn trang, hắn khiêu khích Như Mặc đã làm cho ấn tượng của nàng dành cho hắn hoàn toàn bị phá hư.

”Đương nhiên, tiểu thư vẫn mồm miệng lanh lợi, lời lẽ sắc bén như trước, chính xác là có một số thứ vĩnh viễn sẽ không thay đổi”, ánh mắt của Tư Đồ Y cũng tối lại, hắn muốn cái gì là sẽ phải có cho bằng được, dù người khác không muốn cũng không thể không cấp cho hắn, mà Bắc Dao Quang lại là người mà hắn muốn có cho bằng được “sao hôm nay lại không thấy Như Mặc công tử đâu?”

Nghe hắn nhắc tới Như Mặc, Bắc Dao Quang vừa định trả lời, Thanh nhi đứng sau lưng nàng đã lên tiếng “chủ nhân nhà ta có việc phải ra ngoài, chắc vài ngày nữa sẽ trở về, nếu lúc đó vương gia còn chưa rời khỏi Hiệp Khách thành thì hoan nghênh người lại đến làm khách”

“Thì ra là nam chủ nhân đã ra ngoài, ta còn đang ngạc nhiên sao chỉ có một mình phu nhân ở nhà, làm cho phủ đệ vắng lặng như vậy, cũng nên tìm người đến nói chuyện mới tốt, thực sự là làm người ta hâm mộ a”. Tư Đồ Huyền buông lời kích thích Tư Đồ Y mà cũng chế giễu Bắc Dao Quang không tuân thủ nữ tắc, khi bọn họ tiến vào, những lời của Phong Vô Ảnh nói với Bắc Dao Quang đều nghe được rất rõ ràng.

Tư Đồ Y giận mà không dám nói gì chỉ cắn răng nuốt xuống, Trần Ngọc Bạch vẻ mặt lo lắng nhìn thoáng qua Phong Vô Ảnh, còn Phong Vô Ảnh thì giận đến mức muốn đứng dậy nhưng lại bị tay của Bắc Dao Quang ở dưới bàn đè lại, ý nói hắn nên bình tĩnh. Phong Vô Ảnh cảm nhận được bàn tay của nàng liền ngưng động tác, quay đầu lại nhìn nàng, động tác của Bắc Dao Quang có thể qua mắt người khác nhưng không thể qua mắt ba cao thủ võ công đang có mặt trong phòng nên ba người có ba biểu tình khác nhau.

Bắc Dao Quang lại làm như không thấy, chỉ mỉm cười với Phong Vô Ảnh, mà đối với Tư Đồ Huyền thì nét cười có mấy phần thâm ý, dường như không chút để tâm tới những lời khiêu khích, trêu chọc của hắn. Thực ra trong lòng nàng tức muốn điên rồi, Tư Đồ Huyền so với đệ đệ hắn còn đáng ghét hơn gấp trăm lần, hắn nghĩ Bắc Dao Quang nàng là quả hồng mềm sao? Hắn muốn châm chọc ai, muốn mình tranh ám đấu gì đó với ai, nàng không quản, dù sao cũng là chuyện của huynh đệ bọn họ, nhưng hắn không nên kéo nàng xuống nước.

“Nhị vương gia thật hâm mộ sao? cũng khó trách, bộ dáng vương gia hoa nhường nguyệt thẹn như vậy, nói vậy làm phức tạp là tránh không được, hơn nữa vương gia sinh trưởng trong hoàng tộc, cho dù muốn tìm một người để tâm sự e rằng cũng không tìm được người như mình. Không thể so với tiểu nữ tử có thể tiêu dao tự tại, cũng khó trách vương gia lại hâm mộ như thế”

Những lời của Bắc Dao Quang mới nghe thì hay nhưng nghĩ kỹ thì lời nào cũng tràn đầy ý tứ châm chọc, nếu Tư Đồ Huyền ám chỉ nàng thừa dịp không có Như Mặc ở nhà, không tuân thủ nữ tắc cùng Phong Vô Ảnh có quan hệ mờ ám. Nàng chẳng những không phản ứng mà còn lấy giọng điệu cảm thán mà thương tiếc hắn so với nàng rất cô đơn, tịch mịch, nói hắn bế nguyệt tu hoa là chê hắn không giống nam nhân, còn châm chọc hắn dù đẹp hơn mỹ nhân cũng không có nam nhân nào thích hắn, sâu xa hơn nữa là sẽ không có nữ nhân nào coi trọng hắn, cuối cùng là phản kích lại cái câu hâm mộ hắn nói với Tư Đồ Y, bỏ qua việc hắn nói chuyện với nàng như vậy, đó là do hắn hâm mộ nàng quá mức.

Những lời của nàng như cái tát giáng vào mặt Tư Đồ Huyền, làm cho hắn dù muốn phản kích cũng không tìm ra lời, ánh mắt nhìn Bắc Dao Quang càng thêm sắc bén, u tối, còn có tức giận, cố gắng lắm mới kiềm chế được mà nở nụ cười lạnh lùng “Bắc Dao phu nhân quả có tài ăn nói, tại hạ bội phục”

”Làm sao, là Vương gia quá khen!” Bắc Dao Quang cũng dường như không có việc gì tươi cười quay về nhìn.

Thuốc súng nổi lên bốn phía, Phong Vô Ảnh trầm tĩnh hơn, Bắc Dao Quang lợi hại hơn so với hắn tưởng tượng, còn Trần Ngọc Bạch vẫn giữ nguyên ý nghĩ về nàng như ban đầu, Tư Đồ Y thì cố nén cười đến mức thống khổ, đây là lần đầu tiên hắn thấy nhị hoàng huynh giáo huấn hơn hồ ly của hắn rơi vào thế hạ phong. Thật sự là khoái hoạt, cái này không biết có phải là ăn trộm gà còn mất nắm gạo không? Dục vọng chiếm

giữ của hắn với Bắc Dao Quang lại tăng thêm vài phần, nếu hắn có một nữ tử như vậy bên người, về sau còn không làm Tư Đồ Huyền tức chết sao?

Thanh nhi đứng sau lưng Bắc Dao Quang cũng mỉm cười, cuối cùng cũng biết phu nhân hắn tài giỏi thế nào.

54. Chương 54: Phũ Độ Bị Trộm

” Phu nhân, thời gian không còn sớm, có cần Thanh nhi kêu phòng bếp chuẩn bị cơm chiều mời các vị khách quý không?” nghe thì như là chờ hỏi ý kiến Bắc Dao Quang nhưng ý tứ đuổi khách đã quá rõ ràng.

” Đây là tự nhiên!” Bắc Dao Quang gật gật đầu, làm như trách cứ Thanh nhi không hiểu chuyện,” Thanh nhi, người cũng thật là, chuyện này còn phải hỏi sao?”

“Dạ, phu nhân, là Thanh nhi không hiểu chuyện”, Thanh nhi vội vàng cúi đầu nhận sai, hai người bọn họ kẻ xướng người họa, Trần Ngọc Bạch không phải là da mặt dày, còn Tư Đồ Huyền thì lúc đầu muốn ăn vạ ở chỗ Bắc Dao Quang nhưng lúc này không khí đã bị phá hư làm sao còn có thể ở lại đây ăn cơm chiều.

Vội vàng đứng dậy chấp tay thi lễ nói,” Đa tạ phu nhân ưu ái, hôm nay Ngọc Bạch chỉ muốn đến làm quen với phu nhân, sau này nếu cần cũng xem người có cần Ngọc Bạch giúp gì không, bây giờ thấy phu nhân đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa, Ngọc Bạch cũng đã làm phiền phu nhân suốt nửa buổi chiều, trong thành còn có chút việc vặt cần xử lý, Ngọc Bạch cáo từ. Hôm nào phu nhân rảnh, xin mời đến phủ Ngọc Bạch làm khách một chuyến”

“Thiếu thành chủ có việc, Bắc Dao cũng không dám giữ người lại, hôm nay tiếp đãi có chỗ nào không chu đáo mong thiếu thành chủ bao dung, nếu thiếu thành chủ không ngại, Bắc Dao sẽ đến phủ tạ ơn thiếu thành chủ đã hỗ trợ”. Bắc Dao Quang cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Trần Ngọc Bạch đứng dậy, Tư Đồ Huyền cũng không thể ngồi lại nên cũng lập tức đứng dậy theo, trên mặt mang theo vài phần sâu xa khó hiểu ” hôm nay quen biết với Bắc Dao phu nhân, thực sự là vinh hạnh của Tư Đồ Huyền, sau khi nói chuyện với phu nhân lại linh hội không ít, ta còn ở lại đây ít ngày, không biết phu nhân có hoan nghênh ta lại tới đây bái phỏng lần nữa không?”

Nghe hắn nói như vậy cũng biết là hắn không cam lòng, sẽ tìm cơ hội quay lại phục thù.

Bắc Dao Quang sợ hắn sao, nhanh miệng đáp ” vương gia là thiên kim chi khu, vô cùng tôn quý, cầu mong vương gia giá lâm còn không kịp nữa là, nếu vương gia không chê phủ trạch đơn sơ mà tới làm khách, Bắc Dao đương nhiên là hoan nghênh hết mình, còn về chuyện thỉnh giáo này nọ thì thực không dám. Bắc Dao chẳng qua chỉ là một thường dân, nào dám chỉ giáo cho vương gia, nếu không chú ý mà nói lời xúc phạm đến vương gia, chẳng phải là lỗi của Bắc Dao sao?”

Lời này có thể hiểu là muốn tới làm khách thì không sao, nhưng nếu muốn tới trả thù thì người sẽ không làm được gì đâu.

Thanh nhi cùng Tư Đồ Y cơ hồ đều muốn vỗ tay tán dương, ngay cả Phong Vô Ảnh vốn là một kẻ không ưa tranh đấu cũng nhin không được mà nở nụ cười, công phu miệng của nàng quả thật lợi hại a. Tư Đồ Huyền thua chắc rồi.

Quả nhiên, Tư Đồ Huyền nghe vậy, sắc mặt lại khó coi vài phần, lập tức phát tay áo đi ra ngoài, Trần Ngọc Bạch muốn gọi hắn lại cũng không kịp.

” Bắc Dao tiểu thư, nhị ca ta rất kích động, lời nói có chỗ nào đắc tội mong tiểu thư đừng phiền lòng, Tư Đồ Y thay nhị ca ta xin lỗi tiểu thư”. Thấy Tư Đồ Huyền đã đi xa, Tư Đồ Y lúc này mới chậm rãi đứng dậy thi lễ, cái gọi là nhận lỗi thay nhưng chẳng có mấy phần thành ý, chẳng qua là bỏ đá xuống giếng mà thôi, chuyện này, ai nghe cũng hiểu.

Bắc Dao Quang đương nhiên cũng hiểu rất rõ, vốn không có ấn tượng tốt với Tư Đồ Y, lúc này sắc mặt cũng trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, căn bản là không để thân phận vương gia của hắn vào mắt, âm thanh lạnh lùng thản nhiên nói ” không dám để Trữ Xa vương gia nhận lỗi, nếu mắt Bắc Dao Quang không có vấn đề thì biểu tình của vương gia lúc này chẳng phải là vui sướng khi người gặp họa sao? Thiên Tuyền vương gia không phải là một vị khách được hoan nghênh thì Trữ Xa vương gia người cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, cửa lớn ở phía trước, xin thứ Bắc Dao không tiễn, Thanh nhi, người thay phu nhân tiễn vương gia ra cửa đi”

” Dạ, phu nhân, Vương gia thỉnh!” Thanh nhi lập tức có nề nếp chấp hành nói.

Tư Đồ Y không nghĩ Bắc Dao Quang không nề mặt mũi hắn trước mặt Trần Ngọc Bạch và Phong Vô Ảnh nên sắc mặt hết xanh lại trắng ” người...”

” Vương gia thỉnh!” Bắc Dao Quang cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái, Tư Đồ Y cuối cùng hừ nhẹ một tiếng rồi phất tay áo bỏ đi ra ngoài.

Bắc Dao Quang thấy hắn cũng đi rồi, lúc này mới có chút xấu hổ nói với Trần Ngọc Bạch ” thiếu thành chủ, hôm nay Bắc Dao vô tình làm cho người khó xử, nhưng miếu nhỏ không dung được hai vị phật lớn như hai vị vương gia, làm cho thiếu thành chủ khó xử, xin thiếu thành chủ thứ lỗi”

Trần Ngọc Bạch cũng mỉm cười, ôm quyền đáp lễ, nói lời khách sáo ” hai vị vương gia lòng dạ rộng rãi, chỉ là cùng phu nhân đùa giỡn chút thôi, tất nhiên sẽ không ghi hận trong lòng, hôm nay thực sự là do Ngọc Bạch đường đột, làm ọ chuyện không vui, sao có thể trách phu nhân được, Ngọc Bạch xin cáo từ”

Cuối cùng nhìn thoáng qua Phong Vô Ảnh, muốn nói lại thôi, mới xoay người rời đi.

” Vô Ảnh, người có thấy hôm nay ta hơi quá đáng không? thiếu thành chủ là người tốt, ta cũng rất có cảm tình, không nên làm khó hắn mới phải nhưng hiện tại ta thực sự đã đắc tội với người ta, làm cho thiếu thành chủ phải nhận sự tức giận của hai huynh đệ kia. Vô Ảnh, thực xin lỗi”. Bắc Dao Quang nhìn theo bước chân Trần Ngọc Bạch đi xa, thở dài một hơi, nói.

” Bắc Dao, người không cần lo lắng, Ngọc Bạch từ năm mười bảy tuổi đã xử lý chuyện của một nửa Hiệp Khách thành rồi, mọi việc đều xử sự rất trầm ổn, thỏa đáng, tất cả mọi người đều biết, việc này cũng không liên quan đến Ngọc Bạch, hai vị vương gia cũng sẽ không làm khó Ngọc Bạch. Nếu muốn làm khó cũng có toàn bộ Hiệp Khách thành làm hậu thuẫn, sợ là hai vị vương gia có muốn cũng không làm khó được, cái gọi là người tất có tự trọng thì mới được người khác coi trọng, hai vị vương gia lời lẽ bất kính, ý vị sâu xa, hiện giờ là tự rước lấy nhục, làm sao trách được người? Phẫn bác của người thật sự rất hay, làm cho người ta muốn vỗ tay tán thưởng, cho nên không cần vì thế mà lo lắng, huống chi nếu không có ta, vị Tư Đồ vương gia kia cũng sẽ dùng lời lẽ nhục mạ người, nếu muốn nói xin lỗi thì là ta nói mới phải”

” Đúng vậy, phu nhân, Thanh nhi cũng nghĩ lời nói của phu nhân là cứng mềm thích đáng, chuẩn xác đến cực điểm, làm cho Thanh nhi cũng phải nhìn phu nhân với cặp mắt khác xưa”, Thanh nhi lộ ra vẻ kích động hiếm thấy.

” Các người đều cảm thấy ta làm đúng như vậy ta cũng an tâm”, Bắc Dao Quang vốn có chút hối hận nhưng được hai người an ủi một lát liền cảm thấy yên tâm hơn nhiều “ Tư Đồ Huyền hôm nay bị mất mặt như thế, chắc trong vòng mấy ngày sau lại tới, nếu hắn lại tới thì ta sẽ dùng những từ như thế này để đối phó hắn”

“Phu nhân nếu không muốn hắn lại đến, cứ để cho Thanh nhi lo”, Thanh nhi nghe vậy lập tức lạnh lùng lên tiếng, hôm nay là do hắn có ý cho bọn họ tiến vào, sau này nếu Tư Đồ Huyền dám lại đến một mình, Thanh nhi hẳn nhất định sẽ có biện pháp xử trị hắn, không cần biết hắn là cái tinh quân gì.

” Không cần! Thanh nhi, đối phó người tự nhiên sẽ có biện pháp, nếu thực sự không được thì ta còn có vật nhỏ, có nó ở đây, ai dám khi dễ ta chứ?”, Bắc Dao Quang mỉm cười, phất tay áo để lộ ra lục thúy xà.

Phong Vô Ảnh nhìn thấy lục thúy xà đã không còn kinh hãi giống như lần đầu nhìn thấy nó, nhưng thấy Bắc Dao Quang muốn dùng nó để đối phó với Tư Đồ Huyền thì cũng đổ mồ hôi lạnh “ Bắc Dao, không thể, hẳn dù sao cũng là vương gia, Tóc Đen là rắn kịch độc, lỡ như...”

” Vô Ảnh, ta sẽ không làm cho vật nhỏ thật sự cắn hắn, bất quá dọa hắn mà thôi! Ta vẫn biết chừng mực, người đừng lo lắng cho ta”. Bắc Dao Quang nhin không được nở nụ cười, nhìn Phong Vô Ảnh nghiêm túc

thật có vài phần cảm giác thư sinh cổ hủ, nghĩ tới lại nhớ Phùng Tử Kiện không biết lúc này thế nào?

” Vậy là tốt rồi! Thời gian không còn sớm, ta cũng nên trở về, ngày mai ta không đến đây, có cái gì cần, khiến cho Thanh nhi đến y quán bảo ta một tiếng là được, còn có, tuy rằng Hiệp Khách thành do Ngọc Bạch quản lý nên tình trạng trộm cướp rất hiếm, tuy nhiên dùng vàng ròng làm bằng hiệu cũng quá mức khoa trương, nếu có thể thì nên thay thế cái khác sẽ tốt hơn”

Phong Vô Ảnh đã nói giảm đi rất nhiều, chứ thực ra trong hai ngày qua toàn bộ Hiệp Khách Thành đều đồn đãi, bàn tán về chuyện Bắc Dao phủ giàu phú khả địch quốc, Bắc Dao phu nhân dám mua cây trầm mấy vạn lượng tặng cho nha hoàn, trong nhà đều dùng ngọc thạch làm vật dụng, hàng ngày toàn ăn sơn trân hải vị... Tóm lại là sau khi Bắc Dao Quang điên cuồng mua sắm thì toàn bộ Hiệp Khách thành đều biết Bắc Dao phủ là nhà giàu mới nổi, hơn nữa lời đồn lại thổi phồng quá mức chắc chắn ngày nào đó sẽ đem lại phiền toái cho Bắc Dao Quang, cho nên Phong Vô Ảnh mới cảm thấy sốt ruột.

” Thanh nhi, bằng hiệu của chúng ta là làm bằng vàng?”, Bắc Dao Quang ba ngày rồi chưa ra khỏi cửa, nên không biết có chuyện như vậy, lúc này nghe Phong Vô Ảnh nói thế cũng rất kinh ngạc. Cái gọi là có tiền không nên khoe, tuy rằng nàng có nhiều tiền xài mãi không hết nhưng cũng không nên phô trương, làm như vậy chẳng khác nào nói với kẻ trộm nhà này rất nhiều tiền sao? Nghĩ tới chuyện điên cuồng mua sắm ngày hôm qua, Bắc Dao Quang lại thêm ảo não, đã biết lời đồn còn nhanh hơn gió thổi, ngày hôm qua nàng còn làm như thế, không làm cho người ta cảm thấy nàng giàu có, xài tiền như nước sao được? Thật sự là thất sách.

” Phu nhân, là Thanh nhi suy nghĩ không chu đáo, sáng mai ta sẽ thay đổi”, Thanh nhi cũng hiểu làm vậy không ổn, thật sự là hồ đồ.

” Vô Ảnh, may mắn là người nói ra, nếu không ta với Thanh nhi cũng không biết. Như vậy đi, khi tắm bằng kia tháo xuống xong thì tặng cho y quán của người, khoan từ chối, nghe ta nói trước đã, ta không phải coi thường người, cũng biết rằng người không thiếu tiền, cũng không phải khoe khoang ta giàu có mà ý của ta là dùng mấy cái chữ bằng vàng kia đi mua được liệu, giúp cho những người nghèo không có tiền mua được liệu, coi như là làm từ thiện đi, ta nghĩ Hiệp Khách thành dù giàu thế nào cũng sẽ có người nghèo và kẻ ăn xin. Ta là một nữ tử, xuất đầu lộ diện thì không hay, người là đại phu, hành y tế thế, cứu người là thiên chức của người, cho nên đừng cự tuyệt ý tốt của ta, được không?”

Phong Vô Ảnh vốn định nói cái gì đó, nghe nàng nói vậy thì biết không thể cự tuyệt, nên cười khổ “ Bắc Dao, người thực sự là có tài ăn nói, rất thuyết phục, ta thừa nhận ta không cãi lại người, ngày mai khi mấy chữ vàng kia được đưa tới, ta sẽ tiến hành đại hội khám bệnh miễn phí, ta thay mặt dân chúng nghèo khổ trong phòng cảm ơn người”

” Vô Ảnh, người biết ta không thích nghe mấy lời như vậy, ta cũng không có làm gì, ngược lại người mới phải làm rất nhiều việc, ta mới phải cảm ơn người. Trời cũng không còn sớm, người về đi, ngày mai ta sẽ sai hạ nhận mang tám biển đến y quán của người”. Bắc Dao Quang lắc đầu cười.

Bắc Dao Quang tính toán tự nhiên là tốt lắm, lại không biết kế hoạch căn không nổi biến hóa, ban đêm có kẻ trộm đến náo loạn Bắc Dao phủ, lấy được tám biển trước cửa lớn còn chưa có thỏa mãn lòng tham, bọn chúng còn tiến vào trong phủ làm khinh động bọn người làm, cả đám hòa nhau bắt trộm, kết quả kẻ trộm không bắt được mà còn có mấy người bị thương, khi Thanh nhi đuổi tới thì bọn trộm đã biến mất dạng.

Bắc Dao Quang tức giận đến không ngủ được, suốt đêm chờ Phong Vô Ảnh đến trị thương ấy hạ nhân, ngay cả Trần Ngọc Bạch cũng nghe được tin, mang theo Hàn Tỳ, Thất Vọng Đau Khổ cùng tới.

Phong Vô Ảnh vừa nghe Thanh nhi phái người đến gặp hắn, nói là trong phủ xảy ra chuyện, hắn liền sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lúc này nhìn thấy Bắc Dao Quang không có bị gì mới thở dài một hơi, thần sắc vẫn không trấn tĩnh như trước “ Bắc Dao, người không sao chứ?”

” Ta không sao, ta ở tại nội viện, có Thanh nhi bảo vệ, bọn cướp cũng không có tiến tới trong này, phòng ở cách xa nên khi Thanh nhi đến nơi thì bọn chúng đã bỏ chạy. Có nhiều tiền quả thật phiền toái, mà thật ra trong phủ cũng không có tài sản gì đáng giá”. Bắc Dao Quang ngồi xuống trước mặt một nam phó, nhẹ giọng hỏi “ người có khỏe không? Đừng lo lắng, Phong đại phu đã đến đây, nhất định sẽ chữa khỏi cho

người, vừa rồi các người đã anh dũng bảo vệ phủ, ta rất cảm động, sau này nhất định sẽ không bạc đãi các người, cứ dưỡng thương cho tốt”

”Cám ơn phu nhân, phu nhân đối chúng ta tốt như vậy, cho chúng ta ăn, cho chúng ta mặc, còn xem chúng ta như người nhà, cho nên bảo vệ phủ an toàn cũng là bổn phận của chúng ta, đừng nói là vết thương nhỏ, dù dùng cả tính mạng, chúng ta cũng nguyện ý”, nam phó cảm động đáp.

Bắc Dao Quang nằm mơ cũng không nghĩ tới, chẳng qua chỉ cho bọn họ mấy bộ đồ vải thô thể nhưng lại thu được tâm của bọn họ, làm cho bọn họ ngay cả mạng cũng không tiếc để bảo hộ phủ đệ, làm cho nàng cảm động lại có chút xấu hổ, quyết định sau này sẽ càng trân trọng họ hơn.

“Đừng nói thế, sau này nếu bọn cướp có đến nữa thì nhớ kỹ phải bảo hộ sinh mạng của mình mới là chuyện quan trọng nhất, bọn họ muốn lấy cái gì thì cứ để cho chúng lấy, sinh mệnh của các người so với mấy thứ kia đáng giá hơn nhiều, hiểu không? Đồ vật là vật ngoài thân, chỉ có mạng người, mất đi rồi thì không thể tìm lại được. Nếu các người cũng xem ta là người nhà thì sẽ không muốn để ta đau khổ, có phải không?”

“Phu nhân, người, người thật tốt”. Hai nha hoàn Xuân Hoa, Xuân Thủy nghe Bắc Dao Quang nói vậy cảm động đến rơi nước mắt, người bị thương đang nằm trên mặt đất cũng muốn đứng lên quỳ lạy Bắc Dao Quang nhưng bị Phong Vô Ảnh giữ lại “đừng nhúc nhích, thương thế của người không nhẹ đâu”

”Phu nhân, ta, chúng ta—” Vài người nghẹn ngào, khóc không nói nên lời.

”Tốt lắm, ta đã nói rồi, trong phủ chúng ta không có quy củ phải quỳ, cho nên sau này không cần quỳ, cũng không cần xưng là tiểu nhân, nên gọi tên của mình hay dùng cái gì đó để tự xưng cũng được, bây giờ dưỡng thương là quan trọng nhất, chuyện khác không cần nói tới”

Bắc Dao Quang nói xong liền đi tới thi lễ với Trần Ngọc Bạch “thiếu thành chủ, thật sự là có lỗi đã làm người thức giấc, đêm khuya còn phải đến đây, thực sự là xin lỗi”

”Phu nhân không nên nói như thế, phu nhân ở trong thành do Ngọc Bạch quản lý lại xảy ra chuyện như vậy là do Ngọc Bạch quản lý không nghiêm, phu nhân yên tâm, Ngọc Bạch nhất định sẽ bắt được bọn cướp để trả lại vật đã mất cho phu nhân.” Trên mặt Trần Ngọc Bạch cũng thể hiện sự áy náy, Hàn Tùy cùng Thất Vọng Đau Khổ cũng tức giận không ít, bọn họ đã an bài người chung quanh Bắc Dao phủ thể nhưng vẫn bị bọn cướp cướp đi tấm bảng hiệu mà không hay không biết, nếu không phải bọn chúng đụng phải một tên nam phó thúc đẩy đi tiểu đêm thì chẳng phải đến ngày hôm sau Bắc Dao phủ mới biết tấm bảng không cánh mà bay. Bởi vậy có thể khẳng định bọn cướp không chỉ một người mà là vài người, hơn nữa võ công cũng không tầm thường, nhưng người có thân thủ như vậy sao lại đi làm ăn trộm?

Hai người đang không ngừng suy nghĩ, điểm xem trong thời gian qua có đại đạo giang hồ nổi tiếng nào ghé qua hoặc ở lại đây, nhưng dường như đều không có, còn một số thần thủ cao thủ trong thành thì khinh thường đi trộm ba cái đồ vàng bạc tục tằng như vậy, nếu muốn lấy thì phải là trộm bảo, huống chi có câu con chó không ăn cỏ gần hang, hang ổ bọn họ đều ở đây, sao lại có gan mà ra tay ở đây chứ? Không phải là tự mua dây buộc mình sao?

Như vậy kẻ trộm chỉ có thể là nhân vật giang hồ nào đó đi qua Hiệp Khách thành, có lẽ bọn họ trước kia không phải là cường đạo hay xuất thân là ăn trộm, nghe đồn đãi Bắc Dao phủ giàu có nên nhất thời nổi lòng tham mới tiến vào Bắc Dao phủ ăn trộm, muốn nhân chuyến này kiếm được một mẻ lớn, điều này cũng giải thích vì sao khi bị gã nam phó bắt gặp lại không có giết người diệt khẩu, bởi vì bọn họ chỉ cần tiền, không muốn mạng người, như vậy phạm vi tình nghi cũng được thu hẹp lại, chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút, điều tra các nhân vật hai phái hắc bạch ra vào Hiệp Khách thành là có thể.

“Thiếu thành chủ, thuộc hạ đi điều tra những nhân vật khả nghi, trong vòng ba ngày, nhất định sẽ bắt được bọn cướp”, Hàn Tùy cùng Thất Vọng Đau Khổ run run nói.

”Ân! Đi thôi! Không cần kinh động hai vị Tư Đồ Vương gia! Lại càng không phải kinh động cha ta!” Trần Ngọc Bạch đồng ý, cũng không quên dặn dò.

“Dạ, thiếu thành chủ”, Hàn Tùy cùng Thất Vọng Đau Khổ đồng thanh đáp, ban ngày bọn họ chỉ ở bên ngoài, không có vào Cảnh Xuân Viện nên không biết ban ngày mấy người kia đã nói chuyện gì, chỉ biết đầu tiên là Thiên Tuyền vương gia Tư Đồ Huyền một thân hồng y tức giận vội vàng rời đi, không lâu sau là Trữ

Xa vương gia nho nhã cũng mặt lạnh bỏ đi, cuối cùng là thiếu thành chủ, tuy không tức giận nhưng vẻ mặt có chút ảo não, biểu tình trước giờ bọn họ chưa từng thấy nên đối với Bắc Dao phu nhân rất tò mò, không biết nàng là một nữ tử như thế nào mà làm cho ba vị chủ tử quyền thế ngập trời này rơi vào thế hạ phong như vậy?

Cho nên giờ phút này nghe được chủ tử nhà mình dặn dò như vậy, bọn họ cũng không lấy làm ngạc nhiên, dù sao ban ngày đã chia tay trong không khí không vui như vậy, buổi tối lại xảy ra chuyện bị cướp, vẫn không nên cho bọn họ biết là tốt nhất.

“Lại làm phiền thiếu thành chủ”, Bắc Dao Quang khách khí nói “mấy thứ bị mất kia nếu không lấy lại được cũng không sao, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi”

” Phu nhân không cần vì thế lo lắng, việc này đều giao cho Ngọc Bạch đi!”

Sau khi Phong Vô Ảnh băng bó cho những người bị thương xong, Thanh nhi cũng đã trấn an những người còn lại, đưa bọn họ trở về phòng ngủ xong thì trời cũng vừa sáng.

55. Chương 55: Dám Chua Ngập Trời

Một đêm rối loạn không ngủ được, Bắc Dao Quang đột nhiên thấy trong bụng đau nhức, cơn đau kéo tới đột ngột làm cho nàng không có sự chuẩn bị tâm lý liền ngã xuống đất, làm cho Phong Vô Ảnh và Thanh nhi đều kinh hãi la lên.

” Phu nhân, phu nhân, người làm sao vậy?” Thanh nhi thấy nàng một tay xoa bụng lại không nói nên lời liền biết xà tử đang tác quái trong bụng nàng ” đau bụng sao?”

Trần Ngọc Bạch cũng bị bộ dáng của nàng làm cho kinh hãi, Phong Vô Ảnh vội vàng tiến lên bắt mạch cho nàng, mặt mũi trắng bệch ” sao lại đột nhiên đau bụng như vậy?”

Bắc Dao Quang cảm thấy như lục phủ ngũ tạng đều bị đảo lộn, đau đến mức nàng muốn nôn mửa, lại muốn chết đi cho sướng.

Thanh nhi thấy nàng như thế, không dám chần chờ, lập tức lấy từ trong ngực ra một cái chai, lấy ra một viên kim đan nhét vào miệng nàng ” phu nhân, mau nuốt vào, nuốt nó, người sẽ rất nhanh sẽ không đau nữa”

Bắc Dao Quang đau đến mức không còn khí lực nuốt kim đan, Thanh nhi thấy thế, bắt chấp bọn Phong Vô Ảnh, Trần Ngọc Bạch có mặt ở đây, lập tức vùng tay ngưng tụ pháp lực đến đầu ngón tay, hướng vào giữa ngực của Bắc Dao Quang, làm cho nàng ngã ngửa ra sau, kim đan thuận thế chui xuống yết hầu của nàng, sau đó rất nhanh ôm Bắc Dao Quang chạy về phòng của nàng.

Phong Vô Ảnh cùng Trần Ngọc Bạch cũng vội vàng theo sát.

” Phu nhân, người đừng khấn trương, hít thở sâu, không có việc gì, không có việc gì”. Thanh nhi thấy nàng sắc mặt tái nhợt, môi bị cắn để chảy máu, thân thể không ngừng run rẩy, không khỏi có khó chịu trong lòng, quả nhiên phạm nhân mang thai xà tử rất thống khổ, sau này cứ một tháng sẽ phát tác một lần, kéo dài suốt hai năm, hơn nữa theo xà tử mỗi ngày lớn lên, đau đớn cũng tăng theo, phu nhân liệu có thể tiếp tục chịu đựng?

Chủ nhân người rốt cuộc đi nơi nào? Thanh nhi đứng bên giường vừa an ủi Bắc Dao Quang, trong lòng nóng như lửa đốt.

Kim đan kia quả thực kỳ diệu, vừa vào bụng, Bắc Dao Quang cảm thấy có một cỗ khí nóng tràn vào, chạy khắp tứ chi của nàng, nhanh chóng xua đi cơn đau trong bụng nàng, làm cho nàng thoát khỏi cảm giác chết còn sống hơn.

Nghe lời của Thanh nhi, nàng lập tức thả lỏng tâm tình, hít thở sâu, sau đó từ từ thở, quả nhiên cơn đau đã biến mất, thân thể cũng thả lỏng hơn, không biết có phải do lúc trước vì phải trải qua sự đau đớn quá mức hay không, mà lúc này nàng cảm thấy thoải mái, sung sướng vô cùng, cảm giác như thân thể mình bay bổng lên.

” Phu nhân, người cảm giác như thế nào?” Thanh nhi thấy nàng thả lỏng biểu tình thì biết là nàng không còn đau đớn nữa, nhưng vẫn ân cần hỏi thăm.

Phong Vô Ảnh rốt cuộc không nhịn được nữa, bước đến trước giường bắt mạch cho nàng, sau đó lại nhíu mày ” kỳ quái, Thanh nhi, người vừa cho Bắc Dao ăn cái gì?”

” Chủ nhân trước khi đi đã để lại đan dược bổ thân, là mua lại với giá rất cao của Mặc thần y nổi tiếng. Sao vậy Phong đại phu, có vấn đề gì sao?”, Thanh nhi cẩn thận quan sát biểu tình của Phong Vô Ảnh, Bắc Dao Quang cũng cảm thấy khẩn trương, chẳng lẽ Phong Vô Ảnh phát hiện ra cái gì sao?

” Mặc thần y cấp đan dược thì đương nhiên là không có vấn đề gì, chỉ là nhịp đập có chút kỳ quái”, Phong Vô Ảnh vẽ mặt trầm tư, không nên a, thật không thể tưởng tượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ lúc đầu hắn đã chẩn đoán sai sao?

” Vô Ảnh, rốt cuộc làm sao vậy?” Bắc Dao Quang lo sợ bắt an một tay bảo vệ bụng, một bên nhẹ giọng hỏi, lo lắng hắn phát hiện thai nhi trong bụng nàng không giống với các thai nhi bình thường khác.

” Thanh nhi, người có thể cho ta xem đan dược lúc này người cho Bắc Dao ăn không?” Phong Vô Ảnh còn đang trầm tư, đột nhiên ngắt đầu nói.

Thanh nhi thoáng chần chờ một chút, nhưng vẫn lấy cái chai từ trong ngực ra, đưa cho hắn một viên đan dược, chủ nhân tự luyện kim đan này, chắc sẽ không bị một phạm nhân nhìn ra manh mối gì.

Phong Vô Ảnh đầu tiên là dùng hai ngón tay nắm lấy kim đan, nhìn nhìn một lúc, sau lại đưa lên mũi ngửi, rồi lại trầm tư suy nghĩ, rồi lại đưa trả đan dược ” Thanh nhi, người cất lại đi. Xem ra y thuật của ta còn quá mức nông cạn, hoàn toàn không nhận ra thành phần của đan dược này, Mặc thần y không hổ danh là đệ nhất thần y, mạch tượng của Bắc Dao thực bình ổn, căn bản không tìm ra trong thân thể của người có chỗ nào không ổn, nhưng sao lại đau tới nông nỗi như vậy chứ?”

” Ta cũng không biết! bất ngờ cảm thấy rất đau, Vô Ảnh, ta hiện tại không có việc gì. Người cũng đừng lo lắng cho ta, hài tử của ta không có việc gì chứ?”. Bắc Dao Quang hiện tại chỉ lo lắng cho đứa nhỏ, nghe trong lời của Vô Ảnh như có ẩn ý gì đó nhưng lại chưa chịu nói ra, nếu không thì sao lại dùng hai từ kỳ quái.

” Đứa nhỏ tốt lắm! kỳ quái là vì mạch tượng của người lúc này so với lúc ta bắt mạch hồi chiều hoàn toàn khác nhau, ban ngày, ta có thể thông qua mạch đập của người mà biết được tình trạng của thai nhi, nhưng lúc này ta lại phát hiện hắn có mạch đập của mình, thật kỳ quái, thật khó lý giải”, nói đến chuyện này, Phong Vô Ảnh lại nhíu chặt mày.

” Vô Ảnh, người nói đơn giản một chút!” Bắc Dao Quang có chút nóng nảy, đây có nghĩa là kim đan gây hại cho đứa nhỏ của nàng? Nếu có, nàng sau này dù đau tới chết cũng không ăn nữa.

” Nói đơn giản, đứa nhỏ có mạch đập của nó, bình thường thai nhi từ ba tháng trở lên mới có thể xuất hiện mạch đập, nhưng ban ngày không có hiện tượng này, sau khi người dùng qua viên đan dược kia thì lại xuất hiện cho nên ta mới nói là kỳ quái”. Phong Vô Ảnh vừa nói với Bắc Dao Quang, vừa lăm băm một mình ” có phải viên đan dược kia đã giúp người tăng cường thể lực, đồng thời cũng giúp cho thai nhi tăng thêm sức sống?”

” Ta còn không hiểu, như vậy có ảnh hưởng gì tới đứa nhỏ của ta sao?”. Bắc Dao Quang lúc này không chỉ nhìn Phong Vô Ảnh mà còn dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn Thanh nhi, nếu viên đan dược kia gây ảnh hưởng gì tới đứa nhỏ của nàng, nàng sẽ không tha thứ cho hắn và Như Mặc, đứa nhỏ này là quan tâm duy nhất của nàng.

Thanh nhi thấy nàng dùng ánh mắt không tín nhiệm của nàng, nhất thời cũng nóng nảy, vội vàng đứng dậy nói ” phu nhân, người phải tin tưởng ta, càng phải tin tưởng chủ nhân, chủ nhân sẽ không tổn thương người”

“Ta không sợ hấn thương tổn ta mà lo lắng cho hài tử của ta”, không phải nàng đa nghi nhưng Trần Châu cũng đã nói, người và rắn kết hợp trời đất sẽ không để xà tử được sinh ra, càng sợ sẽ làm hại tới Như Mặc, Như Mặc vì không để cho nàng chết hoặc là muốn tiếp tục con đường tu tiên mà rất có thể vụng trộm làm mất đứa nhỏ trong bụng nàng, dùng kim đan để giảm cơn đau cũng làm cho nàng bất tri bất giác mà mất đi đứa nhỏ của nàng? không, không có cửa đâu”

” Phu nhân, người phải tin tưởng chủ nhân, đứa nhỏ này cũng là đứa nhỏ của chủ nhân, là tiểu chủ nhân của Thanh ni, chủ nhân tình nguyện thương tổn bản thân cũng sẽ không đành lòng gây hại cho tiểu chủ nhân, huống chi tiểu chủ lại là sinh mệnh của người. Nếu người yêu chủ nhân thì phải tin tưởng ta”. Thanh ni gấp đến độ thiếu chút nữa chỉ tay lên trời mà thề ” Phong đại phu, người là đại phu, người hãy nói cho phu nhân biết kim đan này có gây hại cho phu nhân và tiểu chủ hay không?”

” Bắc Dao, người đừng vội, tuy rằng mạch tượng rất là kỳ quái, nhưng cũng đồng dạng chứng minh hài tử của người phi thường khỏe mạnh có sức sống, đan dược này rất có ích cho thân thể của người”. Phong Vô Ảnh thấy bộ dáng bối rối của Bắc Dao Quang, vội vàng giải thích.

Bắc Dao Quang nghe vậy, vẻ mặt lúc này mới hơi buông lỏng, áy náy nhìn Thanh ni ” Thanh ni, tha thứ cho ta đã nghi ngờ lung tung, bất quá người cũng biết đứa bé này với ta rất quan trọng, cho nên bất kỳ kẻ nào muốn làm tổn thương nó cũng không được, việc này có liên quan đến Như Mặc nên hôm nay không tính, nhưng sau này dù ta có đau đớn hơn cũng không nên đưa kim đan cho ta nữa, ta sẽ không ăn”

” Phu nhân, người sao phải khổ vậy chứ? sự đau đớn này không phải người bình thường có thể chịu đựng được, người cũng hiểu rất rõ chủ nhân là thật lòng muốn tốt cho người, thuốc này tuyệt đối không có ảnh hưởng gì”, Thanh ni hấp tấp nói, chưa từng thấy một nữ tử nào quật cường như vậy, nói từ bỏ là từ bỏ, nhất định không thỏa hiệp.

“Dù có lợi, ta cũng không ăn”, Bắc Dao Quang vẫn giữ vững ý kiến.

“Phong đại phu, người hãy khuyên nhủ phu nhân, lúc này phu nhân đau đớn thế nào người cũng đã thấy, không ăn kim đan thì sẽ lại phải bị đau, chịu được một lần cũng chưa chắc chịu được lần thứ hai, thân thể phu nhân đau đến không còn chút sức lực, đến lúc đó sẽ không thuận lợi cho việc sinh nở”

” Bắc Dao, Thanh ni nói không sai, ta nghĩ người tốt nhất vẫn nên ăn đan dược này, rất tốt, đối với người hay đối với đứa nhỏ đều có lợi”, Phong Vô Ảnh cũng lo lắng cho thân thể của Bắc Dao Quang vô cùng, tham gia thuyết phục nàng.

” Ta biết, dù sao ta kiên quyết không ăn!” Bắc Dao Quang vẫn khẳng khái, ai nói cũng không nghe, nàng kim đan này ngay cả Phong Vô Ảnh không nhận ra thành phần thì nhất định là dùng nhiều dược liệu trân quý nhất mà tạo thành, có lẽ là để hỗ trợ cho quá trình tu tiên của Như Mặc, nay vì nàng đột nhiên có thai, Như Mặc nhất định trở tay không kịp nên mới đem đan dược này cho nàng, nhưng nàng không cần, nàng không muốn lại thiếu ân tình của Như Mặc, làm như vậy nàng sẽ không thể nào quên được hấn, cho nên mặc kệ ai nói đan dược tốt thế nào, nàng cũng nhất định không ăn.

Trần Ngọc Bạch bình tĩnh đứng bên cái bàn cách đó không xa, trong lòng lo lắng không thôi, nàng đã có thai thế nhưng Phong Vô Ảnh vẫn một mực yêu thương nàng? Hấn thừa nhận Bắc Dao Quang quả thực đặc biệt hơn những nữ tử khác, nàng thông minh lanh lợi, lời lẽ sắc bén, bình tĩnh cũng rất đoan trang, tú lệ, là một nữ nhân rất hấp dẫn nhưng nếu nàng không thành thân, nếu nàng không mang thai, nếu Vô Ảnh không thích nàng trước thì hấn cũng sẽ thích nàng. Nhưng hết thảy đều là giả thiết, Bắc Dao Quang là nữ nhân không thể yêu thương, nàng đã có con, có trọng phu, Vô Ảnh yêu thương nàng không phải là đi vào con đường không lối thoát sao?

” Vô Ảnh, thời gian không còn sớm, người nên trở về nghỉ ngơi, nơi này giao cho ta đi, sẽ không lại có kẻ cấp xông vào nơi này!” Trần Ngọc Bạch cố gắng dùng thanh âm trấn tĩnh, như là không bị sự việc Bắc Dao Quang có thai mà bị ảnh hưởng.

” Không được, Ngọc Bạch, ta không yên lòng, ta muốn ở đây lo cho Bắc Dao một lát, nếu không có gì trở ngại ta sẽ trở về, người thay ta nói với Ngũ thúc một tiếng”. Phong Vô Ảnh cũng không quay đầu nói với Bắc Dao Quang ” Bắc Dao, người rất cố chấp, ta dùng danh dự của một đại phu cam đoan với người đan dược kia hoàn toàn không có chút nguy hại nào”

” Vô Ảnh, người không cần khuyên ta, thiếu thành chủ nói rất đúng, người cũng đã mệt mỗi cả đêm, nên trở về nghỉ ngơi đi, đáng tiếc là kế hoạch ta tính ngày hôm qua đã trôi sông trôi biển mất rồi”. Bắc Dao Quang nhìn Vô Ảnh nói nhưng cũng không bỏ sót sự lo lắng trong đáy mắt của Trần Ngọc Bạch, mặc dù hắn luôn thể hiện điềm tĩnh nhưng nàng cũng biết trong lòng hắn kinh ngạc và khiếp sợ, nàng không biết Vô Ảnh đã nói gì về nàng với hắn, nhưng biểu tình của Trần Ngọc Bạch lúc này cho biết hắn tràn ngập quyết tâm muốn Vô Ảnh rời xa nàng.

” Không được, người mới vừa trải qua một cơn đau dữ dội, nếu lát nữa lại tái phát mà ta không có ở đây thì phải làm sao? ta dù sao cũng là một đạo phu, người lại kiên quyết không chịu ăn đan dược nữa, vậy thì ta ở đây cũng có thể giúp người chút ít, cho nên ta tuyệt đối không đi, trừ phi xác định người không có việc gì, ta sẽ rời đi”. Phong Vô Ảnh không chút suy nghĩ mà cự tuyệt, lời lẽ và ý chí rất kiên quyết, không cho thỏa hiệp.

Bắc Dao Quang nhìn thoáng qua Trần Ngọc Bạch, tựa hồ muốn nói, ta đã cố hết sức, Trần Ngọc Bạch cúi đầu nhìn xuống, vì tâm tư của mình bị Bắc Dao Quang nhìn thấu mà có chút xấu hổ.

※

” Xà quân đại nhân, người đạo hạnh đã đủ, chỉ thiếu một bước nữa là có thể đắc đạo thành tiên, giờ từ bỏ tất cả không cảm thấy hối tiếc chút nào sao? hưởng chi người và yêu kết hợp, Xà quân đại nhân, người cần phải suy nghĩ kỹ a”. Thổ Địa nhìn Như Mặc tiêu sái, phong thái như tiên trích, thấy thế nào cũng như là một vị tiên nhân, cũng sắp thành công mà lại từ bỏ tất cả, không cảm thấy uổng phí mấy ngàn năm không công tu hành, không khỏi luyến tiếc cho hắn mà lên tiếng nhắc nhở.

“Đa tạ Thổ Địa công, Như Mặc đã quyết ý, xin cáo từ”. Như Mặc nắm chặt mặc quả trong tay, từ xa ngàn dặm tìm tới Không Chu Toàn sơn gần tiên giới này cũng chính vì Mặc quả ba ngàn năm mới kết trái này, có nó, Dao Quang có thể thoát khỏi sự luân hồi của tam giới, nói cách khác, chỉ cần Bắc Dao Quang ăn nó, có thể cùng hắn thiên trường địa cửu, nàng không phải vẫn thấy hắn không tạo được cho nàng niềm tin và sự an toàn sao? Vậy thì hắn dùng cách này để chứng minh với nàng, hắn không phải vì nhất thời tâm huyết dâng trào mà muốn ở bên nàng cả đời, lại càng không phải xuất phát từ sự áy náy hay trách nhiệm, mà xuất phát từ sự tự nguyện từ trong tâm hắn.

Dọc đường đi, hắn không ngừng suy nghĩ, hắn vẫn một lòng muốn thành tiên nhưng sau khi thành tiên rồi thì sẽ thế nào? Hắn rốt cuộc vì lý do gì mà muốn thành tiên? trên trời có cái gì đó hắn vẫn muốn có sao? Hầu như không có đáp án, Như Mặc mới biết mấy ngàn năm qua, hắn vẫn mù quáng tu luyện không có mục đích, chỉ biết tu tiên mà không biết vì lý do gì, cũng chưa từng tự hỏi vấn đề này.

Sau khi Bắc Dao Quang đột nhiên xuất hiện, nàng quấy rầy việc tu tiên của hắn, bây giờ lại làm nhiễu loạn tâm tư của hắn, từ khi bắt đầu quen biết nàng, dường như mỗi ngày của hắn đều trải qua rất nóng nực, hỗn loạn. Nàng quần quýt hắn, ríu ra ríu rít nói chuyện, tùy hứng, luôn bày ra gương mặt tươi cười lấy lòng, nhất cử nhất động đều thể hiện là nàng thích hắn, dù dĩ nhiên nói ra lời nàng muốn nghe, sau đó sẽ thoải mái cười to hoặc là tự suy nghĩ lo âu. Không biết bắt đầu từ lúc nào nhưng hắn dù bên ngoài vẫn không chú ý tới hành vi của nàng, nhưng thật ra trong lòng lại để ý hết thấy mà lại không biết, ân ái triền miên một đêm trước khi rời đi đã làm cho hắn dường như hiểu ra hắn nên làm gì, hắn thích cái gì.

Tuy rằng hắn hiện tại vẫn chưa cảm nhận được hết cái cảm giác mà nhân loại gọi là tình yêu, nhưng ít ra lúc này hắn biết rằng Bắc Dao Quang quan trọng hơn so với việc hắn thành tiên, như vậy còn chưa đủ để nàng hiểu được hắn sao? Vì cái gì nàng lại đuổi hắn đi? Xem hắn như người xa lạ, chưa từng quen biết, hắn không thích cảm giác như vậy, hắn hi vọng có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ, nhưng tiểu nữ nhân quật cường kia sẽ không cho hắn thời gian, cho nên hắn quyết định phải đi Không Chu Toàn sơn, lấy Mặc quả cho nàng ăn rồi nói sau, như vậy bọn họ sẽ có rất nhiều thời gian để tìm hiểu yêu là như thế nào.

Chính vì vậy mà hắn mới quyết định tạm rời xa Bắc Dao Quang để đến đây, vì muốn nhanh chóng trở về, hắn thậm chí tiêu phí trăm năm đạo hạnh, rút ngắn thời gian từ năm ngày còn ba ngày, sợ về chậm nàng sẽ lại gây ra cho hắn chuyện gì khác. Dựa vào hiểu biết của hắn với Bắc Dao Quang thì nàng tuyệt đối không phải là người chịu nghe lời ngoan ngoãn ngồi chờ, nếu không thì đã không quật cường, cũng không nghe hắn giải thích đã phủ định tất cả.

Nhưng Như Mặc không ngờ khi hắn tiến vào trong Bắc Dao phủ lại nhìn thấy tình cảnh như thế này, một

nam tử tuổi tác cỡ Thanh nhi đang diu dàng, mà nàng còn cười với hắn rất ôn nhu, nụ cười lúc trước chỉ dành ột mình hắn.

Trong sảnh còn có ba nam nhân vẻ mặt mang ba sắc thái khác nhau nhưng cũng đều là nam tử tuấn mỹ bất phàm, bộ dáng tự tại cho thấy không phải là lần đầu đến đây, mà một trong số đó lại là Trữ Xa vương gia đã từng gặp trên núi, điều này làm cho Như Mặc không tự chủ được mà nhíu mày.

Khi hắn bước vào, mọi người trong sảnh cũng dừng sờ chốc lát, Trần Ngọc Bạch cùng Tư Đồ Huyền lần đầu tiên nhìn thấy Như Mặc nên không khỏi kinh ngạc, than thầm cũng không dám tin trên đời này còn có nam tử hoàn mỹ như vậy, mái tóc hơi rối tung bay, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thâm trầm, khi bị hắn nhìn đến làm cho người ta không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Phong Vô Ảnh cùng Tư Đồ Yvi đã gặp qua Như Mặc nên dù vẫn tán thưởng hắn như trước nhưng cũng không quá ngạc nhiên, Phong Vô Ảnh lập tức buông bàn tay đang đỡ lấy Bắc Dao Quang, ngại ngần nhìn hắn.

Mà Bắc Dao Quang lại kích động không thôi, nàng nghĩ những gì nàng nói hôm trước đã quá rõ ràng, với bản tính cao ngạo của Như Mặc, hắn nhất định sẽ không trở lại, không ngờ hắn lại quay về. Tuy rằng hắn đã nói năm ngày sau hắn sẽ quay lại, nhưng trong lòng nàng không tin hắn sẽ làm vậy, cho nên lúc này cũng không kịp trở tay, ánh mắt hắn lại làm cho nàng hoàn toàn đánh mất năng lực phản ứng.

Như Mặc không muốn thừa nhận hắn tức giận, nhưng hắn thực sự phẫn nộ rồi, lần đầu tiên trong đời hắn nảy sinh ý nghĩ muốn giết người, hắn muốn đem tất cả những nam nhân ái mộ Bắc Dao Quang toàn bộ giết hết, nắm chặt Mặc quả trong tay, tự nhủ mình phải kiềm chế nhưng khí chất lạnh lùng cùng địch ý tỏa ra làm ọi người đang ngồi không tự chủ được mà đứng lên, ánh mắt tán thưởng cũng thay bằng sự đề phòng.

” Thanh nhi gặp qua chủ nhân!” Thanh nhi dường như cảm nhận được hơi thở của Như Mặc, vội vàng từ trong chạy ra, sợ hãi nhìn Như Mặc đang phát ra tức giận, còn chưa kịp tới trước mặt hắn đã vội quỳ xuống.

Như Mặc cũng không gọi hắn đứng lên, lãnh đạm, xa cách nhìn Trần Ngọc Bạch cùng huynh đệ Tư Đồ Y ” ta muốn nói chuyện với thê tử của, thỉnh chư vị ngày khác tới bái phỏng, Thanh nhi, tiễn khách”

Mọi người đều thấy xấu hổ, nhất là Phong Vô Ảnh, khuôn mặt đỏ bừng, Như Mặc tuy không nhìn hắn nhưng sự cực tuyệt cùng địch ý sâu sắc tỏa ra cũng đã nói lên tất cả.

Bắc Dao Quang lúc này cũng khôi phục thần trí, lập tức phản ứng ” Như Mặc, ta không phải là thê tử của ngươi, ta cũng không có chuyện gì để nói với ngươi, ngươi đi đi. Rồi khỏi nơi này, đi đến chỗ ngươi nên đi, bọn họ đều là khách của ta, ngươi không có quyền đuổi bọn họ”

” Phải không? Dao Quang, ta đã nói rồi, ta rất nhanh sẽ trở về, ngươi vì cái gì không tin ta? Ta hiện tại thật sự thực rất tức giận, tuy rằng ta đã nói không biết tức giận là gì nhưng lúc này ta thực sự rất giận, ta muốn hảo hảo nói chuyện với ngươi, nếu ngươi không đồng ý vậy thì ta sẽ nói với bọn họ. Có lẽ chúng ta chọn nơi gặp mặt lần đầu cũng không tệ”. Như Mặc lạnh lùng nhìn Bắc Dao Quang làm cho nàng có chút hít thở không thông.

Trong lòng chợt thấy sợ hãi, lúc này mới phát hiện Như Mặc quả thật rất tức giận, hắn thậm chí còn uy hiếp nàng, nếu nàng tiếp tục cự tuyệt, có thể hắn sẽ giết chết bọn Phong Vô Ảnh không chừng? Không, nàng không tin, không muốn tin, nhưng trực giác nói cho nàng biết Như Mặc không phải nói đùa với nàng, hắn thực sự sẽ giết bọn họ.

Nghĩ đến đây, Bắc Dao Quang sắc mặt cũng trở nên khó nhìn,” Thanh nhi, đưa các vị khách nhân rời đi!”

Như Mặc đứng yên không nhúc nhích, như là bọn Trần Ngọc Bạch, Tư Đồ Y...trong mắt hắn đều không tồn tại, chỉ bình tĩnh nhìn Bắc Dao Quang, tựa hồ không có cảm xúc nhưng chỉ có Bắc Dao Quang bị hắn nhìn chăm chăm mới biết, đôi mắt nhìn như bình tĩnh của hắn lại là liệt hỏa đang muốn thiêu đốt nàng, làm nàng cũng muốn run lên.

Thanh nhi lúc này cũng không có bình ổn như ngày thường, khẩn trương nói ” thất lễ, các vị công tử, xin mời”

Người thông minh đều biết nên tránh xa đám lửa này, nhưng Tư Đồ Huyền lại không cam lòng cứ vậy mà rời đi, hắn từ nhỏ đều cao cao tại thượng, mọi người đều phải nịnh hắn, nhìn sắc mặt của hắn mà làm việc, mà ở Bắc Dao phủ này, hắn liên tiếp bị Bắc Dao Quang lời lẽ sắc bén làm cho bẽ mặt, vốn không nuốt nổi khẩu khí này, sáng sớm nay nghe tin Bắc Dao phủ bị trộm, lại có người bị thương nên ngay cả điểm tâm cũng chưa kịp ăn đã vội chạy tới đây với ý đồ ném đá xuống giếng. Kết quả còn chưa nói được lời nào đã xuất hiện mộ gã nam tử, chẳng những không cung kính hành lễ với hắn còn không thèm liếc mắt nhìn một cái đã lên tiếng đuổi bọn hắn đi, chuyện này Tư Đồ Huyền cao ngạo làm sao có thể nhịn được?

Cười lạnh một tiếng nói, "Một nữ tử không tuân thủ nữ tắc cùng một nam nhân không biết liên sỉ, thật đúng là trời sinh một cặp"

"Nhị ca!"

"Huyền công tử!"

Tư Đồ Y cùng Trần Ngọc Bạch đồng thời đổi đổi sắc mặt kêu lên, nhất là Tư Đồ Y giọng điệu rất khẩn trương, hắn tuy rằng không biết Như Mặc thật ra là ai nhưng dám cam đoan hắn không phải là nhân vật đơn giản, hắn có thể đem Nam Uyển biệt viện của mình dời lên trên núi thì cũng biết bản lĩnh thế nào, cho nên hắn phải kiêng kỵ Như Mặc rất nhiều, tuy rằng hắn chán ghét Tư Đồ Huyền nhưng cũng không hi vọng hắn chết hay bị thương trong tay người khác, nên vội vàng lên tiếng cảnh cáo.

Kinh nghiệm lẫn lộn trong giang hồ nhiều năm chỉ Trần Ngọc Bạch biết Như Mặc hiện tại đang rất tức giận, sự điềm tĩnh chỉ là bề ngoài, một hạ nhân đã có võ công tương đương hắn thì là chủ nhân của Thanh nhi, Như Mặc đương nhiên sẽ còn hơn rất nhiều lần, Tư Đồ Huyền lúc này nói như vậy thì khác gì khiêu khích, đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho hắn nổi lên sát ý, tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt.

Quả nhiên, Như Mặc nghe xong lời của Tư Đồ Huyền lập tức chuyển động thân mình, Bắc Dao Quang thấy thế, sợ Như Mặc nổi sát tâm nên vội vàng bắt chắp, tiến lên nắm tay của hắn "Như Mặc, không phải người muốn nói chuyện với ta sao? chúng ta đi ra phía sau đi, đến phòng ta nói chuyện, Thanh nhi còn không đưa các vị công tử rời đi?"

Câu cuối gần như là rống lên.

"Hừ! Ta nói sai rồi sao? Một nam nhân không biết xấu hổ bám dính không buông, một nữ nhân bị ghét bỏ lại ra vẻ đuổi nam nhân mặt dày đi, chẳng lẽ không phải là một ngày trời sinh sao?". Tư Đồ Huyền ỷ vào võ công và thân phận của mình, nghĩ rằng Như Mặc dù thế nào cũng không tổn hại được hắn, mặc dù có thực sự động thủ cũng chưa chắc thu, thật vất vả mới thấy có nam nhân làm cho Bắc Dao Quang sợ, hắn sao lại bỏ qua cơ hội tốt để châm chọc một phen được chứ?

"Nhị ca, đủ rồi, người đừng nói! Như Mặc công tử, người đừng để ý tới những lời của nhị ca ta", Tư Đồ Y tiếng lên chịu lỗi, còn chưa nói hết câu thì một thân ảnh đỏ như máu đã xuyên qua ánh mắt mọi người, xuyên qua cửa lớn mà bay ra ngoài, rồi rơi thật mạnh trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cũng không nhúc nhích.

Tư Đồ Y lập tức phi thân đến bên cạnh Tư Đồ Huyền, Trần Ngọc Bạch cùng Phong Vô Ảnh sắc mặt trắng bệch, Trần Ngọc Bạch nghĩ võ công của mình đã là cao thủ hàng đầu thế nhưng lại không thấy rõ Như Mặc dùng cách nào mà đánh bay Tư Đồ Huyền ở cách xa hắn năm bước ra bên ngoài.

Bắc Dao Quang nhìn thấy vậy sợ hãi la lên "Như Mặc, người giết hắn?"

"Gãy toàn bộ xương sườn thôi, không chết được, bất quá nếu còn buông lời xác láo, ta sẽ không khách khí như vậy"

"Như Mặc công tử, Huyền công tử tuy rằng nói chuyện hơi quá đáng nhưng công tử cũng không cần ra tay nặng như vậy, có phải là quá độc ác không?". Trần Ngọc Bạch bắt đầu dĩ thử dài một hơi, không thể vì Tư Đồ Huyền mà buông lời trách cứ, dù sao bọn Tư Đồ Huyền đến Hiệp Khách thành cũng là do phụng lệnh hoàng đế, hắn lại là hoàng tử được hoàng đế yêu thương nhất, giờ lại bị thương trên đất do mình cai quản, nếu hắn còn không lên tiếng thì sau này Hiệp Khách thành làm sao còn có thể thống lĩnh quần hùng? Cho nên tuy hắn biết mình không phải là đối thủ của Như Mặc cũng phải lên tiếng.

” Ta đã cho hần cơ hội!” Như Mặc cũng không quay đầu lại nói, ” Các người vẫn là đi thôi! Ta hôm nay tâm tình phi thường không tốt! Ta không hy vọng dưới tình huống như vậy ra tay, đến lúc đó, các người bị chết oan uổng, ta giết các người cũng giết đắc oan uổng! ta nhắc nhở người, nếu nội thương của hần trong nửa can giờ không được chữa trị thì sau này có thể tàn phế, chuyện này quan trọng thế nào, tự người cân nhắc xử lý”

Trần Ngọc Bạch nghe vậy kinh hãi, bất chấp thể diện của Hiệp Khách thành, lập tức nói nhìn Phong Vô Ảnh rồi nói với Tư Đồ Y ” Y công tử, mau ẵm Huyền công tử đến Phong gia y quán”

Như Mặc không quay đầu, nắm tay Bắc Dao Quang đi vào bên trong phủ.

Mọi chuyện vướng bận đã được xử lý tốt, giờ là lúc tính sổ với nữ nhân Bắc Dao Quang này.

56. Chương 56: Ấm Ấp

” Như, Như Mặc, người không nên đả thương Tư Đồ huyền, làm như vậy sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái, hơn nữa hần cũng không đáng giá cho người làm như vậy!” Bắc Dao Quang cố rút bàn tay đang bị Như Mặc nắm lấy, lòi đi. Hần thể nhưng lại đả thương Tư Đồ Huyền, căn cứ vào tính cách co thủ tất báo của Tư Đồ Huyền thì sợ rằng sau này sẽ có hậu quả không lường được, Như Mặc rốt cuộc có biết hần làm như vậy rất không sáng suốt không?

” Dao Quang, người đau lòng vì hần sao?”, Như Mặc lập tức dừng bước, nghiêng người nhìn Bắc Dao Quang, vẻ mặt lạnh thêm mấy phần, Bắc Dao Quang cảm thấy tức giận và ầm ục, nàng có đau lòng vì con chó, con mèo cũng sẽ không đau lòng vì Tư Đồ Huyền.

” Như Mặc, người đây là cái gì ý tứ? Tư Đồ Huyền là ai mà ta phải đau lòng vì hần? ta chỉ không thích người làm ảnh hưởng tới cuộc sống yên bình của ta, người đả thương hần, hần sẽ không trả thù sao? Sau này ta còn có thể trải qua những ngày bình yên sao? Ta là lo lắng chuyện này”

Chết tiết Như Mặc, chẳng lẽ hần thật sự nghĩ nàng không chiếm được hần thì sẽ đi tìm nam nhân khác sao? hần thực sự đánh giá nàng quá thấp, Bắc Dao Quang nàng không thiếu nam nhân đến mức ăn quàng như thế.

Vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, Như Mặc tiếp tục kéo nàng đi ” nếu ta dám đả thương hần thì ta sẽ không để hần đến gây phiền toái”

” Như Mặc, người đến tột cùng là vì cái gì mà quay lại, ta ngày đó đã nói rất rõ ràng”. Bắc Dao Quang vẫn muốn rút bàn tay của mình về nhưng vẫn vô ích, cả người bị kéo về phía trước.

Dùng sức đẩy cánh cửa phòng ra, vừa bước vào trong, Như Mặc đã lập tức buông nàng ra, xoay người đóng cửa, nhìn lục thúy xà đang bám trên cổ tay nàng ” đi ra ngoài”

Lục thúy xà sợ hãi rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người cùng im lặng, chỉ có hơi thở dồn dập, Bắc Dao Quang không tự chủ lui lại hai bước ” Như, Như Mặc”

” Bọn họ là ai?” Như Mặc từng bước một tới gần nàng, trầm thấp thanh âm nói, trên thực tế hần hiện tại rất muốn扯 cái đầu của Bắc Dao Quang ra, xem nàng đang nghĩ cái gì trong đó, vì sao không đặt những lời hần nói trong lòng, nhưng hần cố nhịn, hần nghĩ nên để cho nàng có cơ hội giải thích.

” Như Mặc, người, người đừng như vậy, ta không thích người như vậy!” Bắc Dao Quang nhìn vẻ mặt của hần, liền cảm giác có áp lực. Hần dựa vào cái gì mà dùng khẩu khí chất vấn với nàng? làm như nàng đã làm chuyện gì có lỗi với hần không bằng, hần cũng không phải là gì của nàng a? Huống chi người bị lừa gạt trước cũng là nàng, không phải sao? Như Mặc dựa vào cái gì mà bày ra ánh mắt như bắt kẻ thông dâm đối với nàng?

” Người liền như vậy không muốn tin tưởng ta sao?” Như Mặc chống lại ánh mắt sợ hãi rồi lại trở nên quật cường của nàng, tâm cũng chùng xuống, hần không biết sao lại như vậy, chỉ mới có vài ngày ngắn ngủi, vì

cái gì mà thái độ của nàng đối với hắn lại thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy. Hắn đã chịu đựng đủ sự trốn tránh cùng thái độ không tự nhiên, quật cường của nàng, bản tính tự tôn và kiêu ngạo làm cho hắn muốn lập tức quay về núi, không nhìn đến nàng nữa. Nhưng tâm của hắn lại không như đầu hắn nghĩ, làm cho hắn như mọc rễ trên chân, không thể dời bước, hắn không muốn thừa nhận là vì hắn luyến tiếc nhưng không thừa nhận không được, hắn quả thật này sinh cảm giác luyến tiếc và đau lòng với nữ nhân này.

” Như Mặc, trừ bỏ Vô Ảnh là bằng hữu thì những người khác không là gì cả”. Bắc Dao Quang cũng mềm lòng mà trả lời, nàng không muốn thấy khuôn mặt tuấn mỹ như trích tiên của Như Mặc xuất hiện sự phiền não, tức giận, nàng thậm chí còn muốn tiến lên vuốt má của hắn, nhưng nàng không dám, cũng không thể.

Gần chút nữa

Bắc Dao Quang không biết lúc này Như Mặc không muốn nàng rời đi, muốn nàng gần hắn thêm chút nữa, ôm hắn, nói thích hắn.

Con người luôn là như vậy, khi có được thì không biết quý trọng, đến lúc mất đi rồi mới hối hận không thôi, sự thật chứng minh, nếu nhân loại có tình cảm như vậy thì là một con rắn đạo hạnh cao thâm, Như Mặc cũng có cảm giác đó, chỉ là trước giờ không phát hiện ra, hiện tại thì cảm giác đó đã tràn ngập trong lòng.

Giải thích đơn giản như vậy đối với Như Mặc đã quá đủ, hắn không cần nàng phải nói thêm hay hứa hẹn gì nữa.

Đến đào yêu cốc một đêm là vì muốn cho vận mệnh của Bắc Dao Quang có thay đổi, làm cho nàng không gặp được những người có liên quan đến vận mệnh của nàng nhưng không biết vì sao trải qua một đêm trong đó cũng không làm cho bọn họ tránh được nhau mà ngược lại còn thúc đẩy bọn họ gặp nhau sớm hơn, tình huống này lẽ ra không thể xuất hiện được, vậy sai lầm ở đâu? Hay là ông trời tính kế với bọn họ?

Như Mặc nhúu chặt mày, tâm sinh phiền não vì không thể khống chế sự tình.

Khi hắn dùng một chiêu đánh Tư Đồ Huyền vắng ra ngoài, hắn đã nhìn thấy bản mạng của hắn, thì ra Tư Đồ Huyền là Cự Môn tinh quân, còn vị thiếu thành chủ Trần Ngọc Bạch kia chính là Lộc tồn tinh quân, hiện tại đã xuất hiện năm vị tinh quân, như vậy hai vị còn lại cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện, tình huống ngày càng phức tạp làm cho Như Mặc càng thêm lo lắng, bất an.

Các vị tinh quân cùng hạ thế như vậy dường như là chuyện chưa từng xảy ra, làm cho hắn có chút nghi ngờ về bản mệnh của Bắc Dao Quang, một phạm nhân, dù phúc trày thâm hậu thế nào cũng không có khả năng có quan hệ với nhiều vị tinh quân như vậy, nhưng công lực cùng đạo hạnh của hắn cũng không giúp hắn nhìn ra Bắc Dao Quang có gì khác với một phạm nhân, Mặc quả trong tay nhắc nhở hắn Bắc Dao Quang chẳng qua chỉ là một nữ tử bình thường, nếu không có Mặc quả, nàng cũng sẽ có tuổi thọ ngắn ngủi như người bình thường.

“Ăn cái này đi”, mở bàn tay, một loại quả màu đen cứng rắn xuất hiện, mặc kệ thế nào, lúc này hắn cần nàng, cần nàng ở bên cạnh hắn, ỷ lại hắn, dùng ánh mắt ái mộ đi theo hắn, cho nên tức giận cũng tạm thời bỏ qua, trước cho nàng ăn Mặc quả cái đã.

” Đó là cái gì?” Bắc Dao Quang hồ nghi nhìn cái quả màu đen xấu xí kia, nhìn không ra nó có gì tốt.

” Mặc quả!” Như Mặc ngắn gọn hồi đáp, trong lòng không khỏi khó chịu, nếu là trước kia Bắc Dao Quang sẽ không dùng ánh mắt phòng bị như vậy nhìn hắn, chỉ biết tin cây nhận lấy những gì hắn đưa cho, nghe lời mà ăn, không phải như bây giờ, nghi ngờ hắn.

“Ta muốn hỏi là nó có công dụng gì?”, Bắc Dao Quang không quan tâm nó tên gì, nàng chỉ muốn biết cái Mặc quả này có gây phiền toái hay ảnh hưởng gì cho nàng không, dù sao biểu tình của Như Mặc lúc này cũng không có vui vẻ, thậm chí hắn còn đang nổi giận, nếu lúc này hắn đột nhiên cho nàng ăn thứ gì đó thì có phải là muốn trừng phạt nàng không?

” Kéo dài tuổi thọ!” Như Mặc nhẹ nhàng đáp, không muốn lúc này lại giải thích cho nàng biết Mặc quả có tác dụng làm cho phạm nhân trường sinh bất lão.

Như Mặc nhìn nàng, từng bước một đến gần nàng, hắn tiến lên một bước, Bắc Dao Quang lại không tự chủ mà lui một bước, Như Mặc vẫn kiên trì bước tới, cho tới khi Bắc Dao Quang lui lại, đứng phải cái bàn,

không còn đường lui nữa. Như Mặc cũng dừng lại bên cạnh nàng, chân thành nói ” Dao Quang, những gì cần nói, ta sẽ chỉ nói một lần, mặc kệ người tin hay không, đây cũng chính là lời thề của ta: Bắc Dao Như Mặc ta quyết định cả đời này ở bên cạnh Bắc Dao Quang, vĩnh viễn không xa rời, mãi mãi bên nhau. Cho nên Dao Quang, không cần lại đuổi ta đi, không cần làm ta nổi giận, không cần đem tươi cười dành riêng ta đi đối với người khác, được không?”

Ánh mắt chân thành, u buồn và bất lực của hắn làm cho Bắc Dao Quang vốn đang chuẩn bị hàng loạt lời từ chối lạnh lùng, quyết liệt lại không nói nên lời, là nàng quyết định sai rồi sao? Như Mặc không muốn thành tiên nữa sao? Vì cái gì khi nàng đau khổ quyết định thành toàn cho hắn, hắn lại không có vui vẻ mà ngược lại là đau buồn chứ?

” Như, Như Mặc, người nói đều thật sao? Vì cái gì, ta không hiểu. Như Mặc, van cầu người dừng ngay lúc ta đã quyết tâm buông tay lại nói những lời làm cho ta hi vọng, như vậy sau này ta sẽ không quay đầu lại được nữa. Như Mặc, người sẽ làm ta luyến tiếc buông người ra. Như vậy không tốt. Người không yêu ta, nếu ngày nào đó người hối hận lại đòi rời xa ta, ta sẽ phát điên, Như Mặc chẳng lẽ người muốn bức ta đến điên sao?”

Bắc Dao Quang hết sức kiềm chế ý muốn chạm vào gương mặt của Như Mặc, nhưng khát vọng quá lớn đã vượt qua sự khống chế của lý trí, khi nàng nói xong những lời này thì nàng cũng đã gắt gao ôm chặt thắt lưng của Như Mặc, khóc nức nở.

” Dao Quang, ta có không biết người thực sự đang nghĩ cái gì, cũng không biết người muốn thế nào, thậm chí ta cũng không hiểu tình yêu nghĩa là thế nào, nhưng Dao Quang, mấy ngàn năm qua ta đều là như vậy, không ai nói cho ta biết như vậy là không đúng, cũng không ai nói cho ta biết nên làm thế nào. Người không thể vì vậy mà phủ nhận hết thấy những cố gắng cùng lời ta nói, cho nên đừng như vậy nữa, được không? Ta thực sự thấy không thoải mái, ta chưa từng có cảm giác như vậy, cảm giác đột ngột như vậy làm cho ta kích động, ta không muốn thừa nhận mình bất lực, nhưng thực sự lại là như vậy, từ ngày người rơi xuống rồi đè lên ta tới giờ đã đi vào lòng ta, người không thể quấy rối cuộc sống của ta rồi lại xem như không có việc gì, làm như chúng ta chưa từng có quan hệ gì, người không thể, người cũng không có quyền làm như thế đối với ta, người hiểu không? Lòng của ta cũng biết đau, rất đau, thì ra nhân loại có cảm xúc thế nào, ta cũng có như vậy, Dao Quang, ở lại bên cạnh ta, được không? được không?”

Liên tiếp hai cái ” Được không”, lại thừa nhận mình bất lực, mình đau lòng, hoàn toàn không giống Như Mặc vốn cao cao tại thượng, như tiên trích không nhiễm bụi trần mà thật sự là một nam nhân có cảm xúc, có tình cảm, có đau buồn, thậm chí lúc này hắn còn yếu ớt giống như đứa trẻ, làm cho Bắc Dao Quang sao còn có thể nhẫn tâm cự tuyệt hắn?

Hắn đã trở thành là thịt, là máu trong lòng nàng, là một bộ phận không thể chia lìa cũng không thể thiếu, nước mắt tuôn rơi như mưa, làm ướt một mảng lớn trước ngực Như Mặc, dùng hết sức gắt gao ” được, được, ta đáp ứng người, ta đáp ứng người. Như Mặc, nhớ kỹ, lúc này là chính người hứa hẹn vĩnh viễn đối với ta, nhất định không được thất hứa, được không?”

” Ta đáp ứng người! Ta hứa cho dù ta chết cũng không thay đổi”, Như Mặc cũng gắt gao ôm chặt nàng, lúc này trong lòng hắn tràn đầy cảm giác ấm áp và thỏa mãn, cảm giác bất lực, đau buồn lúc trước biến mất hoàn toàn, ôm thân hình nhỏ xinh, mềm mại trong lòng, hắn thậm chí nghĩ sẽ không bao giờ buông nàng ra nữa, đám tinh quân có ý với nàng cũng nên tránh xa một chút, nếu không...

Một ngọn lửa bùng cháy trong mắt Như Mặc, nhưng cũng nhanh chóng lui tắt, bàn tay vẫn ôn nhu ôm Bắc Dao Quang nói ” Dao Quang, làm thê tử của ta được không?”

” Như Mặc, người thật sự quyết định sao? Người đã lấy ta thì nhất định không thể có người thứ ba, người hiểu không? ta muốn mình là duy nhất mà không phải chia sẻ với ai, cho dù sau này xuất hiện một nữ tử so với Trần Châu còn đẹp hơn, trong mắt người cũng chỉ cho phép có mình ta, người làm được không?”

Bắc Dao Quang thoáng lui một bước, ngược đầu nhìn hắn.

” Nếu không phải người, ta sẽ không đưa ra lời hứa hẹn như vậy”, không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ một câu giản dị như vậy lại làm cho Bắc Dao Quang cảm động rơi nước mắt, dùng sức đánh hắn mấy cái ” Như Mặc chết tiết, người có biết mấy ngày nay người làm ta khóc nhiều lắm không? ta mới có hai mươi hai tuổi cũng

chưa có lúc nào khóc nhiều như vậy, sau này người dám đối xử không tốt với ta, ta và đứa nhỏ sẽ trừng phạt người”

” Hảo!” Như Mặc nhẹ nhàng trả lời, nhìn đôi mắt nàng, chỉ mới ba ngày không gặp mà hân cảm giác như đã lâu lắm rồi mới gặp lại nàng, nàng dường như đẹp hơn, làn da trắng mịn lại ửng hồng, đôi mắt trong suốt được nước mắt rửa qua còn sáng hơn cả sao, làm cho hân muốn cắn một cái. Như Mặc không thể ngờ đã qua thời kỳ giao phối nhưng hân vẫn dễ dàng bị khơi mào dục vọng, quả nhiên là khi gặp Bắc Dao Quang, hân đã không còn có thể giải thích theo lẽ thường được nữa.

Bắc Dao Quang ngược đôi mắt còn đầm nước mắt nhìn hân, không biết như vậy đã khơi mào dục vọng của hân, không biết là nguy hiểm, mà còn thập phần cao hứng. Đêm đó nhìn thấy một đôi mắt xanh biếc như ngọc lục bảo, là của Như Mặc sao? đáng tiếc lúc đó nàng không nhìn thấy rõ, hiện tại có cơ hội tốt, nàng nên tìm hiểu rõ ràng, muốn nhìn thấy ánh mắt đó trên gương mặt tuần mỹ vô địch của Như Mặc nên la lên

” Như Mặc, biến ánh mắt vốn có của người cho ta xem, được không?”

” Người thật sự muốn nhìn?” Như Mặc thanh âm trầm thấp, ánh mắt nhìn nàng mang thêm vài phần nguy hiểm nhưng Bắc Dao Quang vẫn không có phát hiện ra, còn vội vàng nói “ân, ta muốn xem, ta hiện tại muốn xem, nhanh lên, Như Mặc”

” Tốt lắm, nếu tiểu nương tử của ta muốn xem, vậy như người mong muốn, nói xong bế bổng Bắc Dao Quang lên, đi đến bên giường. Lúc này Bắc Dao Quang cũng biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, đã từng nếm qua tư vị tuyệt diệu nữ vậy, nàng tránh không được có chút khấn trương và bối rối ” Như Mặc, ta muốn nhìn ánh mắt của người, không phải cái này, hơn nữa bây giờ là ban ngày, người...”

“Ánh mắt của ta chỉ khi tình dục tăng vọt mới hiện ra, người muốn nhìn thì phải lấy cái gì đó để trao đổi, không phải sao nương tử của ta?”

Thanh âm Như Mặc khàn khàn lại mang theo hơi thở tình dục, tựa hồ như sau khi hai người thổ lộ tình cảm xong, hân cũng biết thành người khác, có thể nói ra những lời lẽ khiêu khích, ám chỉ như thế, làm cho Bắc Dao Quang cả người nóng lên, hơn nữa khi hân gọi nàng là tiểu nương tử, càng làm cho nội tâm của nàng kích động không thôi, giống như có điện chích toàn thân, làm cho cả người nàng trở nên mềm yếu vô lực.

Thân thể bị nhẹ nhàng đặt lên trên giường, khi nhìn thấy ánh mắt Như Mặc, cả người cũng run lên, hân cũng đã cởi bỏ áo bào lục sắc làm lộ ra thân thể thon dài hoàn mỹ, làm cho Bắc Dao Quang không thể rời mắt, làn da trắng như tuyết không có tỳ vết, bộ ngực rắn chắc cứng cỏi, cái eo thon dẻo, hợp với thắt lưng tràn đầy sinh lực, cái mông tròn đầy và cặp đùi dài rắn chắc (seo tả anh nì như tả mỹ nhân vậy chời), làm cho Bắc Dao Quang trở nên miệng khô lưỡi đắng, ai nói chỉ có nữ nhân mới có thân thể xinh đẹp, thân hình hoàn mỹ của nam nhân cũng đủ làm thế giới rung động.

Như Mặc thấy nàng bối rối liền nở nụ cười, nhẹ nhàng phát tay qua người nàng một cái, áo quần đều không cánh mà bay, cúi đầu hôn lên miệng nàng, liếm dòng máu đang chảy ra từ mũi nàng, khẽ cười ” xem ra tiểu nương tử của ta đã chờ không kịp, cho dù ta muốn cúi từng cái, từng cái xiên y của ngươi nhưng lại sợ tiểu nương tử của ta chảy nhiều máu mũi hơn a”

” Như Mặc!” Bắc Dao Quang có chút thẹn quá thành giận, nàng như thế nào từ trước không phát hiện Như Mặc cũng là một nam nhân nham hiểm phúc hắc chứ? còn dám trêu chọc nàng.

” Hừ! Đừng nóng giận! Chúng ta làm chuyện khoái hoạt đi”. Như Mặc nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, đem lời kháng nghị của nàng nuốt hết vào bụng.

57. Chương 57: Đảo Diên Truyền Thuyết

Trong phòng một mảnh xuân tình kiều diễm, Thanh nhi cùng lục thúy xà canh giữ bên ngoài còn chưa hoàn hồn, vừa rồi thật nguy hiểm, nếu không phải cuối cùng chủ nhân cũng kiềm chế được lửa giận thì hậu quả

hôm nay không biết thế nào nữa, chủ nhân đã đạt tới cảnh giới mà còn có lửa giận như vậy, thật ngoài ý dự kiến của bọn họ, đây chính là biểu hiện của sự ghen tuông sao?

Phu nhân cho tới nay đều cho rằng chủ nhân cũng không để ý đến cảm nhận của nàng, hiện tại xem ra phu nhân và hần đều sai lầm rồi, chủ nhân đã sớm động tình mà không biết, tình huống hôm nay đã kích thích chủ nhân, làm cho hần hiểu được tình cảm của mình, nên hiện giờ trong phòng tràn ngập hơi thở tình dục.

” Thanh quản gia, phu nhân nàng không có việc gì đi!” Xuân Hoa, Xuân Thủy đứng bên ngoài lo lắng hỏi Thanh nhi, bộ dáng kia như chỉ chờ Thanh nhi nói có người khi dễ phu nhân thì bọn họ sẽ lập tức nhào vào phòng giải cứu Bắc Dao Quang, làm cho Thanh nhi vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ..

” Không có việc gì, các người đều đi xuống đi, bên trong chính là chủ nhân của chúng ta, sẽ không có chuyện gì”, Thanh nhi sắc mặt trấn định nói.

“Thì ra chủ nhân đã trở về, các nô tỳ xin lui ra”. Xuân Hoa, Xuân Thủy lập tức ngưỡng ngừng lui ra, lại nhìn nhìn cánh cửa mà cười, xem ra phu nhân cùng chủ nhân tình cảm rất tốt, các nàng vẫn nên thức thời.

Mây mưa qua đi, Bắc Dao Quang đôi mắt mông lung, cả người vô lực mềm yếu dựa vào trong ngực của Như Mặc, hơi thở vẫn chưa bình ổn, còn Như Mặc thì thân thể thỏa mãn mà giãn ra, ôm lấy thân hình mềm mại của nàng, ngửi lấy mùi mồ hôi cùng mùi thơm tự nhiên của cơ thể, hai con mắt xanh biếc chăm chú nhìn nàng.

Hai con mắt xinh đẹp giống như bảo thạch lóng lánh trong đêm tối, làm cho toàn thân nàng nóng lên, làm cho nàng muốn vì hần mà dâng ra tất cả, một lần lại một lần lớn mật lại cưỡng đã đáp lại yêu cầu của hần, cảm nhận cực lạc.

” Còn không có xem đủ sao?” âm thanh trầm ấm, ôn nhu của hần làm cho Bắc Dao Quang nguyện ý nghe hần nói từng chữ, từng câu.

” Xem không đủ, vĩnh viễn đều xem không đủ, mặc kệ bao nhiêu năm, ta đều muốn xem”. Bắc Dao Quang gật đầu như già tới, dùng ánh mắt cầu xin hần ” Như Mặc, ta thực hạnh phúc, rất hạnh phúc. Hạnh phúc đến mức không thể tin được tất cả đều là sự thật, ta thực sự có người, người cũng chân chính thuộc về ta, người có biết không? Ta thực sự rất thích người, rất thích người, thích đến mức muốn dùng hết tất cả những gì ta có để đổi lấy được vĩnh viễn ở bên cạnh người, nói xem, chúng ta sẽ hạnh phúc ở bên nhau sao?”

” Ngốc Dao Quang, chúng ta hiện tại không phải đã cùng một chỗ sao? Người đã đáp ứng làm của ta Tiểu nương tử, sẽ không đổi ý, huống chi, con của chúng ta cũng đang ở trong bụng người không phải sao?”. Như Mặc mỉm cười, một lần nữa lại tìm được ánh mắt chuyên chú của Bắc Dao Quang nhìn hần, tâm của hần như muốn bay lên, thì ra mấy ngày nay tâm thần không yên là vì ánh mắt của Bắc Dao Quang đã không còn nhìn hần, hiện tại rốt cuộc hần cũng hiểu được cảm giác lo lắng được mất cũng không chỉ có mình hần.

” Như Mặc, người nói sẽ có một Pháp Hải xuất hiện sao?” Hạnh phúc qua đi, khó tránh khỏi sự lo lắng sẽ bị mất đi, Bắc Dao Quang cảm thấy nàng không thể có may mắn đến thế, thuận lợi chiếm được nam tử ưu tú nhất trên đời.

” Pháp Hải là ai?” Như Mặc ngẩn ra, không rõ Bắc Dao Quang đang lo lắng cái gì.

” Như Mặc, ta kể cho nghe chuyện xưa nha, người cũng biết lần trước ta đã nói với người chuyện về bạch xà không?”, Bắc Dao Quang nhẹ giọng hỏi.

” Bạch xà cùng mục đồng?”

“Ồ quê ta có một truyền thuyết, kể về chuyện bạch xà báo ân, một bạch xà tu luyện ngàn năm vì báo ân cứu mạng của một mục đồng năm trăm trước đã cứu nàng khỏi tay thợ săn, mà sau khi tu thành hình người, việc đầu tiên nàng làm là tìm mục đồng đã chuyển thế để báo ân, lâu ngày sinh tình mà gả làm thê tử ục đồng kia. Bạch xà biến thành người không chỉ xinh đẹp, tâm địa lại thiện lương, làm rất nhiều chuyện tốt, mọi người đều gọi nàng là Bạch nương tử, thậm chí có người còn nói nàng là Quan Âm hạ phàm. Còn mục đồng chuyển thế trở thành đại phu Hứa Tiên, tuy không tài giỏi nhưng tâm địa rất tốt, hai người ở chung với nhau rất hạnh phúc, còn sinh ra một đứa nhỏ là Văn Khúc tinh quân hạ phàm. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, tình cảm lưu luyến của bọn họ đã bị một đại sư ở chùa Kim Sơn tên là Pháp Hải phát hiện, hần cho rằng người cùng yêu sống chung với nhau là vi phạm thiên uy cho nên muốn trừ diệt Bạch xà. Rốt

cuộc hán cũng đạt được ý đồ, Bạch xà bị trấn dưới Lôi Phong tháp hai mươi năm, Hứa Tiên cũng trở về nhà”. Bắc Dao Quang kể đến đây thì ngừng lại.

“Về sau thế nào?”, Như Mặc lập tức lên tiếng truy vấn.

“Sau đứa con của Bạch nương tử thì đậu trạng nguyên, ba bước quỳ một bước cho tới trước Lôi Phong tháp, cầu được lòng thương hại mà thả Bạch nương tử ra, làm cho cả nhà đoàn tụ, sau Bạch nương tử cùng Hứa Tiên đều đắc đạo thành tiên”. Bắc Dao Quang bủ môi, Như Mặc thấy nàng không có chút cao hứng liền biết nàng đối với kết cục của câu chuyện này không có hài lòng, nhưng kết cục như vậy không phải tốt sao? Nhân loại không phải hướng tới kết cục đại đoàn viên sao? Vì cái gì mà Bắc Dao Quang lại không thích?

” Người không thích chuyện xưa kết cục như vậy? Vì cái gì?” Như Mặc nghi hoặc nhìn nàng.

” Như Mặc, điều quan trọng không phải là ta thích hay không thích kết cục này mà điểm mấu chốt là chúng ta ở cùng một chỗ thì có phải cũng sẽ trở thành như vậy không? nếu là như thế thì ta nên làm thế nào?”. Bắc Dao Quang nhìn Như Mặc bằng quang như nghe chuyện của người khác, không khỏi có chút tức giận.

“Dao Quang lo lắng sẽ xuất hiện một Pháp Hải nhảy ra thu phục ta, sau đó sẽ tách chúng ta ra sao?”. Như Mặc mỉm cười nhìn nàng ‘ tiểu nương tử của ta không có tin tưởng phu quân của nàng sao?’

” Như Mặc, đây là vấn đề rất nghiêm túc, người đừng có coi thường như vậy, ta rất lo lắng, người không nhận ra sao?”. Bắc Dao Quang thấy hán vẫn xem nhẹ, thậm chí biểu tình còn có vẻ sung sướng làm nàng không khỏi bất mãn, nàng đang nói chuyện quan trọng, hán không có nghiêm túc lắng nghe còn chưa tính, còn có vẻ xem nhẹ là sao?

” Được rồi, xem ra ta không cho tiểu nương tử của ta một giải thích hài lòng thì người sẽ không yên tâm. Được, chúng ta nói đến nguyên nhân và kết quả của chuyện xưa được không? Đầu tiên, ta muốn nói chính là, Dao Quang, có lẽ chuyện xưa của các người rất cảm động nhưng chuyện xưa chính là chuyện xưa, tình huống có tương tự thì kết quả chưa chắc đã giống nhau. Huống chi chuyện người kể là chuyện không phù hợp với thực tế, cũng không liên quan đến chuyện của chúng ta. Đầu tiên, người với rắn kết hợp, nếu người nữ là rắn mà giống đực chính là con người thì không tuyệt đối không có khả năng sinh ra đứa nhỏ có hình dạng con người, càng đừng nói tới đứa nhỏ này chính là tinh quân chuyển thể, nếu có tinh quân đầu thai vào bụng nàng thì điều đó có nghĩa ông trời đã thành toàn cho tâm nguyện của nàng, làm sao còn để ột pháp sư đến phá hủy? Cho nên chuyện xưa nghe rất vô lý, hơn nữa rắn đều mang nọc độc trong miệng và thân thể, nếu không có ba ngàn năm đạo hạnh thì không thể khống chế độc tố có thể thông qua giao hợp mà truyền ra, cho nên nếu Bạch nương tử mà người nói chỉ có một ngàn năm đạo hạnh, căn bản là không thể cùng nam tử nhân loại hoan ái, nói gì là làm cho người này trở thành bất tử. Đây cũng là lý do ông trời không muốn người và yêu kết hợp, không muốn vì thế mà hại chết con người người hiểu chưa?”

Như Mặc chậm rãi nói, cũng nở nụ cười ” huống chi thể gian tục nhân rất nhiều, làm sao có được pháp sư pháp lực cao thâm? Những kẻ lừa người để lấy tiếng nhiều không đếm xuể, yêu bị gọi là yêu vì nó làm được nhiều chuyện con người không làm được, cũng không tưởng tượng ra được, một hòa thượng dù pháp lực cao thâm tới đâu, thời gian tu hành dài đến mấy thì bất quá cũng chỉ trăm năm làm sao có thể thu phục một con yêu ngàn năm? Nếu đúng như vậy thì thế giới đã không có yêu cùng quái linh tinh gì đó tồn tại, tồn tại tức là hợp lý, chính vì ngày thường người đều tiếp xúc với những gì người có thể lý giải, cho nên không chấp nhận những tồn tại không thuộc phạm trù các người biết mà thôi. Hơn nữa, tu vi của ta hiện nay đã hơn chín ngàn năm, vẫn chưa từng phạm qua sai lầm nào, cho dù là thiên lôi đến đây cũng không thể vô cớ tổn hại ta, đừng nói chỉ là hòa thượng. Nói như vậy, Dao Quang, người yên tâm chưa?”

” A? Sao, như thế nào lại là như vậy?” Bắc Dao Quang ghen hờn nhìn trần trời nhìn hán, nàng phiền não nhiều ngày như vậy, nhưng hóa ra mọi chuyện lại có thể lý giải đơn giản như thế? Nàng quả thực không tin được, nhìn Như Mặc thoải mái cười rõ ràng là đang cười nàng, chế nhạo nàng ngu ngốc.

“Chính là như vậy. tiểu nương tử của ta, phiền não chuyện gì đều có thể hỏi ta, vì phu nhất định sẽ giải đáp cho người, cũng mong tiểu nương tử của ta đừng để trong đầu rồi lo nghĩ bất an”. Như Mặc vẫn mỉm cười trên choker nàng.

“Nói như người thì Trần Châu căn bản không thể cùng nam nhân nhân loại thành thân?”, Bắc Dao Quang vẫn không thể tin được.

”Đương nhiên, Trần Châu bắt quá chỉ có một ngàn năm trăm năm đạo hạnh, nòng ít nhất còn cần dốc lòng tu luyện thêm một thời gian như vậy thì mới có thể hoan ái với nhân loại. Đây chính là nguyên nhân người ta hay nói người và yêu khác nhau, bởi vì nhân loại dù sống lâu thế nào cũng không thể sống tới ba ngàn năm”. Như Mặc gật đầu.

”Kia, kia—” Bắc Dao Quang quỳnh lên, mồm miệng sẽ không thanh lên.

”Kia cái gì? Chậm rãi nói, hôm nay ta sẽ giải đáp hết tất cả những thắc mắc của ngươi, về sau ngươi đừng để trong lòng rồi bướng bỉnh nữa”. Như Mặc nhẹ vỗ tay lên tấm lưng trần của nàng, thanh âm ôn nhu.

“Ngươi nói xà nữ không có mang thai đứa nhỏ hình người, có phải nàng sẽ sinh ra một con rắn nhỏ? Vậy con của chúng ta thế nào? cũng là rắn sao?”. Bắc Dao Quang vội vàng vuốt tay lên bụng, lo lắng hỏi.

Như Mặc nhẹ nhàng tự hỏi một chút, lắc đầu, “Ta cũng không biết!”

”A? Ngươi như thế nào sẽ không biết đâu?” Bắc Dao Quang sửng sốt, rõ ràng không hài lòng với trả lời của hắn, vấn đề đầu tiên đã nói không biết, vậy như thế nào có thể?

”Dựa theo lẽ thường thì hình thể đứa nhỏ do người và rắn kết hợp sẽ do chủng loại cơ thể người mẹ quyết định, mẫu thân là rắn thì đứa nhỏ chắc chắn là có hình rắn nhưng nếu mẹ đứa nhỏ là người thì đứa nhỏ cơ bản cũng mang hình người, nhưng đạo hạnh của ta quá mức thâm hậu, trong cơ thể người lại lưu lại tinh hồng đầu tiên của ta, mang theo tính trạng của ta rất mạnh, cho nên đứa nhỏ có thể sẽ giống ta nhiều hơn. Dao Quang, ngươi sợ hãi sao? Sợ hãi sẽ sinh ra xà tử sao? một đứa nhỏ mà trước kia ngươi không dám tưởng tượng ra? nó không thuộc nhân loại, cũng không hoàn toàn là rắn, mà là kết hợp cả hai?”

Như Mặc vẽ mặt lúc này nghiêm túc hơn, không còn ý cười nữa, nhìn Bắc Dao Quang, chờ câu trả lời của nàng, tuy rằng trước kia hắn sợ khi xà tử được sinh ra thì thiên lôi sẽ tìm tới, chấm dứt hi vọng thành tiên của hắn nhưng lúc này Như Mặc đã từ bỏ ý niệm tu tiên, cũng như một phụ thân bình thường chờ mong đứa nhỏ của mình có thể được thuận lợi sinh ra, tuy rằng đứa nhỏ này là kết quả của rắn và người kết hợp nhưng hắn sẽ đem toàn lực để bảo vệ nó, tin tưởng nó nhất định sẽ được sinh ra an toàn. Hiện tại hắn chính là lo lắng Dao Quang có thể chấp nhận một đứa nhỏ như vậy không? hơn nữa đứa nhỏ lại do nàng sinh ra?

”Nó về sau sẽ gọi ta là nương, gọi ngươi là cha sao? nó cũng sẽ hướng ta làm nũng, muốn ta ôm nó sao? nó sẽ rất nghe lời, rất nhu thuận, thông minh sao?”. Bắc Dao Quang nhớ tới hình dáng xà tử trong ác mộng kia, trong lòng vẫn nhịn không được mà có chút sợ hãi, nhìn Như Mặc mang theo sự kỳ vọng, cảm thấy an tâm hơn, đồng thời thở dài nhẹ nhõm.

”Đương nhiên, nó là đứa nhỏ của chúng ta, hẳn đều có những điều như ngươi nói. Có ta bên cạnh, ta sẽ không để bất kỳ kẻ nào tổn thương nó, nó nhất định sẽ bình an, khỏe mạnh mà đến thế giới này. Ta sẽ bảo hộ nó cho đến khi nó có thể tự chuyển mình mới thôi, cho nên ngươi không cần vì thế mà lo lắng”. Như Mặc không chút suy nghĩ mà gật đầu, cho dù thiên lôi công kích thì cùng lắm cũng chỉ làm hao tổn ba ngàn năm đạo hạnh của hắn, hắn vẫn còn thừa đạo hạnh để bảo vệ tốt cho Bắc Dao Quang và đứa nhỏ, dù sao cũng không cần thành tiên thì ba ngàn năm đạo hạnh với hắn cũng không quan trọng.

“Ân, có những lời này của ngươi là ta yên tâm rồi, ta vốn tính dùng không thể ở cùng ngươi, ta cũng sẽ sinh nó ra, hiện tại ta chẳng những có đứa nhỏ còn có ngươi, chúng ta là một gia đình hạnh phúc, ta làm sao có thể bỏ đứa nhỏ của chúng ta? ta nhất định sẽ sinh ra hắn, Như Mặc, ngươi yên tâm đi”. Bắc Dao Quang dùng sức gật đầu, vẽ mặt kiên định.

”Đem Mặc quả ăn đi! Ăn nó, ngươi sẽ không lo lắng sau này sẽ rời xa chúng ta, ăn nó, ngươi mới chân chính vĩnh viễn ở bên cạnh ta như lời hứa của ngươi”. Lòng bàn tay mở ra, trái cây xấu xí màu đen kia lại lần nữa xuất hiện.

Bắc Dao Quang lúc này không hề bài xích nó, lập tức dựa vào ngực Như Mặc, cầm lấy Mặc quả, hai mắt hưng phấn sáng lên ”Như Mặc, ngươi nói cái này sẽ giúp ta trường sinh bất lão sao?”

”Chính xác hơn là nó làm cho nguyên thần của ngươi thoát khỏi sự quản lý của tam giới, hay nói cách khác, sinh tử của ngươi không bị quản thúc, chỉ cần ngươi muốn sống thì có thể vĩnh viễn sống, từ nay về sau mạng của ngươi sẽ do ngươi quyết định. Trái này ba ngàn năm mới ra một quả, mà chỉ trong nháy mắt nó

vừa sinh ra sẽ lập tức rơi xuống đất, khi nó rơi xuống đất thì mất hết tác dụng, ta lần này vì biết nó sắp ra nên mới rời khỏi người mà đi Không Chu Toàn sơn, bởi vì biết nó sắp chín, cuối cùng thì ta cũng chờ được”

” Như Mặc, thực xin lỗi người, ta hiểu lầm cùng oan uổng người!” Bắc Dao Quang nắm lấy Mặc quả, cảm xúc mãnh liệt, trong lúc nàng chọc giận cho hắn rời đi không trở lại, trong khi nàng nghĩ rằng hắn không quan tâm nàng thì hắn lại đi đến Không Chu Toàn sơn xa xôi vạn dặm, tìm loại trái cây giúp nàng trường sinh bất lão. Bắc Dao Quang nàng có tài đức gì mà ông trời lại chiếu cố nàng như vậy?

“Chuyện đã qua, hãy quên đi, ăn nó đi”. Như Mặc mỉm cười lắc đầu nói.

“Ăn như thế nào?”, Bắc Dao Quang nhìn cái Mặc quả nàng không thể cắn được nói ” nó rất cứng, sao có thể cắn được?”

” Không cần! Người bỏ nó vào trong miệng, nó vừa tiếp xúc với nước bọt liền sẽ trở nên mềm mại, người phải ăn hết toàn bộ, cả vỏ, cả thịt, thậm chí là hạt cũng ăn hết, mới phát huy hết tác dụng, nhất định không được nhổ ra, mặc kệ hương vị nó thế nào”

” Ăn!” Bắc Dao Quang gật gật đầu, nửa tin nửa ngờ đem Mặc quả bỏ vào trong miệng, lần đầu tiên nghe thấy phương pháp ăn kỳ quái như vậy, nhưng Như Mặc sẽ không lừa nàng, quả nhiên cái quả cứng như sắt thép kia sau khi vào miệng nàng liền trở nên mềm mại, gập đầu lưỡi của nàng liền vỡ ra một cái lỗ nhỏ, sau đó một chất lỏng trào ra, chảy vào cổ họng nàng.

Bắc Dao Quang ra sức cắn nuốt, chỉ trong chốc lát liền ăn hết Mặc quả, còn dùng lưỡi liếm môi ” Như Mặc, ăn thật ngon, so với đóa hoa đào lần trước còn ngon hơn”

Như Mặc thấy nàng sau khi ăn Mặc quả vào, làn da liền xuất hiện hào quang, liền biết toàn bộ tinh túy của Mặc quả đã bị nàng thu hút hết, không khỏi yên tâm thở dài một hơi ” Dao Quang, lúc này ta không còn phải lo lắng người sẽ rời ta mà đi”

” Như Mặc, từ lúc ta gặp được người, vẫn chỉ có ta lo lắng mà thôi”. Bắc Dao Quang tràn ngập vui sướng vì những lời của Như Mặc.

“Về sau chúng ta sẽ không phải lo lắng nữa, xà tử vừa quý phá người sao?”. Như Mặc xoa bụng của nàng, người thường không nhìn thấy nhưng hắn có thể nhìn thấy rõ, biết rằng trước khi hắn trở về không lâu, xà tử chắc là đã quý phá Bắc Dao Quang một trận, hiện tại thai động lại còn có kim quang chung quanh phôi thai, chắc chắn đó là công hiệu kim đan của hắn.

Có tiên khí của kim đan lại thêm đạo hạnh của hắn thông qua giao hợp mà cấp cho Bắc Dao Quang cũng đủ cho xà tử trưởng thành trong cơ thể nàng, như vậy sẽ rút ngắn thời gian nó ở trong bụng Bắc Dao Quang, dù sao mang thai hai năm đối với nhân loại cũng là quá lâu, hơn nữa lúc này bọn họ cũng đang ở nơi có rất nhiều người, sẽ có nhiều người nhìn thấy, cho nên xà tử cũng phải như một đứa nhỏ bình thường, đủ mười tháng thì phải được sinh ra, vì thế hắn cũng đã sớm có tính toán.

” Ăn, nó không ngoan một chút, bất quá hiện tại không có việc gì!” Bắc Dao Quang vội vàng gật đầu trả lời, lúc này có Như Mặc ở bên cạnh an ủi, nàng đã không còn nhớ những đau đớn phải chịu lúc này, hiện tại nàng chỉ một lòng mong chờ một sinh mệnh mới ra đời.

58. Chương 58: To Lớn Mặc Nhiêm

” Vô Ảnh, thương thế của Huyền công tử thế nào rồi?”

Sau khi Phong Vô Ảnh băng bó xương cốt cho Tư Đồ Huyền xong, ba người mới tiến ra gian ngoài đàm luận, Trần Ngọc Bạch nhin không được mà hỏi, sự tình lại biến hóa lớn như vậy, hắn sợ là không có cách để giải thích với cha hắn.

“Không có chuyện gì, chỉ cần nghỉ ngơi tốt, không đầy hai tháng sau xương cốt sẽ lành lặn như trước, chỉ có điều trước khi vết thương khỏi hẳn thì không thể hoạt động được”. Phong Vô Ảnh vẫn dè dặt thái độ của một thầy thuốc, tỉ mỉ miêu tả tình trạng, tuy rằng lúc trước Tư Đồ Huyền buông lời nhục mạ Bắc Dao Quang làm hắn cảm thấy chán ghét nhưng dù sao hắn vẫn là đại phu, vẫn phải vứt bỏ sự bất mãn mà chữa trị tận tình.

” Hai tháng?” Tư Đồ Y nhíu mày “ Phong đại phu, nếu nhị ca ta dùng được liệu tốt nhất thì có thể rút ngắn thời gian dưỡng thương hay không?”

Ở lại Hiệp Khách thành hai tháng, tin tức Tư Đồ Huyền bị thương chắc chắn sẽ được truyền tới trong cung, lúc đó phụ hoàng trách tội xuống, chắc chắn hắn sẽ không tránh khỏi liên lụy, hắn tức nhiên sẽ không quan tâm Hiệp Khách thành sẽ như thế nào mà điều hắn lo sợ là sau khi trong cung biết chuyện, tình cảnh và kết cục của Bắc Dao Quang chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì.

” Lục Vương gia, được liệu dùng để nối xương cho nhi vương gia hiện tại đã là loại được tốt nhất, nếu không thì cũng phải ba đến năm tháng mới giúp cho hai mươi bốn cái xương sườn bị gãy kia lành lại được”. Phong Vô Ảnh mắt cũng không thèm ngước nhìn lên, ấn tượng của hai huynh đệ này trong lòng hắn ngày càng xấu.

” Vô Ảnh, xem ra việc này, cha ta rất nhanh sẽ biết được tin, trước hết hãy để Huyền công tử ở lại y quán dưỡng thương, ta sẽ cho Hàn Tùy và Thất Vọng Đau Khổ ở lại bảo vệ, hiện ta phải về nhận lỗi với cha ta, thuận tiện đem ngọc cơ tán thủ gia truyền đến cho Huyền công tử dùng thử, có thể sẽ giúp cho vết thương mau lành”. Trần Ngọc Bạch vẻ mặt tràn đầy tự trách, tuy rằng Tư Đồ Huyền là tự chuốc lấy họa nhưng dù sao hắn cũng là thiếu thành chủ của Hiệp Khách thành, không tránh khỏi tội bảo hộ không tốt, chỉ mong Tư Đồ Huyền có thể nhanh chóng dưỡng lành vết thương, những chuyện khác từ từ tính.

” Người đi đi, tạm thời để nhị vương gia ở lại đây, người có thể yên tâm. Ta sẽ hảo hảo chiêu cố hắn, còn ngọc cơ tán thì không cần đâu, thuốc đó đối với nội thương do đao kiếm thì có ích nhưng đối với việc xương cốt gãy lìa thì không có tác dụng gì, chỉ thêm lãng phí mà thôi”. Chẳng qua chỉ gây mấy cái xương sườn, dưỡng tốt là được rồi, cũng nên để cho hắn biết ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói bậy, đây cũng là ý nghĩ trong lòng Phong Vô Ảnh nhưng hắn không có nói ra.

”Thiếu thành chủ, chuyện nhị ca ta bị thương dù thế nào cũng không nên để tin tức bị lộ ra ngoài, nếu để truyền đến tai phụ hoàng ta thì chẳng những ta bị phiền toái mà toàn bộ Hiệp Khách thành cũng không tránh khỏi liên lụy”. Khuôn mặt tuần tú của Tư Đồ Y nhăn lại, giọng nói cũng tràn đầy bất an.

” Y công tử yên tâm, Ngọc Bạch hiểu được! Đa tạ Y công tử suy nghĩ giùm cho ba trăm vạn dân của Hiệp Khách thành, đợi sau khi thương thế của Huyền công tử khỏi hẳn, Ngọc Bạch nhất định sẽ đi cùng hai vị công tử về kinh chịu tội”. Trần Ngọc Bạch khom người thi lễ.

” Ngọc Bạch, những lời này trước hết không nói, hiện tại nhị ca ta còn hôn mê chưa tỉnh, đợi sau khi hắn tỉnh lại nên trấn an hắn thế nào, đây mới là chuyện khó, còn về phần thượng kinh thì sau này hãy nói tới”. Tư Đồ Y không cho rằng Tư Đồ Huyền sau khi tỉnh lại sẽ từ bỏ ý định trả thù, ở trong cung, đừng nói là bị người ta đánh gãy hai mươi bốn cái xương sườn mà chưa có ai dám đụng đến gót chân của hắn, lần này bị thương nặng như vậy, sợ rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hắn vừa nói xong, biểu tình của Trần Ngọc Bạch cùng Phong Vô Ảnh cũng trở nên cứng ngắc, Bắc Dao phủ chắc chắn sẽ gặp phiền toái lớn rồi. Như Mặc ra tay cũng quá đáng, nhưng với tính tình của Tư Đồ Huyền thì đánh hắn bị thương nặng hay nhẹ, kết quả cũng như nhau. Dù sao sự việc đã tới nước này, xem ra cần phải đi Bắc Dao phủ một chuyến, xem Như Mặc có tính toán gì không, chỉ sợ bọn họ không thích hợp ở lại Hiệp Khách thành nữa rồi.

” Thanh nhi vô năng, thỉnh chủ nhân trị tội!” khi Như Mặc vui vẻ dặt tay Bắc Dao Quang đi ra khỏi phòng, Thanh nhi và lục thúy xà liền quỳ xuống nhận lỗi.

” Thanh nhi, người làm cái gì vậy, người cái gì cũng không có làm sai a, Như Mặc vì cái gì phải trị tội người? Mau đứng lên!” Bắc Dao Quang thấy Thanh nhi quỳ xuống, kinh ngạc la lên, mấy ngày nay nếu không có Thanh nhi ở bên cạnh cùng nàng nói chuyện, làm cho nàng vui, nàng làm sao có thể dễ dàng tha thứ và

chấp nhận Như Mặc lần nữa. Theo nàng, Như Mặc còn phải cảm ơn Thanh nhi không hết, có lý nào lại trị tội hắn?

Như Mặc u lnh nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái, chủ tớ hai người trong mắt đều trao đổi dụng tâm, Thanh nhi thật biết chọn thời cơ để gặp hắn, biết hắn lúc này tâm tình đang tốt, hơn nữa Bắc Dao Quang cũng sẽ cầu xin cho hắn, cho nên mới dám quỳ xuống trước mặt mình lúc này, biết hắn vì nể tình Bắc Dao Quang mà sẽ không trị tội. Như Mặc bắt đắc dĩ nhìn thoáng qua Bắc Dao Quang, nàng nha, đều chiều hư Thanh nhi, trong lòng nghĩ vậy như vẫn nở nụ cười” nếu Dao Quang đã xin cho người thì ta sao có thể trừng phạt người, đứng lên đi”

” Tạ ơn chủ nhân, tạ ơn phu nhân!” Thanh nhi nhanh chóng đứng dậy, tìm tới phu nhân quả không sai, chủ nhân đúng là không trừng phạt hắn.

Nếu là như trước kia, vì lời nói của hắn mà phu nhân sinh ra quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với chủ nhân, hơn nữa bản thân hắn cũng không bảo hộ tốt cho phu nhân, làm cho nhiều nam tử tiến vào trong phủ, chủ nhân cũng vì thế mà ăn dấm chua, bao nhiêu đó thôi cũng đủ cho chủ nhân hung hăng trừng phạt hắn, sao giống như hiện tại, nhẹ nhàng bỏ qua, thậm chí còn cười với hắn như vậy?

Lục thúy xà cũng lập tức nhu thuận trở về trên cổ tay của Bắc Dao Quang, thần khí cũng tràn đầy, có Xà quân đại nhân ở đây, Tư Đồ Huyền cùng Tư Đồ Y đáng ghét kia sẽ không thể khi dễ chủ nhân nhân loại của nó được nữa.

” Chủ nhân, ngài lần này trở về, sẽ không rời phu nhân mà đi nữa phải không?”, Thanh nhi cung kính cúi đầu nói.

” Ân!” Như Mặc nhìn Bắc Dao Quang, phát hiện nàng cũng đang ngẩng đầu nhìn hắn, hai người trong mắt đều là ý cười “ vĩnh viễn không đi, phải đi cũng là mọi người cùng nhau rời đi”

” Kia thật sự là quá tốt! Chủ nhân, đây là kim đan chủ nhân đưa trước khi rời đi, bây giờ Thanh nhi trả lại cho người vì phu nhân nói lần sau nàng nhất định sẽ không ăn nữa”, Thanh nhi nghiêm trang nói xong cũng đồng thời lấy cái bình chứa kim đan từ trong ngực ra, đưa đến trước mặt Như Mặc.

Như Mặc tiếp nhận, hồ nghi quay đầu lại nhìn về phía Bắc Dao Quang.” Thanh nhi nói đúng không? Vì cái gì không ăn?”

Thối Thanh nhi! Cưng nhiên dám bán đứng nàng!

Bắc Dao Quang âm thầm oán giận Thanh nhi, nhưng vẫn nở nụ cười lấy lòng nhìn Như Mặc “ Như Mặc, ta vốn nghĩ kim đan có thể giúp ích cho việc thành tiên của người, cho nên ta mới không muốn ăn, hiện giờ người đã quyết định vĩnh viễn ở bên cạnh ta thì ta sao lại không ăn, chẳng phải vừa rồi ta cũng đã ăn Mặc quả đó sao?”

” Kim đan đối với sự phát triển thân thể của đứa nhỏ rất có ích, cho nên nhất định phải ăn, như vậy đứa nhỏ có thể được sinh ra trước mười tháng, nếu không người phải mang thai hơn hai năm, hơn nữa cơ thể người cũng sẽ phải chịu nhiều đau đớn”. Như Mặc lúc này mới giải thích ý đồ hắn đưa kim đan cho nàng.

” Phu nhân đã ăn vào Mặc quả trong truyền thuyết sao?”, Thanh nhi cùng lục thúy xà nghe Bắc Dao Quang nhắc tới Mặc quả nhin không được mà biểu lộ biểu tình kinh hãi, nó so với bàn đào của Tây Vương Mẫu hay tiên đan của Thái Thượng Lão Quân còn trân quý hơn, chủ nhân thể nhưng lại đem Mặc quả trân quý, mấy ngàn năm khó có được đó ột phạm nhân như phu nhân ăn, bọn họ làm sao không ghen tỵ cho được.

” Như Mặc người nói kim đan này có thể làm cho đứa nhỏ phát triển như đứa nhỏ bình thường, mười tháng là sẽ sinh ra sao?”, Bắc Dao Quang không để ý vì sao Thanh nhi và lục thúy xà kinh ngạc như vậy, nàng chỉ quan tâm tới những lời nói của Như Mặc.

” Đúng vậy, về sau cứ mỗi tháng ta lại đưa một viên kim đan, làm cho nó hấp thu linh khí và công lực thành thực trước, nói không chừng chỉ mới tám tháng, nó đã được sinh ra”. Như Mặc mỉm cười gật đầu, dựa vào thời gian nó gây âm ỉ lần đầu thì xem ra thân mình của đứa nhỏ này đã phát triển, có lẽ là do lúc trước tại trang viên trên núi, hắn đã cho nàng ăn một viên kim đan, lại thêm một đêm trong đào yêu cốc, đóa hoa cùng nước hồ đều ẩn chứa nhiều linh khí cùng tiên lực, làm cho xà tử trưởng thành nhanh chóng, cho dù không có kim đan cùng công lực của hắn hỗ trợ thì xà tử cũng không cần đợi tới hai năm mới được sinh ra.

“Vậy có ảnh hưởng tới thân thể của ngươi không?”, vừa nghe nói hấn dùng đạo hạnh của mình cấp cho xà tử trong bụng, Bắc Dao Quang nhin không được lo lắng.

” Sẽ không, nó cần công lực rất có hạn, chỉ là một chút sẽ không hại gì tới ta”, Như Mặc nắm tay nàng, như nói nàng không cần lo lắng.

” Đúng vậy, phu nhân ngài yên tâm đi! So với đạo hạnh của chủ nhân thì mấy chục năm công lực có tính là gì”, Thanh nhi lúc này mới hồi hồn sau vụ Mặc quả, lên tiếng phụ họa.

” Ta đây an tâm!” Bắc Dao Quang nghe hai người bọn họ cam đoan mới thấy an lòng, nhìn lục thúy xà trên cổ tay lại tò mò hỏi Như Mặc “ Như Mặc, con của chúng ta sinh ra nếu là rắn thì có phải sẽ xinh đẹp giống như vật nhỏ này?”

Như Mặc nhất thời sững sốt, nghĩ một lát mới nói “ Dao Quang, có thể sẽ có khác biệt, con chúng ta khi sinh ra sẽ lớn hơn Tóc Đen nhiều”

“Vì sao?”, Bắc Dao Quang ngạc nhiên hỏi, Thanh nhi lúc này nhin không được mà cười thành tiếng, ngay cả lục thúy xà cũng trợn mắt, nhìn chung quanh không có ai liền biến thành tiểu đồng lục ý nói “ chủ nhân tỷ tỷ, ngươi thực là ngu ngốc a. Đó là do ta với Xà quân đại nhân không giống nhau, chúng ta đều là loại rắn nhỏ, mà Xà quân đại nhân lại là loại có thể hình lớn nhất trong xà tộc, cho nên dù là mới sinh ra thì con của Xà quân đại nhân cũng lớn hơn ta gấp mấy lần”

” A? Thật vậy chăng? Như Mặc! ngươi thực ra có hình dáng như thế nào? màu sắc ra sao?lớn tới cỡ nào?”

Như Mặc nhú nhú mày nhìn Bắc Dao Quang, tiểu nữ nhân này thực là không biết sợ hãi, lại còn tò mò không thôi, người bình thường nghĩ tới cảnh mình đồng giường cộng chăn với một kẻ khác loài, thậm chí là một con rắn lớn đã sợ đến chết, mà nàng chẳng những không sợ còn phần khích, tò mò, hỏi nhiều hơn.

” Dao Quang, ta nên nói ngươi lá gan lớn hay là thần kinh có vấn đề đây? Còn hỏi tới vấn đề như vậy, không biết sợ sao?”,

“Vì sao ta lại phải sợ, ta biết đó là Như Mặc, là người hay là rắn thì cũng đều là Như Mặc của ta, sẽ không làm tổn thương ta. Ta thích thân mình của Như Mặc, không phải vì hiện tại ngươi là một nam nhân xinh đẹp mới thích, tuy rằng ta thừa nhận sự xinh đẹp cũng là một nguyên nhân quan trọng, nhưng cho dù bây giờ Như Mặc có biến thành rắn thì ta vẫn thích a”. Bắc Dao Quang trả lời rất đương nhiên, tựa hồ như đây là chân lý, là chuyện bình thường.

” Dao Quang, ngươi thực làm cho ta sợ hãi, hiện giờ ta mới biết gặp được ngươi là may mắn nhất đời ta”. Như Mặc gắt gao ôm chặt nàng, trong mắt Thanh nhi cùng lục thúy xà cũng tràn đầy cảm động và kính phục, bọn họ đã không chọn sai chủ nhân, phu nhân không giống với những nhân loại khác, rất đặc biệt.

” Như Mặc, thật là, đang êm đẹp lại nói chuyện này là gì? Làm cho người ta cảm động. trước kia sao không cảm thấy ngươi có thể nói như vậy chứ”. Bắc Dao Quang dù ngoài miệng lầm bầm nhưng trong lòng thì vui như mở hội, khó trách người ta nói nam nhân một khi yêu thì miệng ngọt như đường, có thể làm chết người a “ ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta, con chúng ta sau này sẽ có màu sắc gì?”

“Màu lục? nhất định là bộ dáng sẽ rất khá, Như Mặc chúng ta đánh cuộc với nhau đi”, Bắc Dao Quang lập tức hưng phấn mở to hai mắt, biểu tình trên mặt nàng dù kẻ ngốc cũng biết lúc này nàng đang tính toán cái gì.

” Không được!” Như Mặc chậm rãi lắc đầu, buồn cười phun ra hai chữ.

” Như Mặc, ta còn chưa nói chuyện gì, ngươi như thế nào đã nói không được đâu?” Bắc Dao Quang không thuận theo.

” Phu nhân, cần gì người nói ra, mặt của ngươi đã thể hiện rõ tâm tư của ngươi rồi”, Thanh nhi cũng mỉm cười.

“Đúng vậy, Xà quân đại nhân không thể tùy tiện thể hiện chân thân, chủ nhân tỷ tỷ, yêu cầu của ngươi có hơi quá đáng một chút”. Thúy xà đồng tử cũng vội vàng lên tiếng, đừng nói nơi này là nhân giới, không được hiện ra chân thân mà Xà quân đã tu luyện hơn chín ngàn năm, hơn nữa hấn lại thuộc loại mặc niệm có thân hình to lớn, cho dù hơn nửa Hiệp Khách thành cũng chưa chắc chưa nổi chân thân của hấn.

” Uy, các người có phải đã quá phận một chút rồi không? ta tốt xấu gì cũng là nữ chủ nhân, lẽ ra phải cho ta chút thể diện mới phải chứ?” Bắc Dao Quang trợn to mắt, lấy tay chỉ vào lục thúy xà và Thanh nhi nói.

Như Mặc chỉ cười mà không lên tiếng, ôm lấy thân hình của nàng ” được rồi, ta đã đói bụng, nên bảo hạ nhân chuẩn bị cơm”

“Ân, cũng có chút đói”, Bắc Dao Quang cũng gật đầu.

” Chủ nhân, phu nhân, Thanh nhi đi bảo phòng bếp chuẩn bị cơm”, Thanh nhi khom người cao hứng nói

“Được, Thanh nhi dọn cơm ở Xuân Mặc viện đi”, lúc này Bắc Dao Quang lại chủ động lên tiếng yêu cầu.

Xuân Mặc viện cảnh sắc xinh đẹp, bố trí lịch sự lại tao nhã, lần trước vì thấy cảnh mà đau lòng nên mới không thích Thanh nhi bố trí ăn ở đó, nhưng lúc này tâm tình nàng cực kỳ tốt, cho nên mới muốn chia sẻ với Như Mặc.

“Dạ, phu nhân”, Thanh nhi đương nhiên hiểu được nàng đang nghĩ gì, thanh âm trả lời cũng to hơn.

Tiểu thúy xà cũng cuốn hút khoái hoạt, lộ ra đáng yêu tươi cười, ” Chủ nhân tỷ tỷ, ta có thể theo Thanh nhi ca ca đi chơi một lát không?”

“Đương nhiên có thể, đi đi”, Bắc Dao Quang sờ đầu nó, lúc thúy xà khi còn hình rắn thì siêu cấp vô địch đáng yêu mà khi biến thành hình người lại là bảo bảo siêu cấp vô địch xin đẹp, Bắc Dao Quang đương nhiên là sủng ái nó ” Thanh nhi, cho vật nhỏ này theo người dạo chơi đi”

“Dạ, phu nhân”, Thanh nhi đứng lại đợi lục thúy xà, làm cho tiểu tử kia hưng phấn vô cùng, nhanh chóng chạy theo bên cạnh hần.

“Tóc Đen, chú ý canh giờ”, Như Mặc lo lắng căn dặn, đạo hạnh của lục thúy xà còn thấp, biến thành hình người đã khó, tất cả đều nhờ những cánh hoa ở đào yêu cốc, chỉ sợ lúc này hần ham chơi mà để lộ thân hình trước mặt người khác thì sẽ rất phiền toái.

“Dạ, Xà quân đại nhân, Tóc Đen đã biết”. Lục thúy xà lúc này có một chỗ dựa vững chắc là Bắc Dao Quang nên tuy vẫn cung kính với Như Mặc nhưng không có sợ hãi như trước, thanh âm còn chưa dứt, người đã theo Thanh nhi đi xa.

” Dao Quang, vật nhỏ đều bị người làm hư!” Như Mặc trêu tức nói.

” Làm hư mới tốt! Ta thích làm hư người, cũng thích bị người làm hư!” Bắc Dao Quang lập tức bốc đồng ngửa đầu cười nói.

” Hảo! Làm hư người!” Như Mặc cười khê,” Đi, dẫn phu quân ta đi khám phá chỗ ở của chúng ta một chút được chứ?”

“Ta được lợi gì?”, Bắc Dao Quang không lập tức đáp ứng mà ngược lại còn hỏi điều kiện.

“Ân, ngày mai vì phu sẽ đưa người đi dạo chợ chịu không? mấy ngày nay không có ra ngoài dạo chơi, chẳng lẽ người không muốn nhìn cuộc sống của thời đại này có khác biệt gì so với cuộc sống trước kia của người sao?”, Như Mặc giống như lo lắng hỏi.

” Làm phiền Dao Quang nương tử dẫn đường!” Như Mặc ôn nhu nhìn nàng cười, nhìn nàng nháo, cảm giác yêu đời lại trở về bên cạnh hần, hần không hiểu trước kia không có Bắc Dao Quang, hần làm sao có thể trải qua những ngày dài tịch mịch?

Thời điểm cơm chiều được dọn lên, Bắc Dao Quang cùng Như Mặc cũng đã khám phá xong mấy viện trong phủ, phát hiện Thanh nhi đã trang trí nơi này rất khá, mỗi viện đều có nét độc đáo riêng, hoặc là lịch sự tao nhã, hoặc là đẹp đẽ quý giá, Bắc Dao Quang tiếc hận thở dài ” quá lãng phí, vài người chúng ta cũng chỉ sử dụng có một phần mười phủ đệ, chín phần còn lại là bỏ trống, lại không thể đem cho thuê lấy tiền giống thời hiện đại a. Tuy rằng ta hiện tại cái không thiếu nhất chính là tiền, chuyện này sẽ không quan trọng nhưng dù sao cũng thấy tiếc a”

“Nhiều phòng như vậy mới tốt, sau này đứa nhỏ sinh ra sẽ cần không gian rộng lớn để chơi đùa, nếu phủ đệ quá nhỏ thì không thể, cũng đừng có tiếc. Nơi này cũng rất được phải không? nếu người thích thì ngày mai chúng ta làm nhỏ lại?”

“Đây là chủ ý cũng không tồi, mỗi ngày bọn nha hoàn đều phải bận rộn hầu hạ chúng ta, nghĩ đến trường hợp rối loạn kia lại có chút ngưng ngừng, hơn nữa phòng lớn quá thì người làm quét dọn cũng mệt, còn làm cho kẻ trộm dễ đột nhập vào, đêm qua tấm biển hiệu đã bị bọn trộm lấy đi, còn đả thương mấy nam phó, thiếu thành chủ còn đang giúp chúng ta tìm hung thủ”

” Thanh nhi khi đó đang làm cái gì?” Như Mặc nghe vậy, trên mặt nụ cười biến mất vài phần.

” Như Mặc, không trách Thanh nhi, hần luôn luôn ở bên cạnh bảo hộ ta, huống chi ta đã ra lệnh hần ở trước mặt người khác không được sử dụng pháp lực cho nên hần không đi bắt kẻ trộm được, huống chi bắt được một lần cũng chưa chắc lần sau bọn chúng lại không đến, tính ra cũng là do ta, hôm trước tiêu xài phung phí, mua rất nhiều đồ, làm cho toàn bộ Hiệp Khách thành đều biết nhà chúng ta giàu phú khả địch quốc, nên mới gây ra tai họa”, Bắc Dao Quang vội nắm tay hần, giải thích.

” Ta chưa nói phải trừng phạt Thanh nhi, người không cần khấn trương, có phu nhân như người che chở hần, cho dù ta có muốn trách phạt hần cũng không dám a. Chuyện này giao cho ta xử lý đi, Dao Quang người không cần lo lắng”. Như Mặc vừa nói xong, Thanh nhi đã xuất hiện trước mặt bọn họ ” chủ nhân, cơm chiều đã chuẩn bị xong, mời”

“Vật nhỏ chơi đùa mệt không?”, Bắc Dao Quang thấy một thân ảnh màu xanh bay về phía nàng, liền giơ tay tiếp lấy, nó cũng theo thói quen mà bám lên cổ tay nàng.

” Hần đạo hạnh còn chưa đủ hần mỗi ngày duy trì hình người lâu lắm thời gian, có thể trước tiên huyền đã lớn đã muốn là được cơ duyên, Dao Quang người về sau tận lực không cần phóng nó rời đi cạnh người quá xa!”

” Ân, ta đã biết!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Thanh nhi đi theo sau, muốn nói gì đó lại thôi.

” Thanh nhi, chuyện gì?” Như Mặc biết rõ hần cố ý làm ra bộ dáng này là muốn bọn họ chú ý, nhưng lại cố tình không lên tiếng là vì hần tin chắc dù hần không lên tiếng thì Bắc Dao Quang cũng sẽ lên tiếng.

” Trần Ngọc Bạch ở ngoài cửa cầu kiến!” Thanh nhi lập tức hồi đáp.

” Hần như thế nào lại tới nữa?” Như Mặc thần nhiên hỏi lại, giọng nói đã không lạnh lùng như lúc sáng, làm cho Bắc Dao Quang yên tâm không ít, dù sao Trần Ngọc Bạch này thái độ làm người cũng không kém, lại là hảo bằng hữu của Phong Vô Ảnh, buổi sáng vì chuyện của nàng đã làm cho hần phiền phức không ít. Như Mặc vì tức giận mà đả thương Tư Đồ Huyền, lần này hần tới đây chắc là vì chuyện này.

” Như, Như Mặc, nô bộc nhà chúng ta đều là do thiếu thành chủ cấp cho, hần là người tốt. Ta cùng hần không có gì, thậm chí còn không phải là bằng hữu, cho nên không cần...”, Bắc Dao Quang nắm chặt tay áo Như Mặc, sợ hần vẫn còn để bụng.

” Dao Quang, buổi sáng là do ta không khống chế được cảm xúc, hiện tại sẽ không, ta biết hần vì chuyện gì mà đến, Thanh nhi, người mời hần vào đi. Dao Quang, người đi ăn cơm trước đi, ta nói chuyện với hần một lát, có lẽ khi người ăn xong thì cũng đã bàn xong chuyện”, Như Mặc thoáng trầm ngâm một chút nói.

” Như Mặc, ta với người cùng ăn đi”

” Dao Quang, người từ sớm giờ còn chưa ăn gì, nghe lời đi. Ta thực sự sẽ nói chuyện rất nhanh, có người bên cạnh, Trần thiếu thành chủ ngược lại sẽ không được tự nhiên. người chẳng lẽ quên buổi sáng ta vì nguyên nhân gì mà đuổi họ đi sao?”

Bắc Dao Quang cũng thấy nếu nàng xuất hiện sẽ làm Trần Ngọc Bạch khó xử nên đành gật đầu nói ” được rồi, ta đi ăn cơm trước, một lát gặp”

Như Mặc gật đầu, tự mình đưa nàng đến cửa Xuân Mặc viện rồi mới theo Thanh nhi đến đại sảnh, Trần Ngọc Bạch đã yên lặng ngồi đó đợi hần.

59. Chương 59: Quê Hương

” Như Mặc công tử!”

“Thiếu thành chủ”

Hai người cùng lên tiếng chào hỏi, cùng nở nụ cười làm cho không khí cũng thoải mái hơn.

“Thiếu thành chủ, mời ngồi, lúc sáng là Như Mặc quá thất lễ, mong thiếu thành chủ bỏ qua”

“Không có gì, cũng không dám giấu, Ngọc Bạch lại đến bái phỏng lần nữa là vì chuyện của Huyền công tử lúc sáng, vị Huyền công tử này chính là nhị hoàng tử Thiên Tuyền vương gia được hoàng thượng đương triều sủng ái nhất. Tuy lời nói của hần hôm nay không thỏa đáng, lại vô lễ mới khiến cho Như Mặc công tử vì tức giận mà đã thương hần nhưng dù sao hần cũng là vương gia, là hoàng tử, việc này sợ là không thể kết thúc như vậy?”, Trần Ngọc Bạch nói thẳng ý định của mình ” cái gọi là dân không đấu với quan, Như Mặc công tử lúc sáng quả thật có quá tay, lúc này nhị vương gia còn hôn mê chưa tỉnh, sợ khi hần tỉnh dậy sẽ làm cho trời long đất lở, Như Mặc công tử, người có dự tính gì không?”

” Đa tạ thiếu thành chủ quan tâm, Như Mặc hiểu ý của thiếu thành chủ, Dao Quang vừa đến nơi đây nhưng rất thích phong cảnh và cuộc sống của Hiệp Khách thành, Như Mặc không muốn vì một hoàng tử không có chừng mực, không biết lễ nghi uy hiếp mà rơi khỏi đây. Huống chi Hiệp Khách thành trước giờ cũng không chịu sự quản lý của triều đình, là vùng đất riêng của người giang hồ, tự cung tự cấp, chỉ cần thiếu thành chủ để cho gia đình Như Mặc ở lại đây, nếu nhị vương gia có gây tổn hại gì cho Hiệp Khách thành, Như Mặc sẽ gánh vác, xin thiếu thành chủ đừng nhúng tay vào là được” Như Mặc mỉm cười như là không để ý chuyện Tư Đồ Huyền sẽ trả thù.

“Ngọc Bạch không biết Như Mặc công tử dựa vào cái gì mà chắc chắn như vậy?”, Trần Ngọc Bạch kinh ngạc nhìn hần, vẫn rất ung dung, tự tại, không chút lo lắng. Nếu hần luôn thể hiện sự trầm ổn văn đạm phong khinh thì đó chính là do cố gắng, còn biểu hiện của Như Mặc đều xuất phát từ nội hàm và khí độ, tự nhiên mà có, hoàn toàn không có một chút miễn cưỡng hay cố gắng. Ai cao ai thấp, liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Quả thật là chính mình không bằng người a!

“Tư Đồ Huyền kia là hoàng tử, từ nhỏ đã được nuông chiều thái quá nên kiêu ngạo, tự phụ, có lẽ cho tới giờ còn chưa có ai dám đối với hần như vậy, cho nên hần càng thêm ích kỷ, kiêu ngạo. Như Mặc nghĩ hần sẽ không làm kinh động tới trong cung bởi vì hần là người có dã tâm, ngay lần đầu tiên nhìn vào mắt hần, ta đã nhận ra. Nếu vì vô lễ mà bị người ta đánh trọng thương, chuyện này truyền tới trong cung, cho dù hoàng thượng có vì hần mà lên tiếng thì sau này hần làm sao còn có tiếng nói và tư cách để tranh với người khác? Hần cũng là người thông minh nên sẽ không làm chuyện hại người mà không có lợi ỉn. Cho nên Như Mặc nghĩ thiếu thành chủ đã quá lo lắng, hần nếu muốn trả thù chuyện hôm nay thì cũng phải chờ đến khi hần có đủ năng lực, mà chuyện này thì còn lâu, cho nên ta sẽ không lo lắng cũng không vì hần mà trốn đi, làm nhiều loạn cuộc sống của ta”

Như Mặc chậm rãi nói, như là hần đã dự đoán được mọi chuyện, thậm chí còn dám nói sau khi Tư Đồ Huyền dưỡng lành thương thế sẽ không vội kiếm hần trả thù mà ngược lại còn tới nhà làm khách, chờ đợi hần có sơ hở gì mới ra tay tiêu diệt.

Nhân loại trong chuyện báo thù cực kỳ kiên nhẫn, làm cho Như Mặc rất bội phục. Đời sống của nhân loại bất quá chỉ mấy chục năm ngắn ngủi nhưng thù hận của họ có thể truyền từ đời này sang đời khác, cho nên mới có câu ” quân tử trả thù mười năm chưa muộn”, tuy nhiên thời gian đối với hần không có ý nghĩa gì, Tư Đồ Huyền muốn chuẩn bị bao nhiêu lâu, hần cũng sẽ vui vẻ chờ đợi.

Những lời này làm cho Trần Ngọc Bạch dù không lên tiếng nhưng trong lòng rất cảm thán lại nể phục, lại cảm thấy tội nghiệp cho Tư Đồ Huyền, Như Mặc dường như đã nhìn thấu hết con người của hần, kể cả những gì hần mưu tính, cùng Như Mặc đấu võ mồm hay là trí tuệ dường như không có cơ hội chiếm thượng phong, cùng hần trở thành kẻ thù lại là hành động cực kỳ không sáng suốt. Nếu hần không chính tai nghe

được Tư Đồ Huyền buông lời khiêu khích thì sẽ cho rằng Như Mặc đã sớm lên kế hoạch để đối phó với Tư Đồ Huyền, như vậy Như Mặc đâu cần bọn họ quan tâm nữa?

“Xem ra là Ngọc Bạch đã lo lắng quá nhiều, thì ra Như Mặc công tử đã có dự liệu trước, Ngọc Bạch hổ thẹn”

” Không, Như Mặc thực cảm kích thiếu thành chủ trọng nghĩa lại nhiệt tình, hiện tại cả nhà Như Mặc đều cư ngụ ở đây, sau này còn nhờ thiếu thành chủ chiếu cố nhiều, nếu không chê, Như Mặc hi vọng trở thành bằng hữu của thiếu thành chủ, sau này nên lui tới nhiều hơn, không biết ý thiếu thành chủ thế nào?”

Như Mặc chân thành hướng Trần Ngọc Bạch muốn kết giao, dù sao trong Bắc Đẩu Thất Tinh, Lộc Tồn Tinh Quân chính là tinh quân phúc trách nhiều nhất, sau khi chuyển thể làm nhân loại thì tâm địa nhất định cũng sẽ thiện lương, bất luận kẻ nào cùng hắn giao hảo cũng sẽ nhờ vận khí của hắn mà gặp dữ hóa lành, lệ khí cũng nhờ hắn mà giảm đi ít nhiều. Bởi vì Lộc Tồn Tinh Quân chính là tinh quân đối vận, Phong Vô Ảnh kia chính là một ví dụ rõ ràng nhất, lần đầu tiên nhìn thấy Phong Vô Ảnh ở y quán, hắn đã nhìn thấy hơi thở của Phong Vô Ảnh không tương xứng với thân hình, còn tưởng mình phán đoán sai lầm, cho rằng Phong Vô Ảnh không phải là vị tinh quân thứ năm, Liêm Trinh Tinh Quân, cho đến khi nhìn thấy Trần Ngọc Bạch rốt cuộc mới hiểu vì sao thân mình cùng bản mệnh của Phong Vô Ảnh không đồng nhất. Đó là do hắn đã bị Lộc Tồn Tinh Quân ảnh hưởng, làm cho những khuyết điểm, tật xấu của Liêm Trinh Tinh Quân giảm đi.

Hiện tại Dao Quang có mang xà tử, nhất định trong mười tháng tới Thiên Lô sẽ giáng xuống Hiệp Khách thành, nếu có Lộc Tồn Tinh Quân ở đây, hơn nữa còn có bản thân mình dùng đạo hạnh bảo vệ, xà tử sẽ có cơ hội được sinh ra an toàn nhiều hơn, huống hồ chỉ Trần Ngọc Bạch này cũng là một nhâ vật tuần tú tài hoa, cùng hắn trở thành bằng hữu cũng là chuyện tốt, có sao lại không làm?

Trần Ngọc Bạch từ lúc nhìn thấy Thanh nhi đã có ý muốn cùng chủ nhân của hắn kết giao, giờ thấy Như Mặc là nhân vật tuyệt thế, độc nhất vô nhị như thế càng thêm có hảo cảm, nghe Như Mặc chủ động đưa ra ý kết giao, quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, làm sao còn cự tuyệt, liền lập tức mỉm cười ” có một bằng hữu phong nhã tuyệt luân như Như Mặc công tử là phúc của Ngọc Bạch, ta cầu còn không được a”

“Vậy Ngọc Bạch gọi ta là Như Mặc được rồi, ta không phải họ Như Mặc mà tên ta là Bắc Dao Như Mặc”, Như Mặc cũng lập tức mỉm cười, chính thức dùng họ của Bắc Dao Quang làm của mình, từ nay về sau đem sinh mệnh bọn họ cột chặt với nhau.

Trần Ngọc Bạch nghe vậy lại là kinh ngạc một phen,” Nguyên lai là Như Mặc người họ Bắc Dao, khó trách—”

Nói đến đây, cảm thấy không ổn nên dừng lại, hắn đã kêu Bắc Dao Quang là phu nhân, thê theo họ chồng cũng không có gì lạ, không có gì đáng thắc mắc, có điều như vậy thì Vô Ảnh đành phải chết tâm thôi, đối thủ của hắn xuất sắc như vậy, thiên hạ này làm gì còn có nam nhân nào đủ bản lĩnh để cướp được nữ nhân của hắn nữa chứ?

” Ngọc Bạch, cái này cho người”, Như Mặc không để ý đến sự xấu hổ của hắn, lấy từ trong tay áo ra một cái bình nhỏ đưa cho hắn.

Trần Ngọc Bạch theo phản xạ đưa tay nhận lấy mới nghi vấn hỏi ” đây là cái gì?”

“Là thuốc trị nổi xương tốt nhất, Ngọc Bạch, chính người sẽ quyết định có nên dùng nó để chữa trị cho nhị hoàng tử hay không”, Như Mặc lạnh nhạt giải thích.

” Như Mặc, người đã sớm biết ta sẽ tới sao?” Trần Ngọc Bạch nhìn hắn tựa hồ đã sớm đem tất cả gì đó đều chuẩn bị tốt, cũng chỉ chờ hắn tới mà thôi, trong mắt càng lộ sự kinh ngạc, cảm giác như hắn dù làm chuyện gì cũng đều bị Như Mặc đoán được. Thật sự là không tốt, Trần Ngọc Bạch bất giác thấy chua xót.

” Không, ta không có tính đến người sẽ đến, bất quá người không đến, cũng sẽ có người khác đến. Huống chi ta cũng không tính làm cho hắn có thể cử động sớm hơn, con người luôn phải chịu trách nhiệm cho những sai lầm của mình”, Như Mặc thần nhiên giải thích, không muốn làm cho người khác nghĩ rằng nhất cử nhất động của họ đều bị hắn nắm rõ, trên thực tế chuyện này rõ ràng như vậy, cũng không cần phải tính kế.

” Như Mặc ý của người là ta không cần đưa thuốc trị thương này ra liền phải không?”, Trần Ngọc Bạch lúc này cũng hiểu ý của Như Mặc, hắn đã sớm chuẩn bị thuốc nổi xương tốt nhất nhưng không muốn đưa cho

Tư Đồ Huyền liền là vì muốn Tư Đồ Huyền phải ném chút mùi đau khổ. Lại thấy tội nghiệp cho Tư Đồ Huyền lần nữa.

” Nếu được đã đưa cho Ngọc Bạch, vậy thì do Ngọc Bạch làm chủ”. Như Mặc nhẹ nhàng nói, cho thấy tất cả quyền chủ động đều giao cho Trần Ngọc Bạch, hắn sẽ không can thiệp. Ngụ ý là nếu nhị vương gia đối xử tốt với Trần Ngọc Bạch thì đưa thuốc này cho hắn dùng, Như Mặc không có ý kiến, nếu thái độ của nhị vương gia không tốt thì Trần Ngọc Bạch toàn quyền quyết định có nên đưa thuốc này cho hắn hay không. Trần Ngọc Bạch nghe vậy cười khẽ một tiếng, biết Như Mặc đưa thuốc cho hắn là muốn hắn có được ân tình của huynh đệ Tư Đồ Huyền ” Như Mặc, có phải thuốc này dùng xong, sau mấy ngày là hắn có thể đi lại không?”

“Thuốc do Mặc thần y điều chế, chỉ ba ngày là có tác dụng”, Như Mặc bất đồng thanh sắc nói, trong mắt hai người đều là hiểu ý nhau mà cười.

” Ta hiểu được, Ngọc Bạch cảm ơn Như Mặc đã đưa thuốc này, Ngọc Bạch nhất định sẽ sử dụng tốt. Trần Ngọc Bạch trong lòng cũng đã có chủ ý, tiếp xúc với nhau hai ngày, hắn đã biết Tư Đồ Huyền không phải là người rộng lượng, sáng khoái, làm cho hắn bằng mặt mà không bằng lòng nhưng vì nể mặt mũi hoàng đế và ý tứ của phụ thân nên phải cố gắng chiêu đãi thật tốt. Lần này hắn không cần tìm cớ, Tư Đồ Huyền sẽ vì che dấu chuyện này mà không làm âm ỷ, thực cảm ơn Như Mặc đã cho hắn cơ hội này.

Như Mặc mỉm cười vuốt cằm,” Ngọc Bạch không cần cảm tạ Như Mặc, ta cũng không có lo, Ngọc Bạch gấp cái gì”

“Được, đã không còn sớm, ta cũng nên cáo từ. Về việc quý phủ bị trộm, chiều mai ta sẽ có Như Mặc người một lời giải thích”. Trần Ngọc Bạch đứng dậy chấp tay cáo từ, tâm tình đã khác so với lúc mới đến đây, bước chân rời đi cũng nhẹ nhàng, thỏa mái hơn.

“Mấy tên trộm vặt, làm phiền Ngọc Bạch phải xử lý”. Như Mặc cũng không muốn quan tâm những chuyện nhỏ như vậy, hắn tin tưởng Ngọc Bạch sẽ có cách giải quyết.

” Nếu Như Mặc nói như thế, vậy Ngọc Bạch nhất định cố hết sức”, Trần Ngọc Bạch cũng không quay đầu đáp, câu nói vừa dứt, người cũng đã đi rất xa.

* * *

Khi Như Mặc tiêu sái đi vào Xuân Mặc viện, phong tư siêu phàm thoát tục của hắn đã hoàn toàn mê hoặc hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh Bắc Dao Quang, hai người cùng há to miệng, hai mắt không chớp, các nàng nghĩ thiếu thành chủ đã là nam tử tuyệt mỹ nhất không ngờ tân chủ nhân còn tuyệt hơn, tuấn mỹ làm cho người ta muốn đui mù, đúng là trời đất cũng phải ghen tỵ.

” Như Mặc, người xem, nha hoàn của ta cũng bị người mê hoặc a”. Bắc Dao Quang buông lời trêu ghẹo, trong lời nói không có sự ghen tỵ, bởi vì Như Mặc vĩ đại như vậy, nữ tử nào nhìn hắn mà không thích, nếu nàng cứ thế mà ghen tỵ thì không phải tự mình tìm khổ sở sao?

Như Mặc chỉ mỉm cười, nhìn đồng chén đĩa hỗn độn trên bàn ” ăn no rồi sao?”

“Àn, đã sớm ăn xong, chỉ đang đợi người, sao nói chuyện lâu vậy? Trần Ngọc Bạch làm khó người sao?”. Bắc Dao Quang tuy cho rằng không có việc gì lớn nhưng vẫn nhin không được mà hỏi, chỉ sợ có người ủy khuất Như Mặc

“Sao lại có chuyện như vậy, hắn là người đáng giá để kết làm bằng hữu. Ta chỉ đưa cho hắn chút thuốc trị thương để hắn không vì sự lỗ mẫn của ta mà gặp phiền phức”

” Như Mặc, tuy rằng ta cũng hiểu được người gây thương tổn cho Tư Đồ Huyền có chút không tốt, nhưng ta cũng không thể không thừa nhận, người làm như vậy thật sáng khoái a, người nọ xấu miệng như vậy, nên cho hắn một bài học, làm cho hắn đừng nên đặt mắt lên đỉnh đầu mà nói chuyện với người khác, càng đừng có đem miệng để trên mông rồi nói lung tung”

Xuân Hoa Xuân Thủy vừa nghe Bắc Dao Quang nói như thế, cũng từ trong sự ngây ngốc mà hồi hồn, sau đó nhin không được mà cười thành tiếng ” phu nhân, người nói chuyện thực sự rất hay, nhưng dù sao chúng ta cũng là nữ tử, người như thế cũng quá, rất...”

” Rất cái gì? nói thẳng ra đi, hay là lời không nên nói?”. Bắc Dao Quang không cho là đúng, lại quay sang nhìn Như Mặc ” Như Mặc, ta nói chuyện như vậy sẽ làm mất mặt người sao?”

Như Mặc lắc đầu, ” Sẽ không! Ta thích người thật tình, thẳng thắn như vậy. Chỉ là Dao Quang, ta hiện tại phát hiện người là người rất bao che khuyết điểm, dường như những gì ta làm người đều không nghi ngờ, đều cho là đúng, người cũng sẽ thay ta nói chuyện là sao?”

” Đó là đương nhiên! Bất quá, Như Mặc như thế nào lại sai chứ? Như Mặc tính tình tốt như vậy, nhân phẩm tốt như vậy, nếu có người chọc người tức giận thì là do lỗi của người đó, Như Mặc của ta không có sai, huống chi ta là thê tử của người, không giúp cho phu quân của mình thì giúp ai?”. Bắc Dao Quang đúng lý hợp tình nói, hoàn toàn không chút thẹn thùng hay che dấu.

Như Mặc cảm động không thôi, ngoài miệng lại châm chọc ” sau này người nhất định sẽ là mẫu thân làm hư đứa nhỏ”

” Lão, lão gia, ách, không đúng, là thiếu gia, phu nhân đã dùng cơm xong, chúng nô tỳ đi chuẩn bị cơm cho người”. Xuân Hoa hâm mộ nhìn Như Mặc cùng Bắc Dao Quang như đôi thần tiên quyến lữ, đầu tiên gọi hần lão gia nhưng lại thấy hần tuổi trẻ tuấn mỹ, kêu vậy không hợp nên liền sửa lại, vất vả mới nói xong, mặt mũi cũng đỏ bừng.

” Không cần, ta còn không đói bụng, nếu đói ta sẽ nói Thanh nhi chuẩn bị, các người cứ hầu hạ phu nhân là được. Dao Quang, đi ra ngoài một chút, ta muốn mang người đến một nơi”. Như Mặc lắc đầu nhìn hai nha hoàn mỉm cười nói, làm cho hai nàng lại hóa đá lần nữa.

” Đi nơi nào?” Bắc Dao Quang đã sớm cảm thấy buồn bực, cổ đại không có tivi, không có internet, ngay cả đèn điện cũng không, buổi tối chẳng có gì để giải trí. Hơn nữa sau khi gặp ác mộng lần đó, buổi tối nàng luôn không ngon giấc, dù cố ngủ cũng rất dễ dàng tỉnh giấc, đến khi trời gần sáng mới có thể ngủ lại. Cho nên mỗi ngày đều đến khi mặt trời lên ới tỉnh lại. Bây giờ Như Mặc lại chủ động muốn dẫn nàng ra ngoài, nàng làm sao mà không cao hứng cho được.

” Đi sẽ biết! Chúng ta đi thôi!” Như Mặc lắc đầu, làm ra vẻ bí mật, lại làm cho Bắc Dao Quang thêm sốt ruột ” vậy còn chờ gì nữa, đi thôi”

” Tóc Đen, người lưu lại giữ nhà!” Như Mặc nhìn lục thúy xà trên cổ tay Bắc Dao Quang, nhẹ giọng nói.

Tiểu thúy xà lập tức nhu thuận rời khỏi cổ tay của Bắc Dao Quang rơi xuống bàn, ngẩng đầu nhìn nàng đầu ủy khuất, như muốn trách Bắc Dao Quang cùng Như Mặc đi chơi vui vẻ lại không dẫn hần đi cùng, Bắc Dao Quang mỉm cười nhìn nó ” vật nhỏ, phải ngoan ngoãn, không được chạy loạn a. Xuân Hoa, Xuân Thủy, các người thay ta chiếu cố cho vật nhỏ này, yên tâm, nó rất ngoan, sẽ không cắn các người”

” Phu nhân yên tâm đi! vật nhỏ rất đáng yêu, chúng ta đã không còn sợ nó. Chúng ta sẽ thay phu nhân chiếu cố nó, cùng nó chơi đùa, phu nhân cứ yên tâm đi cùng thiếu gia đi”. Xuân Thủy nói xong câu cũng đã ôm lục thúy xà lên tay, đáng thương cho Tóc Đen là loại rắn độc nhất lại một lần nữa trở thành sủng vật vô hại trong mắt tiểu nha đầu, làm cho nó uất ức không thôi nhưng chủ nhân tỷ tỷ đã nói nó phải ngoan, làm cho nó ngay cả ý nghĩ vụng trộm trốn đi chơi một hồi cũng không dám, đành cam lòng bám lên cổ tay Xuân Thủy, làm cho nàng cao hứng nở nụ cười ” phu nhân, người xem, bảo bối đang vui vẻ ở cùng với nô tỳ a”

Đúng vậy! Xuân Hoa, Xuân Thủy, chúng ta đi đây”, Bắc Dao Quang giả dờ không để ý đến lục thúy xà đang buồn bực, nắm tay Như Mặc rời đi.

” Người thật rất yên tâm a, cảm đem Tóc Đen cho hai tiểu nha đầu kia đùa chơi”. Như Mặc cũng chủ động ôm lấy thắt lưng của nàng, điểm mũi chân một chút, hai người đã đồng thời bay lên không trung, vì để người khác không nghi ngờ nên cứ khoảng mười trượng Như Mặc hạ xuống, sau đó lại điểm mũi chân mà bay lên, như vậy cho dù cao thủ võ lâm nhìn thấy cũng chỉ cho rằng kinh công của Như Mặc cực kỳ cao, chứ không có nghi ngờ gì.

” Có cái gì lo lắng a, Như Mặc, người kỳ thật đối vật nhỏ có chút quá căng thẳng, nó rất đơn thuần, hơn nữa cũng rất dễ thỏa mãn, cho dù có nghịch ngợm một chút nhưng bây giờ cũng rất nghe lời, nó chẳng qua có độc mà thôi nhưng cũng không phải gặp người là cắn a”. Bắc Dao Quang cảm thấy so với Trần Châu,

vật nhỏ của nàng đơn thuần, thiện lương y như một đứa trẻ mới sinh, Trần Châu nàng còn không sợ huống chi là vật nhỏ.

” Dao Quang, Tóc Đen đạo hạnh còn rất thấp, bản tính lại nghịch ngợm, có khi có nhiều chuyện dù nó muốn cũng không khống chế được, đừng dung túng nó quá nếu không xảy ra đại họa cũng tránh không kịp, để nó ở bên cạnh ngươi, ta đương nhiên không lo nó làm tổn thương ngươi, nhưng nếu là người khác thì lại khác, cẩn thận vẫn hơn”. Như Mặc vừa nói xong, trước mắt đã xuất hiện tường thành nhưng hắn rất dễ dàng vượt qua, thủ vệ đứng canh còn chưa thấy rõ bóng hình thì hai người đã đi cách đó rất xa. Dùng cương khí hộ thân cho nên hai người có thể thoải mái nói chuyện, không giờ gió thổi át tiếng, mà Bắc Dao Quang lúc này vì hưng phấn được bay lên trời nên không để ý những lời Như Mặc nói, vì thế sau này sứt mẻ để cho lục thúy xà gây nên sai lầm không thể bù đắp được, nhưng đó là chuyện về sau.

” Ta đã biết, Như Mặc, ta sẽ nhìn nó!” Bắc Dao Quang rõ ràng tâm trí đều đặt hết trong cảm giác như bay lên ” Như Mặc, ngươi rốt cuộc muốn dẫn ta đi đâu?”

“Đến nơi ta lớn lên”. Không biết vì cái gì, hôm nay hắn rất muốn đưa Bắc Dao Quang đến nơi hắn từng lớn lên, có lẽ trong tiềm thức của hắn, hắn cũng có một gia đình, cho nên rất muốn thể tử nhân loại này của hắn nhìn thấy nơi hắn đã sinh ra và sống hơn trăm năm.

“Quê nhà của Như Mặc sao?”, ánh mắt của Bắc Dao Quang cũng sáng lên.

“Quê nhà?” Như Mặc cúi đầu, lặp lại hai chữ này.

” Đúng vậy, quê hương, là nơi chúng ta sinh ra, là nơi khi vừa mở mắt đã thấy mình ở đó, giống như quê hương của ta trong tương lai, quê hương của Như Mặc chính là nơi bây giờ chúng ta đang đi đến a”

” Đúng vậy! Nếu nói như vậy, nơi đó xem như là quê quán của ta!” thì ra hắn cũng có quê hương, trong lòng Như Mặc xuất hiện cảm giác cảm động ” nơi đó ta chỉ sống đến một trăm sáu mươi năm thì rời đi, trước giờ chưa từng quay lại, hiện tại cũng không biết nó thế nào, đó có thể gọi là quê hương sao?”

Tuy rằng Như Mặc ở các phương diện khác không khác gì nhân loại nhưng tình cảm và suy nghĩ hắn còn hải học tập nhiều, Bắc Dao Quang biết trong chuyện này Như Mặc còn thiếu sót nên cũng không vội vàng, nàng còn rất nhiều thời gian, chỉ cần bọn họ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nàng tin tưởng một ngày nào đó, nàng sẽ giúp Như Mặc cảm giện được cảm xúc như một nhân loại. “Quê hương, mỗi người chỉ một như là chỉ một mẹ thôi”, cho nên Như Mặc cũng có. ” Đương nhiên, quên hương tồn tại không căn cứ vào việc người sống ở đó bao nhiêu lâu, cho dù người ở đó chỉ một ngày thì nơi đó cũng là quê hương của người, sau này cũng là quê hương của ta. Như Mặc, thật cảm ơn người đã nguyện ý mang ta đến đây”

” Dao Quang!” Như Mặc dù có thiên ngôn vạn ngữ thì nhất thời cũng không nói nên lời, nghe Bắc Dao Quang nói cảm ơn hắn, trong mắt còn có ngấn nước làm cho hắn không thể không cảm động, từ này về sau chỉ nồng đậm thỏa mãn và tín niệm kiên định, nữ nhân nhân loại này từ hôm nay trở đi đã chân chính trở thành một phần trong cơ thể hắn, không thể thiếu.

” Như Mặc, ngươi cái gì cũng không cần phải nói”. Bắc Dao Quang dùng một tay che miệng hắn, tay còn lại thì ôm cổ hắn, nhìn đêm đen và ánh mắt màu lục của Như Mặc, nhu hòa mỉm cười, không chút lo lắng hay sợ hãi, bởi vì nàng biết dù lên cao bao nhiêu, Như Mặc cũng sẽ ôm chặt nàng không buông ” ta có ý này, Như Mặc, chúng ta ở quê hương người báỉ đường thành thân đi, làm cho thiên địa vạn vật làm chứng cho lời thề của chúng ta, được không?”

Như Mặc bị bàn tay mềm mại của nàng che kín miệng, không thể lên tiếng, chỉ dùng sức gật đầu, trong mắt tràn đầy vui sướng, hạnh phúc.

Một áng mây tản ra, Như Mặc cũng dùng hai tay ôm chặt Bắc Dao Quang, thân hình hai người từ từ rơi xuống, Bắc Dao Quang lập tức dời bàn tay đang che miệng hắn, hỏi ” Như Mặc, chúng ta tới rồi sao?”

” Đúng vậy, chúng ta tới rồi!” bàn tay của Như Mặc hơi run, Bắc Dao Quang dùng sức ôm lấy hắn nói ” Như Mặc, cảm giác hiện tại của ngươi chính là tình cảm với quê hương, ngươi có cảm giác được không, ta với ngươi đều kích động như nhau, cho nên đừng khẩn trương. Chúng ta về nhà”

” Dao Quang, cảm ơn ngươi!” Như Mặc hưởng thụ sự an ủi, ôn nhu của Bắc Dao Quang, tâm cũng thả lỏng hơn, hắn đã trở nên không giống hắn cũng vì chuyện này mà hắn có chút hoảng hốt, hắn đang dần dần trở

thành một nhân loại như Bắc Dao Quang ” đến, đi theo ta”

60. Chương 60: Huyền Điệp Vương Tử

Như Mặc vừa dứt lời, chung quanh đã truyền đến tiếng tốc tốc, tuy rằng không lớn nhưng trong đêm vắng tĩnh lặng lại nghe rất rõ ràng.

“Như Mặc, tiếng gì vậy?” tuy rằng không sợ hãi nhưng vẫn ôm chặt lấy Như Mặc, hắn cùng dùng sức ôm chặt nàng ” không có gì, chỉ là động vật gì đó trong núi thôi”

” Ân! Như Mặc, nếu chúng ta tới đây ban ngày thì thật tốt quá, buổi tối không nhìn thấy gì cả mà ta thật muốn nhìn xem quẻ hương của Như Mặc xinh đẹp thế nào, tiếc là bây giờ không nhìn thấy gì cả”. Bắc Dao Quang có thể cảm giác được đất dưới chân hơi ẩm ướt, sương đêm còn xuyên qua xiêm y thấm vào da nàng, trong không khí tràn ngập mùi lá cây làm cho nàng biết rằng mình đang ở trong rừng rậm, có lẽ giống như ngọn núi lúc mới tới nàng đã ở qua.

“Chuyện nhỏ”, bóng đêm cũng không làm trở ngại tầm nhìn của Như Mặc, nhưng hắn đã quên Bắc Dao Quang chỉ là một nhân loại bình thường, không giống như hắn có ánh mắt lợi hại, nắm ngón tay lập tức thu lại rồi đuổi ra, trong phút chốc, phía trước đã có ánh sáng.

Bắc Dao Quang cảm thấy hoa mắt, điểm loang loáng phía trước đã biến thành con bướm lớn hơn bàn tay, cánh của nó có mũi nhọn giống như huyên hỏa trùng, nơi có ánh sáng có thể thấy được cánh của chúng giống như cánh chim, màu sắc rực rỡ, xinh đẹp lại chiếu ra ánh sáng. Một con bướm thì có lẽ không đủ để tạo ra ánh sáng nhưng vô số con tập trung tại một chỗ, tạo thành một đội ngũ chỉnh tề, bay lượn trên đầu Bắc Dao Quang, cảnh tượng đó làm cho nàng trong khoảnh khắc như ngừng thở, chỉ biết thưởng thức không thôi.

Khu vực này được đàn bướm chiếu sáng, tuy rằng không rõ như ban ngày nhưng cũng đủ để Bắc Dao Quang nhìn rõ một cành cây một ngọn cỏ, thậm chí cả những giọt sương đêm đang đọng trên lá cây, nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày mình ở trong tình cảnh lãng mạn như vậy, so với tình cảnh lúc này thì dùng kính viễn vọng để xem mưa sao băng có đáng là gì? Xem mưa sao băng có mấy trăm, thậm chí mấy vạn người cùng tập trung xem mà điệu múa của bướm lúc này là do Như Mặc biến ra cho riêng nàng ” thật đẹp, Như Mặc, thật sự rất đẹp, rất lãng mạn. Ta đời này còn chưa từng trải qua tình cảnh nào như vậy”

” Thật sự là dễ dàng thỏa mãn a, nha đầu ngốc! Chỉ cần người thích, về sau ta mỗi ngày đều biến cho người xem!” Như Mặc sủng nịch cười, như vậy hạnh phúc cùng ngọt ngào, cùng nàng ngắm nhìn đàn bướm, bọn họ bất động, đàn bướm cũng không di động, chỉ quạt cánh trên đỉnh đầu bọn họ.

” Như Mặc, chúng nó là gì? thực sự là bướm sao?”, Bắc Dao Quang rất hi vọng lúc này cho camera hay máy chụp hình để lưu lại khoảnh khắc này mãi mãi.

” Đúng vậy, bọn họ là tinh linh bướm, nhưng đừng xem thường bọn chúng, mỗi nhát chích của bọn chúng cũng không thua gì Tóc Đen đâu”. Như Mặc gật đầu, chậm rãi mở lòng bàn tay, ngón tay hướng tới không trung vẽ một vòng, đàn bướm liền dạt ra để lộ một con bướm vô cùng lớn, chậm rãi bay tới đầu ngón tay của Như Mặc.

Nhẹ nhàng, tao nhã đậu trên ngón tay của Như Mặc, mở to hai cánh, giống như hai bàn tay của Như Mặc, trên giữa đỉnh đầu là đôi mắt đen láy, Bắc Dao Quang chăm chú nhìn nó, chớp mắt cũng không chớp, lúc này mới phát hiện cánh của lũ bướm không phải có gân đen mà màu sắc trên đỉnh cánh rất đặc biệt, giống như ánh sáng của kim cương thiên nhiên, ánh sáng trên cánh chúng cũng là tự nhiên, cho nên mới sáng ngời như vậy. Con bướm kia tao nhã đứng thẳng, hai cánh xếp lại một nửa, trê cánh có nhiều hoa văn tinh xảo, so với tất cả con bướm khác thì nó cực kỳ tinh mỹ, tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Bắc Dao Quang cảm thán ” trời a, đẹp quá. Đúng là tinh linh bướm. Như Mặc, chúng có thể nói không? chúng sẽ biến thành người sao? nếu có thể biến thành người thì nhất định là công chúa xinh đẹp nhất trên

đời”

Bắc Dao Quang hỏi liên tiếp, ngữ khí cực kỳ hưng phấn, ánh mắt hâm mộ và tán thưởng nhìn sinh vật xinh đẹp trên tay Như Mặc, nàng biết cuộc sống của mình hoàn toàn thay đổi, nàng thật cao hứng ở cùng một chỗ với Như Mặc. Nếu không có hắn, cuộc sống của nàng sao biết đến nhiều điều tốt đẹp như vậy, có lực thúy xà nhu thuận đáng yêu, Thanh nhi cẩn thận, chu đáo, quên đi cuộc sống đơn điệu trước kia, thế giới mới xinh đẹp lại thần kỳ, nàng không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng của mình lúc này.

” Phu nhân, cảm ơn người đã tán thưởng, người mới là công chúa cao quý xinh đẹp, thực vinh hạnh làm cho người cảm thấy vui vẻ”. Đôi cánh hoa lệ chậm rãi vỗ hai cái, âm thanh du dương không phân biệt là nam hay nữ vang lên.

” Như, Như Mặc, nó thật sự biết nói”, Bắc Dao Quang cố kiềm chế không kêu lên ” Thượng đế của ta”, bối rối đưa tay về phía con bướm ” xin chào, ta là Bắc Dao Quang, là thê tử của Như Mặc, thật cao hứng khi quen biết người. Nữ vương bướm xinh đẹp”

Một tiếng tiếng cười từ chỗ con bướm xinh đẹp truyền ra ” Xà quân đại nhân, phu nhân người thực sự rất hài hước, làm cho người ta thấy thích, tuy rằng ta thấy người chọn lựa một nữ tử nhân loại làm thê tử không có thích lắm, nhưng lúc này ta bắt đầu nghĩ rằng lựa chọn của Xà quân đại nhân là sáng suốt, anh minh, phu nhân thật sự làm cho người ta cảm thấy vui vẻ khi ở bên”

” Cảm ơn ngài ca ngợi, Địch Tu Tư điện hạ! Dao Quang, để vi phu giới thiệu một chút cho người biết, vị tảo nhâ cao quý này là nam tử, cũng chính là Địch Tu Tư điện hạ, là Huyền Điệp Vương Tử tuần mỹ nhất trong gia tộc, cho nên người gọi hắn là nữ vương là không đúng”

Bắc Dao Quang dám khẳng định nàng không có nhìn lầm, Như Mặc là đang cười nhạo nàng, hắn cố ý nói linh tinh bướm để cho nàng hiểu lầm, làm nàng liên tưởng đến một bộ phim hoạt hình nàng đã xem trước đây, khi tiên nữ Britney vung tay lên thì xuất hiện một con bướm xinh đẹp, cho nên nàng mới nghĩ linh tinh bướm trong lời hắn nói là nữ tử, lại thấy con bướm này quá mức xinh đẹp nên mới gọi nói là điệp nữ vương, không ngờ...thật mất mặt a.

” Như Mặc, người cố ý!” Bắc Dao Quang trừng mắt lên án nhìn Như Mặc, làm cho Huyền Điệp vương tử kia cười lớn tiếng “Xà quân đại nhân, phu nhân của người thực sự rất đáng yêu, cũng rất có sức sống, nàng đã gả cho người, nếu không ta cũng mong nàng có thể làm vương phi của ta”

” Ta mới không cần gả cho người đâu!” Như Mặc còn không kịp tỏ thái độ, Bắc Dao Quang đã lên tiếng phản đối.

” Ách? Phu nhân, người chê ta không đủ tuần mỹ sao? Sao có thể cự tuyệt nhanh như vậy?Nên biết rằng, trên thế giới này, nói về mỹ lực thì hỏa hồ tộc Thanh Liên đứng đầu, bàn về cao quý vương giả thì phải nói tới Tước Vương, mà xinh đẹp nhất thì phải nói tới Địch Tu Tư ta, điều này Xà quân đại nhân có thể chứng minh, phu nhân không tin thì có thể hỏi hắn”. Đường như chưa từng bị người ta cự tuyệt thẳng thừng lại nhanh chóng như vậy, Địch Tu Tư có chút không cam lòng, cố gắng tìm một chút tự tôn.

Như Mặc đương nhiên là biết Địch Tu Tư chỉ nói giỡn, hắn không thực sự thích Bắc Dao Quang nhưng không ngờ nàng lại cự tuyệt nhanh như vậy, làm cho tự ái của Huyền Điệp vương tử nổi lên, vì vậy không khỏi bật cười ” Dao Quang, nói về xinh đẹp thì chẳng những trong tam giới mà cả thất giới cũng không ai sánh bằng Địch Tu Tư điện hạ đâu”

” Phu nhân, người nghe chưa? ta tuy rằng hiện tại mới trải qua giai đoạn thoái hóa thứ hai, nhưng chỉ cần năm trăm nữa, ta lại có được hình người một lần nữa, đến lúc đó phu nhân nhất định sẽ giật mình kinh ngạc vì sự xinh đẹp của ta. Ta so với Xà quân đại nhân còn đẹp hơn nhiều, chẳng lẽ phu nhân không động tâm chút nào sao?”

Địch Tu Tư kiêu ngạo tự đắc rung rung đôi cánh, mặc dù không phải hình người nhưng nó vẫn muốn bày ra tư tha cao nhâ mà xinh đẹp, Bắc Dao Quang cảm thấy trên đầu có một trận gió thổi qua, đàn bướm cũng rung rung đôi cánh của mình, tạo thành âm thanh vang dội vào tai của Bắc Dao Quang.

” Vương tử điện hạ, người hiểu lầm! Ta cũng không phải bởi vì tướng mạo mới lựa chọn Như Mặc. Người dù bộ dáng đẹp hơn ngàn vạn lần, ta nghĩ ta cũng sẽ không thích người”, Bắc Dao Quang cố sức nói lớn

tiếng, để âm thanh của nàng không bị tiếng vỗ cánh của đàn bướm lấn át.

Như Mặc nghe vậy, ôn nhu nở nụ cười, Dịch Tu Tư lại phiền não vỗ vỗ đôi cánh, làm cho đàn bướm ở bên trên cũng lập tức hoạt động theo " vì cái gì?". Hắn vẫn không hiểu vì sao mình lại thau, tuy rằng hắn cũng không thực sự thích Bắc Dao Quang nhưng hắn không nghĩ một vương tử cao quý lại xinh đẹp như hắn thế nhưng có ngày lại bị một nữ tử nhân loại cự tuyệt, hắn nhất định phải biết nguyên nhân.

" Nguyên nhân thực rõ ràng không phải sao? Vương tử diện hạ, mời người ngẩng đầu lên, sẽ thấy liền". Bắc Dao Quang thực sự không muốn nói rõ nguyên nhân với hắn, khó trách người ta luôn dùng từ " ong bướm lả lơi" để miêu tả những kẻ hoa tâm lại không an phận. Một mình hắn lại làm cho cả ngàn con bướm khác đi theo mình, nghĩ lại thấy rất khủng bố, mặc dù không phải ý của hắn nhưng có nữ nhân nào lại muốn phò thác chung thân đại sự của mình ột kẻ như vậy?

Như Mặc rút cuộc nhìn không được cười lên tiếng," Dao Quang, ta thật sự đồng ý với người, nhưng dù sao đây cũng là thiên tính của loài bướm, không có khả năng thay đổi, cho nên người nói Dịch Tu Tư diện hạ như vậy cũng có chút oan uổng cho hắn"

" Xà quân đại nhân, ta cảm thấy hình như người không phải giúp ta giải thích mà ngược lại là đang chê cười ta?". Ngờ ngơ của Dịch Tu Tư không vui lại ảo não, hắn cho rằng có nhiều người vây quanh thì chứng tỏ hắn xinh đẹp và là duy nhất, không ngờ hắn vì vậy mà bị cự tuyệt, đừng nói Bắc Dao Quang là nữ nhân của Như Mặc, cho dù là nữ nhân hắn thích, hắn cũng sẽ không để nàng kiêu ngạo như vậy.

" Thật cao hứng, Dịch Tu Tư diện hạ, làm cho người hiểu như vậy, nhưng ta sẽ không vì thế mà giải thích, ta tuyệt đối đồng ý quan điểm với thê tử ta". Như Mặc nhìn Bắc Dao Quang, ôn nhu nói.

" Xà quân đại nhân, đây không phải là phong cách của người a, cũng không uổng công ta vội tự mình đến đây dẫn đường cho các người". Dịch Tu Tư cũng mang theo ý trêu chọc, nói " phu nhân, người có biết Xà quân đại nhân có điểm gì tối ưu nhất không?"

" Như Mặc? Là cái gì?" Xinh đẹp nhất, cao quý hay là mị lực đều đã có người đứng đầu, vậy Như Mặc của nàng có gì? Nàng thực sự rất hiếu kỳ.

" Dao Quang, đây chẳng qua là do một nhóm tán tiên trong lúc rảnh rỗi không có gì làm, nhằm chán nên mới có cuộc bình chọn như thế, không đáng tin". Như Mặc cố xóa bỏ sự tò mò của Bắc Dao Quang nhưng chỉ làm cho nàng càng hiếu kỳ nhiều hơn " Như Mặc, nếu thực sự là cuộc bình chọn nhằm chán, như vậy kết quả của Dịch Tu Tư diện hạ cũng là hữu danh vô thực sao? Dịch Tu Tư diện hạ đồng ý với kết luận này không?"

" Nga, phu nhân xinh đẹp, ta đương nhiên là không đồng ý, đại diện tam giới đứng ra bình chọn sao lại là kết quả không đáng tin cậy? chỉ có điều, Xà quân đại nhân đứng đầu cái không hay lắm mà thôi". Dịch Tu Tư nói xong, đã vỗ cánh bay lên cao, mà đúng lúc đó Như Mặc cũng nắm chặt tay của hắn lại, nói cách khác chỉ cần Dịch Tu Tư chậm dù chỉ một phần ngàn giây thì cũng bị bàn tay của Như Mặc ép lấy, đặc ý cười vang " Xà quân đại nhân, người đừng thẹn quá hóa giận, giận cũng đừng trút vào ta chứ. Ta cũng đâu có nói cho phu nhân người biết người đứng đầu cái gì?"

" Dịch Tu Tư, ta làm sao lại tìm người trút giận được chứ? Ta chỉ cảm thấy đối bụng, muốn ăn một con bướm biết nói mà thôi". Như Mặc tao nhã đáp, tay cũng nắm lấy tay Bắc Dao Quang đi về phía trước, theo bước chân của họ, đàn bướm trên đỉnh đầu cũng di chuyển theo.

" Xà quân đại nhân, tiên yêu hai giới ai chẳng biết Xà quân đại nhân đã hơn sáu ngàn năm rồi không ăn sinh vật sống a, hiện tại ngoại trừ tiên lộ quỳnh châu thì ngay cả nước cũng không uống một giọt, làm sao lại có thể đối bụng, hơn nữa ăn ta cũng đâu đủ người nhét kê răng?". Tiếng cười đắc ý, bướng bỉnh và không chút kiêng nể từ trên cao truyền xuống, làm cho người ta tức đến nghiến răng nhưng cũng không khỏi thấy tiếng cười đó đáng yêu, làm cho Bắc Dao Quang cũng nhìn không được mà bật cười.

Nhưng Như Mặc cũng không phải dễ chọc " đúng vậy, nhưng lấy đạo hạnh của người cũng đã nhìn ra thê tử ta đang mang thai bảo bối, qua mấy tháng nữa là sẽ được sinh ra, ta đúng là không ăn sinh vật sống nhưng xà tử sơ sinh thì lại khác, linh tinh yêu khí cùng với yêu khí huyền diệu là tốt nhất đối với hắn, có lẽ ta nên đem người làm lương khô để dành cho bảo bối của ta, người nói phải không, Dịch Tu Tư diện hạ?"

” Được rồi! Được rồi! Ta nhận sai! Xà quân đại nhân, xem ra ta phải sửa đổi tật xấu nếu không muốn làm thức ăn cho bảo bối của ngươi”. Như vậy là trong trận đấu võ mồm lần này, Địch Tu Tư đã bị thua, Bắc Dao Quang hưng phấn khen ” Như Mặc, thật hay, nhưng thật đáng tiếc ta không biết ngươi được xếp đứng đầu cái gì, tuy nhiên cũng không sao, mặc kệ ngươi có danh hiệu gì, ta cũng cảm thấy ngươi là tốt nhất”

” Địch Tu Tư, khi trời sáng, ta muốn cùng Dao Quang bái thiên địa kết làm phu thê, mời ngươi làm chứng cho chúng ta”. Như Mặc nắm chặt tay Bắc Dao Quang, không nói gì, chỉ nói với Địch Tu Tư.

“Đây thật sự là vinh hạnh của ta. Có muốn ta mời Hồ Vương Thanh Liên cùng Tước Vương Vân Thư đến không? dù sao mấy ngàn năm trước chúng ta cũng luôn tụ tập với nhau. Người từ bỏ việc tu tiên, vĩnh viễn ở lại phàm trần, bây giờ lại cùng một nhân loại dính ước, là bằng hữu của ngươi, ta cảm thấy nên báo cho bọn họ biết một tiếng, ngươi cảm thấy thế nào?”. Địch Tu Tư thận trọng dừng lại trong không trung, chân thành chúc phúc ” hơn nữa Thanh Liên đã trải qua thiên kiếp thành công, không bao lâu nữa có thể đứng vào hàng tiên ban, vừa lúc nói hấn mang hỏa hồ thánh châu tới, khi đứa nhỏ được sinh ra an toàn cũng có cơ hội nhiều hơn, dù sao ta và ngươi cũng đã biết tới uy lực của Thiên Lô, chuẩn bị chu đáo để giảm bớt nguy hiểm, ngươi nghĩ sao?”

” Nếu làm cho Thanh Liên biết, ngươi đã sớm dòm ngón Hỏa Hồ Thánh Châu của hấn, tuy rằng hấn không ăn ngươi thì tam muội chân hỏa của hấn cũng đủ nướng chín ngươi”

Như Mặc trả lời như vậy nghĩa là đã đồng ý với đề nghị của Địch Tu Tư, Bắc Dao Quang cũng không xen vào, bây giờ nàng đã nhìn thấy một huyền diệu vương tử, chút nữa còn được gặp hỏa hồ tinh có mị lực cao nhất cùng với tước vương cao quý nhất, nàng liền kích động không thôi, chỉ mong bọn họ không giống Địch Tu Tư, biến thành hình người mới tốt.

” Xà quân đại nhân, ta xem ngươi vẫn nên để ý phu nhân xinh đẹp của ngươi một chút, cho tới nay, ta còn chưa thấy một sinh vật giống cái nào chống đỡ được mị lực của Thanh Liên đâu”. Địch Tu Tư lại cười chế nhạo, hoàn toàn không để ý tới cảnh cáo của Như Mặc lúc này, ngay cả Như Mặc vô tình nhất cũng không hại hấn, huống chi là Thanh Liên tính tình rất tốt kia.

” Trừ bỏ Như Mặc, ta cũng không để ý tới ai”. Bắc Dao Quang trừng mắt nhìn con bướm kia một cái, làm sao hấn dám nghi ngờ tình cảm của nàng dành cho Như Mặc chứ?

” Ha ha! Phu nhân quả nhiên là người thú vị a, nếu không còn gì để nói, ta sẽ phái người đưa tin cho Thanh Liên và Vân Thư, nếu không sợ sẽ cản không nổi”. Địch Tu Tư lại cười to.

Như Mặc hơi gật gật đầu, ” Vất vả!”

Vừa mới nói xong, đàn bướm đã chia làm hai nhóm, mỗi đàn có ước chừng mấy trăm con chia làm hai hướng mà bay đi, vài giây sau đã không còn thấy bóng dáng của chúng, giống như Như Mặc chưa từng gọi chúng đến.

Lúc này Như Mặc đã đưa Bắc Dao Quang đi vào một ngọn núi, hấn hơi có chút hoang mang, sau đó mới khẳng định dừng lại trước một ngọn núi nho nhỏ, trầm tư không lên tiếng.

” Như Mặc, làm sao vậy?” Bắc Dao Quang thấy thế có chút lo lắng hỏi.

” Nơi này hấn là cái sơn động, chứ không phải là một đồng đất như vậy”. Bộ dáng Như Mặc ảo não như một đứa nhỏ làm Bắc Dao Quang không khỏi bật cười ” Như Mặc, đứa ngốc a, uống công người sống lâu như vậy chẳng lẽ không hiểu câu vật đổi sao dời, năm trăm năm biến hóa nương đâu sao, ngươi đã rời khỏi nơi này rất lâu, mọi thứ thay đổi cũng là bình thường a. Ngươi nên cảm thấy may mắn là cả dãy núi này, sơn cốc này cũng không có vì thời gian trôi qua mà biết mất hoàn toàn a. Có lẽ nơi này không hoàn toàn giống như trước khi ngươi rời đi, nhưng cảm giác quen thuộc sẽ không thay đổi, không phải cảm giác trong tâm đã chỉ dẫn ngươi quay về nơi này sao? cho nên là sơn động hay là đồng đất thì có quan trọng gì đâu?”

” Dao Quang, ngươi nói rất đúng! Kỳ thật muốn biết có phải là quê hương của ta hay không cũng rất dễ, chỉ cần dời đồng đất này đi, ta tin chắc sơn động kia vẫn còn tồn tại”

” Vân vân, Như Mặc, có một chút chuyện ngươi nên học cách mà thay đổi”, Bắc Dao Quang lập tức nắm chặt hai tay hấn, nhìn hấn.

Như Mặc thấy nàng như vậy, ngạc nhiên nhìn nàng ” là cái gì?”

” Như Mặc, người hiện tại là con người, cho nên người nên như con người, dùng mắt mà hình dung sự vật, không thể đem cả rừng đào nói là vài cây, không thể đem một hồ nước lớn nói thành cái ao nhỏ, càng không thể đem ngọn núi trước mặt này nói là một đồng đất nhỏ, ok?”. Bắc Dao Quang vừa mới nói xong đã nghe tiếng cười to của Dịch Tu Tư ” ha ha, Xà quân đại nhân, phu nhân của người nói rất đúng. Thật sự là cười chết ta, ta đã mấy ngàn năm qua không có vui vẻ như vậy, thật cao hứng vì các người đã trở về”

Như Mặc hơi hơi lúng túng nở nụ cười, lát sau đã khôi phục thần sắc tự nhiên, nói ” tuân mệnh, nương tử của ta”

61. Chương 61: Thiên Địa Ngũ Bảo

Khi đám mây bảy màu ôm lấy liễn xe xinh đẹp từ trên trời giáng xuống, Như Mặc đang cùng Bắc Dao Quang với sự kiên trì của Dịch Tu Tư đang mặc hỉ phục mà không biết hẳn tìm được ở đâu. Nhất là trên Bắc Dao Quang cảm rất nhiều đồ trang sức cùng bảo thạch xinh đẹp mà nàng chưa từng thấy qua, làm mái tóc mây của nàng trở nên xinh đẹp không sao tả xiết. Ở giữa hai hàng chân mây lại điểm một con bướm nhỏ nhỏ, làm cho ngũ quan vốn ôn nhu của nàng càng thêm xinh đẹp.

Như Mặc cũng mặc bộ hỉ phục tầng tầng lớp lớp của chú rể, mái tóc chỉ dùng một sợi dây màu đỏ buộc lại, bên hông đeo một ngọc bội thanh lịch tao nhã. Như Mặc mỉm cười nhìn Dịch Tu Tư đang rất đắc ý, cảm thấy hẳn là có ý đồ gì đó, hẳn làm sao biết chú rể nhân gian phải mặc hỉ phục phức tạp lại nặng nề như vậy?

” Xà quân đại nhân, người hôm nay làm cho ta có cảm giác thật mới mẻ a. Chúc mừng người rút cuộc cũng rời khỏi cuộc sống tu hành buồn tẻ, tiến vào thế giới mới đầy náo nhiệt”. Cổ xe dừng lại ở một vách đá cách đó không xa, đám mây bảy màu lưu luyến bên cổ xe một lúc mới rời đi.

Thanh âm từ trong cổ xe truyền ra làm cho người nghe có cảm giác thoải mái nói không nên lời, cho dù là lời nói có ý trêu chọc thì xuất phát từ miệng hẳn tựa hồ đều mang theo một mị lực không chống đỡ được cùng phong tình vô tận, làm cho người ta nhìn không được mà muốn nghe ngày càng nhiều, tâm tư cũng xao động. Cái gọi là nghe giọng có thể đoán được người, Bắc Dao Quang nghe âm thanh này thì đoán người lên tiếng chính Thanh Liên vương của Hỏa Hồ tộc, hẳn là không lập tức nhìn thấy bộ dạng của hẳn ra sao.

” Thanh Liên vương đại giá quang lâm, Như Mặc cảm thấy thực vinh hạnh, Vân Thư điện hạ hẳn là cùng đi”. Như Mặc đứng dậy, mỉm cười chào đón.

Bắc Dao Quang lúc này đã chậm rãi đi đến bên cạnh Như Mặc, có chút khấn trương nhìn cổ xe, nín thở chờ đợi.

”Nhận được truyền lời của Dịch Tu Tư điện hạ, chúng ta còn tưởng là hẳn nói giỡn nhưng lúc này nhìn thấy thì xem ra Xà Quân đại nhân đúng là đã quyết định như thế, làm cho ta không biết nên tiếc hay là nên cao hứng cho người, gần mười ngàn năm tu hành lại hủy hoại trong chốc lát, quyết tâm này của Xà Quân đại nhân thật khiến cho ta kính phục”. Một thanh âm khác cũng từ trong xe truyền ra, âm sắc như tiếng tiêu mà lại trầm thấp, cao quý bất phàm, người này không cần hỏi cũng biết, nhất định là Thập Tam Tước Vương Vân Thư.

Bắc Dao Quang nghe được những lời này cũng có chút áy náy nên cúi đầu xuống, Như Mặc liền nắm chặt lấy ta nàng, Bắc Dao Quang liền ngẩng lên nhìn về phía hẳn, ánh mắt Như Mặc nhìn nàng tràn đầy dứt khoát và kiên quyết ” Dao Quang, không cần phải áy náy. Đây là quyết định của ta, không có gì phải luyến tiếc. Giống như người không thích kết cục của Bạch xà nương tử, ta cũng vậy, nhân loại các người không phải thường nói ” thà làm uyên ương không làm tiên” sao?”

” Như Mặc, ta hiểu được!” bất an của Bắc Dao Quang đã được Như Mặc xóa bỏ, trên mặt tràn đầy tươi cười sung sướng.

” Thanh Liên vương, Vân Thư điện hạ, mời hai vị mau rời xe, nếu không sẽ trễ giờ lành của Xà Quân đại nhân thì không tốt a”. Địch Tu Tư vầu vầu đôi cánh xinh đẹp, lên tiếng.

” Địch Tu Tư điện hạ, giai đoạn thoái hóa thứ hai này của người dường như là quá dài, nhìn người như vậy thật có chút không quen”. Vẫn là Thanh Liên vương lên tiếng trước, cùng lúc đó cửa xe cũng đã mở ra, nửa ống tay áo màu xanh xuất hiện, để lộ một bàn tay trắng muốt, thon dài như ngọc, tiếp theo là một đôi giày trắng xuất hiện, Bắc Dao Quang rốt cuộc biết được cái gì gọi là ” sắc đẹp hại nước hại dân”, rốt cuộc cũng biết vì sao một Đắc Kỷ cũng có thể làm cho nhà Thương bị diệt vong. Quả thực hồ ly tinh là tối phong tình cùng kiều mỹ a.

Đôi mắt phượng dài hẹp, không cần mỉm cười cũng tràn đầy phong tình, da thịt như ngọc, đôi mắt trong suốt mà sáng lấp lánh như ngọc lưu ly thượng đẳng, trong lơ đãng cũng muốn mị hoặc toàn bộ chúng sinh, lông mi dày rậm làm ối biến hóa dù rất nhỏ cũng chứa sự hấp dẫn, đôi môi đỏ mọng được đặt trên một khuôn mặt trái xoan tinh xảo, làm cho tất cả ưu điểm của hắc đều được phát huy đến mức tối đa.

Phong tình cùng lực hấp dẫn của hắc không cố ý tạo thành mà là biểu lộ hoàn toàn tự nhiên, dáng người thon dài, mỗi bước đi của hắc làm cho tâm người ta không tự chủ được mà hoảng loạn. Bắc Dao Quang dùng hết lực tự chủ mới có thể kiềm chế được tiếng tán thưởng, cùng với Thanh Liên vương so sánh thì nàng cho rằng nữ nhân tự nhận là có mỹ lực bậc nhất cũng phải chào thua. Thanh Liên vương thật xứng với danh hiệu mỹ lực bậc nhất, Bắc Dao Quang tin tưởng không có ai siêu việt và hấp dẫn hơn hắc.

Nàng từng ghen tị phong tình của Trân Châu, nhưng đúng là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, Trân Châu so sánh với Thanh Liên vương thì ngay một ngón út cũng không bằng, mà nàng lại càng không thể so sánh bằng, khó trách người như vậy phải tu thành tiên, nếu hắc mà lưu lại nhân gian thì không biết sẽ làm điên đảo tâm hồn của biết bao người, chính nàng nếu không phải đã có Như Mặc, có lẽ chỉ liếc mắt một cái cũng sẽ mê đắm hắc.

” Thanh Liên vương, thật sự là người chỉ nên ở Hỏa Hồ Ly tiên cung của người, người vừa tới đây đã gây tạo ương cho người khác, ta dù đã nhìn thấy người vô số lần nhưng vẫn nhịn không được mà tìm đập nhanh, người có biết trước khi người thành tiên thì phải trải qua khảo nghiệm là tình kiếp không?”. Địch Tu Tư thấp giọng oán giận.

” Địch Tu Tư Điện hạ, so với Thanh Liên vương, lực sát thương của người cũng đâu có kém, cho nên lời nói của người lúc này gây ra hiềm nghi không?”. Thanh âm vừa vang lên, bên cạnh Thanh Liên vương đã xuất hiện một nam tử cao to, khí chất cao quý.

So với Thanh Liên vương tối mị hoặc thì Thập Tam Tước Vương Vân Thư lại bất đồng, khuôn mặt vân đạm bàn thanh (Chỗ này đuôi nè), đôi mày thanh thoát thể hiện khí chất cao quý, gờ thay nhấc chân đều thấy tao nhã, cho dù ai muốn bắt chước cũng không thể làm được như hắc, đó là sự cao quý bẩm sinh lại không thể với tới. Bắc Dao Quang nhìn hắc, lại nín thở lần nữa.

” Vân Thư điện hạ, một ngàn năm không gặp, Vân Thư vẫn làm cho người ta chỉ dám từ xa ngắm nhìn a”. Địch Tu Tư cũng trả đũa một câu, không có thanh âm đáp lại, đối với người như Vân Thư, dường như mọi tranh luận đều tự động biến mất, bằng không thì chính là khinh nhờn hắc.

“Đây là thê tử nhân loại Bắc Dao Quang của ta, còn vị này là Thanh Liên vương cao quý nhất Hỏa Hồ tộc, còn kia là Thập Tam Tước Vương cao quý, tao nhã nhất của Khổng Tước tộc – Vân Thư điện hạ”. Như Mặc nắm tay Bắc Dao Quang tiến lên phía trước giới thiệu cho hai bên làm quen.

” Dao Quang gặp qua Thanh Liên vương, gặp qua Vân Thư điện hạ!” Bắc Dao Quang có chút bối rối thì lễ, nàng hiện tại có cảm giác mình như cô bé Lọ Lem, lại thấy mình rất may mắn, dường như nam nhân ưu tú nhất trong thiên hạ đều đang tập trung quanh nàng, làm cho nàng cảm giác như mình đang ở trong mộng, lo lắng mình nếu có hành động gì đó không phải thì sẽ làm giấc mộng đẹp này vỡ tan.

” Thực vinh hạnh được làm quen với người, phu nhân xinh đẹp, chúc người và Xà Quân đại nhân hạnh phúc”. Vân Thư mỉm cười, hơi cúi người một chút, sau đó lấy trong tay áo một cái hộp nhỏ đưa tới “ đây là chút lễ vật ta tặng cho các người làm quà đám cưới, hi vọng người sẽ thích”

Bắc Dao Quang nhìn thoáng qua Như Mặc, thấy hắc mỉm cười gật đầu, mới vội vàng thụ sủng nhược kinh tiếp nhận “ cảm ơn Vân Thư điện hạ, ta có thể mở ra không?”

”Đương nhiên! Thỉnh!” mỗi động tác nhỏ của Vân Thư cũng chứa đựng khí chất cao quý của quý tộc bậc nhất mà vẫn không kém phần tao nhã, Bắc Dao Quang nhẹ nhàng mở cái hộp ra thì thấy là một vòng trang sức được tạo thành từ bảo thạch có bảy màu khác nhau, mỗi khối bảo thạch đều được rất tinh xảo lại mang hình thù khác nhau, phát ra ánh sáng làm cho Bắc Dao Quang không dám nhìn gần, có chút thấy chói mắt, tin tưởng sẽ không tìm được cái thứ hai giống như vậy, thực sự là xinh đẹp đến bất khả tư nghị.

”Thật khá! Vân Thư diện hạ, thật sự rất xinh đẹp lại quý giá”. Bắc Dao Quang vất vả lắm mới hồi phục được tinh thần, chân thành cảm tạ.

Trong mắt Bắc Dao Quang thì đó chẳng qua là một vòng cổ xinh đẹp tuyệt trần mà thôi, nhưng đối với Như Mặc và những người khác thì không đơn giản như thế, nhất là Dịch Tu Tư nghe Bắc Dao Quang tán thưởng, cũng nhìn không được mà kêu lên “Vân Thư diện hạ, ta thực sự rất ghen tỵ với Xà Quân đại nhân, thật hi vọng sau này ta thành thân, người cũng sẽ tặng cho ta một lễ vật độc nhất vô nhị như thế”

”Vân Thư diện hạ, lễ vật của người thực sự rất trân quý. Đa tạ. Như Mặc sẽ không khách khí với người”. Như Mặc cũng cố gắng đè nén sự kích động, tươi cười cảm tạ.

”Thứ này đối ta cũng không có tác dụng gì, đối tiểu hài tử mà nói lại là bùa hộ mệnh không tồi, cho tiểu tử đáng yêu tương lai kia, coi như là lễ vật của thúc thúc ta tặng nàng a”. Vân Thư khiêm tốn.

“Như Mặc, cái này có tác dụng gì ta không biết sao?”. Bắc Dao Quang lại lâm vào ngu ngốc, không biết cái vòng cổ đơn giản này lại có ẩn chứa huyền cơ gì.

”Phu nhân, đây là Khổng Tước thạch bảy màu mà mười hai đời tước vương trước đây của Khổng Tước tộc dùng một vạn năm tâm huyết mới tạo thành, đến tay Vân Thư cũng đã trải qua hơn ba ngàn năm, xem như là vật chí bảo của Khổng Tước tộc, người thấy nó cũng như thấy Tước Vương, có thể sai khiến toàn bộ Khổng Tước tộc làm việc, người nói xem có trân quý không?”. Dịch Tu Tư ngửa mặt nhìn đầy hâm mộ.

Bắc Dao Quang ghen ghét nhìn trân trối, vội vàng nói:”Vân Thư diện hạ, này, lễ vật này rất trân quý, ta...”

”Phu nhân, người đừng bận tâm, chỉ là một lễ vật nhỏ cho tiểu bảo bảo, cũng là có duyên với chúng ta, ta sau này sẽ gặp một kiếp nạn, mà kiếp nạn này lại có quan hệ trọng đại với bảo bối trong bụng người. Có lẽ đến một lúc nào đó, ta còn phải nhờ phu nhân cùng Xà Quân đại nhân giúp đỡ, lúc đó rất mong nhận được sự hỗ trợ của người a. Cho nên chút lễ vật này coi như là lễ vật tạ ơn”. Vân Thư thần nhiên nói, Bắc Dao Quang lại không thể tin được Tước Vương cao quý như vậy sẽ có lúc cần một nhân loại bình thường như nàng hỗ trợ, chỉ nghĩ là hấn khách khí, muốn mình phải nhận mà thôi “Vân Thư diện hạ nói như thế, Dao Quang chỉ biết hổ thẹn mà nhận”

”Vân Thư diện hạ, ngài vừa ra tay thì đã là lễ vật trân quý như vậy, ta cũng không thể keo kiệt được rồi, Hỏa Hồ tộc chúng ta chẳng có bảo bối gì quý giá, chỉ có thần châu hộ thể ngưng tụ mấy ngàn công lực của ta là đáng nói một chút, Xà Quân đại nhân cùng phu nhân xin hãy nể mặt nhận lấy”. Thanh Liên vương lúc này mới lấy từ trong tay áo ra một cái hộp tinh xảo không kém, lần này Bắc Dao Quang biết chắc là vật trân quý vì tối qua nàng đã nghe Dịch Tu Tư và Như Mặc nói về Hỏa Hồ Thánh Châu, có nó cũng như tượng trưng ệnh lệnh của Thanh Liên vương, chắc chắn thần châu hộ thể mà hấn nói là Hỏa Hồ Thánh Châu rồi.

”Trời ạ, Thanh Liên vương, Vân Thư diện hạ, hai người các người làm vậy khác nào hăm hại ta, thật sự là quá đáng”. Dịch Tu Tư thấy Thanh Liên vương lấy cái hộp ra lập tức kêu la om sòm, hấn hôm qua đúng là có nói Như Mặc nên đòi Hỏa Hồ Thánh Châu của Thanh Liên vương làm quà mừng cưới nhưng không ngờ cả Vân Thư cũng đem vòng cổ Khổng Tước Thạch Thất Sắc làm quà tặng, như thế rất tốt, thiên địa ngũ bảo, Như Mặc đã có ba cái, huyền điệp tộc của hấn cũng không thể keo kiệt, cũng không thể thua kém nửa phần, sớm biết như vậy, ngày hôm qua hấn không nên đề nghị mời bọn Thanh Liên cùng Vân Thư đến tham dự, bây giờ thì hay rồi, hấn phải đưa ra bảo bối hộ thể, mà thiếu nó thì giai đoạn thoái hóa của hấn hiển nhiên là phải kéo dài thêm mấy trăm năm nữa a.

”Ha ha! Dịch Tu Tư diện hạ sao có thể nói như vậy, không phải người đã sớm nhớ mong Hỏa Hồ Thánh Châu của ta sao? hiện giờ ta chủ động tặng đi, không phải là hợp với ý của người sao?”. Thanh Liên vương không cười đã thấy phong tình vạn chủng mười phần, nở nụ cười lại như muốn mỉa mai hoặc toàn bộ chúng sinh,

bất quá lúc này Dịch Tu Tư rốt cuộc cũng không giỡn nữa, đôi cánh xoay vài vòng trong không trung, chỉ thấy từ miệng hắn rớt ra một viên ngọc châu trong suốt như kim cương, hạt châu chậm rãi rơi xuống trước mặt Bắc Dao Quang, làm nàng nhin không được mà vươn mà bàn tay tiếp lấy.

” Phu nhân, đây là lễ vật nho nhỏ của Huyền Hồ Điệp chúng ta, xin người cùng Xà Quân đại nhân nhận lấy”. Dịch Tu Tư ngẩng khí có chút luyến tiếc.

Bắc Dao Quang lần này đã mở mang kiến thức, nàng biết mỗi một đồ vật nàng được tặng đều là vật chí bảo trong trời đất, cảm thấy kinh sợ lại có chút bất an.

“Ba vị điện hạ tặng vật quý hỗ trợ, Như Mặc không dám chối từ, từ hôm nay Như Mặc thiếu các vị một cái nhân tình, bất cứ lúc nào, các vị có gì cần đến Như Mặc xin cứ lên tiếng”. Như Mặc hành đại lễ đáp tạ.

Ba món đồ này, mỗi vật đều có ý nghĩa trọng yếu với tính mạng của bọn họ, bọn họ đưa tặng không chỉ là lễ vật mừng cưới mà còn là toàn bộ tín nhiệm và quyền lợi. Điều này trong suốt những năm tháng dài đằng đẳng của cuộc đời mình, Như Mặc chưa từng chân chính cảm nhận qua, bởi vì xà tộc của hắn từ trước đến nay luôn không tin tưởng ai ngoài bản thân, càng đừng nói tới kẻ khác giống loài, mà bọn Thanh Liên lại dám đem vật tượng trưng cho quyền lực và lợi ích của bọn họ cho hắn, hắn làm sao mà không cảm động cho được.

” Chúng ta vốn là bằng hữu từ lâu, chỉ là Như Mặc đại nhân vẫn luôn thanh tâm quả dục, không ham muốn, tâm lại trong sáng làm cho người ta không thể tiếp cận, hiện tại đã có kỳ tích làm người thay đổi, ta đã sắp sửa thành tiên, Hỏa Hồ Thánh Châu này cũng không còn tác dụng lớn đối với ta nhưng lại giúp được cho xà tử có thể chống lại Thiên Lô, khi nghe tin truyền của Dịch Tu Tư điện hạ là đã nghĩ sẽ đem cái này tặng cho người, thật không ngờ Vân Thư điện hạ cũng đem tặng cái kia. Như vậy trong thiên địa ngũ bảo thì đã có Hỏa Hồ Thánh Châu của ta, Thất Sắc Khổng Tước Thạch của Vân Thư điện hạ, Huyền Điệp Linh Ngọc của Dịch Tu Tư điện hạ, hơn nữa người còn có Mặc Nhiệm Nội Đan của mình là bảo vật thứ tư, như vậy tiểu bảo bối của người nếu có gặp Thiên Lô cũng không có gì nguy hiểm, người cùng phu nhân của người có thể an tâm. Tuy nhiên người cần phải đề phòng Tuyết Ưng vương của Tuyết Ưng tộc, bộ tộc bọn họ vốn là thiên địch của người, bất quá dựa vào đạo hạnh và pháp lực hiện nay của người, Tuyết Ưng vương cũng không đáng ngại, đến thời điểm cần thiết thì nên sử dụng mấy vật này mới tốt.”

” Thanh Liên vương, xin yên tâm! Hiện tại Như Mặc đã không phải là Như Mặc trong quá khứ, được cái vị ưu ái quan tâm, Như Mặc xin ghi lòng tạc dạ, sau khi xà tử sinh ra, mời các vị bớt chút thời gian mà đến thăm”

” Xà quân đại nhân yên tâm, nhận lễ của chúng ta thì cũng coi như là con của chúng ta, bảo bối sinh ra sao lại không đến thăm? Đã không còn sớm, không dám làm chậm trễ nữa, Xà quân đại nhân cùng phu nhân mau bái thiên địa”

” Đúng là! Núi này mặc dù linh khí rất cao nhưng cũng không thể che dấu hết linh lực của chúng ta, ở lâu e rằng sẽ nảy sinh phiền toái, các người nhanh chóng tận dụng thời gian đi”. Dịch Tu Tư cũng vội lên tiếng, phải biết rằng linh lực quá mức cường thịnh sẽ dễ dàng trở thành mơ ước của nhóm yêu tinh, một mình Như Mặc ở đây còn có thể vô sự nhưng bây giờ có thêm Thanh Liên vương, Vân Thư điện hạ cùng hắn nữa thì không ổn chút nào, mây xanh trên bầu trời đã ẩn chứa một cảm giác bất an, cho nên đúng là phải tranh thủ thời gian.

Như Mặc nắm tay Bắc Dao Quang cùng quỳ xuống đất, nhìn trời đất mà cất lời thề nguyện ” Xà tộc Mặc Nhiệm Như Mặc hôm nay nguyện cưới nữ tử nhân loại Bắc Dao Quang làm thê tử, nguyện đồng sinh đồng tử, cả đời bên nhau, không xa không rời, xin trời đất làm chứng”

Bắc Dao Quang nghe hắn thốt lời thề ước, nước mắt bỗng chốc tràn mi, nhìn vào mắt hắn cũng cất lời thề ” phạm nhân nữ tử Bắc Dao Quang nguyện ý gả cho xà tộc Như Mặc, hai bên tâm đầu ý hợp, nguyện sống chết bên nhau, không xa không rời, xin trời đất làm chứng”

” Hỏa Hồ tộc Thanh Liên tự nguyện làm chứng!” Thanh Liên vương lên tiếng đầu tiên.

” Khổng Tước tộc Vân Thư cũng nguyện chỉ chứng kiến!” Thập Tam Tước vương Vân Thư cũng tiếp lời

” Huyền Điệp tộc Dịch Tu Tư nguyện chỉ chứng kiến!” Huyền Điệp vương tử Dịch Tu Tư cũng cất lời.

Như Mặc cùng Bắc Dao Quang đồng thời bái lạy, trán hạ sát đất để bày tỏ thành ý, hi vọng được trời đất chúc phúc.

Nhưng mà khi bọn hắn ngẩng đầu, trong không trung lại vang lên một tiếng sấm thật lớn, làm cho tất cả đều cả kinh, sắc mặt đại biến, nhất là Như Mặc, thần sắc nghiêm túc hơn hẳn, xà tử còn chưa sinh ra, Thiên Lô đã tìm tới sao?

Bắc Dao Quang mấy ngày này luôn nghe nói tới hai chữ Thiên Lô, bây giờ lại thấy tiếng sấm thật lớn xuất hiện, nghĩ rằng trên trời cũng không đồng ý cho bọn họ thành thân, vội vàng ôm chặt cánh tay của Như Mặc, nhìn bầu trời xanh mà la to ” ta sẽ gả cho Như Mặc, ta đã chọn hắn, ta nhất định phải gả cho hắn, người có nghe thấy không?”. Cho dù ông trời có muốn ngăn cản, nàng cũng sẽ nghịch ý, tóm lại, Bắc Dao Quang nàng dù chết cũng sẽ chết dưới danh phận là thê tử của Như Mặc.

” Dao Quang, đừng sợ, không ai có thể tách chúng ta ra”. Như Mặc ôm nàng đứng lên, thấp giọng an ủi, cũng không qua lo lắng, chuyện phải tới sẽ tới, lo lắng cũng vô dụng, huấn chi bọn Thanh Liên vương đều ở đây, Thiên Lô cho dù đánh xuống cũng không hại được hắn, nhưng Bắc Dao Quang bị dọa làm cho trong lòng hắn cũng thấy khó chịu.

Cả đám lại chờ đợi tiếng sấm thứ hai nhưng vẫn không thấy đâu, cũng không thấy Thiên Lô xuất hiện, làm cho bọn họ nhìn nhau khó hiểu, không biết chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ là Thiên Lô thực sự sợ sự uy hiếp của Bắc Dao Quang?

Một lát sau, Thanh Liên vương lên tiếng ” Xà quân đại nhân, xem ra là chúng ta đã hiểu lầm ý tứ của ông trời, tiếng sấm kia có lẽ không phải là lời cảnh cáo mà là lời chúc phúc và ngầm đồng ý, nên nhớ là nếu Thiên Lô muốn trừng phạt tội nghiệt thì chưa bao giờ bỏ qua, nhưng lúc này chỉ nghe tiếng sấm mà không thấy sét”

“Đây quả là chuyện kỳ lạ, Xà quân đại nhân dù có gần một vạn năm đạo hạnh, nhưng dù sao cũng chưa đắc đạo thành tiên, chưa bỏ được yêu thân lại cùng nữ tử nhân loại thành thân, coi như là phạm trọng tội, trên trời mắt nhắm mắt mở cho qua đã là thiên ân to lớn, hiện tại còn dùng tiếng sấm để chúc mừng, là chuyện xưa nay chưa từng thấy. Xà Quân đại nhân, phu nhân, ta lúc này thật ghen tỵ với các người”. Dịch Tu Tư cũng hưng phấn tiếp lời.

Vân Thư vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn ” Xà Quân đại nhân, phu nhân, ta nghĩ các người cần phải lạy lại một lạy thứ nhất, tạ ơn trời đất đã thành toàn”

Như Mặc gật gật đầu, Bắc Dao Quang cùng Như Mặc một lần nữa quỳ xuống, khẩn lạy ” Như Mặc, Dao Quang tạ ơn trời đất thành toàn”

Lúc này, trên trời, Phúc Thọ Tinh Công và Thái Bạch Tinh Quân cũng đồng thời vỗ ngực thở dài nhẹ nhõm ” thực là, người có biết tiếng sấm kia thiếu chút nữa đã đem chuyện tốt thành chuyện xấu, cũng may cuối cùng Hỏa Hồ Ly kia cũng tìm được cách giải vây, nếu không mọi chuyện phức tạp hơn thì không biết đến khi nào các vị tinh quân mới trở về vị trí cũ?”

“Tinh Công nói đúng, là tiểu tiên lỗ mãng, xem ra đây tơ hồng đã thực sự buộc chặt bọn họ”, Thái Bạch Tinh Quân gật đầu nhận sai, cũng đồng thời nở nụ cười.

” Tán nhân khi nào làm cho dây tơ hồng của bọn hắn quấn lại với nhau? Như Mặc vốn là yêu làm sao lại có nguyên thần nê ngẫu?” Phúc Thọ Tinh Công nghe vậy rất tò mò.

“Tinh Công có chuyện chưa rõ, Như Mặc kai đã tu hành gần một vạn năm, một lòng thành kính không thôi, ý chí kiên định, Dao Trì Vương Mẫu đã tính toán đợi sau khi hắn đắc đạo thành tiên sẽ thu hắn làm môn hạ của Dao Trì, cho nên đã sớm dặn Nguyệt Lão chế tác nguyên thần nê ngẫu, chuyện này xảy ra từ hai ngàn năm trước, mà lúc này Nguyệt Lão cũng bị đẩy xuống trần gian, tiểu tiên sợ việc này làm ảnh hưởng kế hoạch cho nên ngày ấy sau khi từ biệt với Tinh Công đã đến miếu Nguyệt Lão, dùng dây tơ hồng buộc chặt nguyên thần nê ngẫu của hai người bọn họ. Cho nên kể từ ngày đó, bọn họ dù thế nào cũng sẽ kết thành vợ chồng, mà hiện tại bọn họ lại tự nguyện muốn thiên địa chứng giám cho bọn họ thành thân, chứng tỏ dây tơ hồng đã có hiệu lực.

Thái Bạch Tin Quân về mặt tự đắc, mà Phúc Thọ Tinh Công nghe xong cũng nở nụ cười hài lòng ” Tán Nhân, việc này thật tốt, hiện tại chúng ta nên nắm giữ cơ hội để đưa các vị tinh quân trở về”

” Đúng là! Đúng là!”

Hai vị thần tiên đắc ý tươi cười, rốt cuộc là không biết ai tính kế ai, ai thành công ai thất bại, còn chưa biết a.

62. Chương 62: Dự Kiến Bên Trong

” Nhị ca, người rốt cục tỉnh? Cảm giác như thế nào?” Hôn mê một đêm, sáng hôm sau thì Tư Đồ Huyền cũng đã tỉnh lại, Tư Đồ Y ở bên cạnh thấy thế cũng an lòng hơn, bởi vì từ lúc nửa đêm cho tới sáng, Tư Đồ Huyền đột nhiên sốt cao, làm cho Tư Đồ Y lo lắng không thôi, sợ hấn xảy ra vạn nhất thì sự tình liền phiền toái lớn.

Tư Đồ Huyền cảm giác toàn thân hần đau đến thấu xương, vì bị sốt à yết hầu cũng trở nên khô khốc nói không ra lời, chỉ phát ra những tiếng rên rỉ khó nghe, Phong Vô Ảnh lập tức cho hấn uống chút nước ” vương gia, hiện tại ngoại trừ ngực bị đau thì những nơi khác có cảm thấy khó chịu không?”

“Ta đang ở đâu?”, Tư Đồ Huyền nhìn màn trướng màu xanh trên đỉnh đầu, phát hiện dường như không phải trong khách điểm của Hiệp Khách thành.

” Nhị ca, nơi này là y quán của Phong công tử, thiếu thành chủ đã đem nhị ca về đây dưỡng thương, hấn đã cho người đi tìm Mặc thần y, cầu danh dược để trị thương bị gây cho nhị ca, cho nên nhị ca cũng đừng quá lo lắng, vì đệ nhất định sẽ giúp nhị ca chữa thương thật tốt, còn về phần Bắc Dao phủ...”. Tư Đồ Y đang nghĩ nên dùng cách gì để trấn an Tư Đồ Huyền, làm cho hấn không vội tìm Bắc Dao phủ gây phiền toái, không ngờ còn chưa nói xong đã bị Tư Đồ Huyền cắt ngang ” đừng, đừng đụng tới Bắc Dao phủ”

” Ách? Nhị ca người nói cái gì?” Tư Đồ Y tưởng rằng hấn nghe lầm, Tư Đồ Huyền không phải là kẻ dễ dàng bỏ qua cho người khác, huống chi Như Mặc lại cho hấn chịu đau khổ lớn như vậy, sợ rằng đời này hấn chưa từng bị đối đãi như thế, thế nhưng bây giờ hấn lại bảo không được đụng tới Bắc Dao phủ là sao?

“Không nên đụng tới Bắc Dao phủ, chuyện ta bị thương hiện giờ có bao nhiêu người biết?” Tư Đồ Huyền thở có chút khó khăn, xương sườn bị gây làm cho tim phổi của hấn như bị co rút lại, đến nỗi nói có mấy từ cũng cảm thấy rất mệt. Như Mặc, bốn vương nhất định sẽ không buông tha cho người, người chờ đó, ngày khác ta nhất định làm cho người ném thử những đau khổ mà hôm nay người đã gây cho bốn vương. Tư Đồ Huyền trong lòng tràn đầy oán hận.

” Nhị ca yên tâm, trừ bỏ ta, chỉ có Phong đại phu cùng thiếu thành chủ biết, ngay cả người hầu bên cạnh thiếu thành chủ cũng không biết, ngày qua lục đệ đã cả gan dùng ngọc bội của nhị ca để trấn an hộ vệ của nhị ca, sợ tin tức nhị ca bị thương truyền đi sẽ gây ra khủng hoảng lớn, nhị ca đừng trách ta”

Trên thực tế là, hấn lợi dụng ngọc bội của Tư Đồ Huyền để đem tất cả hộ vệ của hấn hồi cung chứ không phải là trấn an đơn giản như vậy.

” Làm thật là tốt! Người hôm nay lại dùng ngọc bội của ta bảo bọn họ hồi cung đi. Ngàn vạn lần đừng để phụ hoàng biết tin ta bị thương, càng không để cho người trong cung biết. Nếu có thể thì tốt nhất là nên giết người diệt khẩu. Lục đệ luôn cho thấy là người không có tham vọng với ngôi vị hoàng đế, lần này nhị ca cho người một cơ hội, đem bọn họ xử lý hết đi. Sau này người chính là người bên cạnh ta, ngày sau ta đăng cơ thống trị thiên hạ, nhất định sẽ không đụng đến dù là nửa sợi lông của người, như thế nào?”. Tư Đồ Huyền xương sườn bị gây chứ nào không có hờ cho nên bày mưu tính kế vẫn rất lưu loát.

Phong Ảnh nghe bọn họ nói chuyện như thể mạng người trong mắt bọn họ chỉ là cỏ rác, nói giết là giết, nhẹ nhàng băng qua như nói giết một con kiến, thậm chí cũng không thèm e ngại có người bên ngoài như hấn ở đây, thoải mái bàn chuyện giết người diệt khẩu. Phong Vô Ảnh nghĩ chắc một ngày nào đó, hai huynh đệ này cũng sẽ giết hấn để bịt miệng, bọn họ có phải đã quên hấn chính là đại phu, thiên chức của hấn là trị bệnh cứu người?

“Xin đừng đem chuyện giết người nói trong ỷ quán của ta, nếu không cũng đừng trách ta không niệm tình là người bệnh mà đuổi người đi”, Phong Vô Ảnh lạnh lùng nhìn bọn họ.

Hai người lập tức im lặng, đều dùng sắc bén ánh mắt quay về nhìn hắn, Phong Vô Ảnh cũng hoàn toàn không có trốn tránh mà còn nhìn ngược lại ” đây là nhà của ta, sẽ phải tuân theo quy củ của ta, nơi đây không phải là phủ của thành chủ cũng không phải là hoàng cung đại nội, các người cũng không phải xem ta là bằng hữu của ta, chẳng qua chỉ vì ta là đại phu nhưng nếu bắt ta phải cứu sống một tên cuồng sát thì ta nghĩ ta có quyền đuổi người đi”

” Thực xin lỗi, Phong đại phu, nhị ca chỉ vì lo lắng cho toàn cục, thực ra toàn bộ thị vệ đêm qua đã rời đi, quay về hoàng cung rồi. Xin Phong đại phu tiếp tục dốc lòng trị liệu cho nhị ca ta’, Tư Đồ Huyền ánh mắt tối sầm, còn Tư Đồ Y thì lộ tức ôm quyền cúi đầu cầu xin.

Bọn họ hiện tại đang ở trên địa bàn của người ta, thương thế của Tư Đồ Huyền cũng không phải một, hai ngày là có thể lành được, mà đại phu giỏi nhất Hiệp Khách thành lại chính là Phong Vô Ảnh, nếu đắc tội hắn thì không ai có thể trị liệu được cho Tư Đồ Huyền, thương thế không khỏi thì sự tình sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Trần Ngọc Bạch vẻ mặt phong trần mệt mỏi từ ngoài tiến vào, nhìn thấy không khí giằng co bên trong, mặc dù không rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng cũng biết là không vui vẻ gì.

” Ngọc Bạch, người đã đến rồi? Ta có chút mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước, người cùng hai vị vương gia nói chuyện đi”. Phong Vô Ảnh mang theo hòm thuốc lách qua Trần Ngọc Bạch mà đi ra ngoài, suốt cả buổi tối nay hắn thật vất vả và mệt mỏi, vương gia cuối cùng mới thoát khỏi sốt cao và nguy hiểm. Thế như sau khi hắn vừa tỉnh lại liền bàn đến chuyện giết người diệt khẩu và tranh đoạt quyền thế, nghĩ tới sự tình hôm qua ở Bắc Dao phủ, Phong Vô Ảnh càng thêm khó chịu, không biết hiện tại Bắc Dao nàng thế nào? Bọn họ đã hòa hợp với nhau hay còn khắc khẩu? Hắn hận không thể ngay lúc này tìm đến Bắc Dao phủ nhưng mặc kệ là bọn họ thế nào, hắn cũng biết hắn đã tới muộn, mãi mãi là người tới sau.

“Ngọc Bạch, là do ta nói chuyện vô ý làm Phong đại phu mất hứng”, Tư Đồ Y vội vàng giải thích.

‘Y công tử sao lại nói vậy, Vô Ảnh tính tình rất ôn hòa, dễ chịu, sẽ không dễ dàng tức giận, có lẽ là do hắn mệt mỏi quá thôi. Huyền công tử, người tỉnh thực sự là quá tốt, cảm giác thế nào?’. Trần Ngọc Bạch tuy rằng lo lắng cho tâm tình của Phong Vô Ảnh nhưng cũng biết không thể thất lễ trước hai vị vương gia, cho nên vẫn ôn hòa nói chuyện với bọn họ.

“Đa tạ Ngọc Bạch, ngoài trừ cảm giác đau đớn thì cũng không có gì đáng ngại”, Tư Đồ Huyền cố gắng cười đáp.

” Huyền công tử không cần lo lắng, Ngọc Bạch đã phái người đi tìm Mặc thần y, nếu có thể cầu được thuốc trị thương của Mặc thần y thì tin tưởng thương thế của Huyền công tử rất mau sẽ khỏi hẳn, trước mắt chỉ mong Huyền công tử nhẫn nại chịu đựng, chuyện khác cũng xin Huyền công tử yên tâm, ta đã cho người giám sát Bắc Dao phủ, chỉ chờ một tiếng...”

” Ngọc Bạch, đừng dừng đến Bắc Dao phủ, tâm ý của người ta nhận, nhưng lần này là do ta nói chuyện không thỏa đáng trước, không trách được Như Mặc công tử lại tức giận đánh ta một chưởng, đợi vết thương lành lại, còn nhờ Ngọc Bạch cùng ta đến Bắc Dao phủ tạ lễ, nói lời xin lỗi. Làm sao có thể vì sai lầm của ta mà làm khó Bắc Dao phủ được? chỉ mong Ngọc Bạch hỗ trợ, che giấu việc ta bị thương là tốt lắm rồi”

Tư Đồ Huyền nói những lời này làm cho Tư Đồ Y kinh ngạc không thôi, nhưng Trần Ngọc Bạch đã được Như Mặc nói qua cho nên dù trên mặt cũng hiện vẻ kinh ngạc nhưng trong lòng không lấy làm lạ, bội phục Như Mặc quả là đoán việc như thần, còn chưa nhìn thấy đã dò ra được tâm tư của Tư Đồ Huyền cùng hành động sắp tới của hắn.

” Huyền công tử thật sự là đại nhân đại lượng làm cho Ngọc Bạch cảm thấy hổ thẹn, Ngọc Bạch hiểu được. Ngọc Bạch sẽ nhờ phụ thân viết thư cho hoàng thượng nói Ngọc Bạch phi thường ngưỡng mộ phong thái của Huyền công tử, muốn giữ người ở lại Hiệp Khách thành làm khách vài ngày, như vậy hoàng thượng cũng sẽ không quá mức lo lắng cho Huyền công tử, không biết Huyền công tử có ý kiến như thế nào?”

Trần Ngọc Bạch nói ra mỗi từ mỗi câu đều là đặt mình ở dưới Tư Đồ Huyền, còn Tư Đồ Huyền đang lo

lắng làm sao giấu được phụ hoàng chuyện này nên nghe những lời đó thì có lý nào mà cự tuyệt, vội vàng nói “ như thế rất tốt, làm phiền Ngọc Bạch, nhìn người sắc mặt cũng rất mệt mỏi, chắc là đêm qua lo lắng chuyện của ta nên chưa được ngủ rồi, nên về nghỉ ngơi đi, thay ta gửi lời vãn an với thành chủ. Còn nữa, nếu Ngọc Bạch không ngại thì giúp ta điều tra về Như Mặc công tử một chút, ta dù không muốn báo thù nhưng cũng biết mình thua ở dưới tay người như thế nào, cảm giác này chắc Ngọc Bạch có thể hiểu”

Quả nhiên vẫn là nói ra, Như Mặc dự đoán quả không sai “Ngọc Bạch hiểu được, Huyền công tử yên tâm, để người bị thương trên địa bàn của ta, Ngọc Bạch đã hỗ trợ đến cực điểm, chuyện này nếu làm không xong thì sao có thể nhìn mặt Huyền công tử”

” Ngọc Bạch ngàn vạn lần đừng nói như vậy, hảo hảo trở về nghỉ ngơi một chút đi! Lục đệ, thay vì huynh đưa Ngọc Bạch”. Tư Đồ Huyền chân thành nói, hoàn toàn tương phản với vẻ mặt làm cho người ta chán ghét hôm qua, bộ dáng như là có chút hổ thẹn vì sai lầm của mình, đáng tiếc Trần Ngọc Bạch đã nghe Như Mặc nói nên tất cả biểu tình cùng hành động, lời nói của hắn đều đã nắm rõ. Vì thế hắn quyết định thuốc trị thương do Như Mặc đưa cho phải đợi mười ngày, nửa tháng sau mới đưa cho Tư Đồ Huyền.

” Y công tử dừng bước, Ngọc Bạch tự đi là được rồi. Y công tử đêm qua cũng không ngủ, nên nghỉ ngơi một chút đi. Tại hạ đã đưa đầu bếp giỏi nhất trong phủ thành chủ đến đây, bọn họ tác phong nhanh nhẹn, sẽ phục vụ tốt cho hai vị công tử. Ngọc Bạch cáo từ”. Trần Ngọc Bạch nói xong liền xoay người đi ra ngoài, Tư Đồ Y lập tức đuổi theo “ ta phải tiễn Ngọc Bạch mới thỏa đáng”

Hai người một trước một sau đi ra ngoài Phong y quán, lúc này mọi tính toán của Tư Đồ Huyền cũng đã hiểu rõ, bọn họ dù sao cũng là huynh đệ, đối với kỹ xảo tranh quyền đoạt thế ở trong cung đều rất thành thạo. Lúc trước hắn không hiểu được Tư Đồ Huyền định làm gì, bởi vì sợ việc Tư Đồ Huyền bị thương, phụ hoàng sẽ trách tội hắn. Nhưng hắn đã quên không nghĩ tới việc Tư Đồ Huyền bị thương là nhất thiết không muốn cho ai biết, bởi lẽ trong cung còn rất nhiều hoàng huynh hoàng đệ đang cùng hắn tranh đoạt ngôi vị, mà thể diện, danh dự là điều quan trọng nhất, nếu sự việc bị thương lộ ra thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới việc tranh quyền đoạt vị của Tư Đồ Huyền, ai còn muốn ủng hộ một hoàng tử bộ dáng giống như nữ nhân, còn buông lời vô lễ đến nỗi bị người ta đánh trọng thương? Một hoàng tử vô năng như thế sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế?

Nếu Tư Đồ Y cũng có tham vọng với ngai vàng thì lúc này đem chuyện Tư Đồ Huyền truyền về kinh thành, lập tức có thể diệt trừ được một đối thủ cạnh tranh nhưng hắn không có tham vọng đó. Hơn nữa Tư Đồ Huyền cũng không phải là người dễ đối phó, trừ phi đem hắn chính tới chết, nếu không với tính tình của Tư Đồ Huyền thì hắn hận một ai sẽ nhất định cắn chặt không buông, nhất định sẽ đẩy người ta vào chỗ chết, hắn không muốn trở thành kẻ địch với một người như vậy. Mà Như Mặc lúc này lại trở thành kẻ địch trong lòng Tư Đồ Huyền, đối với hắn mà nói là có lợi, hắn thích Bắc Dao Quang mà Tư Đồ Huyền muốn đối phó với Như Mặc, thật sự là một cơ hội tốt a.

” Đa tạ Y công tử đưa tiễn! Ngọc Bạch cáo từ!” Trần Ngọc Bạch chấp tay thi lễ, cáo từ nói.

” Ngọc Bạch, ngày mai ta muốn mời Ngọc Bạch cùng ta đến Bắc Dao phủ một chuyến, hôm qua thái độ của ta cũng không tốt, cho nên phải đến đó chân thành nói lời xin lỗi với Như Mặc công tử cùng Bắc Dao tiểu thư mới được. Không biết Ngọc Bạch có muốn đi cùng ta?” Tư Đồ Y ôn hòa thi lễ.

Trần Ngọc Bạch thấy hắn vẫn kiên trì gọi Bắc Dao Quang là tiểu thư thì đã hiểu rõ ý đồ trong lòng hắn, đối tượng hắn thích cũng là Bắc Dao Quang, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào cho tốt, chần chờ một lúc mới dùng biểu tình khó xử gạt đầu “ đi cùng Y công tử thì không có vấn đề gì, chỉ có điều người cũng thấy thái độ của Bắc Dao phu nhân đối với người, dường như là có hiểu lầm sâu đậm, nếu lần này lại nói năng không lễ phép với Y công tử...”

“Nếu là như vậy cũng là chuyện của Tư Đồ Y, Ngọc Bạch không cần vì thế lo lắng, người chịu đi cùng đã muốn cảm kích không thôi”. Tư Đồ Y vội vàng cắt lời.

” Vậy được rồi! Nếu Y công tử kiên trì như vậy, ngày mai Ngọc Bạch sẽ đến đây rồi cùng đi với Y công tử đến Bắc Dao phủ”. Trần Ngọc Bạch gạt đầu, hắn muốn nhanh chóng quay về phủ để thẩm tra bọn trộm đạo đã cướp của Bắc Dao phủ, vì vậy mà hắn mệt mỏi đến đây để xin thuốc ỉn chứ không phải vì thăm bệnh cho Tư Đồ Huyền.

” Hảo! Sáng mai gặp!” Tư Đồ Y lúc này mới xoay người đi vào y quán.

63. Chương 63: Thần Điện Nhận Thức Tỷ Tỷ

Bảo Bảo ngồi trên lưng Ảnh Nhiên là lòng lo lắng, đứng ngồi không yên, chỉ sợ mình đến chậm thì không biết Thanh Liên sẽ như thế nào? Nàng đương nhiên tin tưởng phụ thân và mẫu thân sẽ không có hành động quá đáng gì đối với Thanh Liên nhưng nếu bọn họ phản đối chuyện hôn sự thì chắc chắn sắc mặt cũng không tốt đẹp gì.

Thanh Liên hi vọng phụ thân và mẫu thân sẽ hồi tâm chuyển ý sao?

Bảo Bảo càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng, nàng nên cùng hắn đi Tước Hoàng sơn, sao lại để một mình Thanh Liên đến đó chứ? Biết rõ phụ thân và mẫu thân vì chuyện của Mặc Mặc và Tước vương mà bất an đến cực điểm, giờ lại thêm chuyện của nàng và Thanh Liên, nguyên nhân chủ yếu để bọn họ phản đối chính là sợ nàng và Thanh Liên cũng bị thiên đình trừng phạt.

Bảo Bảo miên man suy nghĩ, tâm thần không yên cũng làm ảnh hưởng tới Ảnh Nhiên, cho nên nàng càng dốc hết toàn lực bay nhanh hơn, trước khi bị Bảo Bảo triệu hồi, tinh thần của nàng bị một trận đả kích lớn nhưng nàng không ngờ Bảo Bảo lại biến thành bộ dạng như vậy, nếu đến Tước Hoàng sơn nhanh hơn một chút, có thể làm Bảo Bảo thấy an tâm hơn thì nàng cũng sẽ cố hết sức.

Các nàng nào đâu biết Tuyệt Ứng vương cùng Như Mặc một đường đuổi theo vẫn không thấy bóng dáng các nàng đâu thì lo lắng, nóng lòng như lửa đốt.

Một lúc sau đã nhìn thấy Tước Hoàng sơn, nhưng có cảm giác có gì đó không thích hợp, dù sao đạo hạnh của Ảnh Nhiên cũng cao hơn Bảo Bảo nên lập tức dừng lại ở bên ngoài.

” Ảnh Nhiên, làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?” Bảo Bảo thấy nàng dừng lại còn mang theo sự đề phòng và sợ hãi thì không khỏi ngạc nhiên.

” Tiểu chủ, người có nhìn thấy vầng hào quang màu vàng bên ngoài Tước Hoàng sơn hay không?” Ảnh Nhiên không biết là Bảo Bảo có thể nhìn thấy hay không

Bảo Bảo ngưng thần nhìn lại, trong cơ thể có Hỏa Hồ Thánh Châu của Hỏa Hồ Thanh Liên, hơn nữa lại tập trung tinh thần nên nhìn ra “ ta nhìn thấy, hai phiến hình tròn ánh sáng vàng chói kia là vầng hào quang gì vậy?”

” Tiểu chủ, ta cũng không rõ, nhưng trên kim quang còn có bạch khí lượn lờ, vừa nhìn thì biết là bảo khí tiên gia, dường như giống như thiên la nổi danh là thần binh của thiên giới”

Ảnh Nhiên bởi vì màu lông đen mà bao nhiêu năm qua vẫn bị đồng loại bài xích và xem thường, hơn nữa nàng cũng ít khi ra ngoài cho nên đối với người và việc bên ngoài đều biết rất ít, chuyện của thiên đình lại càng ít hơn, lúc này trả lời cho Bảo Bảo, nàng cũng không dám khẳng định.

Bảo Bảo vừa nghe tới thiên la thì ánh mắt càng thêm âm đạm, tuy rằng nàng chưa từng nhìn thấy nhưng cũng đã nghe phụ thân nói qua đương nhiên là biết nó lợi hại đến mức nào, thiên la buông xuống, chưa từng có sinh mạng nào có cơ hội sống sót, giờ phút này nó lại đang bao trùm lên toàn bộ Tước Hoàng sơn, như vậy phụ thân, mẫu thân, còn có Thanh Liên và Mặc Mặc, bọn họ thế nào?

Bọn họ còn ở trong cung của Tước vương đại nhân, như vậy chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?

” Ảnh Nhiên, cha ta cha cùng mẫu thân, còn có Thanh Liên đều ở bên trong, ta muốn đi vào!” Bảo Bảo lập tức hét lớn.

” Không được, tiểu chủ, người nhìn xem, thiên la còn cách mặt đất chưa tới một trượng, lúc này đi vào thì không thể ra. Rất nguy hiểm, Ảnh Nhiên không thể để người vào đó” Ảnh Nhiên chẳng những không đồng ý mà còn bay ngược trở về.

Bảo Bảo lập tức lớn tiếng nói, “Ảnh Nhiên, ta là chủ nhân của ngươi, ta lệnh cho ngươi dừng lại, chết tiệt, ngươi có biết hay không, tất cả thân nhân của ta cùng người ta yêu đều ở bên trong, ta làm sao có thể không vào đó tìm bọn họ? Có lẽ bọn họ còn chưa biết có thứ đồ ác độc đang phủ xuống, ta phải nhanh vào đó nói cho bọn họ biết để bọn họ chạy trốn, cho dù chạy không được thì ta cũng muốn cùng bọn họ chết chung một chỗ”

Ảnh Nhiên dừng lại “tiểu chủ, có lẽ Xà quân đại nhân cùng Hồ vương đại nhân đã sớm rời đi. Ngươi nghĩ xem, ngay cả đạo hạnh thấp như ta còn nhìn ra được, huống chi là Xà quân đại nhân có công lực gần vạn năm, trong Tước Hoàng sơn nhất định không còn tinh linh nào”

Ảnh Nhiên nói đúng, chính xác là Tước Hoàng sơn không còn tinh linh nào, ngoài trừ Tước vương Vân Thư.

Nhưng có câu gặp chuyện ắt sẽ bị loạn, Bảo Bảo cho dù thừa nhận Ảnh Nhiên nói có phần đúng nhưng không có chân chính nhìn thấy Như Mặc cùng Bắc Dao Quang, chỉ vài câu của Ảnh Nhiên cũng không đủ để nàng thay đổi ý định.

“Ảnh Nhiên, ngươi ở bên ngoài chờ ta, ta vào xem, nếu phụ thân bọn họ ở bên trong, ta nhất định phải cùng bọn họ đi ra hoặc là cùng chết ở bên trong. Nếu là bọn họ không ở bên trong, ngươi yên tâm, ta sẽ lập tức đi ra, cùng ngươi rời đi nơi này. Tóm lại, ta không vào xem, là sẽ không yên lòng!”

Bảo Bảo hạ quyết định, người cũng rời khỏi lưng của Ảnh Nhiên, ánh mắt kiên định nhìn Ảnh Nhiên làm cho nàng biết hôm nay dù làm thế nào cũng không thể ngăn cản được Bảo Bảo.

“Quên đi, tiểu chủ, đi lên, ta đi vào với ngươi” Ảnh Nhiên bắt đầu nói.

“Không, rất nguy hiểm, nếu ta không kịp đi ra, chẳng phải liên lụy ngươi cũng gặp nguy hiểm sao, ta từ trước không để cho người ta sống yên ổn nhưng từ khi quen biết Thanh Liên, ta đã thay đổi rất nhiều, hiện tại cũng biết vì người khác mà suy nghĩ, ngươi ở bên ngoài chờ ta, nếu sau nửa canh giờ nữa mà ta chưa quay lại, lúc đó người giúp ta quay về Xà tộc báo tin”

Bảo Bảo nói xong người đã bay về phía trước nhưng lại bị Ảnh Nhiên dùng móng vuốt ngăn lại “tiểu chủ, ngươi là chủ nhân của ta, làm người hầu có thể nào để chủ nhân của mình ở lại mà bỏ chạy? Hơn nữa tốc độ của ta rất mau, nếu bên trong không còn ai, tiểu chủ và ta sẽ nhanh chóng đi ra, nếu Xà quân đại nhân thực sự có ở trong đó, có thêm ta thì sẽ có thêm một người để giúp sức, tiểu chủ, ngươi đừng lãng phí thời gian, chúng ta đi nhanh về nhanh là được, còn chưa lên?”

Nói xong thì buông móng vuốt ra, Bảo Bảo liền lập tức bay lên lưng nàng” được, Ảnh Nhiên người nói đúng, chúng ta cùng vào đi”

“Dạ, tiểu chủ!”

Hai cánh tăng tốc bay về phía trước, lượn quanh hai vòng trước kim quang trên Tước Hoàng sơn, sau đó liền thu lại hai cánh, cúi người nhanh chóng lách qua khe hở giữa thiên la và mặt đất mà đi vào bên trong.

Khi hai người đi vào bên trong thì cảm giác linh lực trên người đã bị tiêu hao phân nửa, Ảnh Nhiên còn cảm giác được đôi cánh trở nên nặng nề, còn Bảo Bảo vì có Hỏa Hồ Thánh Châu hộ thể nên không ảnh hưởng nhiều nhưng vẫn rất e ngại thiên la.

Bây giờ còn chưa khép lại đã lợi hại như thế, nếu khi đã khép lại thì uy lực không biết kinh hồn đến mức nào, khó trách thiên la buông xuống, tinh linh khó sống.

Nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm để nghĩ nhiều, đây là lần đầu tiên nàng đến Tước Hoàng sơn nên cũng không quen thuộc nơi này, ngược lại Ảnh Nhiên vì đã đưa Thanh Liên đến Bán Nhật cung cho nên biết rõ phương hướng, vội bay về phía đó.

“Ảnh Nhiên, trong cơ thể ta có bảo vật hộ thể nên không khó chịu lắm, nhưng ngươi thì khác, mặc dù đạo hạnh cao hơn ta nhưng cũng khó thích ứng với nên này, ngươi nên quay ra bên ngoài chờ ta đi, ta tự mình tìm”

Bảo Bảo cảm giác Ảnh Nhiên bay chậm hơn, hơi thở dồn dập liền biết nàng không thích ứng với nơi này.

” Tiểu chủ, người đừng nhiều lời nữa, tiểu chủ không đi, Ảnh Nhiên cũng sẽ không đi, tiểu chủ nên tập trung khí lực để tìm Xà quân đại nhân và những người khác đi” Ảnh Nhiên kiên trì quyết định của mình.

Bảo Bảo nghe vậy cũng đành tập trung tinh thần chăm chú nhìn chung quanh, bởi vì thiên la buông xuống nên toàn bộ phong cảnh trên Tước Hoàng sơn lúc này đều có màu vàng, ngay cả mặt đất cũng mang một màu vàng nhợt nhạt, còn tỏa ra khí nóng, Bảo Bảo biết đây là do thiên la hấp thu linh khí tiên địa mà thành.

Ảnh Nhiên chờ Bảo Bảo bay thẳng vào Bán Nhật cung đang mở rộng, tìm kiếm một hồi cũng không thấy ai làm cho Bảo Bảo vừa khấn trương lại vừa cao hứng.

Nhìn tình hình này thì chắc là phụ thân bọn họ đã rời đi, nhưng vẫn muốn đi vào trong xem kỹ một lần nữa, biết đâu phụ thân bọn họ đang bị nhốt ở một nơi khác thì sao.

Rất nhanh một người một ưng đã vào đến Trung Thiên cung nhưng không hề thấy bóng dáng của một ai.

Ảnh Nhiên thở phào “ tiểu chủ, xem ra Xà quân đại nhân và Hồ vương đại nhân đã sớm rời đi, Tước Hoàng sơn lúc này đã là vườn không nhà trống, chúng ta cũng phải nhanh rời đi, nếu chậm e là không kịp, khi đó lại là cho Xà quân đại nhân lo lắng cho an nguy của người”

” Ân, ta biết, ! Ảnh Nhiên, người xem, phía sau còn có một đại điện, chúng ta lại không nhìn thấy, đây là gian cuối cùng, chúng ta vào xem thử, nếu không có ai thì chứng minh phụ thân bọn họ đã bình yên vô sự, chúng ta lập tức rời đi”. Bảo Bảo vừa mới đồng ý với Ảnh Nhiên thì nhìn thấy phía sau Trung Thiên cung có một kiến trúc không lớn lắm, nhìn như là thần điện, một mình chơ vơ trên đỉnh.

Nơi này nếu gọi là nguy nhai thì không quá lời chút nào, một cột đá thẳng tắp kéo dài xuống tới dưới, không thấy đáy, bên dưới là khí đen bao phủ mà phía trên cột đá là tòa thần điện, đối diện với Trung Thiên cung.

Bảo Bảo nhìn thấy khí đen thì hoài nghi có phải chỉ cần dùng chút lực là có thể đánh gãy cột đá kia, đến lúc đó thần điện cũng sẽ rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

Trực giác cho Bảo Bảo biết bên trong thần điện có người.

Ảnh Nhiên cũng nhìn kia thần điện, trong lòng có cảm giác không tốt, nàng biết là có người ở đó liền lập tức mang Bảo Bảo bay đến trước cửa thần điện.

Bảo Bảo tiến lên vài bước, dùng sức đẩy cánh cửa điện thì một đạo màu đỏ như lửa từ trong bắn ra làm cho Bảo Bảo và Ảnh Nhiên không thể mở mắt, hồi lâu mới thích ứng mà từ từ đi vào.

Phát hiện nơi phát ra ánh sáng đỏ như lửa kia là một mặt gương, quanh thân gắn đầy ngọc thạch màu đỏ, mặt kính có sắc hoàng kim, mà ánh đỏ kia là do những viên ngọc thạch phát ra, lúc này Bảo Bảo và Ảnh Nhiên đã đứng trước gương mới thấy mặt kính hoàng kim kia không phản chiếu thân ảnh của bọn họ, thực sự là một cái gương kỳ quái.

Ngoài trừ cái gương thì trong thần điện không còn đồ vật nào khác, làm cho Ảnh Nhiên và Bảo Bảo ngạc nhiên, chẳng lẽ là các nàng đã sai?

” Có người sao? Phụ thân? Mẫu thân? Thanh Liên? Mặc Mặc? Các người ở trong này sao?” Bảo Bảo vẫn không từ bỏ ý định, cảm giác quen thuộc cho thấy có người thân của nàng ở trong, thần điện này nhất định có gì đó cổ quái.

Ảnh Nhiên ngạc nhiên nhìn Bảo Bảo, thần điện trống rỗng, vừa nhìn là biết ngay nơi này không thể giấu người cũng không nhìn thấy ai, thấy thời gian không còn nhiều, cần phải rời khỏi đây “ tiểu chủ, nơi này không có ai, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, đi nhanh thôi”

” Ảnh Nhiên, người không cảm giác được sao, trong điện này rõ ràng có hơi thở, sao lại không có ai?” Bảo Bảo có chút uể oải nhìn Ảnh Nhiên.

” Tiểu chủ, quả thật là không có ai a, nếu không đi thì sẽ không kịp nữa” Mặc kệ là có người hay không, nàng phải mang Bảo Bảo ra ngoài, còn ở lại đây thì chỉ có một con đường chết “ đi mau”

Ảnh Nhiên lập tức biến hình thành chim ưng, dùng móng vuốt chụp lấy Bảo Bảo thì đúng lúc này, đột nhiên vang lên một âm thanh yếu ớt “ người nào?”

Ảnh Nhiên cùng Bảo Bảo cả kinh, cùng nhìn về chỗ phát ra âm thanh, đó chính là cái gương, hai người lập tức đến bên cạnh, bên trong mặt kính hoàng kim không còn là một chỗ trống rỗng nữa mà là một nam tử áo trắng cao quý, vẻ mặt gầy yếu đang nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, sau khi nhìn thấy Bảo Bảo cũng lộ vẻ ngạc nhiên “ người là Bắc Dao Bảo Bảo? sao lại ở nơi này? Đi mau”

Bảo Bảo và Ảnh Nhiên khi nhìn thấy nam tử thì đã biết thân phận của hắn, nhất là Bảo Bảo, một trăm năm trước nàng đã nhận thức hơi thở của hắn, khó trách nàng lại có cảm giác quen thuộc “ Tước vương đại nhân, thiên la đã sắp bao trùm toàn bộ Tước Hoàng sơn sao người còn ở đây? Cha ta và mẫu thân đâu?”

” Bọn họ đã đi rồi, người cũng đi nhanh đi, một lát nữa sẽ không kịp” Vân Thư không ngờ được Bảo Bảo lại đi vào nơi này, bằng đạo hạnh của nàng sao có thể nhanh đến nơi này như vậy, có lẽ là nhờ Mặc ưng bên cạnh. Đây chính là kiếp số sao?

” Vân Thư diện hạ, ngài không đi sao? Mau rời khỏi gương, có Ảnh Nhiên ở đây, chúng ta nhất định sẽ đi kịp” Bảo Bảo ngây thơ nghĩ rằng Vân Thư đi không kịp nên mới ở nơi này chờ chết, nàng lại không nghĩ hẳn chính là vương của Khổng Tước tộc, cũng là loài biết bay, cho nên hẳn ở lại là đã muốn chịu chết.

” Phải đi, ta đã sớm đi rồi, làm sao chờ tới bây giờ, nghe nói người hiện tại là nữ vương của Xà tộc, nữ vương bệ hạ mau đi đi, sau này nhờ người thay ta chiếu cố tốt cho đệ đệ của người”. Hắn vẫn có chút không bỏ xuống được Mặc Mặc, mà gương mặt trước mắt kia giống y chang vật nhỏ quật cường, trừ bỏ màu mắt, nhưng cho dù màu mắt bọn họ có giống nhau thì hắn vẫn phân biệt được.

Bảo Bảo vốn đang định đi, khi nghe hắn nhắc tới đệ đệ thì tỉnh ngộ, hiểu rằng Tước vương đại nhân không có đơn giản, hẳn là người Mặc Mặc yêu, nếu nàng và Thanh Liên phải vĩnh viễn chia cách thì nàng sẽ đau lòng đến tâm tê phế liệt, nên nếu Vân Thư không đi thì người đau lòng, thống khổ sẽ là Mặc Mặc, cho nên nàng quyết định sẽ mang hắn đi cùng.

Nếu Vân Thư chết đi thì Mặc Mặc chắc chắn sẽ không thể sống vui vẻ, nói nàng ích kỷ cũng được, nói nàng tùy hứng cũng không sao, từ nhỏ đến lớn tuy rằng nàng luôn tìm cách khi dễ Mặc Mặc nhưng không cho phép người khác làm đệ đệ thân ái của nàng thương tâm, nhất là người Mặc Mặc yêu, nàng càng không cho phép hai người yêu nhau lại là ra chuyện khiến đối phương đau lòng.

Nghĩ xong liền lập tức ôm lấy mặt gương, bay đến cạnh Ảnh Nhiên “ Ảnh Nhiên, chúng ta đi”

Vân Thư ở trong kính có chút bất đắc dĩ lại cảm động nói “ nữ vương bệ hạ, mau bỏ gương lại, người mang theo nó thì không thể ra khỏi Tước Hoàng sơn này”

” Ai nói? Ta mặc kệ người vì cái gì kiên trì phải ở lại chỗ này chờ chết, nhưng người chết đi thì từ nay về sau Mặc Mặc sẽ không thể sống vui vẻ được, ta không cho phép, cho tới bây giờ chỉ có ta được quyền khi dễ hắn, làm cho hắn thương tâm, khi nào mới tới lượt người?” Bảo Bảo thật ra cũng lo lắng, nhưng chỉ có thể dùng ngữ khí hung hăng để cả vú lấp miệng em.

Vân Thư đương nhiên hiểu được sự quan tâm của nàng, chính vì như thế hắn càng không để nàng bị liên lụy, vì nàng là nữ nhi của Như Mặc, là thê tử của Thanh Liên, lại là tỷ tỷ duy nhất của Mặc Mặc, cho dù nàng vì lý do gì mà đến đây thì hắn cũng phải làm cho nàng rời đi.

” Nữ vương bệ hạ, đây là ân oán riêng giữa ta và thiên đình, không muốn làm liên lụy tới người khác, người mau bỏ gương xuống đi. Hiện giờ thân thể ta rất suy yếu, ngay cả biến thân cũng không được, tất cả chỉ dựa vào mặt gương để hấp thụ linh khí của hồng ngọc mới có thể nói chuyện được với người, nếu người nhất quyết mang gương ra khỏi Tước Hoàng sơn thì mặt kính sẽ vỡ vụn thành trăm ngàn miếng, ta cũng sẽ lập tức chết đi, đây là sự thật, nhưng nếu ở lại đây thì ta còn có thể sống thêm một thời gian nữa. Cho nên dù người có cứu ta hay không thì ta cũng không còn chọn lựa nào khác, người nhanh đi đi” Vân Thư cố hết sức để nói, hơi thở cũng hỗn loạn hơn, người của Bắc Dao gia quả nhiên đều rất âm áp, như vậy là đủ.

” Cái gì? Người nói thật?” Bảo Bảo run rẩy hỏi lại.

” Thiên chân vạn xác! Cho nên đừng làm ta trong giây phút cuối này còn phải có lỗi với Mặc Mặc, người mau đi đi, nếu không thực sự sẽ không kịp nữa” Vân Thư dùng sức mở mắt, ánh mắt tràn đầy nghiêm túc.

Bảo Bảo ôm gương phi thân xuống, rơi xuống trên mặt đất, đúng là ở phía trên của Bán Nhật cung và Trung Thiên cung, Ảnh Nhiên cũng rơi xuống theo bọn họ, toàn thân run run “ tiểu chủ, thời gian không

còn nhiều, người nhìn xem, thiên la cách mặt đất chỉ là một khe hở nhỏ, nếu chúng ta không đi thì sẽ không kịp nữa”

Bảo Bảo giờ phút này cũng cảm giác được áp lực thật lớn của tiên linh nhưng nhìn Vân Thư giam mình trong ma kính hồng ngọc thì cắn chặt răng “ Ảnh Nhiên, người đi đi, ta không đi, ta muốn ở lại đây”

” Không được, tiểu chủ, người đùa giỡn cái gì chứ, đây là chuyện sinh mệnh, không phải là thời điểm để người bốc đồng, đi mau. Người muốn Hồ vương đại nhân phải đau buồn vì người sao?”. Ảnh Nhiên rống to làm Bảo Bảo không nhìn được mà cười khổ “ Thanh Liên, xem ra lần này người sẽ vì ta mà khóc, đáng tiếc là ta không nhìn thấy. Ảnh Nhiên, ta nói thật, người đi đi, ta không thể để Vân Thư một mình ở lại đây, trong cơ thể ta có Hỏa Hồ Thánh Châu, có thể chống đỡ được một lát, trong lúc đó chúng ta sẽ nghĩ biện pháp để rời khỏi nơi này, người không giống ta, mau đi nhanh đi. Nếu có thấy phụ thân và mẫu thân ta thì nhắn giúp ta một tiếng”

” Tiểu chủ không đi, Ảnh Nhiên cũng không đi!” Ảnh Nhiên nói xong, lại biến thành hình người, vẻ mặt cũng tràn đầy quyết tâm.

” Ảnh Nhiên, người cần gì phải làm vậy, không giấu người, Vân Thư là người mà đệ đệ ta yêu, ta tốt xấu gì cũng là tỷ tỷ của bọn hắn, ở lại chỗ này là chuyện nên làm, nhưng người thì khác, người không có liên quan gì, người cần gì phải ở lại đây chịu chết”

” Như thế nào không quan hệ? mệnh của Ảnh Nhiên là do tiểu chủ cứu, tiểu chủ là chủ nhân của ta, mà ta là người hầu của người, chủ nhân phải chờ chết, người hầu sao có thể chạy trốn, ta không đi” Ảnh Nhiên tính tình cũng rất quật cường.

Vân Thư ở trong kính thấy các nàng cãi nhau, cảm thấy mệt mỏi và bất đắc dĩ, cảm động vì sự quan tâm của các nàng nhưng lại thấy áy náy, có lỗi với Mặc Mặc, Như Mặc và Thanh Liên, là hấn hại bọn họ mất đi người thân.

” Nữ vương bề-”

” Gọi ta Bảo Bảo đi! Ta gọi là người là Vân Thư”. Bảo Bảo lập tức cắt lời hắn, tốt xấu gì cũng là người một nhà, cần gì phải xưng hô khách sáo như vậy. Huống chi không bao lâu nữa bọn họ đều phải chết, mấy cái xã giao, lễ nghi này càng không cần để ý tới. Nói trong lòng không hối hận là giả nhưng nếu nàng vì sinh mạng của mình mà bỏ lại người yêu của Mặc Mặc ở trong này thì lòng cũng nàng sẽ không yên, nàng tin tưởng, nếu đổi lại là Thanh Liên bị nhốt trong này thì Mặc Mặc cũng sẽ không bỏ hắn ở lại một mình.

” Bảo Bảo, các người hiện tại muốn đi cũng đã không kịp rồi, thiên la chỉ còn nửa canh giờ nữa là sẽ khép lại hoàn toàn, đến lúc đó toàn bộ Tước Hoàng sơn sẽ giống như bị hỏa thiêu, đây vốn là vận mệnh của ta, các người tội gì phải làm thế? Thôi, hiện tại nói gì cũng đã chậm, chúng ta quay về thần điện đi, đó là trung tâm của Tước Hoàng sơn, linh khí rất vượng, có thể ngăn cản được chốc lát”

Vân Thư tuy rằng ở trong kính nhưng tầm nhìn không hề bị trở ngại.

Bảo Bảo lập tức nghe lời, cầm lấy gương rồi cùng Ảnh Nhiên phi thân lên, một lần nữa lại quay lại thần điện, ở nơi vừa mới rời khỏi nhiệt khí bắt đầu tăng cao, từ từ tỏa ra từ mặt đất, làm cho Bảo Bảo cùng Ảnh Nhiên cảm thấy rất không thoải mái.

Một lần nữa tiếng vào thần điện, cảm giác tốt hơn nhiều.

” Vân Thư, người có tính toán đen tối gì mà lừa được cha ta và Mặc Mặc đi?”

Chưa nói tới chuyện Mặc Mặc yêu hắn đến chết đi sống lại, làm sao có thể để hắn ở lại nơi này một mình chờ chết, mà phụ thân và mẫu thân cũng không phải loại người bỏ bạn, lúc này nàng cũng hiểu được vì sao Thanh Liên sau khi từ Tước Hoàng sơn trở về thì không được bình thường, thì ra không phải vì cầu thân không thành mà là vì chuyện của thiên la, hơn nữa cũng không biết nên nói với nàng thế nào về chuyện phụ thân và mẫu thân ở lại nơi này.

Hiện tại có chút khen ngợi Vân Thư, ngay cả hồ ly ngàn năm như Thanh Liên cũng bị hắn đuổi đi, nếu nàng không đến Hỏa Hồ tộc tìm Thanh Liên rồi tới đây thì mãi mãi cũng không biết được chuyện này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bảo Bảo lại thấy bùng bùng lửa giận, mọi người đều muốn hi sinh, bỏ lại một mình nàng sao?

Chết tiệt, hiện tại đổi thành một mình nàng bỏ lại mọi người. Quả nhiên là có báo ứng mà còn tới rất nhanh.

Nhưng mặc kệ có kẻ quả gì thì cũng không tránh khỏi có người phải thương tâm, Bảo Bảo cảm thấy may mắn vì hiện giờ người chết chỉ có một mình nàng, nếu tất cả bọn họ chết đi, để lại một mình nàng cô độc thì đó mới là chuyện đáng sợ nhất, nếu là vậy thì nàng tình nguyện để người chết là nàng.

” Ta như thế nào cũng không nghĩ tới, người lại muốn tới nơi này!” Vân Thư gật gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Bắc Dao Bảo Bảo, ” người cùng Mặc Mặc thực sự rất giống nhau”

” Đó là đương nhiên, cho dù ta khi dễ hần thế nào, khinh bỉ hần ra sao thì cũng không thay đổi được chuyện chúng ta là tỷ đệ song sinh. Thực ra ta làm sao nghĩ sẽ có lúc đến đây chứ, có lẽ là do vận mệnh. Nếu tiểu ngu ngốc Mặc Mặc kia không trêu chọc tới người thì người cũng không có kết cục thảm như ngày hôm nay, mà hần bị người tiến bước thì sẽ có người hoàn lại ân tình của người, ta tốt xấu gì cũng họ Bắc Dao, người mất Mặc Mặc, ta mất Thanh Liên, chúng ta huề nhau”

Bảo Bảo lúc này lại bình tĩnh ngồi xếp bằng bên cạnh mặt gương, Ảnh Nhiên cũng ngồi bên cạnh nàng.

”Rời xa Thanh Liên, người có đau không?”

” Đau! Như thế nào không đau? Đáng tiếc người không thể ra đây nếu không sẽ phát hiện nơi này cũng bắt đầu nóng lên, có lẽ vì linh khí bốc hơi lên mặt đất nên rất nóng, ta nghĩ ta không cần đợi đến lúc thiên la thực sự phát ra uy lực, lòng ta đều không muốn từ bỏ cha mẹ và Thanh Liên, nhưng con người sống ở đời sẽ có lúc phải làm chuyện mình không muốn, cho nên mới có câu: tình thế cực chẳng đã hay là thân bất do kỷ, người thì sao, có yêu đệ đệ ta không?”

Bảo Bảo vừa cười, vừa lấy tay ấn vào ngực, thoải mái tán dóc với Vân Thư.

Vân Thư lúc này cũng rời khỏi nhuyển tháp, đi tới trước mặt gương, ngồi xếp bằng như Bảo Bảo, nếu không phải cách một mặt kính hoàng kim thì có cảm giác hai người đang ngồi đối diện nhau.

”Cũng giống người, nhưng ta có nhiều chuyện không được hay ho gì, ta không xứng với sự tinh khiết và chân thành của Mặc Mặc, không muốn có ngày nào đó sự u tối của ta sẽ ảnh hưởng tới hần, những chuyện xảy ra hôm nay, ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ có thể chết mới có thể rũ bỏ mọi thứ, mặc kệ là người khác thiếu ta hay ta thiếu họ, ta cũng không quan tâm nữa, chỉ duy nhất một điều là không thể bỏ được Mặc Mặc, hần còn quá trẻ, còn có nhiều thời gian, nhiều chuyện quan trọng để làm, nhưng không ngờ đến phút cuối còn làm liên lụy tới người, thực xin lỗi”

”Không cần nói xin lỗi, ta cũng không phải vì người, ta là vì Mặc Mặc, vì phụ thân, vì Thanh Liên, vì những người ta quan tâm, tuy rằng ở lại cũng không thay đổi được gì nhưng ít nhất là muốn bọn họ biết rằng người không có cô đơn một mình, người còn có ta, ta lúc này chính là người nhà của người, còn có Ảnh Nhiên, ba chúng ta làm bạn với nhau, không ai cô đơn nữa, có đúng không? Người cũng đừng trái lương tâm mà nói rằng người thích đơn độc một mình”

”Ta đúng thật không thích cảm giác cô đơn một mình, cho tới bây giờ cũng không, ta thích có người quan tâm ta, ở bên cạnh ta, có người yêu ta, ta chưa bao giờ muốn thành tiên, thanh hoa, cao quý cũng là do người khác nói về ta, thực ta người có biết ta hận bốn chữ này lắm không? Ta căn bản không phải là một người như thế. Thực sự là châm chọc. Cho tới trước khi chết, ta mới có thể thản nhiên nói ra tất cả, tóm lại là mặc kệ thế nào, Bảo Bảo, ta muốn cảm ơn các người, cảm ơn các người ngay từ đầu đã không xem ta là người ngoài, đáng tiếc không còn cơ hội nữa, nếu không ta sẽ rất vui vẻ nói với Mặc Mặc rằng ta nguyện ý trở thành người của Bắc Dao gia”

” Hiện tại cũng không chậm, người quên ta là tỷ tỷ của Mặc Mặc sao, người muốn thành người nhà ta không phải phải qua cửa của ta trước sao? Tuy rằng tuổi của ta nhỏ hơn người, đạo hạnh cũng không bằng nhưng ai biết người thích đệ đệ ta cho nên bồi phận ta lại cao hơn người, người gọi ta một tiếng tỷ tỷ thì có thể thành người nhà của ta, thế nào? thực quá dễ nha”

Bảo Bảo có chút trêu ghẹo nhìn hần, Vân Thư cũng mỉm cười ảm áp, chân thành gọi “ tỷ tỷ”

Bảo Bảo cảm giác như nước mắt sắp trào ra “ ai, Vân Thư ngoan, người là người nhà của ta, ta thừa nhận”
” Tiểu chủ, Ảnh Nhiên cũng muốn gọi người một tiếng tỷ tỷ” Ảnh Nhiên nước mắt cũng đã sớm tràn mi.

Bảo Bảo quay đầu lại nhìn nàng, cầm tay nàng “ có vấn đề gì đâu, người nếu không chê mà gọi người nhỏ tuổi hơn mình là tỷ tỷ, ta còn cầu không được a. Từ nay về sau Ảnh Nhiên sẽ là muội muội của ta, mau gọi một tiếng tỷ tỷ đi”

” Tỷ tỷ!” Ảnh Nhiên dùng sức lấy tay lau nước mắt, cao hứng gọi, Bảo Bảo cũng lớn tiếng đáp lại, sau đó hai người ôm nhau, cùng rơi lệ cảm động.

Lúc này thiên địa đột nhiên rung chuyển, Vân Thư lập tức biến sắc “ thiên la cuối cùng cũng đã khép lại. Bảo Bảo, Ảnh Nhiên mau tiến vào trong kính”

Nhất thời hồng ngọc lại sáng lên, mặt kính màu vàng lộ ra một lỗ hổng nhỏ, Bảo Bảo cùng Ảnh Nhiên lập tức theo đó đi vào bên trong.

Khi mặt kính khép lại, một đạo ánh sáng màu đỏ cũng xuyên thấu thần điện, thông qua đỉnh chóp mà hướng lên trời.

” Bảo Bảo, Ảnh Nhiên, nguyên thần hợp nhất, cùng vận dụng pháp lực, gương hồng ngọc có thể giúp pháp lực của chúng ta tăng thêm mấy phần, có thể giúp chúng ta chống đỡ một hồi”. Thân hình Vân Thư chỉ là một cái bóng màu trắng, Bảo Bảo và Ảnh Nhiên lúc trước vì cách mặt kính mà không nhìn thấy rõ, bây giờ nhìn thấy mới biết đây chính là linh thể của Vân Thư.

“Dạ” Hai người lập tức nghe theo lời, không dám phân tâm.

Lúc này Như Mặc và Tuyết Ưng vương cũng vừa đến Tước Hoàng sơn liền nhìn thấy một đạo ánh sáng màu hồng trong không trung.

” Đáng chết, thiên la đã khép lại” Như Mặc nhìn không được mà lớn tiếng, không biết đạo hồng quang kia là bảo bối gì của Vân Thư, tuy nhiên nhìn ánh sáng của nó thì biết cũng chỉ chống đỡ được một vài canh giờ, không được, hẳn muốn vào trong.

Lập tức bắt đầu vươn tay bấm đốt ngón tay rồi nói với Tuyết Ưng vương và Bắc Dao Quang “ Tuyết Ưng, Dao Quang, phía đông nam còn có một lỗ hổng, ta muốn đi vào trong”

Hai người kia đều biết sẽ không ngăn cản được Như Mặc, Bắc Dao Quang kiên cường đáp “ Như Mặc, người đi đi, người yên tâm, nếu người chết, ta nhất định không sống một mình, người sống, mặc kệ là bao lâu ta cũng ở đây chờ người”

Không cần nói nhiều, chỉ một câu như vậy là đủ.

Như Mặc gật đầu, không chút do dự hóa thành một đạo lục quang hướng phía đông nam mà đi.

Tiếp theo là “âm, âm” nghe giống nhưng thiên địa sụp đổ.

Tuyết ưng cùng Bắc Dao Quang đều biết đây là âm thanh do thiên la đã hoàn toàn khép lại mà tạo thành.

Cùng lúc đó, Thanh Liên và Mặc Mặc đã thoát khỏi tác dụng của Thiên hạ túy, trong lòng cũng có một cảm giác mất mát thật lớn, lớn đến mức không muốn sống nữa, cũng vội vàng hướng về Tước Hoàng sơn mà tới.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: hi vọng là tới kịp.

64. Chương 64: Lên Thiên Đình Tru Tiên

Lần theo đạo hồng quang kia để xác định vị trí, thân hình Như Mặc tựa như du long bàn, trước khi thiên la hoàn toàn buông xuống thì đã đi vào Trung Thiên cung, sau đó là đến thần điện.

Khi hần đi vào bên trong, Vân Thư và Bảo Bảo ở trong kính cũng ngạc nhiên mở to mắt.

Như Mặc nhìn ma kính hồng ngọc, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm “ các ngươi vẫn khỏe chứ?”

” Phụ thân, ngươi vào bằng cách nào? Không phải đã khép lại rồi sao?” Bảo Bảo vận dụng pháp lực chỉ trong chốc lát nhưng đã thấy mệt mỏi, cảm giác thân hình như bị nhũn ra, thiên la quả thật rất lợi hại, lúc này nàng muốn nói chuyện cũng tốn không ít khí lực, nhưng nhìn thấy phụ thân thì nàng biết mình đã có chỗ để dựa vào.

” Như Mặc, ngươi vẫn trở lại!” Vân Thư vô lực thở dài, vốn định một mình chịu chết, không ngờ đến cuối cùng cũng không chống lại được vận mệnh, làm cho Bảo Bảo và Như Mặc cùng bị liên lụy.

” Xà quân đại nhân!” Ảnh Nhiên lần đầu tiên nhìn thấy Xà quân đại nhân nổi tiếng cường đại nhất yêu giới.

” Bảo Bảo, ngươi còn dám gọi ta là phụ thân? Ai cho ngươi tới đây? Lá gan thật lớn a, ngươi biết ngươi làm nường ngươi sắp phát điên rồi sao?”. Như Mặc ngoài miệng mắng Bảo Bảo, tay cũng không ngừng, trong lúc nói chuyện thì một đạo lực quang cũng từ hai ngón tay hần bắn về phía mặt kính hồng kim.

Có pháp lực cường đại của Như Mặc hỗ trợ, Bảo Bảo và Ảnh Nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ngực không còn khó chịu vì bị áp lực đè nặng nữa.

” Thực xin lỗi, phụ thân!” Nàng đương nhiên biết sẽ làm cha mẹ thương tâm nhưng việc đã đến nước này cũng không có biện pháp nào khác, hiện giờ phụ thân đã vào đây, nhất định mẫu thân ở bên ngoài sẽ sống không bằng chết “ Thanh Liên hần đâu?”

“Ta không gặp Thanh Liên và Mặc Mặc” Như Mặc nhú mày, lại bổ sung thêm pháp lực.

” Không cần lo lắng, ta đã sai hoàng vệ bên cạnh ta đưa bọn họ đến Xà tộc, lúc này chắc đã tới nơi”. Vân Thư nhẹ giọng lên tiếng.

” Vân Thư, còn có người, ngươi dám tính toán một mình chờ chết, nếu tất cả chúng ta cùng chết ở đây thì thôi, nếu có thể ra khỏi đây, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi”. Như Mặc lạnh lùng chuyển sang nhìn Vân Thư “ ngươi thực sự rất hồ nháo, chúng ta quan tâm ngươi mà ngươi không chút nào để ý tới chúng ta sao? Ngươi cao ngạo, không muốn yếu thế trước thiên đình, không chấp nhận chuyện chưa chiến đã bại, chúng ta đều biết cũng nguyện ý cùng sát cánh bên cạnh ngươi, ngươi chẳng những không cần còn tìm cách đem chúng ta rời đi, ngươi thực sự là muốn làm cho Mặc Mặc thương tâm mà chết a”

” Như Mặc, ngươi đừng nói!” Vân Thư làm sao không biết, chỉ cần hần cúi đầu, chỉ cần hần muốn bỏ đi thì bọn họ đã có cơ hội đi tới một nơi xa xôi, hần tin người kia cũng nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng nếu hần làm vậy thì có nghĩa là hần chịu khuất phục trước người kia, cũng có nghĩa là sự kiên trì nhiều năm trước của hần đều sai, càng có nghĩa là mình phải thừa nhận lựa chọn hần mới là đúng, mà tất cả những chuyện đó Vân Thư đều không thể chấp nhận được, hần tình nguyện chết cũng không muốn cúi đầu trước người kia, không cúi đầu trước quá khứ của chính mình.

Nhưng hần không ngờ, dù hần không muốn làm liên lụy tới bất kỳ ai thì cuối cùng vẫn ảnh hưởng tới Như Mặc và Bảo Bảo.

“Phụ thân, trong lòng Vân Thư nhất định cũng rất đau khổ, ngươi đừng nói hần nữa”, nhìn bộ dáng Vân Thư đã suy yếu đến cực điểm, Bảo Bảo không đành lòng.

Như Mặc bất đắc dĩ thở dài một hơi,” Quên đi, hiện tại nói cái gì cũng đã chậm, chúng ta đã bị nhốt ở bên trong, Vân Thư nếu biết ngươi có bảo bối này thì lúc trước ta đã đồng ý lời đề nghị của Thanh Liên, nhờ Tuyệt Ứng vương hỗ trợ, bằng vào đạo hạnh của ba chúng ta, cộng thêm Huyền Diệu Linh Ngọc của Dịch Tu Tử cùng ma kính hồng ngọc thì có thể đối phó được với thiên la, bây giờ thì không kịp nữa rồi”

” Như Mặc, ngươi cho rằng cần bao nhiêu năm đạo hạnh mới đủ để phá bỏ thiên la?” Vân Thư nghe hần nói xong, chậm rãi hỏi lại.

Như Mặc vẫn không ngừng bổ sung pháp lực vào ma kính, trầm tư nó “ ta cùng Tuyệt Ứng vương là thích hợp nhất, Mặc Mặc nội đan cùng Thiên La Địa Vồng của hần đều ở trong cơ thể chúng ta, nếu dốc hết sức thì pháp lực sẽ đạt được mười phần, Thanh Liên mất Hỏa Hồ Thánh Châu nhưng vẫn còn sáu ngàn năm

đạo hạnh, hơn nữa Huyền Diệu Linh Ngọc cũng có ba ngàn năm pháp lực, cùng với ma kính hồng ngọc của người, chúng ta nếu có khoảng hai vạn năm nghìn năm đạo hạnh thì đủ sức phá bỏ thiên la”

Bọn họ nếu có hai vạn năm nghìn năm đạo hạnh, một khi xuyên thấu ma kính hồng ngọc thì có thể biến thành năm vạn năm, thậm chí là nhiều hơn, chắc chắn bọn hắn có thể ngừng tụ pháp lực về một chỗ.

Lúc trước Như Mặc cho rằng đối phó với thiên la thì cần phải có ít nhất năm ngàn năm đạo hạnh, mà Vân Thư pháp lực chưa mất thì ngũ vương bọn họ vẫn không đủ sức, càng không nói tới chuyện Vân Thư đã mất pháp lực, cho nên Như Mặc mới phủ quyết kế hoạch của Thanh Liên, hắn nào đâu biết được Vân Thư có được ma kính hồng ngọc có thể làm gia tăng pháp lực.

Chẳng lẽ là vạn mệnh sao? Hiện giờ dù có ma kính thì pháp lực không đủ cũng là phí công vô ích.

” Hai vạn năm nghìn năm sao?” Vân Thư nỉ non lặp lại.

” Hai vạn năm nghìn năm? Nhiều như vậy!” Bảo Bảo chắc lưỡi “ phụ thân, không cần nhiều như vậy được sao? Hỏa Hồ Thánh Châu đang ở trong cơ thể ta, mặc dù ta đạo hạnh không bao nhiêu nhưng cơ thể ta đã hợp với Hỏa Hồ Thánh Châu làm thành một thể, tin tưởng là có được hơn ba ngàn năm pháp lực. Người có gần một vạn năm đạo hạnh, còn có Huyền Diệu Linh Ngọc chứa ba ngàn năm pháp lực nữa, tính tổng cộng chúng ta đã có một vạn sáu ngàn năm”

” Xà quân đại nhân, Ảnh Nhiên cũng có gần bốn ngàn năm đạo hạnh, trong quá trình tu luyện chưa từng làm qua chuyện ác gì, tuy rằng chưa luyện ra được bảo vật gì nhưng pháp lực vẫn rất tinh thuần, nguyện xin cống hiến” Ảnh Nhiên cũng xưng phong góp sức.

” Phụ thân, như vậy ba người chúng ta đã có hai vạn năm, vẫn không đủ sao? Nhất định phải là hai vạn năm nghìn năm sao?” Bảo Bảo dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Như Mặc, chỉ cần có một tia hi vọng để được sống mà gặp lại Thanh Liên, nàng cũng muốn thử

Như Mặc nhìn nhìn Bảo Bảo cùng Ảnh Nhiên, có chút khen ngợi, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ lắc đầu,” Không đủ! Đây chỉ là phỏng đoán của ta. Ta từng cẩn thận tính qua, gần một vạn năm qua bốn mươi chín vị thượng tiên không ngừng dùng tiên lực để luyện ra thiên la, một phần là vì siêu độ tinh lực, đối với chúng ta lực sát thương sẽ không quá lớn là vì chúng ta không phải là ác yêu, chúng ta là thiện yêu muốn tu thành tiên, một nửa là dùng để sát tiên, bọn họ gia tăng tiên lực cho thiên la là dùng để tru linh diệt tuyệt, mà chúng ta cần có hai vạn năm nghìn năm đạo hạnh, thông qua ma kính hồng ngọc hi vọng sẽ tăng thành năm vạn năm pháp lực, trong lúc các thượng tiên vẫn đang gia tăng tiên lực cho thiên la thì hi vọng có thể phá vỡ được một lỗ hổng nhỏ trên thiên la, Tuyết Ưng vương đang ở bên ngoài chờ chúng ta, chỉ cần có lỗ hổng thì có hi vọng đi ra ngoài. Nếu không đến khi thiên la thực sự trở thành sát tiên thì đừng nói là hai vạn năm nghìn năm, cho dù chúng ta có năm vạn năm đạo hạnh, lại thêm sự hỗ trợ của ma kính hồng ngọc cũng không có hi vọng đi ra ngoài”

Như Mặc vừa dứt lời, Bảo Bảo ưỡn oải cúi đầu, Ảnh Nhiên cũng có vài phần ảm đạm, Như Mặc thấy thế thì lên tiếng an ủi “Trong quá trình tu luyện nếu chỉ có nửa điểm sơ sẩy thì cũng sẽ gặp nguy hiểm, chỉ cần biết thực lực chân chính của đối phương, không ngại thực lực của đối phương lớn hơn mà trong quyết đấu, người cũng chỉ phân thắng bại, đừng nói là bây giờ thực lực của chúng ta thua xa thiên la, tuy nhiên các người đừng quá bi quan, có ta ở đây, trong vòng năm, ba ngày, thiên la cũng đừng mong làm tổn thương chúng ta”

Những lời của Như Mặc cũng không làm bọn họ thất vọng hơn, sau ba, năm ngày đó thì tình hình sẽ thế nào?

Vẫn không thể thoát chết.

Chỉ khác biệt là sớm hay muộn mà thôi.

” Bảo Bảo, Ảnh Nhiên, các người thu tay lại nghỉ ngơi đi, chờ khi ta mệt thì các người sẽ thay thế, như vậy chúng ta sẽ kéo dài thời gian nhiều hơn, có lẽ Tuyết Ưng và Thanh Liên ở bên ngoài sẽ nghĩ được biện pháp nào đó”

Như Mặc thấy bọn họ không vui liền nhẹ giọng an ủi, Vân Thư lúc này đã quay lại nằm trên nhuyễn tháp, giống như là đang ngủ, Như Mặc biết hắn bây giờ là linh thể, so với bọn họ còn khó chịu nhiều hơn, bây giờ

thấy hấn nằm, tuy rằng có lo lắng nhưng vẫn không nói gì, theo tính tình của Vân Thư thì hấn không cần người khác thương hại.

Bảo Bảo cũng biết phụ thân nói vậy là muốn an ủi các nàng.

Thiên la một khi buông xuống, trừ phi sinh linh bị giết hết thì không thể nào thu lại, người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không thể ra, Thanh Liên và Tuyết Ưng vương cho dù có ở bên ngoài thì có thể làm được gì chứ.

Nhưng nàng và Ảnh Nhiên cũng nghe lời mà thu hồi pháp lực, im lặng ngồi điều tức, chờ khi phụ thân mệt thì tiếp sức cho hấn.

Lúc này Bắc Dao Quang và Tuyết Ưng ở bên ngoài cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách, không có biện pháp gì ngoài trừ thấp thỏm, lo âu, chăm chú nhìn đạo hồng quang bên trong, so với trước lúc Như Mặc đi vào thì sáng hơn rất nhiều, không cần nghĩ cũng biết người đang dùng lực để chống đỡ là ai.

” Tuyết ưng, người nói nếu Như Mặc và Mặc Mặc đều ở bên trong thì có thể chống đỡ được bao lâu?”. Từ lúc Như Mặc đi vào bên trong thì Bắc Dao Quang đã hỏi đi hỏi lại chuyện này không biết bao nhiêu lần, Tuyết Ưng vương cũng biết nàng lo lắng cho nên vẫn kiên nhẫn trả lời “ phụ nhân đừng lo lắng, nhìn đạo hồng quang kia thì trong vòng mười ngày, Như Mặc bọn họ sẽ không có vấn đề gì, có lẽ Thanh Liên và Mặc Mặc cũng rất an toàn”

Tuyết ưng vương bọn họ căn bản không biết ở bên trong chính là Ảnh Nhiên cùng Bảo Bảo, còn tưởng rằng là Thanh Liên cùng Mặc Mặc, bởi vì trên đường đi hấn đã nghe Như Mặc kể chuyện Thanh Liên độ cho Vân Thư một ngàn năm pháp lực, hơn nữa Hỏa Hồ Thánh Châu cũng không ở trong cơ thể hấn, cho nên đạo hồng quang lúc đầu không sáng lắm, điều đó cũng phù hợp với tình trạng pháp lực hiện tại của Thanh Liên, Mặc Mặc thì đạo hạnh không bao nhiêu, chẳng qua chỉ có Thất Sắc Khổng Tước Thạch của Tước vương Vân Thư mà thôi, cho nên hấn mới dự đoán như thế.

“Mười ngày, mười ngày sau thì sẽ thế nào? không biết Thanh nhi có tìm được Bảo Bảo ở Hỏa Hồ tộc, trên đường đi cũng không nhìn thấy nàng, hấn là nàng đã đến trước chúng ta phải không?”

Bắc Dao Quang tâm hoảng ý loạn nhìn thiên la, hơn một trăm năm qua chưa từng lìa xa Như Mặc bây giờ chia cách như vậy, tựa hồ như là vĩnh quyết, Như Mặc vốn là trời của nàng, là tất cả của nàng, trong cảm nhận của nàng, Như Mặc rất mạnh, không có gì có thể làm khó được hấn, lại không ngờ chỉ mới trải qua một trăm năm hạnh phúc đã gặp phải đại họa như vậy, nàng còn tưởng bọn họ sẽ có rất nhiều thời gian bên nhau, sớm biết như vậy, sớm biết như vậy...

Bắc Dao Quang không thể tiếp tục nghỉ được nữa, tâm đã muốn rơi xuống nhưng phải mạnh mẽ kéo lên, không thể nhanh chóng buông xuôi như vậy, dù sao cũng chỉ mới ngày đầu tiên, nàng đã buông xuôi thì Như Mặc ở bên trong thiên la sẽ thế nào. Nàng nhất định phải kiên cường.

Khi Thanh Liên cùng Mặc Mặc đuổi tới, nhìn thấy Tuyết Ưng vương cùng Bắc Dao Quang vẻ mặt ngưng trọng, không ngừng đi tới đi lui ngoài thiên la mà không nhìn thấy Như Mặc và Bảo Bảo đâu thì liền biết là nguy rồi

” Mẫu thân-”

” Tuyết ưng, Như Mặc hấn đi vào đã bao lâu?”

Tuyết Ưng vương nhìn thấy bọn họ đến thì ngây ngẩn cả người, Bắc Dao Quang không khống chế được mà chỉ tay vào Thanh Liên cùng Mặc Mặc, có chút run rẩy nói “ Mặc Mặc, Thanh Liên, các người ở đây, vậy thì ở bên trong là ai?”

” Thanh Liên, sao lại thế này, người như thế nào lại ở bên ngoài, người có pháp lực tương đương người là ai? Như Mặc nhìn thấy đạo hồng quang kia liền ngay trước khi thiên la bao trùm toàn bộ mà đi vào bên trong” Tuyết Ưng vương cũng ghen hờn trên trời.

” Chết tiệt, nhất định là Ảnh Nhiên cùng Bảo Bảo! Tiểu yêu tinh chết tiệt, nếu còn có thể gặp lại nàng, ta nhất định sẽ hảo hảo đánh vào mông nàng mấy cái”. Ánh mắt Thanh Liên lộ ra sự âm ảm, ai cũng biết khi thiên la buông xuống thì người hay yêu đều không có cơ hội đi ra.

“Ảnh Nhiên là ai” Bắc Dao Quang nghe nói Bảo Bảo ở bên trong thì như muốn ngắt đi “ Bảo Bảo sao có thể đến trước chúng ta mà đi vào trong đó?”

“Đây nhất định là do vận mệnh an bài, khi cùng ta du lịch nhân gian, Bảo Bảo đã tình cờ cứu được một người của Tuyết Ưng tộc, một mặc ửng đã có gần bốn ngàn năm đạo hạnh, vì muốn tranh cao thấp với Mặc Mặc nên mới thu nàng làm người hầu, cho nên mới có thể đến trước Tuyết Ưng vương mà đi vào trong thiên la, nàng nhất định cho rằng ta cùng Như Mặc và Bắc Dao người đều ở trong đó nên mới đi vào”

Một chữ duyên kia lại làm ra tình trạng như hiện giờ, Thanh Liên thực sự không biết là do thiên định hay là mệnh định.

Tuyết Ưng vương nghe thấy cũng rất ngạc nhiên, trong tộc của hắn từ khi nào lại xuất hiện một kẻ có đạo hạnh cao thâm như thế mà hắn thân là Ưng vương lại không hay biết gì?

” Tỷ phu, Tuyết Ưng thúc thúc, mặc kệ là tỷ tỷ vì sao lại đi vào trong, vấn đề quan trọng hiện tại là chúng ta có cách nào để đưa bọn họ ra không? hiện tại chỉ có pháp lực của một mình phụ thân là có thể chống lại thiên la mà thôi”

Mặc Mặc hiện tại làm sao còn có tâm tình quản Bảo Bảo là như thế nào đi vào, hắn chỉ muốn biết có cách nào phá vỡ thiên la để đem Như Mặc, Bảo Bảo cùng Vân Thư đi ra.

Lời này vừa ra, ba người lớn cùng rơi vào trầm mặc, nhất là Thanh Liên, nhìn thấy thiên la ngày càng sáng lên thì âu lo trong mắt càng tăng.

Chỉ có hắn và Tuyết Ưng thì làm sao có thể phá vỡ thiên la. Như Mặc pháp lực tuy cao hơn hai người bọn họ cộng lại nhưng cũng chỉ có thể nỗ lực để không bị thiên la gây tổn thương, nhưng cũng không thể chống cự lâu dài. Chẳng lẽ bọn họ ngoại trừ ngồi chờ chết thì không còn biện pháp nào khác?

” Không- tỷ phu, van cầu người, người là Hồ vương Thanh Liên trí tuệ nhất thiên hạ, người nhất định sẽ có biện pháp, đúng không? Mau tìm cách đi, ta không thể không có bọn họ, phụ thân, Vân Thư, tỷ tỷ, người nào ta cũng không thể thiếu, nếu bọn họ chết thì ta và mẫu thân làm sao sống được”

Mặc Mặc vẫn chưa từng rơi lệ mà lúc này cũng không kiềm nén được nữa, nước mắt rơi xuống như mưa, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng cầu xin hắn, hắn cũng biết nếu Thanh Liên có cách thì sẽ không chờ hắn phải cầu xin, trong mắt hắn sẽ không tràn đầy đau xót như vậy nhưng hắn chỉ còn niềm hi vọng duy nhất, cầu xin Thanh Liên, dẫu gạt mình rằng hắn vẫn có cách.

Hắn là Hồ vương trí tuệ nhất thiên hạ? Thanh Liên cười khổ

Nhìn thấy thiên la ngày càng chói sáng rực rỡ, biết là thiên đình đang không ngừng gia tăng pháp lực, nếu cứ tiếp tục bổ sung lực lượng như thế thì Như Mặc rất nhanh sẽ không chống cự được.

Gia tăng pháp lực?

Trong đầu tinh quang chợt lóe, Thanh Liên nheo mắt nhìn Tuyết Ưng vương, Mặc Mặc và Bắc Dao Quang. Nhìn thấy mắt hắn tỏa sáng thì mọi người cũng biết hắn đã có biện pháp.

Lập tức đồng thanh hỏi “ tỷ phu, Thanh Liên, người đã có biện pháp gì?”

Thanh Liên cũng không tính giấu diếm “ ta có một chủ ý, tuy rằng tỷ lệ thành công rất thấp nhưng cũng còn hơn là chúng ta không làm gì, cứ ngồi yên đây mà đau khổ, dày vò, đó cũng không phải là tác phong của Thanh Liên ta. Nhưng lần này cần phải nhờ bộ tộc Tuyết Ưng hỗ trợ”

” Thanh Liên, nói đi! Mặc kệ là chủ ý gì nhưng lúc này có cách thì đã là tốt rồi, cho dù muốn ta đánh cược cả sinh mệnh của mình thì cũng không tiếc” Tuyết Ưng vương ngữ khí kiên định, tràn đầy tình nghĩa.

” Tỷ phu, người nói mau!” Mặc Mặc nghe nói có biện pháp, lập tức ngưng khóc, vội vã lên tiếng.

Bắc Dao Quang cũng đồng dạng sốt ruột, nhưng không có nói chuyện, chỉ dùng đôi mắt ngập nước nhìn Thanh Liên.

“Tập trung lực lượng đánh lên thiên đình, tiến hành tru tiên” Thanh Liên trầm giọng.

” Tru tiên?” Ba người trầm miệng một lời hỏi ngược lại.

“Đúng, tru tiên. Thiên la là do bốn mươi chín vị thượng tiên tạo nên, một khi thiên la đã buông xuống thì không thể dừng lại nhưng nếu giết chết những người tạo ra thiên la thì thiên la không cần đánh cũng sẽ tự hủy. Chúng ta là yêu tinh, nếu lần này nháo lên tận thiên đình thì mặc kệ hành động lần này có kết quả hay không thì từ nay về sau đều rơi vào ma đạo, trở thành ác yêu trong miệng thiên đình. Tuyết Ưng người có bằng lòng cùng ta hành động không?”

Thanh Liên chăm chú nhìn Tuyết Ưng, ánh mắt tràn đầy mong đợi và tín nhiệm, ánh sáng trong mắt hẳn có thể làm cho thiên địa phút chốc trở nên thất sắc, mà ba người kia nghe những lời của hắn thì khí huyết dâng trào.

” Ta đi!” Mặc Mặc lập tức lớn tiếng nói:” Cái gì ma đạo hay không ma đạo, ta cũng không hiềm lạ thiên giới có thừa nhận hay không, dù sao ta vốn là xà tử, lại kế thừa mệnh cách Phá Quân tinh của mẫu thân nên đã sớm cùng thiên giới bất lưỡng lập, mấy năm nay chuyện ta đã làm, nhất là chuyện lần này thì thiên đình làm sao có thể thừa nhận?”

” Thanh Liên, chỉ bằng hai người chúng ta e là không đủ, ta lập tức phát động lệnh triệu hồi khẩn cấp tộc nhân trong tộc, tám đại tướng dưới quyền đều là thuộc hạ trung thành, tình như huynh đệ, bọn họ sẽ không để ý chuyện có thành tiên hay không mà sẽ theo ta đánh lên thiên đình, cho dù không phá được cái thiên la chó má này thì cũng quậy cho thiên đình long trời lở đất đi”

Tuyết Ưng vương vốn là người yêu ghét rõ ràng, mấy ngàn năm trước, chỉ vì một sự hiểu lầm mà hắn đối nghịch với Như Mặc suốt mấy ngàn năm, sau khi đã cởi bỏ khúc mắc thì vẫn thấy áy náy với Như Mặc, bây giờ đã có cơ hội để hắn làm gì đó cho Như Mặc, chẳng sợ phải trả giá bằng cả tính mạng, hắn cũng không ngại, hắn cũng đã sớm không vừa mất sự chuyên chế, cường quyền của thiên đình rồi, những lời của Thanh Liên càng hợp ý hắn hơn.

” Như thế rất tốt! tộc nhân Hỏa Hồ tộc ta đều là giáo hoạt thành tánh, chuyện ta không muốn thành tiên đã làm nhiều người tức giận, lúc này muốn kêu bọn họ cùng lên trời tru tiên thì sợ là không thể, nhưng không sao, có Thanh Liên ta thì cũng bằng toàn bộ Hỏa Hồ tộc rồi”. Thanh Liên cuống tứ không kềm chế được, tiêu sái kêu ngạo giờ phút này lại lần nữa triển lộ đi ra, ngồi chờ chết không phải là tính cách của Thanh Liên hắn, nếu lần này Bảo Bảo bất hạnh chết đi, từ nay về sau hắn cũng sẽ không để cho thiên đình được yên ổn ngày nào, cho đến khi hắn chết đi mới thôi.

” Tỷ phu, người thật không hổ là con rể của Bắc Dao gia ta, ta và người cùng đi, tuy rằng pháp lực của ta không cao nhưng ta có mệnh cách tinh quân, nên việc ra vào thiên đình sẽ không dễ dàng bị phát hiện, phóng lửa, thiêu đốt thiên đình, nếu không lấp cạn cái Dao Trì kia thì ta sẽ không gọi là Bắc Dao Mặc Mặc”

Đôi mắt màu đen của Mặc Mặc tràn đầy oán hận và mong muốn trả thù.

” Không, Mặc Mặc, người không cần lên thiên đình, ta muốn người đến một nơi để tìm một người” Thanh Liên từ chối đề nghị của hắn.

65. Chương 65: Cẩn Người

“Bởi vì là trứng, cho nên chúng cần có cha mẹ ấp cho chúng, mà quá trình này cần mất ít nhất là năm mươi ngày, hai chúng ta ai sẽ làm chuyện này?”. Như Mặc mặt đỏ bừng, hơn nửa ngày mới ấp a ấp úng nói ra một câu như vậy.

Bắc Dao Quang lại lần nữa hóa đá,” Ấp trứng?”

Nàng cũng không phải gà mái, làm sao biết ấp trứng như thế nào đây? Chẳng lẽ học theo gà mái, dùng móng ngồi lên trứng sao? Bắc Dao Quang tưởng tượng tới cảnh tượng kia liền toát mồ hôi hột. Hơn nữa hai cái trứng này rất lớn, cho dù móng của nàng không đè nát chúng thì móng của nàng cũng không đủ lớn a, căn bản là không thể ấp một lần hai cái trứng. Cho nên dù thế nào, nàng cũng không thể đảm đương nhiệm vụ ấp trứng được.

“Ân, bây giờ đã là mùa đông, lúc này xà loại bình thường đều đã ngủ đông, giống Tóc Đen tuy đã có trăm năm đạo hạnh nhưng tới mùa đông cũng trở nên lười biếng, lại rất ít người trong tộc sinh sản trong thời tiết như thế này. Cho nên nếu là mùa hè, chúng ta chỉ cần đem chúng vùi trong đất cá ẩm ướt là bọn chúng có thể tự ấp, tự sinh ra, nhưng chúng nó lại được sinh ra trong tình huống đặc biệt, cho nên vì phòng ngừa vạn nhất, vẫn là tự chúng ta ấp trứng mới tốt”. Như Mặc ngồi bên giường, vuốt ve hai quả trứng, trong ánh mắt nhu hòa mang theo vài phần phiền não, ấp trứng trong thời điểm này, Như Mặc cũng không dám cam đoan chúng có nở đúng hạn hay không?

“Nhưng mà, Như Mặc, ta tuy rằng là nương bọn chúng, nhưng ta sẽ không ấp trứng a, lỡ may không cẩn thận một cái, dề nát bọn chúng thì làm sao bây giờ?”. Bắc Dao Quang nhìn hai quả trứng màu vàng kia, gấp đến độ nước mắt cũng chảy ra “ Như Mặc, người ấp đi, người là xà, người nhất định sẽ biết cách ấp, đúng hay không?”

” Ta là giống đực a, cho tới bây giờ ta chưa từng ấp trứng”. Như Mặc cũng có chút lo lắng và sốt ruột, không phải là hắn không muốn mà hắn cũng không có kinh nghiệm, nếu không kiểm soát tốt, làm tổn thương đến đứa nhỏ của hắn tính làm sao? Đừng nói là ấp trứng, ngay cả chuyện thân cận với giống cái hắn còn chưa từng làm qua, nhưng nhìn Bắc Dao Quang khẩn trương như vậy, hắn chỉ mới nói ra một nửa liền thôi.

” Mặc kệ như thế nào, người nên tìm gặp xà mẫu đã từng ấp trứng rồi học hỏi kinh nghiệm mà làm đi, ta nghĩ dù sao cũng tốt hơn là ta làm a”. Lúc này Bắc Dao Quang cũng có chút giận, mặc kệ như thế nào, nàng cũng nhất định phải để Như Mặc ấp trứng, nàng từng xem tivi, rắn mẹ dùng thân mình vòng quanh cái trứng để ấp chúng. Như vậy Như Mặc cũng có thể làm được, nên nếu không phải là hắn ấp thì còn ai vào đây? Thanh nhi lại không có ở đây, bằng không có thể hỏi hắn, còn hơn là lúc này chỉ có hai người bọn họ lo lắng. Thanh nhi tuy rằng đạo hạnh thấp nhưng kinh nghiệm sống phong phú, chết tiệt, lúc này Thanh nhi lại vắng mặt.

Như Mặc phấn khích hơn, không thể không thừa nhận gợi ý của nàng là biện pháp duy nhất, để ột nhân loại ấp trứng thực sự có chút miễn cưỡng, nhưng hắn không biết hắn nên đem hai tiểu bảo bối của hắn đi đâu mà ấp?

Ôm lấy hai cái trứng, cau mày đi tới đi lui trong phòng, Bắc Dao Quang thấy hắn bộ dáng lún túng, muốn cười lại cũng muốn khóc, hai người đều là lần đầu tiên làm cha mẹ, lại gặp phải hai bảo bối chậm chạp không chịu ra đời, không biết nên làm thế nào cho phải. Mặc kệ như thế nào, đây đều là bảo bối nàng mang thai mười tháng sinh ra, nếu không thể ấp chúng thành công, vậy chẳng phải mười tháng vất vả cùng chờ mong của nàng đều là uống phí sao?

” Như Mặc, ta nhìn thấy trong TV, rắn mẹ đều dùng thân mình quấn quanh trứng của nó để ấp”, Bắc Dao Quang nhẹ giọng bổ sung “ ta biết làm như vậy thật khó cho người, nhưng ta thực sự rất muốn được nhìn thấy con của chúng ta, người hãy chịu khó một chút, làm cho bọn nó xuất hiện đi.

” Dao Quang, người muốn ta khôi phục chân thân để ấp chúng?”. Như Mặc không để ý tivi là cái đồ vật gì, vẻ mặt nghiêm túc hỏi lại Bắc Dao Quang, khôi phục chân thân để ấp trứng? Nếu nói như vậy thì hắn không thể ở lại đây, phải trở về núi, nếu không thì mấy căn nhà cũng không đủ cho hắn dung thân, đến lúc đó có thể còn bị sấm sét lớn hơn xuất hiện.

” Trừ bỏ như vậy còn có biện pháp khác sao? Ta không có ấp trứng qua, ta chỉ là thấy những con rắn dường như cũng làm vậy để ấp trứng, Như Mặc, hay là chúng ta đem bọn chúng nhét vào chăn thì có được không? hay là chúng ta đem bọn chúng đặt trong nước ấm. Không, không được, nếu bọn chúng sợ nóng thì phải làm sao?”. Bắc Dao Quang có chút bối rối, lấy tay vuốt tóc, nhìn chằm chằm hai quả trứng kia không ngừng, hận ngay lúc này không thể làm cho quả trứng nứt ra để đứa nhỏ của nàng có thể xuất hiện.

Sự tình lại xảy ra ngoài dự kiến của Như Mặc, bọn họ đã sớm chuẩn bị sẵn đồ dùng cho trẻ sơ sinh, thế nhưng còn chưa được sử dụng tới, ngay cả áo nhỏ để cho xà tử bơi lội thoải thích cũng vô dụng, sớm biết mình sinh ra hai quả trứng, bọn họ đã để cho Như Mặc đi hỏi kinh nghiệm của các rắn mẹ khác rồi, nếu không thì cũng có thể mời rắn mẹ đến ấp trứng giúp thì lúc này sẽ không phải lúng túng như vậy rồi “ Như Mặc, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

” Dao Quang, người đừng lo lắng! để ta ấp trứng đi”. Như Mặc thấy nàng sắp khóc tới nơi, không khỏi đau lòng, nàng đã vất vả lâu như vậy mới có thể vì hắn mà sinh đứa nhỏ, thực sự không nên tăng thêm áp

lực cho nàng. Tuy rằng hần là giống đực, nhưng dù sao cũng là rắn, ấp trứng cho đứa nhỏ của mình chắc sẽ không có gì quá khó khăn, chỉ là như vậy mấy ngày này hần sẽ không thể ở bên cạnh Bắc Dao Quang “nhưng ta không thể ở lại trong phủ, chân thân của ta quá lớn, toàn nhà này không thể chứa được, ta phải mang bọn chúng về núi”

” Không, Như Mặc, ta không cho người đi!” Bắc Dao Quang nghe vậy lập tức khẩn trương, hai tay ôm chặt hần, đầu lắc như trống bỏi “ ta không cho người đi, ta không cho người đi”

” Dao Quang, người đừng lo lắng, ta sẽ không rời xa người, ta sẽ trở về, chỉ có năm mươi ngày thôi mà, sẽ trôi qua rất nhanh, người vừa mới sinh xong, cần nghỉ ngơi, tinh dưỡng thật tốt, không thể theo ta lên núi chịu khổ, bằng không ta cũng không yên tâm để người ở đây một mình. Chút nữa ta sẽ cho Tóc Đen một viên kim đan, làm cho nó tăng thêm hai trăm năm đạo hạnh, như vậy khi ta không có ở đây, hần có vẫn có thể duy trì hình người, có thể ở bên cạnh người lâu hơn, chờ khi đứa nhỏ chuo ra, ta sẽ lập tức mang bọn chúng trở về, được không? người phải tin tưởng ta.”

Như Mặc cũng không nguyên ý để Bắc Dao Quang một mình ở lại nơi này, nhưng lúc này là thời điểm đặc biệt, xà tử sẽ trong lúc ấp trứng mà mổ vỏ chui ra, nếu không sẽ chết. Nếu đứa nhỏ mất đi, Dao Quang sợ rằng cũng không sống nổi, cho nên hần phải mang theo đứa nhỏ vào núi.

” Không, không cần! Ta không cần! Ta không cần người đi, không cần người cùng đứa nhỏ rời đi ta! Nếu các người không trở lại làm sao bây giờ? Nếu các người gặp phải chuyện gì mà ta lại không ở bên cạnh các người thì phải làm sao? Ta không thể lúc nào cũng nhìn thấy các người, không biết tình trạng của các người, ta sẽ lo lắng đến điên mất. Không được, Thanh nhi đã đi hơn bảy tháng còn chưa trở về, người cùng đứa nhỏ lại đi thì ta phải làm sao? Không, Như Mặc, ta không đồng ý, ta kiên quyết không đồng ý.” Bắc Dao Quang cố nhấn nhai những nước mắt vẫn không kiềm được mà tuôn ra, ôm lấy Như Mặc, lớn tiếng khóc, bất an của nàng đã tới cực điểm rồi, nàng không muốn một mình ở lại đây, nàng thật sự sẽ điên mất.

Như Mặc nhìn thấy vừa đau lòng lại khó xử, vội vàng đặt hai quả trứng trên giường, ôm chặt Bắc Dao Quang vào lòng, hôn môi nàng không dứt, cố trấn an nàng ” ngốc Dao Quang, người là thê tử của ta, là người kết tóc xe tơ đời này của ta, ta làm sao có thể bỏ lại một mình người mà không trở về? Được, ta không đi, ta không đi. Ta nhất định sẽ không đi, mỗi ngày đều ở bên cạnh người được chưa? Ta ở trong nhà, bảo vệ người và đứa nhỏ”

Bắc Dao Quang ở trong lòng hần ra sức gặt đầu, mười ngón tay nắm chặt quần áo của Như Mặc ” không cần đi, ta cái gì cũng không có, ta chỉ có các người, bất luận là đi nơi nào cũng đừng để ta cô đơn một mình ở lại”

” Hảo! Hảo! Ta cam đoan! Ta cam đoan với người, sẽ không để người cô đơn một mình ở lại”. Nhìn Bắc Dao Quang như vậy làm sao còn kiên trì về núi cho được, nhưng nhìn đến hai quả trứng lóe lên ánh sáng màu vàng, tâm của Như Mặc cũng trở nên bối rối, xem ra dù thế nào cũng nên mạo hiểm một lần, trong lòng đã có tính toán, thần sắc của Như Mặc cũng trấn định hơn, ôn nhu nói ” ngủ đi, ngủ một hồi đi, người cũng đã mệt mỏi nhiều rồi, chờ khi tỉnh dậy, hết thấy đều sẽ tốt đẹp”

Âm thanh trầm ấm giống như giọng hát ru con, làm cho tâm tình của Bắc Dao Quang cũng dần dần thả lỏng, nhẹ nhàng nhắm mắt, ngón tay nắm chặt quần áo của Như Mặc cũng buông ra. Như Mặc nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên giường, sau khi bị hần thôi miên, nàng sẽ ngủ ít nhất là mười hai canh giờ, cho nên lúc này hần phải tranh thủ thu xếp ổn thỏa cho hai bảo bối.

Ôm hai quả trứng màu vàng vào ngực, lúc này bên ngoài kết giới do hần lập nên vang lên âm thanh quen thuộc, Như Mặc ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt hiện rõ nét vui mừng, lập tức mở kết giới, lộ ra một vòng tròn để các bằng hữu của hần tiến vào.

Thanh Liên vương y phục màu xanh, Tước Vương Vân Thư quần áo màu vàng, trên vai hần là Huyền Điệp vương tử Dịch Tu Tư, hai người một bướm vừa xuất hiện, nhìn thấy hai quả trứng màu vàng trong ngực Như Mặc liền trở mắt kinh ngạc. Một lúc sau, Thanh Liên vương mới nở nụ cười ” Xà Quân đại nhân, xem ra là người gặp chuyện phiền phức”

” Không nghĩ tới hai tiểu tử này lại dùng phương thức “truyền thống” để sinh ra, làm cho hai phu thê người luống cuống hết tay chân phải không?”. Vân Thư nhìn thoáng qua Bắc Dao Quang đang ngủ không được tự

nhien, cũng hiểu được, Như Mặc cũng không che giấu, gật gật đầu ” chính xác, chúng ta không ngờ chúng nó lại dùng cách này để sinh ra, Dao Quang đã không chịu nổi sự ” kinh hãi ” như vậy?”

“Vậy Xà Quân đại nhân tính thế nào?”. Dịch Tu Tư bay lên trên, nhìn Như Mặc đang ôm hai quả trứng, đã biết rõ vẫn cố ý hỏi ” Xà Quân đại nhân chuẩn bị làm gì?”

“Xà Quân đại nhân tính khôi phục chân thân để ấp hai bảo bối này?” Tước vương Vân Thư cũng lên tiếng.

Như Mặc co quắp gật gật đầu, ” Vân Thư điện hạ, Thanh Liên Vương, hai vị có đề nghị gì hay hơn sao?”

” Xà Quân đại nhân quả thực mấy ngàn năm qua chỉ lo dốc lòng tu luyện cho nên đối với chuyện khác thì năng lực phán đoán cùng giải quyết rất khiếm khuyết a. Xà Quân đại nhân hiện giờ tuy thành hình người nhưng bản tính bên trong vẫn chưa thay đổi, ấp trứng thì không cần hiện nguyên hình, ôm chúng cũng giống vậy thôi”

Thanh Liên Vương khẽ lắc đầu cười khẽ, đối với biểu tình của Như Mặc không khỏi thấy buồn cười ” nếu Xà Quân đại nhân yên tâm thì có thể giao bọn chúng cho ta mang về Hỏa Hồ tộc, nơi đó bốn mùa đều ấm áp, ta sẽ tự mình đem hai tiểu bảo bối đặt trong hoa viên của cung điện, đợi khi chúng thuận lợi sinh ra, sẽ mời Xà Quân đại nhân đến mang bọn nó về, được không?”

“Đa tạ Thanh Liên Vương có ý tốt nhưng ta sợ khi Dao Quang tỉnh lại không thấy đứa nhỏ sẽ không chịu nổi đả kích, nếu chỉ cần ta ôm cũng có tác dụng như ấp trứng vậy thì cứ để ta ôm đi”. Như Mặc quay đầu nhìn Bắc Dao Quang bị hấn thôi miên mà chìm trong giấc ngủ, lắc đầu cự tuyệt tâm ý của Thanh Liên Vương, sợ khi nàng tỉnh dậy không thấy hai quả trứng lại hoảng sợ.

“Cũng được, phu nhân tinh thần không tốt, Xà Quân cùng đứa nhỏ ở bên cạnh nàng cũng tốt”. Vân Thư nhìn thoáng qua Bắc Dao Quang, gật đầu đồng ý.

” Ha ha! Xà Quân đại nhân, như vậy từ hôm nay trở đi, người một ngày, mười hai canh giờ đều phải ôm hai bảo bối này? không thể cùng phu nhân thân thiết? không thể buông? thật sự là chuyện lạ thế giới a”. Dịch Tu Tư nhin không được lên tiếng trêu chọc ” cũng may Huyền Hồ điệp chúng ta đều tự biến thành kén rồi lột xác. Nghe nói đứa nhỏ được ấp sau khi sinh ra, nhìn thấy người đầu tiên sẽ xem như là mẫu thân của mình, Xà Quân đại nhân, ta đang tưởng tượng cảnh bọn chúng gọi người là mẫu thân liền không nhin được cười, người thấy sao?”

” Dịch Tu Tư điện hạ, cẩn thận vui quá hóa buồn, một ngày nào đó, ngài cũng sẽ cảm nhận được loại cảm giác này, đến lúc đó, ta nhất định sẽ không giống ngài hôm nay, không có phong độ mà trêu chọc ta” Như Mặc thần nhiên đáp trả.

” Xà Quân đại nhân, cảm ơn hảo phong độ của người, nhưng tình huống người nói sẽ không xuất hiện với ta. Cho nên người vẫn nên quan tâm xem trong năm mươi ngày tới nên làm như thế nào để vượt qua đi. Kết giới này cũng không thể cứ phủ mãi trên phủ, nếu không sẽ làm cho các tán tiên khác chú ý”. Dịch Tu Tư hoàn toàn không đồng ý với Như Mặc, hấn vẫn luôn cho rằng mình là đẹp nhất thế giới, toàn bộ giống cái trên thế giới đều xiêu lòng vì vẻ xinh đẹp của hấn, làm sao có thể cam tâm bị một nữ nhân ràng buộc?Càng miễn bàn tới chuyện trợ giúp cho đứa nhỏ.

“Đúng vậy, Xà Quân đại nhân, nếu người cần, chúng ta có thể dùng pháp lực để giúp xà tử phá vỏ chui ra sớm, nhưng nếu vậy thì có thể sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, phu nhân có thể đồng ý không?”. Vân Thư lo lắng đề nghị.

” Đa tạ Vân Thư điện hạ, cứ để cho bọn chúng tuân theo quy luật tự nhiên mà xuất hiện đi. Chúng nó lẽ ra phải mất hai năm ở trong bụng Dao Quang mới được sinh ra, nhưng do ta dùng kim đan tự luyện cho nàng ăn nên bọn chúng dù chưa được sinh ra cũng đã có gần một ngàn năm công lực, quá nhiều kim đan cùng thảo dược linh tinh hỗ trợ khiến chúng nó sinh ra đúng thời hạn như ta mong muốn nhưng cũng chưa hoàn toàn tạo nên hình hài, nếu muốn dùng pháp lực làm cho bọn chúng phá vỏ chui ra sớm chẳng những không có ích mà còn làm hại bọn chúng”

Như Mặc có chút lo lắng nhăn mày mi nói, hấn mỗi lần nhìn xuyên qua bên trong cũng chỉ thấy ánh sáng màu vàng vây quanh mà không nhìn thấy bộ dáng đứa nhỏ ra sao, lẽ ra khi đó hấn nên cảnh giác mới đúng, hiện tại đứa nhỏ dù đã được sinh ra nhưng vẫn cần ấp một thời gian. Như vậy cũng tốt, vừa lúc để bọn

chúng có thời gian hấp thu hết hiệu lực của kim đan, chỉ có hần là vất vả một chút, mỗi ngày phải ôm chúng mà thôi.

” Xà Quân đại nhân nói đúng, người đã sống chung với nhân loại thì không thể có sự khác biệt với bọn họ, sẽ làm cho bọn họ sinh nghi, phu nhân mới vừa sinh xong cũng cần nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng, cũng may hai tháng rất nhanh sẽ trôi qua, đợi sau khi đứa nhỏ xuất hiện mới quyết định tiếp tục nên làm thế nào”. Thanh Liên Vương vừa nói, ngón tay thon dài xinh đẹp cũng nhẹ nhàng sờ lên hai quả trứng trong lòng Như Mặc, còn đang định nói gì đó thì đột nhiên nhần mặt, lập tức rút tay về, ai nấy đều thấy trên ngón tay thon dài trắng nõn của hần chảy ra một giọt máu.

” Sao lại thế này?” Như Mặc cả kinh, vội vàng cúi đầu nhìn quả trứng Thanh Liên Vương vừa mới sờ qua, vỏ trứng nhần nhụi không một vết nứt.

” Nó cắn ta!” Thanh Liên Vương nhẹ nhàng đem ngón tay ngậm vào trong miệng, sau đó thản nhiên nói mấy lời làm mọi người có mặt đều kinh ngạc không thôi.

“Sao lại có thể như vậy được?”. Ngay cả Tước Vương Vân Thư cao quý, tao nhã, gặp nguy cũng không loạn cũng nhin không được mà lên tiếng. Hần đương nhiên biết Thanh Liên Vương không nói dối, cũng không cần phải hoảng hốt, hơn nữa vết máu kia bọn họ thấy rất rõ, nhưng bọn họ nhìn thấy quả trứng lại hoàn hảo vô khuyết, như vậy căn Thanh Liên Vương là cái gì?

Vân Thư cũng chậm rãi đưa ngón tay sờ lên quả trứng Thanh Liên Vương mới chạm vào, vuốt ve một hồi cũng chỉ là cảm giác bóng lóang, không có dấu hiệu gì chứng tỏ hần bị cắn. Chẳng lẽ tiểu tử này cùng Thanh Liên Vương có duyên? Vân Thư suy nghĩ một chút, ngón tay lại chạm vào cái còn lại nhưng cũng không có hiện tượng khác lạ nào xuất hiện, lẳng lặng thu tay lại, nhìn Như Mặc lắc đầu ” ta không cảm thấy chúng có gì dị thường”

” Thanh Liên Vương, ngài không có việc gì đi!” Hần biết quy định của Hỏa Hồ tộc, Thanh Liên Vương đã sắp đắc đạo thành tiên, hần cũng không hi vọng sau này vì đứa nhỏ của hần mà thất bại trong gang tấc.

” Xà Quân đại nhân, ngài yên tâm đi! Không có việc gì! Nó chỉ là một đứa nhỏ, nga, không đúng, nó hiện tại chỉ là một cái trứng, còn chưa trở thành đứa nhỏ, có lẽ chỉ là chuyện ngoài ý muốn, không có gì trở ngại”. Thanh Liên Vương tuy biết rằng trong quá trình tu tiên không có tồn tại mấy từ ngoài ý muốn, nhưng hần dù sao cũng là hồ vương mấy ngàn năm nay, không thể so đo cùng với một hậu bối, huống chi hậu bối này vẫn còn là một cái trứng mà thôi, nên mặc dù có chút không yên vẫn duy trì bộ dáng mỉm cười khiến người ta mê muội.

” Chỉ hy vọng như thế!” Tước Vương Vân Thư có chút lo lắng nhìn hai quả trứng trong lòng Như Mặc ” Xà Quân đại nhân, cũng không còn sớm, chúng ta nên cáo từ, lần sau gặp lại chắc cũng đã mấy trăm năm sau, khi đó mấy bảo bối của người cũng đã trưởng thành, đến lúc đó có lẽ chúng ta sẽ cùng nhau ngồi xuống uống một chén”

“Có thể được uống rượu của Vân Thư điện hạ, Như Mặc sao dám bỏ qua, đến lúc đó nhất định sẽ cùng cả nhà đến Tước Hoàng sơn”. Như Mặc mỉm cười đáp, tuy biết rằng Vân Thư đang tính toán gì, nhưng hần không nói thì mình cũng không nên nói ra.

66. Chương 66: Tiểu Thanh

Nhìn theo bọn họ ba người rời đi, Như Mặc bắt đắc dĩ mang theo hai quả trứng cũng đi ra ngoài.

Tiểu thúy xà vẫn nhu thuận ở trên cây trong sân, thấy Như Mặc đi ra liền lập tức hiện hình người, cao hứng kêu lên ” chúc mừng Xà Quân đại nhân, chủ nhân có khỏe không?”

” Tóc Đen, bắt đầu từ hôm nay, ban ngày người hãy dùng hình người mà hoạt động, Thanh nhi không có ở đây, có rất nhiều việc chúng ta cần người đáng tin cậy đi làm, người ăn đan dược này vào, nó có thể cho

người thêm hai trăm năm đạo hạnh, nhưng người cần tranh né những kẻ đạo hạnh cao thâm của các tộc khác, nhất là Tuyết Ưng tộc, người hãy tìm lý do gì đó để tiến vào phủ đi”

Như Mặc nhìn bộ dáng của lục thúy xà, hơi nhú mào lo lắng nhưng cũng không có chọn lựa nào khác, lúc này hắn không thể phân thân đi tìm Thanh nhi, lại cần phải có người thay bọn họ làm việc linh tinh, chẳng hạn như hỗ trợ đưa cơm cho Dao Quang, giấu diếm các hạ nhân khác...cũng cần một kẻ miệng mồm lanh lợi ngăn cản Trần Ngọc Bạch cùng Phong Vô Ảnh đến cửa cầu kiến, mà hắn, trước lúc bảo bối thuận lợi phá vỏ chui ra thì không thể có một phút lơ đãng việc ôm chúng, bộ dáng này của hắn làm sao có thể đi ra ngoài gặp khách.

” Đa tạ Xà Quân đại nhân, Tóc Đen nhất định sẽ tận hết sức để làm chuyện mà người cùng chủ nhân phân phó”. Tóc Đen nghe nói có thêm hai trăm năm đạo hạnh cao hứng, mừng rỡ như điên, vội vàng quỳ xuống dập đầu, xà tộc bọn họ biến thành hình người thì diện mạo sẽ tùy theo đạo hạnh mà chuyển biến, nó căn cơ vốn rất thấp, nếu không nhờ Như Mặc cùng Bắc Dao Quang đưa đến đào yêu cốc, làm cho nó có cơ hội ăn đóa hoa, tăng thêm pháp lực thì ngay cả hình người cũng không thể biến ra. Bởi vì pháp lực này không phải do nó tu luyện mà thành, mà thông qua ngoại vật gia tăng cho nên gần đây nó có thể duy trì hình dáng của một hài đồng, sau này gia tăng thêm hai trăm năm đạo hạnh cũng tương đương với việc tăng thêm mười tuổi, nói cách khác, lần này Xà Quân đại nhân ban thưởng một viên kim đan là hắn có thể biến hình thành một thiếu niên, tuổi tác gần bằng với Thanh nhi, hắn làm sao mà không cao hứng cho được?

” Người đi đi! Cẩn thận, chớ gây rắc rối”. Một viên kim đan rơi xuống tay lục thúy xà, Như Mặc thản nhiên nói, tuy rằng hắn cảm thấy để Tóc Đen ra bên ngoài có chút nguy hiểm nhưng dù sao cũng chỉ trong năm mươi ngày, chắc cũng không đến nỗi gây ra họa lớn gì.

” Dạ, Xà Quân đại nhân!” Tiểu thúy xà lập tức dập đầu, sau đó tại chỗ xoay người một cái, người liền biến thành lục quang biến mất trong viện.

” Xuân Hoa cô nương, ngoài cửa có một người tự xưng là đệ đệ của Thanh quản gia, có nên cho hắn vào phủ hay không?” Nam phó giữ cửa vội vàng chạy vào báo cáo, nghe nói Thanh quản gia về thăm nhà, hiện giờ đã đi được bảy tháng còn chưa trở về, mà Thanh quả gia đi rồi, thiếu gia cùng phu nhân liền phân phó mấy việc vặt trong phủ cho hai người Xuân Hoa, Xuân Thủy phụ trách, cho đến khi Thanh nhi trở về mới thôi. Cho nên có người đến cửa cầu kiến, bọn họ tất nhiên là đi xin ý kiến của hai nàng.

“Đệ đệ của Thanh quản gia? vậy còn không mau mời hắn vào”. Xuân Hoa mặc dù có chút nghi ngờ nhưng vẫn quyết định gặp người trước rồi tính sau.

Nam phó vội vàng chạy đi, Xuân Thủy nhin không được nói ” trước giờ không nghe Thanh quản gia nói hắn có đệ đệ a, có thể là giả mạo, mượn cơ hội này để trà trộn vào trong phủ mưu đồ gây rối không?”

” Chúng ta cũng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Thanh quản gia có người nhà, nhưng chính thiếu gia cùng phu nhân nói hắn trở về thăm nhà đó sao. Cho nên không biết không có nghĩa là Thanh quản gia không có a, cho nên cứ cho người tiến vào để thiếu gia cùng phu nhân gặp mặt sẽ phân biệt được thiệt giả”. Xuân Hoa cũng không sợ có người đến lừa gạt, sau khi thiếu gia cùng phu nhân đóng cửa từ chối tiếp khách, thiếu thành chủ cứ cách năm ba ngày lại sau người đi tuần tra phủ một lần để bảo đảm an toàn, cho nên người này tốt nhất không phải là kẻ lừa đảo, nếu không thì đem hắn giao cho thiếu thành chủ xử trí là tốt rồi.

” Nhưng là, người cũng biết, thiếu gia cùng phu nhân phân phó qua, không được bọn họ cho phép, chúng ta không thể đi vào, ngay cả đồ ăn cũng chỉ được để bên ngoài cửa”

Thiếu gia và phu nhân nhà nàng tính tình thật tốt, ngày thường không thích bọn họ gần gũi hầu hạ cũng không nói, hiện tại phu nhân đã sắp đến lúc sinh nở, thiếu gia lại từ chối không cho người đến hầu hạ, thật lo lắng một mình thiếu gia làm sao có thể lo liệu mọi việc đây, cũng không ỏi bà đỡ đến, chẳng lẽ thiếu gia tự mình đỡ đẻ cho phu nhân sao? Xuân Thủy đối với tính tình cổ quái của chủ nhân nhà mình cũng có nhiều điều nghi ngờ trong lòng nhưng nàng chỉ là hạ nhân, thật sự không có quyền bình luận việc làm của chủ tử, cho nên cũng chỉ biết thối thu trong lòng mà thôi.

” Mặc kệ như thế nào, gặp người trước rồi tính sau”. Xuân Hoa vội vàng trấn an lo lắng của Xuân Thủy.

Khi nhìn thấy bộ dáng lục thúy xà hóa thân thành thì hai người không còn nghi ngờ gì nữa, bởi vì thiếu niên trước mặt giống y chang Thanh nhi, trừ bỏ thấp hơn Thanh nhi một chút, đầu nhỏ hơn Thanh nhi một chút thì y như là huynh đệ sinh đôi của Thanh nhi.

” Ta gọi là Tiểu Thanh, vị này chính là Xuân Hoa tỷ tỷ cùng Xuân Thủy tỷ tỷ đi!” Tóc Đen đã gặp qua Xuân Hoa, Xuân Thủy nhiều lần nên đương nhiên là không có nhận sai, thấy hẳn biết mình làm cho Xuân Hoa, Xuân Thủy ngạc nhiên nhưng cũng rất vui vẻ, bình thường các nàng đều rất là ngưỡng mộ Thanh quản gia, nhưng Thanh quản gia luôn lạnh lùng, ít cười, không dễ dàng tiếp xúc, nhưng đệ đệ Tiểu Thanh của Thanh quản gia này vừa nhìn đã biết là người dễ hòa đồng, khuôn mặt tuấn tú tươi cười ngọt ngào, cái miệng nhỏ luôn gọi tỷ tỷ nghe thật ngọt, làm cho hai nha đầu đem hoài nghi ban đầu về hẳn ném đi tuốt luốt, lập tức tiếp nhận thân phận của hẳn.

” Tiểu Thanh cùng Thanh quản gia bộ dạng thật sự là rất giống nhau”, Xuân Hoa lập tức nở nụ cười.

” Đúng vậy, nhìn cứ như là anh em sinh đôi, không biết Tiểu Thanh nhỏ hơn Thanh quản gia bao nhiêu tuổi?”. Xuân Thủy cũng vui vẻ không kém, càng không còn hoài nghi hẳn là giả mạo nữa.

” Kém hai tuổi, cha ta cha thân thể không tốt, ca ca hiếu thuận, ở lại hầu hạ song thân, đợi phụ thân khỏe hơn mới có thể trở về nhưng sợ chủ nhân cùng phu nhân không có người hầu hạ, cho nên sai ta đến trước để thay hẳn, sau này còn nhờ hai vị tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn”. Tóc Đen bộ dáng nhu thuận nói.

” Làm sao, Tiểu Thanh đệ đệ quá khách khí, người đã đến rồi, chúng ta cao hứng đều không kịp đâu, hiện tại phu nhân cũng đã sắp sinh, thiếu gia lại không cho chúng ta đến quấy rầy, chúng ta nghĩ chắc thiếu gia cùng phu nhân không quen để hai người chúng ta hầu hạ, Tiểu Thanh là đệ đệ của Thanh quản gia nhưng vậy chắc hẳn đã nói cho các người biết sở thích của thiếu gia và phu nhân, như vậy chúng ta cũng yên tâm một chút”. Xuân Thủy cũng đáp lời

“Kỳ thật một nhà chúng ta đều là gia nô của chủ nhân, trước đây là cha ta phụng dưỡng lão thái gia, sau do cha ta lớn tuổi nên chủ nhân đã cho cha ta bạc về quê dưỡng lão, đổi lại ca ca ta đến hầu hạ chủ nhân, cho nên quen thuộc thói quen và sở thích của chủ nhân, từ nhỏ chúng ta đã biết rõ, Xuân Thủy tỷ tỷ cứ yên tâm, Tiểu Thanh nhất định sẽ hầu hạ tốt cho chủ nhân cùng phu nhân”

” Kia thật sự là quá tốt! nhưng thiếu gia và phu nhân đã cấm dận, nếu chưa được gọi thì không được một mình tiến vào trong viện, làm sao nói cho thiếu gia biết Tiểu Thanh đã tới đây?”. Xuân Hoa lo lắng nói

” Xuân Hoa tỷ tỷ, này dễ dàng, đến lúc đưa cơm cho chủ nhân thì báo cho chủ nhân biết, nếu hẳn đồng ý sẽ để Tiểu Thanh đi vào, hai vị tỷ tỷ thấy sao?”. Tiểu Thanh đã sớm có tính toán trước, nên nói rất lưu loát.

“Chủ ý như thế rất hay, cứ vậy mà làm đi. Tiểu Thanh, người thực sự rất thông minh, sau khi đi vào thì nhìn xem thiếu gia cùng phu nhân có khỏe không, có cần cái gì không? có cần phải mời bà đỡ đến đỡ đẻ hay không? còn nữa, nói cho thiếu gia với phu nhân biết, Phong đại phu đã liên tiếp hai ngày tìm tới đây, có nên cho hẳn đi vào hay không?”. Xuân Hoa đem một loạt chuyện cần phải bẩm báo cho Như Mặc đều nói ra hết, nàng nói một chuyện, Tóc Đen lại gật đầu một cái, đợi khi nàng nói xong mới lên tiếng ” Xuân Hoa tỷ tỷ yên tâm, Tiểu Thanh đã nhớ kỹ”

” Tốt lắm, đã đến lúc dùng cơm chiều, chúng ta đi chuẩn bị, Tiểu Thanh người nghỉ ngơi trước, tối hôm nay ta sẽ nói cho thiếu gia biết là người đến”. Xuân Thủy có chút kích động, mấy ngày nay các nàng không nhìn thấy thiếu gia cùng phu nhân nên rất lo lắng, bây giờ có Tiểu Thanh đến đây, các nàng rốt cuộc có thể thả lỏng tâm tình. Tuy rằng thiếu gia và phu nhân không muốn các nàng hầu hạ làm nàng có chút không vui, nhưng dù sao các nàng cũng đã quen, hơn nữa bọn họ là chủ nhân, các nàng chỉ là hạ nhân, thiếu gia cùng phu nhân tính tình cũng không tệ, phải biết chừng mực.

” Tiểu Thanh là tới tiếp nhận công việc của ca ca để hầu hạ chủ nhân và phu nhân, không cần nghỉ ngơi”. Tóc Đen vội vàng nói, đến lúc này mọi việc đều diễn ra thuận lợi, hẳn rốt cuộc có thể danh chính ngôn thuận trở thành người đi lại trong phủ.

Lúc chạng vạng, Tiểu Thanh cũng được Như Mặc cho phép mà tiến vào trong viện, nhìn thấy bộ dáng của hẳn, Như Mặc cũng có chút tán thưởng ” thân phận này thật tốt, ta nghĩ Thanh nhi cũng sẽ cao hứng khi có một đệ đệ như người”

” Đa tạ Xà Quân đại nhân khích lệ!” Tóc Đen vẽ mặt bướng bỉnh đắc ý nói.

Như Mặc chậm rãi tiêu sái đến bên giường, nhẹ nhàng thổi một hơi vào Bắc Dao Quang, thiên hạ trên giường lập tức từ từ tỉnh dậy, mở to mắt, nhìn Như Mặc đang mỉm cười ôn nhu cùng với hai quả trứng hắc đang ôm trong lòng, nháy mắt liền ngồi dậy ” Như Mặc, ta sao lại ngủ?”

” Người quá mệt mỏi, dù sao cũng mang thai bọn chúng nhiều ngày, lại vất vả sinh ra, đương nhiên là cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, mau đứng lên ăn cơm đi”. Như Mặc tuy rằng rất muốn ôm nàng đến bên bàn như trước nhưng tiếc là lúc này không thể, tay hắc còn đang ôm hai bảo bối của bọn họ, không còn chỗ để ôm nường tử.

” Chủ nhân tỷ tỷ, để ta đỡ người”. Tóc Đen nhanh chóng đến bên giường, nghe hắc nói, Bắc Dao Quang kinh ngạc nhìn hắc ” Thanh nhi? không đúng, người không phải là Thanh nhi, người là ai? Như Mặc, chuyện gì đã xảy ra? Thanh nhi đâu?”

” Dao Quang, hắc là Tóc Đen, chính là tiểu tử kia của người, hiện tại Thanh nhi không có ở đây, thân phận bây giờ của hắc là tiểu đệ của Thanh nhi, từ giờ hắc sẽ thay Thanh nhi chú ý tới sinh hoạt hàng ngày của người”. Như Mặc hiểu được sự kinh ngạc của nàng, dù sao nàng vẫn quen nhìn nó là một tiểu hài đồng đáng yêu, bây giờ lại là một bộ dáng chẳng khác gì Thanh nhi nên nhất thời không quen là phải.

“Nó là tiểu tử kia?”, Bắc Dao Quang vẫn hồ nghi nhìn Tóc Đen.

” Ô..... Chủ nhân tỷ tỷ không lương tâm, người ta bắt quá là trưởng thành thôi, như thế nào có thể không biết ta?” Tóc Đen vẽ mặt ủy khuất lã chã – chực khóc bộ dáng, làm nũng nói.

Ngữ khí cùng thần thái đó có chút giống với lục thúy xà của nàng, Bắc Dao Quang liền hồi phục tinh thần, lập tức đứng dậy, chỉ vào Tóc Đen mắng ” vật nhỏ chết tiết a, ai cho người biến thành bộ dạng này, xấu muốn chết, ta vẫn thấy bộ dáng tiểu đồng thuận mắt hơn, người biến trở về cho ta”

67. Chương 67: Mạnh Mẽ Cáo Từ

Bắc Dao Quang nhìn thoáng qua Như Mặc đang mỉm cười không nói gì, lại nhìn tới bộ dáng xin tha thứ của Tóc Đen, bật cười nói ” quên đi, trước hết cứ như vậy đi, chờ Thanh nhi trở về, người nhanh biến trở lại cho ta, bộ dáng này ta nhìn thực không quen mắt. Người nói tính cách của người có nửa phần giống Thanh nhi sao?Mỗi ngày nhìn Thanh nhi ở trước mặt ta hoảng thật đúng là một loại kích thích?”

Nghe nàng lầm bầm oán giận, Như Mặc nhìn không được cười thành tiếng ” như vậy cũng tốt, Dao Quang không phải sợ nhất biểu tình của Thanh nhi quá ít sao? bây giờ có Tiểu Thanh khuôn mặt giống Thanh nhi, biểu tình lại phong phú để thỏa mãn người, dường như là rất tốt nha, người không thấy vậy sao?”

” Như Mặc! Người cũng nói như vậy, Thanh nhi nghe được sẽ giận” Bắc Dao Quang cũng cười, sờ sờ cái bụng đã phẳng lì của mình, lại nhìn hai quả trứng trong ngực hắc ” Như Mặc, người đây là...”

“Lúc người ngủ, Thanh Liên vương bọn họ đã tới đây, nói ta chỉ cần ôm chúng, dùng thân thể truyền nhiệt cho chúng cũng giống như ấp, cho năm mươi ngày sắp tới sợ là ta không thể ôm Dao Quang cùng ngủ rồi, ta sẽ ngủ ở phòng bên cạnh, được không?”. Như Mặc nhẹ giọng hỏi ” như vậy người sẽ không phải lo ta cùng đứa nhỏ rời người đi”

” Như Mặc, cảm ơn người!” Bắc Dao Quang cảm động, ôn nhu hạ trên mặt hắc một nụ hôn ” vất vả cho người rồi”

” Dao Quang đang nói ngốc gì đó, đây cũng là bảo bối của ta a. Nhanh ăn cơm đi, sau khi sinh xong thân thể là suy yếu nhất, cần phải bổ sung dinh dưỡng, tất cả đều là những món người thích ăn, phải ăn hết toàn bộ a” Như Mặc dùng đầu chỉ về phía một bàn đầy đồ ăn.

Bắc Dao Quang gật gật đầu,” Tuy rằng ta cũng không cảm giác quá đói nhưng Như Mặc nói đúng, ta nên ăn nhiều một chút”

Bắc Dao Quang chậm rãi đến bên bàn ngồi xuống, nhìn Tóc Đen bới cơm cho nàng, động tác rất quen thuộc, điêu luyện ” vật nhỏ, người bới cơm cũng rất thuần thục nha, nếu không biết rõ đây là lần đầu tiên người làm, còn tưởng rằng người rất quen thuộc chuyện này a”

” Chủ nhân tỷ tỷ đừng chê cười ta. Ta mỗi ngày đều ở bên cạnh người, nhìn Thanh ca ca cùng Xuân Hoa bọn họ hầu hạ người, lâu dần đều hiểu rõ, nếu không thì ta thực sự là ngu ngốc a”. Tóc Đen bủi môi, chủ nhân nhân loại của nó chẳng lẽ nghĩ nó thật ngu ngốc sao?

“Như Mặc, người vẫn không muốn thử một chút thực phẩm nấu chín sao?”. Bắc Dao Quang nhận bát cơm, lại nhìn Như Mặc đang đến ngồi bên cạnh, nhìn nàng ăn cơm, không nhịn được mà hỏi.

Như Mặc nhẹ nhàng lắc đầu,” Không được, Dao Quang, ta không cần ăn, người ăn nhiều một chút là được rồi”

” Như Mặc, nếu ấp trứng thành công, bọn chúng sẽ có hình dạng gì? là con rắn nhỏ sao?”. Bắc Dao Quang vẫn suy nghĩ, buông bát cơm xuống, đưa tay sờ hai quả trứng trong lòng Như Mặc, vẻ mặt u buồn chờ mong.

Như Mặc nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên môi nàng ” không cần lo lắng, ta có linh cảm bọn chúng sẽ dùng hình dạng con người mà xuất hiện, có được công lực ngàn năm của kim đan coi như không phải ăn mà không trả tiền, cho nên đừng lo lắng, được không? Nếu bọn họ lấy hình rắn sinh ra thì ta sẽ đem công lực truyền sang để bọn họ chuyển hóa thành hình người cũng không phải khó khăn gì, quan trọng là...người nên ăn cơm, nếu không đợi bọn chúng xuất hiện,với năng lực dưỡng bình của chúng chỉ sợ sẽ vắt kiệt sức lực của người”

” Như Mặc, người phải lúc nào cũng ôm bọn chúng vậy sao? Năm mươi ngày, lúc nào cũng phải ôm như vậy thật là ủy khuất cho người”

“Không có gì, năm mươi ngày sẽ trôi qua rất nhanh, chỉ có điều trong khoảng thời gian này ta không thể nào cùng người xuất môn, còn muốn đưa người ra ngoài đi dạo”. Như Mặc lắc đầu mỉm cười năm mươi ngày so với quá trình huấn luyện thì chỉ là chớp mắt ngắn ngủi, để áp bảo bối thì bao nhiêu đó có tính là gì.

” Chủ nhân tỷ tỷ, người yên tâm đi! chuyện bên ngoài cứ giao cho Tóc Đen làm đi, ta nhất định sẽ làm tốt, đợi khi tiểu chủ nhân chân chính xuất hiện, cam đoan sẽ không ai nghi ngờ”. Tóc Đen vội vàng xưng phong nhận việc ” chủ nhân tỷ tỷ nếu muốn ra ngoài mua gì đó, Tóc Đen có thể đi cùng với chủ nhân tỷ tỷ”

“Xuân Hoa bọn họ có hỏi thì cứ nói ta còn chưa sinh, đợi thêm nửa tháng nữa mới công bố tin tức ta đã sinh, sau đó theo tập tục thì ta phải ở cữ một tháng không thể ra ngoài, đợi khi ta có thể xuất môn thì đứa nhỏ chắc cũng đã phá vỏ chui ra”. Bắc Dao Quang suy nghĩ một hồi, tìm cớ cho qua năm mươi ngày.

” Dạ, chủ nhân tỷ tỷ!” Tóc Đen lập tức dùng sức gật đầu,” Xuân Hoa cùng Xuân Thủy muốn ta nói với chủ nhân và Xà Quân đại nhân là hai ngày nay Phong đại phu có đến tìm, thật lo lắng cho sức khỏe của chủ nhân tỷ tỷ”

“Chút nữa ta sẽ viết một phong thư, người mang đến y quán cho hấn, để hấn khỏi lo lắng”. Bắc Dao Quang cảm thấy có chút thẹn với Phong Vô Ảnh, hấn là thật lòng quan tâm nàng, nhưng nàng mang thai không bình thường nên không thể cho hấn biết mọi chuyện, chỉ có thể tránh né hấn.

” Dạ, chủ nhân tỷ tỷ!” Tóc Đen lại là gật đầu.

” Báo Vương đại nhân, chủ nhân nhà ta còn chờ Thanh nhi trở về phục mệnh, mấy ngày nay thật sự đa tạ Báo Vương đại nhân đã nhiệt tình khoản đãi, Thanh nhi thực sự phải cáo từ”. Đối với vị nam tử mang mặt nạ âm nhu đang nằm trên cao kia, Thanh nhi mặc dù trong lòng hận cần rằng nhưng không thể không duy trì vẻ khách khí, nếu không phải công phu thua kém thì hấn đâu cần phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế.

Lúc đầu khi hấn tới Thú tộc, toàn tộc đối với hấn không lạnh không nóng, điều này hấn cũng đã sớm dự đoán được, cho nên hấn cũng không giận. Quả nhiên, Báo Vương của Thú tộc bắt hấn đợi một tháng mới chịu tiếp kiến, mọi chuyện vốn đều thuận lợi, Báo Vương rất có hứng thú đối với việc hấn đến và đưa ra mình ước của chủ nhân, nhiệt tình chiêu đãi hấn. Nhưng mọi việc đột nhiên lại thay đổi không hiểu vì sao?

Thanh nhi suy nghĩ nửa năm cũng không biết hắn đã làm gì khiến cho Báo Vương đột nhiên thay đổi thái độ, từ sự tích cực hưởng ứng chuyển sang thái độ âm muội không rõ ràng, tiếp theo đó hắn bị Thú tộc dùng đủ loại lý do giam lỏng ở đây, mãi cho tới giờ cũng chưa thể trở về.

Dùng đủ loại biện pháp cũng không thành công, mỗi ngày không cùng người này ăn cơm thì là ngắm hoa, làm ra chuyện tình văn vẻ như của nhân loại, nhưng lại chậm chạp không đề cập đến chuyện khi nào để hắn rời đi, tính ngày thì cũng đã đến lúc phu nhân sinh rồi, chủ nhân một mình chắc chắn sẽ lúng túng, hắn phải trở về, không để ý chuyện cứu Trân Châu không thành công, chỉ có thể đặt sự trung thành lên hàng đầu. Cho nên hôm nay dù muốn giữ hắn lại, thì dù rơi vào cảnh người chết ta sống, hắn cũng nhất định rời đi.

” Thanh nhi, mấy tháng trước ta đã phái tướng quân trong tộc dẫn người đến Tuyết Ưng tộc, Thanh nhi không muốn biết người trong lòng tên Trân Châu kia tình trạng thế nào sao?”. Báo Vương tao nhã nằm trên bảo tọa được phủ một tấm da tuyết điều thật dày, thanh âm không rõ nam hay nữ mang theo từ tính thoát ra từ nửa cái mặt nạ.

Cùng hắn dây dưa suốt bảy tháng qua, rốt cuộc cũng nghe được một câu có liên quan, đáng tiếc hắn cũng không thể chờ được nữa, hắn không thể không trở về. Mấy tháng qua hắn đã suy nghĩ rất nhiều, hồi tưởng lại từng chuyện trong những ngày ở chung với Trân Châu trong quá khứ, rốt cuộc nhận rõ, Trân Châu vĩnh viễn sẽ không yêu thương hắn. Tất cả những gì hắn bỏ ra đều chỉ là đơn phương mình hắn, là dư thừa mà thôi, nhưng gần một ngàn năm qua hắn yêu thích Trân Châu cũng là sự thật, mặc dù biết rõ bọn họ không thể nào, nhưng nói từ bỏ cũng không phải là chuyện dễ.

Hắn bốc đồng muốn cứu Trân Châu, mang theo nửa tấm da rắn của chủ nhân đến đây, suốt bảy tháng qua, mỗi ngày phải cùng Báo Vương bắt nam bắt nữ trước mắt đấu trí, làm cho hắn không thể không suy nghĩ xem hắn làm vậy có ý nghĩa gì? Vì Trân Châu, cứ trải qua một ngàn năm như vậy, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục trả qua một ngàn năm không có mục đích như vậy nữa sao? Nếu cứ như vậy thì hắn còn có thể tiếp tục được bao lâu?

Mỗi khi nghĩ tới Bắc Dao Quang cùng Như Mặc ân ái thắm thiết bên nhau, tâm hắn liền đau và chua xót. Chủ nhân không hiểu tình yêu, một lòng chỉ lo tu hành thế nhưng vẫn có một ngày bị người làm cho động tâm, mà hắn đau khổ ở bên cạnh Trân Châu hơn một ngàn năm cũng không được nâng liếc mắt nhìn một cái, quả thật là người với người lại có bất đồng sao? Có tâm hay là vô tâm, liếc mắt một cái đã biết.

Quên đi, coi như đây là lần cuối hắn làm vì Trân Châu, coi như là lời từ biệt đối với một ngàn năm qua của hắn.

” Báo Vương đại nhân, thực cảm tạ ngài tương trợ, nếu Trân Châu may mắn còn sống, xin Báo Vương đại nhân nể mặt Xà Quân đại nhân mà an bài cho nàng một nơi đi. Nếu nàng bất hạnh đã chết, Thanh nhi cũng tạ ơn Báo Vương đại nhân đã hỗ trợ. Thanh nhi rời đi cũng đã hơn nửa năm, thật sự không thể tiếp tục ở lại bên ngoài, cho nên đành phải cáo biệt”. Thanh nhi hơi nhắm mắt, nói ra những lời này dường như đã lấy hết khí lực của hắn, tâm vẫn rất đau, rất khó chịu như trước nhưng hắn bắt buộc mình không được mềm lòng, sinh tử do mệnh, từ lúc Trân Châu quyết định đi con đường kia thì đã biết nàng có thể không được chết già, nếu lần này người của Thú tộc còn có thể mang được nàng trở về thì cũng chỉ hi vọng nàng có thể tự lo cho bản thân.

” Xem ra Thanh nhi quả thật là nhớ nhà a, đến nỗi sự an nguy của người trong lòng cũng không để ý, là không còn tin tưởng Trân Châu cô nương hay là mất đi tín niệm với sự kiên trì của mình?”. Đôi môi đỏ mọng lại phun ra âm thanh không cao không thấp, ý tứ hàm súc.

Thanh nhi giận mà không dám nói gì, mấy tháng qua hắn đều dùng ngữ khí dò hỏi để bàn luận tâm tình của mình, Thanh nhi phi thường không thích cảm giác này, giống như là có người cứng rắn đem gương nhét vào lòng hắn không bằng ” Báo Vương đại nhân, xin đại nhân ra lệnh mở cửa, Thanh nhi phải cáo từ”

” Thanh nhi, sao lại sốt ruột như vậy? Muốn đi cũng không nên là hôm nay, buổi tối ta sẽ tổ chức tiệc tiễn đưa người, sáng sớm mai ta sẽ cho xe đưa người về”. Báo Vương hiển nhiên cũng không tính hôm nay thả hắn đi, nhưng âm điệu vẫn rất trầm thấp, thậm chí ngay cả tư thế nằm cũng không thay đổi, chỉ có ngón tay là đưa gờn mái tóc dài của hắn, bộ dáng ra vẻ rất nhàn chán.

Thanh nhi vừa thấy bộ dáng này của hắn càng thêm giận, xoay người đi về phía cửa đại điện, từ xa vung hai tay lên đẩy cánh cửa đá của đại điện ra, ầm một tiếng cửa đã được mở, nhưng...

Bên ngoài cánh cửa là vô số thị vệ tay cầm vũ khí bao quanh Thanh nhi.

Báo Vương nằm trên vương tọa thậm chí cũng không thèm chớp mắt, chỉ tao nhã, thong dong đứng dậy, chậm rãi từng bước một đi xuống bậc thang, mỗi bước đi đều nhẹ nhàng tao nhã, lại tràn ngập sức bật mềm dẻo ” Thanh nhi, đây là phương thức xà tộc của người hồi đáp sự nhiệt tình đãi khách của ta sao?”

68. Chương 68: Phía Sau Mặt Nạ

” Báo Vương đại nhân, người tử tế không nói vòng vo, sở dĩ kính người là vì ta đại diện cho chủ nhân Xà Quân đại nhân của ta mà đến, sứ mệnh của ta là làm cho Báo Vương đại nhân nhận lấy xà y của chủ nhân, ta cũng đã hoàn thành, sở dĩ còn chưa rời đi là vì Báo Vương đại nhân ngài ” ân cần chiêu đãi”. Thanh nhi ở đây cũng đã nửa năm, hiện tại muốn rời đi cũng chính là ý muốn của ta, không liên quan tới toàn bộ Xà tộc, Báo Vương đại nhân nếu muốn giáo huấn ta, không ngại liền động thủ đi”

Thanh nhi cũng không quay đầu lại, thẳng thắn, lạnh lùng đáp trả, không hề sợ hãi mà tiến lên phía trước, bọn hộ vệ đang bao vây hắn nhìn Báo Vương chờ lệnh, không dám tùy tiện công kích hắn cũng không dám mở đường cho hắn đi, cho nên Thanh nhi tiến lên một bước, bọn họ lại lùi về sau một bước, nhưng vẫn bao vây hắn ở giữa.

” Ở lại nơi này không tốt sao? Ta đối đãi người như hảo bằng hữu, muốn cái gì có cái đó, sao lại muốn trở về làm hạ nhân hầu hạ người khác? Hơn nữa, Xà tộc các người đã có ý là hữu hảo đồng minh với Thú tộc của ta, phải thể hiện gì đó để làm tin không phải sao? Người trở thành sứ giả của Xà tộc người phải đến Thú tộc của ta không tốt sao?”

Trong khi nói chuyện, thân hình màu đen tao nhã cũng đã đến phía sau Thanh nhi, bàn tay thon dài tuyết trắng đập lên vai Thanh nhi, Thanh nhi dùng sức né tránh, xoay người cười lạnh ” bằng chứng? Chủ nhân của ta đưa ra xà y còn chưa đủ làm tin sao? Hữu hảo sứ giả? nói thật dễ nghe, ta thấy Báo Vương đại nhân là muốn giữ Thanh nhi lại làm con tin, ta khuyên Báo Vương đại nhân tốt nhất nên sớm thu hồi ý niệm này, Thanh nhi là làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, hoặc là hôm nay giết ta còn không thì ta nhất định sẽ đi”

” Thanh nhi, người cần gì phải nói chuyện tuyệt tình như thế, chúng ta đã ở chung với nhau một khoản thời gian, không phải tri giao thì cũng coi như là bằng hữu, không phải sao? Huống chi mấy ngày nay ta đối đãi với người như thế nào, trong lòng người rất rõ, trừ bỏ không cho người rời đi, trong Báo cung này, người muốn đi đâu mà không được?. Báo Vương nhếch môi, lộ ra nụ cười có chút chua xót,, đôi mắt màu hổ phách cũng lộ ra một chút bi thương, làm cho Thanh nhi ngẩn ra, có chút phản ứng không kịp, mấy ngày nay người bị hắn khống chế và giam lỏng là mình, sao hắn lại lộ ra sự bi thương?

” Bằng hữu? người từ lúc nào nghe nói xà loại chúng ta có bằng hữu?”, mềm lòng một giây, Thanh nhi đã khôi phục sự lạnh lùng nói ” huống chi người thực tình muốn làm bằng hữu với ta sao?”

” Vì cái gì không có bằng hữu? Nếu không có bằng hữu, cũng sẽ không tồn tại địch nhân rồi, không phải sao?” ánh mắt bi thương của Báo Vương lúc trước đã biến mất không tăm tích, thần nhiên hỏi lại ” chẳng lẽ Thanh nhi người không hề xem ta là bằng hữu sao? ở trong lòng người, ta chỉ là một Thú vương đã man bắt ép người ở lại đây sao?”

Thanh nhi rất muốn trả lời là vậy, nhưng nhìn ánh mắt hắn lại chậm chạp không có đáp án, hồi lâu mới nói ” mặc dù là bằng hữu, cũng không có lý do gì để giữ ta ở đây, ta có cuộc sống cùng chuyện mình muốn làm, ta muốn trở lại bên cạnh chủ nhân ta, cáo từ”

Báo Vương lại đề vai hắn lần nữa, Thanh nhi có chút ảo não hỏi ” người rốt cuộc là có để ta đi hay không? nếu không thì hãy giết ta đi”

” Thanh nhi, người vừa mới thừa nhận ta là bằng hữu của người?”. Báo Vương trong mắt mang theo ý cười kinh hãi, làm cho Thanh nhi kinh hãi, rất muốn lắc đầu nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà lại gật đầu, sau lại hối hận không nguôi, còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy Báo Vương trong mắt lộ ra ý cười âm áp. Ngay cả khóe miệng cũng lộ ra nụ cười xinh đẹp mê hồn, vô cùng hấp dẫn, Thanh nhi trong nháy mắt có cảm giác bị mê hoặc và kinh diễm, tới đây nhiều ngày như vậy, hẳn cũng là lần đầu tiên thấy Báo Vương còn cao hơn hẳn nửa cái đầu lại lộ ra sự sung sướng thật tình như vậy, làm cho hắn có chút giật mình không hiểu nguyên nhân, quên luôn cả sự ảo não.

“Người đã thừa nhận ta là bằng hữu của người, vậy trước khi đi, chẳng lẽ người không muốn thấy bằng hữu này có hình dáng thế nào sao?”

Thanh nhi lại lần nữa giật mình, có chút hoài nghi lên tiếng ” người sẽ thả ta đi?”

“Chẳng phải người nói, cho dù là bằng hữu thì ta cũng không thể vĩnh viễn bắt người lưu lại sao? Nếu Thú tộc của ta đã là hữu hảo đồng minh của Xà tộc, chúng ta sau này còn có nhiều dịp gặp nhau đúng không? Cho nên người muốn nhanh chóng quay về bên cạnh Xà Quân đại nhân, ta cũng không thể tiếp tục bắt ép người ở lại, miễn cho người trong lòng lại oán hận ta, không phải sao?”

Liên tiếp mấy câu hỏi đã lật ngược tình thế, làm cho Thanh nhi mơ mơ hồ hồ, thái độ của Báo Vương trước sau mâu thuẫn với nhau là vì cái gì? Bất quá bây giờ không phải là lúc để hắn tìm hiểu nguyên nhân, hắn nên sớm rời khỏi nơi này, trở lại bên người Như Mặc, cho nên cũng không nghĩ nhiều nữa ” vậy đa tạ Báo Vương đại nhân, vậy...”

“Người không muốn nhìn bộ dáng của ta sao?”, đang lúc Thanh nhi tính bỏ của chạy lấy người, Báo Vương lại lên tiếng hỏi, theo trực giác Thanh nhi nghĩ không nên nhìn, bởi vì hắn cảm giác sau khi nhìn thấy sẽ nảy sinh phiền toái nhưng nhìn Báo Vương thì biết nếu hắn từ chối chắc chắn sẽ không thể rời khỏi nơi này, cho nên miễn cưỡng nói ” muốn, chỉ sợ mạo phạm thiên nhan của Báo Vương đại nhân”

” Các người đều lui ra!” Báo Vương cũng không nói gì, phất tay ra lệnh cho nhóm thị vệ, đám người được huấn luyện lập tức lui ra ” tốt lắm, bây giờ mọi người đều đã đi rồi, ta sẽ tự tháo mặt nạ xuống cho người xem”

Thanh nhi nhìn nhìn bốn phía, lại nhìn nhìn Báo Vương trước mặt, màu đen rất hợp với hắn, gờ tay nhấc chân đều tràn ngập dã tính tao nhã, mặc dù hắn khoác trường bào rộng thùng thình nhìn không rõ thân hình nhưng cũng không che dấu được sứ bật và bản tính nòi giống của hắn.

Mặc dù cách lớp áo bào, Thanh nhi vẫn có thể cảm nhận được mạch máu đang chạy trong người hắn, làm cho hắn hận không thể xông lên cắn cho Báo Vương một ngụm, loại cảm giác dã tính này đột nhiên nảy sinh trong người Thanh nhi, trong đầu hắn không ngừng tưởng tượng nếu sau khi cắn cắn Báo Vương một ngụm, có phải sẽ cảm giác được cơ thể rắn chắc lại cơ bắp của Báo Vương như trong tưởng tượng?

Nhưng tất cả cũng chỉ là tưởng tượng trong nháy mắt mà thôi, Thanh nhi rất nhanh đã khống chế được, phải biết rằng trước mắt hắn không phải là một nhân loại bình thường mà là Báo Vương đầy nguy hiểm lại có pháp lực rất cao của Thú tộc, nếu mình cắn hắn, sợ là cũng không thoát khỏi hàm răng bén nhọn của hắn. Hơn nữa hắn cũng đã lâu không cắn giết con mồi, từ khi hắn biến thành hình người, đời sống nhân loại đã biến hắn thành một kẻ giống như ăn chay, không biết vì cái gì mà hôm nay hắn lại nổi lên ý nghĩ săn giết, thật sự là chuyện kỳ quái. Quả thật là hắn bị giam lỏng đã quá lâu, đến nỗi vốn nghĩ mình tâm bình như thủy nhưng cũng không kiềm chế được ý nghĩ muốn giết người.

” Người muốn cắn ta?” Cúi đầu mang theo thanh âm mê hoặc, cơ hồ là dán vào gò má hắn mà nói chuyện, Thanh nhi lập tức thối lui hai bước, không nghĩ hắn lại kề mặt sát vào người mình, phản xạ hỏi ” sao người biết?”

” Ha hã! Thanh nhi, răng nanh của người đều lộ ra hết a”. Báo Vương lơ đãng cười.

Thanh nhi lấy tay sờ một cái, quả thực hai cái răng nanh bén nhọn đã không tự giác mà hiện ra, Thanh nhi vội dùng pháp lực thu lại, trên mặt có chút xấu hổ ” Báo Vương đại nhân hiểu lầm, ta, ta không phải...”

“Sự tồn tại của ta làm phát kích dã tính của người phải không? không sao, chuyện này thật bình thường, chứng tỏ người cảm thấy ta rất mạnh, đây đối với ta là vinh hạnh, nếu người thực sự muốn cắn, nếm xem

máu thịt của ta có giống như người tưởng tượng hay không ,ta cũng không ngại để người thử một chút”. vừa nói, thân thể xinh đẹp kia lại dán vào ngực Thanh nhi, hắn thậm chí còn cúi đầu, lộ ra cái cổ cao duyên dáng, làm cho Thanh nhi thấy rõ mỗi mạch máu trên cổ hắn ” muốn cắn một cái hay không?”

Phản ứng đầu tiên của Thanh nhi là hấn diên rồi, tuy rằng mình chỉ là một thanh xà có hai ngàn năm đạo hạnh, còn báo tinh trước mắt cũng có ít nhất bốn ngàn năm đạo hạnh, nhưng dù sao hấn cũng là loại độc nhất trong xà loại, bị hấn cắn một cái, cho dù Báo Vương có đạo hạnh gấp đôi hấn cũng sợ sẽ có nguy hiểm tới tính mạng, huống chi thú loại bọn hấn chính là thức ăn của xà loại, hấn còn không có phòng ngừa mà còn dễ dàng lộ ra động mạch ỳnh cắn, hấn không phải điên thì là gì?

” Báo Vương đại nhân, xin đừng đem chuyện này ra đùa” Thanh nhi dùng sức đẩy người trong ngực hấn ra, một cảm xúc làm cho hấn mở to hai mắt ” người, người...”

Liên tiếp hai từ, sau đó khuôn mặt Thanh nhi cũng đỏ như tôm luộc.

” Ta làm sao vậy?” so với Thanh nhi có chút xấu hổ va khiếp sợ, bộ dáng của Báo Vương vẫn ung dung, biếng nhác như trước, thản nhiên hỏi lại.

” Người dĩ nhiên là cái giống cái!” Thanh nhi hơn nửa ngày mới thốt nên lời, quả thật là bất khả tư nghị, thú tộc luôn lấy sức mạnh làm đầu, thế nhưng lại để ột giống cái thống trị. Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, cũng là điều hấn không nghĩ tới, tuy rằng lúc hấn mới nhìn thấy báo vương cũng cảm thấy hấn quá mức trung tính nhưng không hề nghĩ nàng quả thật là giống cái, nếu như mình không cẩn thận đụng phải ngực nàng, hấn vĩnh viễn cũng không có hoài nghi giới tính của Báo Vương.

”Ta chưa từng nói ta là giống đực”, nhìn Thanh nhi bộ dáng kích động, Báo Vương lại ra vẻ vô tội nhún vai, lại mang theo nụ cười chứa mấy phần đùa dai ”người có muốn biết ta tên gì? có bộ dáng gì hay không?”

Tuy rằng Thanh nhi biết Báo Vương là nam hay là nữ cùng hấn không quan hệ, nhưng không biết vì sao hấn có cảm giác mình bị đùa giỡn và lừa gạt, tức giận nói ” tộc nhân của người biết người là nữ sao?”

” Đường nhiên, ta là do bọn họ cùng đề cử làm vương sao lại không biết”

”Vậy chỉ có ta giống như đứa ngốc vẫn nghĩ người là nam?”, lúc này Thanh nhi thực sự nổi giận, hấn cảm thấy ngay từ đầu mình đã bị trêu chọc.

” Người không hỏi ta! Ta luôn luôn chờ người hỏi ta, nhưng người chưa từng hỏi qua dù chỉ một lần, thậm chí cho tới giờ người cũng không quan tâm ta tên gì, mà vẫn cứ gọi ta là Báo Vương đại nhân, từ đầu đến cuối trong lòng người chỉ có Trần Châu tiểu bạch xà kia”. Báo Vương vẫn khinh đạm miêu tả, nhẹ nhàng băng qua nhưng khi nhắc tới Trần Châu, trong giọng nói thản nhiên mang theo ý châm chọc.

” Người vốn chính là ‘ báo Vương đại nhân’! Ta như vậy kêu có cái gì sai?” Thanh nhi cũng tức giận mọc lan tràn nói, nàng kia khẩu khí như là ngay từ đầu cũng chỉ chính hấn lỗi bình thường, thật sự là buồn cười, quả nhiên nữ nhân đều là không nói đạo lý.

” Đúng vậy a! Vậy người hiện tại lại vì cái gì phát giận? Người cảm thấy được ta lừa gạt người? Ta cũng cho tới bây giờ chưa nói quá ta là nam nhân a!” Thật sự là nhất châm kiến huyết a, lời này vừa ra, lập tức đổ Thanh nhi một chữ cũng phun không được, xoay người liền phải rời khỏi.

Mới vừa đi hai bước, thân mình lại bị nhân đè lại, lúc này thanh âm mềm mại ngọt hơn rất nhiều,” Thanh nhi, người muốn xem bộ dáng của ta hay không?”

” Không cần!” Thanh nhi cũng không biết hấn còn muốn đùa giỡn cái gì, lập tức từ chối.

Báo Vương ở phía sau bật cười, giống như là một đứa nhỏ giận dỗi, Thanh nhi càng thêm không cao hứng, hừ lạnh một tiếng, muốn giẫy khỏi sự kiểm chế của Báo Vương nhưng lại bị một lực lượng lớn hơn đè lại, thanh âm bên tai hấn cũng ô hòa hơn ” ta gọi là Ngọc Linh Lung”

Thanh nhi nhất thời tan rã ý chí, quả thật là không thể trách nàng, chính mình không dám hỏi người trong Thú tộc, nếu không thì có thể biết được tên và giới tính của Báo Vương, mà hấn luôn một lòng nghĩ tới Trần Châu và việc rời đi, bây giờ thì trách sao được chuyện người ta đùa giỡn hấn?

” Báo Vương đại nhân, Thanh nhi thất lễ!” Suy nghĩ cẩn thận, Thanh nhi cũng phục hồi tinh thần, cấp cho Ngọc Linh Lung một cái lễ.

“Người có thể gọi ta là Linh Lung giống như ta gọi người là Thanh nhi”

“Như vậy sao được, người là Báo Vương đại nhân, ta bắt quá chỉ là người hầu bên cạnh Xà Quân đại nhân mà thôi”, Thanh nhi lập tức cự tuyệt.

“Sao lại như thế? chính người đã thừa nhận, chúng ta là bằng hữu mà”. Ngọc Linh Lung lại như không có chuyện gì ” người rốt cuộc có muốn nhìn xem bộ dáng của ta hay không?”

Thanh nhi bị nàng liên tiếp yêu cầu, hỏi đến không chống đỡ nổi, chần chờ một hồi vẫn gật gật đầu, tên cũng biết, ngực cũng đã chạm qua, nhìn nàng một cái thì cũng đâu có hại gì.

Thanh nhi cố tìm lý do an ủi mình, tay cũng chậm rãi đưa lên mặt nàng, bỏ đi tấm mặt nạ bên ngoài, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, không yêu mị chúng sinh như Trần Châu, không đẹp chóiang ngợp nhu chủ nhân, cũng không tú lệ đặc biệt như phu nhân. Nàng có một vẻ đẹp mang một chút dã tính, nhất đôi mắt màu hổ phách kia, làm cho khuôn mặt của nàng sáng bừng lên, khiến cho người ta không dám nhìn nàng lâu.

” Ta lớn lên đẹp sao?” âm thanh duyên dáng lại vang lên, Thanh nhi tiếp tục nhìn chăm chăm vào mắt nàng, mơ mơ màng màng gật đầu.

“Đẹp như Trần Châu của người sao?”

Nói đến vấn đề này đã đánh thức Thanh nhi, mặt nạ trên tay hất rơi xuống đất, đầu cúi xuống ” Báo Vương đại nhân, Thanh nhi thực sự nên cáo từ. Sau này nếu có cơ hội, Báo Vương đến Xà tộc làm khách, chúng ta sẽ gặp lại”

“Ta tuy rằng không biết người vì sao lại vội vã trở về, nhưng có lẽ là việc gấp, ta sẽ không giữ người lại, còn về người trong lòng của người kia, người cứ yên tâm, người của ta sẽ tìm cơ hội để mang nàng đi, nhưng sau đó nàng có muốn trở về hay không thì ta không cam đoan”. Ngọc Linh Lung nhẹ nhàng thở dài một hơi, tựa hồ có chút thất vọng nhưng vẫn gượng nói.

Thanh nhi cúi đầu lên tiếng,” Cảm ơn! Còn có cánh cửa này, thực xinh lỗi”

“Không sao, cũng là ta ép người, người đi đi”. Ngọc Linh Lung lắc đầu không để ý.

” Báo Vương đại nhân, cáo từ!” Thanh nhi đầu cũng không quay lại, nhanh chóng bay qua cánh cổng tò vò, thoáng chốc đã biến mất.

Đợi hất đi rồi, Ngọc Linh Lung mới cúi đầu cầm lấy tấm mặt nạ màu đen, thở dài một tiếng, thời cơ không đúng, xem ra chỉ có thể chờ đợi.

69. Chương 69: Không Lòng Dạ Nào Ngủ

Bắc Dao Quang nhẹ nhàng đi vào phòng bên cạnh, Như Mặc đang ôm hai quả trứng màu vàng ngồi ở giữa giường, nhắm mắt lại, giống như là nhập định hàng ngày, ngay cả nàng nhẹ nhàng đến gần cũng không phát giác.

Nhìn khuôn mặt tao nhã tuyệt trần của hân, bộ dáng ôm hai quả trứng của hân, trong lòng Bắc Dao Quang tuy có cảm động nhưng cũng rất buồn cười, tình cảnh này thật rất mâu thuẫn và không thích hợp. Chậm rãi ngồi xuống mép giường, không biết vì lý do gì mà từ sau sinh hai quả trứng vàng này xong, thị lực cùng thính lực của nàng tăng cao không ngờ, giống như lúc này, nàng vì không ngủ được nên mới vào phòng Như Mặc, trong phòng tối đen như mực, lẽ ra nàng không nhìn thấy cái gì mới đúng nhưng lại nhìn rõ giống như ban ngày, thậm chí nàng chỉ cần tập trung chú ý, nàng có thể nhìn thấy rõ ràng ngoài tưởng tượng.

Nhẹ nhàng sờ lên lớp vỏ bóng loáng của hai quả trứng, lúc này Như Mặc cũng mở mắt, không chút kinh ngạc khi thấy nàng xuất hiện, chỉ duy có hơi thở của nàng tới gần hẳn sẽ là cho hẳn yên tâm, cũng chỉ có duy nhất hơi thở của nàng mới có thể chạm vào kết giới của hẳn ” làm sao vậy, không ngủ được?”

” Ân, người không cùng ta ngủ, ta cuối cùng là ngủ không được!” Bắc Dao Quang thật sự không nghĩ làm nũng, nhưng mỗi khi nhìn thấy hẳn, nàng lại nhịn không được muốn làm nũng với hẳn, thể hiện là một tiểu nữ nhân trước mặt hẳn.

Như Mặc vừa trù mến vừa mắc cỡ hôn nàng một cái ” đợi thêm một tháng, khi các tiểu bảo bối phá vỏ chui ra xong, mọi việc đều sẽ tốt, người ban ngày khôn ngủ, tối cũng không ngủ thật làm cho ta lo lắng, người dù sao cũng là nhân loại, không giống chúng ta có thể không ngủ một, hai năm, nên ngủ một lát đi”

” Như Mặc, ta ngủ ở nơi này được không?” Bắc Dao Quang nói xong thì ngồi lên giường, phía sau Như Mặc, hai tay vòng quanh ôm lấy thân hình của hẳn, đem mặt để trên lưng hẳn, lắng nghe hô hấp. Trước khi gặp Như Mặc, nàng vẫn là sống một mình, nhưng chỉ mới một năm ngắn ngủi, nàng lại có thói quen có người bên cạnh, thiếu nhiệt độ của hẳn liền không ngủ được, sự ỷ lại đến tận xương cốt giống như nàng cần hẳn cũng như cần không khí để thở.

Như Mặc ngửi mùi thơm từ người nàng, cảm giác da thịt mềm mại của nàng dán vào người hẳn, thật khó có thể nhập định được nữa. Lúc này, thật muốn hung hăng ôm chặt nàng, hôn nàng, sau đó dung nhập nàng vào thân thể hẳn nhưng đáng tiếc lúc này hẳn còn phải ôm hai bảo bối, cái gì cũng không thể làm, thậm chí ngay cả ôm nàng cũng không được.

” Dao Quang, người như vậy sẽ ngủ không thoải mái, người nằm xuống đi, ta ngồi bên cạnh người, sẽ không rời đi”. Hẳn muốn nàng nằm lên giường mà ngủ, nếu không thì nàng sẽ không thoải mái mà hẳn cũng cảm thấy khó chịu.

” Không, ta sẽ như vậy! Ta đã nhiều ngày không cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Như Mặc, người để cho ta ôm người ngủ đi”. Bắc Dao Quang ở trên lưng hẳn nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ nhàng cọ xát vào cái lưng mẫn cảm của Như Mặc, lửa nóng bắt đầu lan tràn khắp cơ thể, khiến cho nhiệt độ cơ thể tăng cao, thân hình cũng căng cứng vì cố gắng khắc chế.

Cảm giác được hẳn thân thể biến hóa, Bắc Dao Quang sửng sốt, sau đó thò đầu về phía trước nhìn vào mặt hẳn, hơi thở như hoa lan phun vào mặt hẳn ” Như Mặc, người có nghĩ muốn ta?”

” Dao Quang, người đây là hấp dẫn ta sao? Tin tưởng ta, lúc này không phải là thời điểm thích hợp, về phòng ngủ đi, được không?”. Như Mặc bình tĩnh nhìn nàng, đôi mắt đã dần dần biến sắc, ôm hai quả trứng trong lòng càng chặt hơn, hẳn bây giờ còn trong thời kì ấp trứng, phải khắc chế.

” Người nói đi, người thực sự muốn ta trở về phòng ngủ sao? Ta không ngủ được, có lẽ chúng ta nên làm chuyện gì đó đi, người nói xem?”. Bắc Dao Quang thấy đôi mắt hẳn đang biến sắc, cảm giác trống rỗng trong thân thể càng nhiều hơn, nhẹ nhàng từ phía sau tiến đến trước mặt hẳn, cắn nhẹ lên môi hẳn, cái lưỡi mềm mại ngọt ngào đã muốn chui vào miệng Như Mặc, linh hoạt xâm nhập vào trong, hôn sâu sắc.

Dục vọng được thâm nhập, hơi thở cũng trở nên hỗn loạn, Như Mặc rất muốn ôm Bắc Dao Quang nhưng vẫn nhớ trong tay mình còn có hai bảo bối, chỉ có thể không ngừng né tránh Bắc Dao Quang càng hôn càng sâu, càng tiến sát vào hẳn, nhưng không có hai tay chống đỡ và phản kháng, cho dù là Như Mặc cũng không chống cự lại Bắc Dao Quang, hướng chỉ trong lòng hẳn cũng tràn đầy dục vọng, không thực sự muốn đẩy nàng ra.

” Dao Quang, không được, con của chúng ta.....” Thật vất vả, Bắc Dao Quang tạm thời ngừng hôn, tách miệng ra, còn có nước miếng trong suốt quần quýt không rời, Như Mặc yếu ớt nói.

” Đường nhiên đi, người ôm chặt con của chúng ta là được, tất cả hết thảy đều giao cho ta!” Lúc này Bắc Dao Quang giống như tiểu yêu tinh đầu hấp dẫn trong bóng tối, lớn mật cùng nhiệt tình tự cởi bỏ quần áo của mình trước mặt Như Mặc, hai nụ hoa trước ngực trong nháy mắt đứng thẳng, nở rộ, đỏ thắm, bộ ngực vì nàng đã sinh nở mà trở nên đầy đặn hơn, hấp dẫn đến mức làm Như Mặc không thể dời được tầm mắt.

Đôi con ngươi của hẳn lúc này cũng biến thành màu xanh biếc thuần túy, Bắc Dao Quang vui mừng thấy hẳn cũng có dục vọng như nàng, lớn mật đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Như Mặc, đem tất cả quần áo

ném hết trước mặt hắn ” Như Mặc, người không muốn hôn ta sao?”

” Dao Quang, ai dạy người làm như vậy?” Như Mặc thanh âm trầm thấp mà ám ách, thân hình cũng càng buộc chặt lên, lấy tốc độ cực nhanh sửa tư thế ngồi xếp bằng thành chồm hổm, như vậy khiến cho hắn có thể hôn bộ ngực của Bắc Dao Quang.

Bắc Dao Quang khẽ cười một tiếng, hai tay ôm chặt đầu của hắn, đem mặt hắn ấn chặt vào ngực nàng, vừa lòng nghe tiếng rên thoải mái cùng thôn khàn của hắn ” không ai dạy, Như Mặc, người không vui sao?”

” Dao Quang, người có biết người đang làm cái gì sao?” Như Mặc vừa cuồng loạn hôn lên da thịt nàng, vừa cổ bảo trì chút lý trí còn sót lại ” người hiện tại trở về phòng còn kịp”

” Ta đương nhiên biết ta đang làm cái gì? Làm chuyện mọi người đều khoái hoạt và chúng ta đều chờ mong”. Bắc Dao Quang đưa tay vuốt ve mái tóc đen bóng của Như Mặc, rồi tiến tới áo ngoài của hắn, sau đó lần vào vuốt ve da thịt nóng bỏng của hắn ” người xem, thân thể người mỗi một tác đều kêu gào sự an ủi của ta, Như Mặc, người thực sự không muốn sao?”

” Dao Quang, đáng chết, tiểu yêu tinh này, chờ các bảo bối thuận lợi phá vỡ chui ra, xem ta sẽ thu thập người thế nào”. hô hấp của Như Mặc trở nên dồn dập, ngữ khí uy hiếp vì cái miệng mềm mại cùng da thịt ấm áp của nàng mà trở nên mơ hồ không rõ.

Bắc Dao Quang giống như tinh linh trong bầu trời đêm, vừa cười duyên, vừa châm lên ngọn lửa dục vọng trong người Như Mặc, ra sức lột bỏ ngoại bào của hắn, làm lộ rõ bả vai trơn mịn, trắng như tuyết của hắn. Bắc Dao Quang cúi đầu kề cận, hôn, rồi đẩy hắn nằm ngả ra giường.

Như Mặc kinh hãi, chút lý trí được hồi phục, vội vàng ôm chặt hai quả trứng thiếu chút nữa bị tuột khỏi tay, đôi mắt mang theo sự thâm trầm say mê ” Dao Quang, không nên tiếp tục nữa, để tránh không khống chế được”

”Phải, chính là muốn người không khống chế được”. Bắc Dao Quang tà tà vỗ mặt của hắn ” Như Mặc, phu quân thân ái, cần phải ôm chặt bảo bối của chúng ta a”

Như Mặc còn chưa kịp phản ứng liền cảm giác hạ thân hơi lạnh, nhìn xuống thì thấy quần cũng đã bị kéo xuống ” Dao Quang, người thực sự là...”

” Quá lớn mật phải không?” Bắc Dao Quang chậm rãi vuốt ve lửa nóng đã sớm cứng lên của hắn, ngón tay mềm mại nhẹ nhàng uyển chuyển trên đỉnh dục vọng của Như Mặc, làm cho hắn nhận không được mà ưỡn cao người, giống như là muốn tiếp cận với tay của nàng nhiều hơn ” thoải mái sao? một hồi còn thoải mái hơn, Như Mặc có muốn ném thử một chút hay không?”

” Dao Quang, mau chút!” Như Mặc quả thực cũng bị nàng bức điên rồi, đôi bàn tay nhỏ mềm mại của nàng không ngừng trên chọc dục vọng của hắn, nhưng cũng không chịu giải thoát cho hắn, miệng còn nói những lời lớn mật, Bắc Dao Quang tà tứ như vậy là cho hắn hận đến cắn răng, rồi lại yêu đến tận tâm, hận không thể bỏ hai quả trứng ra để hung hăng áp nàng dưới thân, hung hăng giữ lấy nàng, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể tùy ý nàng bài bố, nhìn nàng tra tấn dục vọng của mình.

” Như Mặc, người biết không? người thực sự đẹp quá, đừng nóng vội, đều giao cho ta được không? ta nhất định sẽ làm cho người khoái hoạt, tin tưởng ta, bởi vì ta cũng khát vọng như người”. Bắc Dao Quang chồm lên, hôn lên môi hắn, sau đó quay người lại, ngồi lên eo của Như Mặc, cái mông tuyết trắng nở nang đối diện với mặt của Như Mặc, hắn hô hấp nặng nề hơn, nhìn chăm chú vào cái mông duyên dáng của nàng, rồi dùng đôi bàn tay còn ôm hai quả trứng mà đặt lên cái mông co dãn hấp dẫn của nàng, làm cho hắn tâm viên ý mãn, càng cảm thấy bức xúc không thôi, những lời của Bắc Dao Quang làm cho người hắn nóng hơn, mồ hôi cũng đổ ra nhiều hơn.

Hắn đang muốn thúc giục nàng nhanh lên, nhưng vừa mở miệng đã phát ra tiếng rên rỉ ngân nga ” Dao Quang, người, người đang làm cái gì?”

Cảm giác bị khoanh miệng ấm nóng của nàng bao quanh thật mất hồn, làm cho Như Mặc như muốn nổ tung, tất cả các cảm quan đều chìm trong cảm giác tuyệt vời. Cái lưỡi mềm mại của Bắc Dao Quang phun ra nuốt vào, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng liếm qua đỉnh dục vọng làm cho Như Mặc toàn thân căng cứng, vui thích không ngăn cản được làm cho hắn bắt đầu thẳng lưng co rúm theo bản năng, muốn tiến vào càng sâu.

Bắc Dao Quang dùng sức đè đùi hấn lại, miệng dím đầy tinh dịch trong suốt của Như Mặc, không ngừng mút, liếm, cũng nhẹ giọng trấn an ” đừng nóng vội Như Mặc, đừng nóng vội, đợi một lát được không?”

” Dao Quang, đủ rồi, mau cho ta”. Thanh âm Như Mặc khàn đặc, nhìn mồ hôi trên tấm lưng trắng ngần của nàng, nhịn không được mà ngồi dậy, bàn tay ôm hai quả trứng vẫn không dám thả lỏng, môi cũng đã đặt lên gáy nàng, không ngừng cắn mút ” Dao Quang, đủ rồi, mau lên đây”

” Tuân mệnh, phu quân của ta!” Bắc Dao Quang dùng sức ngẩng đầu lên, rất nhanh xoay người, cách hai quả trứng màu vàng nhìn nhau, một người quần áo hỗn độn, lộ nửa vai, tay vẫn ôm khư khư hai quả trứng, một người toàn thân trần trụi, khuôn mặt ửng hồng, khoe miệng còn dính tinh dịch trong suốt như chỉ bạc. Dục vọng đã lan tràn không thể dập tắt hay vãn hồi, hai người hôn nhau thật sâu, Bắc Dao Quang dùng tay nâng lấy dục vọng đã sưng to của Như Mặc, làm cho nó tiến vào cơ thể cũng đang đòi hỏi, khát khao của mình, hai người cùng phát ra tiếng thở dài sung sướng.

” Như Mặc bảo bối, ta muốn động!” Bắc Dao Quang đỡ lấy vai hấn, ngồi chồm hổm trên người Như Mặc, ra sức vận động lên xuống, mỗi lần như vậy đều đem lại tư vị tuyệt diệu, lại tạo nên một hình ảnh cuồng dã tuyệt mỹ .

Như Mặc chậm rãi dựa vào hướng mép giường, làm cho thân thể bọn họ sát vào nhau hơn, mỗi lần ra vào đều mang theo khoái hoạt lan tràn khắp cơ thể.

Trong mắt Bắc Dao Quang, Như Mặc đang muốn tìm lại thể chủ động nhưng lại không thể làm gì, làm cho gương mặt tuyệt mỹ kia nhuốm đầy dục vọng nhưng cũng nhăn mi không vui, làm cho nàng có cảm giác muốn hung hăng ngược đãi hấn, đè vai hấn xuống, nàng càng phóng đảng lên xuống, mỗi lần nâng lên đều là nâng thật cao, sau đó lại ngồi xuống thật mạnh, mồ hôi tuôn ra như mưa. Như Mặc than nhẹ, rên rỉ sung sướng, cùng với tiếng động yêu kiều không có nửa phần che giấu của nàng tạo nên một ca khúc tuyệt vời, càng thúc giục dục vọng lẫn nhau phát ra mạnh hơn.

Không biết qua bao lâu, cảm giác được Bắc Dao Quang động tác đã thông thả hơn mà lúc này dục vọng của Như Mặc cũng đã tới lúc cần phóng thích, đôi mắt màu lục mê loạn nhìn Bắc Dao Quang ” Dao Quang, để cho ta tới, mau đỡ lấy bảo bối trên tay ta. Mau”

Nghe được hấn vội vàng yêu cầu, Bắc Dao Quang lập tức hai tay đỡ lấy hai quả trứng màu vàng trên tay Như Mặc, làm cho nó vẫn dán vào người hấn như trước, một tay của Như Mặc đã ôm lấy Bắc Dao Quang từ phía sau, cố định thân thể của nàng, làm cho nàng không thể thối lui hay động đậy. Sau đó thất lưng ra sức, một cái lại một cái thật mãnh liệt tiến sâu vào nhụy hoa của nàng, Bắc Dao Quang xem chút nữa là ném hai quả trứng trong tay ” a, Như, Như Mặc, không, không cần...”

” Là người khơi mào trước, không chấp nhận cho người từ bỏ. Ôm chặt bảo bối của chúng ta, không được buông tay”. Lần này đổi lại là Như Mặc cười tà tứ, càng va chạm mãnh liệt, tiếng nước ồ ồ cùng âm thanh hai thân thể va chạm vang lên, càng khiến cho dục tình dâng cao.

” Không, Như Mặc, ta không được, Như, Mặc, tha ta đi!” Bắc Dao Quang thất thanh điên cuồng gào thét cùng cầu xin tha thứ, khoái cảm mãnh liệt kia đã làm cho cả người nàng tràn ngập cảm giác vui sướng, Như Mặc vẫn dùng sức ra vào thật mãnh liệt, nàng đã muốn chịu không nổi nữa.

” Dao Quang, chờ một chút! Người làm được! ôm chặt bảo bối của chúng ta”. Như Mặc vẫn chưa chịu chấm dứt, không ngừng hôn lên gương mặt không biết vì quá sức hay vì vui mừng mà chảy nước mắt của nàng, trong phòng tràn ngập hương vị tình dục, khi hấn mãnh liệt đâm sâu vài lần, gần như muốn đâm thủng bên trong Bắc Dao Quang...

Tựa như một đạo bạch quang xuyên qua tâm trí lẫn nhau, Bắc Dao Quang cắn mạnh vào vai Như Mặc, cũng không thể kiềm chế được tiếng rên rỉ sung sướng ” a...”. Đồng thời lúc đó, Như Mặc cũng cảm giác được dòng đạo co rút lại, rốt cuộc chịu không được cũng phun ra dục vọng nóng rực thật sâu trong cơ thể nàng...

Tình dục qua đi, vẫn cách bởi hai quả trứng, hai người nhìn nhau, một người vô lực, một người vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn, làm cho Bắc Dao Quang không cam lòng đánh nhẹ vào ngực hấn ” Như Mặc, người là đồ bại hoại, người khi dễ ta”

“Tiểu nương tử thân ái của ta, ngươi là người đốt lửa đầu tiên a” Như Mặc trêu chọc nàng nhưng trong mắt tràn đầy thâm tình, đồng thời cũng là sự đau lòng và thương tiếc ” ngươi mệt mỏi rồi, nên ngủ đi, tiểu nương tử của ta”

Thoải mái nằm trên bụng Như Mặc, thân hình vẫn còn ở trong hai chân của Như Mặc, làm thành một cái chần, sau khi kích tình qua đi, thật sâu thỏa mãn cùng mệt mỏi, Bắc Dao Quang quả thực rất muốn ngủ ” ngủ ngon, phu quân ta yêu nhất, ngủ ngon, mẹ yêu nhất tiểu bảo bối”

Vừa mới dứt lời, lại nghe tiếng vỗ trứng bị nứt, hai người nhất thời đều kinh ngạc ngồi dậy...

70. Chương 70: Trước Tiên Ra Xác

” Như Mặc, sao lại thế này?” Bắc Dao Quang bất chấp trên người còn không có mặc quần áo, lập tức xốc chần ngồi dậy, chẳng lẽ do nàng lúc trước quá mức dơ dăng dạng hình kết hợp nên mới ép phá chúng nó? Bắc Dao Quang càng nghĩ càng sợ, sợ nhìn thấy trông trắng trông đỏ linh tinh chảy ra.

” Dao Quang, đừng hoảng hốt, không có việc gì, phỏng chừng là bảo bối phải trước tiên ra xác, ngươi trước mặc xong quần áo đi! Ta cam đoan, tuyệt đối không có việc gì!” Như Mặc đầu tiên cũng kinh ngạc nhưng khi hắn nghe được tiếng gõ nhẹ trong quả trứng, liền an tâm hơn, rõ ràng là bảo bối của bọn họ muốn phá vỏ chui ra, nên vội vàng nói với Bắc Dao Quang.

Bắc Dao Quang ‘a’ một tiếng sau, lại bắt đầu bối rối bò xuống giường, bối rối mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất, không ai nghĩ đứa nhỏ lúc này sẽ ra xác, giống như không ai nghĩ lúc trước nàng lại sinh ra hai quả trứng giống nhau. Bắc Dao Quang đỡ khóc đỡ cười, đứa nhỏ này luôn lựa đúng thời điểm xấu hổ của cha mẹ mà chui ra, thật vất vả mặc xong xiêm y, nhìn Như Mặc vẫn còn lộ nửa thân trên, càng thêm nóng mặt, vội vàng chạy lên giường mặc lại quần áo cho hắn, đang lúc sửa soạn lại áo ngoài cho hắn thì nghe tiếng vỗ trứng vỡ vụn.

Bàn tay của Bắc Dao Quang đang đặt trên vai Như Mặc đột ngột dừng lại...

Tầm mắt của hai người cùng nhìn chăm chăm vật nhỏ đang phá vỏ chui ra, đầu tiên là một mái tóc dài màu đen ướt sũng, sau đó là một cái tay phần ngọn trắng toát, rất nhanh tiếp theo là một cái tay nhỏ bé khác, hai tay quơ quơ trong làm cho lớp vỏ trứng bao quanh nó vỡ ra, sau đó hơn nửa người cũng lộ diện, ngẩng cái mặt nhỏ tò mò nhìn Như Mặc cùng Bắc Dao Quang.

Bắc Dao Quang nhìn thấy cái đầu tóc đen, cùng đôi tay tuyết trắng thì tâm tình lo lắng suốt mười tháng qua rốt cuộc cũng thả lỏng, đứa nhỏ của nàng là người.

Lúc này nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con, Bắc Dao Quang lại kích động đến rơi nước mắt, trê khuôn mặt trái xoan nhỏ nhỏ là một mắt xanh biếc, hàng lông mi thật dày và dài, theo ánh mắt chuyển động của nàng giống như một cây quạt nhỏ, cái mũi cao khéo léo, còn cái miệng thì nhỏ nhắn, đôi môi đỏ mọng, mỗi một đường nét đều rất xinh đẹp. Đúng là phiên bản thu nhỏ của Như Mặc, lúc này nàng không khóc, chỉ dùng đôi mắt hiếu kỳ nhìn bọn họ, Bắc Dao Quang muốn đưa tay ra ôm nàng nhưng vì kích động mà không dám tới gần, chỉ biết khóc.

Như Mặc cũng dùng ánh mắt vui sướng nhìn tiểu bảo bối ra xác trước, không cần nhìn kỹ cũng có thể khẳng định là một nữ oa nhi, khéo mắt hắn cũng hơi ướt. Đây là huyết mạch của hắn, là đứa nhỏ của hắn và Bắc Dao Quang, vật nhỏ thật xinh đẹp a. Lúc này mới hiểu được cảm giác muốn có con cháy đầy丹田 của nhân loại, nhìn bảo bối đáng yêu, hắn cũng nhịn không được mà muốn có trăm đứa nhỏ mới tốt.

” Như, Như Mặc, đây là con của chúng ta sao? Nàng thật khá! Giống như ngươi!” Bắc Dao Quang hít hít mũi, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, lại không phân biệt được là đang khóc hay cười.

” Đứa ngốc, đừng khóc! Hắn là cao húng mới đúng!” Như Mặc ôn nhu an ủi tiểu thê tử thích khóc của hắn, khi lo lắng không thể áp trứng cũng khóc, bây giờ tiểu bảo bối của bọn họ đã thuận lợi ra xác cũng khóc.

” Như Mặc, người xem nàng thực ngoan, nàng thế nhưng không có khóc”. Bắc Dao Quang không ngừng lau nước mắt nhưng nó vẫn không ngừng chảy.

” Dao Quang, người không ôm ôm nàng sao? Người xem tiểu công chúa của chúng ta đang nhìn người a”. Như Mặc bắt chắp ở trước mặt đứa nhỏ, bởi vì nước mắt của Bắc Dao Quang làm tâm hần đau cho nên liền hôn lên mắt nàng ” đừng khóc, không biết mắt mặt trước mặt đứa nhỏ sao?”

Quả thực thiên hạ nhỏ nhỏ kia, sau khi hoàn toàn thoát khỏi vỏ liên hướng về phía Bắc Dao Quang, ánh mắt to tròn vẫn nhìn nàng chăm chăm, thân hình nhỏ lay động hướng về phía nàng. Bắc Dao Quang bị nàng nhìn như vậy trong lòng cảm thấy ấm áp, mềm mại, hai tay liền cẩn thận ôm nàng vào ngực, yêu thương sờ lên mái tóc ướt sũng của nàng không thôi, lại hôn lên trán nàng ” bảo bối, bảo bối của ta”

Bị nàng ôm vào trong lòng, tiểu nữ oa liền vương bàn tay nhỏ nắm lấy tóc của Bắc Dao Quang, nhếch môi nở nụ cười, phát ra tiếng cười khanh khách thanh thúy.

” Như Mặc, người nghe, người xem, nàng cười với ta”. Bắc Dao Quang lại muốn khóc, Như Mặc nhẹ nhàng ôm quả trứng còn lại, cũng ôm lấy mẹ con Bắc Dao Quang vào lòng, mỉm cười mỹ mãn ” Dao Quang ngọc, sao lại còn khóc? đừng khóc, sẽ là nữ nhi chê cười người”

” Ân!” Bắc Dao Quang vội vàng gật gật đầu, rồi như nhớ ra chuyện gì ” Như, Như Mặc, còn bảo bối kia đâu?”

Như Mặc nhìn quả trứng còn lại trong tay, thấy không có động tĩnh gì, lắc lắc đầu ” xem ra còn một cái vẫn chưa chịu ra”

” Nó thật sự không thành vấn đề sao?” Bắc Dao Quang ôm nữ nhi, lại bắt đầu lo lắng cho đứa nhỏ còn lại.

” Yên tâm đi! tiểu bảo bối bú bình trong tay người ra xác trước tiên không biết vì nguyên nhân gì, nhưng quả thực quá trình ấp trứng bình thường là cần năm mươi ngày, hiện tại mới có một phần ba thời gian, có lẽ là do nàng muốn làm tỷ tỷ nên mới ra trước”. Như Mặc thoải mái ôm lấy Bắc Dao Quang, hôm nay thật sự là một ngày kinh hỉ quá mức, hiện giờ cả thân thể và tâm hồn hân hoan đều thỏa mãn vô cùng.

” Vậy là tốt rồi! Như Mặc, ta làm thế nào để cho nó ăn?”. Bắc Dao Quang vừa mới buông lỏng được chuyện này lại có chuyện khác để lo ” Như Mặc, ta dường như không có sữa, nhất định sẽ làm bọn họ bị đói, chúng ta phải đi thỉnh vú em đến đây”

” Dao Quang, người đừng lo lắng, chờ trời đã sáng đi thỉnh cũng được, đừng hoảng hốt”. Như Mặc thấy nàng có chút kinh hỉ quá mức, không thể an tĩnh, không khỏi thấy buồn cười ” được rồi, được rồi, ta lập tức kêu Tóc Đen đi vào, bảo nó đi tìm bà vú được không? Nhưng, Dao Quang người không biết rằng phải tắm rửa trước cho bảo bối mới là chuyện quan trọng nhất sao? sau đó cho nàng mặc xiêm y chúng ta đã chuẩn bị, người nói phải không?”

Như Mặc nói xong, Bắc Dao Quang cũng ngửi thấy mùi của đứa nhỏ, ra sức gật đầu ” đúng, nên tắm rửa cho nàng trước”

” Tiểu Thanh.....” Bắc Dao Quang lập tức la lớn, vừa dứt lời, Tóc Đen đã xuất hiện trong phòng, vừa nhìn thấy đứa nhỏ trên tay Bắc Dao Quang lập tức quỳ xuống ” Tóc Đen khấu kiến tiểu chủ nhân”

” Tiểu Thanh, người hãy nhanh đánh thức bọn nha đầu đây, bảo phòng bếp chuẩn bị nước ấm, chúng ta phải tắm rửa”. Bắc Dao Quang vội vàng phân phó ” đúng rồi, khi trời sáng thì đi mời Vô Ảnh đến đây, còn phải tìm bà vú tốt một chút nữa”

”Dạ, chủ nhân”, Tóc Đen bị Bắc Dao Quang liên tiếp sai phó nhưng vẫn gật đầu trả lời, sau đó lập tức đi ra ngoài.

” Như Mặc, còn có cái gì bị ta quên sao?” Bắc Dao Quang ôm đứa nhỏ quay đầu lại hỏi.

Như Mặc mỉm cười nhìn nàng, ” Không có, người làm tốt lắm, đều không có quên gì cả, người xem, không phải bảo bối của chúng ta luôn cười sao? Sau này, khi bảo bối thứ hai sinh ra, nữ nhi chúng ta phải giao cho người là mẹ như người rồi, bởi vì ta là phụ thân nên sẽ phụ trách đệ đệ hân”

” Như Mặc, người yên tâm, ta chiếu cố tốt cho tiểu công chúa của chúng ta”, giống như được giao cho nhiệm vụ quan trọng, Bắc Dao Quang lập tức thẳng lưng, lớn tiếng nói.

Như là phối hợp với sự tuyên thệ của nàng, tiểu cô nương trong ngực liền cười lớn, làm cho Bắc Dao Quang cùng Như Mặc nhin không được cũng nở nụ cười.

Đêm nay Bắc Dao phủ não nhiệt phi thường, tám nam phó, bốn nha hoàn đều rời giường, mà ở phòng bếp thì khí thể ngất trời, bởi vì phu nhân bọn họ trong đêm đã sinh ra tiểu thiếu gia. Tuy rằng Bắc Dao Quang chỉ phân phó chuẩn bị nước ấm nhưng Xuân Hoa, Xuân Thủy vẫn yêu cầu hai đầu bếp chuẩn bị canh gà cho Bắc Dao Quang bồi dưỡng.

Nam phó thì theo sự chỉ huy của Tóc Đen đem thùng lớn nước ấm đến cái bồn tắm được xây bằng đá, động tác nhanh nhẹn nhưng không hề gây ra tiếng động, sợ làm ảnh hưởng đến phu nhân và tiểu thiếu gia, cũng không có ai trong đêm mùa đông bị đánh thức dậy mà tức giận, ngược lại bọn họ còn cao hứng tươi cười, từ ngày trong phủ bị kẻ trộm đột nhập, Bắc Dao Quang đã đối xử với bọn họ rất tốt, làm cho bọn họ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, cho nên vì phu nhân là một chút chuyện cũng làm cho bọn họ cao hứng dị thường.

Nước ấm đã được đổ vào bồn đến tám phần, Tóc Đen cảm thấy đã đủ, nhóm nam phó vì kiêng nước mà trán đã đổ đầy mồ hôi nhưng gương mặt vẫn tươi cười, cũng yên lặng rời khỏi nội viện, Xuân Hoa, Xuân Thủy cũng không tiếng động mang theo canh gà đến trước phòng của Bắc Dao Quang cùng Như Mặc, không dám gõ cửa, cũng không dám tự đi vào, thấy Tóc Đen đã chuẩn bị nước tắm rửa xong liền giao hộp thức ăn cho hắn, nhẹ giọng nói ” Tiểu Thanh, có canh gà, lại có chân giò hầm đậu người đưa cho phu nhân ăn để có sữa, bằng không tiểu thư cùng tiểu thiếu gia cùng đòi ăn, mà phu nhân đáng người lại gầy, sợ không đủ sữa”

” Đa tạ Xuân Hoa tỷ tỷ cùng Xuân Thủy tỷ tỷ nghĩ chu đáo, phu nhân đích xác vì không đủ sữa mà phiền lòng, còn sai ngày mai Tiểu Thanh sẽ đi tìm bà vú, nếu cái này có tác dụng, phu nhân hẳn là sẽ cảm kích các người”. Tóc Đen nghe vậy cũng cao hứng.

” Nhất định hữu dụng, mẹ ta kể khi sinh ta cũng không đủ sữa, sau cha ta vay tiền mua hai cái giò heo nấu cho nương ta ăn, lúc đó sữa của mẹ ta lập tức có rất nhiều, đủ cho cả ta và đệ đệ ta, cho nên nhất định là hữu dụng. Tiểu Thanh, thừa lúc còn nóng, mau mang vào. Chúng ta trước tiên lui xuống, phu nhân cùng tiểu thiếu gia nếu còn cần gì đó thì cứ lên lên, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng xuất hiện, từ hôm nay chúng ta sẽ thay nhau trực đêm”. Xuân Hoa nói xong liền lôi kéo Xuân Thủy rời đi, sợ các nàng còn nói sẽ làm chậm trễ công việc của Tóc Đen.

Ở trong phòng Bắc Dao Quang cùng Như Mặc đương nhiên là nghe rõ cuộc nói chuyện này ” Dao Quang, hai nha hoàn này thật trung thành”

” Đúng vậy! Nếu không vì còn một đứa nhỏ chưa ra xác, nếu không thì để các nàng vào hầu hạ, có thể giúp chúng ta không ít. Chúng ta đều không có kinh nghiệm làm cha mẹ, đối với chuyện chăm sóc đứa nhỏ không khỏi có chút luống cuống, có nhiều chuyện không biết”. Bắc Dao Quang mang theo hi vọng nhìn quả trứng còn lại trong lòng Như Mặc, hi vọng hẳn lúc này có thể đi ra, lại lo lắng đứa nhỏ đi ra trước vì sinh non mà đề kháng và sự miễn dịch không cao

” Đừng nóng vội, bảo bối của chúng ta không giống như đứa nhỏ bình thường khác, bẩm sinh thông minh dị thường, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có những biến hóa kinh người”. Như Mặc nhìn đại nữ nhi ở trong lòng nàng, ở giữa hai hàng lông mày như ẩn như hiện một giọt lệ hình vết máu, không để ý thì sẽ không thấy, nếu hẳn không lầm thì đó là do nàng đã cắn Thanh Liên vương một cái chỉ sợ một giọt máu kia của Thanh Liên Vương đã giúp nàng ra xác trước.

” Chủ nhân tỷ tỷ, những lời của Xuân Hoa cùng Xuân Thủy tỷ tỷ chắc người cùng Xà Quân đại nhân đã nghe rõ, người trước tiên là uống canh, sau đó hãy tắm rửa cho tiểu chủ nhân, hay là tắm rửa trước rồi mới uống canh?” Tóc Đen vừa đi vào, vừa hỏi.

Bắc Dao Quang lập tức lấy cái chăn quấn quanh đứa nhỏ trong ngực, ánh mắt trách cứ nhìn Tóc Đen ” Tiểu Thanh, người mở cửa cũng phải để ý, lỗ gió lọt vào làm đông lạnh tiểu bảo bối của ta thì phải làm sao?”

” Thực xin lỗi, chủ nhân tỷ tỷ!” Tóc Đen có chút ủy khuất cúi đầu nhận sai, ai! Có tiểu chủ nhân rồi thì chủ nhân không còn thích hắn nữa.

“Tiểu Thanh, ta không phải mắng ngươi, ta là sợ đứa nhỏ cảm lạnh, ta sẽ uống canh trước, nếu thật sự có thể thúc sữa thì ngày mai không cần đi tìm bà vú”. Nhũ mẫu nuôi nấng đứa nhỏ cũng là chuyện bình thường, nàng biết nhưng nàng vẫn muốn tự mình cho con bú.

Bắc Dao Quang lúc trước ghét nhất là chân giò đầy mỡ, chưa từng ăn qua nhưng lúc này không sợ ghen mà đem toàn bộ ăn hết sạch sẽ, vì trong thời gian ngắn nên chân giò chưa được mềm, bất quá Bắc Dao Quang vẫn ăn hết, canh gà cũng uống sạch, làm cho Như Mặc nhìn thấy cũng có chút lo lắng, uống nhiều đồ mỡ như vậy liệu bao tử của nàng có chịu được không?

Bắc Dao Quang cơ hồ vừa uống xong là lập tức đứng lên ” Như Mặc ta uống xong rồi, nên sẽ mang bảo bối đi tắm rửa, miễn cho nước nguội mất”

“Đừng nôn nóng, từ từ thôi”. Như Mặc thấy bộ dáng hấp tấp của nàng, không tránh được lo lắng.

” Chủ nhân tỷ tỷ không cần sốt ruột, trong bồn toàn là nước ấm, ta cũng đã bày kết giới ở quanh ao sẽ không làm mất khí nóng, lúc này đến là vừa lúc”

Quả thực nước không lạnh không nóng là tốt nhất, Bắc Dao Quang đầu tiên là tự mình đi vào, cảm thấy độ ấm của nước vừa phải, không làm bỏng bảo bối, mới chậm rãi dựa lưng vào vách đá, cẩn thận đem hai cái chân tuyết trắng của đứa nhỏ bỏ vào nước trước, Như Mặc cũng ôm quả trứng còn lại đi vào trong ao.

Ngay lúc mới được bỏ vào nước, không biết do Bắc Dao Quang ôm không chặt hay là tiểu oa nhi trong lòng nàng trơn tuột như chạch mà khi Bắc Dao Quang chưa kịp phản ứng, thân mình của đứa nhỏ đã muốn lọt xuống nước.

” A—” Bắc Dao Quang sợ hãi kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, Như Mặc cũng bất chấp quả trứng trong tay, nhanh chóng đến bên cạnh Bắc Dao Quang, ngay lúc định cứu đứa nhỏ thì phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn đã tự mình ngoi lên khỏi mặt nước, hai tay hai chân linh hoạt bơi trong nước, mặt còn cười đầy thỏa mãn lại tràn đầy vô tội, làm cho tâm của Bắc Dao Quang lúc này như từ trời cao rớt xuống địa ngục thì bây giờ lại từ địa ngục bay lên trời cao.

Rất nhanh đem nàng ôm vào ngực, giống như là khởi tử hồi sinh ” Như Mặc, nàng thế nhưng có thể bơi lội? trời ạ, may mắn là nàng không việc gì, bằng không ta dù chết cũng không thể tha thứ cho chính mình đã không ôm chặt hài tử của chúng ta”

Như Mặc lại uy nghiêm liếc nữ nhi của mình một cái, hẳn không cho rằng Bắc Dao Quang không ôm chặt nàng, mà chính nàng bưng bình tuột khỏi tay của Bắc Dao Quang, cố ý hù dọa bọn họ, cứ nhiên vừa mới xuất hiện đã đem đùa giỡn bọn họ, xem ra trí tuệ của nàng vượt xa thân thể của nàng nhiều lắm, Như Mặc hoài nghi là nàng có thể nói chuyện nhưng cố ý không lên tiếng, đang tính thử một chút...

” Răng rắc.....” Lại là âm thanh của tiếng vỏ trứng bị nứt, Như Mặc lúc này mới nhớ tới khi mình định cứu nữ nhi đã buông quả trứng trong tay ra, chẳng lẽ hẳn cũng muốn ra xác?

71. Chương 71: Bảo Bảo, Mặc Mặc

Bắc Dao Quang cũng nghe thấy âm thanh này, tinh thần vừa mới trấn tĩnh lại bất an “ Như Mặc, đứa nhỏ này cũng muốn đi ra?”

” Đừng hoảng hốt! Dao Quang, có ta ở đây”. Như Mặc lúc này không hề kích động, hẳn cảm thấy là hai đứa con cố ý làm cho bọn họ khấn trương, chọn thời điểm đặc biệt mà ra xác, nếu đứa trước thích bơi lội như vậy thì đứa sau hẳn là cũng không sợ nước. Huống chi xà loại bọn họ thuộc về sinh vật thủy hệ, tuy rằng chúng nó giáng sinh hình người nhưng không thể xóa bỏ được thiên tính của Xà tộc, cho nên Như Mặc thấy khấn trương là dư thừa, quả thật lúc này vì hoảng loạn mà không kịp suy nghĩ, hơn nữa hẳn cũng vì tiếng hét thất thanh của Bắc Dao Quang làm cho hẳn hoảng hốt theo.

Thấy Như Mặc không tới gần ôm lấy quả trứng, Bắc Dao Quang càng khẩn trương hơn “ Như Mặc, trứng sắp nứt vỏ rồi, nhanh cầm nó lên nếu không thì sẽ bị chìm”

Như Mặc ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói “ đừng nóng vội, hần sẽ tự phá vỏ chui ra, bọn họ trời sinh đều thích nước, người quen ao này là chuẩn bị cho bọn họ sao?”

“Nhưng vì ta nghĩ chúng nó sinh ra là rắn nhỏ nên mới chuẩn bị ao này, còn bây giờ bọn họ là trẻ sơ sinh a. Như Mặc, chúng ta không thể như vậy, người nhanh đi bắt nó đi”. Bắc Dao Quang không để ý đến sự ngăn cản của Như Mặc, muốn bơi đến chỗ quả trứng, ao này đối với bọn họ chỉ sâu đến ngực nhưng với trẻ sơ sinh thì đủ để làm bọn chúng chết đuối, Bắc Dao Quang làm sao yên tâm cho được.

Như Mặc thấy nàng kiên quyết như vậy, không thể không mềm lòng “ được, người ôm tiểu công chúa đừng nhúc nhích, để ta đến ôm tiểu vương tử, được không?”

Bắc Dao Quang lúc này mới gật đầu, lúc này quả trứng đang nửa nổi nửa chìm trên mặt nước lại vang lên tiếng nứt thật lớn, mở ra một cái lỗ, nước lập tức tràn vào làm cho quả trứng lập tức chìm vào trong nước. Bắc Dao Quang lại thét lên chói tai, Như Mặc tuy biết đứa nhỏ sẽ không có chuyện gì, nhưng vẫn nhanh chóng thò tay xuống đáy áo, đem vật nhỏ đang thoải mái khoa chân duỗi tay trong nước kia đi ra, xoay người đưa cho Bắc Dao Quang xem “ người xem, hần không phải rất tốt sao? Còn chơi đùa rất vui”

Bắc Dao Quang chưa trấn định tinh thần, gương mặt nhìn vật nhỏ vừa trình diễn màn “suýt chết đuối”, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân, ánh mắt đen thẳm mà linh hoạt, cái mũi cao khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn, ở trong lòng Như Mặc không an phận quơ hai tay, hai chân vẫn còn ở trong nước, miệng còn phun bong bóng, không ngừng phát ra âm thanh “ đồ..đôi”, nở một nụ cười siêu cấp đáng yêu nhìn Bắc Dao Quang.

Nam hài trừ bỏ ánh mắt giống nàng thì ngũ quan đều như là bản sao của Như Mặc, làm cho Bắc Dao Quang vui mừng lại kích động, mà tiểu oa nhi trong ngực nàng nhìn thấy đệ đệ ở phía trước cũng không ngừng vịn vẹo, muốn đi lên phía trước.

Như Mặc nghĩ nàng sẽ cười, sẽ vui mừng, không ngờ nàng lại khóc lớn, khóc như rất ủy khuất và lo lắng, làm cho Như Mặc cũng giật mình vài giây, mà vật nhỏ trong ngực hần vẫn không ngừng bú bình đọc nước, còn tiểu hoa nhi trong ngực của Bắc Dao Quang đang vịn vẹo không thôi, khi nghe tiếng khóc thương tâm, khổ sở của nàng thì cũng ngừng động tác, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ ngạc nhiên

” Dao Quang, người làm sao vậy? Sao lại cảm thấy không thoải mái? Sao lại khóc? Mau nói cho ta biết, Dao Quang”. Như Mặc rất nhanh lấy lại tinh thần, đi vội đến bên nàng, ôm nàng vào ngực. Nàng làm sao vậy? Sao đột nhiên lại khóc lớn như vậy, trừ lúc nàng phát hiện mình đột nhiên mang thai mà khóc như vậy thì gần nửa năm qua hần cũng chưa từng thấy nàng khóc lần nữa, làm cho hần tâm thần không an, không biết nàng vì cái gì mà khổ sở?

” Như Mặc, vì cái gì, ta cảm thấy rất ủy khuất. Ta làm sai cái gì? Ta thật sợ, ta thật sợ”. Bắc Dao Quang dùng sức dụi vào ngực của Như Mặc, thốn thức khóc.

” Người không có làm sai cái gì a, người cái gì cũng chưa làm sai! Ngoan, đừng sợ, nói cho phu quân biết, người đang sợ cái gì? Đừng sợ, có ta ở đây, người cái gì cũng không phải sợ!” Như Mặc nghe nàng nói chuyện không đầu không đuôi làm hần thêm sốt ruột nhưng vẫn ôn nhu hỏi nàng, sợ mình vội vã quá làm nàng càng thêm sợ.

” Như Mặc, ta rất yêu người, rất yêu người, ta cũng rất yêu các bảo bối, người biết không?”. Bắc Dao Quang vẫn khóc, Như Mặc thì ra sức gật đầu “ ta biết, đương nhiên biết. Ta cũng thật yêu người, thật yêu các bảo bối của chúng ta”

“Vì cái gì mà các người đều làm ta sợ như vậy? đầu tiên là người, không nói cho ta biết, khiến cho tam mạc thanh kỳ diệu mà mang thai. Khi đó, ta nghĩ mình không xứng với người, ta hận lúc đó ta không thể chết đi, sau vất vả mới được khổ tận cam lai, biết các bảo bối là của ta và người, người có biết là ta cao hứng lắm không? mang thai chúng, ta luôn lo lắng chúng không được an toàn sinh ra, lại sợ bọn chúng được sinh ra với hình dạng bất thường sẽ bị nhục nhã, tuy rằng mỗi tháng bọn chúng đều làm ta đau vài lần, nhưng ta vẫn rất vui vẻ, bởi vì ta biết bọn chúng khỏe mạnh, vất vả lắm mới sinh được bọn chúng ra, lại phát hiện

là sinh ra hai cái trứng, cảm giác chờ mong cùng khẩn trương làm ta thở không nổi, Như Mặc, người biết không?”

” Ta biết! Ta biết! Dao Quang, nương tử, đều là do ta sai, ta không nên giấu diếm người, sau này ta sẽ không như vậy nữa. Đứa nhỏ hiện tại cũng rất tốt, sau này chúng ta sẽ sinh sống cùng nhau, không còn có chuyện gì làm cho người không vui xảy ra nữa, đừng khóc, người khóc làm lòng ta cũng đau”

Như Mặc nghiêm túc giải thích và nhận sai, hi vọng Bắc Dao Quang có thể ngừng khóc, kinh nghiệm sau nửa năm thành thân cùng sự hiểu biết tính tình của Bắc Dao Quang, hẳn biết khi nàng không vui hay khổ sở thì dù mình có lỗi hay không đều phải nhận lỗi, khi đó nàng sẽ cười đến ngọt ngào làm lộ ra hai lúm đồng tiền. Nhận sai cũng không có gì khó, vợ chồng yêu thương nhau thì không cần để ý tới tự tôn và kiêu ngạo, hẳn từng nghĩ những điều đó rất quan trọng nhưng bây giờ mới phát hiện so với việc nhìn người mình thích cười thì mặt mũi cần bản không đáng quan tâm tới.

” Ô..... Ta khó khăn chờ đến lúc bọn chúng sinh ra, lại là hai quả trứng, lại lo lắng bọn họ không thuận lợi phá vỏ chui ra, người có biết không? Như Mặc, ta thực hận mình không phải là mẫu xà, không thể dùng thân thể để ôm ấp bọn chúng, tự mình chào đón bọn chúng ra đời, nhưng ta thật thương bọn chúng, vì sao ngay cả bọn chúng cũng là ta sợ? Đứa trước cũng vậy, đứa sau cũng vậy, đều làm ta rất sợ, ta nghĩ bọn chúng bị ép phải ra ngoài sớm, ta nghĩ bọn chúng rơi xuống nước, nếu có chuyện gì thì ta không thể tha thứ cho chính mình..ô..Như Mặc, ta không phải là rất vô dụng sao? Ta biết không nên trách bọn chúng, bọn chúng còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu nhưng ta cảm thấy mình thật ủy khuất, rất ủy khuất”

Bắc Dao Quang khóc nức nở, Như Mặc cũng hiểu nguyên nhân, còn hai tiểu oa nhi trong lòng hai người vẫn còn ngây ngốc nhìn nhau, xem ra bọn chúng đã bị mẫu thân làm cho sợ hãi, chuyện này thực phiền nha, căn cứ vào trình độ phụ thân cưng chiều mẫu thân thì e rằng bọn chúng sắp bị lột da a.

” Dao Quang, ngoan! Không khóc, người làm sao vô dụng? Người thật vĩ đại, người không biết sao? Từ xưa xà tử có thể lấy hình người bình an xuất thế cũng rất ít, mà người liền sinh cho ta tới hai đứa, người có biết là ta cảm kích người rất nhiều không? Người thực dũng cảm, cho dù biết bọn chúng có thể không phải người cũng không phải rắn người cũng không có từ bỏ bọn chúng, thậm chí ngay lúc ta còn không hiểu cái gì là yêu, người vẫn kiên trì yêu ta. Người biết không? ta rất cảm kích thâm tình của người dành cho ta, cho nên, Dao Quang, tuy rằng ta không biểu đạt nhưng ta muốn người biết người quan trọng với ta đến mức nào, người có ý nghĩa đối với ta ra sao. Còn về phần hai đứa nhỏ không ngoan, làm cho người ủy khuất, kẻ làm cha như ta cũng phải có trách nhiệm, nhưng cũng như lời người nói, bọn chúng còn nhỏ cho nên chúng ta nên tha thứ cho lần đầu tiên phạm tội của bọn chúng, sau này nếu bọn chúng còn làm cho người giận, ta sẽ tuyệt đối không nương tay, cho dù người có vì bọn chúng cầu tình, ta cũng sẽ trừng phạt bọn chúng thật nặng, bởi vì bọn chúng là bảo bối của Như Mặc ta nhưng người là nương tử ta yêu nhất. Như vậy được không?”

Những lời của Như Mặc tràn đầy sự nghiêm túc và chân thành, làm cho Bắc Dao Quang cũng cảm động, ra sức gật đầu ở trong ngực hắn, hơn nữa ngày mới hít hít cái mũi, rầu rĩ nói “Như Mặc, người có phải thấy ta làm nũng quá không?”

” Sẽ không! Ta đã hứa vĩnh viễn vô hạn cưng chiều người, người có thể yêu cầu ta làm bất cứ chuyện gì, ta rất thích nhìn bộ dáng làm nũng của người, ta thích người làm nũng với ta, điều đó cho thấy người tin cậy và ỷ lại vào ta”

” Như Mặc, người càng ngày càng biết cách ăn nói, mỗi câu đều làm cho ta rất vui, so với ăn mật còn ngọt hơn” Bắc Dao Quang ngừng khóc, ngược mắt nhìn Như Mặc.

Như Mặc dùng tay lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói “ đó là bởi vì có người tồn tại nên cuộc sống so với mật còn ngọt hơn, ta cũng sau khi chân chính có được người mới biết được cuộc sống lại hạnh phúc như vậy, không thể tưởng tượng tại sao trước kia ta lại một lòng muốn thành tiên để rồi phải sống cô tịch”

” Như Mặc, người thật sự không hối hận sao? Bắc Dao Quang đã thấy được đáp án trong mắt hắn, nhưng vẫn muốn nghe tự hắn nói ra.

” Ân, không có hối hận! Chỉ cần nơi nào có Dao Quang, nơi đó sẽ có ta”. Như Mặc hiểu ý nàng, ôn nhu đáp.

” Cảm ơn người, Như Mặc! Bắc Dao Quang hôn lên môi hắn, phát ra tiếng cảm ơn xuất phát từ nội tâm.

” Ngốc nương tử! Về sau không được khóc nữa, được không?” Như Mặc đáp lại nụ hôn của nàng.

” Hảo!” Bắc Dao Quang nhẹ nhàng trả lời.

Ngọt ngào, thân thiết hôn nhau xong, hai phu thê rốt cuộc mới nhớ tới hai đứa nhỏ vẫn được ôm trong lòng, Bắc Dao Quang có chút xấu hổ nhưng cúi đầu nhìn hai đứa con thì sự xấu hổ đã hóa thành tình thương sâu đậm của người mẹ, nhin không được cúi đầu hôn lên trán bọn chúng “ các bảo bối ngoan, ta là mẫu thân của các người”

Như Mặc thấy bọn họ đã nhu thuận, an phận hơn rất nhiều, trong mắt cũng hài lòng hơn, cũng cúi đầu hôn lên trán Bắc Dao Quang một cái “ các bảo bối, ta là phụ thân của các người, hi vọng các người khỏe mạnh, bình an mà lớn lên”

” Như Mặc, chúng ta đều quên đặt tên cho các bảo bối, thật sự là không xong, cái gì cũng chuẩn bị, thế nhưng lại quên mất chuyện đặt tên”. Bắc Dao Quang lúc này mới nhớ tới chuyện quan trọng nhất “ người nghĩ nên đặt tên gì cho bọn chúng mới tốt đây”

“Bọn chúng đều là chí bảo trong lòng chúng ta, tỷ tỷ ra đời trước thì gọi là Bảo Bảo, đệ đệ ra sau thì gọi là Bối Bối”. Như Mặc muốn hạ bớt uy phong của hai đứa nhỏ vừa sinh ra đã bướng bỉnh, nghịch ngợm nên không chút suy nghĩ mà lấy cái tên tục khí như vậy cho bọn chúng.

Quả nhiên hai đứa đúng là tỷ đệ tình thâm, thân hình đồng thời cứng nhắc. Quả nhiên là bọn chúng trêu đùa quá mức, thật sự làm phụ thân đại nhân nổi giận, không dám tưởng tượng nổi tinh linh xinh đẹp nhất, thông minh nhất, tự tin nhất, có năng lực nhất trong trời đất như bọn họ lại có hai cái tên không chút khí chất như vậy, bọn họ sau này còn mặt mũi nào mà xưng hùng xưng bá trong thiên hạ nữa chứ?

Cả hai đồng loạt bày ra biểu tình muốn khóc với Bắc Dao Quang mà Bắc Dao Quang khi nghe Như Mặc nói tới hai cái tên này cũng có chút kinh ngạc, nhìn thấy biểu tình của hai bảo bối, không dám chần chờ liền đề nghị “ Như Mặc, Bảo Bảo và Bối Bối coi như là nhũ danh đi, còn tên chính thức thì không hay lắm đâu, hơi tục khí một chút. Tên gọi rất quan trọng, phải để ý, nếu không sau này đứa nhỏ lớn lên sẽ oán chúng ta”

” Không tốt sao? Nhưng ta cảm thấy thực đáng yêu a. Dao Quang, người không thấy bọn chúng rất hợp với hai cái tên này sao?”. Như Mặc nhìn hai vật nhỏ, trên mặt hiện lên sự đắc ý, còn tỏ ra là hẳn rất thích hai cái tên này, làm cho Bắc Dao Quang vốn định phủ quyết ý của Như Mặc cũng có chút do dự, Như Mặc thích kêu bọn nhỏ như vậy, nếu phản đối thì có thể làm hẳn thương tâm khổ sở.

Hai tiểu tử kia vừa thấy Bắc Dao Quang có dấu hiệu thỏa hiệp, lập tức giãy dụa hai chân để thu hút sự chú ý của nàng, cái miệng nhỏ nhắn há ra, như là chỉ cần Bắc Dao Quang đồng ý một tiếng là bọn họ sẽ lập tức khóc to lên, làm cho Bắc Dao Quang nhìn thấy lại trào dâng tình mẫu tử, cố gắng kiên trì ý kiến của mình, tìm cho hai bảo bối cái tên có khí chất và nội hàm “ Như Mặc, người xem, hai bảo bối dường như không thích hai cái tên này lắm, chúng ta tìm cho hẳn cái tên khác đi, để sau khi bọn họ lớn lên, đi ra ngoài cũng không mất mặt với người ta, người nói xem?”

“Vậy Dao Quang muốn gọi bọn chúng là gì?”. Như Mặc vốn muốn chỉnh hai tiểu tử tự cho là thông minh kia, chứ cũng không có ý gọi bọn chúng như thế, nhìn thấy sắc mặt có chút khó xử của Bắc Dao Quang liền lập tức nhượng bộ.

” Tỷ tỷ kêu Quang, đệ đệ kêu Mặc được không?” Bắc Dao Quang không suy nghĩ nói.

” Quang? Mặc?” Như Mặc nhíu nhíu chân mày nói.

” Ân, Bắc Dao Quang, Bắc Dao Mặc, người cảm thấy được thế nào? Làm cho người ta vừa nghe đã biết bọn chúng là con chúng ta, tên của chúng đều có một chữ của tên chúng ta, Như Mặc người cảm thấy được không?”. Bắc Dao Quang càng nghĩ càng cảm thấy tên này không tồi, Như Mặc cố nhin cười, chần chờ không biết có nên gật đầu hay không, hẳn cũng cảm thấy hai cái tên này không có chút khí chất và nội hàm “Dao Quang, người không biết tên một chữ nghe ngắn lắm sao?”

“Vậy kêu Quang Quang và Mặc Mặc được không?”, Bắc Dao Quang lại không chút suy nghĩ mà nói.

Hai cái tên này vừa được nêu lên, hai tiểu tử cùng ảo não cúi đầu. Trời ạ, Quang Quang và Mặc Mặc? bọn chúng đang hoài nghi là mẫu thân đang cố ý phục thù, nên mới dùng cái tên như vậy a.

Như Mặc rút cuộc nhin không được phá lên cười, mà Bắc Dao Quang thì sững sốt “ Như Mặc, người đang cười cái gì?”

” Không, không có gì, Dao Quang, như vậy đi, ta sẽ để cho các bảo bối của chúng ta tự mình lựa chọn một trong hai cái tên này, người thấy được không?”. Như Mặc một hồi sau mới có thể nén cười, giả bộ nói.

“Bọn chúng sẽ chọn như thế nào?”, Bắc Dao Quang thắc mắc.

“Để cho tiểu công chúa của chúng ta bắt đầu trước đi, Dao Quang, người ôm nàng cao lên một chút, nói cho phụ thân biết, hai cái tên Quang Quang và Bảo Bảo thì người thích tên nào? khi phụ thân đọc tới tên nào, thích thì cười một cái, hiểu chưa?. Như Mặc điểm điểm lên cái mũi của nữ nhi, cố nhin cười.

” Như Mặc, bọn họ còn nhỏ như vậy, bọn họ có thể nghe hiểu sao?” Bắc Dao Quang có chút lo lắng, không nghĩ đứa nhỏ mới sinh có thể hiểu được lời của người lớn

“Có hiểu hay không thì phải thử mới biết a. Nếu bọn họ nghe không hiểu thì chúng ta sẽ quyết định thay”. Như Mặc thừa nhận hẳn cố tình làm như vậy, quả nhiên, hai tỷ đệ vốn định giả vờ nghe mà không hiểu liền lập tức thay đổi thái độ, tuy rằng hai cái tên này đều không có khí chất nhưng dù sao tự lựa chọn còn hơn là để cho phụ thân quyết định.

“Quang Quang?”, Như Mặc nhẹ giọng nhìn tiểu oa nhi xinh đẹp trong lòng Bắc Dao Quang hỏi.

Bắc Dao Quang có chút thất vọng nhìn vẻ mặt giống như trái khố qua của nàng “ Như Mặc, nàng dường như không thích tên ta đặt a”

” Bảo Bảo?” Như Mặc lại nhẹ nhàng kêu lên, lúc này, tiểu tử kia miễn cưỡng lộ ra cái gọi là nụ cười, miệng chỉ hơi nhếch lên, nhưng dù sao cũng là nụ cười. Nàng vừa hé ra biểu tình này, Bắc Dao Quang đã hôn mãnh liệt “ Như Mặc, bảo bối chúng ta thật sự rất thông minh a, nàng thật sự hiểu được lời chúng ta nói. Nàng cười, nàng cười a, xem ra nàng thích cái tên Bảo Bảo, Như Mặc, xem ra là ta đã quá lo lắng”

Chỉ một phút sơ suất mà cả đời bị gọi là Bảo Bảo, vật nhỏ có chút hối hận, ước gì có thể chui vào trong quả trứng lần nữa, nếu cho nàng thêm một cơ hội, nàng tuyệt đối, sẽ không bao giờ lựa lúc cha mẹ vừa mới hoan ái xong mà chui ra. Vì một chút nghịch ngợm mà phải trả giá đại giới a.

“Đúng vậy, đứa còn lại thì Dao Quang hỏi hẳn đi?”. Như Mặc giọng cao tiểu nam hài trong tay.

” Ta tới hỏi hẳn sao? Tốt! Tốt!” Bắc Dao Quang cũng hưng phấn gật đầu, thấu quá ... đi, nàng hôn lên gáy hẳn một cái “ bảo bối, hiện tại nương sẽ hỏi người, nếu người thích tên nào thì cười một cái được không? không trả lời thì có nghĩa là ngầm đồng ý a”

Bắc Dao Quang thanh thanh yết hầu, nhẹ giọng hướng tiểu nam hài hỏi,” Bối Bối?”

Vật nhỏ không phản ứng, chỉ mở to ánh mắt đen láy nhìn nàng.

” Xem ra hẳn không thích tên này! Mặc Mặc?” Bắc Dao Quang nhẹ giọng thử kêu lên.

Lần này tiểu tử kia cuối cùng mở ra cái miệng nhỏ nhắn, để lộ một nụ cười không chút vui mừng, nhưng Bắc Dao Quang lại mừng rỡ như điên “ Như Mặc, người xem, hẳn thích cái tên ta đặt a”

“Vậy thật tốt, sau này tỷ tỷ gọi là Bắc Dao Bảo Bảo, đệ đệ tên là Bắc Dao Mặc Mặc”. Như Mặc dứt khoát kết luận, làm cho đôi tỷ đệ song sinh về sau phải chịu vận mệnh bị người ta cười là “hữu danh vô thực”

72. Chương 72: Tranh Đoạt Nuốt Châu

” Hảo!” Bắc Dao Quang cũng vội vàng gật đầu, càng nhìn càng vui mừng, hết nhìn Bảo Bảo trong tay lại nhìn sang Mặc Mặc trong lòng Như Mặc, hồi lâu mới nói “ Như Mặc, chúng ta mỗi người tắm ột đứa, đợi bọn chúng tắm rửa sạch sẽ thì nên đi ra ngoài, ở trong nước đã lâu, ta sợ không tốt cho bọn chúng, nếu bị cảm lạnh thì không hay”

Tuy Như Mặc rất muốn nói cho nàng biết bọn chúng chẳng những không sợ mà còn rất thích nước, nhưng nhìn tới tình cảnh sợ hãi lúc này của nàng, hắn không nói thêm gì nữa, dù sao chỉ cần Dao Quang không thích thì dù sau này nàng không cho hai bảo bối đến gần ao, hắn cũng sẽ đồng ý với nàng “ được, để ta tắm cho bọn chúng, người ôm Bảo Bảo dựa vào bên cạnh ao nghỉ một chút đi, ta tắm cho Mặc Mặc xong sẽ tắm cho Bảo Bảo”

” Ân! Hảo!” Bắc Dao Quang lập tức nghe lời ôm nữ nhi ngồi dựa vào bên cạnh ao, Như Mặc cầm lấy khối to lụa mềm mại bên cạnh ao, nhúng nước rồi nhẹ nhàng lau rửa cho Mặc Mặc, động tác nhẹ nhàng, chậm rãi, tiểu tử kia tròn tròn mắt, linh hoạt mà vui mừng hưởng thụ sự hầu hạ tỉ mỉ của phụ thân, thỉnh thoảng còn mỉm cười ngọt ngào, Bắc Dao Quang nhìn một lớn một nhỏ có khuôn mặt giống nhau y đúc kia, sự cảm động trong lòng càng thêm sâu sắc, cũng lộ ra nụ cười tràn ngập hạnh phúc, nụ cười đó làm cho Bảo Bảo trong lòng nàng cũng nhìn chăm chăm, thì ra mẫu thân của nàng cũng xinh đẹp và cao quý.

Tiếng hai đứa trẻ cười khanh khách, tiếng Như Mặc thỉnh thoảng ôn nhu gọi chúng, tiếng hôn của Bắc Dao Quang trên trán đứa nhỏ...tất cả đan xen tạo thành một bức tranh gia đình hạnh phúc, khi bốn người bọn họ từ trong nước đi ra thì trời cũng đã sáng.

Hai người đều mới lần đầu làm cha mẹ, lúng túng một hồi mới mặc xong quần áo cho hai bảo bối, sau đó đem bọn chúng đặt trên nhuyễn tháp, xác định bọn chúng sẽ không rơi xuống mới chuẩn bị đi tắm ỉnh.

Như Mặc cầm lấy khăn bố đi tới, không để ý tới thân mình dính đầy nước, nhẹ nhàng lau cho Bắc Dao Quang trước, làm cho nàng có chút e lệ, hạ mi mắt “ Như Mặc, ta tự mình làm là được rồi, tóc của người đều đã ướt, mau lau khô nếu không sẽ bị cảm lạnh”

“Đừng lo cho ta, người mới là không chịu nổi lạnh. Tiểu nương tử của ta là thẹn thùng sao? Lúc trước sao lại không có, ngô...”Như Mặc mới nói một nửa đã bị Bắc Dao Quang lấy tay chặn lại, oán trách nói “Như Mặc, bọn nhỏ còn ở đây a”

Như Mặc liếc nhìn hai bảo bối trên tháp một cái, mỉm cười “ được rồi, không nói nữa, đến, mặc vào”. Vừa nói vừa đưa xiêm y cho Bắc Dao Quang mặc vào, nàng vội vàng lắc đầu “ không thể mặc, một hồi phải cho bú sợ là không tiện”

Ánh mắt của Như Mặc nhìn chăm chăm vào hai vú cao thẳng, trắng mịn như ngọc của Bắc Dao Quang vốn đã có chút thâm trầm, giờ nghe tới hai chữ cho bú lại tối thêm vài phần, nhẹ nhàng nói vào tai nàng mấy câu làm ặt của Bắc Dao Quang đỏ hồng như trái cà chua chín “ Như Mặc, người...”

“Quyết định như vậy đi”. Nhìn Như Mặc dáng vẻ đắc ý, Bắc Dao Quang cảm thấy thẹn thùng lại hạnh phúc “ chưa thấy ai lại ghen với đứa nhỏ như người”

Như Mặc cũng không để ý đến nàng nói, chỉ cười, tay vẫn nhẹ nhàng mặc xiêm y cho nàng.

Lần này Bắc Dao Quang không có ngăn cản nữa, nhìn hắn một cái lại một cái, cẩn thận đem áo ngắn, váy lót, trung y...đều mặc vào cho nàng, cuối cùng còn có vớ và giày, hắn cũng ngồi xuống mang vào cho nàng, Bắc Dao Quang cảm thấy dù là Từ Hi Thái Hậu cũng không có đái ngộ giống như vậy.

Sắp xếp thỏa đáng cho nàng xong, Như Mặc nhẹ nhàng lắc đầu, mái tóc dài như mây tung bay làm cho những bọt nước trên tóc hắn như nước mưa đều rơi hết xuống đất, một giọt cũng không còn đọng lại trên tóc hắn, nước dính trên người hắn cũng đã sớm bốc hơi khi hắn mặc xong quần áo, vĩnh viễn vẫn là ngoại bào màu xanh nhạt, vẫn là xiêm y đắt tiền chỉ có kiểu dáng thay đổi một chút.

Vì phù hợp với trang phục theo mùa cho nên dù không lạnh, Như Mặc vẫn mặc thêm một cái áo ngắn phù hợp với ngoại bào, cổ cùng tay áo đều có thêu hoa văn màu đen, càng làm cho hắn thêm tuấn mỹ vô trù, thiên tư ngạo nghễ, Bắc Dao Quang mỗi ngày đều nhìn thấy hắn nhưng vẫn cảm thấy nhìn không đủ, nhìn không bỏ sót một động tác nào của hắn, nhìn đến thất thần.

“Dao Quang, lại nhìn đến choáng váng?”Như Mặc nhẹ nhàng ôm lấy nương tử, bao dung sủng nịch cười, một người nam nhân sau khi thành thân lâu như vậy vẫn được thê tử ái mộ đến xuất thần, tin tưởng bất cứ ai cũng cảm thấy thỏa mãn lòng tự tôn.

” Như Mặc!” Bắc Dao Quang lấy khủy tay hất hắn một cái, không đồng ý “ ta nhìn tướng công của mình lại không được sao? Không nói nữa, nhanh ôm đứa nhỏ đi, chúng ta nên đi ra ngoài gặp mặt mọi người,

trời đã sáng a”

“Dạ, nương tử” Như Mặc biết nàng dù tỏ ra lớn mật nhưng tính cách vẫn có chút ngại ngùng, cũng không vạch trần nàng mà dịu dàng đến bên nhuyển tháp

Hai người cùng cúi nhìn đôi tỷ đệ trên nhuyển tháp, trong lòng tràn đầy yêu thương, Bắc Dao Quang lại đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, cả kinh nói “ Như Mặc, không được, ánh mắt của Bảo Bảo xanh biếc, nếu để cho người khác thấy sẽ phát sinh nhiều lời đồn đãi không hay. Người có thể che giấu ánh mắt của nàng hay không? tuy rằng ta thấy nó rất đẹp, cũng rất duyên tiếc nhưng vì để nàng lớn lên như những đứa trẻ bình thường khác nên không để cho người ta thấy ánh mắt thật của nàng được”

Như Mặc nghe vậy cũng là ngẩn ra, nhìn nữ nhi có ánh mắt giống y chang hẳn, nhíu mày một lát, đột nhiên xoay người đi ra ngoài, Bắc Dao Quang cả kinh, vội vàng kêu lên “ Như Mặc, người đi đâu?”

“Ta đi lấy mấy thứ, sẽ quay lại ngay”. Như Mặc vừa nói vừa đi ra ngoài, Bắc Dao Quang nghe rõ tiếng hẳn mở cửa phòng, nháy mắt đã thấy hắn trở lại, trong tay cầm hai vật chí bảo, đó chính là Khổng Tước Thạch Thất Sắc và Hỏa Hồ Thánh Châu

” Như Mặc, người đây là...” Bắc Dao Quang nhìn hắn đem hai món đồ đến trước mặt hai bảo bối, dường như muốn để bọn họ lựa chọn, Bắc Dao Quang đang định hỏi hai món đồ này có làm cho Bảo Bảo thay đổi màu mắt hay không thì đã bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh hồn.

Chỉ thấy tỷ tỷ mới nhìn có vẻ ôn nhu văn tĩnh hơn Mặc Mặc rất nhiều đột nhiên xoay người, bò trên nhuyển tháp, sau đó lấy tốc độ cực nhanh đoạt lấy Thất Sắc Khổng Tước Thạch trên tay Như Mặc, bàn tay nhỏ bé cũng hướng tới Hỏa Hồ Thánh Châu sáng ngời trên tay còn lại của hắn.

Mà càng làm người ta kinh ngạc hơn là, lúc trước ở trong nước thì cùng nhau diễn một màn tỷ đệ tình thâm, thì lúc này Bảo Bảo có chút hung ác, dùng sức đẩy ngã Mặc Mặc, làm cho tiểu tử kia lăn hai vòng trên nhuyển tháp, xem chút nữa là rơi xuống đất. Bắc Dao Quang sợ hãi vô cùng, vội tiến lên ôm lấy đứa con bảo bối vào lòng, sau đó lại nhìn về phía nữ nhi Bảo Bảo, thấy nàng hai tay cầm Hỏa Hồ Thánh Châu đưa đến bên miệng liếm, còn ngừng lại, tức giận nhìn Mặc Mặc trong lòng Bắc Dao Quang. Còn Mặc Mặc bị Bắc Dao Quang ôm trong lòng cũng có vẻ tức giận, không ngừng giãy dụa, như là muốn đi xuống cùng Bảo Bảo đánh nhau. Làm cho Bắc Dao Quang há hốc mồm nhìn bọn chúng.

” Như Mặc, bọn chúng là đang tranh giành Hỏa Hồ Thánh Châu sao?. Bắc Dao Quang biết sẽ có chuyện hai đứa con cùng tranh giành thứ gì đó, nhưng nàng vẫn nghĩ là phải đợi khi chúng lớn lên mới xảy ra, hiện giờ bọn chúng mới ra xác được có mấy giờ mà thôi, thế nhưng bọn chúng lại có thể xoay người, đi, bơi lội, cười, thậm chí còn nghe hiểu những gì nàng và Như Mặc nói, hết thảy đã vượt quá sự tưởng tượng của Bắc Dao Quang. Mà lúc này, bọn họ còn nhỏ vậy lại biết tranh đoạt với nhau sai? Hơn nữa, Bảo Bảo thậm chí còn cựa mạnh mà ra tay đẩy Mặc Mặc. Chuyện này đã vượt quá cái gọi là chỉ số thông minh, làm cho Bắc Dao Quang khó có thể chấp nhận được.

” Ân!” Như Mặc không cần xem sắc mặt của Bắc Dao Quang cũng biết hành động vừa rồi của Bảo Bảo làm nàng khó chấp nhận, tuy rằng Mặc Mặc cũng có lòng tham tranh giành nhưng Bảo Bảo làm tỷ tỷ cũng không nên đẩy hắn ngã, đẩy xong còn lộ vẻ oán giận, tình cảnh này làm hắn cũng không đồng tình, huống chi là Bắc Dao Quang.

” Bảo Bảo! đưa cái đó cho ta”. Như Mặc xòe bàn tay đến trước mặt Bảo Bảo, trầm giọng nói.

Bắc Dao Bảo Bảo vừa thấy vẻ mặt không chút tươi cười của phụ thân đại nhân cùng vẻ mặt kinh hách của mẫu thân thì biết là nàng gặp rắc rối rồi, tất cả đều do Mặc Mặc không nên dành đồ vật vốn thuộc về nàng, nàng cũng không cố ý muốn đẩy hắn, chỉ là không kiềm chế được đã sử dụng khí lực mà thôi, nàng mới không tin Mặc Mặc sẽ bị nàng đẩy ngã. Hắn nhất định là cố ý, muốn cho phụ thân và mẫu thân trừng phạt nàng, hắn thật gian trá. Nhưng hắn tốt nhất đừng đắc ý sớm, sau hôm nay xem nàng chinh hắn như thế nào? ở trong bụng luôn cùng nàng tranh giành kim đan, ra xác lại giả đồ nhu thuận, hiện tại còn dám can đảm tranh giành bảo vật với nàng, đừng trách nàng làm tỷ tỷ mà không khách khí với hắn nha.

Bắc Dao Bảo Bảo quát cường nhìn Như Mặc, hai mắt sáng ngời tràn ngập sự không thỏa hiệp, không chịu thua, lại có chút ủy khuất. Như Mặc thấy Bảo Bảo như vậy, sắc mặt lại thêm trầm, nhưng thanh âm thì nhẹ nhàng hơn “ Bảo Bảo, đưa hạt châu cho ta”

Không dám làm cho phụ thân đại nhân tức giận, Bảo Bảo dù không cam lòng cũng đưa Hỏa Hồ Thánh Châu đang cầm trong tay cho Như Mặc, đồng thời oán giận trừng mắt nhìn Mặc Mặc đang được Bắc Dao Quang ôm trong tay, lại vừa lúc để nàng nhìn thấy biểu tình tràn đầy mưu kế của Mặc Mặc, tức thì Hỏa Hồ Thánh Châu đang định giao cho Như Mặc đã nhanh chóng bị nàng giật trở lại, còn dùng tốc độ sét đánh nhét vội vào miệng, trong lúc Như Mặc cùng Bắc Dao Quang còn bất ngờ thì nàng đã nuốt vào bụng.

” Trời ạ! Nguy! Bảo Bảo, Bảo Bảo người không sao chứ! Như Mặc, làm sao bây giờ, nàng đem hạt châu lớn như vậy nuốt vào, mau nghĩ cách lấy nó ra, nếu không bị nghẹn yết hầu hay thực quản thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng”. Bắc Dao Quan như muốn ngất xỉu, không thể ngờ được đứa nhỏ còn quá nhỏ mà lại tranh cường hão thắng như vậy, Như Mặc chỉ muốn nàng đem hạt châu trả lại cho hắn, thế nhưng nằn lặt nuốt luôn nó. Miệng của nàng nhỏ như vậy, hạt châu gần như là lớn gấp ba miệng của nàng, rốt cuộc nàng dùng cách nào mà nuốt được nó? Chết tiệt, phải làm cách nào để lấy hạt châu kia ra đây?

Mặc Mặc cũng không nghĩ tới Bảo Bảo lại dám giở trò trước mặt phụ thân, làm ra hành vi khiêu khích như thế, nhìn thấy ánh mắt của Bảo Bảo ra vẻ “ xem người còn tranh giành với ta như thế nào?” thì lập tức gục đầu vào ngực Bắc Dao Quang khóc lớn “ ô...”

Bắc Dao Quang vừa nghe đứa nhỏ khóc, càng khẩn trương hơn, nước mắt cũng sắp rơi ra “Như Mặc, người có thể lấy hạt châu trong bụng Bảo Bảo giống như lấy quả trứng trong bụng ta ra không?”

” Dao Quang đừng bị hai tiểu tử này là cho hoảng loạn. Vốn không định nói sớm với người, nhưng thấy người lo lắng như vậy, hai đứa con của chúng ta, người không thể đối xử với chúng như những đứa trẻ bình thường được, thực ra ta còn nghĩ sự thông minh và suy nghĩ của bọn chúng còn trưởng thành hơn Tóc Đen nhiều, cho nên có những lúc chúng ta nhìn thấy đều là biểu hiện giả dối của bọn chúng, lúc này Mặc Mặc khóc cũng chỉ là giả, muốn dời đi lực chú ý của người. Mặc Mặc không được khóc, lại khóc ta liền lập tức phong ấn tất cả năng lực của người”

Như Mặc lập tức đứng lên, hai tiểu tử nghịch ngợm như quỷ sứ này từ sau khi ra xác tới giờ, chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi đã nội tác sở vi, thật sự làm cho hắn từ cảm giác hưng phấn vui sướng ban đầu đã chuyển sang đau đầu, ảo não. Nếu giờ hắn còn không nói rõ tình trạng của bọn chúng cho Bắc Dao Quang biết, chỉ sợ về sau bọn chúng có trầy da một chút nàng cũng đã quỳnh quáng cả lên thì hắn phải làm sao?

Theo chu kỳ sinh trưởng của nhân loại, thì đứa nhỏ trải qua mười sáu đến hai mươi năm mới bắt đầu được xem là trưởng thành, nhưng hai tiểu tử nhà hắn thì đã vượt quá mức chịu đựng, mỗi ngày đều gây ra náo nhiệt cùng tình huống dở khóc dở cười thì hắn không thể chấp nhận được. Đồng thời cũng nên cho bọn chúng biết, ai mới là chủ nhân chân chính trong gia đình, nếu dùng lời hay hành động ám chỉ cũng không làm cho bọn họ ngoan ngoãn lớn lên, vậy thì đứng trách hắn áp dụng thủ đoạn.

Như Mặc trong lòng đã hạ quyết định, đây cũng là vì cuộc sống an bình và hạnh phúc sau này của hắn cùng Bắc Dao Quang.

Mà Mặc Mặc vốn đang khóc đến kinh thiên động địa trong lòng Bắc Dao Quang, nghe những lời này của Như Mặc đã lập tức im lặng, không có tiếng khóc, ngay cả nước mắt cũng không có một giọt, làm cho Bắc Dao Quang nhìn thấy sưng sốt một lát mới có phản ứng. Sau đó lập tức phản nộ “ Như Mặc, người nói là ngay từ đầu bọn chúng đã diễn trò cho chúng ta xem, để cho ta vì bọn họ mà khẩn trương, nhưng thật ra bọn chúng không có nguy hiểm gì phải không?”

“Ta cho là như vậy” Như Mặc hiển nhiên là đứng ở bên phe của thê tử.

“Nhưng bọn chúng vẫn là những đứa trẻ?”. Bắc Dao Quang quả thật không thể tin được, đứa nhỏ mới sinh đã biết cách đùa giỡn và lừa gạt người lớn sao? Nhưng nhìn thấy Như Mặc vừa ra lệnh, Mặc Mặc đã lập tức nín khóc, nàng không thể không tin những gì Như Mặc nói là thật.

“Bọn chúng là hài tử của ta và người”, ở từ “ta”, Như Mặc hơi nhấn mạnh một chút.

Bắc Dao Quang hiểu được gật gật đầu,” Đúng vậy, Như Mặc, bọn họ là hài tử của người và ta, như thế nào lại giống đứa nhỏ bình thường được, có lẽ bọn chúng ngay từ nhỏ đã là thiên tài, còn có nhiều năng lực mà chúng ta chưa phát hiện ra, bọn chúng có thể nói nhưng lại làm bộ im lặng đúng không?”

Như Mặc gật đầu,” Đây đều không phải là không có khả năng!”

Hai tiểu tử kia nghe cha mẹ bọn họ nói chuyện càng cảm thấy có chút không ổn, muốn chạy trốn nhưng lại không dám, chỉ có thể ngây ngốc nhìn nhau, rồi lại giả bộ đáng yêu, ý đồ tạo nên sự thương cảm của Như Mặc và Bắc Dao Quang, đáng tiếc lần này vô dụng.

“Vậy có phải bọn chúng có thể tự động ra xác nhưng lại cố ý nán lại ở bên trong để xem chúng ta có gấp hay không? Cố ý để cho người phải ôm bọn chúng suốt ngày suốt đêm phải không? nhìn ta mỗi ngày vì bọn chúng mà ngủ không yên, nói không chừng bọn chúng còn ở bên trong cười trộm?”. Bắc Dao Quang càng nói càng tức, càng nhìn càng giận, không thể tin được bọn nhỏ của nàng lại làm ra chuyện như vậy. Nhưng khi nàng thấy Bảo Bảo đẩy ngã Mặc Mặc, rồi bộ dáng quật cường nuốt lấy hạt châu của nàng, rồi cái kiểu khóc giả đờ của Mặc Mặc thì tất cả đều có thể xảy ra.

Lúc này đối lại là Như Mặc ghen hờn tràn trề, những gì Bắc Dao Quang nói tuy có chút khoa trương nhưng không phải là không thể, nghĩ đến tình cảnh bọn họ một lòng chờ mong bảo bối ra đời, thế nhưng bọn chúng ngay khi còn trong bụng đã biết giả trò đùa dai, Như Mặc liền cười không nổi. Nghĩ đến mấy ngày đêm vừa qua hẳn đều phải ôm hai quả trứng không dám rời tay, Như Mặc liền nhịn không được mà bốc hỏa, lập tức nhìn về hai đứa nhỏ. Bảo Bảo đã có chút trấn tĩnh nhưng Mặc Mặc thì vẫn còn phản ứng chậm hơn một chút, vội vàng cúi đầu nhận sai. Nhưng điều này càng chứng tỏ bọn chúng đã đùa giỡn hẳn, làm cho Như Mặc càng thêm quyết tâm phải giáo huấn hai tên tiểu tử này một phen, nếu không thì không biết sau này bọn chúng còn vô pháp vô thiên tới mức nào?

” Dao Quang, Mặc Mặc chột dạ, hiển nhiên là những gì người đoán đều đúng, nếu không chính xác thì cũng đúng tám, chín phần a, xem ra bọn chúng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, người nghĩ xem kẻ làm phụ thân như ta nên trừng phạt hai đứa con không ngoan này như thế nào?”. Gương mặt tuyệt mỹ của Như Mặc tràn đầy sự nghiêm túc, lạnh lùng làm cho hai vật nhỏ hoảng sợ thực sự, muốn mở miệng cầu xin nhưng lại không nói nên lời, chỉ có thể phát ra những âm thanh vô nghĩa “ngô ngô, nha nha”

“Nếu là trước đây, ta sẽ luyện tiếu người trừng phạt bọn chúng, nhưng giống như người nói, bọn chúng thật sự rất hư, bây giờ đã vậy thì sau này lớn lên còn ai quản thúc được bọn chúng? Người là người có quyền nhất trong nhà, nên khiển trách bọn chúng thế nào đều giao hết cho người. Ta cam đoan sẽ không thiên vị cũng không vì bọn chúng mà cầu tình”

Bắc Dao Quang cũng biết Như Mặc sẽ không thực sự làm thương tổn bọn chúng, dù sao thì bọn chúng vẫn còn quá nhỏ, ngoài miệng tức giận nhưng trong lòng đều rất thương. Nhưng từ xưa đã có câu con hư tại mẹ, bọn chúng bây giờ còn nhỏ, đùa giỡn nàng với Như Mặc thì không sao, sau này lớn lên, ý bản thân có dị năng mà đi khi dễ người khác thì không tốt. Dù sao đây cũng là thế giới của con người, bọn chúng không để ý đến cảm thụ của người khác thì nàng và Như Mặc là cha mẹ của bọn chúng cũng hi vọng bọn chúng bình an.

” Tốt lắm! Bảo Bảo, Mặc Mặc, mẫu thân người nói các người đều đã nghe được phải không? từ bây giờ ta sẽ phong ấn toàn bộ pháp lực của các người lại, đợi đến khi các người làm cho nường các người yên tâm, cảm thấy các người đã thực sự nghe lời, hiểu chuyện, ta sẽ phá bỏ phong ấn, nếu không thì làm một người bình thường vĩnh viễn đi”. Như Mặc nói xong cũng không nhìn đến gương mặt tuyệt mỹ đang trở nên kinh hoàng thất sắc của hai đứa con.

Thật ra, nhìn hai đứa nhỏ có biểu tình như vậy, Như Mặc cũng có chút mềm lòng, muốn tha thứ cho bọn chúng nhưng hẳn biết, bọn họ mới đến nhân thế, đối với cái gì cũng tò mò, hiếu kỳ, lại ý có pháp lực sẽ dễ dàng trở nên xấu tính, huống chi bọn họ mang huyết thống của Xà tộc, quan niệm về tình thân rất ít, xem trọng bản thân nhiều hơn, nói trắng là đa phần đều rất ích kỷ. Mà đối với một người luôn khát khao có một gia đình ấm áp, hạnh phúc thì sợ khó chấp nhận được, hiện tại hẳn cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc khi có một gia đình, cho nên hẳn cũng không muốn đứa nhỏ của hẳn thiếu đi thiên tính của nhân loại. Cho nên phong ấn đối với bọn nó mà nói là cách tốt nhất và thích hợp nhất.

73. Chương 73: Phá Quân Tinh Quân

Hai vật nhỏ thấy Như Mặc quyết định trừng phạt nặng như vậy run sợ không thôi, khí phách quật cường lúc trước hoàn toàn biến mất, bây giờ chỉ còn là cầu xin tha thứ. Bắc Dao Quang xoay mặt đi, cố gắng không nhìn bọn chúng, bởi vì nàng sợ mình sẽ mềm lòng mà cầu xin Như Mặc.

Mặc Mặc đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy quần áo của Bắc Dao Quang, trong mắt tiểu tử này tràn ngập nước mắt đáng thương, vẻ mặt còn là biểu tình như bị Bắc Dao Quang bỏ rơi, làm cho nàng càng thấy mình rất nhẫn tâm. Nếu không nhìn thấy Thất Sắc Khổng Tước Thạch lộ ra một nửa bên ngoài quần áo của hắn thì Bắc Dao Quang chắc sẽ phá vỡ ý định ban đầu mà cầu tình với Như Mặc nhưng khi nhìn thấy cái vòng kia thì nàng đổi ý, nếu hắn đã biết đem cái vòng kia giấu trong người thì biểu tình đáng thương cũng những giọt nước mắt kia có mấy phần là thật?

Lập tức quay lại nói với Như Mặc “Hai kiện bảo bối kia cũng phải thu hồi lại, miễn cho bọn chúng sau này gặp rắc rối còn làm liên lụy đến hai tộc khác”

Vừa nghe những lời này, Mặc Mặc giống như bị sét đánh, lập tức buông bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy quần áo của Bắc Dao Quang ra, gắt gao ôm lấy vòng trang sức trong ngực.

Nhìn thấy động tác này của hắn, Bắc Dao Quang vừa giận lại vừa thấy buồn cười, nàng làm mẹ còn không bằng một cái vòng trang sức a, thật sự là...

Như Mặc tự nhiên cũng thấy được, trầm ngâm một chút nói, “Dao Quang người không nói, ta thiếu chút nữa đã quên, Hỏa Hồ Thánh Châu đã bị Bảo Bảo nuốt vào bụng, không thể lấy ra được, chỉ có thể bị phong tỏa cùng pháp lực của nàng, còn về Thất Sắc Khổng Tước Thạch kia, nếu ta phong ấn pháp lực của Mặc Mặc thì hắn cũng không thể sử dụng nó”

“Như Mặc, người liền phong ấn pháp lực của bọn chúng đi”. Bắc Dao Quang vốn có chút lo lắng Bảo Bảo nuốt hạt châu lớn như vậy sẽ có gì không ổn nhưng thấy nàng bộ dáng vẫn rất linh hoạt lại có chút tức giận, căn bản không có việc gì, hơn nữa những gì Như Mặc nói cũng làm nàng yên tâm rất nhiều, nàng cũng không muốn bọn nhỏ không vui nhưng nếu không làm như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Bọn chúng nếu sinh ra trong thế giới loạn người thì phải học cách lớn lên như con người, nàng nghĩ sau này bọn chúng sẽ hiểu được, chờ phong ấn pháp lực xong, bọn chúng nếu ngoan ngoãn thì tự nhiên sẽ giải bỏ, còn nếu vẫn không thành thật thì kể làm mẹ như nàng sẽ có nhiều biện pháp làm cho bọn chúng thành thật.

Hai tiểu tử kia có chút oán hận nhìn cha mẹ chúng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt có chút dăm chiêu của Bắc Dao Quang thì đột nhiên rùng mình một cái, không biết mẫu thân bọn họ có kế hoạch gì trong lòng?

Đôi mắt xanh biếc của Như Mặc càng lúc càng sâu, hai bàn tay trắng như ngọc đồng thời đặt lên đỉnh đầu của hai bảo bối, môi khẽ nhếch lên, không biết niệm câu gì mà bộ dáng của Bảo Bảo cùng Mặc Mặc trở nên thống khổ, như là khó chịu tới cực điểm, nhưng lúc này cả hai đều không khóc, điều này làm cho Bắc Dao Quang nhìn thấy lại đau lòng, muốn giảm bớt hình phạt cho hai bảo bối, nhưng vẫn cố nín nhịn, nếu không nghiêm khắc thì sau này sẽ không ai chế ngự được bọn chúng.

Sau khi Như Mặc thu hồi hai tay lại thì hai tiểu tử kia đã như không còn khí lực gì mà chìm vào giấc ngủ, Bắc Dao Quang lúc này mới lo lắng hỏi “Như Mặc, bọn nhỏ không có việc gì chứ?”

”Đừng lo lắng, không có việc gì, lúc trước bọn chúng nghịch ngợm là vì trong cơ thể có quá nhiều năng lượng, hiện giờ pháp lực đã bị ta phong ấn, bọn chúng tự nhiên là sẽ ngủ, giống như đa phần những đứa trẻ sơ sinh khác phần lớn thời gian đều trôi qua trong giấc ngủ. Đây là hiện tượng bị phong ấn. Sau này bọn chúng sẽ lớn lên như những đứa trẻ bình thường khác”. Như Mặc cũng có chút mệt mỏi mà ngồi xuống, Bắc Dao Quang vội vàng đỡ lấy hắn, lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của Như Mặc như vậy, không khỏi lo lắng mà la to “Như Mặc, người sao vậy?”

”Ta không sao! Chỉ là do hao phí pháp lực mà thôi, nếu chỉ phong ấn hai tiểu quỷ nghịch ngợm của chúng ta thì không có gì nhưng quan trọng là phong ấn luôn cả Hỏa Hồ Thánh Châu của Thanh Liên vương và Thất Sắc Khổng Tước Thạch của Vân Thư điện hạ mới làm hao tổn không ít khí lực của ta, bọn họ đều là vương đứng đầu một linh tộc, những bảo bối này đều ẩn chứa một phần pháp lực và linh khí của bọn họ,

nếu có thêm Huyền Diệp Châu thì ta không thể phong ấn thành công”. Như Mặc lắc đầu, mỉm cười nhìn Bắc Dao Quang, nhẹ giọng giải thích.

“Nhưng mà, Như Mặc, không phải người nói chỉ cần phong ấn pháp lực bọn chúng là bọn chúng không thể sử dụng Hỏa Hồ Thánh Châu và Thất Sắc Không Tước Thạch sao? Vì sao người còn phải phong ấn hai kiện bảo vật kia?”

“Hai tiểu tử này rất tinh quái, lý do này chỉ có thể lừa gạt bọn chúng chút nhắng thôi chứ không giấu được lâu, không bao lâu nữa bọn chúng sẽ biết được ta nói dối, hơn nữa hai kiện bảo bối này vốn là của Thanh Liên vương và Vân Thư điện hạ đưa cho bọn chúng. Cho nên với sự thông minh của bọn chúng thì rất nhanh sẽ tìm được cách sử dụng hai bảo vật kia, đến lúc đó, phong ấn pháp lực hay không đối với bọn chúng cũng không có tác dụng gì, huống chi Bảo Bảo đã nuốt Hỏa Hồ Thánh Châu, năng lực ở trong trứng cũng đã từng cắn Thanh Liên vương một cái, cho nên hiện giờ Hỏa Hồ Châu đã nhận năng làm tân chủ nhân. Ta nếu không phong ấn luôn cả hai bảo vật này, để bọn chúng tìm được cách sử dụng thì sau này sẽ không có ai áp chế được bọn họ. Về sau sợ là không quản được bọn chúng”. Như Mặc có chút áy náy nhìn Bắc Dao Quang “ Dao Quang, thực xin lỗi, hai bảo bối tính tình cũng không tốt như những đứa nhỏ nhân loại bình thường khác, sau này sợ rằng chúng sẽ di truyền thiên tính của Xà tộc, có thể làm cho người thất vọng và lo lắng nhiều”

” Ngốc Như Mặc, người đang nói cái gì nha! Bọn họ là đứa nhỏ của chúng ta, tính tình nghịch ngợm, cũng có chút ác quái nhưng không phải là lỗi của người a, người tính tình rất tốt, lại rất ôn nhu, hai đứa nhỏ không chừng la di truyền tật xấu của ta thì đúng hơn. Hơn nữa, đứa nhỏ nghịch ngợm thì trong nhà mới náo nhiệt không phải sao? Bọn chúng quậy phá cũng không sao, chỉ cần bọn chúng không có pháp lực thì đối phó với đứa nhỏ, ta có rất nhiều biện pháp, cam đoan sau này chúng sẽ trở nên ngoan ngoãn trước mặt ta”

Bắc Dao Quang nhẹ nhàng đánh hấn một chút, trừng mắt nhìn Như Mặc một cái, sau đó hai người cùng đứng lên bên tháp nhìn hai bảo bối đang ngủ say, nhìn bọn họ giống như hai thiên sứ, xinh đẹp, đáng yêu, làm cho Bắc Dao Quang đáy lòng cũng mềm mại “ Như Mặc, người xem, con của chúng ta xinh đẹp đến mức nào a, ta nằm mơ cũng chưa từng mơ thấy có ngày mình sẽ xinh ra một đôi bảo bối xinh đẹp như vậy. Như Mặc, cảm ơn người. Cảm ơn người đã cho ta có một gia đình chân chính”

” Dao Quang, chúng ta về sau đừng nói cảm ơn hay xin lỗi với đối phương nữa, những từ này ta nghe không được tự nhiên, ta không thích”. Như Mặc ôm chặt năng, hôn lên trán năng nói.

Bắc Dao Quang thấy Như Mặc nổi tính trẻ con, không khỏi nở nụ cười “ được, về sau sẽ không nói nữa, ai phạm quy thì phải chịu phạt, hình phạt do đối phương đưa ra, được không?”

” Ân, một lời đã định!” Như Mặc lập tức không chút do dự gật đầu.

Khi Hỏa Hồ Thánh Châu và Thất Sắc Không Tước Thạch cùng bị phong ấn, thì Thanh Liên vương ở Hồ cung cùng Tước Vương Vân Thư ở Tước Hoàng sơn không hẹn mà cùng nhíu mày, lại đồng thời bấm đốt ngón tay, một lúc sau Thanh Liên vương mỉm cười, nhắm mắt, tiếp tục nhập định.

Tước Vương Vân Thư lại có chút tâm thần không yên, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, một viên tinh thể rơi từ trên trời xuống, tiếp theo là một ngôi sao mới mọc lên, tuy rằng ánh sáng còn rất mỏng manh nhưng không có ảm đạm, xem ra nhân gian sắp sửa có một cuộc phong ba không thể tránh khỏi. Hết thấy đều đã nằm trong dự tính của hắn nhưng kế tiếp thì sao? Nên làm thế nào bây giờ? Đi vào vết xe đổ của một ngàn năm trước sao? Làm vậy có đáng giá không?

” Này, sao lại thế này? Tinh Công, mau đến xem a! chuyện lớn a”. Thái Bạch Tinh Quân râu tóc dựng ngược lên, tay nắm phát trần muốn rơi xuống, Phúc Thọ Tinh Công thấy thế lập tức đi đến trước kính chiếu thiên, vừa lúc nhìn thấy một viên tinh thể rơi xuống thế gian, cũng kinh ngạc xem chút nữa đánh rơi long quả trong tay “ chuyện này là sao? Ai đem Thượng Sinh Tinh Quân phái hạ phàm?”

” Không biết, Tinh Công chuyện này nên làm thế nào cho tốt đây?”. Thái Bạch Tinh Quân cũng rất bất an, mọi chuyện đã diễn ra theo dự định rất tốt, sao đột nhiên lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn lớn như vậy.

Nếu để cho Thượng Sinh Tinh Quân hạ phạm thì e rằng hạ giới sẽ tránh không được một cơn phong ba mới, Thiên đình còn chưa trở lại quỹ đạo như cũ, nếu nhân giới lại xảy ra chuyện thì bọn họ sao dám đi gặp Ngọc Đế a.

“Chuyện tới nước này chỉ có thể ngăn cản hấn gặp mặt các vị tinh quân khác, nếu không một khi tạo thành Sát Phá Lang thì liền vô lực xoay chuyển trời đất”. Phúc Thọ Tinh Công cũng nôn nóng đứng lên, cặp mi trắng dài cũng loạn thành một đoàn, chống quải trượng không ngừng đi đi lại lại “ nếu vạn nhất tình hình không thể khống chế được thì chúng ta phải đi cầu Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, nhưng từ một vạn năm trước, Tử Vi Đại Đế đã tọa quan đến giờ còn chưa xuất quan, tìm hấn cũng chỉ là hi vọng xa vời. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ bàn xoay vận mệnh đã bị đảo ngược?”

“Vậy còn có ai có thể ngăn chặn Thượng Sinh Tinh Quân?” Thái Bạch Tinh Quân đầu đầu nhìn Thiên Đình mờ ảo trống rỗng, hiện tại trừ bỏ các tiểu tiên làm nhiệm vụ pha trà châm nước thì các vị thượng tiên nếu không bị biếm, bị phạt thì cũng tối tăm mặt mũi mà giải quyết công việc, còn có ai có đủ năng lực lại rảnh để xuống thế gian ngăn người đây?

“Mệnh cách của nha đầu Dao Quang kia đã bị phá phải không?”. Phúc Thọ Tinh Công cũng vì chuyện này mà phiền não không thôi, một hồi lâu mới nhớ tới chuyện gì đó mà hỏi.

Thái Bạch Tinh Quân lập tức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời “ Phá Quân mệnh cách đã bị phá, nhưng mà, Tinh Công, người xem, ở bên cạnh nàng là cái gì? Tựa hồ nhưng tinh mệnh so với trước còn mạnh hơn, thật không thể tưởng tượng nổi, Phá Quân Tinh Quân Bắc Dao Quang cùng với Xà Quân Như Mặc kết hợp, là trái thiên đạo, rối loạn luân hồi, lẽ ra khi xà tử của nàng ra đời thì mệnh cách sẽ bị phá đi. Lúc này lại thấy mệnh cách của nàng đúng là bị phá đi, tuy nhiên lại có người kế thừa tinh quân chi mệnh của nàng, mà người này lại là một trong hai xà tử sinh đôi của nàng. Chuyện này nếu không được Ngọc Hoàng đại đế cho phép thì danh hiệu Tinh Quân cùng tinh mệnh không thể nào chuyển đổi sang người khác được, thực sự là một chuyện kỳ lạ vô cùng.

” Hoang đường! vì che dấu tinh quan bản mạng của nàng, chúng ta phải hợp lực dùng tiên lực mấy ngàn năm mới làm được, lại còn hao phí rất nhiều khí lực để sửa đổi mệnh cho nàng, đem nàng từ nhân giới trở về thời đại này, lại buộc dây tơ hồng cho bọn họ, làm cho bọn họ kết thành phu thê. Làm như vậy là để cho Phá Quân Tinh Quân không thể xoay chuyển trời đất một lần nữa, tiện thể gọi các Tinh Quân khác cùng trở về. Hiện giờ thì tốt rồi, làm cho bọn họ ngay cả xà tử cũng đã sinh ra, lại không thể triệu hồi các Tinh Quân khác về, tệ hơn nữa là một xà tử lại được kế thừa Phá Quân tinh mệnh, cái này, sự tình chỉ sợ là càng lúc càng phức tạp, đều nói nhân không thể thắng thiên, vận mệnh phạm nhân đều do chúng ta nắm giữ ở thiên đạo luân hồi nhưng tất cả những việc đang xảy ra phải giải thích thế nào đây?”

Phúc Thọ Tinh Công nhịn không được mà trách cứ hoang đường, hiện giờ Nam Đẩu Thượng Sinh Tinh Quân của Thiên Cơ cung cũng đã hạ phạm, hấn chính là tinh quân thất sát a. Hấn nếu gặp gỡ với Phá Quân Tinh Quân Bắc Dao Quang thì không bao lâu nữa Tham Lang Tinh Quân cũng sẽ xuất hiện, ba người bọn họ mà ở chung một chỗ thì chính là muốn diệt thế a. Thôi, chuyện lúc này cũng không do chúng ta quản được nữa rồi, cho dù chúng ta cũng bị Ngọc Đế biếm hạ phạm cũng sợ là không có ngày lành”

” Thượng Sinh Tinh Quân đã gần một vạn năm chưa ra khỏi Thiên Cơ cung, chúng ta làm sao đoán được hấn sẽ hạ thế vào lúc này? Tinh Công, người là nguyên lão của thiên đình, người không thể bỏ mặc, mau nghĩ biện pháp a”. Sự tình đã phát triển tới mức này, Thái Bạch Tinh Quân hoàn toàn không có chủ ý, chỉ biết dùng ánh mắt nhìn Phúc Thọ Tinh Công cầu cứu.

74. Chương 74: Tam Tinh Quân Diệt Thế

” Ta có năng lực, có biện pháp nào? Ta tuy là thiên đình nguyên lão, nói trắng ra cũng là bản lĩnh có giới hạn, mặc kệ là chuyện chính sự của thần tiên, hiện tại tình hình đã tới mức này, hoàn toàn thoát khỏi phạm vi khống chế của ta. Để ta nghĩ xem có cách nào cứu vãn được không”. Gương mặt vốn luôn tươi cười hiền

hòa của Phúc Thọ Tinh Công lúc này đã cười không nổi, cứ đi tới đi lui, Thái Bạch Tinh Quân cũng không dám lên tiếng, chỉ trông cậy hăn nghĩ ra biện pháp cứu vãn tình thế.

Một hồi lâu, Phúc Thọ Tinh Công mới lên tiếng ” lúc này lão già ta đành phải mặc kệ xương cốt rệu rã mà hạ phạm một chuyến. Thượng Sinh Tinh Quân vừa mới hạ phạm, tất nhiên còn chưa có đầu thai, lão hủ ta đi trước một bước, hóa thân thành phạm nhân đợi hăn. Thượng Sinh Tinh Quân mệnh thất sát tinh, khi hạ thế tất cũng không phải là người bình thường, khi hăn chuẩn bị xuất thế nhất định sẽ có xuất hiện ” đem”, ta phải kéo dài thời gian này của hăn, còn Thái Bạch người nhất định phải nắm chặt cơ hội, triệu hồi Tham Lang Tinh Quân trở về. Chỉ cần không để cho tam Tinh Quân bọn họ gặp nhau thì hết thấy mọi việc đều ổn”

“Tinh Công, chuyện người nói, tiểu tiên hiểu được nhưng tình huống đã rất khẩn cấp, Tinh Công người trước tiên hãy đi Hiệp Khách thành ngăn cản Tham Lang Tinh Quân sắp tới đó đã”

Thái Bạch Tinh Quân chỉ vào kính chiếu thiên, trong kính hiện lên một nam cao gầy, tuấn nham lãnh túc, đang nói gì đó với một người đang quỳ trên đất. Thái Bạch Tinh Quân lập tức nói ” Tinh Công người xem, hăn chính là Tham Lang Tinh Quân chuyển thế, hiện nay là người giàu có nhất hoàng triều, chuyên kinh doanh muối, tơ lụa và vận chuyển trên biển mà nổi tiếng khắp các nước. Tên là Đạm Thai Vân Phong, trạm kế tiếp hăn đến chính là Hiệp Khách thành, chỉ khoảng một ngày lộ trình nữa là tới nơi. Mấy năm gần đây hoạt động thương mại của Hiệp Khách thành rất phát triển, cho nên Đạm Thai Vân Phong muốn đi đến đây khảo sát tình hình, mà Bắc Dao Quang lúc này sẽ không có khả năng rời khỏi Hiệp Khách thành, cho nên cơ hội bọn họ gặp nhau là rất lớn”

“Tòan những chuyện là cho người ta đau đầu, thật đúng là muốn ép chết bộ xương già ta, vô luận thế nào cũng không thể để Tham Lang Tinh Quân gặp Phá Quân Tinh Quân. Thôi, không nói chuyện này nữa, ta hạ phạm đây”. Phúc Thọ Tinh Công dù không tình nguyện nhưng cũng biết không thể trì hoãn được nữa, trên trời một ngày, nhân gian một năm, bọn họ chỉ ở đây nói chuyện vài câu, dưới đất đã trải qua mấy canh giờ.

” Tinh Công tạm biệt!” Thái Bạch Tinh Quân vội cúi người đưa tiễn, nhìn thân ảnh màu trắng của Phúc Thọ Tinh Công biến mất dưới tầng mây mới vội vàng nhìn vào kính chiếu thiên, miệng không ngừng thì thào, lẩm bẩm ” ai, tình nghiệt, tình nghiệt. Nhân loại xưa nay nổi bậc nhất chính là cảm tình, nhưng đủ sức để phá hủy tất cả cũng chính là một chữ tình a. Ngay cả các Tinh Quân đã sớm thành tiên thế nhưng cũng chịu ảnh hưởng, cam nguyện hạ thế làm người”

Thái Bạch Tinh Quân lắc đầu không thôi, nhìn chuyện trước mắt lại nhớ lại chuyện quá khứ, ngược thời gian trở về một vạn hai ngàn năm trước. Lúc này Bắc Đẩu Thất Tinh Quân vừa mới kế nhiệm đều là một thế hệ thần tiên ưu tú, nổi bật, tuổi trẻ tuấn mỹ, phong nhã hào hoa. Mỗi ngày đều ở chung một chỗ nên tình cảm tự nhiên rất tốt, trong Thất Tinh, sáu vị Tinh Quân kế nhiệm đều là nam, chỉ duy nhất Thất vị Phá Quân Tinh Quân lại là nữ, là chủ của Dao Quang cung. Nàng tự nhiên là được sáu vị Tinh Quân kia yêu thương, chiều chuộng.

Nếu vẫn cứ như thế thì mọi việc đã bình an vô sự, nhưng trong bảy người đã xảy ra thay đổi, Phá Quân Tinh Quân lại yêu thương một nam tử nhân loại. Có một ngày, nàng đã lên một mình hạ phạm, tuy nhiên Phá Quân tinh vốn mang sát khí, là ngôi sao đem lại sự bất hạnh, tổn thất...cũng chính là đại sát tinh trong miệng phạm nhân, là nữ tử càng khó được phu quân sủng ái, cũng vì không có con nên nàng càng không có hạnh phúc. Nhưng vì nàng làm trái luật trời, thiếu chút nữa đã bị tước trừ tiên tịch, hủy đi tiên cố mà bị biếm vào đạo súc sinh, sáu vị Tinh Quân còn lại đã cùng quỳ xin với Ngọc Đế mới giữ lại nguyên thân thiên mệnh cho nàng, tuy nhiên Phá Quân Tinh Quân bị phạt xuống hạ giới chịu khổ, không có lệnh triệu hồi không được trở về thiên đình, phải luân hồi chịu nỗi khổ “lục tyệt” (tuyệt phụ, tuyệt mẫu, tuyệt huynh, tuyệt đệ, tuyệt phu, tuyệt tử” để trừng phạt tội nàng không tuân theo thiên quy giới luật.

Trùng phạt như vậy tất nhiên làm cho sáu vị tinh quân vốn yêu thương nàng không thể chấp nhận được, vì thế khi Phá Quân Tinh Quân chuyển thế lần nữa không lâu, sáu vị Tinh Quân cũng đồng loạt hạ phạm, đầu thai làm phạm nhân, mang theo trí nhớ ở tiên giới đến thế gian để chiếu cố cho thất muội thay phiên nhau hoặc làm cha mẹ huynh trưởng hoặc lấy nàng làm vợ, đem toàn lực giúp nàng giảm bớt nỗi khổ ở thế gian.

Nhưng mà Thất Tinh tụ tập trên trời thì không sao, nếu cùng ở dưới hạ giới thì không phải là chuyện tốt cho nhân gian. Có vài kiếp, Tham Lang Tinh Quân cùng Phá Quân Tinh Quân ở cùng một chỗ thì quốc gia cùng vương triều đó đều gặp nhiều sóng gió, hao tổn, dân chúng vô tội gặp vô số tai ương, người người oán trách, thiên đình cũng không thể bỏ qua, Ngọc Đế tức giận ra lệnh biếm toàn bộ sáu vị Tinh Quân còn lại xuống trần, loại bỏ trí nhớ của họ, làm cho bọn họ sau này luân hồi cũng không nhận được nhau, đồng thời làm cho Phá Quân Tinh Quân cùng Tham Lang Tinh Quân sai lệch thời gian đầu thai, khiến cho bọn họ vĩnh viễn không thể gặp mặt nhau, luôn trong thế truy tìm nhau. Còn các Tinh Quân còn lại cũng không cần phải nói, trong đời có thể một vài người cũng gặp được nhau nhưng kết quả là tạo nghiệt hoặc là duyên. Cứ vậy, thoáng cái cũng đã qua một vạn năm.

Mà ở nhân loại gần vạn năm thì trên thiên đình bắt quá chỉ khoảng hai mươi bảy năm, Ngọc Đế vì chuyện năm đó mà tâm tình không được vui, liên tục biếm hạ phạm trần vô số thần tiên, cho đến khi công việc trên thiên đình không ai giải quyết mới phát hiện là thiên đình không đủ nhân sự, lúc này mới có ý triệu hồi các vị Tinh Quân, nhưng lại vì sĩ diện không thể bỏ, không thể trực tiếp hạ lệnh triệu hồi cho bọn họ quay về thiên đình, cho nên hấn cùng Phúc Thọ Tinh Công mới phải vắt vả giải quyết việc này.

Bọn họ thăm dò nhiều lần chuyển thế của Phá Quân Tinh Quân, phát hiện ba ngàn năm trước, nàng đầu thai thành một ngư nương đã từng cứu một mặc nhiêm xà sáu ngàn năm, đó cũng chính là Xà Quân Như Mặc khi đó đang chịu thiên kiếp lần thứ sáu, Thiên Lô đánh xuống, hấn dùng hết pháp lực và đạo hạnh mới nỗ lực vượt qua được nhưng cũng chính vì vậy mà bị đánh quay về nguyên hình, sức cùng lực kiệt rơi xuống trong dương hồ suốt năm mươi ngày, khó khăn lắm mới giữ được tính mạng nhưng cũng không còn chút sức lực. Phá Quân Tinh Quân lúc đó đầu thai thành ngư nương tình cờ gặp được hấn, đã cho hấn ăn mười tám tô cơm và mười con cá, làm cho Như Mặc phục hồi được sức lực, cũng chính thế mà hấn thiếu nàng một cái ân tình.

Trải qua ba ngàn năm sau Như Mặc vẫn muốn báo đáp cái ơn đó, lại không biết Phá Quân Tinh Quân đã đầu thai tới thời không tương lai, cách thời của hấn mấy ngàn năm thời gian, Như Mặc làm sao có thể tìm được.

Cũng ngay lúc này, Thái Bạch Tinh Quân cùng Phúc Thọ Tinh Công đang đau đầu vì không tìm được cách nào để triệu hồi các vị Tinh Quân đã nhân cơ hội này đưa Phá Quân Tinh Quân đầu thai thành Bắc Dao Quang quay trở về thời hiện tại, sau đó che giấu tinh quân chi mệnh của nàng, đưa tới chỗ Như Mặc đang ẩn tu, làm cho Như Mặc nghĩ rằng nàng tìm đến là vì hấn còn thiếu ân tình chưa trả, thành công làm cho hai người bọn họ tiến gần nhau.

Thái Bạch Tinh Quân cùng Phúc Thọ Tinh Công làm cho bọn họ có ý niệm gắn kết với nhau cả đời, sau đó nhân cơ hội này đưa các Tinh Quân khác từng người một tới, rồi sẽ triệu hồi về thiên đình. Thậm chí vì sợ Như Mặc một lòng tu tiên sẽ phá vỡ kế hoạch của bọn họ, Thái Bạch Tinh Quân còn tới Tam Sinh Thạch lấy nguyên thần ngẫu của bọn họ, rồi dùng dây tơ hồng buộc chặt với nhau, chẳng ngại hi sinh một tài năng thành tiên như Như Mặc, chỉ một lòng đem sáu vị Tinh Quân quay về.

Mới đầu mọi việc phát triển đúng theo kế hoạch, Bắc Dao Quang thân là Tinh Quân bị biếm, tuy rằng đã bị loại bỏ trí nhớ tiên giới nhưng cùng yêu kết hợp cuối cùng cũng không thay đổi được tội nghiệt, khi nàng cùng Như Mặc kết bái thiên địa thì đã chính thức bị bài trừ mệnh cách Tinh Quân, chân chính trở thành phạm nhân, kể từ đó nguyên thần Phá Quân đã thuận lợi trở lại thiên đình, một lần nữa được Tử Vi Đại Đế ban thưởng cho đứng vào hàng tiên ban, nhân gian cũng chỉ còn lại sáu vị Tinh Quân, như vậy nỗi lo diệt thế cũng bị giải trừ.

Nhưng mà sự tình sau này lại nảy sinh biến hóa, Bắc Dao Quang tuy rằng mệnh cách tinh quân bị phá nhưng nguyên Phá Quân tinh lại không quay về thiên đình mà ngược lại còn trụ vào xà tử trong bụng nàng, còn thành công kết hợp với các dị năng khác của Xà tộc, không biết tương lai sẽ là hung tinh họa thế tới bậc nào.

Kỳ thật chân chính không không chế được là bắt đầu từ khi Bắc Dao Quang hoài thai xà tử, đầu tiên là Như Mặc hoàn toàn từ bỏ việc tu tiên, thậm chí chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đa quên hết việc này, tiên cơ coi như là bị phá hủy, nếu không thể đắc đạo thành tiên, thiên định nhất định đã trừ bỏ tư cách làm tiên nhân.

Ngay sau đó đó là Võ Khúc Tinh Quân Tư Đồ Y cùng Liêm Trinh Tinh Quân Phong Vô Ảnh đồng thời phạm đào hoa kiếp mà đối tượng lại cùng là Phá Quân Tinh Quân Bắc Dao Quang, tiếp theo là Cự Môn Tinh Quân Tư Đồ Huyền bị Như Mặc đả thương, rồi Văn Khúc Tinh Quân mặc dù lúc này đã đổ Trọng Nguyên nhưng đối với sự tình cũng không có năng lực thay đổi hay xoay chuyển, Lộc Tồn Tinh Quân Trần Ngọc Bạch là tinh quân mang đến may mắn cũng không có cách nào làm thay đổi cục diện. Tóm lại là tình huống cực kỳ hỗn loạn.

Cái gọi là ‘ốc lậu thiên phùng suốt đêm vũ’, cổ tình phía sau, bọn họ còn phát hiện Tham Lang Tinh Quân Đạm Thai Vân Phong, đang trên đường đến Hiệp Khách thành, mà Thượng Sinh Tinh Quân, vị Tinh Quân thứ năm trong Thất Sát Tinh lúc này cũng đã hạ phạm.

Thất Sát Tinh, Phá Quân Tinh cùng Tham Lang Tinh nếu gộp lại một chỗ sẽ tạo thành vận mệnh Sát Phá Lang, đến lúc đó nhân giới khắp nơi sẽ nổi lên chiến tranh, sửa đổi tình huống thì cơ hội rất nhỏ mà diệt thế lại vô cùng có khả năng. Cho nên vô luận thế nào, bọn họ cũng phải ngăn cản tình hình này, điều duy nhất bọn họ có thể làm lúc này là cản trở Tham Lang Tinh Quân Đạm Thai Vân Phong đến Hiệp Khách thành.

” Tinh Công a Tinh Công, thành bại tất cả đều phụ thuộc vào người a”. Thái Bạch Tinh Quân lo lắng nhìn vào kính chiếu thiên, lại thì thào, lẩm bẩm.

Mà lúc này Thanh nhi cũng đang vội vã từ Thú tộc trở về, cũng rong ruổi trên đường như hần lúc này Sư Tử, Hồ Báo tướng quân của Thú tộc đang áp giải bạch xà Trần Châu về mặt kiệt ngạo vô

75. Chương 75: Nước Mắt Thiệt Tình

Sáng sớm Phong Vô Ảnh đã thấy Tiểu Thanh đến tìm hần, nói chủ nhân và phu nhân mời hần đến phủ, lập tức thần thái bay lên.

Từ lúc Như Mặc tuyên bố bắt đầu đóng cửa từ chối tiếp khách, hần cứ cách nửa tháng lại đến Bắc Dao phủ một lần, đa phần hần cũng có gặp được Như Mặc và Bắc Dao Quang, tuy rằng không phải hần muốn quấy rầy vợ chồng người ta ân ái mà vì Bắc Dao Quang dù sao cũng mang song bào thai, lại là lần đầu tiên làm mẹ, bọn họ cũng không có người quen nào khác ở Hiệp Khách thành, mà hần lại là bằng hữu duy nhất của Bắc Dao Quang ở đây, cho nên sao không thể thường xuyên đến thăm được chứ?

Nhưng đặc quyền viếng thăm này trước khi Bắc Dao Quang sinh nửa tháng cũng đã bị cắt bỏ, hần tuy rằng vẫn đến nhưng không thể gặp được bọn họ, nghe các nha hoàn nói, Như Mặc và Bắc Dao Quang hầu như suốt ngày đều ở trong phòng riêng, không hề bước ra ngoài một bước, ngay cả thức ăn cũng chỉ đem đến và đặt ở bên ngoài, không cho bất kỳ ai đi vào hầu hạ, cũng không nói sẽ nhờ hần đến đỡ đẻ cho Bắc Dao, càng không nói tới chuyện mời bà đỡ. Cho đến một ngày có một người bộ dáng y chang Thanh nhi, tự xưng là Tiểu Thanh, là đệ đệ của Thanh nhi phụng mệnh Bắc Dao Quang mang đến cho hần một phong thư.

Trong thư, Bắc Dao Quang nói sức khỏe của nàng vẫn tốt, còn chưa sinh, có thể chậm hơn so với dự đoán, còn nói Như Mặc sẽ giúp nàng đỡ đẻ, dù sao hần cũng đã từng học qua y thuật. Tóm lại là muốn hần đừng quá lo lắng, tất cả đều vẫn ổn, khi nào sinh xong sẽ báo cho hần trước tiên...Tuy rằng biết nàng vẫn bình an, vẫn rất tốt, tâm cũng bớt lo lắng nhưng nói hần đừng lo nghĩ thì căn bản là không thể, mỗi đêm nằm ngủ đều mơ thấy cảnh Bắc Dao Quang gặp nguy hiểm, chảy máu rất nhiều, sống chết rất mong manh, cứ vậy mà mộng lặp đi lặp lại nhiều lần làm cho hần sau khi ngủ dậy cũng không còn tinh thần để xem bệnh cho người khác.

Ngọc Bạch thì cứ cách một ngày sẽ đến tìm hần, giống như là tán chuyện như trước nhưng phần lớn thời gian đều là hần thất thần, hần cũng không phải không nhìn thấy Ngọc Bạch thở dài và ánh mắt thương hại, nhưng hần không thể quay đầu, yêu cũng đã yêu, làm sao có thể thu trở lại?

Tiểu nhị của Phong gia y quán hơi hơi lắc lắc đầu, Ngũ thúc, quả gia của Phong gia y quán cũng chỉ biết thở dài thật sâu, âm thầm than: thật là trở trêu a. Thiếu gia người nào không thích, lại cố tình chỉ thích

một nữ tử đã có phu quân a!

” Vô Ảnh, người làm sao vậy? Sao mới hai tháng không gặp người lại ra bộ dạng thế này?”. Bắc Dao Quang thấy Phong Vô Ảnh bước đi không còn thông dong mau lẹ như trước, bộ y phục vốn mặc rất vừa người hẳn bây giờ lại thấy rộng thùng thình, có cảm giác như chỉ một cơn gió thổi qua cũng có thể thổi bay luôn hẳn. Trời đông giá rét như vậy mà hẳn chỉ mặc có một tấm áo choàng đơn bạc ra ngoài, thật sự là thất hồn lạc phách thê thảm, hai tháng trước hẳn cũng không ra nông nổi này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm ột người phong thái tuấn tú, nho nhã trầm ổn như hẳn lại biến thành như vậy? “Tiểu Thanh, là người hối thúc hẳn sao? Sao không để cho hẳn mặc thêm áo khoác đã lôi kéo hẳn chạy đến đây? Nếu làm cho hẳn bị cảm lạnh thì tính làm sao?”

Tóc Đen cảm thấy oan uổng lập tức lên tiếng giải thích “ không phải ta hối thúc Phong đại phu, mà phải nói là Phong đại phu chạy trước, còn ta chạy theo sau”

Lời này vừa ra, Bắc Dao Quang ngẩn người, còn Như Mặc vốn biết rõ tình cảm trong lòng của Phong Vô Ảnh, mặc dù đồng cảm hẳn yêu thương Bắc Dao Quang thật lòng nhưng nàng cũng là người mà hẳn yêu, là thê tử của hẳn, hẳn không có khả năng đem nàng tặng cho Phong Vô Ảnh.

Phong Vô Ảnh có chút xấu hổ vội nói “ đừng trách Tiểu Thanh, là ta không ổn thỏa. Bắc Dao, người không cần lo lắng, ta không sao, hôm nay trời cũng không lạnh lắm, ta sẽ không sinh bệnh, ta là đại phu mà, người quên rồi sao?”

” Vô Ảnh, người là đại phu cũng không thể chắc chắn là người không bị bệnh a. Tiểu Thanh, mau đến phòng lấy bộ đồ mới nhất mà Như Mặc chưa mặc qua đem đến đây, nhanh một chút”. Bắc Dao Quang vẫn không đồng ý, Tóc Đen lập tức chạy đi, mà Phong Vô Ảnh ngượng ngùng nhưng cũng không dám cự tuyệt nữa.

Như Mặc tiến lên đỡ lấy Bắc Dao Quang nhẹ giọng nói,” Dao Quang, người rất hung, làm Vô Ảnh sợ rồi kìa. Vô Ảnh, người mau ngồi đi. Xuân Hoa, Xuân Thủy, mau đóng cửa lớn lại rồi mang thêm vài cái ấm lò vào đây”

” Dạ, thiếu gia!” Xuân Hoa Xuân Thủy lập tức khom người nói, sáng sớm nhìn thấy phu nhân cùng thiếu gia mỉm cười đi ra ngoài, còn nói các nàng về sau phải hỗ trợ chăm sóc cho tiểu thiếu gia và tiểu thư, làm cho các nàng cao hứng vô cùng.

” Như Mặc, Bắc Dao, các người vẫn khỏe chứ!” Phong Vô Ảnh vẫn có chút mất tự nhiên mà ngồi xuống, sau một hồi mới lên tiếng hỏi, từ lúc bước vào nhìn thấy bụng của Bắc Dao Quang đã xẹp lép thì biết nàng đã thuận lợi sinh xong, nhưng lẽ ra lúc này phải nằm trong phòng để điều dưỡng thân hình, sao lại đích thân ra đây đón hẳn chứ?

” Chúng ta đều tốt lắm! Vô Ảnh, người không cần lo lắng, hai bảo bối đều khỏe mạnh, bình an, đứa đầu tiên là nữ nhi, đứa sau là nam hài, vừa rồi mới đặt tên cho chúng xong, nữ nhi gọi là Bắc Dao Bảo Bảo, nam hài gọi là Bắc Dao Mặc Mặc, hai đứa đều giống Như Mặc, rất xinh đẹp, lúc này đang ngủ cho nên không ôm ra đây, để một lát ta dẫn người đi xem”

Bắc Dao Quang vừa thấy vẻ mặt của hẳn biết hẳn muốn gì nên lập tức nói vào vấn đề chính cho hẳn biết, trên mặt cũng tràn đầy sự kiêu ngạo.

” Chúc mừng các người!” Phong Vô Ảnh nhìn nàng trong sáng thư thái tươi cười, trong lòng cũng cao hứng thay nàng nhưng đồng thời cũng chưa sót không thôi.

“Vô Ảnh, hôm nay ở lại đây dùng cơm đi, đã lâu không gặp người, Dao Quang đã muốn sớm mời người tới đây”. Như Mặc mỉm cười, chân thành nói, cảm nhận được hẳn thật sự chân tình nên Như Mặc trong lòng cũng rất tôn trọng hẳn, mà Phong Vô Ảnh chính là một Tinh Quân si tình nhất, không phải bàn cãi gì. Có lẽ trong lòng Như Mặc có chút không thích hẳn thích Bắc Dao Quang nhưng cũng không chán ghét hẳn.

” Đúng vậy! Vô Ảnh, một hồi ta sẽ nói Tiểu Thanh đi mời thiếu thành chủ Ngọc Bạch đến, đã lâu không gặp, vừa lúc có cơ hội tụ tập với nhau, người nói thế nào?”. Bắc Dao Quang vừa trưng cầu ý kiến hẳn, vừa quay lại mỉm cười nhìn Như Mặc, thấy hẳn cũng đồng ý thì càng cao hứng hơn.

“Vây tốt quá, ta sẽ không khách khí”. Phong Vô Ảnh vội vàng gật đầu, chỉ cần nàng hạnh phúc, nàng vui vẻ, hẳn cũng thấy yên tâm “ nhưng người vừa mới sinh xong, không cần ở trên giường nghỉ ngơi sao?”

” Ồ, ta không sao, người xem bộ dáng của ta cần phải nghỉ ngơi sao? Thật ra bộ dáng của người mới giống như là gió thổi một cái là bay, thật làm cho người ta lo lắng, lát nữa nên ăn nhiều mới được”. Bắc Dao Quang hơi ngậy người rồi lập tức ném trả vấn đề lại cho Phong Vô Ảnh, hẳn cũng không có thói quen cãi lại Bắc Dao Quang nên gật đầu nói “ được”

“Phong đại phu, quần áo đây, người mặc vào đi”. Tóc Đen rất nhanh đã quay trở lại, trên tay còn cầm theo một kiện áo bào xanh biếc, đẹp đẽ quý giá, Phong Vô Ảnh có chút chần chờ, Như Mặc đã lên tiếng trấn an “ Vô Ảnh, tuy là quần áo của ta nhưng ta chưa từng mặc qua, người đừng chê bỏ”

Phong Vô Ảnh cảm thấy quần áo quá quý giá, đang tính cự tuyệt thì nghe Như Mặc nói vậy, hẳn biết nếu cự tuyệt sẽ thất lễ cho nên đành phải nhận lấy. Hai người cao gần bằng nhau, hình thể cũng không quá cách xa, chẳng qua hai tháng này Phong Vô Ảnh ốm hơn cho nên bộ quần áo mới rộng một chút.

Thấy hắn mặc vào, Bắc Dao Quang lập tức cao hứng lên,” thật thích hợp, thì ra Vô Ảnh mặc màu xanh biếc cũng thích hợp như Như Mặc, người nói phải không?”

Như Mặc mỉm cười gật đầu, Phong Vô Ảnh có chút xấu hổ cười,” Các người cũng đừng giấu cợt ta. Ta làm sao thích hợp với màu này bằng Như Mặc được, ta chẳng qua là nhờ cái áo này đẹp quá mà tôn ta lên thôi”

“Vô Ảnh, người nói như vậy làm ta thấy xấu hổ a”. Như Mặc cũng khiêm tốn lên tiếng.

“Được rồi, các người cũng đừng khiêm tốn nữa, Vô Ảnh, cũng còn chưa tới giờ ăn cơm, chúng ta đi nhìn xem bảo bối của Như Mặc đi?”. Bắc Dao Quang thấy cả hai đều khiêm tốn nên liên tiếng ngắt lời.

” Cầu còn không được đâu! Nhưng liệu chúng ta có đánh thức bọn chúng không?”. Phong Vô Ảnh vội vàng gật đầu, thật muốn nhìn xem đứa nhỏ của Bắc Dao như thế nào, có giống nàng chút nào hay là hoàn toàn giống Như Mặc?

” Sẽ không, bọn chúng ngủ rất sâu, không có vấn đề gì”. Như Mặc lên tiếng trước, hẳn biết nếu mình lên tiếng thì Phong Vô Ảnh mới không e ngại hay chần chờ, dù sao cùng là nam nhân, hẳn biết Phong Vô Ảnh thích Bắc Dao Quang thì Phong Vô Ảnh làm sao không hiểu được điều đó mà cư xử tự nhiên đây? Cho nên vì sợ hắn hiểu lầm, vì bảo hộ danh tiết của Bắc Dao Quang mà Phong Vô Ảnh luôn cẩn thận từng lời ăn tiếng nói với Bắc Dao Quang.

Thật ra hẳn không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, hẳn biết cả đời này Bắc Dao Quang chỉ có một mình Như Mặc hẳn, huống chi hẳn cùng Bắc Dao Quang sẽ sống rất lâu mà Phong Vô Ảnh thì sinh mệnh thật ngắn ngủi, sau khi tạ thế sẽ chuyển thế hoặc quay trở về thiên đình, không có cơ hội để gặp lại bọn họ, cho nên lúc này sao lại không thể đối xử khoan dung hơn với Phong Vô Ảnh được chứ?

Xuân Hoa Xuân Thủy cũng mang vẻ mặt chờ mong nhìn Như Mặc nói “ thiếu gia, chúng ta có thể đi vào nhìn tiểu thư và tiểu thiếu gia một cái không?”

” Cùng đi đi! Tiểu Thanh, người cũng đến đây đi!” Bắc Dao Quang bật cười một chút sau, nói.

Khi sáu người cùng bước vào phòng, hai tiểu bảo bối vốn nên ngủ trên giường lúc này lại đang quần lấy nhau, đứa nọ nắm tóc đứa kia, Phong Vô Ảnh nhìn thấy thì cả kinh, Xuân Hoa cùng Xuân Thủy cũng trợn mắt há mồm, Tóc Đen cũng có chút ngẩn người, chỉ có Như Mặc và Bắc Dao Quang lại nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ. Ngủ chưa đến hai canh giờ, hai bảo bối lại xoay sang đánh nhau, tuy trong mắt người ngoài thì thấy bọn họ là tỷ đệ tình thâm nhưng Bắc Dao Quang với Như Mặc là hiểu rõ sự tình nhất, đây chính là Bảo Bảo trả thù Mặc Mặc đã hại bọn họ bị phong ấn pháp lực.

” Bảo Bảo, tiểu bảo bối của nương, người đã tỉnh? Không được đề lên người đệ đệ nha”. Bắc Dao Quang vội vàng mỉm cười, còn nhanh chóng ôm lấy Bảo Bảo, ôn nhu lại mang theo ý cảnh cáo làm cho vật nhỏ trong ngực cũng lập tức an tĩnh lại, mở to mắt nhìn Bắc Dao Quang.

Như Mặc lúc này đã ẵm đứa còn lại lên “ Vô Ảnh, đây là tiểu nhi Mặc Mặc, còn tiểu quỷ nghịch ngợm trên tay Dao Quang chính là tỷ tỷ Bảo Bảo, từ khi mới sinh ra đã mở to mắt, biểu hiện linh hoạt, thông minh hơn những đứa nhỏ khác rất nhiều, có lẽ là do tác dụng của kim đan của Mặc thần y”

Phong Vô Ảnh tiến đến gần thì thấy hai đứa nhỏ quả thật giống Như Mặc đến chín phần, chỉ có ánh mắt là giống Bắc Dao, còn lại đều như bản sao của Như Mặc, có thể tưởng tượng được mười mấy năm sau đôi

long phương thai này sẽ là tuyệt thế mỹ nữ, mỹ nam trong thiên hạ, sợ là khắp nơi đều nghe danh mà kéo đến cầu thân, còn chưa nói đến bọn chúng vừa sinh ra mà đã có sức sống và thông minh như thế, sau này bọn họ chắc chắn sẽ trở thành một thế hệ mới đầy tài năng.

Phong Vô Ảnh lại cảm thán, lại chưa xót, không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả tâm tình phức tạp của hắn lúc này, còn Xuân Hoa, Xuân Thủy thì hưng phấn hét lên “ oa, tiểu thư và tiểu thiếu gia thật khá, thật sự rất đáng yêu...”

Hai cái tiểu nha đầu cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua đứa nhỏ nào xinh đẹp như vậy, không khỏi hưng phấn ôm nhau xoay vòng, muốn đưa tay nhéo vào mặt bọn chúng mà không dám, thấy thế Bắc Dao Quang nhìn không được bật cười “sau này các người có thể sờ bọn họ, nhưng đến lúc đó đừng có lo la hét mà không chịu chăm sóc bọn họ nha”

” Phu nhân, sẽ không! Sẽ không! Chiếu cố cả đời chúng ta cũng nguyện ý! Thật sự là cho tới bây giờ chưa thấy qua đứa nhỏ xinh đẹp như vậy nha, thật không hổ là bảo bối do thiếu gia và phu nhân kết hợp, thật sự là bảo bối xinh đẹp nhất thiên hạ”. Xuân Hoa, Xuân Thủy vội vàng lên tiếng, sợ Bắc Dao Quang không cho các nàng chăm sóc cho hai tiểu chủ nhân.

“Vô Ảnh, người có muốn ôm chúng không?” Bắc Dao Quang cẩn thận ôm Bảo Bảo đi đến bên cạnh, Phong Vô Ảnh lập tức ôn nhu, nhẹ nhàng đón lấy, Bắc Dao Bảo Bảo khi ở trong bụng của Bắc Dao Quang cũng đã từng gặp Phong Vô Ảnh, cho nên biết hắn, cũng biết người này thích mẫu thân nàng, giống như nàng thích Thanh Liên vương xinh đẹp tuyệt thế kia. Đáng tiếc mẫu thân nàng đã có một phu quân lợi hại như phụ thân của nàng, cho nên hắn không có khả năng tranh giành, nhưng Thanh Liên vương của nàng còn chưa có nữ nhân nào bên cạnh, cho nên nàng nhất định phải nhanh lớn lên, mới có thể nhanh chóng cưới Thanh Liên vương như phụ thân cưới mẫu thân a. Bởi vì ngay từ lần đầu tiên thấy hắn, nàng đã thích hắn.

Vì vậy nàng cũng không keo kiệt mà nỡ nộ cười với Phong Vô Ảnh, coi như là bồi thường cho việc hắn không chiếm được mẫu thân của nàng, mà Phong Vô Ảnh vì sự tươi cười này của nàng mà cảm động vô cùng, ôm đứa nhỏ chính là một nửa huyết mạch của Bắc Dao Quang, trong lòng kích động vô cùng, một nước mắt si tình không hồi hận rơi ra, rơi trên mặt Bảo Bảo làm cho Bắc Dao Quang hoảng hốt “ Vô Ảnh, người làm sao vậy? sao lại khóc?”

” Không có, Bắc Dao, ta rất cảm động, rất cao hứng! Bảo Bảo cười với ta. Thật sự hâm mộ các người, ta vĩnh viễn chúc phúc cho các người”. Phong Vô Ảnh vừa khóc vừa cười, sau này hắn không cần phải chờ đợi nàng nữa, hắn tin tưởng Như Mặc sẽ chăm sóc tốt cho nàng, hắn cũng nên trở lại cuộc sống và công việc của hắn.

Đây là một giọt lệ si tình chân thành, khi nó rơi xuống má Bảo Bảo cũng đã nhanh chóng thấm vào lòng nàng, làm cho nàng vừa mới đến thế giới nhân loại, mới chào đời được một ngày đã biết cái gì gọi là chân tình. Sau này, khi nàng đã rất nhiều tuổi, nàng cũng không quên tư vị của giọt lệ này.

76. Chương 76: Thanh Nhi Trở Về

” Vô Ảnh, nếu người nguyện ý, người có thể làm cha nuôi của bọn nhỏ”. Bắc Dao Quang vì hắn rơi lệ mà cảm động, liền đưa ra đề nghị này, Như Mặc cũng thấy đề nghị này không tồi, coi như là một cách bồi thường cho Phong Vô Ảnh “ đúng vậy, ta nghe nói đứa nhỏ nếu có cha nuôi ,sau này sẽ khỏe mạnh hơn, hơn nữa hai tiểu tử này trời sinh bướng bỉnh nếu có một cha nuôi ôn lương quân tử như người sau này chắc sẽ ngoan hiền hơn, hi vọng Vô Ảnh không chê”

” Như Mặc, Bắc Dao, cảm ơn các người, các người biết rõ ta thích hai tiểu bảo bối xinh đẹp này tới mức nào, các người đã không chê, cho bọn chúng nhận ta làm cha nuôi đã là vinh hạnh của ta”. Phong Vô Ảnh cảm động nói.

“Quyết định vậy đi, sau này bọn chúng cũng là hài tử của người, nếu sau này lớn lên không ngoan, bất hiếu, người cũng đừng khác khí mà hãy tận lực giáo huấn bọn chúng” Bắc Dao Quang mỉm cười “ Xuân Hoa, Xuân Thủy, hôm nay thật sự là một ngày rất vui, bảo phòng bếp làm thêm nhiều thức ăn, Tiểu Thanh, người ra cửa nhìn xem thiếu thành chủ đã đến chưa?”

” Phu nhân ngài yên tâm, phòng bếp đã sớm chuẩn bị một bữa tiệc phong phú để mừng thiếu gia, phu nhân và hia vị tiểu chủ nhân, Xuân Hoa còn cả gan làm chủ, bố trí mấy bàn để cho các hạ nhân khác cũng chúc phúc cho phu nhân cùng thiếu gia”, Xuân Hoa vội vàng lên tiếng.

“Tốt, Xuân Hoa thật là thông minh”, Bắc Dao Quang nghe vậy càng vui hơn “ Như Mặc, rốt cuộc trong phủ cũng đã náo nhiệt hơn, nếu Thanh nhi cũng có ở đây thì thật tốt a”

Như Mặc gật gật đầu, có chút dăm chiêu nói “ qua mấy ngày nữa mà Thanh nhi còn chưa trở về thì ra sẽ đến nhà hấn một chuyến”

Bắc Dao Quang tự nhiên biết Thanh nhi không có trở về cái nơi gọi là nhà, mà là đi Thú tộc, nơi Như Mặc muốn đến cũng chính là chỗ này, tuy rằng không muốn hấn rời đi nhưng Thanh nhi đối với bọn họ giống như người thân trong gia đình, nhiều ngày như vậy cũng không có tin tức của hấn, hiện giờ đứa nhỏ cũng đã bình an ra đời, nếu không đi tìm hấn thì trong lòng cũng áy náy, không yên.

“Vậy cũng tốt, trên đường nhớ cẩn thận một chút, có cần để Tiểu Thanh đi cùng với người”

“Ta đi một mình là được, Tiểu Thanh ở lại để chiếu cố cho người, người trong phủ vốn đã không nhiều, ta lại không ở đây, người càng cần có người chiếu cố. Bất quá ta cũng không đi lâu lắm đâu, chỉ mấy ngày là sẽ trở về, đến lúc đó, Vô Ảnh người thường xuyên đến chơi với Dao Quang, ta mới có thể yên tâm một chút”. Như Mặc đầu tiên là dịu dàng nói với Bắc Dao Quang, sau lại quay sang Phong Vô Ảnh đang ôm Bảo Bảo mà ôn nhu nhờ vả.

” Như Mặc, người yên tâm đi! Ta cùng Ngọc Bạch sẽ quan tâm đến Bắc Dao phủ, người đi sớm về sớm” Phong Vô Ảnh ôm Bảo Bảo, vẻ mặt tràn đầy mỹ mãn, lời nói cũng tràn đầy hứa hẹn và kiên định.

” Cám ơn người, Vô Ảnh!” Như Mặc mỉm cười mới vừa nói xong, ngoài cửa phòng đã vang lên tiếng bước chân dồn dập, thật xa đã nghe tiếng Tiểu Thanh ầm ĩ ” Thanh nhi ca ca đã trở về”

Mọi người nghe vậy đều mừng rỡ, nhất là Bắc Dao Quang cơ hồ như là vọt tới bên cửa, cùng lúc Thanh nhi cũng bước vào, hai người sượt chút nữa là đụng trúng nhau. Thanh nhi còn chưa bước vào phòng, vẻ mặt phong trần mệt mỏi đã vội quỳ trước mặt Bắc Dao Quang khấu đầu ” gặp qua phu nhân, Thanh nhi đã trở lại”

Bắc Dao Quang nước mắt đã tràn mi vội vàng nâng hấn dậy ” mau đứng lên, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, có bị thương không? mấy ngày qua có chịu khổ hay không? có bị khi dễ không?” vừa hỏi, vừa không kiêng dè gì mà vuốt vuốt bả vai của Thanh nhi.

Thanh nhi lắc đầu, cũng cảm động vì sự lo lắng chân thành và vui sướng xuất phát từ nội tâm của nàng, vội vàng nói ” phu nhân, Thanh nhi tốt lắm, không có việc gì, không bị thương cũng không bị ai khi dễ, không có chịu khổ, chỉ về trễ làm cho phu nhân cùng chủ nhân lo lắng”

” Hảo hảo! Mau vào! Trở về là tốt rồi! Về sau không cho người đi ra ngoài nữa, mấy ngày qua ta cùng Như Mặc lo lắng muốn chết” Bắc Dao Quang liên tục nói tốt, còn kéo Thanh nhi đi vào phòng.

Thanh nhi vừa thấy Như Mặc lại quỳ xuống đất, Bắc Dao Quang dù kéo hấn cũng không được ” Thanh nhi khấu kiến chủ nhân, Thanh nhi đã trở về muộn, Thanh nhi rất nhớ chủ nhân và phu nhân. Thanh nhi cũng ra mắt ha tiểu chủ nhân”

” Ngốc Thanh nhi, mau đứng lên đi! Mới vừa nói với Dao Quang nếu người còn chưa trở về thì ta sẽ đi tìm người, vừa nói xong thì người đã xuất hiện, đây quả thật là chuyện tốt, đừng quỳ, người xem, Dao Quang đã mất hứng a” Như Mặc một tay ôm bảo bối, một tay nâng Thanh nhi đứng dậy.

Thanh nhi vội vàng đứng lên ” phu nhân, người đừng giận, Thanh nhi sau này sẽ không tùy tiện quỳ nữa, Thanh nhi đã hơn nửa năm không gặp phu nhân và chủ nhân, rất nhớ, nhất thời kích động mới làm vậy”

“Lúc này tạm tha cho người, nếu còn có lần sau thì sẽ bị trừ lương a, ai bảo người là quản gia còn dẫn đầu phá hỏng quy tắc trong phủ thì không tốt” Bắc Dao Quang nhéo nhéo cái mũi hần, Thanh nhi cũng lộ ra tươi cười thật lòng ” dạ, phu nhân”

“Đây mới là Thanh nhi ngoan của chúng ta”. Thanh nhi trở về, làm cho Bắc Dao Quang cuối cùng cũng buông xuống nỗi lo lắng nhiều ngày nay ” hôm nay thật sự là một ngày rất may mắn, Thanh nhi đã trở về, cả nhà chúng ta coi như chân chính tề tựu đông đủ”

” Chủ nhân, ta có thể ôm một tiểu chủ nhân không?” Thanh nhi nhìn nam hài tuổi mười trong lòng Như Mặc, mấy ngày hần luôn lo lắng chủ nhân không thể hỗ trợ tiểu chủ nhân vượt qua Thiên Lô đả kiếp, cũng luôn nghĩ không biết chủ nhân sẽ sinh ra dưới hình dạng gì. Hiện tại hần nhìn thấy tiểu chủ nhân giống y chang chủ nhân, kích động trong lòng không thể dùng từ ngữ nào diễn tả nổi, nhìn tươi cười tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn của chủ nhân cùng phu nhân, hần bất giác cũng thấy hạnh phúc lây. Đáng tiếc hần và Trân Châu vĩnh viễn không có một ngày như vậy.

” Đương nhiên, đến! Hần gọi Mặc Mặc, sinh ra sau tỷ tỷ Bảo Bảo một canh giờ, trước khi người trở về, bọn chúng còn đánh nhau một trận a, thật nghịch” Như Mặc vừa cười, vừa cẩn thận đem đứa nhỏ đưa cho Thanh nhi.

” Chủ nhân, tiểu chủ nhân thật xinh đẹp!” Thanh nhi kinh ngạc nhìn Mặc Mặc, Mặc Mặc cũng dùng ngón tay nhỏ xíu trắng nõn nắm lấy xiêm y của Thanh nhi, đôi mắt to tròn đen láy, linh hoạt nhìn hần chăm chăm, hần rất thích Thanh nhi dù đạo hạnh thấp nhưng lại rất trung thành và đối với cha mẹ hần rất tốt, Mặc Mặc quyết định sau khi trưởng thành sẽ không khi dễ hần.

” Đến, Thanh nhi, nhìn Bảo Bảo xem, cũng rất đẹp a” Phong Vô Ảnh bây giờ đã là cha nuôi, tuy rằng đứa nhỏ không do hần sinh nhưng cũng có cảm giác làm cha, thấy Thanh nhi chỉ lo nhìn Mặc Mặc liên tục ôm Bảo Bảo đến trước mặt hần, cao hứng la to.

Thanh nhi cũng vội vàng cũng nhìn về phía Bảo Bảo trong lòng Phong Vô Ảnh ” thật xinh đẹp, thật sự rất xinh đẹp, trừ bỏ mái tóc dài ngắn khác nhau thì cơ hồ không phân biệt được hai tiểu chủ, đều rất giống chủ nhân, chỉ có ánh mắt là giống phu nhân”

” Người cũng đã nhìn ra? Ta cũng cảm thấy như vậy, nhất là Mặc Mặc, ánh mắt dường như chính là bản sao của Bắc Dao” Phong Vô Ảnh giống như tìm được tri âm, hai người chụm đầu vào nhau không ngừng trao đổi với Thanh nhi khám phá của hần, cứ làm như hai người mới là cha mẹ của bọn nhỏ.

Bắc Dao Quang cùng Như Mặc mỉm cười nhìn nhau, cao hứng nhìn cảnh tượng trước mắt, Tóc Đen cũng cảm thấy rất hâm mộ, ô.....Hần lúc này mới phát hiện làm người thật ra không tốt chút nào, nó vẫn thích bám trên tay chủ nhân như trước kia, lúc này biến thành người lớn tuy hành động tự do nhưng chủ nhân không còn gọi nói là tiểu tử hay vật nhỏ nữa. Nó cảm thấy mình thật cô đơn.

” Tiểu Thanh, làm sao vậy?” Bắc Dao Quang trong lúc vô tình quay đầu nhìn thấy trong mắt Tóc Đen lộ ra hâm mộ rồi lại uly kỳ, liền hỏi

” Chủ nhân tỷ tỷ, ta nghĩ đi trở về!” Tóc Đen có chút tịch mịch cúi đầu nhẹ giọng nói, Bắc Dao Quang đầu tiên là bị hai từ ” trở về” của hần làm sợ run, sau mới hiểu ra liền đưa tay sờ đầu hần, giống như hần là một con rắn nhỏ trước kia ” được”

Xem ra sủng vật của nàng không muốn làm người, chỉ muốn làm vật nhỏ bám lên cổ tay nàng, nếu nó muốn quay trở lại như vậy thì nàng cũng không phản đối, huống chi Thanh nhi đã trở về, Tiểu Thanh giả mạo cũng đã đến lúc lui ra.

” Chủ nhân tỷ tỷ còn thích ta như lúc trước không?” Tóc Đen có chút ngập ngừng hỏi, cảm giác lo lắng và không an toàn, trong mắt cũng tràn đầy u buồn, sợ Bắc Dao Quang không còn thích nó như trước, dù sao hiện tại nàng đã có hai tiểu chủ nhân.

“Vật nhỏ ngốc, chủ nhân tỷ tỷ vĩnh viễn thích vật nhỏ” Bắc Dao Quang nhẹ nhàng cúi đầu xuống, hôn lên trán hần, giống như trước đây nàng đã hôn vô số lần lên môi lục thúy xà ” còn lo lắng sao?” Thật ra, nàng cũng thích lục thúy xà bám trên cổ tay nàng hơn là thiếu niên trước mắt này.

” Cảm ơn chủ nhân tỷ tỷ!” Tóc Đen lập tức cao hứng ngẩng đầu lên, sự u buồn trong mắt lập tức được thay bằng sự vui vẻ.

” Hôm nay ăn cơm xong, liền nói lời tạm biệt với mọi người trong phủ rồi trở về đi” Bắc Dao Quang hơi cường điệu từ ” trở về” một chút, đồng thời còn nháy mắt với Tóc Đen, Tóc Đen cũng cao hứng đáp ” dạ”

”Thật là náo nhiệt, xem ra là ta tới chậm” thanh âm trong trẻo vang lên cũng đồng thời xuất hiện thân ảnh phong tư tuấn lãng của Trần Ngọc Bạch.

” Ngọc Bạch, người đã đến rồi? Mọi người đến đông đủ, còn chờ người!” Như Mặc chậm rãi đón khách, ôn hòa nói.

”Nghe được tin người cho người mời ta đến phủ, ta lúc đó đang làm việc ngoài thành liền lập tức chạy tới đây. Thanh nhi huynh đệ hình như vừa trở về, hơn nữa năm không gặp, nghe nói người về thăm gia đình, nhị lão trong nhà khỏe chứ?” Trần Ngọc Bạch đầu tiên là nắm tay Như Mặc, thân thiết nói, sau đó nhìn thấy Thanh nhi càng thêm vui vẻ.

” Đa tạ thiếu thành chủ, cha mẹ ta vẫn khỏe” Thanh nhi vội vàng ứng biến, tuy không hiểu Như Mặc đã dùng lý do gì để giải thích cho sự vắng mặt của hắn, bất quá hắn thấy Tóc Đen biến ra hình dáng tương tự hắn, lại nghe mọi người đều gọi Tóc Đen là Tiểu Thanh thì hắn không cần hỏi cũng biết nên lấy cớ gì, vì thế rất tự nhiên mà trả lời câu hỏi của Trần Ngọc Bạch.

” Vậy là tốt rồi, về sau Bắc Dao phủ sẽ luôn náo nhiệt” Trần Ngọc Bạch cao hứng gật đầu, hai mắt sáng rực lên, có chút kinh hỉ nhìn về phía hai đứa nhỏ trong tay Thanh nhi và Phong Vô Ảnh ” hai đứa nhỏ thật là xinh đẹp’

” Ngọc Bạch, người tới chậm, ta đã là cha nuôi của bọn hắn, muốn ôm con gái nuôi Bảo Bảo của ta không?” Thấy Phong Vô Ảnh mấy ngày nay ủ dột bây giờ lại tươi cười, Trần Ngọc Bạch có chút bất ngờ nhưng thấy hắn không hề có chút miễn cưỡng, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì làm Phong Vô Ảnh thay đổi thái độ tiêu cực lúc trước, Trần Ngọc Bạch cũng cảm thấy vui mừng không thôi.

” Nàng kêu Bảo Bảo?” Trần Ngọc Bạch vội vàng đem thân kiểm đeo ở bên hông chuyển ra sau lưng, sau đó mới cẩn thận ôm lấy nữ oa xinh đẹp trong tay Phong Vô Ảnh.

” Ân, Bắc Dao Bảo Bảo, nàng là tỷ tỷ, còn đệ đệ trong tay Thanh nhi tên là Bắc Dao Mặc Mặc, long phượng thai mà bộ dáng không khác nhau là mấy thật hiếm có” Phong Vô Ảnh vẻ mặt kiêu ngạo nói, như là hai đứa nhỏ đều do hắn sinh ra.

Mà Bắc Dao Bảo Bảo vừa được Trần Ngọc Bạch ôm liền vươn hai tay lên muốn sờ vào mặt hắn, tiếc là với không tới, khuôn mặt nhỏ nhắn liền có chút không hài lòng, Trần Ngọc Bạch thì không có kinh nghiệm với trẻ nhỏ nên bối rối hỏi Phong Vô Ảnh và Như Mặc ” nàng muốn cái gì?”

Bắc Dao Quang vừa thấy động tác của nữ nhi bảo bối nhà mình đã bật cười ” ta nghĩ Bảo Bảo chắc là muốn sờ mặt người, nàng dường như từ lúc mới sinh ra đã thích gần gũi những người xinh đẹp”

Trần Ngọc Bạch bán tín bán nghi đem nàng ôm cao lên, đồng thời cũng cúi đầu xuống. Bảo Bảo nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ không thua phụ thân của mình bao nhiêu liền không khách khí mà sờ soạng, đồng thời còn cố gắng ngẩng cao gương mặt nhỏ nhắn, hôn lên mặt Trần Ngọc Bạch, làm cho hắn và vợ chồng Như Mặc đều kinh ngạc không thôi, ngược lại Phong Vô Ảnh thì cười thành tiếng ” Ngọc Bạch, quả nhiên là mệnh của người rất lớn a, ngay cả Bảo Bảo nhỏ như vậy cũng muốn thân cận với mỹ nam tử như người”

Bắc Dao Quang cảm giác thật mất mặt, Bảo Bảo lớn mật làm càn như vậy thật có chút giống nàng, cũng may chỉ là hôn lên mặt, Như Mặc thì bất đắc dĩ nhíu mày, hắn có thể phong ấn pháp lực của bọn chúng, nhưng không thể ngăn cản tư tưởng đã trưởng thành của bọn chúng, hắn thấy đại nữ nhi của mình đã kế thừa và phát huy bản tính của giống cái Xà tộc vô cùng nhuần nhuyễn.

Trần Ngọc Bạch lần đầu tiên bị một tiểu oa nhi hôn, không khỏi có chút mất tự nhiên, nghe Phong Vô Ảnh nói càng thêm xấu hổ ” Vô Ảnh, người còn dám trêu chọc ta?”

” Ta không phải trêu chọc người, ta là ghen tị a! con gái nuôi bảo bối của ta còn chưa có hôn cha nuôi như ta mà lại hôn người trước, chẳng lẽ ta ghen tị một chút cũng không được sao?” Phong Vô Ảnh vừa nói, vừa

ôm lấy Bảo Bảo. Bắc Dao Bảo Bảo mới hôn được mỹ nam tử nên vẻ mặt đầy thỏa mãn, cũng ngoan ngoãn để Phong Vô Ảnh ôm trở về nhưng vẫn không quên nở nụ cười siêu cấp đáng yêu với Trần Ngọc Bạch, làm cho hắn không khỏi cảm thán, nàng bây giờ chỉ mới là đứa trẻ sơ sinh, nếu mười mấy năm sau thì sợ là toàn bộ nam tử trong thiên hạ đều quỳ dưới chân nàng a.

” Như Mặc, ta cũng kiên quyết phải làm cha nuôi của bọn nhỏ!” Trần Ngọc Bạch lập tức cười đối Như Mặc cùng Bắc Dao Quang nói.

Nếu Trần Ngọc Bạch đã chủ động lên tiếng, Như Mặc làm sao lại từ chối, huống chi sau này bọn nhỏ lớn lên nếu có cha nuôi là thành chủ làm hậu thuẫn thì không còn chuyện gì tốt hơn, hơn nữa Trần Ngọc Bạch bọn họ cũng chính là Tinh Quân hạ phạm, xà tử có bọn hắn làm cha nuôi thì chỉ có lợi mà không hại, nên lập tức nở nụ cười ” thật quá tốt, có hai vị cha nuôi tài ba như vậy là Bảo Bảo và Mặc Mặc tính được không ít phúc a”

” Tốt lắm! Tốt lắm! Vô Ảnh, hiện giờ ta cùng với người là cùng ngồi cùng ăn!” Trần ngọc bạch gặp Như Mặc sẵn khoái đáp ứng, tự nhiên lại cao hứng.

“Vây cũng phải có thứ tự trước sau, lớn nhỏ hàng hoàng, tóm lại Ngọc Bạch người vẫn là chậm một bước” Phong Vô Ảnh không yếu thế, cổ cái.

” Chuyện đó không vội, hiện tại Bảo Bảo cùng Mặc Mặc còn chưa biết nói, đợi bọn chúng lớn lên sẽ quyết định chúng ta ai lớn, ai nhỏ” Trần Ngọc Bạch chỉ ngón tay vào Bảo Bảo trong lòng Phong Vô Ảnh, vẻ mặt tính toán.

Phong Vô Ảnh cũng mỉm cười ” đúng là không vội, chắc chắn năm sau hai chúng ta ai phong độ hơn ai còn chưa biết”

” Ta như thế nào nghe ra một cỗ mùi thuốc súng vậy? các người không đói nhưng mà ta đói a, đêm qua tới giờ còn chưa ăn gì, đã sớm đói sắp chết rồi. Xuân Hoa, các người đi xem thức ăn đã chuẩn bị xong chưa?” Bắc Dao Quang lên tiếng cắt ngang cuộc tranh cãi.

Xuân Hoa lập tức phúc tha ” dạ, phu nhân, nô tỳ đi chuẩn bị”

Cả đám cũng cùng nhau đi tới Xuân Mặc viện, Thanh nhi dưới sự yêu cầu của mọi người mới ngồi xuống bàn cùng ăn cơm. Cùng nhau nâng cốc chúc mừng, toàn bộ Xuân Mặc viện đều tràn đầy không khí vui vẻ.

77. Chương 77: Xà Y Bị Trộm

” Nàng chính là Trân Châu?” Ngọc Linh Lung vẫn ăn mặc trung tính như trước, ngồi trên vương tọa, từ trên cao nhìn xuống nữ nhân xinh đẹp bên dưới mặc kệ là đánh giá theo tiêu chuẩn của nhân loại hay của Thú tộc bọn họ thì Trân Châu đều là điển hình cho loại bất trung, lại là nữ nhân mất cao hơn đây, loại này lấy làm kĩ thiếp thì thật đúng nhưng là bạn sống chung cả đời thì vô luận thế nào cũng không đủ tư cách.

Nàng không hiểu một nam tử thông minh, trầm tĩnh như Thanh nhi lại có thể hết lòng cuồng dại với một nữ tử như thế? còn ghê tởm hơn là nữ nhân này còn phản bội tộc nhà của mình, đầu nhập vào trong tay kẻ địch, lại còn như cá gặp nước ở chỗ kẻ địch. Ngọc Linh Lung nàng không tin Tuyết Ưng vương của Tuyết Ưng tộc lại là kẻ rộng lượng, cho phép “thức ăn” được hưởng chế độ đãi ngộ dành cho khách nhân ở trong tộc của mình, huống chi mấy ngàn năm trước, Tuyết Ưng vương đã tuyên bố không thích Xà Quân Như Mặc, mà Trân Châu vẫn còn giữ được cái mạng nhỏ tới giờ này, khẳng định là Tuyết Ưng vương muốn lợi dụng nàng để đối phó với Xà Quân, nếu không nàng ta đã không giữ được mạng để chờ người của mình tới cứu.

” Nga? Tuyết Ưng vương có thể cái gì?” Ngọc Linh Lung có chút hồ nghi, tuy nói Thú tộc của nàng là thiên địch của Tuyết Ưng tộc, nhưng đạo hạnh của Tuyết Ưng vương so với nàng không thua kém, huống chi bảo vật cuối cùng trong Thiên Địa Ngũ Bảo là Thiên La Địa Võng đang nằm trong tay hắn, hắn không có lý do để yếu thế hơn nàng, cho dù chân chín giao đấu trực diện, nàng cũng chưa chắc chiếm thế thượng phong,

hắn lại biết mục đích của nàng, thế nhưng lại đem Trân Châu giao ra, không biết rốt cuộc hắn có tính toán gì?

” Tuyết Ưng vương nói, hắn cũng không muốn vì một “thực vật” nhỏ nhỏ không đáng giá mà cùng Báo Vương đại nhân trở mặt, hi vọng sau này hai tộc chúng ta có thể chung sống hòa bình với nhau” Sư Tử Hồ Báo tướng quân lặp lại lời của Tuyết Ưng vương, nhưng Ngọc Linh Lung cũng không mất đi sự hài nghị của mình, nàng không tin vào lý do này, không thể tin.

“Đây thật sự là chuyện kỳ lạ nhất a, Thú tộc chúng ta khi nào lại trở nên được xem trọng như vậy?” Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười nhẹ một tiếng, trong tiếng cười mang theo nhiếp lực làm cho các tướng quân Thú tộc đứng hai bên cũng cười theo

” Báo vương nói đúng, Thú tộc chúng ta chẳng lẽ kết giao mới có thể tồn tại?” Dã Lang tướng quân sẵn giọng, ánh mắt hung hăng lại khinh thường nhìn Trân Châu, lại tiếp ” hướng chỉ chỉ là một tiểu bạch xà đạo hạnh nông cạn mà thôi, Tuyết Ưng tộc hắn dù không chịu buông, chúng ta cũng có biện pháp đem nàng trở về, muốn dùng một tiểu bạch xà để thuận nước đẩy thuyền thì thật là nực cười. Báo Vương không cần để ý tới”

“Đúng vậy, thuộc hạ cũng đồng ý với Dã Lang tướng quân”

“.....”

Ngọc Linh Lung ngồi trên ghế bấm bấm ngón tay, nghe bên dưới bàn tán xôn xao, đa số đều cho rằng Tuyết Ưng vương lần này có ẩn chứa âm mưu gì đó, chỉ có một số ít thì cho rằng Tuyết Ưng vương làm như vậy là do kiêng kỵ Thú tộc bọn họ nên mới chủ động hạ mình.

” Sư Tử Hồ Báo tướng quân, người cho rằng thế nào? đối với dụng ý của Tuyết Ưng vương, người có ý kiến gì không?” Ngọc Linh Lung giơ một tay lên, toàn bộ âm thanh ồn ào bên dưới liền ngưng lại, ánh mắt của nàng nhìn về phía Sư Tử Hồ Báo tướng quân từ này giờ vẫn không lên tiếng, dù sao lần này là hắn đích thân đến lãnh đại của Tuyết Ưng tộc, cũng gặp mặt Tuyết Ưng vương cho nên đối với chuyện này hắn là có suy nghĩ sâu sắc hơn.

“Theo thuộc hạ thấy, Tuyết Ưng vương hẳn là đã bố trí tốt kế hoạch đối phó với Xà tộc, cho nên mới không muốn phát sinh đối nghịch với Thú tộc chúng ta, lần này giao tiểu bạch xà ra là chứng tỏ hắn biết thời biết thế, làm cho chúng ta nghĩ rằng hắn e ngại tộc của ta, thứ hai là không biết hắn đã động tay động chân gì lên người tiểu bạch xà, nếu để nàng ta ở lại trong tộc sẽ tạo thành nguy hiểm với tộc của ta, thứ ba có thể là Tuyết Ưng vương muốn mượn tay chúng ta để đem giao tiểu bạch xà về cho Xà Quân đại nhân, sau đó nàng ta sẽ gây bất lợi cho Xà Quân đại nhân, rồi sẽ giả họa cho Thú tộc chúng ta, phá vỡ mối giao hảo giữa hai tộc vừa được thiết lập”

Sư Tử Hồ Báo tướng quân không chỉ có địa vị chỉ sau Ngọc Linh Lung mà đạo hạnh cùng pháp lực cao thâm nhất Thú tộc, lại đa mưu túc trí, phân tích của hắn đương nhiên là làm cho người ta tâm phục khẩu phục, những gì người khác không nghĩ tới hắn đều nghĩ, đều lo lắng chu đáo. Không ai nhìn thấy biểu tình thật sự của Ngọc Linh Lung vì khuôn mặt nàng đã bị nửa cái mặt nạ che khuất, nhưng nhìn nụ cười nơi khóe miệng thì cũng biết là nàng hài lòng với sự phân tích này.

“Cởi bỏ dây trói và miếng vải nhét miệng nàng ta ra” Ngọc Linh Lung ra lệnh.

Lập tức Trâu Rừng liền tiến lên cởi bỏ dây trói và miếng vải nhét miệng Trân Châu ra, nàng ta dọc đường luôn tỏ thái độ kiêu ngạo vô lễ, nhưng lúc này nhìn thấy nhiều ánh mắt hung mãnh sắc bén nhìn nhìn chăm nàng thì khí thế lúc trước hoàn toàn biến mất, dây thừng vừa được tháo ra, không cần ai nhắc nhở, nàng ta đã vội quỳ xuống “ Xà tộc Trân Châu khấu kiến Thú tộc Báo vương đại nhân”

” Người đã ở Tuyết Ưng tộc sinh sống lâu như vậy mà vẫn còn là người của Xà tộc sao?” Ngọc Linh Lung giống như vô tình liếc mắt nhìn Trân Châu một cái, không ngoài dự đoán nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ cùng oán độc thoáng hiện lên rồi biến mất rất nhanh của nàng ta.

” Trân châu đương nhiên là người của Xà tộc, chẳng qua trước đây Trân Châu nhất thời hồ đồ mới làm ra chuyện sai lầm, trong lòng đã sớm hối hận nhưng người của Tuyết Ưng tộc đã nhốt Trân Châu lại, không

cho ta rời đi, lần này nếu không có Báo vương đại nhân cứu giúp, nhất định Trần Châu giờ này vẫn còn bị giam cầm, xin khấu tạ ơn cứu mạng của Báo vương đại nhân”

Trần Châu nói xong liền khấu đầu một cái, nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ không cam lòng quỳ lạy trước những con mối này, nhưng hiện giờ pháp lực của nàng đã bị Như Mặc phong ấn, tuy Tuyết Ưng vương sau đó có giúp nàng giải trừ được một phần nhưng cũng chưa đạt đến một phần mười đạo hạnh vốn có của nàng, cho nên nàng làm sao đánh lại người của Thú tộc. Càng chưa nói tới Báo vương ở trên vương tọa trên cao kia, nếu không hài lòng thì mạng nhỏ của nàng cũng khó mà giữ được. Trước đây Xà tộc vẫn hay đi săn Thú tộc để làm thức ăn, hiện giờ nàng rơi vào tay bọn họ, làm sao có thể không hạ mình? Nhưng Tuyết Ưng vương không phải đã nói Thanh nhi đang chờ nàng ở Thú tộc để đưa nàng về chỗ Như Mặc sao? Sao đến giờ này còn chưa thấy mặt hắn?

“Bị giam cầm? chuyện này thật kỳ lạ, Xà tộc các người vốn là con mối Tuyết Ưng tộc thích săn bắt nhất, pháp lực của người lại bị Xà Quân đại nhân phong ấn, ở Tuyết Ưng tộc nhiều ngày như vậy mà không bị tổn hại một chút nào thật sự là chuyện mà người ta không thể tưởng tượng nổi, không phải sao? Lúc này bốn vương cùng các tướng quân thảo luận người chắc đã nghe rõ, người hiện tại có gì để giải thích hay không? nếu lý do không đủ thuyết phục để chúng ta tin người, ta nghĩ, vì bản tộc của ta cũng như vì lợi ích cả Xà tộc mà sẽ để người ở lại đại lao của Thú tộc ta cả đời”

Ngọc Linh Lung dù bận vẫn ung dung thản nhiên châm chọc nói, nhìn chằm chằm Trần Châu, ánh mắt cho thấy nàng đã nhìn rõ tâm tư của nàng ta, làm cho Trần Châu trong lòng bồn chồn, lo lắng, xem ra Báo vương của Thú tộc quyết đoán hơn nàng nghĩ nhiều, kế sách của Tuyết Ưng vương chẳng những không thành công mà còn bị nguy hiểm, nhưng mặc kệ thế nào, chỉ cần có thể ở bên cạnh Như Mặc, dù nguy hiểm nàng cũng muốn đánh cuộc.

Nghe vậy lập tức cúi đầu, giả bộ vài phần sợ hãi,” Báo Vương đại nhân có điều không biết, người của Tuyết Ưng tộc biết ta là nô tỳ hầu hạ Xà Quân đại nhân nên vẫn luôn dò hỏi bí mật của chủ nhân ta đồng thời dùng nhiều biện pháp khác nhau để nhục nhã ta, cũng biết ta không có pháp lực, không thể trốn thoát cho nên bọn họ luôn lấy việc đùa giỡn ta để làm niềm vui, Trần Châu những ngày qua sống không bằng chết, hối hận lúc trước không nên vì ghen tỵ và tức giận mà đánh mất lý trí, phản bội chủ nhân, làm nên những chuyện đê tiện, hiện tại Trần Châu thực sự biết sai, chỉ hi vọng có thể lưu lại để gặp mặt chủ nhân, dập đầu nhận lỗi với hắn, đến lúc đó cho dù Trần Châu lập tức chết đi, ta cũng cam đoan tình nguyện”

Ngọc Linh Lung gật gật đầu,” Nói thực êm tai, sau đó thì sao? Tiếp tục!”

Trần Châu cúi thấp đầu, khuôn mặt hiện lên nét oán hận dữ tợn, trong mắt cũng tràn đầy sự độc ác, nhưng miệng vẫn tuôn ra những lời ăn năn hối lỗi “ trừ bỏ dập đầu tạ tội với chủ nhân, ta còn muốn xin lỗi Thanh nhi, hơn một ngàn năm qua, ta vẫn không nhận ra hắn đối với ta rất tốt, trải qua những ngày chịu nhục ở Tuyết Ưng tộc, ta mới phát hiện hắn đối với ta thế nào, hắn vì ta mà bị chủ nhân mắng, bôn ba ngàn dặm đi hái quả hồng mà ta thích ăn, thậm chí còn vì ta mà khóc, mỗi một chuyện đều tràn đầy thâm tình mà ta lại không để ý, bây giờ ta rất hối hận, ta thật muốn có cơ hội để nói với hắn là ta sai rồi, nếu còn có cơ hội thì ta thề ta nhất định sẽ vĩnh viễn thương hắn, sẽ không làm chuyện khiến hắn phải đau lòng nữa”

Nàng không tin nàng nói như vậy còn không khiến cho Thanh nhi phải ra mặt gặp nàng, nàng thật sự là ngu ngốc, uống công nàng thông minh một đời nhưng lại không nhìn ra Thanh nhi ngu xuẩn kia vẫn luôn ái mộ mình. Nếu không có Tuyết Ưng vương chỉ cho nàng thấy, nói nàng có thể lợi dụng điều này để lấy được tín nhiệm của Như Mặc lần nữa, nàng vẫn còn nghĩ là Thanh nhi thích Bắc Dao Quang a. Thì ra trước đây hắn làm như vậy là giúp nàng, đáng tiếc nàng không phát hiện sớm, nếu không hiện giờ người bên cạnh Như Mặc là nàng chứ không phải nhân loại ti tiện Bắc Dao Quang kia.

Nhưng cũng may vẫn còn kịp, Tuyết Ưng vương nói Thanh nhi tự mình cầm bán phó xà y của chủ nhân đến Thú tộc, nhờ Báo vương đến Tuyết Ưng tộc cứu nàng, cho thấy hắn vẫn rất thích nàng, nàng càng tin tưởng, lúc này Thanh nhi đang trốn trong góc nào đó nghe những lời này của nàng chắc chắn sẽ rất cảm động và vui mừng. Nàng nghĩ nhiều lắm là đến tối ba thì Thanh nhi ngu xuẩn kia nhất định sẽ nhận không được mà đi ra.

Trần Châu âm thầm đắc ý, nghĩ rằng không ai thấy được nhưng không ngờ Ngọc Linh Lung từ bóng hình của nàng ta phản chiếu trên mặt sàn trơn bóng đã nhìn thấy rất rõ mỗi một biểu tình của nàng ta, thấy

nàng tự cho là đúng thì khóe miệng nở nụ cười lạnh, thậm chí còn ngồi dậy, vỗ tay vài cái “ nói nghe thật êm tai, làm bồn vương thật cảm động. Đáng tiếc đối tượng mà người muốn nói cho nghe đã không còn ở Thú tộc, vài ngày trước hắn đã trở về bên cạnh chủ nhân, cho nên cái màn biểu diễn ăn năn hối lỗi của người xem như vô ích. Mà ta, một chữ cũng không tin. Vì vậy người vẫn nên thành thật ở trong đại lao của Thú tộc ta đi, đợi đến khi ta điều tra mọi chuyện không liên quan tới người thì ta sẽ thả người đi. Người tới, mang nàng đi”

Cái gì? Trần Châu phút chốc ngẩn đầu, còn chưa kịp che giấu biểu tình miểu mai và đắc ý, lại thêm mấy phần kinh ngạc “ không có khả năng, Thanh nhi không thể để ta một mình ở lại đây, hắn thích ta, hắn nhất định là đang trốn ở đâu đó. Thanh nhi, người đi ra đi, ta là Trần Châu, ta thật hối hận, ta yêu người a, người mau tới cứu ta, ta không muốn ở trong nàng, Thanh nhi”

” Người không cần uống phí khí lực, nói thật cho người biết, trước khi hắn đi, hắn còn nói nếu bắt được người trở về thì tùy ý bồn vương an bài chuyện của người, còn hắn sẽ không quay lại đây để mang người đi, mà bồn vương cho rằng nơi tốt nhất để người đi chính là đại lao của Thú tộc ta. Yên tâm, nơi đó rất khô ráo, ánh mặt trời chiếu rọi, tin tưởng người nhất định sẽ thích, còn không dẫn nàng ta đi?”

Ngọc Linh Lung ngoài miệng vẫn đàm phong khinh, tựa hồ hoàn toàn không có chút quan tâm nào, nhưng thật ra trong lòng tràn đầy ghen tỵ, nếu có thể nàng rất muốn đem nữ nhân chết tiết này băm thành muôn mảnh, nàng ta dựa vào cái gì mà làm ột nam tử như Thanh nhi phải vì nàng ta mà bỏ ra nhiều như vậy?

Nghĩ đến Thanh nhi, Ngọc Linh Lung vừa yêu vừa hận, đau lòng không thôi, cái tên nhìn trầm ổn kia lại là đứa ngốc, lại vì nữ nhân chết tiết này mà nguyện chịu phạt thay nàng, còn ngàn dặm bốn ba tìm trái cây nàng ta thích ăn? Rơi lệ vì nàng ta? Làm nhiều chuyện như vậy, kết quả thế nào, nữ nhân này vẫn muốn tiếp tục lợi dụng hắn, mà bản thân mình thì bảy tháng qua vẫn chờ đợi hắn nhưng hắn một chút cũng không cảm nhận được, lại cho rằng nàng giam lỏng hắn mà cương quyết rời đi.

Quả thật chữ tình rất kỳ lạ, nếu ngày nào đó hắn đối xử với nàng bằng một nửa như với Trần Châu, nàng cũng đã cảm thấy thỏa mãn.

Nói ra cũng thật buồn cười, Ngọc Linh Lung nàng đường đường là vương của Thú tộc, mấy ngàn năm qua, dạng nam tử nào mà chưa từng thấy, tuấn mỹ, trong sáng, phiêu dật, quyến rũ, oai hùng, cường tráng, khí phách, ôn nhu...chỉ cần nàng muốn, lập tức sẽ có vô số người xuất hiện trước mặt nàng nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Thanh nhi, nàng liền thích không kiềm chế được, nàng vẫn nguyện ý chờ hắn, chờ hắn lớn lên, chờ hắn hiểu nàng. Hắn không đủ mạnh, nàng sẽ bảo hộ hắn, tóm lại, nàng muốn hắn làm vương phu của nàng cho nên mới nghĩ trăm phương ngàn kế để giữ hắn lại, còn âm thầm, vụng trộm quan sát hắn, nhìn hắn phiền não, nhìn hắn ngẫu nhiên mà lộ ra má lúm đồng tiền, thậm chí nàng còn ghen với người đã làm cho hắn lộ ra nét tươi cười này.

Dù hắn còn chưa đủ lớn nhưng không ngờ hắn đã có người để thích, lại vì người kia mà đến, trong lòng Ngọc Linh Lung tràn đầy ghen tỵ, nàng bắt đầu cố ý kéo dài thời gian, mang hắn đi đồng đi tây nhưng không đề cập tới việc cứu người hay để hắn rời đi. Nhưng giữ hắn lại càng lâu, hắn càng không vui và bất an, phiền não và nôn nóng, làm cho nàng cảm thấy bất lực và thống khổ. Từ lúc chào đời tới giờ, lần đầu tiên nàng thỏa hiệp với người khác, âm thầm phái Sư Tử Hồ Báo tướng quân dẫn người đến Tuyết Ưng tộc cứu người trong lòng của hắn, hết thấy cũng là vì hắn.

Nhưng Trần Châu thật sự không xứng, nàng không thể ngờ được Thanh nhi lại thích người như vậy, cảm thấy đó chính là sự vũ nhục đối với tình cảm chân thành, tha thiết của Thanh nhi, cho nên nàng sẽ không cho phép một nữ nhân như vậy hủy đi Thanh nhi.

Mặc dù nàng thừa nhận có chút ghen tỵ, bởi vì Trần Châu có được cái nàng muốn có nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy may mắn vì Thanh nhi đã rời đi, nếu không để hắn nghe được những lời Trần Châu nói lúc này, chắc sẽ mềm lòng mà mang nàng ta trở về bên cạnh Xà Quân, đến lúc đó nếu lại gây ra tai họa gì thì sợ cả đời này của Thanh nhi phải bị hủy trong tay nữ nhân này. Cho nên nàng quyết định, chỉ cần còn có Ngọc Linh Lung nàng một ngày, nhất định sẽ không để Trần Châu gặp lại Thanh nhi.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, Trần Châu là một nữ nhân tâm cơ, trừ phi phá bỏ đầu óc của nàng, nếu không thì nàng ta làm sao có thể cam tâm an phận, không gây chuyện?

Cho nên làm ba ngày sau, khi bán phó xà y của Như Mặc bị trộm thì Trần Châu cũng không thấy bóng dáng đâu, Ngọc Linh Lung liền biết không ổn, lập tức đi tới Hiệp Khách thành, muốn đi trước Trần Châu một bước để thông báo cho Như Mặc bọn họ phòng bị, không ngờ vẫn chậm một bước.

78. Chương 78: Mặc Mặc Mất Tích

Bắc Dao Quang vừa mới cho Bảo Bảo uống nước xong, làm cho nàng ăn non mới cẩn thận đặt nàng lên giường, lục thúy xà bất đắc dĩ bị hai bàn tay nhỏ bé của Bảo Bảo chụp lấy, nhẹ nhàng lay động, ai, làm người hay là rắn cũng đều không thoải mái a, hần dù sao cũng là tiểu yêu tinh có mấy trăm năm đạo hạnh, thể nhưng lại trở thành đồ chơi của một đứa trẻ. Nhưng ai bảo đứa trẻ này lại là tiểu chủ nhân của nó a, nó dù muốn kháng nghị cũng vô hiệu.

Như Mặc lúc này cũng bưng một chén canh gà đi qua, từ ngày uống qua canh gà cùng giò heo, sau bữa cơm trưa ngày đó thì Bắc Dao Quang liền có sữa, tuy rằng không nhiều nhưng cũng đủ cho hai tiểu tử bú no nê.

Nói đến chuyện này, lúc đầu hai tiểu tử đều rất bài xích, nhất định không chịu bú sữa nhưng với sự kiên trì của Bắc Dao Quang, không cho bọn chúng ăn thứ gì khác cho nên ba ngày nay, mỗi khi đến lúc bú sữa là hia tiểu tử kia lại khóc vang trời dậy đất, cố gắng phản đối sự kiên trì của Bắc Dao Quang. Mặc Mặc còn lợi hại hơn, khóc đến khàn cả giọng cũng không chịu ngừng, Bắc Dao Quang cuối cùng vì đau lòng cho hần mà không miễn cưỡng nữa, đến lúc cần bú sữa thì Như Mặc liền ẵm hần ra ngoài, cho hần ăn gì đó.

Thấy Như Mặc bưng một chén canh gà đi vào, Bắc Dao Quang lấy làm lạ liền hỏi ” Như Mặc, Mặc Mặc đâu? hần đã ăn xong rồi sao?”

“Mặc Mặc không phải ở trong này với người sao?” Như Mặc vội nhìn lên giường, không thấy tiểu nhi tử thì kinh hãi.

” Như Mặc, ta vừa rồi thấy rõ ràng là người ôm hần đi ra ngoài a” Bắc Dao Quang vừa mở miệng cãi, ngay lập tức đã kinh hoảng ” Như Mặc, sao lại thế này? không phải người ôm hần đi thì người mới ôm Mặc Mặc đi là ai?”

” Thanh nhi, Tóc Đen! Bảo hộ phu nhân!” vội vàng đặt chén canh gà lên bàn, Như Mặc nhanh chóng ra lệnh, thân hình cũng ngay lập tức biến mất trong phòng, Bắc Dao Quang kích động nhìn chỗ Như Mặc vừa mới biến mất, lại bị Thanh nhi đột nhiên xuất hiện trong phòng đỡ lấy, lục thúy xà cũng biến thành hình người, đứng chắn trước mặt Bắc Dao Quang.

“Phu nhân, xảy ra chuyện gì?” đột nhiên bị Như Mặc gọi, Thanh nhi còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra , lại thấy Bắc Dao Quang sắc mặt trắng bệch, sợ hãi.

” Mặc Mặc bị người ta lừa ôm đi!” Bắc Dao Quang run run, hồi lâu mới trả lời.

” Cái gì?” Thanh nhi lập tức mặt hiện sát khí, xoay người muốn đi ra ngoài, Bắc Dao Quang vội nắm tay áo hần ” Thanh nhi, người đừng đi, người ở trong này, ta sợ người nợ sẽ quay lại ôm luôn Bảo Bảo đi”

“Tóc Đen, mau ôm lấy tiểu chủ nhân” Thanh nhi nghe vậy lập tức phản phó cho Tóc Đen, thật ra Tóc Đen không đợi hần ra lệnh đã ôm lấy Bắc Dao Bảo Bảo trên tay rồi, đồng thời nói với Thanh nhi ” Thanh nhi ca ca, người đó hóa thân thành Xà Quân đại nhân đi vào phòng ôm tiểu công tử đi, hiện giờ Xà Quân đại nhân đang đuổi theo”

“Hóa thân thành chủ nhân đi vào đây? không có khả năng. Tóc Đen, người có nhiều năm đạo hạnh như vậy chẳng lẽ không phân biệt được hơi thở của chủ nhân sao? Mặc kệ là yêu nghiệt phương nào, cho dù là giả trang y đức chủ nhân nhưng hơi thở và sức sống của xà loại chúng ta là không thể bắt chước được. Người tốt cuộc là bảo hộ tiểu chủ nhân như thế nào, ngay cả một kẻ mạo chủ nhân cũng không nhận ra?” Thanh nhi kinh sợ, mất đi sự bình tĩnh hàng ngày, tức giận trách móc Tóc Đen.

” Thanh nhi ca ca, người nọ thật sự là có hơi thở của Xà Quân đại nhân, bằng không chủ nhân tỷ tỷ cũng sẽ không nhận không ra, mà để cho hắn ôm tiểu công tử đi” Tóc Đen cũng lên tiếng biện minh, nếu không phải là hơi thở của Xà Quân đại nhân thì nó sẽ không cho tới gần chứ đừng nói là để cho hắn ôm tiểu công tử đi.

nghe lục thúy xà biện minh, Bắc Dao Quang lại thêm tự trách bản thân, cả người vô lực ngồi bệt xuống đất ” Thanh nhi, không nên trách vật nhỏ, hắn nói rất đúng, ngay cả ta là thê tử người ta cũng không phân biệt được phu quân của mình, để cho hắn ôm đứa nhỏ của ta và Như Mặc đi, ta là loại mẫu thân gì a? ta vô dụng như vậy sao có thể trách người khác?”

” Phu nhân!”

” Chủ nhân tỷ tỷ!” Hai người đồng thời kinh hô, đều là vẻ mặt tự trách, trách mình đã nói lung tung làm cho phu nhân thêm khổ sở.

” Phu nhân, người đừng khổ sở, chủ nhân nhất định có thể bắt được kẻ kia mang tiểu công tử trở về, đều do Thanh nhi ăn nói lung tung làm cho phu nhân đau lòng” Thanh nhi vội vàng đỡ Bắc Dao Quang đứng dậy, cũng tự trách không thôi.

” Đúng vậy, chủ nhân tỷ tỷ, trừ những yêu tinh đã sắp đứng vào hàng tiên bang thì còn lại không ai vượt qua Xà Quân đại nhân đâu, kẻ xấu bắt tiểu công tử cũng mới đi chưa được bao lâu, Xà Quân đại nhân nhất định có thể bắt được hắn” Lục thúy xà cũng tự trách mình nói ra việc Bắc Dao Quang cũng không phân biệt được Xà Quân giả, làm cho chủ nhân càng hối hận, tự trách.

“Dạ đúng, phu nhân, người đừng quá lo lắng, bây giờ còn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra, nên chờ chủ nhân trở về, nếu người không bình tĩnh chờ đợi thì càng làm cho chủ nhân lo lắng hơn” Thanh nhi cảm thấy việc này có chút quỷ dị, người nào có đạo hạnh cao thâm tới mức hóa thân thành chủ nhân tiếp cận tòa nhà này mà chủ nhân không nhận ra?

Bắc Dao Quang đỡ dẫn gật gật đầu, cổ trấn định tinh thần “Thanh nhi, các người nói rất đúng, hiện tại không phải là lúc tự trách, điều quan trọng là tìm được Mặc Mặc trở về, còn về kẻ bắt cóc Mặc Mặc, ta sẽ không bỏ qua cho hắn, ta nhất định sẽ làm cho hắn hối hận vì đã bắt cóc hài tử của ta”

“Phu nhân người nghĩ như vậy là rất đúng” Thanh nhi đưa chén canh gà cho nàng ” phu nhân, người nên uống hết chén canh này, để lạnh không tốt”

Bắc Dao Quang lập tức tiếp nhận, một ngụm uống hết rồi tiếp nhận Bảo Bảo trong tay Tóc Đen, nhìn vật nhỏ lúc này rất an phận ” Bảo Bảo, Mặc Mặc bị bắt đi rồi, người có lo lắng không?”

Nói thật, Bắc Dao Bảo Bảo cũng không quá lo, nàng cho rằng Mặc Mặc cũng không phải là đèn cạn dầu, mẫu thân lo lắng cho hắn là có chút dư thừa, mẫu thân nên lo lắng cho kẻ bắt hắn đi kia kia. Nàng thật có chút hâm mộ Mặc Mặc, sớm biết như thế thì nàng cũng đã kiên quyết không bú sữa, như vậy sẽ có cơ hội được mang ra ngoài dạo một vòng. Nàng bình thường cũng khóc rất dữ, nhưng ai biết nàng nhất thời mềm lòng, không nỡ nhìn mẫu thân thương tâm, cho nên chịu bú sữa, ắt đi cơ hội bị ôm ra ngoài.

“Người nhất định cũng rất lo phải không? cũng không sao, cha người sẽ đem Mặc Mặc trở về, đến lúc đó nương sẽ làm cho tên chết tiệt kia biết bắt cóc một đứa nhỏ thì phải trả giá lớn như thế nào?” Bắc Dao Quang lộ ra nét mặt âm trầm, làm cho Bắc Dao Bảo Bảo nhìn thấy cũng phải rùng mình, xem ra mẫu thân nàng lúc này đã nổi giận thật sự, cái tên bắt kia tự cầu phúc đi.

Thanh nhi nhìn thấy Bắc Dao Quang như vậy biểu tình cũng có chút phát lạnh, cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra và không thể vấn hồi được, chỉ có lục thúy xà là bày ra bộ dáng hưng phấn và kích động, mặc kệ là ai giả mạo Xà Quân đại nhân, bắt đi tiểu công tử, chờ người nọ bị bắt trở về, nó sẽ để cho hắn nếm thử sự lợi hại của rắn tóc đen, nó muốn dùng nọc độc của mình, từng giọt, từng giọt tra tấn hắn.

Xuân Hoa vội vàng chạy vào báo ” phu nhân, ngoài cửa có vị Ngọc cô nương cầu kiến thiếu gia và phu nhân”

” Ngọc?” Bắc Dao Quang hơi hơi ngẩng đầu, lửa giận cùng lo lắng làm cho ánh mắt của nàng ảm đổ, nàng làm gì còn thời gian gặp khách. Huống chi nàng cũng không quen biết cô nương họ Ngọc nào, nên lập tức nói ” mời vị Ngọc cô nương đó ngày khác đến bái phỏng đi, Như Mặc cùng ta hôm nay không có thời gian gặp nàng”

“Dạ, nhưng Ngọc cô nương nói nếu phu nhân và thiếu gia không rảnh thì có thể mời Thanh quân gia gặp nàng cũng được, nàng nói là nàng đến từ tộc gì đó nó tỳ nghe không rõ, nhưng biểu tình có vẻ khẩn trương lắm, nhất định phải gặp cho được” Xuân Thủy cũng lên tiếng bổ sung, cô nương kia vẻ mặt nghiêm túc lại uy nghiêm làm cho nàng không tự chủ mà phải vào đây bẩm báo.

” Mặc kệ nàng có chuyện gì, đều thỉnh–” Bắc Dao Quang nhíu mày, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn việc nàng chờ Như Mặc mang tiểu bảo bối về sao?

“khoan, phu nhân. Xuân Hoa, Xuân Thủy mau mời vị Ngọc cô nương kia vào, mau”. Thanh nhi lên tiếng cắt ngang lời Bắc Dao Quang, nếu là họ Ngọc đến từ Thú tộc thì ngoại trừ Báo vương Ngọc Linh Lung sẽ là ai nữa? nàng sao lại đích thân đến đây, hẳn vừa trở về mới được năm ngày mà thôi.

“Dạ” Xuân Hoa, Xuân Thủy vội vàng đi ra ngoài, Bắc Dao Quang nhìn Thanh nhi hỏi ” Sao thế, Ngọc cô nương là ai?”

” Phu nhân, Ngọc Linh Lung chính là Báo vương đại nhân của thú tộc, lần này đích thân đến đây chỉ sợ là đã xảy ra chuyện lớn, nếu không đã không ngần ngại tìm tới cửa” Thanh nhi vội vàng giải thích.

” Báo vương là nữ?” Bắc Dao Quang sửng sốt, nàng thống lĩnh toàn bộ Thú tộc, không phải lão hổ nên sinh ra sư tử hay sao, sao lại sinh ra một báo tinh, lại là một nữ nhân nên không khỏi kinh ngạc.

” Đúng vậy!” Thanh nhi vội vàng gật đầu, phu nhân biểu tình kinh ngạc giống y như hẳn khi lần đầu biết nàng là nữ.

” Đúng rồi, nói mới nhớ, mấy ngày qua chỉ lo vui vẻ, quên hỏi người vì sao ở lại Thú tộc lâu như vậy? còn Trần Châu thế nào? sao không thấy người nhắc tới?”

Bắc Dao Quang lúc này mới nhớ tới mục đích Thanh nhi đến Thú tộc chính là muốn Thú tộc cho người đi cứu Trần Châu, hiện tại Thanh nhi đã trở về cũng không đề cập một lời tới tình hình Trần Châu thế nào, không biết Thú tộc có cứu được nàng ta hay không hay vẫn còn bị bắt giữ? mà Báo vương lại tự ngăn cản xa xôi tìm tới, nói là có việc gấp mà cầu kiến, nhất định là xảy ra chuyện lớn, chẳng lẽ việc gấp này có liên quan tới việc Mặc Mặc của nàng bị bắt đi?”

Còn đang suy nghĩ đã thấy một hắc y nữ tử thân hình thon dài, dung nhan mỹ lệ tiêu sái đi vào, mái tóc dài đen bóng tùy ý để xõa trên vai, không mang bất kỳ một trang sức nào, trường bào đen dài không pha màu sắc nào khác, bên hông có đeo một khối ngọc màu trắng, là sắc thái đối lập duy nhất với toàn bộ màu đen trên người nàng, trên khuôn mặt thanh lệ là đôi mắt màu hổ phách sâu hút lại có lực hấp dẫn, làm cho khí thế của nàng đều hiển lộ ra ngoài. Từng bước đi tới cũng làm cho khí thế vương giả của nàng tỏa ra càng gần, quả nhiên không hổ là vua của một tộc, Ngọc Linh Lung xứng đáng với vị trí này.

Bắc Dao Quang trong lòng tán thưởng, nữ tử nếu ngồi lên vị trí cao thì phải như là Ngọc Linh Lung, người cũng rời khỏi chỗ ngồi, tiến lên đón tiếp ” Bắc Dao Quang gặp qua Báo vương đại nhân”

” Tại hạ Ngọc Linh Lung gặp qua Xà Quân phu nhân!” Ngọc Linh Lung lần đầu nhìn thấy Bắc Dao Quang cũng có chút chấn kinh, không ngờ Xà Quân đại nhân lại lấy thể tử là một phạm nhân, nhìn thấy đứa nhỏ trong ngực nàng lại càng thêm chấn động, không cần hỏi cũng biết nó là xà tử của hai người, thế nhưng lại không bị Thiên Lôi đánh sao? thật sự là làm cho nàng khó tưởng tượng nổi, nhưng Ngọc Linh Lung dù sao cũng là vua của một tộc, hơn nữa lúc này cũng không phải là thời điểm để kinh ngạc, nàng vì chuyện quan trọng hơn mà đến cho nên ngay lập tức hồi phục tinh thần, khuôn mặt cũng trở nên bình tĩnh.

” Báo Vương đại nhân không cần khách khí, mau mời ngồi! Thanh nhi, mau mang trà mời Báo vương đại nhân” Bắc Dao Quang vội vàng phân phó.

Ngọc Linh Lung tầm mắt nhìn không được nhẹ nhàng dừng ở trên người Thanh nhi vài giây, mới xa hẳn vài ngày đã cảm thấy như là mấy tháng, gặp lại hẳn, trong lòng Ngọc Linh Lung cảm giác kiên định hơn, không dấu vết thu hồi tầm mắt, gật đầu thi lễ với Bắc Dao Quang ” tạ ơn phu nhân, phu nhân cứ gọi ta là Linh Lung đi”

Bắc Dao Quang cũng hiểu được kêu một nữ tử là Báo vương đại nhân cũng không được tự nhiên, huống chi nàng cũng muốn biết ý đồ của Ngọc Linh Lung khi đến đây cho nên cũng không từ chối ” vậy Bắc Dao

Quang xin lớn mật mà gọi thẳng tên của Báo vương, không biết lần này Linh Lung ngàn dặm tìm tới là vì chuyện gì?”

Ngọc Linh Lung nhìn lục thúy xà biến thành hình người đứng sau lưng Bắc Dao Quang, lại nhìn chung quanh, sau khi xác định không có ai khác mới thận trọng, nghiêm túc nói ‘Linh Lung đã phụ sự tín nhiệm của Xà Quân đại nhân cho nên đến đây thỉnh tội’

“Linh Lung sao ngươi lại nói như thế?” Bắc Dao Quang ngạc nhiên

” Báo Vương đại nhân thỉnh dùng trà!” Thanh nhi lúc này đã đem chung trà đặt trước mặt Ngọc Linh Lung, sau đó lui ra đứng sau lưng Bắc Dao Quang ” phu nhân, để Thanh nhi ôm tiểu thư cho”

Bắc Dao Quang nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không cần, ánh mắt tắc tiếp tục nhìn Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung không có cầm chén trà, mà hạ mắt xuống, có chút hổ thẹn ” phản đồ Trần Châu của quý tộc bốn ngày trước đã được người của ta cứu về, vốn là nhốt trong địa lao bên trong cung, bất quá hôm qua không biết vì sao mà đã chạy thoát, đồng thời còn trộm đi bán phó xà y mà Xà Quân đại nhân đưa cho Thú tộc, Linh Lung tuy rằng đã cho người đi truy bắt nàng nhưng chỉ sợ nàng đã trốn về đây để gây bất lợi gì đó, cho nên lập tức đến đây để báo cho Xà Quân đại nhân và phu nhân biết mà có sự chuẩn bị”

“Đã trễ rồi”

Trần Châu! Lại là Trần Châu!

Hai chữ này như giáng một cú đấm thật mạnh trong lòng Bắc Dao Quang và Thanh nhi, Bắc Dao Quang rốt cuộc nhện không được mà đập bàn ca rầm ” lại là Trần Châu, Thanh nhi, lần này ngươi đừng vì nàng ta mà cầu tình nữa, cho dù ngươi nói thế nào cũng đừng mơ tưởng ta bỏ qua cho nàng ta”

Thanh nhi nghe nói Trần Châu trộm lấy xà y của chủ nhân, thoát khỏi Thú tộc thì biết lần này không ai cứu được nàng ta nữa, hắn cũng sẽ không vì nàng mà cầu tình nữa. Bởi vì hành động lần này của Trần Châu cũng làm cho hắn hận không thể giết chết nàng ta ngay, tại sao hắn đã hết lần này đến lần khác vì nàng mà cầu tình thế nhưng nàng lại không biết hối cải? phu nhân cùng chủ nhân cũng vì hắn mà đã một lần lại một lần bỏ qua cho Trần Châu, bây giờ nàng ta còn bắt tiểu công tử đi, không biết tình huống thế nào, nếu tiểu công tử không có việc gì thì tốt, nếu xảy ra bất trắc, Thanh nhi dù chết trăm lần cũng không hết tội.

‘bùm’ một tiếng quỳ xuống,” Phu nhân, Thanh nhi thực xin lỗi người, Thanh nhi cũng không mặt mũi nào cầu xin phu nhân tha thứ, đợi tìm được tiểu chủ nhân trở về, Thanh nhi sẽ lấy cái chết mà tạ tội”

Thanh nhi! Ngọc Linh Lung khẩn trương muốn dìu hắn đứng dậy nhưng rồi lại xấu hổ rút tay lại, Bắc Dao Quang nhìn thấy bàn tay nàng đưa ra rồi lại thu về cùng sự lo âu không giấu được trong mắt thì đột nhiên cũng hiểu ra điều gì đó, nàng thực cao hứng vì rốt cuộc người thực sự tốt với Thanh nhi cũng đã xuất hiện nhưng hiện tại sinh tử của con nàng còn chưa biết, cũng không rõ tung tích, nàng cũng không có tâm tư mà tác hợp cho bọn họ, chỉ mong bảo bối của nàng được bình an vô sự.

Như Mặc đi cũng đã lâu còn chưa quay lại, nàng không khỏi nôn nóng, Trần Châu hận nàng như vậy, đứa nhỏ của nàng lại ở trên tay nàng ta thì làm sao bình an được? nhìn thoáng qua Thanh nhi còn quỳ trên đất, Bắc Dao Quang trong lòng càng thêm phiền não “Thanh nhi, ngươi trước đứng lên đi, việc này cũng không thể trách người, có trách thì trách ta lòng dạ đàn bà, ngay từ đầu nên đem Trần Châu bắt thả vạn đoạn thì cũng không có chuyện đáng tiếc hôm nay”

79. Chương 79: Đánh Quay Về Nguyên Hình

” Phu nhân!” Thanh nhi lần đầu tiên nghe được Bắc Dao Quang dùng khẩu khí như vậy để nói chuyện với hắn, rốt cuộc biết cảm giác điếm xấu xảy ra là bắt đầu từ đâu, quả nhiên là số kiếp khó tránh khỏi. Hắn chung quy không thể bảo hộ Trần Châu đến cuối cùng, nàng cũng vì ghen tỵ mà không chịu quay đầu, rốt

cuộc tử đẩy mình vào chỗ chết, trong lòng cảm thấy đau, cũng không cố chấp, kiên trì vì nàng nữa, cũng vì hai chữ kiên trì này mà đẩy ra tình cảnh hôm nay, làm tổn thương nhiều người.

Ngọc Linh Lung tuy rằng từ miệng Trân Châu đã biết Thanh nhi luôn thay nàng nhận tội, nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh này, lòng nàng vẫn cảm thấy chua xót không chịu nổi, lại hận bản thân mình vì sao không giết chết Trân Châu ngay khi mới gặp mặt, nếu không cũng không nên nông nổi như hôm nay, tận mắt chứng kiến nam nhân mình thích vì nữ nhân không đáng để hắn yêu mà làm cho hắn dù không phạm lỗi cũng phải quỳ gối. Sự kiêu ngạo và phần nộ của nàng làm cho nàng thiếu chút nữa là xông lên kéo hắn đứng lên, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích.

Bởi vì là nàng đã tới chậm, nàng không có phát hiện Trân Châu trốn thoát sớm hơn cho nên để cho nàng ta có cơ hội bắt đứa nhỏ của Xà Quân đại nhân mang đi, chuyện quan trọng trước mắt là tình hình của đứa nhỏ, nhưng còn đứa nhỏ hiện tại?.

“Phu nhân và Xà Quân đại nhân có hai đứa nhỏ sao?”

” Phu nhân cùng xà quân đại nhân có hai người con trai?” Ngọc Linh Lung cố dời tầm mắt, không nhìn tới người vẫn còn quỳ trên đất kia, quyết định sẽ đi ra ngoài hỗ trợ tìm kiếm còn hơn là ở đây nhìn thấy Thanh nhi quỳ.

” Đúng vậy, nàng biến thành bộ dáng của Như Mặc ôm đi đệ đệ song sinh là Mặc Mặc, lúc này Như Mặc đã đuổi theo, còn chưa có trở về, không biết tình hình thế nào?” Bắc Dao Quang nhìn đứa nhỏ trong lòng mình, lại lo lắng cho đứa kia, tơ máu trong mắt cũng đậm thêm vài phần.

Ngọc Linh Lung nhìn thấy tình hình như vậy cũng không hỏi thêm nữa, bởi vì đối với một người mẹ thì đứa nhỏ là tất cả, còn hơn cả tính mạng của nàng ta, không có người mẹ nào lại bỏ qua cho kẻ bắt cóc con mình, hơn nữa người này vẫn một lòng mơ tưởng phu quân của mình, muốn hại chết nàng. Kết cục của Trân Châu không cần nghĩ cũng đã biết.

Thanh nhi rốt cuộc cũng hiểu vì sao Bắc Dao Quang cùng lục thúy xà không phân biệt được kẻ giả mạo chủ nhân, bởi vì Trân Châu mặc bán phở xà y của chủ nhân, đó chính là vỏ rắn được lột ra, vốn không có tác dụng gì nhưng là của chủ nhân thì lại khác. Chủ nhân đạo hạnh cao thâm, mỗi một ngàn năm lột da một lần, lớp xà y này lửa đốt không cháy, nước dính không thấm, là bảo bối nhiều người muốn có, người trong tộc nếu có được thì chẳng khác nào bảo bối phòng thân tốt nhất, còn tộc khác có được thì cũng có thể phòng chống bị rắn cắn, chắn đựợ sự tấn công, quan trọng hơn là trên xà y có hơi thở của chủ nhân, cho nên khó trách lục thúy xà không phát hiện ra Trân Châu giả mạo, mà phu nhân vì một lòng cho tiểu thư bú nên cũng không có nhìn kỹ chủ nhân, vì thế Trân Châu mới lợi dụng được cơ hội này mà bắt tiểu công tử đi.

Hắn hiện tại không lo lắng chuyện chủ nhân có thể bắt được Trân Châu hay không, mà hắn lo lắng chuyện khác. Trân Châu tuy rằng nhiều tâm kế nhưng không thông minh đến mức sắp đặt được một kế hoạch chu đáo như vậy, theo tính cách của nàng, nếu có thể giả mạo làm chủ nhân tiến vào phòng thì sẽ trực tiếp giết chết phu nhân chứ không phải lẳng lặng bắt tiểu công tử đi. Cho nên sợ rằng người đến không phải là Trân Châu mà là một người khác, như là Tuyết Ưng vương chẳng hạn.

Thanh nhi càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất có khả năng liền ngừng đầu nói ” phu nhân, khi kẻ giả mạo chủ nhân đi vào phòng, người không có cảm giác không tốt sao?”

” Thanh nhi, người là có ý tứ gì? Người bây giờ còn muốn cầu tình cho Trân Châu sao?” Bắc Dao Quang định gọi hắn đứng lên, nghe hắn nói vậy, nét mặt càng lạnh lùng hơn.

Ngọc Linh Lung cũng hận không thể ngăn Thanh nhi lại, hắn chẳng lẽ còn vì nữ nhân kia mà cầu tình?hắn chỉ nhận định một mình nàng ta?

” Không, phu nhân, ta hoài nghi kẻ giả mạo kia không phải là Trân Châu” Thanh nhi cũng không để ý tới sắc mặt của Bắc Dao Quang nói tiếp ” Trân Châu tuy rằng ích kỷ lạ đổ kị nhưng không có suy nghĩ thối đáo lại bình tĩnh đến vậy, tuy rằng Thanh nhi chưa đến đại lao của Thú tộc nhưng nghĩ chắc không có canh phòng lơ là để Trân Châu lại dễ dàng trốn thoát, huống chi nàng ta còn bị chủ nhân phong ấn pháp lực càng không có khả năng bỏ trốn, còn có thể trộm được bán phở xà y chủ nhân đưa cho Thú tộc. Cho nên sau lưng nàng ta nhất định có người hỗ trợ, sai sử nàng ta, mà người này có thể là Tuyết Ưng vương”

” Thì tính sao, mặc dù không phải nàng, ta cũng không tha cho nàng!” Bắc Dao Quang cũng không để ý có phải có người chủ mưu sau lưng hay không, lúc trước lẽ ra không nên để Thanh nhi đem xà y của Như Mặc đi Thú tộc, nếu không thì làm sao có chuyện đứa nhỏ của nàng rơi vào tay người khác?

” Phu nhân, ta lo lắng chính là đứa nhỏ nếu ở trong tay Trân Châu thì chủ nhân nhất định có thể bắt nàng ta về nhưng nếu bị Tuyết Ưng vương mang đi, lại làm cho Trân Châu đánh lạc hướng thì chỉ sợ khó tìm ra được tiểu chủ nhân” Thanh nhi lớn mật nói ra suy luận của hần, lời này làm cho sắc mặt của Bắc Dao Quang càng thâm hại hơn, hận bản thân mình không phải là yêu quái, nếu không thì lúc này không chỉ biết có lo lắng mà thôi, cái gì cũng không làm được.

” Phu nhân đừng vội, Linh Lung sẽ đi ra ngoài tiếp ứng cho Xà Quân đại nhân, nếu thực sự là Tuyết Ưng vương ở phía sau giở trò, Ngọc Linh Lung này thề dù dốc hết toàn lực của Thú tộc cũng sẽ đem tiểu công tử về”

Thanh nhi nhìn nàng xoay người dứt khoát rời đi, muốn gọi nàng lại nhưng vẫn không nói ra miệng, Bắc Dao Quang thì thất hồn lạc phách ngồi xuống, vô lực nói “ Thanh nhi, người đứng lên đi, thực xin lỗi, lúc này đây ta đã làm người đau lòng nhưng Trân Châu thực sự không thể giữ lại được nữa”

” Phu nhân, Thanh nhi hiểu được! Phu nhân không cần áy náy vì Thanh nhi, nếu Thanh nhi nhớ không lầm thì phu nhân không phải một mà đã ba lần tha thứ cho Trân Châu, chính nàng ta đã tự tìm con đường chết, từ giờ về sau, trong lòng Thanh nhi không còn Trân Châu, cũng không còn tình yêu nam nữ, chỉ một lòng hầu hạ chủ nhân và phu nhân, bảo hộ cho hai tiểu chủ nhân”. Thanh nhi nói xong mới chậm rãi đứng lên, thanh âm dù nhỏ nhưng kiên quyết.

Thì ra không chỉ có con người mới bị tổn thương mà Xà tộc như hần dù tâm lạnh lùng thế nào cũng không tránh khỏi, tâm hần đã bị Trân Châu làm tổn thương rất nặng, từ giờ về sau, trong lòng hần không còn có nàng, chỉ có vết thương lòng.

Như Mặc lần theo mùi, đuổi theo kẻ kia cũng được vài trăm dặm, mỗi lần sắp đến lúc hần bắt được thì hơi thở đó lại đột nhiên biến mất, tựa hồ như có người cố ý làm cho hần mất kiên nhẫn, đồng thời cũng cố ý dẫn hần đi lòng vòng, vốn kiêng kỵ nhi tử còn trong tay đối phương nên Như Mặc không dám dùng biện pháp mạnh. Tuy nhiên lúc này biết được mình đã trúng kế kẻ khác, còn nhi tử của mình chắc cũng không còn nằm trong tay kẻ đang bỏ chạy phía trước.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, khuôn mặt Như Mặc càng thêm lạnh lùng, lập tức dừng bước, nhắm mắt lại, vận dụng toàn bộ pháp lực tập trung lên mắt, khi mở ra thì trời đất trong mắt hần đã chia thành ba phần, tầm mắt nhìn đến đâu thì khung cảnh nơi đó đều nhìn thấy rất rõ, cho nên hần cũng thấy trên không trung cách đây vạn dặm xa xôi tiểu nhi tử của hần đang nằm trong đôi bàn tay to lớn của Tuyết Ưng vương, mà hần hiển nhiên là cũng đã bỏ lỡ cơ hội đuổi kịp hần ta.

Còn trên mặt đất lúc này, cách hần vài trăm dặm là Trân Châu đang mặc bán phó xà y của hần, còn có hơi thở từ trên người nàng ta xuyên qua kiện áo khoác, chính là hơi thở dẫn đường cho hần truy tìm cũng chính là hơi thở phát ra từ tấm áo choàng, Như Mặc nhất thời lửa giận ngập trời, thu hồi thiên nhãn.

Bàn tay trắng nõn vươn ra, tập hợp tam vị chân hỏa trong người hần thành Kinh Hồng kiếm, xác định lại vị trí của Trân Châu lần nữa, Như Mặc nhún chân một cái, giây phút sau đã xuất hiện chỗ nàng ta. Hôm nay nếu hần không thể mang Mặc Mặc về thì cũng muốn giết chết Trân Châu cho hả giận.

Trân Châu thấy Như Mặc đột nhiên như thiên thần giáng thế xuất hiện trước mặt mình, sợ tới mức đánh rơi bọc quần áo trên tay, Như Mặc cười lạnh một tiếng “ hảo Trân Châu, xem ra năm đó ta cứu người là sai lầm, lẽ ra nên để người chết trong miệng hắc mãng, người như thế này là báo đáp ân tình của ta sao?”

” Chủ nhân tha mạng a! Chủ nhân tha mạng! Trân Châu làm như vậy cũng đều là vì chủ nhân ngài a! Từ khi chủ nhân cùng nhân loại ti tiện kia ở chung một chỗ, chủ nhân không còn tập trung tu luyện nữa, đạo hành vạn năm chẳng lẽ vì một nhân loại mà cam chịu phế bỏ sao? Trân Châu trước kia không hiểu chuyện, luôn muốn độc chiếm chủ nhân nhưng giờ thì Trân Châu hiểu được, làm cho chủ nhân hoàn thành nghiệp lớn mới là phúc của Trân Châu, xà tử là nghịch ý trời đất, bọn họ tồn tại đối với chủ nhân là trăm hại mà không có lợi...”

” Cảm mến—” Như Mặc quả thực không thể nhịn được nữa, cười lạnh càng tăng lên vài phần,” Nói như vậy người làm tất cả là vì ta?”

” Chủ nhân minh giám!” Trần Châu lập tức dập đầu như đảo tỏi,” Chủ nhân nếu thật sự muốn hưởng thụ khoái lạc nhân gian cũng nên tìm nữ tử trong tộc chúng ta, cũng có thể duy trì được huyết thống thuần khiết”

Như Mặc khó thở, ngược lại nở nụ cười, nhìn Trần Châu vẻ mặt ra vẻ đại nghĩa, tựa hồ như tất cả đều là suy nghĩ cho hắn, không biết nàng không biết sống chết hay vẫn cho rằng hắn là đứa ngốc?

“Nói nghe thật êm tai, người đã trung thành và tận tâm như thế, ta nếu không hồi báo người thì chẳng phải là phụ lòng tốt của người sao?”

Kinh Hồng kiếm trong tay phóng tới, Trần Châu như đã có phòng bị, lập tức nghiêng người né tránh, Như Mặc thấy thế càng cười mỉa mai, xem ra Tuyết Ưng vương vì đối phó hắn nên bỏ ra không ít công sức trên người Trần Châu, chẳng những cởi bỏ phong ấn cho nàng, còn nàng thêm năm trăm năm đạo hạnh.

Tuyết Ưng, xem ra người thật đúng là quyết theo ta đến cùng.

” Trần Châu, Tuyết Ưng vương cho người thêm năm trăm năm đạo hạnh thì người cho rằng người có tư cách động thủ với ta sao? Người thật ngu xuẩn, khó trách bị người khác xem như là con cờ mà lợi dụng” Như Mặc thu Kinh Hồng kiếm trong tay lại, bàn tay thu lại rồi xòe ra, không chút dùng sức vươn lên trước một cái, Trần Châu đã kêu lên thảm thiết, cần cổ đã nằm gọn trong tay Như Mặc.

” Chủ, chủ nhân, người, người tốt nhất nên suy nghĩ lại, chẳng lẽ người muốn cứu nghiệt chủng kia sao?” Trần Châu giãy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay của Như Mặc đang siết chặt cổ nàng, vừa há miệng ra sức thở, vừa cố gắng nói.

Nàng không nói chuyện đùa nhỏ thì thôi, vừa nghe nói tới Mặc Mặc, lửa giận trong Như Mặc càng lớn hơn, chết đến nơi còn dám gọi bảo bối của hắn là nghiệt chủng sao? Còn dám lấy đứa nhỏ ra uy hiếp hắn? nàng nghi Tuyết Ưng vương sẽ vì cứu nàng mà đem Mặc Mặc đến trao đổi sao?

” Trần Châu, người thật sự là quá ngây thơ rồi, Tuyết Ưng vương bắt quả chỉ để người thay hắn đánh lạc hướng ta để hắn có thời gian mang Mặc Mặc đi thôi, người nghĩ hắn sẽ quay lại cứu người sao? Người đối với hắn đã không còn giá trị lợi dụng, mà với ta thì người chết cũng chưa hết tội, muốn nói điều kiện với ta cũng không tới phiên người” năm ngón tay của Như Mặc siết chặt hơn, Trần Châu ngay cả thở cũng khó khăn hơn, chẳng thể nói được gì nữa, ánh mắt Như Mặc hung dữ nhìn nàng, giống như nhìn một kẻ đã chết.

Trần Châu giờ phút này dĩ nhiên cảm giác được tử vong tiến đến, đầu lưỡi thè ra ngoài, mắt mở thật to, nhìn Như Mặc sợ hãi và cầu xin, nàng biết sai rồi, chủ nhân lúc này thật muốn giết chết nàng, nàng không muốn chết a.

Lúc này nàng ta cũng biết mình bị lợi dụng, Tuyết Ưng vương ngay từ đầu đã không có ý muốn cùng nàng hợp tác mà chỉ muốn lợi dụng nàng để tính kế với Như Mặc, lại càng không thực hiện những gì bọn họ đã thỏa thuận với nhau. Nàng giúp hắn đối phó toàn bộ Xà tộc, hắn giúp nàng đánh tan đạo hạnh của Như Mặc, đưa cho nàng làm nam sủng, còn có thể giúp nàng giết chết tiện nhân Bắc Dao Quang kia, hơn nữa cũng giao nghiệt chủng của bọn họ cho nàng xử lý...Tất cả đều là hứa hẹn của Tuyết Ưng vương với nàng, lúc này Như Mặc không chút lưu tình mà dùng lực mạnh hơn. Thật sự là buồn cười, nàng thật ngu ngốc mới tin lời kẻ thiên địch của tộc loại, giờ rơi vào tình cảnh này, nàng thực sự không cam lòng.

“Xà Quân đại nhân thủ hạ lưu tình” một thanh âm trung tính vang lên, thân ảnh hắc y của Ngọc Linh Lung đã hiện ra trước mặt Như Mặc.

Như Mặc liếc mắt một cái liền nhìn thấu chân thân hắc bảo của nàng, cũng nhìn ra khí thế và đạo hạnh cao thâm của nàng, không khó đoán ra thân thể của nàng “ Báo vương Thú tộc muốn thay nàng ta cầu tình?”

” Xà Quân đại nhân hiểu lầm! Linh Lung vì phu nhân mà đến, phu nhân rất lo lắng cho an nguy của Xà Quân đại nhân và tiểu công tử, còn về phần Trần Châu, ta nghĩ phu nhân muốn tự mình xử trí nàng ta, Xà Quân đại nhân bây giờ giết nàng ta thì chẳng phải quá tốt cho nàng ta sao?”

Ngọc Linh Lung về công về tư cũng đều không muốn cho Trân Châu dễ dàng chết như vậy, trước khi nàng rời đi, Thanh nhi nàng yêu còn quỳ gối trước mặt một nhân loại cũng chính vì nữ nhân ngu xuẩn này, càng làm cho nàng mất mát hơn là nàng ta dám đánh cắp bán phúc xà y mà Như Mặc đã đưa cho Thú tộc, làm cho Thú tộc trong chuyện này mà xảy ra hiềm nghi, nếu Như Mặc tin bọn họ trong sạch thì không sao, nếu không thì sẽ cho rằng Thú tộc cũng tính kế với hắn, như vậy chẳng phải là quá oan ức cho Thú tộc sao?

” Nếu Xà Quân đại nhân còn có thể tin tưởng Linh Lung thì Xà Quân đại nhân cứ đuổi theo Tuyết Ưng vương, còn về phần Trân Châu thì giao cho ta mang về cho phu nhân trước đi. Chờ Xà Quân đại nhân mang tiểu công tử về thì cùng phu nhân trừng trị Trân Châu cũng không muộn”

Như Mặc mỉm cười, nụ cười lạnh lùng cũng không phải nhằm vào Ngọc Linh Lung.

Buông bàn tay đang nắm cổ Trân Châu ra, đồng thời đặt tay trái lên đỉnh đầu nàng ta, không có động tác gì nhưng thân hình Trân Châu lại run rẩy, Ngọc Linh Lung nhìn thấy động tác của Như Mặc thì biết hắn đang hấp thu pháp lực của nàng ta, bức nàng ta hiện ra nguyên hình.

Thân hình nhỏ nhỏ của Trân Châu run rẩy, sau đó bắt đầu giãy dụa kịch liệt và co rút lại, ánh mắt nhìn Như Mặc tràn đầy oán hận, ác độc và không cam lòng nhưng miệng vẫn không ngừng cầu xin “ chủ nhân, người tha cho ta đi, Trân Châu thực sự biết sai rồi, chủ nhân...”

Như Mặc đương nhiên là không để ý tới, tiếp tục cho tới khi Trân Châu hiện ra nguyên hình bạch xà, tiếng kêu thảm thiết cùng cầu xin tha thứ của nàng ta cũng biến mất.

Một sợi dây màu vàng như dây cột tóc từ trong tay áo của Như Mặc bay ra, nháy mắt đã quấn quanh thân hình to lớn của bạch xà đang giãy dụa trên mặt đất, Như Mặc càng niệm, sợi dây càng thít chặt lại cho đến khi thân hình to lớn của bạch xà biến thành một con rắn nhỏ, Như Mặc liền đưa lòng bàn tay nhẹ nhàng bắt lấy nó, đưa tới trước mặt Ngọc Linh Lung “ nó đã bị Khốn Long tác trói chặt, nếu càng giãy dụa thì càng đau đớn hơn, phiên Báo vương đem nghiệp chương này mang về, đạo hạnh của nó đã bị hủy nhưng nọc độc vẫn còn, Khốn Long tác sẽ làm cho nó không thể gây chuyện cũng không thể chạy trốn, đồng thời cũng nhờ Báo vương nói với thê tử Dao Quang của ta, nói nàng đừng lo lắng cho ta, ta đi Tuyết Phong một chuyến rồi sẽ về liền”

” Xà Quân đại nhân yên tâm, Linh Lung vẫn luôn là bằng hữu của nàng, chuyện Trân Châu trốn thoát, Linh Lung cũng khó thoát trách nhiệm, đợi việc này qua đi, Linh Lung sẽ cho Xà Quân đại nhân một lời giải thích ổn thỏa” Ngọc Linh Lung tiếp nhận Trân Châu đã bị đánh nguyên hình, trong trẻo nhưng lạnh lùng, kiên quyết nói.

” Báo vương không cần như thế! Người trọng nghĩa tiến đến tương trợ, Như Mặc đã rất cảm kích, chuyện an nguy trong phủ còn phiên Báo vương lo lắng giữm. Thanh nhi tuy rằng trầm ổn nhưng căn cơ dù sao vẫn còn kém, ta nghĩ Tuyết Ưng vương chắc sẽ không chỉ ôm hài tử của ta đi để khống chế ta, ta sợ rằng ta vừa rời đi, hắn sẽ có biện pháp khác để đối phó với gia đình ta”. Mặc dù lo lắng nhưng Như Mặc không thể không đi Tuyết Phong bởi vì đứa nhỏ của hắn vẫn còn trong tay người ta, dù biết có âm mưu đang chờ sẵn, hắn cũng chỉ có thể đi tới, không còn đường để lui.

” Xà Quân đại nhân yên tâm, Linh Lung lần này trở về sẽ triệu tập tướng lĩnh trong tộc đến bảo vệ Bắc Dao phủ. Linh Lung cam đoan khi Xà Quân đại nhân trở về, sẽ trả lại người một phu nhân hoàn hảo vô khuyết”

80. Chương 80: Muốn Bay Bay

Khi Như Mặc còn chưa tới được Tuyết Phong, Tuyết Ưng vương đã mang theo Mặc Mặc trở lại sơn động xa hoa trên đỉnh núi Tuyết Phong, trước cửa động, hàng trăm ngàn tuyết ưng đã xếp thành hai hàng chào đón, Mặc Mặc trong tay Tuyết Ưng vương hưng phấn nhìn đông ngó tây, đây là lần đầu tiên từ khi hắn rời bụng mẹ mới có cơ hội nhìn ngắm thế giới bên ngoài a, hơn nữa còn ở từ trên cao nhìn xuống, thật sự là chơi rất vui.

Lúc này, Tuyết Ưng vương đã đem thân hình nho nhỏ của nó ném lên trên tháp phủ kín lông chim ẩm áp, mềm mại, Mặc Mặc không có chút cảm giác vui sướng mà còn thấy mất mát vì không được thưởng thức phong cảnh, mới như vậy đã xong, còn chưa có nhìn cho đã a.

Có cánh thật là tốt, mặc kệ có đạo hạnh hay không đều có thể bay lên thật cao, không giống như Xà tộc bọn họ, nếu muốn có thể phi thân thì phải tu luyện mấy ngàn năm a. Ngay cả nhân loại như mẫu thân của nó cũng tốt hơn Xà loại nhiều, chỉ cần tập luyện khinh công là cũng có thể phi thân ra dáng rồi. Đáng thương cho con dân Xà tộc a, khó trách hẳn bị lão Tuyết Ưng vương khi dễ, bất quá cũng không sao, đại vương tương lai của các người, Bắc Dao Mặc Mặc ta quyết định từ hôm nay trở đi sẽ khi dễ bọn họ.

Không cần phải chuẩn bị nhiều, khuôn mặt Bắc Dao Mặc Mặc luôn thường trực vẻ tươi cười hồn nhiên, thân hình nhỏ của hắn loạng choạng bò ra khỏi lồng lông chim mềm mại. mục tiêu chính là Tuyết Ưng vương to lớn, tâm tình bất định đang đứng trước tháp nhìn hắn.

Đôi cánh thật to lúc này đã thu lại hai bên sườn, bộ dáng to lớn lúc trước bay liệng trên không trung cơ hồ có thể che kín hết nửa bầu trời, bộ lông trắng như tuyết không pha lẫn màu sắc nào, mỗi cái đều sáng bóng xinh đẹp, kết hợp một chỗ tạo nên vẻ hoàn mỹ của Tuyết Ưng, cái miệng dài cong lại sắc bén, ánh sáng trong mắt lóe ra giống như là băng tuyết ngàn năm, lại sáng ngời, có thần, rất uy vũ, lúc này trong mắt hắn lại thêm vừa hận vừa tức.

Nói tóm lại, Bắc Dao Mặc Mặc sau khi quan sát nó xong đã đưa ra kết luận, Tuyết Ưng này thật sự là rất được, là một đại sứ vật không tồi, nếu hắn có thể thu phục nó là tọa kỵ ĩnh thì sau này không còn lo lắng chuyện rắn có thể bay hay không nữa. Dù thế nào thì cũng muốn lên trời nhìn xem lần nữa, lúc trước hắn bị hai cái móng to quặp lấy nên có chút không thoải mái, nếu có thể ngồi lên đầu nó, nắm lấy lông chim của nó mà ngắm nhìn thiên hạ thì chắc cảm giác sẽ sống động hơn nhiều.

Đáng thương Tuyết Ưng vương nào biết đâu rằng vật nhỏ mang vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên trước mắt này đang bắt đầu tính kế với hắn, cho nên không lâu sau hắn liền hối hận ở trên đường không ném cho nó ngã xuống chết, mà không nên đem tiểu tử có thể so sánh với ác ma này về.

Mặc Mặc vẫn không ngừng hướng về chỗ Tuyết Ưng vương, mà Tuyết Ưng vương thấy vật nhỏ không chút e ngại, chậm rãi bò tới chỗ mình, tựa hồ như rất tò mò về hắn, lúc trước bay trong không trung lâu như vậy cũng không nghe tiểu tử này khóc một tiếng, ngược lại còn tựa hồ như nghe hắn cười khanh khách...Quả nhiên là một đứa nhỏ không hiểu thế sự, không hề biết hắn sắp gặp phải chuyện gì, chẳng lẽ cho rằng mình dẫn hắn đi ngu sơn ngoạn thủy sao?

Tuyết Ưng vương trong mắt ý châm chọc càng sâu, vẫn đứng yên không nhúc nhích, cũng không biến thành hình người, vẫn duy trì thân thể tuyết ưng ở trong động, hắn muốn nhìn đứa nhỏ do người và rắn sinh ra có gì đặc biệt, nhưng rất nhanh, Tuyết Ưng vương đã phải nhíu mày. Bởi vì Mặc Mặc đang há to miệng, nhều nước miếng lên tháp của hắn, tuy rằng chỉ có một chút nhưng nghĩ đến cảnh phải ngủ trên tháp bị dính nước miếng thì trong lòng hắn liền cảm thấy không thoải mái, hơn nữa nước miếng này lại xuất phát từ đứa nhỏ của kẻ mà hắn ghét nhất, Xà Quân.

Cúi đầu một cái, thân hình nho nhỏ của Mặc Mặc đã bị cái mỏ bén nhọn của hắn chộp lấy, làm cho nó bị nhấc bổng lên giữa không trung, Tuyết Ưng vương chuyển động hai mắt, lạnh lùng nhìn chung quanh, nghĩ xem nên ném Mặc Mặc tới chỗ nào. Mặc Mặc lại giơ hai cái tay nhỏ bé ra, không ngừng vỗ, còn cười khanh khách, tươi cười kia thực sự rất ngây thơ, đang yêu, còn lộ ra cái miệng chưa có cái răng nào, hai chân tuyết trắng cũng vung vẩy, giày không biết đã rơi từ lúc nào, đôi mắt to đen linh hoạt nhìn Tuyết Ưng vương không chớp, bộ dáng vừa tò mò vừa muốn làm quen.

Tuyết Ưng vương vốn chán ghét người của Xà tộc nhưng nhìn thấy Bắc Dao Mặc Mặc xinh đẹp, đáng yêu cũng nhịn không được mà có chút yêu thích, vốn muốn bắt nó quăng ra chỗ nào đó nhưng lúc này đã đánh mất ý niệm này, hồi sau vẫn đặt nó lên trên giường. Vật nhỏ này không có nửa điểm của xà loại mà giống đứa trẻ bình thường của nhân loại hơn, chẳng lẽ là do nó vốn là kết tinh của xà và người sao?

Vì bản thân không đành lòng ngược đãi Mặc Mặc mà Tuyết Ưng vương âm thầm, ảo não không thôi, ánh mắt nhìn hắn lại vừa giận vừa hận, bất luận này phiền não cũng là do hắn tự tìm lấy.

Không ngừng an ủi chính mình, người hắn cần đối phó là Như Mặc chứ không phải là đứa nhỏ này, dù thế

nào thì đứa nhỏ này cũng có một nửa dòng máu của nhân loại, mà điều tối kỵ của việc tu hành là làm thương tổn đến nhân loại. Thực ra hắn cũng biết đứa nhỏ này là xà tử, nếu giết nó thì cũng không hao tổn đến đạo hạnh của hắn nhưng nói như thế chẳng qua chỉ là kiếm một cái thang để leo xuống mà thôi.

Bắc Dao Mặc Mặc là một đứa trẻ tinh quái thành tinh a, phụ mẫu của nó mà nó còn dám trêu cợt và tính toán hướng chỉ là người ngoài, nhìn thấy Tuyết Ưng vương mềm lòng, cái gọi là rèn sắt khi còn nóng, nó liền nắm chắc thời cơ, tiếp tục bò về hướng Tuyết Ưng vương, cái miệng nhỏ nhắn còn phát ra âm thanh mơ hồ “ huy, bay, bay, bay”

Tuyết Ưng vương kinh ngạc nhìn nó lắc mông bò về chỗ mình, tựa hồ như muốn hắn mang nó ra ngoài bay? Thật sự là kỳ lạ, hắn dường là Tuyết Ưng vương còn đứa nhỏ này là yêu nghiệt do người và xà kết hợp, nó dựa vào cái gì mà muốn hắn mang nó bay?

Rất nhanh Mặc Mặc đã bò đến bên chân Tuyết Ưng vương, đang cố gắng đem thân hình nhỏ nhắn của mình chui vào kẽ hở giữa những cái móng vuốt của hắn, làm cho Tuyết Ưng vương kinh ngạc không biết nó muốn làm gì?

Mặc Mặc dùng hết sức chui vào giữa móng vuốt của Tuyết Ưng vương xong, ngẩng đầu, dùng đôi mắt trong veo như nước nhìn hắn, vội vàng thúc giục “ bay bay, bay bay”

Tuyết Ưng vương cúi đầu, nhìn thân hình nho nhỏ không ngừng lắc lư trong móng vuốt của hắn, tuy rằng lực đạo chẳng có tác dụng gì nhưng cũng làm cho hắn hiểu được ý tứ của nó, nó tiến vào lòng bàn chân của hắn là muốn hắn quắp lấy nó bay như lúc trước sao? Nó cho rằng đó là một chuyện vui đùa sao? Tuyết Ưng vương thật không biết nên cười hay nên khóc. Hắn dường là Tuyết Ưng vương, lần đầu tiên bắt cóc một con người nhưng nạn nhân chẳng những không sợ hãi, mà còn quẩn quýt lấy hắn, muốn hắn dẫn đi chơi.

Nhấc chân lên, làm lộ ra thân hình của Mặc Mặc, Tuyết Ưng vương lại một lần nữa ném nó lên trên giường, Mặc Mặc cũng không nổi giận, hắn rất kiên nhẫn a, hắn không tin không đầu lại Tuyết Ưng vương, cho nên tiếp tục bò, phương hướng vẫn là Tuyết Ưng vương, cuối cùng Tuyết Ưng vương cũng biết vật nhỏ có bao nhiêu kiên trì, hơn nữa có phải vì làm nhiều lần hay không mà vật nhỏ tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ trong chốc lát nó đã bò đến bên cạnh móng vuốt của hắn. Vì không muốn cho nó tiếp tục chui vào móng vuốt của mình, cho nên Tuyết Ưng vương dù không cam lòng thế nào cũng phải lập tức biến thành hình người.

Áo choàng màu trắng, bên trong cũng là cẩm bào màu trắng, mái tóc màu bạc thả tùy ý sau lưng, cái mũi cao, đôi mắt thâm thúy màu bạc làm cho người ta cảm giác hắn có một sự thần bí, đang buồn rầu nhìn Mặc Mặc cố gắng leo lên chân hắn, rốt cuộc nhìn không được mà bẻ nó lên “ vật nhỏ, ta cũng không phải là người nhà hay thân thích của ngươi, người tốt nhất là nên ngoan ngoãn, đừng có lộn xộn, nếu không ta sẽ quăng ngươi từ trên đỉnh núi này xuống”

Uy hiếp của hắn tất nhiên là không làm cho Mặc Mặc sợ nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại há to ra, bắt đầu khóc lớn, ánh mắt cũng không giống như những đứa trẻ bình thường khác khi khóc là nhắm chặt lại, ngược lại còn mở to nhìn Tuyết Ưng vương, trong mắt tràn đầy ủy khuất và đáng thương, vừa khóc vừa than “ bay..bay, bay a”

Tiếng khóc nức nở lại đáng thương như vậy làm ấy thuộc hạ của Tuyết Ưng vương ở bên ngoài nhìn không được thò đầu vào xem, người không biết còn cho rằng Tuyết Ưng vương đang ngược đãi nó. Ai nhìn thấy Mặc Mặc khóc lóc đáng thương như vậy cũng không đành lòng, nếu không phải người đang ôm đứa nhỏ kia là đại vương nhà mình thì bọn họ đã không do dự mà ôm lấy Mặc Mặc để dỗ dành, nhưng lúc này bọn họ chỉ có thể dùng ánh mắt quan tâm mà nhìn nó.

Tuyết Ưng vương nhìn thấy ánh mắt thân thiết của tám viên đại tướng thân cận, dù tu dưỡng tốt cũng không chịu đựng được sự trách cứ chứa đựng trong đó, chẳng lẽ bọn họ cho rằng hắn ngược đãi đứa nhỏ này sao?

Chết tiệt! Tuyết Ưng vương vừa tức lại bất đắc dĩ, hắn tuy rằng là dùng kế mới bắt được đứa nhỏ này về, hắn cũng tính dùng nó để uy hiếp và nhục nhã Như Mặc nhưng hắn không có vô sỉ tới mức ngược đãi một đứa nhỏ. Huống chi hắn dù không muốn thừa nhận cũng không được, hắn thật ra là thích đứa nhỏ này.

Nếu nó không phải là xà tử, không phải là đứa nhỏ của Như Mặc thì hẳn chắc chắn sẽ rất vui vẻ mà nuôi dưỡng nó.

Tóm lại vì đứa nhỏ này mà hắn bị thuộc hạ hiểu lầm, mà đầu sỏ gây nên chuyện này thì vẫn còn khóc kinh thiên động địa trong ngực hắn, nước mắt nhiều như thủy triều dâng, thanh âm càng đáng thương, rốt cuộc Tuyết Ưng vương đành phải chịu thỏa hiệp, nó không phải muốn bay sao? Được, được, hẳn cho nó bay một chuyến, chỉ cần nó không khóc nữa là được.

” Cách Thái, người tiến vào!” Tuyết Ưng vương vừa cau mày nhìn Mặc Mặc vẫn còn khóc, vừa kêu.

Một nam tử thân thể cường tráng rất nhanh đi vào “ Ưng vương, có thuộc hạ”

“Người đưa hắn ra ngoài bay một vòng rồi trở về” Tuyết Ưng vương giận dữ nói

Nam tử tên gọi Cách Thái có chút bất ngờ “ bay một vòng?”

“Đúng, mang theo vật nhỏ phiền phức này, người biến về nguyên hình, đưa hắn ra ngoài bay một vòng, làm cho nó không khóc nữa, lỗi tai của ta vì tiếng khóc của nó mà sắp điếc rồi, quả nhiên xà loại không có gì tốt mà. Khóc cũng đáng ghét hơn đứa nhỏ khác”. Tuyết Ưng vương rõ ràng là mềm lòng nhưng không chịu thừa nhận, theo hắn hơn một ngàn năm nay làm sao mà không hiểu rõ, Cách Thái cũng mỉm cười “Ưng vương, người nói tiểu gia hỏa này khóc là vì hắn muốn ra ngoài bay lượn sao?”

81. Chương 81: Trò Chơi Tung Hứng

“Bằng không các người nghĩ là ta đánh nó phải không?” Tuyết Ưng vương nghe vậy lại giận.

” Không có, Cách Thái không dám!” Không dám nói cho hắn, bọn họ lúc trước thật có nghĩ là đại vương nhà mình vì hận Xà Quân mà ra tay đối với đứa nhỏ của hắn, nhưng nói ra mới nói, từng nghe qua xà tử sinh ra thường không phải người cũng không phải rắn, là yêu nghiệt, khi sinh ra sẽ bị Thiên Lô đánh chết nhưng tiểu tử trước mặt trắng nõn, mặt mày xinh đẹp đáng yêu, trên trời dưới đất đều là tuyệt thế vô song, khi chủ tử vừa mới đem hắn về, bọn họ đều không thể tin được đứa nhỏ xinh đẹp như búp bên này lại là xà tử.

“Vậy người còn đứng đây làm gì? Còn không đưa hắn đi?”

Nghe được Tuyết Ưng muốn thả hắn đi bay, Mặc Mặc quả nhiên nín khóc, dùng khuôn mặt vẫn còn đầm nước mắt tươi cười nhìn Cách Thái, trên mặt cũng hiện rõ chữ muốn to chừng “ bay, bay, chim, bay”

” Ưng vương, tiểu tử kia quả nhiên là muốn đi ra ngoài bay a. Thật sự là chuyện lạ, chưa từng nghe nói rắn thích cảm giác ở trên cao, huống chi lại là một đứa nhỏ như vậy. Ha ha, được, đừng nóng vội. vật nhỏ đáng yêu này, Cách Thái thúc thúc mang người ra ngoài bay a”. Cách Thái kinh ngạc nhìn Mặc Mặc đúng như Ưng vương đã nói, đang nói chuyện thì thân hình cũng đã biến từ hình người thành một chim ưng không lồ, hình thể tuy không so được với Tuyết Ưng vương nhưng so với Mặc Mặc thì nguyên hình của Cách Thái cũng đã là khổng lồ.

Vừa thấy thân hình phủ toàn lông chim màu trắng hơi ngả xám, cùng bộ móng vuốt màu đen, Mặc Mặc trong lòng Tuyết Ưng vương kích động giơ tay về phía hắn, cao giọng la to “ bay, chim, chim, bay”

” Chúng ta là tuyết ưng, là đế vương của loài chim, không phải chim, xà tử ngu ngốc này “ Tuyết Ưng vương tức giận đem thân hình nho nhỏ của Mặc Mặc đặt lên trên lưng Cách Thái.

“Chim, chim” Mặc Mặc không đếm xỉa tới sự chỉnh sửa của Tuyết Ưng vương, vẫn cố tình gọi là chim, dù sao lúc này hắn vẫn là đứa nhỏ, Tuyết Ưng vương sẽ không thể làm gì hắn, hơn nữa hắn đã nhận định sau này Tuyết Ưng vương sẽ là tọa kỵ của hắn, cho nên hắn thích gọi bọn họ là gì bọn họ là cái đó a.

Cũng khó trách Tuyết Ưng vương lại ghen tỵ với phụ thân đại nhân của nó, so về đạo hạnh hay cách xử sự cùng thái độ gặp nguy mà không loạn...thì hẳn không phải là đối thủ của phụ thân đại nhân, đáng thương a.

Hầm muốn bắt cóc mình để gây sức ép với phụ thân nhưng sợ là chính hắn đã rơi vào đường cùng mới làm ra chuyện này a, đáng tiếc, hắn đã tìm sai đối tượng rồi, Bắc Dao Mặc Mặc hắn không phải là một đứa trẻ bình thường a, huống chi hắn đã nhin mẫu thân nhân loại vĩ đại chịu ngày, bắt phải bú sữa, cho nên vừa lúc có cơ hội tốt để hắn ra ngoài dạo chơi vài ngày.

” Ứng! Ứng, không phải chim! Ngươi ...” Tuyết Ứng vương tức giận chỉnh sửa lần nữa, Cách Thái lần đầu tiên thấy chủ nhân có bộ dáng như vậy, cư nhiên lại tranh luận với một đứa trẻ, mở to mắt mà nhìn.

“Chim, chim, bay, bay” Mặc Mặc vẫn kiên quyết với cách gọi của mình, nhất định không chịu sửa.

” Quên đi! Cách Thái, ngươi mang nó đi ra ngoài bay một vòng đi!” Tuyết Ứng vương cũng cảm thấy hành vi của mình không ổn, nên lập tức thu hồi sắc mặt, phát tay, không kiên nhẫn nói

“Đa, Ứng vương, đi nha, tiểu bảo bối, ngươi cũng đừng có lộn xộn, phải nằm úp sấp trên lưng ta” Cách Thái cao hứng đứng dậy, giang cánh bay ra khỏi động.

“Đừng có bay cao quá, chú ý đừng để hắn ngã chết” Tuyết Ứng vương đuổi tới bên cửa động, còn dặn dò vài câu, không thừa nhận là hắn lo lắng Mặc Mặc sẽ rơi từ trên lưng Cách Thái xuống.

” Ứng vương, nếu ngươi lo lắng thì để bọn thuộc hạ đi hỗ trợ “ bầy đại tướng khác cũng vội vàng lên tiếng

” Đúng vậy, đúng vậy, vạn nhất con rắn nhỏ kia rơi từ trên lưng Cách Thái xuống thì cũng có chúng ta tiếp được nó”

Ai cũng không muốn thừa nhận bọn họ chính là nhìn Cách Thái bay cao hứng như vậy cũng có chút hâm mộ, tuy rằng chỉ liếc mắt một cái nhưng bọn họ cũng thấy tiêu tử kia siêu cấp đáng yêu, Tuyết Ứng tộc bọn họ đã mấy ngàn năm qua không có một vật nhỏ nào làm người ta yêu thích a, mặc dù là xà tử nhưng cũng làm cho bọn họ không tự chủ được mà thích hắn.

Tuyết Ứng vương nhìn bọn họ liếc mắt một cái, còn chưa tỏ thái độ, trong bảy người cũng đã có một người khẩn cấp bay về phía không trung, một người bay đi, sáu người kia lập tức theo sát, rất nhanh đã đuổi theo Cách Thái đang mang theo Mặc Mặc mà thả cánh bay lượn để lại một mình Tuyết Ứng vương đứng trên mặt đất nhìn theo, làm cho hắn có cảm giác mất mát, rồi lại cố xua đi cảm giác đó, xoay mình đi vào động.

Mặc Mặc đương nhiên là rất cao hứng, tiếng cười khanh khách không ngừng vang lên, nó nằm úp sấp trên lưng Cách Thái, vũng vàng như đang nằm ngủ trên cái giường ở nhà, không hề lo lắng sẽ bị rơi xuống, làn gió thổi qua làm nó càng thêm thoải mái, làm cho nó cảm giác mình cũng đang bay, chậm rãi buông cánh tay đang nắm lấy lông chim ra, Mặc Mặc thoải mái đứng lên, nhìn xem chung quanh, còn những người khác thì đổ mồ hôi lạnh “ uy, tiểu bảo bối, mau nắm chặt lông chim, nếu không sẽ ngã”

” Ngươi nói như vậy vô dụng, hắn còn nhỏ, căn bản nghe không hiểu! Chúng ta lẫn nhau phối hợp cho nhau tiếp được hắn là được!” Quay đầu nhìn về phía lưng của mình, thấy tiểu tử kia không an phận, còn lặn qua lặn lại rất thích chí, Cách Thái tuy rằng cũng có chút kinh tâm nhưng vẫn tin chắc vào khả năng của tám người bọn họ, tiếp được một đứa nhỏ cũng không là vấn đề.

Hắn vừa nói xong, thân hình của Mặc Mặc đã từ trên lưng hắn trượt xuống dưới, rơi khỏi lưng hắn, ngay lập tức một thân ảnh chim ưng to lớn đã lao xuống, lập tức tiếp được Mặc Mặc rồi bay lên cao. Mặc thấy như vậy lại càng hưng phấn, tiếp tục đứng lên, trên Tuyết Phong quanh năm đều là gió lạnh thấy xương, lại thêm độ cao ngút ngàn cho nên tốc độ thổi của gió cũng lớn hơn, thân hình nhỏ nhắn của Mặc Mặc còn chưa đứng vững thì nó đã bị gió thổi ngã lần nữa, lại ngay lập tức có một tuyết ưng tiếp được nó.

Kể từ lúc đó, một đứa trẻ và tám con tuyết ưng bắt đầu trò chơi tung hứng, thân hình nhỏ của Mặc Mặc giống như là quả cầu bay tới bay lui trong không trung, tám con tuyết ưng cũng bay lên liệng xuống để tiếp lấy hắn, Mặc Mặc cho tới giờ còn chưa được vui đùa thỏa thích như vậy, cho nên rất vui vẻ, cười thật to, miệng hô bay bay.

Thấy thế, tám tuyết ưng cũng vui vẻ chơi đùa với nó, bay lên cao hơn, động tác cũng khó và nhanh hơn. Tất cả đều mãi chơi đùa đến quên cả trời đất, mà Tuyết Ứng vương đợi mãi ở trong động cũng chưa thấy bọn họ quay lại, rốt cuộc chịu không nổi nữa mà đi ra ngoài, đôi mắt nhìn lên thì thấy một con rắn nhỏ và tám tuyết ưng đang chơi trò tung hứng trên không, làm cho hắn nhìn thấy mà kinh hồn lạc phách.

Lập tức thét dài một tiếng, hai cánh liền giang ra, như ánh sao băng chớp mắt đã bay vút lên trên trời, tiếp được thân thể của Mặc Mặc liền lập tức quay về sơn động, rồi cũng lập tức khôi phục hình người, nhìn toàn thân Mặc Mặc một lượt, xác định hẳn không bị tổn thương hay kinh sợ mới dùng vẻ mặt trách cứ nhìn tám thuộc hạ cũng đã hóa thành hình người đi vào.

” Cách Thái, ta cho người dẫn hẳn đi ra ngoài bay một vòng, kết quả là tám người các người đem hẳn thành quả cầu mà tung hứng sao?” Tuyết Ưng vương tức giận nhìn chằm chằm bọn họ.

” Ưng vương, chúng ta thừa nhận chơi đùa có hơi quá nhưng tiểu tử kia cũng rất thích a, người xem hẳn đang cười rất vui vẻ nha, huống chi người cũng nên tin tưởng năng lực của chúng ta, tuyệt đối sẽ không làm rơi hẳn, Ưng vương, người cũng đừng lo lắng như thế” Cách Thái vội vàng giải thích.

” Ai nói ta là lo lắng! Ta chỉ muốn nói nếu các người làm rơi mất nó thì ta lấy gì để bàn điều kiện với Như Mặc” Tuyết Ưng vương bị thuộc hạ nhìn thấu, thẹn quá hóa giận.

Mấy người còn lại nhìn nhau, hồi lâu cũng là Cách Thái lên tiếng ” Ưng vương, người thực sự muốn dùng tiểu tử đáng yêu này để khống chế Xà Quân đại nhân sao? bọn thuộc hạ cảm thấy chủ ý này không hay”

” Ta nhớ rõ chủ ý này cũng là do hôm trước cả tộc cùng biểu quyết a” Tuyết Ưng vương thanh âm lạnh lùng, hẳn cũng hiểu lấy đứa nhỏ để khống chế Như Mặc thực sự không quang minh chính đại, nếu Như Mặc không chịu để hẳn khống chế thì hẳn sẽ thực sự ra tay với tiểu tử này sao?

” Ưng vương, chúng ta ai không ai nghĩ rằng xà tử lại có bộ dáng như vậy, hẳn y chang một nhân lại, người xem, toàn thân hẳn không có nửa điểm của xà loại, sớm biết hẳn như vậy thì chúng ta sẽ không đưa ra chủ ý này đâu” Cách Thái nhìn Mặc Mặc một cái, chần chờ một chút mới nói tiếp ” Ưng vương, chúng ta có thể biết nguồn gốc ân oán giữa người và Xà Quân đại nhân không?”

Dường như từ khi bọn họ bắt đầu đi theo Ưng vương thì hẳn đã rất chán ghét và oán hận Như Mặc, mà bởi vì hẳn chán ghét Xà Quân cho nên người trong Tuyết Ưng tộc khi chưa tu luyện thành hình người đã bắt giết không ít người của Xà tộc, nhưng cũng không ai hỏi Tuyết Ưng vương nguyên nhân, vì khiếp sợ pháp lực cao thâm của hẳn nên dù rất tò mò cũng chưa bao giờ dám hỏi hẳn.

Lúc này, bọn họ đi theo Ưng vương cũng đã hơn hai ngàn năm, rốt cuộc nhịn không được mà hỏi.

” Hừ! Cái tên kia không coi ai ra gì lại tự cho là đúng tên, ai nhìn hẳn đều đã không vừa mắt!” lời của Cách Thái dường như làm cho Ưng vương nhớ lại chuyện gì đó không vui, khuôn mặt càng lạnh hơn ” ta chính là chán ghét hẳn, không muốn nhìn bộ dáng của hẳn”

Nghe Ưng vương bốc đồng trả lời như vậy, tám người còn lại ngây ngốc cả người, tưởng rằng huyết hải thâm thù gì, cũng nghĩ do hai người vốn là thiên địch của nhau nên mới chán ghét, không ngờ đều do Ưng vương tùy hứng không vui. Lý do này làm bọn họ bất ngờ tới mức không biết phản ứng ra sao.

Ngay cả Bắc Dao Mặc Mặc cũng ngạc nhiên không thôi, tự cho là đúng? không coi ai ra gì? đây là suy nghĩ của tọa kỵ của hẳn dành cho phụ thân đại nhân sao? Mặc Mặc hoài nghi hẳn chắc là có hiểu lầm gì đó.

Tuy rằng hẳn mới làm con của Như Mặc không lâu nhưng cá tính của phụ thân thế nào, hẳn hiểu rõ nhất, phụ thân hẳn sao lại là người tự cho là đúng, không coi ai ra gì? nếu không phải chính tai nghe Tuyết Ưng vương nói, Mặc Mặc còn cho rằng những gì hẳn nói là hình dung về tỷ tỷ Bảo Bảo a. Tám chín phần là do phụ thân bình tĩnh tới mức lãnh đạm, mấy ngàn năm trước đã không thêm chú ý tới tọa kỵ xinh đẹp của hẳn, làm cho Ưng vương sau khi tu luyện thành tinh vẫn còn ghi hận.

Ai, đều nói nhân loại hẹp hòi, cũng nói Xà loại bọn hẳn thù dai, xem ra Tuyết Ưng vương tâm cũng không lớn hơn bao nhiêu a. Bắc Dao Mặc Mặc thần nghĩ, hiện tại đã chơi trò bay lượn chán chê rồi, nên tìm trò mới thôi, nếu hẳn tính không sai thì phụ thân đại nhân sẽ rất nhanh mà tìm đến đây, đến lúc đó cuộc sống làm con tin tiêu dao tự tại của hẳn sẽ chấm dứt, lúc này không nắm chặt cơ hội niềm vui chơi với tọa kỵ một chút thì lần sau gặp lại không biết là khi nào.

Nghĩ đến đây, Mặc Mặc mở to đôi mắt đen láy, mang theo sự tò mò lại thân ái nhìn sát vào mặt Tuyết Ưng vương, Tuyết Ưng vương bị hẳn nhìn như vậy đột nhiên có dự cảm không tốt.

82. Chương 82: Trọng Hình Trân Châu

” Bắc Dao, trong phủ xảy ra chuyện gì? sao chung quanh xuất hiện nhiều gương mặt lạ vậy? Phong Vô Ảnh vừa tiến vào đại môn đã đi thẳng đến viện của Như Mặc và Bắc Dao Quang, còn chưa thấy người đã nghe tiếng hỏi, cho đến khi vào phòng mới phát hiện trong phòng ngoài trừ Thanh nhi và Bắc Dao Quang còn có một nữ tử thanh lệ cao lớn mà mình chưa gặp qua, vội vàng nuốt những lời định nói tiếp vào trong.

” Vô Ảnh, người đã đến rồi, ngồi đi!” Bắc Dao Quang thần sắc có vài phần cứng ngắc cùng khó coi, làm cho Phong Vô Ảnh càng lo lắng lên, ” Bắc Dao, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? sắc mặt của người rất khó coi, Như Mặc đâu”

” Vô Ảnh, thật sự không có việc gì, người đừng lo lắng, vị này chính là Ngọc Linh Lung, Ngọc cô nương, là biểu muội của Như Mặc, biết chúng ta định cư ở Hiệp Khách thành cho nên đến thăm. Linh Lung, vị này là Phong Vô Ảnh, đại phu giỏi nhất Hiệp Khách thành cũng là cha nuôi của Bảo Bảo, Mặc Mặc” Bắc Dao Quang mỉm cười, thuận tiện kéo tay áo xuống, che đi tiểu bạch xà trên tay. Vô Ảnh tới thật không đúng lúc, nàng đang muốn hung hăng tra tấn Trân Châu một phen, hắn đột nhiên tới làm nàng thiếu chút nữa đã không kịp che giấu Trân Châu.

” Ngọc Linh Lung gặp qua Phong đại phu!” Ngọc Linh Lung bình tĩnh chủ động có lễ nói.

” Không dám nhận! Không dám nhận! Phong Vô Ảnh gặp qua Ngọc tiểu thư!” Phong Vô Ảnh cũng vội vàng thi lễ đáp lại, tuy rằng đối với vị biểu muội đột nhiên xuất hiện của Như Mặc này có một chút hồ nghi, nhưng nhìn bộ dáng của Bắc Dao Quang lúc này, hắn dù không còn lo lắng cũng không biết nói gì, chỉ đành hỏi ” Như Mặc hôm nay đi ra ngoài sao?”

Bắc Dao Quang chỉ có thể gật đầu đáp, tuy rằng Như Mặc đã để Ngọc Linh Lung trở về báo tin hắn rất nhanh sẽ quay về nhưng nghe tới ba chữ Tuyết Phong sơn, nàng cũng biết nơi đó cách Hiệp Khách thành rất xa, không biết hắn có thể đem Mặc Mặc an toàn trở về không, không biết nên trả lời Vô Ảnh thế nào, đành mơ hồ đáp ” hắn ra khỏi thành có việc, rất nhanh sẽ quay về”

”Ngoài phủ có nhiều người lạ mặt, không rõ ý đồ, tuyệt đối không phải là người trong thành, ta sợ bọn họ có ý không tốt với Bắc Dao phủ, ta sẽ đi nói với Ngọc Bạch để hắn phái thêm nhiều người đến hỗ trợ” Phong Vô Ảnh không chút hoài nghi lời Bắc Dao Quang, cũng không ngồi xuống mà chuẩn bị bước ra ngoài.

Bắc Dao Quang biết hắn hiểu lầm, nhưng không có giải thích những người đó là do Ngọc Linh Lung an bài, Ngọc Linh Lung vừa định mở miệng giải thích, nhưng cũng bị Bắc Dao Quang dùng ánh mắt ngăn trở, chỉ nghe nàng nói, ” Vô Ảnh, người không cần lo lắng, Thanh nhi công phu rất tốt, Hiệp Khách thành dưới sự quản lý của Ngọc Bạch trị an cũng rất tốt, huống chi bây giờ là ban ngày, cho dù là kẻ bắt cóc hay ăn trộm cũng không dám ra tay, người bớt lo đi. Hôm nay Linh Lung đến đây, ta sợ rằng sẽ nói chuyện với nàng mà không tiếp được người”

Phong Vô Ảnh nhìn nhìn Ngọc Linh Lung, lại nghe Bắc Dao Quang nói vậy liền hiểu ý, có chút hồ thẹn mỉm cười ” là ta đường đột, Bắc Dao, khó có dịp Ngọc tiểu thư từ xa tới thăm, các người cứ tâm sự đi, y quán cũng có nhiều bệnh nhân đang chờ, ta về trước đây”

”Vô Ảnh, để ta nói Thanh nhi tiễn người” Bắc Dao Quang vội nói.

Phong Vô Ảnh thấy Thanh nhi còn đang ôm Bảo Bảo vội lắc đầu từ chối ” không cần, ta cũng không phải người ngoài, ngày nào ta chẳng đến đây một chuyến, cần gì phải có người tiễn. Bắc Dao, người thật ra xem ta là người ngoài phải không? hơn nữa hôm nay trời rất lạnh, đừng để đứa nhỏ bị lạnh, đây là Bảo Bảo a, vậy còn Mặc Mặc đâu?”

Nghe hắn hỏi, Bắc Dao Quang súyt chút nữa là nhịn không được mà trào nước mắt, cố đè nén cảm xúc, mỉm cười nói ” người cũng biết tiểu tử Mặc Mặc kia không chịu để ta cho bú, vừa mới bị Xuân Hoa ôm tới chỗ khác chơi, hôm nay cứ để Thanh nhi tiễn người đi, hắn cũng là nam nhân, ở lại nơi này nghe nữ nhân chúng ta nói chuyện cũng không tiện. Thanh nhi, người ôm Bảo Bảo đi tiễn Vô Ảnh đi”

” Dạ, phu nhân!” Thanh nhi lập tức gật đầu nói, biết Bắc Dao Quang không phải muốn cùng Ngọc Linh Lung nói chuyện mình không thể nghe, mà thật ra nàng không muốn hắn ở trong phòng nhìn cảnh nàng trừng trị Trần Châu, sợ mình đau lòng mới kiếm cớ để hắn đi ra ngoài.

Chủ nhân đến bây giờ còn chưa trở về, còn nói sẽ đích thân đi Tuyết Phong sơn, chứng tỏ Trần Châu cấu kết cùng Tuyết Ưng tộc mà phản bội chủ nhân, tội không thể tha. Tiểu chủ nhân lúc này vẫn còn trong tay Tuyết Ưng vương, sống chết chưa rõ, phu nhân đương nhiên là vừa hận lại vừa đau, cho dù ai cũng không thể khuyên can, hắn ở lại chỗ này cũng không làm được gì, không thể lại cầu tình giùm Trần Châu, bởi vì nàng đã gây ra quá nhiều lỗi lầm.

” Một khi đã như vậy, kìa Bắc Dao, Ngọc tiểu thư, các người cũng chậm chậm tán gẫu, chúng ta trước đi ra ngoài!” Phong Vô Ảnh tao nhã nho nhã cười, tựa hồ hoàn toàn không có phát hiện các nàng mất tự nhiên” Thanh nhi, đến, tiểu Bảo Bảo để ta ôm một lát đi, mỗi ngày tới đây là muốn nhìn bọn chúng một cái”

Phong Vô Ảnh tiến tới ôm lấy Bảo Bảo trong tay Thanh nhi, mỉm cười đi ra ngoài phòng, Thanh nhi muốn nói gì đó lại thôi, nhìn thoáng qua ống tay áo dưới bàn của Bắc Dao Quang một cái rồi đi ra ngoài, đồng thời đưa tay đóng cửa lại. Hắn biết khi cửa được đóng lại thì Ngọc Linh Lung sẽ bày ra kết giới, ngăn cản người khác tùy tiện tiến vào.

” Trần Châu, hiện tại chúng ta nên bắt đầu tính toán sổ sách” Bắc Dao Quang lúc này còn trưng ra vẻ mặt tươi cười nhưng cửa phòng vừa đóng thì vẻ mặt đó hoàn toàn biến mất, đem Trần Châu bị đánh trở về nguyên hình từ trong ống tay áo ra.

“Phu nhân, người có cần Linh Lung hỗ trợ không?” Ngọc Linh Lung có chút lo lắng nhìn cổ tay cùng ngón tay mảnh khảnh của nàng, tuy hiện giờ Trần Châu đã mất hết đạo hạnh nhưng dù sao cũng là độc xà, vẫn còn độc tính và dã tính, sợ nàng không cẩn thận bị cắn ột cái thì thật là phiền toái.

” Không cần, vật nhỏ, xuống dưới! Đi chuẩn bị vài thứ đến đây cho ta” Bắc Dao Quang lắc tay phải, lúc trước lục thúy xà nghe tiếng của Phong Vô Ảnh liền lập tức biến thành Tóc Đen bám lên cổ tay của Bắc Dao Quang, bây giờ lại biến trở về hình người, cung kính cúi đầu nói ” dạ, chủ nhân tỷ tỷ cứ phân phó, Tóc Đen sẽ lập tức đi chuẩn bị”

“Đi đem hai chậu nước pha ớt, một chậu cồn du, hai cái đinh dài, một cây búa, một đoạn cước câu cá, hai lưỡi dao sắc bén, một cái kéo, còn có một tô muối và mật, cuối cùng bắt cho ta mấy chục con dĩa, phải nhanh lên, trong nửa canh giờ phải có đủ cho ta”

Bắc Dao Quang hôm nay hạ quyết tâm phải chính chết Trần Châu, nhất định không bỏ qua, còn chưa từng hận qua một người nào như vậy. Tuy rằng nàng được giáo dục theo lối sống hiện đại, khi đối mặt với oán hận thì phải dùng lý trí để phân tích, dùng dùng thủ đoạn, phải khoan dung.. nhưng nghĩ là một chuyện, khi bản thân rơi vào hoàn cảnh đó thì hành động lại là chuyện khác. Hận chính là hận, nàng không thể tha thứ cho Trần Châu được nữa, càng không thể khoan dung gì đó. Quả thật nhân loại bản tính còn tàn khốc hơn nhiều, Trần Châu, muốn trách thì nên trách người không nên đánh chủ ý lên đứa nhỏ của ta.

” Dạ, chủ nhân tỷ tỷ!” Tiểu thúy xà lập tức biến thành lục quang bay ra cửa sổ, nó cũng đã sớm xem này Trần Châu chết tiệt này không vừa mắt, chủ nhân tỷ tỷ rất cuộc cũng đã quyết định trừng phạt nàng ta, nghĩ tới trong lòng lại cao hứng, thanh âm trả lời cũng to hơn.

Ngọc Linh Lung nghe Bắc Dao Quang liên tiếp liệt kê một loạt đồ vật, lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng, trong trẻo pha chút tàn nhẫn của nàng, không khỏi rung mình một cái, nhớ tới mấy ngàn năm trước khi nàng mới tiếp nhận vị trí Báo vương, tứ phương chi thần Bạch Hổ Thần Quân đã từng nói qua với nàng . Hắn nói trên thế giới này, đáng yêu nhất là con người nhưng đáng sợ nhất cũng là con người. Nếu nàng muốn thành chính đạo thì nên nhớ kỹ, vĩnh viễn không được thương tổn tới con người, nếu không trong quá trình tu luyện sẽ gặp nhiều kiếp nạn, vĩnh viễn không đắc đạo. Hắn nói loài người không có lợi trảo hay răng nanh sắc bén như Thú tộc nhưng bọn họ có năng lực sinh tồn, bọn họ có suy nghĩ và ý tưởng mà Thú tộc không thể nào sánh bằng. Hắn nói, không nên xem thường nhân loại yếu đuối, thiện lương nhìn như là vô dụng, bởi vì nếu đụng phải giới hạn của bọn họ, bọn họ sẽ tàn nhẫn hơn Thú tộc nhiều lần. Cho nên biện pháp tốt nhất là nên kết giao với nhân loại chứ đừng là kẻ địch của bọn họ.

Những lời của Bạch Hổ Thần Quân, nàng vẫn ghi nhớ trong lòng nhưng chưa có dịp chứng kiến, bây giờ

nhìn thấy vẻ mặt của Bắc Dao Quang làm nàng nghĩ tới một mặt tàn nhẫn của con người, có phải nó đã bị gọi lên? nếu đúng như vậy thì cho thấy kết cục của Trân Châu ở trong tay Bắc Dao Quang e rằng sẽ thảm hơn rất nhiều so với rơi vào tay Như Mặc hay ai khác.

“Linh Lung, người có thể làm cho nàng ta nói chuyện không?” Bắc Dao Quang như là chỉ thuận miệng hỏi, Ngọc Linh Lung lại biết nàng có ý định gì, nhưng Trân Châu đạo hạnh đã mất, bây giờ chỉ còn lại ký ức, năng lực nói chuyện đều đã bị mất theo đạo hạnh ” ngàn năm đạo hạnh của nàng ta đã bị Xà Quân đại nhân hủy, hiện giờ nàng ta chỉ còn trí nhớ của ngàn năm qua, lại không có năng lực gì khác, cho nên Linh Lung không có cách làm cho nàng ta nói chuyện”

“Chỉ cần nàng ta nhớ rõ đã từng làm những gì là tốt rồi”, Bắc Dao Quang cũng không thực sự quan tâm Trân Châu là người hay là rắn, có thể nói chuyện hay không, đối với nàng điều quan trọng là đối tượng mà nàng sắp ra tay trừng trị là Trân Châu là được rồi ” sợi dây này là gì?”

“Đây là Khổn Long tóc, bị nó trói thì dù là rồng trên trời cũng không thoát được, trừ bỏ dùng chú ngữ để cởi bỏ, đao kiếm cũng không thể cắt đứt”

“Vậy thực sự quá tốt, Trân Châu người nghe rõ chứ? Hừ, người tốt nhất là có năng lực từ đầu đến đuôi cho ta, nếu không thực sự sẽ làm ta mất hứng” Bắc Dao Quang nâng tay lên, nói với Trân Châu vẫn đang muốn cắn nàng nhưng không cách nào cắn được.

Tiểu thúy xà động tác thật sự phi thường mau, không đến một nén nhang đã mang đầy đủ những gì Bắc Dao Quang yêu cầu vào, nhất thời trong phòng tràn ngập mùi vị cay nồng của ớt, Ngọc Linh Lung chỉ nghĩ thấy cũng biết là tư vị không dễ chịu chút nào.

” Trân Châu, người có biết ta dùng mấy thứ này để đối phó với người thế nào không? người đừng lo, ta sẽ lập tức cẩn thận giới thiệu từng cái một với người, ta cam đoan sau khi ném trái, người còn giữ được mạng thì ta sẽ cho người một con đường sống, nếu người không vượt qua được thì cũng đừng trách ta ác độc. So với người lúc trước muốn ta bị hàng ngàn con rắn cắn chết, thì ta lần này chỉ là ăn miếng trả miếng thôi, càng đừng nói tới chuyện người dám tính kế với hài tử của ta, cho dù người chết một ngàn lần cũng không giải hết nỗi hận trong lòng ta đâu”

Bắc Dao Quang khoé môi nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh lùng ” đầu tiên ta sẽ đem nửa thân hình của người đặt trong nước sôi nhưng người yên tâm, ta sẽ không đem người luộc chín, để người chết sớm như vậy chẳng phải là tiện nghi cho người sao”

Trân Châu nghe vậy lại kịch liệt giãy dụa, cái miệng vẫn há ra thật to, nhìn thấy vậy Bắc Dao Quang càng thêm lạn lừng ” có muốn biết vì sao ta trước tiên đem người nhúng vào nước sôi hay không? bởi vì ta muốn làm tróc vảy của người, ta nghe nói vảy rắn rất mềm, khó cạo ra được, dao của ta lại không bén, nếu lỡ tay cắt trúng thịt của người thì không tốt lắm, có phải không? cho nên ta quyết định trước tiên đem nửa người của người nhúng vào nước sôi như vậy mấy cái vảy sẽ rụng đứng lên, ta dùng dao tróc cũng dễ hơn, cũng không sợ ta lỡ tay làm đụng đến thịt của người, đúng không?”

Lục thúy xà cũng là rắn, nghe phu nhân nói ra hình phạt như vậy cũng bị dọa cho sợ, không dám tưởng tượng nếu ngày nào đó nó là chuyện gì xấu thì chủ nhân tỷ tỷ có dùng hình phạt này để đối phó với nó hay không? ô..vậy mà từ trước giờ nó luôn cho rằng chủ nhân tỷ tỷ nhân từ hơn so với Xà Quân đại nhân, xem ra là nó lầm rồi. Ô...từ nay về sau nó nhất định sẽ ngoan ngoãn, ngàn vạn lần không dám làm chủ nhân tỷ tỷ mất hứng.

Ngọc Linh Lung trong lòng cũng khiếp sợ không thôi, nhưng không có lên tiếng, hình phạt của nhân loại quả thật phong phú, bây giờ mới là hình phạt đầu tiên đã làm người ta không rét mà run, không cần nghĩ cũng biết những cái về sau sẽ càng lợi hại hơn nhiều. Trân Châu đã đắc tội lắm người rồi.

Người bên ngoài nghe được còn sợ như thế, Trân Châu càng sợ, càng phần hận hơn, nàng là người trực tiếp gánh chịu thì làm sao mà không hoảng loạn?

‘Dùng lưỡi dao sắc bén cạo vảy nửa thân người của người xong, ta sẽ giống như phương pháp nướng cá ở quê hương ta, cắt lên thân thể người mấy cái để tạo thành những đường rãnh, làm như vậy gia vị sẽ nhanh thấm vào mình cá, nhưng người yên tâm, ta không có muốn nướng người để ăn, ta bắt quả chỉ xẻ trên người

người mất cái mà thôi, sẽ không đau lắm đâu, cũng sẽ không chảy nhiều máu, người yên tâm. Sau đó ta sẽ đem người bỏ vào chậu nước có pha ớt để tắm, như vậy người sẽ được sạch sẽ hơn, đúng không?”

Bắc Dao Quang ôn nhu nói với Trần Châu nhưng lại làm người nghe kinh sợ tới cực điểm, lục thúy xà nhịn không được mà bịt hai tai lại, trốn trong góc phòng.

Ngọc Linh Lung cũng nhịn không được hơi nhú mào, không dám tưởng tượng có phải trong mỗi nhân loại đều chất chứa những hình phạt tàn khốc như vậy không? nếu nàng là Trần Châu thì cần lưỡi tự sát còn tốt hơn là rơi vào kết cục này, thật sự là rất tàn khốc, lúc trước còn hận không thể tự tay chính chết nàng ta, lúc này lại thừa nhận dù nàng là vua của Thú tộc, nhưng bàn về thủ đoạn và hình phạt vẫn thua nhân loại như Bắc Dao Quang.

” Còn muốn biết kế tiếp sao? Ân, đúng nha, hai cái đinh kia còn chưa dùng tới a, đừng nóng vội. Vì để thưởng thức lạc thú cao nhất nên ta cần người phối hợp chặt chẽ, bất quá người đang đau đớn nên sẽ không tránh khỏi giãy dụa, cho nên để giảm bớt phiền toái, ta sẽ dùng hai cây đinh để cố định người lại, người nghĩ có đúng không? một cây sẽ đóng trên đuôi, một cây đóng ngay đầu nhưng đầu là vị trí quan trọng nhất, đóng đinh vào không tốt lắm cho nên chắc sẽ xê dịch xuống dưới một chút...”

83. Chương 83: Yêu Hận Khoan Dung

Ngọc Linh Lung cảm thấy ngay cả nàng cũng muốn buồn nôn, thực bội phục Bắc Dao Quang vẫn không thay đổi sắc mặt mà điềm nhiên nói tiếp, nếu nàng đã có tính toán đối phó Trần Châu như thế nào thì không nói, nhưng nếu nàng chỉ trong thời gian nháy mắt mà nghĩ ra nhiều biện pháp tàn khốc như vậy thì thủ đoạn so với Thú tộc tàn nhẫn hơn nhiều, khó trách Bạch Hổ Thần Quân đã cảnh cáo nàng ngàn vạn lần không được làm địch nhân của con người.

Trần Châu vẫn giãy dụa kịch liệt, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, giống như là sợ hãi quá mức, ánh mắt cũng lộ vẻ cầu xin tha thứ.

“Người sợ hãi sao? Người biết để xử lý người, ta còn rất nhiều biện pháp sao? ở quê hương ta có tới mấy trăm loại hình phạt, có loại thì giống như của các người, có loại e rằng các người chưa từng nghe qua, có loại là do ta tự nghĩ ra, giống như những biện pháp để đối phó với người hôm nay, người có muốn biết kế tiếp ta sẽ làm gì nữa không?” Bắc Dao Quang lạnh lùng cười “ ta là nhân loại, nên người không chấp nhận bị khi dễ, người vẫn luôn nghĩ người xử trí người là Như Mặc sao? Người vẫn cho rằng Thanh nhi sẽ vì người mà tiếp tục quỳ xin ta sao? Thật không may, Trần Châu, người rơi vào tay ta, người chỉ có thể tự cầu phúc đi, hi vọng người còn sống sau khi ta chuẩn bị “ thịnh yến thân thể” cho người”

Bắc Dao Quang nói xong liền đứng lên, Ngọc Linh Lung vừa thấy nàng đứng lên, nhịn không được hỏi “ phu nhân, người tự mình động thủ sao? Nếu người yên tâm thì giao cho Linh Lung làm đi”

Nghĩ tới những gì Trần Châu đã làm thì nàng ta chết một ngàn lần cũng không hết tội, nàng cũng không cảm thấy nàng ta đáng thương nhưng sau khi nghe những lời của Bắc Dao Quang, hơn nữa Thanh nhi lại thích Trần Châu như vậy, nếu để cho nàng ta chịu tra tấn đến chết thì chỉ bằng nàng ra tay để cho nàng ta chết thống khoái một chút, so với bị tra tấn nửa sống nửa chết còn tốt hơn.

” Báo Vương đại nhân muốn tới hỗ trợ, Bắc Dao Quang tự nhiên là tin nhưng dù sao Linh Lung người cũng không quen với hình phạt của ta, sợ trong quá trình không kiểm soát được lực đạo mà giết chết nàng ta thì không tốt lắm, không bằng để ta giải thích cho người rõ kế tiếp nên làm thế nào, sau khi nhúng nước sôi, tróc vảy, cứa da, tắm nước ớt với dùng đinh cố định thân hình xong thì sẽ đoạn cốt, sau đó bôi mật lên người rồi thả đĩa lên đó...đại loại khoảng chừng mười công đoạn, tổ tiên ở quê hương ta từng sáng tạo ra “ Mãn Thanh mười đại khổ hình” , ta tất nhiên không thể sánh bằng nhưng hiện tại cũng có thể coi được một chút, tạm gọi là “Bắc Dao mười đại khổ hình”, chuyên dùng để đối phó với kẻ phản bội Xà tộc, không biết Linh Lung nghĩ thế nào?” Bắc Dao Quang giống như tùy ý hỏi, tầm mắt cũng không rời thân thể đã mềm oặt, không còn giãy dụa của Trần Châu.

Ngọc Linh Lung nhin không được dạ dày co thắt, suýt chút nữa là nôn ra, nàng cũng trong khung cảnh tàn khốc, kẻ mạnh thì thắng mà lớn lên, ngồi trên ngôi vị Thú vương cũng đã trải qua vô số lần khiêu chiến và tàn sát nhưng cũng lắm là đem địch nhân cắn chết, sau đó ăn luôn, chưa từng dùng những hình thức tra tấn tàn khốc như Bắc Dao Quang nói, so với cái chết còn khổ hơn trăm lần, rốt cuộc nàng thừa nhận cho dù nàng có là vua thì nàng vẫn có khuyết điểm của giống cái, tâm lý quá yếu, mới như vậy đã dễ dàng bị ảnh hưởng.

Nếu có thể, nàng thật muốn một đao cho Trần Châu chết thống khoái, dù sao so với để cho nàng ta chịu những khổ hình đó, sự sợ hãi đã tra tấn nàng so với tự thể nghiệm càng sâu sắc hơn, nhưng nàng không có quyền lên tiếng, bởi lẽ Trần Châu cũng chính là phần đồ cả Xà tộc mà không phải là Thú tộc, đứa nhỏ bị bắt đi là con của Bắc Dao Quang chứ không phải của nàng, nàng chẳng qua chỉ là một kẻ ngoại tộc đến để sửa chữa sai lầm mà thôi, huống chi Trần Châu còn là tình địch của nàng, nàng làm sao có thể đi cầu tình cho nàng ta?

Ngọc Linh Lung gật đầu “những hình phạt của phu nhân đúng là Linh Lung lần đầu tiên mới nghe nói tới, quả thực là mở rộng tầm mắt. Vì chưa từng làm qua nên có lẽ sẽ không giữ đúng mực được, phu nhân vẫn là tự mình làm đi”

Lời vừa dứt, Trần Châu lại run lấy bầy rồi im hẳn.

Bắc Dao Quang nhìn Trần Châu, hừ lạnh một tiếng “đồ vô dụng, ta còn chưa nói xong, bắt quá người cũng chỉ được như thế này thôi sao?”

Ngọc Linh Lung tiến lên liếc nhìn Trần Châu “phu nhân, nàng bị dọa mà bất tỉnh rồi”

” Ta biết, nàng nếu không bị dọa cho sợ hãi thì ta cũng có nhiều biện pháp để đưa nàng ta vào khuôn khổ” Bắc Dao Quang đi đến bên bàn trang điểm, rửa tay, sau đó đưa lên mũi ngửi một lát, xác định không có mùi mới hài lòng gật đầu, đồng thời nhìn Tóc Đen đang bịt tai trốn trong góc phòng không khỏi có chút đau lòng, là sơ suất của nàng, vật nhỏ của nàng bị dọa sợ rồi.

Đi đến bên cạnh, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, nắm lấy hai tay hấn, đem hấn ôm vào lòng, vỗ vỗ lưng hấn “vật nhỏ, ngoan, không sợ, ta chỉ dọa Trần Châu chứ không thực sự làm như vậy, lại càng không dùng chúng để đối phó với vật nhỏ của ta, không phải sợ”

” Chủ nhân tỷ tỷ thật vậy chăng?” Tiểu thúy xà vẫn còn sợ hãi nói.

“Người ngửi xem, ta đã rửa sạch tay, thơm không?” Bắc Dao Quang buồn cười đẩy hấn ra, đưa tay lên mũi hấn hỏi.

Tiểu thúy xà gật gật đầu, “thơm!”

“Người xem, ta đã rửa tay, chẳng lẽ còn đi tróc vảy nàng sao? Mùi trên người nàng ta thật thú vị, tỷ tỷ không thích, tỷ tỷ thích mùi của vật nhỏ thôi, cho nên đừng sợ, được không?” Bắc Dao Quang sờ đầu hấn mỉm cười.

” Ân! Chủ nhân tỷ tỷ, ta về sau nhất định ngoan ngoãn, không gây sự, không làm chủ nhân tỷ tỷ tức giận! Chỉ nghe lời của chủ nhân tỷ tỷ” lục thúy xà vội vàng gật đầu, còn lớn tiếng cam đoan.

Bắc Dao Quang lại nhìn không được mà mỉm cười “vật nhỏ ngốc, đừng sợ, đứng lên đi, tỷ tỷ còn có chuyện muốn người làm a, đi tìm một cái lồng sắt lớn tới đây, sau đó đem Trần Châu và mấy thứ kia cùng bỏ vào đó, đem tới hầm ngầm, chờ Như Mặc về xử trí nàng sau”

” Dạ! Chủ nhân tỷ tỷ không giết nàng sao?” Tiểu thúy xà mở to hai mắt vẫn là có chút không rõ.

” Đứa ngốc, người còn nhỏ, không hiểu, có khi, giết chết cũng không phải là cách tốt nhất, để cho nàng ta sống không bằng chết mới là biện pháp ỉn. Nàng ta hiện tại không có pháp lực cũng không còn sự kiêu ngạo, lại rơi vào tay người mà nàng ta hận nhất, nghe xong các biện pháp ta chuẩn bị cho nàng ta, nếu nàng ta còn là người thì chắc đã sớm phát điên huống chi bây giờ lại là rắn? Cho nên sự trả thù của ta đã thành công, ta dù thực sự dùng hình phạt với nàng ta liệu nàng ta có cảm thấy sợ hãi như mới nghe ta nói lúc này không? cho nên ta cần gì phải ra tay với Trần Châu? Người đem nàng ta đi, ta nghĩ nàng ta khi tỉnh lại nhìn thấy chậu nước ớt và mấy đồ linh tinh kia sẽ khắc sâu vào tâm trí nàng ta, về sau nàng ta nghe tới

mắt từ này đều sợ đến phát run, chỉ cần nhìn thấy con người thì tự nhiên sợ hãi, không dám giữu võ dương oai như trước, mặc dù nàng còn sống cũng chỉ có thể trốn nơi thâm sơn cùng cốc, nơi không có con người, cũng không dám làm tổn thương đến chúng ta, phải không?”

Tiểu thúy xà gật đầu, Ngọc Linh Lung cũng đã hiểu, thì ra ngay từ đầu Bắc Dao Quang cũng không thực sự định thi hành trừng phạt với Trân Châu mà chỉ muốn làm cho nàng ta sợ mình. Quả nhiên hủy diệt một người thì đây là phương thức hiệu quả nhất và cũng ỉn nhất, chỉ là Bắc Dao Quang diễn quá tốt, quá nhập vai, làm cho nàng dù có mấy ngàn năm đạo hạnh cũng bị nàng lừa gạt, còn nghĩ nàng thực sự sẽ đối phó với Trân Châu như vậy, khó trách nàng ta không bị dọa cho sợ hãi mà hôn mê bất tỉnh.

” Phu nhân, quả thực ỉn,ngay cả Linh Lung cũng bị lừa” biết chỉ là một tuồng kịch, Ngọc Linh Lung cuối cùng cũng hồi phục tâm tình, đi đến bên cạnh Bắc Dao Quang nói.

“Linh Lung nói sai rồi, nếu Trân Châu đến phút cuối không bất tỉnh, không chịu nhận thua thì ta có lẽ sẽ thực sự thi hành một ít biện pháp tàn nhẫn” Bắc Dao Quang cũng không giấu diếm ý nghĩ trong đầu “ nói cách khác là ta có hai suy tính, nếu nàng còn ương bướng ta thực sự sẽ cho nàng nếm trải một chút cảm giác nước sôi lửa bỏng”

Ngọc Linh Lung nhất thời không nói gì, lại một lần nữa ý thức được, Bắc Dao Quang tuy rằng là nhân loại bình thường, nhưng cũng là nhân loại đáng sợ, nếu mình muốn cùng Thanh nhi song túc song phi thì nhất định phải tạo mối quan hệ tốt với nàng, nếu không với sự trung thành của Thanh nhi đối với nàng và Xà Quân đại nhân thì đường tình của mình e rằng khó được như ý.

” Tóm lại vẫn là phu nhân ỉn, nếu việc này giao cho Linh Lung, e rằng nhiều lắm cũng chỉ đánh nàng mấy roi, sau đó giết nàng chứ không được như phu nhân có thể trừng trị tới mức giải hận thống khoái như vậy,bất chiến tự nhiên thành, không giết mà suy sụp ý chí, đây mới là ỉn trong ỉn”

“Linh Lung nói lời này làm ta cảm thấy ngượng ngùng, thực ra trước khi Vô Ảnh đến, ta vẫn còn rất hận, một lòng muốn Trân Châu phải chịu đau khổ gấp trăm ngàn lần, không giữ lại mạng cho nàng ta, nhưng khi ta nhìn Vô Ảnh rời đi, trong nháy mắt ta lại cảm thấy xúc động, con người sở dĩ được coi là người vì hần năng lực khổng lồ chế được cảm xúc của mình, ta không phải ta nói Thú tộc các người hay các tộc khác không có năng lực này, nhưng các người bị những năng lực khác chi phối, mà ở góc độ này thì nhân loại chúng ta có nhiều hơn. Cho nên các người không quá chú ý tới năng lực này, còn nhân loại chúng ta thì khác, chúng ta không có nhiều sở trường cho nên làm mỗi một việc đều phải cân nhắc suy tính, có lẽ điều này là nguyên nhân làm cho nhân loại khác những động vật khác. Nếu hôm nay ta thực sự giết chết Trân Châu, cũng coi như là ta thắng, có thể giải trừ mối hận trong lòng nhưng nếu ta không giết nàng mà vẫn giải được mối hận trong lòng, ta tại sao không chọn cách tốt nhất chứ?

Bắc Dao Quang thực sự cầu thị nói,” trước khi quen biết Như Mặc, ta không tin vận mệnh luân hồi hay nhân quả báo ứng nhưng bây giờ thì ta tin, ta tin vận mệnh đã an bài ta cùng Như Mặc gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau, hiện giờ chúng ta có một gia đình, có hai đứa con đáng yêu, ta thật thỏa mãn, ta thật hi vọng vĩnh viễn được như vậy. Nếu ta tạo sát nghiệp, dính đến máu tanh, cho dù là vì nguyên nhân gì cũng sẽ tạo thành một nhân quả mới, mà ta không muốn có thêm một Trân Châu thứ hai trong tương lai, dính líu tới con ta hay những người bên cạnh ta. Cho nên ta quyết định cho nàng một con đường sống, quyết định như vậy cũng là ta ích kỷ, huống chi Trân Châu chỉ là một sự tồn tại rất bé nhỏ trong cuộc sống của ta, ta không cần vì nàng mà làm ảnh hưởng tới cuộc sống của mình, người nói phải không?”

” Phu nhân, ta không thể không nói,người thực sự làm cho ta sợ hãi. Xà Quân cười được người, nhất định sẽ hạnh phúc” Ngọc Linh Lung quyết định thay đổi cái nhìn với Bắc Dao Quang, nữ tử nhân loại này vừa tàn nhẫn lại cũng rất nhân từ, hận của nàng có thể sâu hơn biển nhưng yêu của nàng cũng cao hơn trời, người dám yêu dám hận lại kiên nghị, quả quyết như vậy, ngay cả nàng là nữ tử cũng nhận không được mà yêu thích, huống chi là Xà Quân đại nhân.

Thật hi vọng một ngày nào đó nàng cùng Thanh nhi cũng có thể làm đôi tình nhân quyền lữ.

84. Chương 84: Dạm Thai Vân Phong

Bên trong nhìn như gió dữ mưa rền thực ra chỉ là sợ bóng sợ gió, Phong Vô Ảnh cũng đi với Thanh nhi nhưng thực ra không có thực sự rời đi mà đang nói chuyện cùng với Thanh nhi.

” Thanh nhi, Mặc Mặc đi đâu?” Phong Vô Ảnh ôm Bảo Bảo đột nhiên ở trên đường tắt vắng vẻ hỏi một câu làm Thanh nhi ngẩn người, vội vàng đáp “ Mặc tiểu chủ được Xuân Hoa...”

“Thanh nhi, người cũng đừng giúp Bắc Dao che giấu ta, người cho rằng ta cái gì cũng không biết sao? Chẳng qua ta không muốn cho Bắc Dao thêm phiền, nàng đã không muốn ta lo lắng thì ta sẽ không hỏi nhưng cũng không có nghĩa là ta không muốn biết. Mặc Mặc và Bảo Bảo hiện giờ là con nuôi của ta, giống như ta sinh ra, ta nghĩ ta có quyền biết chuyện gì đã xảy ra? Bên ngoài có chuyện gì? Tại sao có người ở chung quanh người do Ngọc Bạch an bài?” Phong Vô Ảnh không còn vẻ tươi cười như lúc trước, mà là sự nghiêm túc thật sự, không cho Thanh nhi có cơ hội nói dối hắn.

“Phong đại phu, nếu phu nhân không muốn người biết, người cần gì phải hỏi?” Thanh nhi không ngờ Phong Vô Ảnh vốn tao nhã lại có cái nhìn sắc bén như vậy, lại thêm khí thế lãnh tức, biểu tình cứng nhắc của phu nhân ở trong phòng lúc này hắn đã thấy, đương nhiên chuyện nói dối về Mặc Mặc cũng không giấu được. Nhưng Thanh nhi không thể nói ra chân tướng sự việc, đây là chuyện mà một nhân loại không nên biết.

” Bắc Dao không muốn ta biết, đó là không muốn ta lo lắng, nhưng nếu ta đã biết mà người không chịu nói rõ thì ta không thể nào yên tâm được, cho nên Thanh nhi, người phải nói cho ta biết rốt cuộc trong phủ đã xảy ra chuyện gì? Mặc Mặc sao lại không thấy? Như Mặc đi đâu? Còn Ngọc Linh Lung tiểu thư kia thực sự là biểu muội của Như mặc sao? Bọn họ không hề giống nhau chút nào, thậm chí khí chất cũng trái ngược nhau, người xác định Bắc Dao sẽ không bị tổn thương chứ?”

Phong Vô Ảnh hỏi dồn dập làm cho Thanh nhi thiếu chút nữa không chịu nổi. Tình yêu quả nhiên có thể thay đổi hoàn toàn một người, bởi vì thích phu nhân nên Phong Vô Ảnh cũng không biết dù hắn đã để ý từng lời nói, cử chỉ nhưng vẫn không giấu được sự quan tâm dành cho phu nhân, cho nên mới để ý và bảo hộ sự an nguy của Bắc Dao phủ, nhưng hắn chỉ là một đại phu, dù không giúp được gì nhưng tâm vẫn rất lo cho bọn họ.

Thanh nhi động dung, phu nhân thực may mắn, ngay cả Phong Vô Ảnh cũng may mắn, bởi vì phu nhân dù không thuộc về hắn nhưng vẫn đáng giá để hắn trả giá bằng tình cảm chân thành, mà phu nhân có được một người yêu nàng như vậy cũng là một hạnh phúc. Cho nên đối với sự lo lắng vì yêu của hắn, Thanh nhi rốt cuộc cũng nói “ cừu nhân của chủ nhân mua chuộc Trần Châu, vụng trộm bắt tiểu chủ tử đi, chủ nhân đã đuổi theo, bây giờ còn chưa trở về, phu nhân lo lắng không thôi, Ngọc tiểu thư là theo lệnh của chủ nhân đến đây bảo hộ cho phu nhân và Bảo Bảo tiểu chủ, người bên ngoài đều là người của Ngọc tiểu thư, bọn họ chỉ tạm thời đánh hôn mê người của thiếu thành chủ, tạm thời che giấu mọi việc, đợi chủ nhân trở về thì tất cả sẽ tốt thôi”

” Quả nhiên đã xảy ra chuyện, ta chỉ biết, Bắc Dao sắc mặt thật sự rất khó xem, Trần Châu không phải là nữ tỳ xinh đẹp hầu hạ Bắc Dao sao?” Phong Vô Ảnh nhớ mang máng khi lần đầu tiên tới Bắc Dao phủ, người mang trà đến cho hắn là nàng ta, nhưng sau này không thấy đâu, cũng không để chuyện này trong lòng, bây giờ nghe Thanh nhi nói mới chợt nghĩ ra.

Thanh nhi có chút ảm đạm gật gật đầu,” Đúng vậy! Nàng phản bội chủ nhân cùng phu nhân, liên hợp với người ngoài bắt đi Mặc tiểu chủ, lần này nàng đã bị trừng phạt thích đáng”

Phong Vô Ảnh thử dò hỏi “ người thích nàng?”

Thanh nhi bối rối ngắt đầu, vội vàng lắc đầu phủ nhận nói,” Không có!”

” Người thật sự thích nàng!” Phong Vô Ảnh khẳng định, vừa lo lắng Mặc Mặc trong tay kẻ xấu không biết có an toàn hay không, vừa nhìn thấy ánh mắt tự trách và thống khổ của Thanh nhi, rồi lại không thể an ủi hắn, cũng là người khổ vì yêu nên sinh ra đồng cảm. Hắn yêu Bắc Dao, tuy rằng nàng không thuộc về hắn nhưng dù sao cũng là nữ tử chân thật, đáng giá để hắn ai mộ nhưng người Thanh nhi thích lại phản bội lòng trung thành của hắn với chủ nhân và phu nhân, làm cho hắn dù muốn cầu tình cho nàng cũng không thể nói nên lời, loại cảm giác này nhất định là sẽ khó chịu hơn mình nhiều.

Thanh nhi vô lực gục đầu xuống, mặc kệ trong lòng hần luôn nhắc nhở nàng phải kiên định, nhưng dù sao cũng đã thích nàng lâu như vậy, làm sao có thể nói buông là buông được liền? huống chi bây giờ sự tình đã không thể cứu vãn được nữa, chuyện đã phát sinh tới mức quá nghiêm trọng, thời gian cũng không thể quay trở lại, Trân Châu đã phạm tội nghiêm trọng như vậy thì nàng nên gánh vác hậu quả do mình gây ra, chịu sự tra tấn của phu nhân đi.

Thanh nhi nghĩ tới cảnh Bắc Dao Quang gắt gao bóp cổ Trân Châu, nàng ta đau đớn, giãy dụa thì tâm liền cảm thấy rất đau, nếu phút cuối cùng không có một chút lý trí nhắc nhở hần thì có lẽ hần đã vội quay trở lại, quỳ gối trước mặt Bắc Dao Quang, xin nàng tha cho Trân Châu lần nữa.

Nhưng lúc này thật sự đã quá muộn, hần không thể cầu xin phu nhân tha thứ bởi vì trong lòng hần cũng không thể không giận Trân Châu “hết thấy đã là quá khứ, ta còn trẻ, tương lai vẫn còn dài”

” Thanh nhi, người nếu thật sự nghĩ như vậy, thì tốt rồi! Người yên tâm đi! Bắc Dao không phải là loại người tâm ngoan thủ lạt, chỉ cần Mặc Mặc bình yên vô sự trở về, nàng sẽ không so đo với sai lầm của Trân Châu, chỉ cần nàng ta biết sửa đổi, các người về sau vẫn có thể” Phong Vô Ảnh thở dài nói một hơi, đem mặt nhẹ nhàng cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo, thì thào “Bảo Bảo, người cùng cha nuôi cầu xin với ông trời, phù hộ cho Mặc Mặc bình an trở về đi”

Bắc Dao Bảo Bảo tuy không vì đệ đệ mất tích mà lo lắng nhưng nhìn thấy tình cảm của mọi người thì cũng cảm động, nhất là Phong Vô Ảnh trước mắt, liền vươn bàn tay nhỏ bé vuốt lên mặt hần, còn hôn lên mặt hần hai cái như là an ủi.

Phong Vô Ảnh ngẩng đầu, kinh ngạc mà cảm động nhìn Bắc Dao Bảo Bảo, nếu không có ôm nàng, hần thật muốn vươn tay sờ sờ khuôn mặt được nàng hôn “Bảo Bảo, oa nhi ngoan, người là đang an ủi ta sao? Hài tử ngoan, Thanh nhi, Bảo Bảo cũng hôn ta, Thanh nhi”

Thanh nhi đang thương cảm thấy sự vui sướng của Phong Vô Ảnh cũng vui lây “Phong đại phu, dù người có cảm động cũng đừng quá hưng phấn đến chảy nước mắt trước mặt tiểu chủ Bảo Bảo, nếu không sau này nàng lớn lên sẽ cảm thấy người cha nuôi này không uy nghiêm”

“Ta chỉ nghĩ sẽ cưng chiều bọn chúng, không muốn uy nghiêm. Hiện tại ta chỉ hi vọng Mặc Mặc không có việc gì, cho dù bắt ta thay hần chịu khổ, ta cũng nguyện ý”

Phong Vô Ảnh ngẩng đầu nhìn trời, cả đời này của hần vốn nghĩ sẽ bình thản như nước mà trôi qua, đến tuổi thì cưới vợ, sinh con, sống hết quãng đời còn lại, nhưng khi Bắc Dao Quang xuất hiện, yêu cầu hần bắt mạch cho nàng thì mọi việc đều thay đổi. Hần vốn nghĩ mình sẽ không biết yêu là gì, cố gắng cũng có, tuy rằng hần đến chậm, giai nhân đã có người trong lòng nhưng hần cũng không thể quay trở lại được nữa.

Cũng may, khi hần còn lâm vào buồn bực, chán nản thì Bảo Bảo và Mặc Mặc xuất hiện, chiếm giữ tâm của hần, làm cho hần quên đi nỗi đau của mình, hần đem tình yêu không có kết cuộc với Bắc Dao chuyển sang hai đứa nhỏ, bọn chúng không phải là con nuôi mà là toàn bộ của hần. Bây giờ không nhìn thấy Mặc Mặc, trong lòng hần lo lắng lại rất đau, tuy rằng thân sinh ra bọn chúng là Bắc Dao Quang và Như Mặc nhưng chỉ cần đứa nhỏ không có việc gì, cho dù hần phải chết, hần cũng cam tâm tình nguyện.

Nhận được lời cầu nguyện của Phong Vô Ảnh, Thái Bạch Tinh Quân cao hứng tới mức hoa chân múa tay, thì thào nói “tốt lắm, tốt lắm, rốt cuộc cũng có Tinh Quân hướng lên thiên đình cầu nguyện, Tinh Công a, người phải ngàn vạn lần cố gắng, rất nhanh, rất nhanh Liêm Trinh Tinh Quân sẽ trở về vị trí cũ, người nhất định đừng để Tham Lang Tinh Quân và Thượng Sinh Tinh Quân ở cùng một chỗ a”

”Đại công tử, phía trước là đườn đi Hiệp Khách thành, hai ngày trước núi đá đột nhiên sạt lở gây tắc đường, tất cả khách thương đều vì chuyện này mà dừng lại, hiện tại quan phủ đã cho người đến mở đường nhưng chắc mười ngày nữa tháng cũng chưa xong. Người xem, chúng ta có nên đi Hiệp Khách thành nữa hay không?” thuộc hạ lo lắng hỏi một người thân hình cao lớn ở phía trước.

”Ân? Sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy, mùa này vừa không có lũ bất ngờ, lại chưa từng có địa long khởi động (người xưa xem động đất là do rồng đất trở mình) đang êm đẹp vì sao lại có núi lở cản đường? còn đường nào để đi Hiệp Khách thành không?”

Đạm Thai Vân Phong dáng người so với nam tử bình thường cao lớn hơn, mày kiếm sắc bén, đôi môi dày gợi cảm, ánh mắt bình thường mang theo sát khí nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra hương vị thâm tình, lại thêm gia tài phú khả địch quốc nên hẳn tuyệt đối có tư cách trở thành đối tượng hôn phu trong lòng nữ tử nhân loại trên toàn thế giới.

Thực tế bên cạnh Đạm Thai Vân Phong cũng không ít tuấn nam mỹ nữ, thường khi hắn nhìn trúng một đối tượng mới thì cái gì cũng không cần làm, chỉ cần một cái liếc nhìn thì người mà hắn chọn trúng sẽ chủ động tiến tới bên hắn, nhuyển ngọc ôn hương đương nhiên là không bao giờ thiếu đủ, mà hắn lại là người hưởng thụ cho nên dù xuất hành bên ngoài thì bên người hắn vẫn có đủ nam lẫn nữ để giải quyết nhu cầu sinh lý, vì vậy mà quy mô đoàn xe cũng không phải ít, đây cũng là nguyên nhân khiến cho bọn họ bị vây lại ở đây.

” Khởi bẩm Đại công tử, bởi vì chúng ta từ Vô Phong cảng lên bờ cho nên chỉ có duy nhất một cion đường này để đến Hiệp Khách thành, hiện giờ bị núi lở chắn ngang nếu muốn đi tiếp thì chỉ có thể quay lại bến cảng, lên thuyền đi tới Đông Thủ cảng, từ đây cũng có thể đi tới Hiệp Khách thành nhưng như vậy thì cũng mất ít nhất là ba ngày” tên thuộc hạ trả lời lưu loát, hiển nhiên là đã có sự chuẩn bị để trả lời hắn.

” Hành trình sớm đã định, không được sửa đổi hướng chỉ chúng ta nếu muốn quay lại thuyền thì cũng phải mất một ngày, còn chưa nói từ Vô Phong cảng tới Đông Thủ cảng lại mất thêm hai ngày nữa, vốn chỉ định một ngày là tới nơi bây giờ lại mất tới năm ngày?” Đạm Thai Vân Phong không chút nghĩ ngợi phủ quyết đề nghị của thuộc hạ.

“Dạ, đại công tử, ý người là chúng ta sẽ không đi Hiệp Khách thành nữa?” tên thuộc hạ dè dặt hỏi. Đạm Thai gia vốn lấy nghề kinh doanh trên biển làm chính, trên đất liền cũng có mạng lưới kinh doanh, Hiệp Khách thành bất quá chỉ là kế hoạch ngoài lề, đơn giản vì đại công tử đột nhiên muốn đến xem thử, nếu lần này thời cơ không tốt thì từ bỏ cũng chẳng sao, dù sao việc buôn bán ở Hiệp Khách thành làm cũng được mà không làm cũng được, cũng không ảnh hưởng gì tới Đạm Thai gia.

“Không, ta đi một mình, các người đều quay lại lên thuyền chờ ta” vốn chỉ là tùy tiện đến nhìn thử cũng không quá quan tâm nhưng hiện giờ bị núi đá sạ lở chắn đường, đi vòng thì tốn thêm thời gian, Đạm Thai Vân Phong ngược lại rất muốn đến Hiệp Khách thành cho bằng được, nếu bỏ lỡ lần này thì không biết khi có dịp quay lại đã là năm tháng nào. Nếu tình hình kinh doanh ở Hiệp Khách thành tốt như lời đồn thì cũng không uổng công hắn tự mình đi một chuyến, nếu không thì cũng đỡ sau này vẫn cứ băn khoăn vì chưa tới được đây.

“Nhưng đại công tử đi một mình rất nguy hiểm ,để thuộc hạ đi với người đi” thuộc hạ còn định nói thêm nhưng Đạm Thai Vân Phong đã đưa tay lên, người kia lập tức cung kính nói “dạ, đại công tử”.

” Tốt lắm, các người đều trở về đi! Lưu lại một người chăm sóc ngựa cho ta là được rồi” Đạm Thai Vân Phong nói xong đã điểm nhẹ mũi chân, thân ảnh màu đen hướng về phía đoàn người đang ùn tắc vì núi sạt lở mà đi.

85. Chương 85: Ứng Vương Đau Đầu

Một lão nhân đầu bạc đứng lẫn trong đám người ở phía xa, vừa nhìn thấy Đạm Thai Vân Phong dùng khinh công chớp mắt biến mất, lập tức ảo não cau mày, nói thầm ” tên tiểu tử này, đã nhiều năm như vậy mà tính cố chấp và quật cường vẫn không thay đổi, ta làm cho đường bị tắc, người thế nhưng vẫn muốn đi? thật là phiền a. Xem ra không ngăn được hắn.Không bằng ta đi Bắc Dao phủ khuyên Như Mặc mang theo hắn tránh đi, không để bọn họ gặp nhau mới được. Thật sự là bực bực hết sức a, ta đã chùng này tuổi còn phải bôn ba vì bọn xú tiểu tử kia, chờ bọn hắn quay trở về vị trí cũ, xem ta thu thập bọn chúng thế nào a”

Nói thầm xong rồi, lão nhân cũng giây lát biến mất ở tại tại chỗ.

Mặc Mặc không ngừng cọ xát trong ngực Tuyết Ứng vương, mặc kệ hắn trốn thế nào, thân hình nho nhỏ vẫn bám lấy hắn. Lúc trước phải cho hắn ra ngoài bay, Tuyết Ứng vương đã biết sự bướng bỉnh của Mặc

Mặc, bây giờ bị hấn giằng co hơn nửa canh giờ, rốt cuộc không nhịn được kêu to người vừa mới bị hấn đuổi ra bên ngoài ” Cách thái, người vào đây, xem giúp ta hấn là có chuyện gì?”

Cách Thái cùng bảy người kia cùng đi vào, mắt to mắt nhỏ nhìn chăm chăm Mặc Mặc. Bọn họ đều là hùng ưng, nhưng chưa từng có người bầu bạn cho nên cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chần chờ một hồi mới nói ” Ưng vương, chắc là hấn đói bụng, muốn uống sữa a? mẫu thân nhân loại đều cho trẻ con bú sữa a”

“Uống, uống sữa?” Tuyệt Ưng vương tái mặt quát to ” ta làm sao có sữa cho hấn uống”

Lại cúi đầu nhìn xem động tác của Mặc Mặc vẫn đang không ngừng cọ xát trong ngực hấn, lúc trước còn không biết vì sao, bây giờ được nhắc nhở, hấn hận không thể tránh xa khỏi nơi này, đừng nói hấn là hùng ưng, vốn sẽ không nuôi nấng đứa nhỏ, cho dù hấn thực sự là thư ưng (chim ưng cái) hấn cũng sẽ không giống nữ tử nhân loại có vú để cho đứa nhỏ bú sữa a, bọn họ đều là cho đứa nhỏ ăn thịt con mồi, làm gì có sữa chứ.

” Kia, kia làm sao bây giờ? Dù sao cũng phải cho hấn ăn cái gì a. Hấn hiện tại biểu tình giống như sắp khóc, Ưng vương, thật sự không được, người nên để hấn ngậm đỡ đầu vú của người, chờ thuộc hạ đi kiếm gì đó cho vật nhỏ này ăn” Cách Thái không phải không thấy được sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Ưng vương, nhưng bọn họ cũng không có biện pháp a, cũng không thể bắt bọn họ để lộ đầu vú ra cho vật nhỏ ăn a, dù sao nó cũng là do Ưng vương mang về cho nên Ưng vương tự mình xử lý đi.

” Cách Thái người ở nói bây giờ đó, người mau ôm hấn đi, ta đi tìm gì đó cho hấn ăn”

Tuyệt ưng vương lập tức quát to, từ lúc đem tiểu ác ma Mặc Mặc này về, chỉ mới có nửa ngày ngắn ngủi mà hấn không có được một phút yên tĩnh, đầu tiên là muốn bọn thuộc hạ đưa nó bay vài vòng, sau đó lại khóc to khiến cho hấn không thể chơi trò lưu chim to

Cái gọi là trò chơi lưu chim to chính là muốn hấn biến trở về nguyên hình, giơ một cánh lên, làm cho cái chân ngắn nhỏ nghiêng ngã lảo đảo nửa đi nửa chạy ở phía trước, mà hơn nữa cánh chim của mình thì bị hấn túm lấy trong tay, khi tiểu ác ma nói ‘chim’ thì hấn phải phối hợp mà di động một chút, nếu không tiểu ác ma sẽ há to miệng mà khóc âm ỉ.

Trò chơi như vậy, tiểu ác ma lại bắt hấn chơi trong một canh giờ liền, cuối cùng cũng có ăn ý với nhau một chút, nhưng trả giá thì thật quá lớn a.

Bởi vì trong một canh giờ này, đường là vương vĩ đại nhất của Tuyệt Ưng tộc lại bị vũ nhục gọi là chim to, còn bị tiểu ác ma xem như một món đồ chơi, bị một đứa nhỏ chỉ huy như là ốc sên đi tới đi lui, nếu hấn không phối hợp thì nó sẽ lập tức trợn tròn đôi mắt xinh đẹp, đầu tiên là ủy khuất cùng mất hứng, sau đó là nước mắt bắt đầu rơi ra, nếu lúc này hấn còn không thỏa hiệp thì cái miệng sẽ há to, tiếng khóc âm ỉ sẽ vang lên.

Mà chỉ cần tiểu ác ma cất tiếng khóc thì bọn thuộc hạ của hấn sẽ đi vào, dùng ánh mắt trách cứ hấn, tựa hồ như chính hấn đã khi dễ nó, thành ra hấn phải chịu bức bách, bị tiểu ác ma nắm cánh, cọ xát ở trong động vòng qua vòng lại, thu hoạch duy nhất là tiểu ác ma thông qua trò chơi này đã có thể đứng lên đi, tuy rằng không vững chắc lắm nhưng đối với một đứa nhỏ mà độ cao còn không bằng độ dài của lông hấn thì đã là một tiến bộ kinh người.

Sau khi trò chơi lưu chim to kết thúc, Tuyệt Ưng vương cảm thấy có chút mệt mỏi, lúc này tiểu ác ma vẫn còn tỉnh lược, lại túm cánh hấn, muốn được lên trên, khuôn mặt nhỏ nhắn vì không ngừng vận động mà ửng hồng, càng làm cho người ta yêu thích. Tuyệt Ưng vương trong lòng ngàn vạn lần kêu khổ, ngàn vạn lần hối hận nhưng vẫn bất đắc dĩ hạ thấp cánh, làm cho thân hình nhỏ nhỏ của nó có thể treo lên trên, sớm biết đứa nhỏ này phiền toái như vậy thì hấn tình nguyện đổi mặt xung đột với Xà Quân còn hơn là bắt nó về. Tuyệt Ưng hận là bây giờ cũng không thể đem nó trả về.

“bay, bay” vật nhỏ lảo đảo đứng lên trên cổ hấn, nhảy dựng lên, miệng bắt đầu lẩm bẩm.

“Một canh giờ trước không phải người đã bay rồi sao? sao giờ còn muốn bay nữa?” vì không tự chủ mà lông chim toàn thân Tuyệt Ưng vương dựng đứng lên, nếu lúc này hấn ở trong hình người thì chắc chắn có thể thấy gân xanh nổi lên trên trán.

“bay, bay” Mặc Mặc không quan tâm, nó vẫn lắc lắc cái cánh của Tuyết Ưng vương, mỗi lần lắc là hô to ” bay”

Tuyết ưng vương hoàn toàn không rõ ý tứ của nó, nhưng cũng biết nếu không đáp ứng thì nó sẽ khóc tới kinh thiên động địa, lại thêm bọn Cách Thái trách móc cho nên đành phải nhận mệnh, đem vật nhỏ đặt lên cánh phải, làm cho hắc ngỗng lên lưng mình, lúc này hắc thật hi vọng Như Mặc nhanh đuổi tới đây, đem tên tiểu ác ma không cho người ta yên tĩnh lấy giây phút nào đi.

Mà tên tiểu tử này bị ném lên không trung rồi rơi xuống lưng hắc lại cười khanh khách, miệng cao hứng la ” bay, khanh khách, bay”

Vừa định bước ra ngoài, Tuyết Ưng vương bị những lời này làm khựng lại, chẳng lẽ lúc tiểu ác ma này nói bay là muốn chơi tiếp trò tung hứng sao?

Còn chưa hiểu hết thì tiểu ác ma đã từ cái cổ bóng loáng của hắc trượt xuống dưới, Tuyết Ưng vương theo phản xạ tính đưa cánh ra tiếp lấy nó thì Mặc Mặc đã ôm cổ hắc lắc lư, vẫn cao hứng cười ” bay, bay”

“Được, ta cho ngươi bay” Tuyết Ưng vương nghiêng răng nghiêng lợi.

Vì thế một canh giờ kế tiếp, tiểu ác ma bị ném từ cánh này sang cánh kia của Ưng vương, tiếp tục chơi trò tung hứng, khi hai cánh của Ưng vương đã mỏi thì tiểu ác ma cũng đã chơi đùa tận hứng, tiếng cười trẻ con vang lên không dứt, nếu lúc này có người nhìn thấy cảnh tượng này sẽ nghĩ có đoàn xiếc đang biểu diễn a, mà Tuyết Ưng vương đáng thương hoàn toàn không biết, tình cảnh mất hình tượng này của hắc đã sớm lọt vào mắt của tám tên thuộc hạ.

Đợi cho tiểu ác ma chơi đùa mệt mỏi đã là chuyện của nửa canh giờ sau, Tuyết Ưng vương rốt cuộc có thể biến thành hình người, nghĩ có thể được nghỉ ngơi thì tiểu ác ma lại bám lấy hắc, không ngừng cọ xát trong ngực hắc, chỉ là cọ xát, không nháo, không khóc, cho nên hắc vẫn nghĩ nó muốn chơi trò gì mới, không nghĩ là nó đói bụng, nghĩ cũng buồn cười, hắc là người lớn lại bị một đứa nhỏ gây sức ép làm đau đầu, mệt mỏi không thôi, mà đứa nhỏ bị hắc bắt về đến giờ còn chưa ăn gì, bị đói bụng cũng là thường tình.

Nhưng Cách Thái đề nghị hắc đưa đầu vú của mình cho tiểu ác ma bú thì làm sao mà được?

Tuyết Ưng vương tức giận vô cùng, có đánh chết hắc cũng sẽ không làm mẫu thân tạm thời cho tiểu ác ma này, hắc thật hối hận vì không ném tiểu ác ma này ra khỏi sơn động, mấy ngàn năm qua hắc cũng chưa từng mệt mỏi như bây giờ.

Cho nên hắc tình nguyện đi ra ngoài tìm thức ăn cho nó, để bọn Cách Thái chiếu cố nó.

“nhưng, Ưng vương...” Cách Thái còn chưa nói xong, Tuyết Ưng vương đã đem tiểu ác ma nhét vào tay hắc, sau đó lập tức đi ra ngoài động.

Nhưng mà—

Hắc mới đi không đến hai bước, phía sau, tiếng khóc kinh thiên động địa lại vang lên, cố gắng nắm chặt tay, nói với chính mình lúc này không thể dung túng cho tiểu ác ma nữa, hắc nếu lại kóc thì đánh cho tới khi hắc ngừng khóc mới thôi.

Lạnh lùng, hung ác quay lại, đang định rống to thì Mặc Mặc đã đưa hai tay giơ về phía hắc, còn bày ra vẻ mặt đáng thương ” ôm một cái, phải ôm một cái”

Nhất thời, sự tức giận của Tuyết Ưng vương biến mất không còn một mảnh, nhìn Mặc đáng thương lại đáng yêu như vậy, sự kiên quyết lúc này đều bị hủy bỏ, bất đắc dĩ nhìn tiểu ác ma còn không ngừng giơ tay nắm lấy hắc, Tuyết Ưng vương trong lòng vừa phức tạp lại cao hứng.

” Ưng vương, ngài cũng thấy được, tiểu gia hỏa này chỉ thích người, hắc căn bản không chịu thuộc hạ. Ưng vương, người thấy hắc khóc thật đáng thương a, người liền ủy khuất ôm nó một lát, thuộc hạ đến chỗ nhân loại tìm gì đó cho hắc ăn” Cách Thái thấy chủ tử có dấu hiệu mềm lòng liền lập tức nắm lấy thời cơ.

‘Đúng vậy, Ưng vương, người ôm hắc một lát đi, ngoan a, tiểu tử kia, tiểu bảo bối, người đừng khóc a, các thức thức đi tìm gì đó cho người ăn a” mấy người bên cạnh Cách Thái cũng nhịn không được mà lên tiếng dỗ dành Mặc Mặc, tiểu tử kia vẫn khóc không ngừng, hai mắt vẫn nhìn Tuyết Ưng vương không chớp.

” Ôm!– ôm! Phải ôm!”

Tuyết Ưng vương thấy hần vẫn khóc thút thít, cũng không giằng co nữa, quên đi, một đời thanh danh của mình xem như bại trên tay hần, mấy ngàn năm qua, lần đầu tiên nhịn không được mà thở dài một tiếng, rốt cuộc cũng bế Mặc Mặc từ trong tay Cách Thái về.

Mặc Mặc quay về trong ngực Tuyết Ưng vương liền lập tức ôm chặt lấy cổ hần, thân thiết phi thường, tiếng khóc lớn cũng lập tức biến mất, trong lúc Tuyết Ưng vương cùng mọi người đang cảm động không thôi thì không ai nhìn thấy vẻ mặt giảo hoạt đặc ý của Mặc Mặc : hắc, hắc, hần không tin trên thế giới này còn ai xào quyết hơn hần, xem ra sau này món đồ chơi lớn này sẽ dễ dàng nghe theo lời hần.

” Tốt lắm, các người nhanh đi kiếm gì cho hần ăn đi, quên đi, đừng đi tìm ở đâu, ra sau núi hái quả quỳnh tương kia tới đây đi, vật nhỏ hần là sẽ thích a”

” Ưng vương, ngài?” Cách Thái kinh ngạc nhìn chủ tử nhà mình, không tin đây là sự thật, Ưng vương vì sợ xà tử đối mà đem quỳnh tương quả sắp chín hái xuống cho nó ăn?

“Nói người đi thì người đi đi, còn dài dòng cáo gò? bầy người các người đi đến cửa động chờ đi, vị khác chúng ta chờ rốt cuộc cũng đã tới, nhìn thấy Xà Quân thì mời hần tới đây” Tuyết Ưng vương vừa nói, vừa nghĩ rốt cuộc có thể gặp người đã cách xa mấy ngàn năm kia, tâm hần cũng kích động.

Mà ở trong ngực hần Mặc Mặc lúc này lại âm thầm kêu khổ, phụ thân đại nhân tới cũng quá nhanh a, hần còn chơi chưa có đã.

86. Chương 86: Hai Vương Gặp Lại

Mặc Mặc nào biết Tuyết Ưng vương bị nó gây sức ép nửa ngày đã hận không thể cúi đầu nhờ Như Mặc đem tiểu gia hỏa này đi càng nhanh càng tốt, hiện giờ Như Mặc sắp tới, tâm tư của Tuyết Ưng vương cũng kích động lên, đối với sự cợt xát của Mặc Mặc cũng không biểu lộ thái độ mất kiên nhẫn nữa, thậm chí còn ôm nó đi tới đi lui dỗ dành ” ngoan, một hồi sẽ có đồ cho ngươi ăn, ngươi chịu khó một chút, bằng không sau này đừng mong ta lại mang ngươi ra ngoài bay”

Biết rõ Mặc Mặc nghe cũng chưa chắc hiểu được nhưng Tuyết Ưng vương vẫn thấp giọng cảnh cáo, Mặc Mặc thì trong lòng xem thường nhưng trên mặt vẽ biểu tình ngây thơ, hồn nhiên nhìn hần, sau đó tiếp tục cọt cái đầu vào ngực hần.

Quả nhiên là món đồ chơi lớn giận dữ với phụ thân đại nhân, nó thật đúng khi nghĩ hần không có mối thù bất cộng đái thiên gì với phụ thân, vốn hi vọng có thể xem một trận ưng xà đại chiến nhưng xem ra là thất vọng rồi, nhìn hần bộ dáng kích động như vậy, một hồi phụ thân tới còn không lập tức giao mình cho phụ thân mang về? Quên đi, vẫn nên tiếp tục chơi đùa món đồ chơi lớn này.

Bắc Dao Mặc Mặc cách quần áo sờ lên đầu vú của Tuyết Ưng vương làm hần có chút xấu hổ, ôm hần cách xa thân thể một chút, thấp giọng khàn khàn nói ” đừng tìm, ta không phải là mẫu thân ngươi, ta không có sữa cho ngươi uống, một hồi cha ngươi tới sẽ mang ngươi về, cho nên ngoan một chút, đừng túm tóc ta, tiểu ác ma”

Còn chưa nói xong, mái tóc ngân bạch đã bị bàn tay nhỏ bé của Mặc Mặc kéo xuống, Tuyết Ưng vương cảm thấy da đầu run lên, nhìn thấy tóc mình đã bị Mặc Mặc nắm chặt trong tay, mà nó lộn tóc nào không nắm lại nắm trúng Ngạch Phát, đại biểu cho báo đáp ân tình lễ tạ thần của Tuyết Ưng tộc.

Bình thường cái này đều dùng để tặng cho những người đã có ơn với bọn họ, khi ân nhân có gì cần nhờ thì bọn họ phải báo đáp cho bằng được, ân báo xong rồi thì cũng có thể thu hồi lại, mỗi một ân tình cũng chỉ có thể tặng một Ngạch Phát mà thôi, trừ phi là đại ân liên quan tới tính mạng mới có thể tặng hết một bó, chứng tỏ là ân tình kéo dài không quên. Tiểu ác ma này thật đủ ngoan, nắm một cái là hết một nắm, mà số lượng cũng không ít chút nào, hần đánh không được, mắng cũng không xong, chỉ có thể thở dài, cố gắng thu hồi tóc trong tay nó lại.

Bắc Dao Mặc Mặc đầu dễ chịu thua, sao cũng không chịu buông ra, Tuyết Ưng vương không khỏi cười khở ” ngoan, buông tay, cái này không thể ăn, một hồ thức ăn tới rồi, mau buông tay, đây là lông chim, là tóc, không phải thức ăn, hiểu chưa?”

Nó đã sớm chú ý tới đám lông trên đầu mỗi tuyết ưng, so với màu sắc của những đám lông ở nơi khác không giống nhau, nhất là Tuyết Ưng vương lại càng đặc biệt, hần toàn thân đều là tóc bạc nhưng nắm tóc trong tay nó lại càng bạc hơn nhiều, nhất định là có ý nghĩa gì đó, cho nên mặc kệ là cái gì, nó phải nắm lấy cho chắc, dù không có ý nghĩa đặc biệt gì thì nắm chơi cũng tốt.

Bắc Dao Mặc Mặc tính cách tinh quái, xuống tay cũng rất chuẩn, trước giờ nó ra tay cũng chưa từng thất bại, bây giờ nhìn thấy Tuyết Ưng vương nóng lòng muốn kéo tóc của hần về, cho thấy là nó làm đúng rồi, nên càng không chịu cho hần được như ý.

Cách Thái đi vào động thấy Ưng vương đang bị tiểu tử nắm Ngạch Phát liền hỏi ” Ưng vương, tiểu bảo bối này sao lại nắm lấy Ngạch Phát của người?”

” Đừng nói nữa! Quỳnh tương quả đâu? Mau lấy lại đây, lừa tiểu ác ma này buông tóc của ta ra” Tuyết Ưng vương bắt đầu nói, bắt tiểu ác ma này về là việc làm ngu xuẩn nhất của hần từ trước tới giờ.

” Đến, tiểu bảo bối, nhìn xem đây là cái gì? Ăn nga! Đến, đưa ta của người đây, trả cái này lại cho thúc thúc được không? Cách Thái lấy giọng nói nhu hòa cùng Quỳnh tương quả ra dụ Mặc Mặc, muốn hần buông Ngạch Phát ra, Mặc Mặc lại nở nụ cười giảo hoạt, tưởng hần ngu ngốc sao? có nắm tóc này trong tay, sau này món đồ chơi lớn này nhất định phải nghe lời hần a.

Cách Thái cùng Tuyết Ưng vương liếc mắt nhìn nhau, có chút hoài nghi những gì mình nhìn thấy, đứa nhỏ này lại lộ ra nụ cười giảo hoạt y như hồ ly ngàn năm, không khỏi lo lắng một chút, xem ra nắm tóc này nó sẽ không chịu buông mà bọn họ cũng không thể chủ động đoạt lại, bởi vì nếu đoạt lại thì chứng tỏ bọn họ thất tín, là điều sỉ nhục của Ưng tộc.

” Ưng vương, làm sao bây giờ?” Cách Thái nhìn về phía chủ tử, không biết nên làm thế nào.

” Quên đi, cũng là trúng mục tiêu nhất định, nếu hần thích, cũng đã bị hần xả xuống rồi, còn có thể làm sao bây giờ? người đem Quỳnh Tương quả cho hần ăn đi, ta đi đến cửa động nghênh đón Xà Quân” Tuyết Ưng vương đứng lên, đi ra ngoài cửa động.

Cách Thái vội vàng bày ra nụ cười tự cho là hòa ái nhất ” ngoan, tiểu bảo bối, đưa cái này cho thúc thúc được không? cái này cho người, nó rất trân quý a, ăn nó vào người sẽ lớn lên rất nhanh, chúng ta trao đổi được không?”

Rất nhanh lớn lên?

Bắc Dao Mặc Mặc có chút hoài nghi nhìn cái quả trong tay Cách Thái, hần không cho rằng nó có gì ngon.

” Người không tin? Ta cho người uống một chút người sẽ biết, bắt quá sau khi uống xong người đem Ngạch Phát trả lại cho Ưng vương nha” Cách Thái nhìn thấy sự hoài nghi trong mắt Như Mặc, so với nét cười giảo hoạt trước kia thì không tính là gì, nên hần cũng không lấy làm lạ nữa.

Lập tức bóc bỏ lớp vỏ bên ngoài, lộ ra một lớp da mỏng, nhìn thấy bên trong có chất lỏng màu xanh biếc đang chuyển động, Cách Thái bế Mặc Mặc đứng lên, có chút hâm mộ lại tiếc hận nói ” thật là tiện nghi cho tiểu tử người, phải biết rằng Quỳnh Tương quả này là thánh phẩm để tu luyện a, toàn bộ Tuyết Phong chúng ta cũng chỉ có hơn mười quả, sắp chín cũng chỉ có một quả này, mà cũng đã phải chờ mấy trăm năm mới được nha, mạng người thật tốt, làm con tin mà lại được ăn nó, ai bảo người đáng yêu như vậy chứ, ăn nó, phỏng chừng nhiều năm sau người cũng sẽ không đói bụng, đến, ăn đi”

Nhẹ nhàng đem Quỳnh Tương quả đưa đến bên miệng Mặc Mặc, mặc dù nó không có răng nhưng lớp da mềm như vậy đối với Mặc Mặc cũng không có gì khó, nghe hần nó tốt như vậy, thứ này hiển nhiên là thánh vật, không ăn thì có lỗi với chính mình nên hần không chút khách khí há miệng cắn, quả nhiên là uống rất ngon. Hai mắt Mặc Mặc sáng lên, lại dùng sức hút lấy, cho đến khi Quỳnh Tương quả chỉ còn lại lớp da, Mặc Mặc mới thỏa mãn liếm môi.

Cách Thái thấy hần rất nhanh đã hút sạch Quỳnh Tương quả cũng rất ngạc nhiên, liền đem lớp vỏ còn lại bỏ vào miệng ăn ” lớp vỏ bên trong này cũng có công dụng, không thể lãng phí, người không có răng cho nên ta giúp người ăn, bây giờ có thể trả Ngạch Phát lại được chứ?”

Đồ vật cũng đã ăn sạch, nên cũng đừng mong Mặc Mặc trả lại Ngạch Phát, cho nên từ từ thế nắm một tay, nó chuyển sang dùng hai tay ôm khư khư, còn dùng nụ cười ” không có cửa đâu” nhìn Cách Thái, hần rất cuộc cũng nhận thức được vấn đề, chỉ còn biết thì thào ” đây không phải là xà tử mà so với hồ ly ngàn năm còn giảo hoạt hơn, xem ra Ngạch Phát của Ứng vương không thể lấy lại”

Như Mặc một đường bay tới, không dám chần chờ, sợ đứa nhỏ bị nguy hiểm, nhưng Tuyết Phong có vị trí rất kỳ lạ, bốn phía phủ một màu trắng xóa, thân thủ tốt cũng không nhìn thấy năm ngón tay của mình, có thể thấy dù có năng lực thì cũng không làm nên chuyện gì ở đây, trừ phi phải thật thông thạo địa hình, nếu không thì dùng tốc độ nhanh nhất để đi lên đỉnh Tuyết Phong, nhưng đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hần cảm thấy hần tiến vào vùng núi này cũng đã khá lâu nhưng vẫn chưa tìm được Tuyết Phong đỉnh nằm ở đâu, xem ra muốn tìm được thì phải hao tổn một chút pháp lực rồi.

Đang lúc hần chuẩn bị hành động thì phía trước đã có một làn gió bay tới, cùng với đó là tiếng âm thanh ” Tang Thái, thuộc hạ của Tuyết Ứng vương phụng mệnh nghênh đón Xà Quân đại nhân vào núi”

Dứt lời thấy tuyết còn đang bao quanh dày đặc đã bị cánh chim ưng làm dạt ra, tầm mắt cũng nhìn thấy rõ ràng hơn, thì ra cánh của Tuyết Ứng có tác dụng này, khó trách Tuyết Ứng tộc bọn họ không bị sương mù làm khó.

Như Mặc thấy bọn họ lễ phép khách khí, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh, tiêu sái đứng giữa không trung, chấp tay thi lễ ” làm phiền các vị tướng quân đến đón, Như Mặc tạ ơn”

” Xà Quân đại nhân không cần khách khí, Xà Quân đại nhân nếu không tức giận thì có thể ngồi trên lưng ta, như vậy chúng ta sẽ sớm đến Tuyết Phong đỉnh hơn, Ứng vương đợi đã lâu” Tang Thái nói chuyện, thân hình cũng đã cúi thấp bên chân Như Mặc, chỉ chờ hần bước lên.

“Xin hỏi tiểu nhi hiện thế nào?” Như Mặc tuy không muốn nghe theo ý bọn họ, nhưng vùng núi này địa hình kỳ lạ, nếu hần miễn cưỡng bay theo bọn họ thì có thể bị chậm lại, dù sao Xà loại của hần cũng không phải là sinh vật biết bay, còn Tuyết Ứng tộc lại là bá chủ trong không trung, vì muốn nhanh chóng nhìn thấy Mặc Mặc, hần thực sự không thể so đo nhiều qua, cho nên liền ồm thỏa đứng lên tấm lưng rộng thùng thình của Tang Thái.

” Tiểu công tử thật sự là tinh lực sự dư thừa làm cho người ta bội phục, khi ta đến đây chờ đón Xà Quân thì tiểu công tử vẫn còn quần quýt lấy Ứng vương làm trò chơi a” Tang Thái nhin không được nở nụ cười, cuối cùng cũng nhớ ra phải giữ thể diện cho Ứng vương, nên không tiết lộ chuyện Mặc Mặc muốn hần phải cho nó bú sữa a.

Còn chủ tử nhà mình thì sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hần nghĩ tới lại càng muốn cười to, nhiều năm rồi chưa từng thấy chủ tử cao ngạo của mình bị người khác bắt nạt như vậy a.

Tang Thái cười, những người khác cũng vừa bay một bên vừa cười ” đúng vậy, tiểu công tử của Xà Quân đại nhân thật sự rất đáng yêu, ta còn chưa gặp qua đứa nhỏ nào xinh đẹp đáng yêu như vậy đâu, quả thực so với tiên đồng trên trời còn có linh khí hơn, hơn nữa lá gan rất lớn, thế nhưng lại thích chúng ta mang nó bay lượn”

“Bộ dáng nho nhỏ mà đã biết cách uy hiếp người khác a, Ứng vương nhà ta hơn nửa ngày bị tiểu công tử gây sức ép đến sức cùng lực kiệt, nếu không thuận theo ý hần là hần liền khóc to, Ứng vương mặc dù không nói ra nhưng trong lòng lại ước gì Xà Quân đại nhân mau đến đây mà mang tiểu công tử đi sớm a”

“Nói đi cũng nói lại, Tuyết Phong sơn của chúng ta đã lâu mới náo nhiệt như vậy a, tiểu công tử mặc dù làm cho gà bay chó sủa nhưng cũng thật đáng yêu, làm cho Ứng vương nhà ta rất cuộc cũng giống người bình thường”

Như Mặc nghe bọn họ người một lời, ta một lời, bàn tán xôn xao, càng nghe càng thấy lạ, nghe bọn họ nói thì Mặc Mặc ở đây rất được hoan nghênh, không có bị thương hay bị ngược đãi, ngược lại còn quây cho gà bay chó sủa.

nếu hần nhớ không lầm thì Mặc Mặc là do Ứng vương lừa hần để bắt mang đi, ý đồ của hần không phải là lấy Mặc Mặc để đối phó với mình sao? sao bây giờ càng nghe càng có cảm giác Mặc Mặc đến đó làm khách chứ không phải là con tin?

Tuyết Ứng vương bắt măn đối với hần đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, chuyện xảy ra cũng đã hơn ba ngàn năm trước, là lúc xếp loại Thiên Địa Ngũ Bảo, Tuyết Ứng vương vì không muốn gặp mặt hần cho nên không xuất hiện cũng không tham dự. Bởi vì hai tộc trước giờ là thiên địch nên hần cũng không để ý, lại bởi vì hần trước kia không thân cận với bất kỳ ai cho nên mấy ngàn năm trôi qua, chỉ cần Tuyết Ứng vương không chủ động tìm hần gây phiền toái, hần đương nhiên cũng không tìm hần ta gây sự.

Nhưng khi hần cùng Bắc Dao Quang bá thiên địa, Thanh Liên vương cùng Tước vương đã rất khăng khái tặng bọn họ các vật chí bảo, nói là lễ vật tặng cho đứa nhỏ cũng là tỏ thành ý muốn kết giao của bọn họ, làm cho hần rất cảm động, đồng thời cũng phát hiện ra mình trong quá khứ đã cư xử rất tệ, không để ý tới quan hệ với người khác, nếu không có Thanh Liên vương nói ra, hần vẫn không biết Thanh Liên vương bọn họ đã sớm chuẩn bị mọi việc thỏa đáng cho hần, cho nên hần cũng không bỏ qua cơ hội kết giao với những bằng hữu tốt nhất thiên hạ này, có thể thấy được một chữ duyên đã dẫn dắt thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, vĩnh viễn không có gì là tuyệt đối.

Có lẽ chuyện Mặc Mặc bị bắt tới Tuyết Ứng tộc sẽ là cơ hội tốt để cởi bỏ khúc mắc mấy ngàn năm qua giữa hai tộc, dù hần cảm thấy mình chưa từng đắc tội với Ứng tộc, nên thật sự không biết lý do Tuyết Ứng vương thù hận mình là gì.

Nếu như là lúc hần chưa gặp được Bắc Dao Quang thì có oán hận hần hay không, hần cũng không thêm quan tâm, hần chỉ để ý tới quá trình tu luyện, người khác thích hay ghét hần cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng để ý. Nhưng bây giờ hần đã có gia đình của mình, có đứa nhỏ của mình, lại có bằng hữu, có người mình yêu cho nên tất cả đều không giống như trước, hần hiện tại càng có nhiều quan tâm hơn, làm sao để cho cuộc sống được vui vẻ, hạnh phúc.

Cho nên nghe khẩu khí của bọn Tang Thái thì dường như Tuyết Ứng vương cũng không có thập phần oán hận hần, có lẽ chỉ là sự hiểu lầm, như vậy hần cũng không cần lo lắng quá, có thể tận dụng cơ hội này để xóa bỏ hiểu lầm mấy ngàn năm qua.

Còn đang suy nghĩ thì trước mắt đã thấy phong cảnh sáng rõ hơn, mây trôi lững lờ, một ngọn núi cao vút hiện ra mà ở chính giữa chính là một sơn động rất lớn.

Một thân ảnh cao lớn, ngạo nghễ đứng trong gió mà chào đón hần, khuôn mặt bình tĩnh, mái tóc bạch ngân bị gió thổi bay tứ phía, đôi mắt thâm thúy mà hữu thần nhìn hần chằm chằm, Như Mặc biết người này chính là Tuyết Ứng vương của Tuyết Ứng tộc, lập tức điểm nhẹ mũi chân, thân hình cũng nhanh chóng tiêu sái đáp xuống trước mặt hần.

Tuy rằng cả hai đều biết rõ về đối phương nhưng chân chính gặp mặt thì đây là lần đầu, ít nhất đối với Như Mặc là vậy, hần mỉm cười ôn nhã, hạ thấp người nói ” Như Mặc từ lâu đã nghe danh của Tuyết Ứng vương, hôm nay có dịp gặp mặt, cảm tạ Ứng vương nhiệt tình tiếp đón”

87. Chương 87: Cùng Nhau Trở Về

Tuyết Ứng vương kích động nhìn Như Mặc đang gần hần trong gang tấc, nghĩ hần sẽ có gì khác so với năm ngàn năm trước, vẫn tuyệt mỹ bức người như vậy, vẫn khí chất trầm tĩnh...Nhưng khi nhìn thấy thì phát hiện hần đã thay đổi so với năm ngàn năm trước, trên người hần có hơi thở ấm áp, không phải thái độ khách khí, vẫn nhã với bất kỳ ai mà là loại hơi thở ấm áp phát ra từ đáy lòng, khiến cho hần không còn cao cao

tạo thượng, luôn một lòng thành tiên trước kia mà là cảm giác gần gũi, thậm chí là thân thiết giống như bằng hữu. Khí chất này Như Mặc trước kia hoàn toàn không có.

Đây cũng chính là cảm giác mà mấy ngàn năm trước Tuyết Ưng vương đã hi vọng có được, bây giờ đã chân chính gặp Như Mặc, hẳn lại không biết nên nói gì, cuộc sống hôn nhân đã làm cho hắn thay đổi rất nhiều. Một người cô lãnh như vậy, bây giờ trong đáy mắt lại hiện lên sự ôn nhu, an tĩnh là Xà Quân Như Mặc mà hắn đã từng biết sao?

” Ưng vương, Xà Quân đại nhân đang nói chuyện với người a” thấy chủ tử vẫn ngơ ngác nhìn Như Mặc, không nói gì, đám người Tang Thái liền lên tiếng nhắc nhở, Ưng vương đang làm sao vậy? thế nhưng lại ngẩn người, tuy rằng Xà Quân đại nhân tuấn mỹ hơn so với tướng tượng của bọn họ rất nhiều nhưng Ưng vương vẫn luôn ổn trọng cũng không thể nhìn chằm chằm người ta mãi như thế được, cũng may Xà Quân đại nhân vẫn không có biểu hiện không vui nếu không thì chắc phải đánh nhau mất.

” A! Xà, Xà Quân đại nhân——” Tuyết Ưng vương cũng nhận ra là mình thất thố, vốn đang kích động, không biết nói gì, tâm tình lại thêm bối rối.

” Ưng vương bảo ta Như Mặc đi! Xà Quân cũng chỉ là cách xưng hô của người trong tộc, Như Mặc mới là tên của ta” trong mắt Như Mặc không khỏi hiện lên một chút ý cười, chân chính đối mặt với người vẫn luôn oán hận hắn, nhưng Như Mặc không cảm giác Tuyết Ưng vương có một chút địch ý nào cả, ngược lại còn cảm thấy hắn thấy mình có chút khấn trương, tay chân luống cuống, cho nên hắn khẳng định Tuyết Ưng vương không có chán ghét hắn, nhất định là có hiểu lầm gì đó, cho nên lúc này hắn mới khấn trương mà không biết nên xưng hô thế nào.

” Ta có thể gọi người Như Mặc?” trong mắt Tuyết Ưng vương tràn đầy hưng phấn và kinh ngạc, hắn nghĩ rằng mình gọi Như Mặc là Xà Quân đại nhân cũng sẽ bị cho là khinh thường hắn, không ngờ hắn lại muốn mình kêu tên của hắn.

” Đương nhiên, tên không phải là để người ta gọi sao? đứa nhỏ bú đống bình của ta chắc đã làm phiền Ưng vương nhiều” Như Mặc mỉm cười gật đầu, nói thẳng mục đích hắn đến đây.

Nhắc tới đến tiểu ác ma Mặc Mặc, mặt Tuyết Ưng vương liền nhíu lại ” tiểu, ách, công tử rất họa bát, hắn hiện ở trong động, Cách Thái đang cho hắn ăn, mời”

Tuyết Ưng vương thiếu chút nữa gọi Mặc Mặc là tiểu ác ma, cũng may là kịp thời dừng lại, có chút xấu hổ.

Như Mặc nhìn biểu tình của hắn thì biết đã bị Mặc Mặc hành hạ không ít, xem ra là hắn lo lắng thừa rồi, tên tiểu tử Mặc Mặc này không chừng ở đây lại rất vui vẻ a, không quan tâm tới lo lắng của hắn và Dao Quang, tiểu nương tử của hắn có lẽ bây giờ sốt ruột đến chảy nước mắt nha, sau khi mang nó về, phải giáp huân một trận mới được.

Vừa nghĩ, vừa theo Tuyết Ưng vương đi vào trong động, nhìn thấy con trai bảo bối của hắn hai tay ôm chặt một nhúm tóc ngân bạch, ngồi trên tháp phủ lông chim, còn nhìn hắn mỉm cười, bên cạnh là một nam tử cao to, thấy bọn hắn vào thì cúi thấp người hành lễ ” Cách Thái tham kiến Xà Quân đại nhân”

Như Mặc vừa vào trong động đã nghe mùi hương thơm ngát của Quỳnh Tương quả, lại nhìn thấy chất lỏng còn dính trên môi Mặc Mặc, trong lòng đã hiểu, cũng không vội đến ôm nó, ngược lại còn xoay người, chấp tay thi lễ với Tuyết Ưng vương ” đứa nhỏ Mặc Mặc này đã gây nhiều phiền toái cho Ưng vương, Như Mặc còn chưa xin lỗi, Ưng vương đã đem Quỳnh Tương quả ngàn năm cho hắn ăn, Như Mặc thực sự không biết nên cảm tạ Ưng vương thế nào”

Tuyết Ưng vương thấy hắn thi lễ với mình lại càng thêm lúng túng, Như Mặc bây giờ so với năm ngàn năm trước khi nhìn thấy hắn không hề giống nhau, nếu khi đó Như Mặc cũng đối xử với hắn như hôm nay thì năm ngàn năm qua hắn đã không oán, không hận, lại làm cho quan hệ hai tộc trở nên căng thẳng.

Thực ra cũng vì hắn muốn Như Mặc phải chú ý tới hắn, nhớ tới hắn mà thôi nhưng hôm nay xem ra tất cả đều do hắn tùy hứng làm vậy, Như Mặc có lẽ không nhớ rõ cách đây rất nhiều năm bọn họ đã từng gặp mặt, nói cách khác, Như Mặc không biết vì sao mình hận hắn?

Như vậy suốt năm ngàn năm qua chỉ một mình hắn hờn dỗi, thật sự là không công bằng, sự tức giận của hắn lại hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới Như Mặc, chẳng lẽ oán hận kia thực sự không đáng?

Hôm nay Như Mặc lại ôn hòa nói chuyện với hần, Tuyết Ưng vương mới phát hiện hần oán giận nhiều năm như vậy nhưng chỉ vài câu nói ôn hòa đã làm tiêu tan tất cả, làm cho hần phát hiện ra năm ngàn năm qua là do hần bốc đồng, tùy hứng. Thôi thì coi như hần thẹn với Như Mặc mà báo đáp con hần đi, đồng thời cũng làm cho nỗi canh cánh trong lòng hần tan thành mây khói hết đi.

Như Mặc không nghĩ tới hần sẽ thần nhiên thừa nhận mọi chuyện là sai lầm của hần, cho nên quyết định phải hỏi cho ra lẽ ” Ưng vương, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau sao?”

Tuyết Ưng vương mắt hàm thâm ý nhìn hần, ” hơn năm ngàn năm trước, chúng ta đã gặp nhau, khi đó người đã từng cứu ta, người chắc là không nhớ?”

Như Mặc thật sự thực ngoài ý muốn, ” hơn năm ngàn năm trước?”

Hần nghĩ hôm nay là lần đầu tiên hần nhìn thấy Tuyết Ưng vương, không ngờ hơn năm ngàn năm trước mình đã gặp hần, thậm chí còn cứu hần. Như vậy tính ra mình là ân nhân của hần, nhưng lại hoàn toàn không có chút ấn tượng nào, mà nếu mình có ân với hần thì sao những năm qua vẫn gây khó dễ cho Xà tộc? thật sự là mơ hồ.

” Đúng vậy, quá dài lâu, người có lẽ đã không còn nhớ, người cứu rất nhiều người cho nên chắc không để ý tới một đứa nhỏ đâu. Khi đó ta mới vừa tu luyện thành hình người, thân thể hết sức gầy yếu, rồi vì không rành chuyện thế gian, hơn nữa tướng mạo của ta đã gây ra tai họa, rất nhiều người cầm vũ khí đuổi đánh ta, mắng ta là yêu nghiệt, ta chạy trốn tới chỗ của người, chính là cái nơi vừa xảy ra ôn dịch, ta không may cũng bị đánh phải, mà người lúc đó xuất hiện như một cơn gió nhẹ thổi qua, cho ta uống thuốc, bộ dáng của người khi đó với bây giờ không khác gì nhau, người còn liếc mắt nhìn ta một cái, ta nghĩ người sẽ nhớ rõ ta nhưng hiện tại xem ra là ta hiểu lầm, người căn bản là không nhớ gì”

Tuyết Ưng vương lần đầu tiên mới nói rõ chuyện cũ, làm cho bát đại tướng quân ở bên cạnh không khỏi há hốc mồm, bọn họ hiện giờ cũng chỉ mới hơn hai ngàn năm đạo hạnh, căn bản không biết Ưng vương và Xà Quân đại nhân đã từng có một đoạn ân tình như vậy, nhưng chủ nhân mình mấy ngàn năm qua chẳng những không báo ân mà ngược lại còn nhằm vào Xà tộc, như vậy không phải là lấy oán báo ân sao?

Nhưng nghĩ là nghĩ vậy thôi chứ đâu ai dám nói ra, Như Mặc thì lại cố gắng nhớ lại chuyện của hơn năm ngàn năm trước, bởi vì quá lâu cho nên hần nghĩ không ra “sau này chúng ta còn gặp lại sao?”

Như Mặc nghĩ bọn họ nhất định là còn gặp lại nhưng đã xảy ra hiểu lầm gì đó, làm cho Tuyết Ưng vương mới nảy sinh oán hận với hần, nếu không theo tính cách có ân tất báo của Tuyết Ưng tộc thì cho dù hần không báo ân cũng sẽ không tuyệt đối hận mình, lại làm cho hai tộc nhiều năm qua căng thẳng với nhau, còn lập kế hoạch bắt cóc Mặc Mặc đem đi như thế.

Tuyết Ưng vương vẻ mặt có chút không hồn giận gật gật đầu, ” Vì báo ân cứu mạng của người, ta khổ tâm tu luyện hơn một ngàn năm mới làm mình trở nên mạnh mẽ, trở thành vương của Tuyết Ưng tộc, đồng thời ta cũng nghĩ đã tới lúc phải báo ân, ta vượt ngàn dặm đến Xà sơn tìm người thì người lại không nhìn đến”

Nghe hần đề cập tới Xà sơn, Như Mặc mơ hồ nhớ lại gì đó, nhìn chằm chằm Tuyết Ưng vương, mà Tuyết Ưng bị hần nhìn như vậy cũng có chút không được tự nhiên.

” Người chính là thiếu niên kia sao? Như Mặc mơ hồ nhớ lại chuyện cũ, một thiếu niên không biết từ đâu xuất hiện, đi theo hần lúc đó đang ở trên núi hái thuốc suốt ba, bốn ngày, không nói gì, cũng không tới gần, Như Mặc thấy hần không phải người trong tộc, mà là Ưng tộc nhưng cũng không có địch ý gì với mình nên mới không để ý tới, chẳng lẽ thiếu niên không được tự nhiên kia chính là Tuyết Ưng vương trước mắt sao?

” Người còn nhớ rõ? Vậy người vì cái gì lại không nói chuyện với ta?” Tuyết Ưng vương biểu tình có chút ủy khuất.

” Nơi đó là Xà sơn, mà người là Ưng tộc, người đi theo ta, không chủ động nói chuyện mà cứ nhìn ta chằm chằm, nếu người là ta, người nghĩ thế nào?” Như Mặc mỉm cười nhìn hần, nhớ tới bộ dáng lúc trước lại nhìn không được mà nói ” ai cũng sẽ nghĩ người sẽ sẵn ta làm thức ăn, đúng không?”

”Ta chỉ là muốn báo ân, ta đi theo người chỉ vì chờ người nói với ta, muốn ta làm cái gì, ta sao lại sẵn bắt người chứ?” Tuyết Ưng vương nhin không được mà quát, uống phích cho hần đi theo Như Mặc ba ngày mà

hắn lại nghĩ mình muốn săn bắt hắn. Hơn nữa đừng nói là lúc đó mà ngay bây giờ hắn cũng chưa chắc là đối thủ của Như Mặc a.

Lúc này không chỉ có Như Mặc, ngay cả tám vị đại tướng cũng không nhận được mà âm thầm lắc đầu ” Ứng vương, nào có người nào báo ân lại như người vậy, nếu người muốn báo ân thì phải nói cho Xà Quân đại nhân biết a, người không nói tiếng nào mà đi theo hắn suốt ba ngày, huống chi chúng ta là tuyệt ứng, là thiên địch của xà loại, Xà Quân đại nhân không hiểu lầm người mới lạ a”

“Sau lần đó người bắt đầu oán hận ta?” Như Mặc càng nhìn càng thấy thiếu niên không được tự nhiên trong quá khứ với nam tử cao lớn lại có chút xấu hổ trước mặt này thật giống nhau, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn, xem ra không phải là hiểu lầm gì lớn mà chỉ là một hiểu lầm buồn cười, nếu biết ba ngày không nói gì đối lại mấy ngàn năm bị oán hận thì Như Mặc như thế nào cũng phải nói với hắn mấy câu.

“ta nghĩ người khinh thường ta, cho rằng ta không xứng để báo ân cho người, hơn nữa ba ngàn năm trước ở Tiên Phong Bảo hội, người vì tránh ta mà bỏ đi trước, khi ta đến thì cũng chỉ có một mình ta”

Tuyệt Ứng vương hiện giờ cũng biết là hiểu lầm, nhưng hắn tuyệt đối không thừa nhận hắn đến muộn là do để ý chuyện trang phục, hắn muốn làm cho Như Mặc nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, kết quả là hắn đến muộn, khi hắn đến thì Như Mặc và bọn Thanh Liên vương đã đi hết. Kết quả là hắn không thể gặp mặt, lại đem chuyện ở trên Xà sơn Như Mặc không để ý tới hắn mà gộp làm một, quyết định oán hận Như Mặc.

” Các tộc đồn đãi, người là bởi vì chán ghét ta, cho nên cố ý vắng mặt trong đại hội Phong Bảo, hơn nữa ta cũng không rời đi trước tiên, đây là hiểu lầm, ta cùng Thanh Liên vương đi, có thể là người tới chậm ” không ngờ mấy ngàn năm qua bị oán hận chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt như thế, Như Mặc thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

Cách Thái, Tang Thái bọn họ ghen hờn không nói nên lời, dù không muốn cũng phải thừa nhận Ứng vương nhà mình đúng là không phải bình thường, nghĩ tới nguyên nhân oán hận của hắn, bọn họ đều cảm thấy mất mặt.

Tuyệt Ứng vương mặt mày đỏ bừng, hơn nửa ngày chỉ nói một câu ” nếu, nếu người có gì cần thì cứ nói cho ta biết”

Như Mặc biết ý hắn nói tới chuyện báo ân, không khỏi vỗ vai hắn, cười nhẹ ” không cần để ở trong lòng, chuyện đã qua, ta cũng không vì chủ ý cứu người, người cũng không cần nhớ tới chuyện báo ân, trong quá khứ ta thật sự là có chút bạc tình lạnh nhạt, không để ý tới người, ta cũng có sai, hôm nay chúng ta đã xóa bỏ hiểu lầm, sau này kết làm bằng hữu đi. Như Mặc hoan nghênh Ứng vương cùng các vị đến Hiệp Khách thành làm khách, ta nghĩ Dao Quang cũng sẽ rất vui”

” Như Mặc!” Tuyệt Ứng vương nhìn Như Mặc rất khác xưa, lại cảm thán lần nữa, chẳng lẽ tình yêu và hôn nhân sẽ làm một người thay đổi nhiều như vậy sao? Xà Quân tối vô tình lại ôn nhu như vậy, nếu vậy còn có gì mà không thay đổi được đâu?

” Ứng vương muốn nói cái gì?” Mặc dù Tuyệt Ứng vương giống như một đứa nhỏ khờ dại nhưng dù sao hắn cũng là Ứng vương, pháp lực so với mình không thua kém bao nhiêu cho nên Như Mặc vẫn tôn trọng gọi hắn là Ứng vương

” Người có thể bảo ta Tuyệt Ứng không? khi ta chưa là Ứng vương, người đã là Xà Quân, không có người, ta cũng không trở thành Ứng vương được, cho nên sau này người có thể gọi ta là Tuyệt Ứng không?” Vấn đề sẽ rất khó khăn để nói ra những lời này nhưng khi nói ra rồi, trong lòng Tuyệt Ứng vương lại thấy thoải mái vô cùng, những lời này hắn vốn định nói với Như Mặc từ nhiều ngàn năm trước, đáng tiếc không có cơ hội, rốt cuộc bây giờ cũng có thể nói ra.

” Đương nhiên có thể, Tuyệt Ứng!” Như Mặc lại lần nữa nổi lên vài phần tươi cười. Lúc này, mới chậm rãi đi tới chỗ Mặc Mặc, bỗng hắn lên ” Mặc Mặc, có phải đã gây phiền toái cho Tuyệt Ứng thúc thúc không?”

” Phụ thân!” Bắc Dao Mặc Mặc nhìn thấy Như Mặc, liền thành thật bồn chồn hơn, quơ quơ Ngạch Phát của Tuyệt Ứng trong tay, hôn lên mặt Như Mặc, còn gọi hắn là phụ thân.

Như Mặc có chút cảm động khi nghe con trai gọi hắn là phụ thân lần đầu tiên, quên mất sự nghịch ngợm và gây sự của nó, lúc này trong mắt hắn chỉ có sự yêu thương và sủng nịch, hôn lên mặt hắn một cái ” Mặc

Mặc ngoan, lại biết gọi phụ thân, Dao Quang mà biết thì sẽ vui vẻ tới mức nào a”

Nhìn phụ tử bọn họ, đám người Cách Thái không khỏi hâm mộ lại nảy lên ý niệm muốn thành thân ” Ứng vương, Xà quân đại nhân và tiểu công tử thật sự rất giống nhau”

” Tuyệt ứng, thật sự là cảm ơn người, Mặc Mặc chắc là đã gây cho người không ít phiền toái, cư nhiên dám nắm lấy Ngạch Phát của người, Mặc Mặc, mau thả lại cho Tuyệt Ứng thúc thúc”

Như Mặc ôm Mặc Mặc đi đến trước mặt Tuyệt Ứng vương, chân thành cảm tạ, tuy rằng hắn mang đi Mặc Mặc làm inh và Dao Quang lo lắng nhưng hắn đã chiếu cố Mặc Mặc rất tốt, hơn nữa thông qua chuyện này còn xóa bỏ được hiểu lầm mấy ngàn năm qua nên Như Mặc trong lòng tràn ngập cao hứng, thật muốn nhanh chóng trở về bên cạnh Dao Quang, nói cho nàng biết tin tốt này, nhưng mà trước khi đi hắn cũng phải nói lời cảm tạ người ta đồng thời bảo Mặc Mặc trả Ngạch Phát lại cho Tuyệt Ứng vương.

Bắc Dao Mặc Mặc hiển nhiên rất không tình nguyện, nhưng không dám nghịch ý phụ thân đại nhân, liền chu cái miệng nhỏ nhắn, đưa tay sờ lên mặt Tuyệt Ứng vương ” chim, thúc thúc, bay, bay”

Tuyệt ứng vương nghe Mặc Mặc gọi hắn thúc thúc, trong mắt cũng có vài phần cảm động, tiếp nhận Ngạch Phát nhưng cũng không thu hồi mà dùng tay kết chúng thành một vòng tay màu bạc đeo lên tay Mặc Mặc ” nếu tiểu tử này thích thì cho hắn đi, hắn gọi là gì?”

” Tuyệt ứng người rất sủng nịch hắn, vật quan trọng như vậy sao lại cho hắn chứ?” Như Mặc sao lại không biết tầm quan trọng của Ngạch Phát đối với Tuyệt Ứng tộc, cho nên cũng không đồng ý hắn đem cho Mặc Mặc ” tiểu tử này tên là Bắc Dao Mặc Mặc, hắn còn có một tỷ tỷ tên là Bắc Dao Bảo Bảo, cũng nghịch ý như hắn làm cho vợ chồng chúng ta đau đầu không thôi”

” Như Mặc, Ngạch Phát này năm ngàn năm trước vốn đã định đưa cho người, bây giờ cho Mặc Mặc cũng vậy thôi” Tuyệt Ứng mỉm cười, đây là nụ cười thoải mái nhất của hắn trong mấy ngàn năm qua, về sau không còn khúc mắc nữa, hắn lại trở thành bằng hữu của Như Mặc, làm cho hắn cảm thấy chưa có ngày nào vui như hôm nay, nhưng nửa ngày bị Mặc Mặc hành hạ lúc này được Như Mặc nhắc nhở, làm hắn nổi lên cảm giác kích thích ” Như Mặc, không nói gạt người, ta thật sự có chút hối hận khi bắt hắn về, lúc trước còn nghĩ nếu người không mang hắn về thì ta dù ném cũng sẽ ném hắn đi”

” Chim to, phi, phi!” Như Mặc còn chưa lên tiếng, Mặc Mặc đã quơ quơ hai tay về hướng Tuyệt Ứng vương, Như Mặc tuy không hiểu bay, bay nghĩa là gì nhưng nhìn thấy Tuyệt Ứng vương biểu tình có chút xấu hổ thì biết tiểu tử nhà mình muốn người ta làm xiếc cho hắn, liền vỗ nhẹ hông Mặc Mặc ” Mặc Mặc, không được vô phép với Tuyệt Ứng thúc thúc, mau nói hẹn gặp lại với thúc thúc đi, chúng ta cần phải về rồi, nếu không nường của người sẽ lo lắng”

” Như Mặc, ta đưa các người đi! cũng nên nói lời xin lỗi với phụ nhân ” Tuyệt Ứng nhẹ giọng nói.

Như Mặc vốn định cự tuyệt, thấy ánh mắt hi vọng của hắn, không khỏi gật gật đầu,” Được rồi, vậy làm phiền Tuyệt Ứng người!”

Tuyệt Ứng không chút để ý liền biến thân trước mặt Như Mặc, mà Mặc Mặc thấy thế liền kích động la to ” chim bay, bay’

Như Mặc cũng tán thưởng nhìn bộ dáng thật của Tuyệt Ứng vương, thật hùng dũng, khó trách Xà tộc của hắn kiêu kị và e ngại Tuyệt Ứng tộc, bị bọn họ săn đuổi thì có con mồi nào thoát được đâu?

Nhẹ nhàng ôm tiểu Mặc Mặc bước lên lưng Tuyệt Ứng vương, đôi cánh to lớn liền giang ra, lướt gió bay đi.

Trong khi Tuyệt Ứng vương hộ tống cha con Như Mặc trở về thì ở Hiệp Khách thành, Bắc Dao phủ lại xảy ra chuyện...

88. Chương 88: Vô Ảnh Bị Thương

Rất nhiều hắc y nhân võ công cao cường âm thầm lẻn vào cửa sau của Bắc Dao phủ, sau đó không tiến động mà xâm nhập vào bên trong, những người của Thú tộc được Ngọc Linh Lung phái bảo hộ cho Bắc Dao phủ cũng âm thầm đuổi theo bọn chúng. Sau đó trong Bắc Dao phủ diễn ra một trận chém giết.

Nhân loại cùng thú tinh rõ ràng là cách nhau rất xa, đám thích khách cho rằng không ai đoán được hành động của họ nhưng thật ra nhất cử nhất động đều đã bị giám sát, người bị giết còn chưa kịp biết đối thủ là ai.

Tên cầm đầu thấp giọng quát “cẩn thận, có phục kích”

Trong lúc đang nói chuyện thì người của hắn đã bị người tập kích, còn chưa kịp la một tiếng thì đã đi đời nhà ma, làm tên cầm đầu nhìn thấy cũng run sợ không thôi, không biết bóng người màu đen thân thủ cao cường này là từ đâu xuất hiện, lúc trước thám tử điều tra sao không phát hiện trong Bắc Dao phủ có nhiều cao thủ như vậy chứ?

Thật ra Ngọc Linh Lung vốn đang ở trong phòng cùng Bắc Dao Quang thì nghĩ được mùi máu tanh, lập tức đứng lên “phu nhân, người ở yên trong phòng, đừng đi ra ngoài, ta đi ra xem một chút, rất nhanh sẽ trở lại”

Lời vừa nói xong thì Thanh nhi cũng đồng thời ôm Bắc Dao Bảo Bảo vào phòng, thần sắc nghiêm trọng “Báo vương đại nhân, có người đột nhập vào phủ, thủ hạ của người đã động thủ với bọn chúng”

”Ta biết, Thanh nhi người tới vừa lúc, người bảo vệ cho phu nhân, ta đi xem thử” Ngọc Linh Lung bước đi, ngữ khí vẫn rất bình tĩnh

”Linh Lung, làm phiền người!” Bắc Dao Quang chỉ kịp nói với Ngọc Linh Lung một câu thì thân ảnh nàng đã biến mất ngoài cửa.

”Phu nhân, người ôm Bảo Bảo tiểu chủ, Thanh nhi sẽ bố trí kết giới, người tới dường như không phải là người của Tuyết Ưng tộc, trước mắt chưa rõ lai lịch, nhưng thừa dịp chủ nhân không có trong phủ mà tấn công thì cũng là có ý đồ không tốt” Thanh nhi đưa Bảo Bảo cho Bắc Dao Quang, trong lòng tuy lo lắng nhưng vẫn không biểu hiện ra mặt.

”Thanh nhi, Thú tộc là khắc tinh của Tuyết Ưng tộc, chắc là sẽ ngăn cản người của Tuyết Ưng tộc đột kích, người không cần lo lắng, hơn nữa trên tay ta còn có vật nhỏ, nếu có ai tới gần ta thì nó nhất định sẽ xông ra cắn bọn họ, có phải không?” Bắc Dao Quang vẫn rất bình tĩnh, nếu đã tới thì tránh cũng không khỏi, huống chi nàng là thê tử của Như Mặc, nếu có chút chuyện lại kinh sợ thì sau này gặp chuyện lớn hơn, nàng làm sao có thể chia sẻ với Như Mặc?

Tiểu thúy xà lập tức vươn ra khỏi cổ tay của Bắc Dao Quang nói “Thanh nhi ca ca yên tâm, trừ phi Tóc Đen chết, nếu không sẽ không để bất kỳ kẻ nào đến gần phu nhân nửa bước”

Thanh nhi gật gật đầu, cũng hiểu được người tới phải để đã có Ngọc Linh Lung cản lại thì cơ hội bọn chúng đến đây thương tổn Bắc Dao Quang là không thể, cho nên cũng buông lỏng tâm tư, nhìn bốn phía cũng không nghĩ được mùi máu, không biết phu nhân đã xử trí Trần Châu thế nào, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm để hỏi, liền chuyển tâm bày ra ba tầng kết giới thật dày nhằm ngăn cản kẻ khác đột nhập.

Bắc Dao phủ tuy rằng thật lớn, nhân viên rất thưa thớt, khách không mời mà đến động tác cũng thực bí mật, nhưng là dù sao cũng là hai phương giao đấu trực tiếp nên chết cũng không ít người, cũng gây ra động tĩnh, một nam phó chuyên phụ trách việc nấu nước đã phát hiện ra trong phủ có hai nhóm người đang đánh nhau, vội cố sức che miệng lại để không phát ra tiếng rồi vội chạy ra ngoài, tìm tới phủ thành chủ ở phía đông.

Từ sau khi phủ đệ bị trộm làm bị thương vài người, phu nhân đã ra lệnh nếu lại có người đột nhập, nếu muốn giữ lại mạng sống thì nên nghĩ cách cầu cứu sự giúp đỡ, bọn họ vốn là người của phủ thành chủ, sau mới được đưa đến Bắc Dao phủ, hiện tại kẻ đột nhập vào phủ lại không rõ lai lịch, cho nên đối tượng được nghĩ đến để cầu cứu đầu tiên là Trần Ngọc Bạch, cho nên nam phó kia vội chạy tới phủ thành chủ.

Khi Ngọc Linh Lung xuất hiện ở phía sau viện, mọi việc dường như đã được thu xếp xong, trên mặt đất chất đầy thi thể, còn vài tên bị mất sống sót thì trong mắt cũng tràn đầy sợ hãi, bọn họ dựa lưng vào nhau, ánh mắt dè chừng và run rẩy, nhìn chằm chằm nhóm nam tử cao lớn vây quanh họ.

Thân thủ những người này thật không giống người thường, bọn họ vào sinh ra tử nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp người nào có động tác giết người mau lẹ như vậy, những người này căn bản không phải là giết người mà so với ăn cơm còn dễ dàng hơn, bọn họ tuy rằng không sợ chết vì làm nghề này thì đã sớm dự đoán sẽ có ngày chết trong tay người khác, nhưng mà ngay cả địch nhân có bộ dáng gì cũng chưa biết mà đã bị giết thì là chuyện lần đầu tiên bọn họ gặp phải.

Hơn nữa người có thân thủ như vậy không chỉ một, mà là cả một đám, so với nhóm sát thủ được huấn luyện nghiêm khắc của bọn họ thì càng được đào tạo bài bản hơn, làm sao mà bọn họ không sợ cho được?

Lúc này nhìn đối phương chỉ như là đơn giản vây quanh họ, thậm chí không bày ra tư thế tiến công nhưng trong lòng bọn họ rất rõ ràng chỉ cần mấy người bọn họ nhúc nhích thì đối phương sẽ lập tức lấy tính mạng của mình, cho nên bọn họ không dám động đậy, chỉ biết chăm chú nhìn, mà đối phương cũng vậy, cũng chỉ đứng nhìn bọn họ, như là đang đợi cái gì.

Quả nhiên khi Linh Lung tiến đến hậu viện thì toàn bộ nhóm nam tử cao lớn liền lập tức quỳ một gối xuống, đồng loạt hô “gặp qua Báo vương đại nhân”

Ngọc Linh Lung bất động thanh sắc nhìn các thi thể trên mặt đất, nhận thấy không hề có thi thể nào thuộc Tuyệt Ứng tộc mà toàn bộ đều là nhân loại, nhìn mấy người còn sống sót lại thì cũng không khó mà phát hiện thân phận bọn họ đều là sát thủ, nhưng lại là loại sát thủ đệ nhất, không ngờ Tuyệt Ứng vương lại đề tiện tới mức mua chuộc sát thủ nhân loại đến đối phó với Bắc Dao phủ.

Ngọc Linh Lung đáy lòng hiện lên mấy phần tức giận, vốn nàng còn vì thủ hạ của mình giết người mà có chút tức giận, dù sao bọn họ cũng là Thú tộc, kiêng kỵ nhất là việc giết người, bởi vì như vậy sẽ phạm vào thiên luật cũng sẽ trở ngại cho biệc tu hành của bọn họ, nhưng nếu không có thủ hạ của nàng bảo vệ Bắc Dao phủ thì chỉ dựa vào một mình Thanh nhi cũng chỉ có thể đối phó với một vài người, nhưng như vậy e rằng căn cơ của hân sẽ bị hủy. Nàng không phải người thường, căn cơ của Thanh nhi đến mức nào, nàng liếc mắt một cái liền biết nhưng nếu hôm nay hân giết người thì sau này sẽ khó mà tu hành được nữa, mà đây là điều nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Trần Châu cũng là ở trong tay nàng mà trốn thoát, xà y cũng trong tay nàng mà bị đánh cắp, vậy chuyện giết người phạm vào luật trời kia cũng để Ngọc Linh Lung nàng làm đi, cũng may những người này sát nghiệp đều rất nặng, giết bọn họ có lẽ ông trời cũng không trách phạt nàng.

”Đứng lên đi!” Ngọc Linh Lung phát phát tay, vừa nói vừa đi đến chỗ nhóm sát thủ “ai phái các người tới đây?”

Đám sát thủ càn dựa sát vào nhau, cùng liếc nhìn đối phương một cái rồi cùng đánh về phía Ngọc Linh Lung, trong mắt hiện rõ quyết tâm, xem ra nhiệm vụ lần này sẽ thất bại, dù có chết bọn họ cũng muốn có cái đệm lưng, mà nữ nhân khí thế bừng bừng này không cần hỏi cũng biết nàng là thủ lĩnh, có thể cùng nàng đồng quy vu tận cũng tốt.

”Muốn chết!” Ngọc Linh Lung con ngươi đen trầm xuống, quát khẽ một tiếng, tay áo khê vung lên một cái, đám sát thủ liền bay lên rồi rơi thật mạnh xuống đất.

Cả đám rên la thảm thiết, “oanh” một tiếng thật to, cùng với đó là xiên y bị cháy, lộ ra da thịt bị cháy.

”Báo vương, bọn họ trên người có hỏa dược” cũng may là có Báo vương ra tay, nếu không e rằng bọn họ sẽ bị đám người kia sát hại.

“Mau đem những thi thể đó xử lý đi, khôi phục nơi này lại như cũ, có lẽ chỉ chốc lát nữa là quan phủ sẽ tìm tới đây” Ngọc Linh Lung trong lòng có chút ảo não, Hiệp Khách thành là nơi giang hồ thị phi rất nhiều, chuyện này sợ là phiền toái không nhỏ, nàng lại quá mức chủ quan, cho rằng mấy tên sát thủ nhân loại không đáng gì, không ngờ bọn chúng lại mang theo hỏa dược, cho nên mới để xảy ra tiếng nổ lớn.

Tiếng nổ lớn làm cho toàn bộ Bắc Dao phủ như bị động đất, run lên rồi lập tức rơi vào hỗn loạn, Thanh nhi và Bắc Dao Quang ở trong phòng, không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nghe tiếng nổ lớn thì nghĩ chắc đã

xảy ra chuyện nghiêm trọng, cũng nghe được tiếng bước chân chạy nhón nháo của các hạ nhân. Bắc Dao Quang liền ra lệnh “ Thanh nhi, mau hạ kết giới đi giúp Linh Lung đi, ta sợ nàng ứng phó không nổi”

” Phu nhân, không được! chức trách của Thanh nhi là bảo hộ phu nhân cùng tiểu chủ Bảo Bảo, chỉ cần phu nhân không ra khỏi đây thì trong khoảng thời gian ngắn, trừ phi là Tuyết Ưng vương tới, nếu không bất luận kẻ nào cũng không thể đột phá kết giới để vào thương tổn phu nhân được” Thanh nhi vẫn không nhúc nhích, dứt khoát cự tuyệt yêu cầu của Bắc Dao Quang.

” Thanh nhi, Linh Lung là khách, chúng ta là chủ, chuyện này vốn là của Xà tộc chúng ta, sao có thể để cho Thú tộc bọn họ phải bồi thường bằng tính mạng? tin tưởng ta, dù Như Mặc ở đây cũng sẽ quyết định giống như ta, người đi đi” Bắc Dao Quang rất lo lắng cho Như Mặc một mình đi vào địa bàn của Tuyết Ưng tộc không biết có nguy hiểm gì không, tuy rằng hấn pháp lực cao thâm nhưng chỉ có một mình, nếu người Tuyết Ưng tộc cũng như đám người đang đánh vào phủ thì Như Mặc nói không chừng cũng đang lâm vào khổ chiến.

” Không được, phu nhân! Sứ mệnh của Thanh nhi là bảo hộ phu nhân, chuyện khác không quan hệ” Thanh nhi tuy có hơi dao động nhưng vẫn không thỏa hiệp “ Báo vương đại nhân nếu không ngăn được thì sẽ mang người của nàng rút đi, chúng ta đều là yêu tinh, chưa bao giờ có chuyện tử thủ đối với việc sống chết trước mắt, bo bo giữ mình và ích kỷ mới là bản năng của chúng ta, cho nên phu nhân không cần vì Báo vương đại nhân mà lo lắng, nói không chừng bây giờ đã bỏ đi rồi”

” Thanh nhi, Linh Lung sẽ không bỏ đi, nếu là người khác có nguy hiểm, nàng có lẽ sẽ đi, nhưng nếu là người còn ở đây, nàng nhất định sẽ không bỏ đi. Người đừng nói cho ta biết người một chút cũng không cảm giác được tâm ý của nàng đối với người, nàng thích người, giống như người thích Trần Châu, như ta thích Như Mặc, như Như Mặc thích ta. Nữ nhân vì nam nhân mình yêu, cho dù phải hi sinh tính mạng nàng cũng sẽ không lùi bước, cho nên nàng nhất định vẫn còn ở đây, tiếng nổ kia lớn như vậy, có lẽ nàng đã bị thương, cần cứu viện, cầu người, Thanh nhi, người mau đi đi. Ta không cần người ở đây bảo hộ, ta còn có Tóc Đen, người nghe ta một lần đi, ta không thể lại nói xin lỗi người lần nữa, nếu như lần này Linh Lung gặp chuyện ta sẽ áy náy suốt đời”

Bắc Dao Quang dùng sức quát với Thanh nhi, không muốn vì chuyện này mà hối hận suốt đời, nàng không thể ích kỷ như vậy, không làm hấn thức tỉnh, nếu hôm nay nàng nhất định phải chết thì có bảo vệ thể nào cũng vô dụng “ không cần vì người không xứng đáng mà trả giá, trơ mắt nhìn người vì người mà chết, người sẽ hối hận, đây chính là bi kịch lớn nhất trong cuộc đời, Thanh nhi, ta lệnh cho người, đi ngay cho ta”

Thanh nhi bị những gì Bắc Dao Quang nói làm rung động, dùng sức nắm chặt tay, run rẩy nhìn Bắc Dao Quang, ánh nhìn giằng co, nói không lo lắng cho Ngọc Linh Lung là giả nhưng sự an nguy của phu nhân và tiểu thư quan trọng hơn so với cảm tình, hấn không thể ngay lúc nguy hiểm mà rời bỏ phu nhân, nên lại lắc đầu “ phu nhân, Thanh nhi không thể”

Bắc Dao Quang trong lời nói chần chừ trong lòng run lên, dùng sức nắm chính mình nắm tay, run rẩy nhìn Bắc Dao Quang, trong mắt tất cả đều là do dự cùng giãy dụa, nói không lo lắng Ngọc Linh Lung đích tình huống là giả, chính là phu nhân cùng tiểu chủ nhân an nguy, so với hấn người cảm tình thuộc sở hữu là trọng yếu hơn nhiều, hấn không thể tại đây nguy hiểm thời điểm bỏ lại phu nhân đi nơi khác, kiên định lắc đầu, chính là bất động một chút,” Phu nhân, Thanh nhi không thể!”

Nàng tin tưởng nếu ngay cả Ngọc Linh Lung đều ngăn cản không được đối thủ thì địch nhân phi thường lợi hại, có lẽ là Tuyết Ưng vương tự mình đến đây, Thanh nhi dù sao cũng chỉ có hai ngàn năm đạo hạnh, kết giới của hấn chỉ bảo vệ nàng nhất thời mà không giữ được lâu, hơn nữa không biết tình hình ở ngoài ra sao cũng không ổn, nếu đã vậy, chi bằng đánh liều một phen.

” Thanh nhi ca ca mau đi đi! Báo Vương đại nhân đi một hồi còn không có trở về, sợ là thật sự có nguy hiểm, người chạy nhanh đi hỗ trợ, phu nhân nơi này còn có ta, tuy rằng ta đạo hạnh thấp nhưng vẫn có thể tạo ra một cái kết giới nhỏ để bảo vệ chủ nhân tỷ tỷ và tiểu thư trong thời gian ngắn, Thanh nhi ca ca đi nhanh về nhanh là được” Lục thúy xà lúc này cũng lên tiếng.

“Vậy phu nhân giao cho người” Thanh nhi rút cuộc cũng nhượng bộ, lời của Bắc Dao Quang và Tóc Đen làm ho hấn cũng thấy bất ổn liền miễn cưỡng hạ kết giới, lập tức dùng pháp thuật bay về phía hậu viện, bất chấp có người nhìn thấy.

Vừa đến đã nhìn thấy Ngọc Linh Lung hoàn hảo không thương tổn gì, Thanh nhi thừa nhận lo lắng của hắn rốt cuộc cũng có thể buông xuống, lại nhìn tới cái hố đen to đùng trong hậu viện cũng mặt đất chung quanh bị nám đen thì cũng hiểu được là do tiếng nổ vừa rồi và Ngọc Linh Lung đang cố gắng khôi phục mọi thứ lại như cũ. Nếu nàng đã không có việc gì thì hắn cũng nên quay lại bên cạnh phu nhân, nhưng không biết vì sao nhìn tới dung nhan thanh lệ của nàng lại không thể dời tầm mắt, mà trong lúc này Ngọc Linh Lung cũng đã quay đầu lại, nhìn thấy hắn thì sự kinh ngạc và vui mừng lập tức tràn đầy trong đôi mắt đen láy “ Thanh nhi, sao ngươi lại tới đây?”

” Nghe được tiếng nổ lớn, phu nhân lo lắng nên bảo ta tới nhìn xem, nếu Báo vương đại nhân không có việc gì thì Thanh nhi cũng nên quay về bên cạnh phu nhân” Thanh nhi lập tức cúi đầu, bình tĩnh nói.

Ngọc Linh Lung khoe miệng lại nở nụ cười thật đẹp “ cảm ơn ngươi, ta không sao, chỉ là vài tên sát thủ mà thôi, không phải người của Tuyệt Ứng tộc, ngươi về nói cho phu nhân yên tâm, Linh Lung sẽ xử lý thỏa đáng, nhưng nếu chút nữa có quan phủ tới thì cần phu nhân ra mặt mới được”

“Dạ, Báo vương đại nhân, Thanh nhi trở về” Thanh nhi đang định xoay người rời đi thì Ngọc Linh Lung đột nhiên dè vai hắn lại “ Thanh nhi, ta thích ngươi, nếu ngươi đồng ý, chờ Xà quân đại nhân về, ta đi cầu hắn cho ngươi theo ta về Thú tộc được không?”

Thanh nhi ngẩn người, tuy rằng hắn đã mơ hồ cảm giác được, vừa rồi phu nhân cũng đã có nói tới nhưng khi nghe Ngọc Linh Lung trực tiếp thổ lộ vẫn cảm thấy có chút rung động, nhất thời không biết phản ứng thế nào, chỉ hơi giật mình nhìn nàng.

“Ta biết lúc này nói tới chuyện đó thật không đúng lúc, nhưng Thanh nhi, ta nguyện ý chờ ngươi, chờ đến lúc ngươi cũng thích ta, ta chỉ muốn cho ngươi biết tâm tình của ta, nhìn thấy đáy mắt ôn nhu của Xà quân đại nhân, khi đó ta lại nghĩ tới ngươi, có người đã từng tổn thương ngươi rất sâu, nhưng tin tưởng ta, ta chỉ muốn bảo vệ ngươi, cho nên, cho ta một cơ hội được không? tuy rằng ta biết, ta so với ngươi lớn tuổi hơn nhưng cũng may chúng ta đều là yêu tinh, cái có rất nhiều chính là thời gian, ngươi không cần trả lời ta liền, ta chỉ muốn biết có phải ngươi đối với ta cũng có chút cảm tình phải không?”

Nhìn đôi môi khêu gợi phung ra những lời êm ái, Thanh nhi trở nên mơ hồ, bất tri bất giác đã muốn gật đầu nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn, kích động của Ngọc Linh Lung mới kịp hoàn hồn, cái gật đầu nhẹ đó đã muốn đem tương lai của hắn hứa cho nàng, nghĩ tới đây lại cảm thấy xúc động, nhìn thấy nàng vui mừng đến phát khóc thì chỉ yên lặng thoát khỏi tay nàng, rời đi, để lại Ngọc Linh Lung ở phía sau vẫn chăm chú nhìn theo hắn.

” Thanh nhi, như thế nào? Linh Lung đâu? Nàng thế nào?” thấy chỉ có một mình Thanh nhi trở về, bộ dáng còn như có tâm sự mà Ngọc Linh Lung thì không thấy đâu, suy nghĩ đầu tiên của Bắc Dao Quang là Linh Lung đã xảy ra chuyện, nên lo lắng hỏi

” Phu nhân, Báo Vương đại nhân nàng không có việc gì, kẻ đột nhập không phải là người của Tuyệt Ứng tộc mà là sát thủ nhân loại, Báo vương đại nhân đang xử lý hậu quả, nàng nhờ ta chuyển lời có lẽ không lâu nữa sẽ có nhiều người tò mò, quân tâm mà tới cửa, phu nhân cần phải ra mặt một chút” Thanh nhi vội thu hồi tâm tình, khôi phục nét trầm ổn vốn có.

” Sát thủ? sao lại có sát thủ tìm tới đây?” Bắc Dao Quang nghe xong còn đang suy nghĩ thì đã nghe tiếng gõ cửa cùng giọng nói hoảng hốt của Phong Vô Ảnh “ Bắc Dao, Bắc Dao, người không sao chứ?”

“Là Vô Ảnh, sao hắn lại tới nhanh như vậy? tiểu tử, mau hạ kết giới đi” Bắc Dao Quang vội nói, vừa dứt lời thì thân hình của Trần Ngọc Bạch và Phong Vô Ảnh đã xuất hiện ở cửa phòng nàng, nhìn thấy nàng bình an vô sự sắc mặt trắng bệch của Phong Vô Ảnh mới yên tâm “ Bắc Dao, cũng may ngươi không có việc gì, nghe nói trong phủ lại có mấy vị khách không mời mà đến”

Phía sau Trần Ngọc Bạch cũng xuất hiện hơn mười thị vệ áo xanh tay kiếm chỉnh tề, Trần Ngọc Bạch nhăn mày, vung tay lên nói “ toàn bộ tản ra, lập tức điều tra toàn bộ phủ đệ đem tất cả thích khách đều bắt lại đây cho ta, ai chống cự, giết”

“Dạ, thiếu thành chủ” âm thanh đồng loạt vang lên, nhóm thị vệ liền chia ra nhiều hướng mà đi.

” Vô Ảnh, người đừng lo lắng, không có việc gì! Linh Lung đã xử lý xong mấy kẻ địch, bây giờ không còn

nguy hiểm nữa, Ngọc Bạch, có phải các người nghe tiếng nổ lớn nên mới tìm tìm tới đây không?” trong phủ vừa xảy ra chuyện, Vô Ảnh và Ngọc Bạch đã xuất hiện, bọn họ thật quan tâm và lo lắng cho nàng.

“Có một nam phó trong phủ đã liều mạng đến cầu cứu, vừa lúc gặp ta đang có việc phải ra thành, còn chưa kịp tới đây thì đã nghe tiếng nổ lớn” Trần Ngọc Bạch miêu tả ngắn gọn “những người ta an bài đều bị đánh hôn mê cho nên không có ai phát ra cảnh báo, Như Mặc đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao bọn người kia lại có mang hỏa dược trong người?”

“Ngọc Bạch, việc này nói ra hơi dài dòng, Như Mặc hiện giờ không có ở đây, trong phủ chỉ còn ta, Thanh Nhi và Linh Lung, biểu muội của Như Mặc mà thôi, người có việc gấp phải ra khỏi thành thì đứng vì ta mà chậm trễ, mau đi đi, nơi này đã không có việc gì, Linh Lung có mang theo thủ hạ đến, toàn là những người có thân thủ rất tốt, có bọn họ ở đây, ta sẽ không sao”

Bắc Dao Quang nhìn cách ăn mặc của Trần Ngọc Bạch thì biết là đang chuẩn bị tham dự một cuộc gặp quan trọng nào đó, nhất định là có chuyện quan trọng phải làm, mà lúc này trong phủ cũng không có gì nguy hiểm nữa, giữ hấn ở lại cũng không hay nên vội thúc giục hấn đi.

” Không đối gạt phu nhân, e rằng quý phủ sẽ còn bị phiền toái nữa, phu nhân chắc còn nhớ Thiên Tuyền vương gia Tư Đồ Huyền đã đến đây bảy tháng trước? lần này hấn dùng thân phận thái tử đến Hiệp Khách thành lần nữa, chứ không phải là cải trang vi hành như lần trước, thực hiện mệnh lệnh tuần sát tứ phương của hoàng thượng, cho nên ta lần này cũng phải thay mặt toàn bộ Hiệp Khách thành đến khu vực cách mười lăm dặm ngoài thành nghênh đón hấn. Vốn đang muốn cho người báo cho Như Mặc để phòng bị, mỗi hạn một chương của bảy tháng trước sợ rằng hấn không dễ dàng bỏ qua, nếu không sẽ không nhọc nhằn đến Hiệp Khách thành của chúng ta”

Trần Ngọc Bạch ngữ khí có chút lo lắng, Bắc Dao Quang nghe xong cũng không khỏi lo lắng, thật đúng là họa vô đơn chí, nhưng cho dù chuyện lớn thế nào thì cũng chờ Như Mặc mang Mặc Mặc về rồi tính sau “cảm ơn người, Ngọc Bạch, ta đã hiểu, người nhanh đi đi, nếu không để Tư Đồ Huyền kia tìm được nhược điểm thì không hay, Như Mặc trở về ta sẽ chuyển lời của người với hấn”

“Được, phu nhân người cẩn thận, những người này sẽ ở lại trong phủ, còn bọn người đột nhập vào phủ, nếu có ai còn sống thì xin hãy lưu lại, chờ ta dàn xếp tốt chuyện của thái tử xong sẽ quay về thăm vấn để tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau, bây giờ xin cáo từ, hẹn gặp lại”

Trần Ngọc Bạch nhìn trời, thời gian trôi qua quá nhanh, hấn cũng không nói thêm, chấp tay thi lễ rồi lập tức rời đi.

Bắc Dao Quang quay đầu nhìn Thanh nhi, Thanh nhi nhìn thấy ánh mắt của nàng thì hiểu ý, liền lắc đầu, tỏ vẻ là không có ai còn sống. Đáp án này cũng không ngoài dự đoán của Bắc Dao Quang, liền thu ánh mắt về rồi lại nhìn sang gương mặt trắng bệch còn chưa định thần của Phong Vô Ảnh, vội vàng giao Bảo Bảo cho Thanh nhi, rồi đi đến bên cạnh hấn “Vô Ảnh, mau ngồi đi, sắc mặt của người không được tốt lắm”

” Bắc Dao, người cùng Bảo Bảo thật sự không có việc gì đi!” Phong Vô Ảnh vẫn còn cảm giác lo lắng, lúc trước biết Mặc Mặc bị người ta bắt đi mà Như Mặc đuổi theo đến nay còn chưa quay về, còn hấn với sự thúc giục của Thanh nhi trở về y quán chưa tới một canh giờ thì trong phủ đã xảy ra chuyện, làm cho hấn có cảm giác hấn sắp sửa mất đi bọn họ, cho nên dù thế nào cũng khiến hấn không thể bình tĩnh lại được.

Nhìn thấy Phong Vô Ảnh như vậy, Bắc Dao Quang dù ý chí sắt đá đến mấy cũng không thể không cảm động, cầm lấy tay hấn “Vô Ảnh, người đừng như vậy, ta tốt lắm, Bảo Bảo cũng thực an tâm, chúng ta cũng không có việc gì, đều rất tốt. Thách khách đều đã được giải quyết, nguy hiểm cũng được giải trừ, người hãy an tâm đi, được không?”

” Phu nhân! Linh Lung đã trở lại!” Ngọc Linh Lung thoải mái đi vào phòng, thấy Bắc Dao Quang đang nắm tay Phong Vô Ảnh an ủi hấn, không khỏi ngẩn ra nhưng rất nhanh đã phục hồi tinh thần.

“Linh Lung, vất vả cho người” Bắc Dao Quang buông tay Phong Vô Ảnh, nhìn về phía Ngọc Linh Lung, cảm kích nói.

” Phu nhân đừng nói như vậy, đều là chuyện Linh Lung nên làm” Linh Lung vội lắc đầu từ chối, không chịu nhận lời cảm ơn của nàng, huống chi nàng còn có chuyện cần nhờ Như Mặc và Bắc Dao Quang, chỉ hi vọng

khi nàng mở miệng xin Thanh nhi thì không bị bọn họ cự tuyệt.

” Ngọc tiểu thư, cũng may người có mang theo thủ hạ đến, nếu không sự an toàn của Bắc Dao và Bảo Bảo thật không dám nghĩ tới, xin nhận một lạy của Vô Ảnh” Thật không ngờ Phong Vô Ảnh lại hành lễ với Linh Lung, làm nàng kinh ngạc vô cùng, vội vàng tránh người đi “ Phong đại phu xin mời đứng lên, Linh Lung vừa tới đúng lúc đâu, hưởng chi phu nhân cũng là biểu tấu của ta, tuy rằng Linh Lung mới tới nhưng cũng là người một nhà, hỗ trợ là chuyện đương nhiên, sao dám nhận đại lễ của Phong đại phu, thật sự là làm khó Linh Lung”

” Vô Ảnh, người cũng thật là, xem ra lần này đã làm người sợ hãi. Ta thật không có việc gì, chờ Như Mặc về, ta sẽ nói hấn bố trí thêm người ngay đêm trông coi cửa lớn, được không?”

Bắc Dao Quang vội vàng nâng Phong Vô Ảnh dậy, lòng của hấn đối với nàng, dù là kẻ ngốc cũng nhận ra nhưng trong lòng nàng chỉ có Như Mặc, không có chỗ dành cho người khác, mà hấn thì trong lòng lại không chứa được nữ tử nào khác, nàng làm sao có thể để cho hấn vì nàng mà chậm trễ nhân duyên? Làm bộ như không biết thì đối với quá tàn nhẫn, nhưng nếu biết thì có thể làm được gì đây?

” Bắc Dao, ta có một dự cảm không tốt, cảm thấy sẽ còn phát sinh nhiều chuyện nữa” Phong Vô Ảnh cũng theo Bắc Dao Quang đứng dậy, lại run rẩy tiếp nhận Bảo Bảo từ tay Thanh nhi, lúc này mới nói ra những gì lo lắng.

“Vô Ảnh ngốc, chỉ là cảm giác sao có thể đúng chứ, chẳng qua vì người quá lo lắng nên mới có cảm giác như vậy thôi, Thanh nhi, mau đi xem các hạ nhân trong phủ thế nào? Nếu bọn họ còn ở đây thì bảo phòng bếp làm bát canh định thần cho Vô Ảnh uống, gặp thích khách là chúng ta nhưng Vô Ảnh lại bị dọa sợ, thật sự là” Bắc Dao Quang cố gắng mỉm cười thoải mái, thật ra trong lòng cũng vì những lời Phong Vô Ảnh nói mà lo lắng, yên lặng nhìn trời, thầm cầu nguyện “ Như Mặc, người sao còn chưa trở về? mau trở về a, ta rất lo lắng”

“Da phu nhân” Thanh nhi nhìn thoáng qua Ngọc Linh Lung, có nàng ở đây, hấn đương nhiên là yên tâm, lập tức đi ra ngoài, hô to “ Xuân Hoa, Xuân Thủy”

Kêu mãi cũng không có ai lên tiếng, tìm một vòng cũng không thấy ai, ngạc nhiên, hấn liền đi về phòng bếp.

Còn chưa tới phòng bếp đã nghe mùi nước ớt cay nồng, còn có hơi thở quen thuộc, lập tức đẩy cửa phòng đi vào, thấy Trần Châu đang bị nhốt trong lồng sắt cùng với một chậu nước ớt và mấy thứ dụng cụ linh tinh. Trần Châu lúc này đang dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hấn, khi thấy rõ là hấn thì từ đôi mắt xanh biếc chảy ra hai hàng nước mắt thống khổ, không ngừng phát ra tiếng xích xích cầu xin “Thanh nhi, mau cứu ta, Thanh nhi, thả ta đi, ta thực sự biết sai rồi, van cầu người thả ta đi, ta cũng không dám...nữa”

Thanh nhi không ngờ nàng không bị thương tổn gì, xem ra phu nhân vì không muốn mình đau lòng nên không có giết Trần Châu, cũng không có xử phạt nàng ta “ Trần Châu, người đã làm sai, ta không thể lại phản bội phu nhân và chủ nhân, vì người, ta không những một mà ba lần làm cho phu nhân thất vọng rồi, phu nhân lúc trước đã không giết người thì sau này cũng không ,chờ chủ nhân về, bọn họ sẽ cho người một câu trả lời, người kiên nhẫn chờ đi”

” Không, Thanh nhi, Bắc Dao Quang nàng là ác ma, nàng mới không mềm lòng đối với ta, nàng không giết ta là vì muốn tra tấn ta, người không nhìn thấy sao? Nhìn thấy mấy thứ bên cạnh ta không? tất cả đều là công cụ tra tấn của nàng đối ta, nàng sẽ trụng nước sôi ta, tróc da ta, còn muốn dùng đinh cắm vào đuôi và đầu của ta...Thanh nhi, ta rất sợ, van cầu người, niệm tình chúng ta đã làm bạn cùng nhau hơn một ngàn năm, người thả ta đi, cầu người, đạo hạnh của ta đều bị chủ nhân thu hết, hiện giờ ta cái gì cũng không thể làm, ta sẽ không hại người nữa, ta nhất định sẽ quay trở về rừng già mà an phận thủ thường, cầu người tin ta thêm một lần nữa, Thanh nhi”

Trần Châu thấy hấn xoay người muốn đi, lại thê lương la lên, dùng hết chiêu cuối cùng, nếu vẫn không làm cho Thanh nhi mềm lòng thì nàng chết trong tay Bắc Dao Quang là cái chắc. Nàng hôm nay mới biết nữ nhân kia thật đáng sợ, nàng tuyệt đối không thể ở lại đây thêm nữa, nàng dù ra ngoài bị người ta loạn côn đánh chết cũng còn hơn chết ở đây, chịu khổ hình như vậy so với chết còn thống khổ hơn gấp trăm lần.

” Thanh nhi, người như vậy xem ra cũng không thích ta có phải không? thì ra yêu thích của người là giả sao? Thanh nhi, ta thực xin lỗi người, là ta luôn xem nhẹ người, nhưng người cũng không thể trách ta a,

người chưa từng nói gì với ta, người biết rõ ta thích chủ nhân, từ lúc mới nhìn thấy hần, ta đã thích hần, hiện giờ ta mới biết chủ nhân đối với ta tàn nhẫn hơn bất kỳ ai, chỉ có người là thiết tình đối với ta, nhưng bây giờ đã muộn rồi, ta biết bộ dáng của mình lúc này không xứng với người, ta chỉ cầu mong người nể chút tình cảm ngày xưa với ta mà cho ta một con đường sống, nếu người không tin thì người có thể tự mình đem ta đến một nơi xa, ta cam đoan sẽ không quay trở lại, hiện giờ con người chỉ đá một cái cũng có thể đá chết ta, ta chẳng lẽ còn chưa hiểu rõ tình thế của mình sao? Thanh nhi, van cầu người, thả ta đi đi”

Lúc này Trần Châu thực sự là sợ hãi Bắc Dao Quang, hận không thể ngay lập tức cách nàng càng xa càng tốt, Thanh nhi là hi vọng cuối cùng của nàng, nếu hần không giúp nàng thì nàng thực sự chỉ còn con đường chết, từ lúc chào đời tới giờ, nàng chưa từng sợ hãi, bị thương như lúc này.

Thanh nhi cắn chặt môi, xoay người bước nhanh ra ngoài, đóng cửa lại thật mạnh, nói với chính mình không được lại mềm lòng, không được tha thứ cho nàng. Trong phòng chỉ còn lại tiếng kêu thống khổ, tuyệt vọng của Trần Châu, làm tâm hần cũng như vỡ vụn. Thanh nhi đi được hai bước thì nhịn không được mà quay lại mở cửa, dùng sức phá vỡ cái lồng, đem thân hình Trần Châu bỏ vào trong ống tay áo “Trần Châu, đây là lần cuối cùng, người nghe cho rõ, nếu muốn sống thì phải ngoan ngoãn, không được cử động, đợi lát nữa ta tìm cơ hội đưa người ra ngoài thành”

” Thanh nhi, cảm ơn người, thật sự cảm ơn người! Lần này trở về núi ta sẽ hết lòng tu luyện, nếu có thể biến thành người lần nữa thì nhất định sẽ tiến đến làm trâu ngựa để cảm tạ ơn cứu mạng của người” trốn trong tay áo của Thanh nhi, Trần châu cảm động đến rơi nước mắt, nói lời cảm tạ không ngừng, làm cho Thanh nhi trong lòng dâng lên cảm giác mạnh mẽ “đủ rồi, đừng nói nữa, ta không cần người tới báo ân, chỉ cần đừng mưu tính hại người nữa là đủ rồi”

” Người yên tâm, ta nhất định thay đổi triệt để, một lần nữa làm người!” Trần Châu bị Thanh nhi gay gắt như vậy không khỏi có chút ủy khuất, nhưng cũng không dám cãi lại nữa lời, nàng bây giờ chỉ cần giữ lại mạng sống là quá đủ, trước giờ Thanh nhi chưa từng lớn tiếng với nàng, bây giờ còn sống để nghe hần mắng nàng cũng cảm thấy hạnh phúc.

Thanh nhi mang theo Trần Châu trong tay áo đi vào phòng bếp, không thấy một ai, bây giờ nấu cũng không kịp nên liền cầm một cái bát, vận dụng pháp lực hóa ra một chén canh định thần rồi mang đi.

Đến trước cửa, để đề phòng, Thanh nhi dùng sức đánh Trần Châu bất tỉnh, sau đó mới đi vào trong.

” Điện hạ, chúng ta nhân toàn bộ như đá chìm đáy biển, xem ra là đã muốn dữ nhiều lành ít!” Một người tiến đến bên Tư Đồ Huyền một thân hoa bào màu đỏ mà thì thầm

Tư Đồ Huyền nghe thủ hạ báo cáo xong, ánh mắt càng lạnh hơn “tin tức gì cũng không có? Không ai bị tổn thương? Ta không tin, Bắc Dao Mặc Mặc lại lợi hại tới mức ngay cả hỏa được cũng không sợ sao?”

” Điện hạ, thực sự rất kỳ lạ, người canh giữ bên ngoài trở về báo cáo, nói không có ai đến hỗ trợ Bắc Dao phủ, người của Trần gia sau khi nghe tiếng nổ mới tới, bây giờ cũng còn mười mấy người đang tuần tra trong Bắc Dao phủ, những người đó được phái đi không biết đã bị mai phục, toàn quân bị tiêu diệt, Bắc Dao phủ quả thật có vài phần quỷ dị, điện hạ, không bằng thực hiện kế hoạch hai đi”

” Thật sự là một đám thùng cơm, còn nói là cao thủ gì? Chỉ làm lãng phí tiền của ta thôi, được, thực hiện kế hoạch hai đi, lập tức cho người vây quanh Bắc Dao phủ” Tư Đồ Huyền vừa nói, vừa nhìn đoàn người đang đi tới nghênh đón hần, dẫn đầu là Trần Ngọc Bạch ngọc thụ lâm phong.

Nhìn thấy đội ngũ xe ngựa của Tư Đồ Huyền, Trần Ngọc Bạch vội vàng dẫn người đến nghênh đón, cung kính thi lễ nói “Trần Ngọc Bạch của Hiệp Khách thành cung nghênh thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế, thiên thiên tuế”

“Ngọc Bạch mau đứng lên, chúng ta không phải là người ngoài, sao còn làm đại lễ?” Tư Đồ Huyền ngoài miệng nói lời khách khí nhưng người cũng không xuống ngựa, hần nay đã không giống như xưa, hần nay là thái tử dưới một người mà trên vạn người, giang sơn xã tắc này sớm muộn gì cũng là của hần, trong thiên hạ đều là thân dân của hần, để Trần Ngọc Bạch cúi mình khom lưng với hần là đương nhiên.

Trần Ngọc Bạch là người khôn khéo, đương nhiên hiểu rõ Tư Đồ Huyền chẳng qua là đang nhắc nhở hần, thân phận bọn họ khác biệt rất lớn, nếu bây giờ không cho hần chút thể diện thì chỉ càng làm hần ghi hận

trong lòng.

Vốn đã dự đoán được Tư Đồ Huyền lần này tới không có ý tốt nên Trần Ngọc Bạch càng có sự chuẩn bị, nghe hắn nói vậy mới chậm rãi đứng lên nói “ tạ ơn thái tử điện hạ, hành cung đã chuẩn bị xong, mời thái tử điện hạ vào thành”

” Hảo!” Tư Đồ Huyền kiêu căng gật gật đầu.

Đoàn xe đông đúc thông thả mà chỉnh tề đi vào thành, Tư Đồ Huyền khoe miệng vẫn nở nụ cười, tựa hồ như tâm tình rất tốt, Trần Ngọc Bạch đi bên cạnh hắn lại có dự cảm không tốt, loại người như Tư Đồ Huyền tuyệt đối là kẻ thù dai, đã bị người chinh qua thì hắn sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai, hắn nếu không có chuẩn bị thì sẽ không phô trương thanh thế mà tới như vậy, cho nên Trần Ngọc Bạch càng thêm lo lắng cho Bắc Dao Quang và Như Mặc.

Đi vào thành, Trần Ngọc Bạch lại kinh ngạc khi thấy thủ vệ thành đều đã được thay thế bằng binh lính của triều đình, sắc mặt trầm xuống “xin hỏi điện hạ, lần này điện hạ phụng mệnh hoàng thượng đến thảo phạt Hiệp Khách thành sao?”

” Ngọc Bạch, người đừng khẩn trương, người hiểu lầm rồi. Là như vậy, trong cung bị mất một bảo vật quan trọng, là cái phụ hoàng yêu thích nhất, cho nên người rất giận dữ, mới phái ta đi tra tìm, gọi là đi tuần sát nhưng thực ra là bắt cường đạo cũng thuận tiện đem bảo vật quay về, không đối Ngọc Bạch người, manh mối tra đến Vô Phong cảng cách Hiệp Khách thành không xa thì bị đứt, vì thế ta cho rằng cường đạo nhất định đang trốn trong Hiệp Khách thành, nên mới phái ngự lâm quân và cao thủ đại nội liên kết truy tìm, nếu tìm ra tung tích sẽ rút khỏi Hiệp Khách thành, Ngọc Bạch người cứ yên tâm”

Trần Ngọc Bạch đã sớm đoán được hắn có phòng bị mà đến, lại không ngờ động tác của hắn lại nhanh đến vậy, xem ra hắn thông thả đi là cố ý kéo dài thời gian nhưng trước đó đã cho người tiến vào Hiệp Khách thành, thực hiện âm mưu của hắn.

Đương nhiên là thủ hạ của hắn có thể phản kháng, ngự lâm quân tuy đông nhưng đấu với cao thủ giang hồ cũng không phải dễ chiếm tiện nghi, mà toàn bộ người của Hiệp Khách thành đều nghe theo hiệu lệnh của Trần gia, nếu hôm nay phản kháng, không phải không thắng được nhưng e rằng sau này không thoát được tội danh mưu phản, Hiệp Khách thành chắc chắn sẽ bị hủy, nơi này vốn là nơi người giang hồ rửa tay gác kiếm ẩn cư, nếu bị hủy thì họ sẽ đi đâu? Chẳng lẽ bắt bọn họ lại quay về cuộc sống giang hồ lang thang?

Cho nên Trần Ngọc Bạch trong lòng mặc dù rất giận vẫn phải duy trì nét mặt bình tĩnh “ điện hạ, người dùng tới ngự lâm quân rầm rộ như vậy,e rằng kẻ trộm dù có trốn ở trong thành thì giờ phút này đã muốn đào thoát, chỉ bằng để cho Ngọc Bạch vì điện hạ mà phân ưu”

” Hắn trốn không thoát, người của ta vài ngày trước đã bí mật vào thành, hiện giờ có lẽ đã tìm được chỗ kẻ trộm ẩn nấp, Ngọc Bạch có hứng thú đi cùng ta xem thử kẻ trộm là ai không?”

“Điện hạ đã lên tiếng, Ngọc Bạch đương nhiên là cùng đi” Trần Ngọc Bạch trong lòng càng thêm lo lắng, bởi vì hướng đi đúng là đang hướng tới Bắc Dao phủ.

Quả nhiên.....

Khi ba chữ Bắc Dao phủ xuất hiện trong mắt, Trần Ngọc Bạch còn chưa biểu hiện sự ngạc nhiên thì Tư Đồ Huyền đã đi trước một bước “ ai nha, đây không phải là phủ đệ của bằng hữu chúng ta sao? Lộ Phương, người xác định là chúng ta không đi sai chứ?”

” Khởi bẩm điện hạ, thuộc hạ tự mình thấy kẻ trộm mang theo tang vật tiến vào phủ đệ, thuộc hạ lúc trước đã phái một đám cao thủ đại nội đi vào đó tìm kiếm nhưng không có người nào đi ra, sợ là lẩn ít dữ nhiều, hơn nữa theo lời dân chúng đồn đãi thì lúc trước ở nơi này từng phát ra nhiều âm thanh gầm rú lớn, có lẽ là tiếng nổ của hỏa dược, hỏa lôi gì đó, chủ nhân phủ đệ này chắc là có vấn đề, căn cứ pháp luật của nước ta, dân chúng không được giấu hỏa dược, hỏa khí trong nhà, nếu có điều bị phản tử tội, thuộc hạ xin điện hạ ra lệnh ngự lâm quân tiến vào điều tra”

Nam tử tên Lộ Phương lập tức hồi báo rất trôi chảy, lại co nê nép, nghe rất vô tư, trung thành

“Nhưng mà, chủ nhân Lộ Phương, Bắc Dao phủ là bằng hữu của bản điện hạ, vợ chồng bọn họ là người thiện lương, thực sự không thể có quan hệ với kẻ trộm được, không bằng người để bản điện hạ đi vào đó cùng bọn họ nói chuyện xem sao, có lẽ là có hiểu lầm gì đó” Tư Đồ Huyền vẻ mặt biểu hiện đầy lo lắng và chân thành, Trần Ngọc Bạch biết rõ hai người bọn họ diễn trò nhưng vẫn nhin không được mà tán thưởng thủ đoạn cao siêu của Tư Đồ Huyền.

” Thái tử điện hạ, cái gọi là thiên tử phạm pháp cùng thứ dân đồng tội, Bắc Dao phủ nếu không có liên quan tới kẻ trộm báu vật trong cung thì trong nhà cũng không nên tàng trữ hỏa dược, mọi chuyện đã trở nên nghiêm trọng, thái tử điện hạ thân thể cao quý, nên lấy xả tắc làm trọng, làm gương cho vạn dân, sao có thể công nhiên thiên vị như vậy? xin thứ cho thuộc hạ làm can, điện hạ nếu vẫn không cho thuộc hạ dẫn binh vào điều tra thì xin điện hạ chém đầu thuộc hạ trước đi”

Nói xong, Lộ Phương lập tức quỳ xuống đất, tất cả binh lính đang bao quanh Bắc Dao phủ cũng đồng loạt quỳ theo “ xin điện hạ giáng tội”

” Ai! Thôi! Thôi! Cái gọi là đại nghĩa diệt thân, các người cũng là vì trung thành với triều đình, với giang sơn, ta làm sao có thể vì tình cảm cá nhân mà giáng tội các người, đứng lên đi. Nhớ kỹ, điều tra thì có thể nhưng không được quấy nhiễu nữ quyến, nếu gì khả nghi thì không được bàn tán, bản điện hạ không muốn các người hành động lỗ mãng”

Tư Đồ Huyền ngửa mặt lên trời thở dài “ Ngọc Bạch, thật sự không ngờ kẻ trộm kia lại xâm nhập vào phủ của Như Mặc công tử, người cũng biết ta và hắn có chút hiểu lầm nhỏ, chuyện này xảy ra, người khác có thể cho là ta báo tư thù, Ngọc Bạch, người nhìn thấy rất rõ, ta là bất đắc dĩ a”

” Điện hạ nói phải. Nếu Như Mặc công tử không làm chuyện trái với kỉ cương phép nước thì không cần lo sợ bị điện hạ điều tra, huống chi điều tra cũng là vì sự an toàn của bọn họ, nếu kẻ trộm kia thực sự đang ẩn nấp trong Bắc Dao phủ thì đối với sự an toàn của bọn họ cũng rất nguy hiểm”, Trần Ngọc Bạch dù trong lòng rất lo lắng lại mừng Tư Đồ Huyền vô sỉ một ngàn lần nhưng miệng vẫn phải nói những lời trái lương tâm.

Không cần hỏi cũng biết thích khách đột nhập Bắc Dao phủ là người do Tư Đồ Huyền an bài, nếu một kích thành công thì tốt, nếu không thì thuận lợi để hắn lợi dụng thực hiện kế hoạch thứ hai, mượn tiếng là bảo hộ, tiến vào phủ điều tra, còn đem nhóm thích khách chuyển thành cao thủ đại nội vì thăm dò tin tức mà đến, hơn nữa tất cả mọi người đều nghe được tiếng nổ rất lớn, cho nên Bắc Dao phủ muốn thoát khỏi hiểm nguy thì khó càng thêm khó.

Kết cục của sát thủ không cần đoán cũng biết, tất nhiên là bị người của biểu muội Như Mặc hạ gục, nhưng giết người thì dễ mà trong thời gian ngắn có thể xử lý thì thể gọn gàng thì lại khác á. Còn có dấu vết bị hỏa dược tàn phá nữa, chỉ cần có dấu vết của thi thể hay hỏa dược bị tìm thấy thì Bắc Dao phủ đều rơi vào tử tội, dựa theo luật triều đình thì nhẹ sẽ bị phán sung quân, nặng thì bị chém.

Mà lúc này hắn dù muốn thông báo cho Bắc Dao Quang một tiếng cũng không thể, nói gì tới hỗ trợ, Như Mặc lúc này lại không có ở trong phủ, sự tình càng thêm nghiêm trọng.

Cửa lớn bị dùng sức phá ra, vô số Ngự lâm quân lập tức vọt vào Bắc Dao phủ, cũng không có ai ngăn trở, những người này nhanh chóng tản ra các nơi tìm kiếm, Tư Đồ Huyền cũng xuống ngựa, thông thả đi vào, Trần Ngọc Bạch âm thầm đau lòng nhìn chung quanh bị tàn phá bừa bãi.

” Làm can, các người là người nào lại dám xâm nhập vào nhà người khác?” Bắc Dao Quang tuy đã nhìn ra y phục của quân lính triều đình, cũng biết là ai đến phá rồi nhưng vẫn giả như không biết, lớn tiếng quát.

” Bắc Dao phu nhân, nhiều tháng không gặp, phu nhân vẫn xinh đẹp như cũ a. Phu nhân đừng sợ, chỉ là có kẻ trộm đột nhập vào trong phủ, những người này là ta phụng mệnh lệnh của phụ hoàng đi tróc nã đạo tặc, quấy nhiễu phu nhân, nếu có chỗ nào đắc tội, Tư Đồ Huyền thay bọn họ hướng phu nhân nhận lỗi, nhưng vì an toàn của phu nhân và Bắc Dao phủ, vẫn mong phu nhân phối hợp” Tư Đồ Huyền tiêu sái đi đến bên chỗ mấy binh lính đang bao quanh Bắc Dao Quang “ còn không đi lùng bắt kẻ trộm, vây quanh Bắc Dao phu nhân làm cái gì?”

“Dạ, thái tử điện hạ” nhóm ngự lâm quân đang bao vây Bắc Dao Quang liền lập tức rời đi.

Bắc Dao Quang cười lạnh một tiếng,” Nhiều tháng không gặp, dân phụ không biết vương gia giờ đã là thái tử điện hạ rồi, thật sự là đáng mừng a”

” Nhiều tháng không gặp, phu nhân vẫn miệng lưỡi sắc bén như trước, làm cho Huyền rất hoài niệm a” Tư Đồ Huyền giọng mỉa mai, lại nhìn sang Phong Vô Ảnh đang ôm một đứa trẻ đứng bên cạnh Bắc Dao Quang, mỉm cười “ thời gian thật sự qua mau a, ngày đó rời khỏi Hiệp Khách thành phu nhân cũng mới mang thai không bao lâu, bây giờ đã sinh rồi, không biết là tiểu thư hay công tử?”

” Không dám làm phiền Vương gia quan tâm, đây là tiểu nữ” Bắc Dao Quang không chút sợ hãi việc hấn điều tra kẻ trộm, trong phủ vốn không nhiều người, bọn nha hoàn sau khi có tiếng nổ lớn đã biến mất không thấy tăm hơi, những người còn lại đều đã ở đây, nàng không tin hấn có thể biến ra một người nào đó, cho dù hấn có thể, nàng cũng không để cho hấn biến không thành có, âm thầm nhìn thoáng qua Ngọc Linh Lung một cái, Ngọc Linh Lung cũng nhìn Tư Đồ Huyền làm cho nàng an tâm mỉm cười.

Trong phủ đã sớm khôi phục lại như cũ, hoàn toàn không tìm thấy chút vết tích nào, thi thể của các sát thủ đã bị ném tới nơi cách đây hơn trăm dặm, đừng nói là lục tung Bắc Dao phủ mà dù có đào sâu ba tấc đất cũng đừng mong tìm thấy gì, Ngọc Linh Lung nhắm mắt lại, vận dụng pháp lực, toàn bộ hoạt động lục soát của nhóm ngự lâm quân đều chiếu rõ trong mắt nàng, bắt luận kẻ nào muốn lợi dụng để vu oan giá họa cũng đừng mong qua mắt nàng.

Thanh nhi vừa lúc đứng che hết nửa người của Ngọc Linh Lung, nên việc nàng vận dụng pháp lực không bị người khác phát hiện.

“Phu nhân vẫn thích thanh tĩnh như vậy, trong phủ người giúp việc càng ngày càng ít, sao không nhìn thấy Như Mặc công tử?” Tư Đồ Huyền nhìn thái độ bình tĩnh của Bắc Dao Quang, hận không thể tự mình tát vào cái mặt tươi cười kia của nàng, cố gắng nhịn xuống, vì ngày hôm nay, hơn nửa năm qua, hấn mỗi một ngày đều giống như bị dày vò, chờ đợi ngày báo thù, bây giờ cơ hội đã tới, hấn làm sao dễ dàng buông tha cho bọn họ?

” Đa tạ thái tử điện hạ quan tâm, phu quân nhà ta ra ngoài thành gặp bạn, chút nữa sẽ quay về liền. Thỉnh thái tử điện hạ điều tra mau một chút, nếu không chậm trễ thời gian của điện hạ thì dân phụ thật có lỗi” Bắc Dao Quang không kiêu không nịnh nói.

Rất nhanh một đội lại một đội Ngự lâm quân lục tục trở về,” Bẩm báo thái tử điện hạ, đã lục soát toàn phủ nhưng không phát hiện ra tung tích của đạo tặc”

“.....”

Tất cả đều hồi báo không có phát hiện được gì, sắc mặt của Tư Đồ Huyền càng thêm thâm trầm mà nhục nhã, tùy từng Lộ Phương bên cạnh hấn càng hoảng loạn hơn, sao lại có thể như vậy, hấn tận mắt chứng kiến rất nhiều sát thủ tiến vào tòa nhà này mà không có ra, sao lại không tìm thấy một ai? Mà tiếng nổ của hỏa dược kia rất lớn, trong không khí chắc chắn vẫn còn lưu lại mùi hỏa dược mà trên mặt đất chắc cũng phải còn lại vết cháy sém cùng hố đất chứ, nhưng một chút dấu vết đều không có, thật sự là quỷ dị, thi thể còn có thể giấu được nhưng hố đất cùng mặt đất cháy sém thì tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn mà không lưu lại dấu vết gì. Nhưng sự thật là cái gì cũng đều không có, cái gì cũng không lục soát ra.

Trần Ngọc Bạch này giờ vẫn rất lo lắng cho Bắc Dao Quang bây giờ cũng thả lỏng được tâm tư, mặc kệ nàng làm cách nào thì ít nhất nguy hiểm trước mắt cũng đã qua.

Thanh nhi cũng chậm rãi yên lòng, nhưng lúc này đột nhiên có một mũi tên bắn lên bay tới, mục tiêu là Bắc Dao Quang, Thanh nhi đương nhiên là sẽ không để mũi tên đó đạt được ý đồ cho nên vung tay áo lên, mũi tên kia lập tức bay lệch hướng mà bắn trúng vào một cái cây trong viện, đồng thời cũng la to “ bọn chuột nhất phương nào dám dùng tên bắn lên?”

Lời còn chưa dứt đã nghe Lộ Phương la to “ điện hạ cẩn thận, có rắn”

Thì ra trong lúc Thanh nhi phất tay áo lên để đánh về phía mũi tên thì đã quên mất Trần Châu còn trong tay áo của hấn, vì vậy theo động tác của hấn mà Trần Châu bị văng ra ngoài, vừa lúc đáp trúng lên người Tư Đồ Huyền, mới dẫn tới tiếng la thê thảm của Lộ Phương.

Trần Châu lúc này cũng vừa tỉnh lại, đập vào mắt là màu đỏ chói chang, làm cho nàng nghĩ tới chậu nước ớt Bắc Dao Quang dùng để tra tấn nàng, theo phản xạ muốn né ra, mà Tư Đồ Huyền đột nhiên thấy trên người mình có một con rắn trắng lớn thì bị dọa tới mức thiếu chút nữa là hồn phi phách tán, theo phản xạ tính dùng tay bứt nó đi. Chuyện kỳ lạ nhưng lại xảy ra rất vừa lúc, khi Trần Châu há miệng thì tay của Tư Đồ Huyền cũng vung lên, hai cái liền đụng nhau.

Mà Trần Châu trải qua một phen kinh hãi quá độ, mới đụng tới tay người thì nghĩ tới Bắc Dao Quang lại bắt đầu tra tấn nó, vì vậy không nhìn rõ mặt đã há mồm cắn một cái, Tư Đồ Huyền lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, Lộ Phương vội vàng vung kiếm chém Trần Châu đứt làm hai đoạn, nhưng cái đầu rắn vẫn còn gắt gao cắn chặt trên tay Tư Đồ Huyền, Thanh nhi cũng không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn Trần Châu bị chém làm hai đoạn, Ngọc Linh Lung lập tức la to “không tốt, bạch xà có độc”

Tất cả sự việc đều phát sinh trong nháy mắt, Trần Ngọc Bạch lúc đó cũng la lên “không thể để thái tử chết ở đây được”

Nghe vậy, Phong Vô Ảnh mới như bừng tỉnh từ trong mộng, vội vàng giao Bảo Bảo cho Bắc Dao Quang, chạy vội tới chỗ Tư Đồ Huyền sắc mặt đã xanh mét “Ngọc Bạch, mau nạo chỗ thịt cùng đầu rắn trên mu bàn tay hắn xuống”

Trần Ngọc Bạch vung kiếm lên, đầu của Trần Châu cùng một miếng thịt trên mu bàn tay Tư Đồ Huyền đã cùng nhau rơi xuống đất, Phong Vô Ảnh lập tức quay sang nói với Bắc Dao Quang “Bắc Dao, mau đem Tóc Đen của người đến đây, hắn lúc này đã độc phát đến tim, không kịp để điều chế giải dược nữa, chỉ có thể lấy độc trị độc”

” Mau! Vật nhỏ!” Bắc Dao Quang tuy rằng cảm thấy Tư Đồ Huyền chết cũng chưa hết tội nhưng cũng biết phân nặng nhẹ, biết nếu để hắn chết ở đây thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cho nên trong lòng muốn là một chuyện nhưng hành động lại là chuyện khác.

Được chủ nhân mệnh lệnh, Tóc Đen tuy rằng tâm không cam lòng không nguyện nhưng vẫn nhảy khỏi tay Bắc Dao Quang, chậm rãi bò lên mu bàn tay của Tư Đồ Huyền, Trần Ngọc Bạch cũng lần đầu tiên nhìn thấy rắn tóc đen, lúc trước cũng không để ý thấy Bắc Dao Quang có nuôi một con rắn, bây giờ nhìn thấy nó không lớn hơn chiếc đĩa bao nhiêu, toàn thân xanh biếc, lại là loại rắn độc nhất trong tất cả các loại rắn thì cũng có chút kinh ngạc.

“Tóc Đen, mau cắn hắn một cái” Phong Vô Ảnh vội vàng thúc giục.

” Lớn mật, làm càn! Mau giết chết con rắn kia rồi bắt hết bọn họ lại, bọn họ dám sử dụng rắn độc để giết thái tử điện hạ” Lộ Phương vất vả lắm mới hồi phục được tinh thần, thấy Phong Vô Ảnh muốn con rắn độc kia cắn Tư Đồ Huyền cái nữa thì lập tức lớn tiếng rống, hơn trăm tên ngự lâm quân lập tức xông lên.

” Làm càn, các ngươi nếu muốn thái tử điện hạ chết thì cứ việc xông lên” Trần Ngọc Bạch lập tức vung kiếm đến bảo hộ bên cạnh Phong Vô Ảnh, đồng thời nhóm hộ vệ của hắn cũng nhất loạt xông lên.

Phong Vô Ảnh mặc kệ mọi chuyện, hắn chỉ chờ Tóc Đen cắn Tư Đồ Huyền, Bắc Dao Quang thấy Tóc Đen còn chậm chạp, sợ Tư Đồ Huyền chết, liền ra nói tiếp “vật nhỏ, mau cắn hắn một cái”

Tóc Đen có miệng lại không thể nói, độc tính của hắn có thể sánh ngang với Trần Châu, nếu hắn cắn một cái thì có thể triệt tiêu độc của Trần Châu nhưng sợ rằng độc của nó còn sót lại cũng gây ra tác dụng, như vậy hắn có giữ được một mạng cũng không sống được lâu, có cắn hay không thì có khác gì đâu.

Nhưng Bắc Dao Quang đã lên tiếng, hắn không thể không nghe, lập tức cắn mạnh trên tay Tư Đồ Huyền một cái, phóng ra một ít độc tức, sau đó chậm rãi bò trở lại tay của Bắc Dao Quang.

Phong Vô Ảnh lấy kim châm trong tay áo ra, nhanh chóng cắm lên mấy đại huyệt trên ngực Tư Đồ Huyền, tất cả mọi người đều không nhúc nhích, theo dõi động tác của hắn, không ai để ý tới cái đầu rắn của Trần Châu lúc này đã buông lỏng miệng, mở to ánh mắt nhìn bộ dáng Phong Vô Ảnh.

”Vô Ảnh, hắn thế nào, còn cứu được không?” Bắc Dao Quang thấy Phong Vô Ảnh trán đầy mồ hôi cũng không khỏi lo lắng.

Phong Vô Ảnh không trả lời ngay, chằm xong mũi kim cuối cùng mới gật đầu “ nguy hiểm thật, cuối cùng cũng giữ được một mạng, không thể để thái tử điện hạ ở đây được, các người mau đưa điện hạ hồi cung, trong cung có nhiều kì được dân gian không có được, có thể cứu mạng cho thái tử điện hạ. Các người mau một chút, nếu không độc còn sót lại trong cơ thể có thể gây nguy hiểm tới tính mạng”

Phong Vô Ảnh nói xong, đám người Lộ Phương lập tức không dám do dự mà cẩn thận nâng thân thể của Tư Đồ Huyền lên, chạy nhanh, cũng không quên ném lại một câu “ các người tốt nhất nên cầu nguyện thái tử điện hạ vô sự, nếu không hoàng thượng nhất định sẽ san bằng Hiệp Khách thành”

Tất cả mọi chuyện tới nhanh, kết thúc cũng nhanh, cho đến khi người cuối cùng rời đi, những người còn lại mới thở phào một hơi, nhưng Phong Vô Ảnh vẫn còn ngồi chồm hổm trên mặt đất, không có đứng lên.

” Vô Ảnh, chân của người đã tê rần sao? Ta đến đỡ người!” Bắc Dao Quang tiến đến bên cạnh mới phát hiện môi hắn đã đen sì, so với Tư Đồ Huyền lúc trước còn nghiêm trọng hơn, hắn trúng độc.

“Vô Ảnh..” Bắc Dao Quang sợ hãi kêu to, Trần Ngọc Bạch vốn đang tươi cười cũng phát hiện tình huống không đúng, nhanh chóng ôm lấy Phong Vô Ảnh mới phát hiện trên đùi hắn đeo nửa cái đầu rắn của Trần Châu.

” A.....” Bắc Dao Quang rớt cuộc nhin không được thét chói tai, theo sau đó là bối rối khóc tiếng la,” Thanh nhi..... Như Mặc.....”

Kỳ thật không đợi nàng la, Thanh nhi đã rất nhanh nhìn thấy tình huống của Phong Vô Ảnh, ảm đạm cúi đầu “ phu nhân, đã không kịp nữa rồi”

Mà Như Mặc lúc này đang trên đường về nhà lại cảm giác rất nóng lòng, hận không thể ngay lập tức có mặt.

89. Chương 89: Xa Nhau Trở Về Vị Trí Cũ

” Không, Thanh nhi, vật nhỏ, người mau cần Vô Ảnh một cái giống Tư Đồ Huyền trước kia đi, hắn sẽ tốt, có phải không? Thanh nhi, có phải không? các người nhất định sẽ có biện pháp có phải không?” Bắc Dao Quang khóc lóc, vẻ mặt có chút cuồng loạn cần lấy Tóc Đen đặt lên người Phong Vô Ảnh nhưng Tóc Đen không dám há miệng.

” Phu nhân, không còn kịp rồi, Phong đại phu độc đã công tâm, Tóc Đen nếu cần hắn thì chỉ làm hắn chết nhanh hơn, nếu có gì cần nói thì tận dụng thời gian đi, chậm nữa thì e rằng một lời trần trời cũng không kịp” Thanh nhi vận dụng pháp lực rót vào cơ thể Phong Vô Ảnh, cố bảo trụ cho hắn một hơi thở, để hắn có thể mở mắt ra.

Thanh nhi trong lòng cũng đã có tính toán, sau khi Phong Vô Ảnh xảy ra chuyện, hắn cũng không muốn sống thêm nữa, cuối cùng nhìn thoáng qua Ngọc Linh Lung một cái, hắn biết nàng thật tâm với hắn nhưng hắn hiểu được thì đã quá muộn, đã không còn kịp nữa rồi, đã gây ra họa lớn rồi.

Một cái liếc mắt kia xem như là cáo biệt, là tuyệt vọng, làm cho tâm của Ngọc Linh Lung cũng căng thẳng, đau đến tâm tê phế liệt, làm cho nàng dường như không thể thở được, không ngừng dùng ánh mắt nói hắn ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ, nhưng Thanh nhi lại né tránh ánh mắt của nàng.

Trần Ngọc Bạch tức thì bị tin tức này làm cho ngây ngốc, nhất định không tin đó là sự thật, buông kiềng trong tay, ngồi xuống bên cạnh người bằng hữu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tâm vừa đau vừa giận, lại cố gắng kiềm chế, hắn chưa từng hận như vậy, hắn hận Bắc Dao Quang, hận Như Mặc, bọn họ đến làm cho Vô Ảnh đau khổ như vậy, đến giờ ngay cả mạng cũng phải mất, hắn không thể tha thứ. Nếu Vô Ảnh chết, hắn sẽ không có cách nào để tha thứ cho bọn họ.

“Vô Ảnh, không, Vô Ảnh, người đừng chết, người ngàn vạn lần không được chết, người có nhìn thấy ta không? Vô Ảnh, người nói chuyện với ta đi”. Bắc Dao Quang một tay ôm Bảo Bảo, một tay nắm chặt tay

của Phong Vô Ảnh, khóc lóc kích động, sợ hãi, đau khổ “ Vô Ảnh, van cầu người, ta không thể không có người, ta không thể mất đi người”

Đôi môi của Phong Vô Ảnh đã đen thẫm lại, ánh mắt rớt cuộc cũng có chút sinh khí nhìn khuôn mặt thẫm đẫm nước mắt của Bắc Dao Quang, nhẹ nhàng nâng bàn tay lên, nhưng chỉ có ngón tay là nhúc nhích được, Bắc Dao Quang lập tức nắm chặt tay hắn đưa đến trước mặt, nước mắt ướt đẫm bàn tay của cả hai “ Vô Ảnh, người muốn nói cái gì? Ta nghe đây”

” Đừng, đừng khóc!” Phong Vô Ảnh run rẩy nói, nước mắt của hắn cũng tràn ra, hắn cuối cùng không thể làm bạn cùng nàng cả đời này, trong một khắc này, hắn không muốn rời khỏi nàng, trong lòng hắn có rất nhiều hoài niệm, đến chết, hắn cũng không thể gạt được bản thân mình, cho tới giờ hắn vẫn không thể buông nàng ra được “ Bắc Dao bảo trọng”

” Không-, Vô Ảnh, không cần như vậy, ta không cần bảo trọng, ta muốn người cùng ta, cùng Bảo Bảo, còn có Mặc Mặc chưa trở về nữa, người không nhớ hắn sao? Van cầu người, đừng rời xa ta. Không cần, ta không chịu nổi, người luôn ôn nhu, luôn rất tốt với ta, người sao lại tàn nhẫn rời bỏ ta chứ. Vô Ảnh” Bắc Dao Quang gắt gao nắm chặt tay Phong Vô Ảnh, khóc không thành tiếng. Bảo Bảo lúc này cũng khóc theo.

” Bắc Dao, ta, thích người! Vẫn luôn thích người!” Phong Vô Ảnh lệ cũng tràn mi “ không thể tiếp tục cùng người, đừng giận ta cũng đừng tự trách mình”

” Không, người nếu dám đi, ta vĩnh viễn đều hận người! Vô Ảnh, người nghe được sao? Bảo Bảo cũng đang khóc, người nghe không? đừng đối với ta như vậy, Như Mặc, người mau trở về a, mau giúp ta cứu Vô Ảnh, Như Mặc” Bắc Dao Quang ngẩng mặt lên trời, thề lương tuyệt vọng kêu to.

Trong không trung đột nhiên vang lên tiếng sấm, một thân ảnh xanh thẫm dường như là từ trên trời rơi xuống.

” Dao Quang-” Như Mặc nhìn thấy Bắc Dao Quang đang khóc nức nở, còn Thanh nhi thì đang đỡ Phong Vô Ảnh đang hấp hối, bất chấp việc phải an ủi Bắc Dao Quang đang thương tâm muốn chết, lập tức chỉ tay vào Phong Vô Ảnh “ mở”

Nhất thời, một đạo kim quang chiếu rọi vào người Phong Vô Ảnh, Bắc Dao Quang ngừng khóc, chờ mong kỳ tích xuất hiện, hi vọng Như Mặc sẽ cứu sống Vô Ảnh, những người khác thì kinh ngạc ngây ngốc.

Như Mặc đỡ lấy Phong Vô Ảnh thay Thanh nhi, nhẹ nhàng mà thương cảm nói “ Vô Ảnh, thực xin lỗi, ta về trễ”

Phong Vô Ảnh đang được tầng kim quang bao phủ, mỉm cười, nụ cười trong sáng và chứng tỏ không hối hận, tuyệt nhiên xuất trần, giống như đã hài lòng với hết thảy “ Như Mặc, cảm ơn người, kim đan này uống phí rồi, đây là sứ mệnh của ta, ta nên trở về nơi vốn thuộc về ta”

” Vô Ảnh người-” Như Mặc nghe vậy nhìn về phía ngạch gian của hắn, cái này phạm nhân không thấy nhưng đối với Như Mặc, Thanh nhi...thì thấy rất rõ, ngạch gian kia sáng rõ, biến ảo lấp lánh, phạm nhân không có khả năng nhìn thấy nguyên thần, mà cũng chỉ có tinh quân tạ thể mới có bản mạng như vậy, lúc này đây biểu hiện là hắn đã chấm dứt sứ mệnh, hắn nên trở về vị trí cũ, bất luận là ai cũng không thể thay đổi được kết quả, nhân gian từ giờ đã không còn người tên gọi Phong Vô Ảnh.

” Ta nhớ rõ hết thảy, nhớ rõ nguyên nhân ban đầu khi xuống trần, Như Mặc, hãy chiếu cố nàng thật tốt” Phong Vô Ảnh cười khổ, sau đó tầm mắt nhìn về phía Bắc Dao Quang đang không ngừng rơi lệ “ Dao Quang, đừng khóc, gọi ta một tiếng ngũ ca đi”

” Ngũ Ca!” Bắc Dao Quang tuy rằng không hiểu vì sao Phong Vô Ảnh muốn mình gọi hắn là ngũ ca nhưng cũng nhận rõ hắn đang hỏi quan phản chiếu, Như Mặc và bọn họ nói đúng, nàng không giữ được hắn lại.

” Dao Quang đừng khóc, sau này ngũ ca không có ở đây để chiếu cố người, nhưng người yên tâm, ngũ ca ở trên trời sẽ luôn dõi theo người, tiếp tục bảo hộ cho Dao Quang của ta, còn có Bảo Bảo và Mặc Mặc, khi nào nhớ ta thì hãy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời”

Phong Vô Ảnh tuy rằng không muốn cứ như vậy mà từ biệt nàng, mất đi trí nhớ của tinh quân, hắn thật lòng yêu Bắc Dao Quang nhưng bây giờ hắn sắp trở về vị trí cũ, cũng đã nhớ rõ mọi việc, trong lòng hắn

càng không bỏ được Bắc Dao Quang, cho dù bao nhiêu năm thì hấn vẫn hi vọng thất muội mà bọn họ yêu thương nhất sẽ được hạnh phúc, hiện giờ nàng đã tìm được hạnh phúc rồi, hấn cũng nên đi.

” Vô Ảnh! Không! Không cần! Không cần chết, ô...đừng chết” Bắc Dao Quang ngoài trừ những lời này cũng không biết nói gì để giữ hấn lại.

”Ngọc Bạch, hãy chiếu cố Dao Quang, nàng rất quan trọng với chúng ta, nhớ kỹ, đáp ứng ta, đừng hận” Phong Vô Ảnh run rẩy nắm hắt ta Trần Ngọc Bạch, muốn gọi hấn một tiếng tam ca nhưng lại không thể, còn chưa đến lúc, bọn họ rồi cũng sẽ gặp lại nhau trên trời, bây giờ hấn phải rời đi, chỉ hi vọng Ngọc Bạch không vì cái chết của hấn mà giận chó mắng mèo, trút giận lên Bắc Dao Quang.

” Vô Ảnh, người không thể chết được, nếu người dám chết, ta sẽ lập tức đuổi bọn họ ra khỏi Hiệp Khách thành, ta nói được làm được” Trần Ngọc Bạch dù không khóc nhưng sự đau đớn hấn sâu trong mắt.

” Ngọc Bạch, thực xin lỗi, sau này chỉ còn lại cô đơn một mình người, nhưng hãy tin tưởng ta, không lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại, hãy chiếu cố tốt cho chính mình” Phong Vô Ảnh nói xong câu này thì cũng đã đến lúc, trước khi nhắm mắt lại, hấn còn nói “ Như Mặc hãy chiếu cố tốt cho nàng”

Nguyên thần bay thẳng lên bầu trời, Như Mặc cùng Ngọc Linh Lung ngẩng đầu nhìn thấy hấn đã trở về vị trí cũ, cùng lúc đó Bắc Dao Quang thảm thiết kêu to” Vô ..Ảnh..không”

Nhưng Phong Vô Ảnh đã không thể nói chuyện với nàng nữa, ánh mắt ôn nhu kia đã vĩnh viễn khép lại, bàn tay cũng rũ xuống, tận mắt chính kiến người mình coi trọng chết đi, tâm của Bắc Dao Quang như bị ai đâm ột cái, đau đớn vô cùng, cái cảm giác này làm cho Bắc Dao Quang cảm thấy mình cũng chết đi “ không, Vô Ảnh, vì cái gì?”

” Dao Quang!” Thấy nàng đau lòng vì Phong Vô Ảnh chết đi như vậy, tâm của Như Mặc cũng khó chịu, đau lòng lại ghen tỵ, dùng sức ôm chặt nàng vào lòng, muốn nói cho nàng biết Phong Vô Ảnh chỉ là trở về vị trí cũ của hấn, nhưng mà lại không thể, có một số việc nếu nói ra quá sớm sẽ không tốt. Hơn nữa hấn cũng vừa mới biết Bắc Dao Quang chính là tinh quân thứ bảy Dao Quang Tinh Quân, nếu không có Phong Vô Ảnh lúc này muốn nàng gọi hấn là ngũ ca thì hấn cũng đã nghĩ không ra, như thế cũng khó trách tại sao các vị tinh quân chuyển thể đều tập trung quanh Bắc Dao Quang, bọn họ vốn dĩ là một thể, bây giờ Phong Vô Ảnh đã trở về vị trí cũ, tiếp theo sẽ là ai?

Mặc kệ kế tiếp là tinh quân nào phải trở về, miễn là bọn họ đừng đánh chủ ý đến Dao Quang, nếu không hấn dù quậy lên tới tận trời cũng muốn cướp Dao Quang trở về, Như Mặc gất gao ôm chặt nàng, làm cho tiếng khóc của nàng đều nhập vào lồng ngực hấn, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt hừng hực quyết tâm.

Thái Bạch Tinh Quân nhìn xuyên qua kính chiếu thiên thấy ánh mắt tràn đầy quyết tâm của Như Mặc, biết hấn không thể nhìn tới, vẫn xua tay nói “ Xà quân, người yên tâm, nha đầu Dao Quangkia là chúng ta tặng cho người, tuyệt đối sẽ không lấy về, người có tặng không cho chúng ta, chúng ta cũng không lấy a”

” Như Mặc, ta hảo khổ sở! Như Mặc!” Bắc Dao Quang không ngừng khóc, oán hận đánh lên người Như Mặc “ vì sao người không về sớm một chút?”

“là ta sai, là ta về trễ” Như Mặc hôn lên môi nàng, nếu không phải không đúng lúc, hấn rất muốn hôn hết nước mắt của nàng, nhìn người mình yêu mến vì nam nhân khác mà khóc đến đau lòng như vậy, trong lòng Như Mặc cũng thấy khó chịu, nhưng cũng biết Bắc Dao Quang thương tâm là vì toàn bộ tình cảm nàng dành ình, mà Phong Vô Ảnh cũng dành toàn bộ tâm của hấn cho nàng, cho nên đối với hấn, nàng cảm thấy áy náy, có lỗi, cho nên tất cả đau đớn của nàng cũng vì cái chết của hấn.

”Trong vòng một giờ, toàn bộ các người phải rời khỏi Hiệp Khách thành cho ta, nếu không đi đừng trách ta không khách khí” trong lúc Bắc Dao Quang còn khóc lóc thì thanh âm lạnh băng của Trần Ngọc Bạch đã vang lên, các thị vệ của hấn cũng nhất loạt rút kiếm chĩa về phía đám người Như Mặc.

” Ngọc Bạch.....” Bắc Dao Quang nhìn hấn ôm lấy thân hình Phong Vô Ảnh rời đi, vội vàng kêu

”Đừng gọi ta nữa, lập tức rời đi cho ta, ta không muốn nhìn thấy các người” Trần Ngọc Bạch không quay đầu lại, chỉ dùng thanh âm lạnh lùng hơn đáp lại, nhóm thị vệ cũng theo hấn đi ra khỏi Bắc Dao phủ.

” Như Mặc!”

Vô Ảnh đã chết, Trần Ngọc Bạch cũng hận bọn hắc, Hiệp Khách thành đã không còn là nơi bọn họ có thể sống yên ổn, Bắc Dao Quang trong lòng càng thêm thống khổ, nhìn Như Mặc, nước mắt lại rơi ra như không bao giờ ngừng.

” Dao Quang, chúng ta trở về nhà đi, được không?” không còn người ngoài, Như Mặc cũng không thể chịu đựng thêm nước mắt của nàng nữa “ Vô Ảnh là tinh quân chuyển thế, lúc này là hắn trở về vị trí cũ trên trời, nếu người thực sự muốn thấy hắn, buổi tối hãy nhìn lên trời, tìm vị thứ năm trong Bắc Đẩu Tinh Quân thì đó chính là Vô Ảnh”

90. Chương 90: Quay Về Xà Sơn

” Tinh quân chuyển thế?” Bắc Dao Quang ngẩng đầu lên, vô ý thức lặp lại một tiếng,” Thật sự có tinh quân chuyển thế sao?”

” Đương nhiên, Vô Ảnh chính là vị tinh quân thứ năm, Liêm Trinh Tinh Quân, hắn xuống trần cũng đã nhiều năm, bây giờ đã đến lúc trở về, cũng chính là quay lại Ngọc Hành cung của hắn, người nên cao hứng cho hắn, rốt cuộc đã không chịu cảnh luân hồi tra tấn, không phải ở trần gian lịch kiếp nữa. Đây là số mệnh của bọn họ, cho dù không phải hôm nay thì đến một ngày nào đó cũng phải rời chúng ta mà đi, nhân loại không thể sống lâu vĩnh hằng, người biết đạo lý này mà, phải không? Dao Quang, cho nên đừng khóc nữa được không? nước mắt của người làm lòng ta rất khó chịu, người không cảm giác được sao?” Như Mặc vừa nói, vừa kéo nàng quay lên nhìn mặt mình.

” Thực xin lỗi, Như Mặc!” Bắc Dao Quang đưa tay vuốt ve gương mặt hắn, dựa đầu vào vai hắn “ người ngàn vạn lần đừng rời xa ta, ta đã mất một người, nếu người cũng rời bỏ ra, ta nhất định sẽ chết, Như Mặc”

” Ngọc Dao Quang, người là thê tử của ta, là người kết tóc se tơ vĩnh viễn của ta, cho dù ta chết đi, ta cũng sẽ không bỏ người ở lại một mình, ta sẽ dẫn người cùng đi. Đừng khóc được không? Người xem, Bảo Bảo cũng khóc đến sưng mắt” Như Mặc cúi đầu nhìn nàng, cũng nhìn Bảo Bảo trong tay Bắc Dao Quang, gương mặt cũng tem lem nước mắt “ một lớn, một nhỏ, đúng là hai con quỷ thích khóc”

” Trời ạ, Như Mặc, Mặc Mặc đâu?” Nghe được hắn nhắc tới Bảo Bảo, Bắc Dao Quang lúc này mới phát hiện hắn từ lúc xuất hiện tới giờ chỉ có một mình, không thấy Mặc Mặc đâu, Bắc Dao Quang vốn chưa định thần lại càng bối rối hơn.

” Phu nhân, Mặc Mặc ở đây” Một giọng nam tính vang lên, Bắc Dao Quang vội vàng ngẩng đầu nhìn xem, thấy một nam tử tuấn mỹ đang ôm trong tay đứa con bảo bối của nàng, mà người này nàng chưa từng gặp qua, càng không biết hắn xuất hiện lúc nào, có lẽ là sau khi Ngọc Bạch rời đi.

Tóm lại, Ngọc Linh Lung từ khi nhìn thấy hắn thì đã biết đó là Tuyết Ưng vương, còn Thanh nhi lại nhìn hắn đầy cừ hận và đề phòng.

” Mặc Mặc, Mặc Mặc!” Bắc Dao Quang không để ý chân bị tên, vội vàng đem Bảo Bảo giao cho Như Mặc, rồi vội vàng tiến tới ôm lấy Mặc Mặc vào lòng, nước mắt lại tuôn ra như mưa, hôn lấy hôn để lên mặt Mặc Mặc, rồi lại khóc rống lên. Ngày hôm nay nàng đã chịu quá nhiều đau khổ, luôn lo lắng Mặc Mặc bị nguy hiểm, cuối cùng nó cũng đã trở lại an toàn.

Nàng đã nghĩ nàng có thể vĩnh viễn mất nó, sự bình tĩnh lúc trước đều là giả, cố gắng an ủi lấy mình mà thôi.

Hiện tại ôm thân hình nhỏ nhắn của Mặc Mặc trong lòng, Bắc Dao Quang mới cảm thấy hoàn hồn, không ngừng gọi tên hắn “ Mặc Mặc, Mặc Mặc, bảo bối của ta, người rốt cuộc đã trở lại, người không có bị gì a, thật tốt quá”

” Mụ mụ!” âm thanh non nớt vang lên.

Bắc Dao Quang ngừng khóc, kinh ngạc nhìn tiểu tử đáng yêu trong lòng “ Mặc Mặc, hài tử ngoan, người gọi ta mẹ mẹ sao? Hài tử ngoan”

” Dao Quang, đừng khóc, nước mắt của người đã muốn làm ngập phủ của ta rồi, tuy rằng xà tộc chúng ta thuộc hệ thủy nhưng cũng không thích bị ngập trong nước a” Như Mặc lên tiếng trêu chọc, ý đồ làm cho nàng giảm bớt cảm xúc.

” Đúng vậy, phu nhân, ngài đừng khóc! Tiểu công tử đã trở về, người nên cao hứng mới phải” Ngọc Linh Lung dù không yên lòng cũng lên tiếng an ủi, tầm mắt vẫn không rời khỏi Thanh nhi, vẻ mặt của hắn thoạt nhìn vẫn bình tĩnh nhưng là cái kiểu bình tĩnh làm người ta thất an.

” Tuyết Ưng gặp qua phu nhân!” Tuyết Ưng vương nhìn đôi mẫu tử ôm nhau khóc, lại nghĩ tới việc mình bắt Mặc Mặc đi mà có chút xấu hổ.

Bắc Dao Quang ngừng khóc “ người nói người là ai?”

” Tại hạ Tuyết Ưng gặp qua phu nhân!” Tuyết Ưng vương thấy Bắc Dao Quang nhìn hắn không mấy thiện cảm, trong lòng cũng nổi lên cảm giác bất an.

” Như Mặc, hắn chính là Tuyết Ưng vương đã ôm Mặc Mặc đi sao?” Bắc Dao Quang không nhìn hắn, nghiêng đầu quay sang hỏi Như Mặc, thanh âm cũng trầm hơn.

Như Mặc vừa thấy biểu tình của nàng đã biết nàng nghĩ gì, vội vàng nói “ Dao Quang, người hãy nghe ta nói”

” Như Mặc, người không cần phải nói, ta chỉ muốn hỏi người, người đem hắn về đây để làm gì? Người có biết nếu hắn không thông đồng cùng Trần Châu bắt Mặc Mặc đi sự việc hôm nay đã không xảy ra? Vô Ảnh cũng sẽ không chết, người có biết hay không? ta không thể trách Ngọc Bạch không tha thứ cho ta, bởi vì ngay cả chính ta cũng không tha thứ ỉn, cho nên ta càng không thể tha thứ cho kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện. Người đi đi, đừng để ta gặp lại người” Bắc Dao Quang kích động, đầu tiên là nói với Như Mặc, sau đó xoay người quát Tuyết Ưng vương

Tuyết Ưng vương bị ánh mắt tức giận của nàng làm chấn kinh, một màn lúc này hắn ở trên trời nhìn thấy rất rõ, Bắc Dao Quang khóc lóc đau khổ hắn cũng đều thấy, tuy rằng hắn cảm thấy chuyện Phong Vô Ảnh chết không liên quan gì đến hắn nhưng không thể nói hắn không có trách nhiệm, cho nên hắn không thể trách Bắc Dao Quang không bỏ qua cho hắn.

” Dao Quang--” Như Mặc ôn nhu nhìn Bắc Dao Quang nhằm trấn an nàng, nhưng lần đầu tiên nàng tránh cái nhìn của hắn, xoay người, dùng sức nắm chặt tay như muốn biểu lộ thái độ của mình.

” Như Mặc, phu nhân, chuyện của Mặc Mặc việc, Tuyết Ưng sẽ hướng hai vị giải thích, còn chuyện của Phong đại phu, không ai trong chúng ta có thể đoán được, ta tuy không giết bá nhân nhưng bá nhân lại vì ta mà chết, Tuyết Ưng không thể trốn tránh trách nhiệm, phu nhân không muốn nhìn thấy Tuyết Ưng, vậy thì ta xin cáo từ, ngày khác sẽ tới thỉnh tội” Tuyết Ưng vương nói xong cũng có chút mất mát, xoay người, vốn tưởng rằng sau khi làm sáng tỏ những hiểu lầm sẽ có kết cục vui vẻ, không ngờ vì cái chết của Phong Vô Ảnh mà mọi thứ tiêu tan hết.

” Tuyết Ưng, chúng ta sẽ quay về Dục Xà sơn, hoan nghênh người tới làm khách” Như Mặc cũng không giữ hắn lại vì biết lúc này cũng không phải là thời cơ tốt, hắn chỉ dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Tuyết Ưng, như muốn nói cho hắn biết mình không vì cái chết của Phong Vô Ảnh mà trách hắn. Tuyết Ưng vương hiểu ý, gật đầu, cô đơn rời đi, khi mái tóc ngân bạch biến mất trong tầm mắt của mọi người, Bắc Dao Quang mới nói “ Như Mặc, đừng trách ta, ta bây giờ còn không thể tha thứ cho hắn”

” Ta biết, đứa ngốc, nơi này chúng ta xem ra không thể ở được nữa, người có bằng lòng quay về Xà sơn cùng ta không, tuy rằng nơi đó không náo nhiệt như ở đây nhưng cũng là non xanh nước biếc, phong cảnh rất đẹp” Như Mặc ôm lấy Bắc Dao Quang, ôn nhu trấn an nàng. Cũng không phải rời đi là vì uy hiếp của Trần Ngọc Bạch mà vì nơi này đã làm cho Dao Quang thương tâm, tiếp tục ở lại sẽ làm nàng thêm tự trách mình, là chuyện hắn không muốn, cho nên rời đi là biện pháp tốt nhất.

” Hảo! Chúng ta đi bây giờ đi, ta không muốn ở lại nơi này một giờ một khắc nào nữa”, Bắc Dao Quang gật đầu, nhìn tòa nhà đã ở gần mười tháng, dù sao nàng cũng đã ở nơi này mà sinh ra đứa nhỏ, cùng Vô

Ảnh, Như Mặc và mọi người cùng ăn cơm ở Xuân Mặc viện vô số lần, là nơi nàng đã trải qua những giờ phút quan trọng nhất, tuy rằng nàng chưa đi hết tòa nhà này nhưng dù sao nó cũng là nhà của nàng, bây giờ phải rời khỏi để đến một nơi xa lạ khác để bắt đầu lại từ đầu, trong lòng Bắc Dao Quang cũng có chút khản trương.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Như Mặc vẫn chăm chú nhìn nàng, cảm giác khản trương cũng lắng lại, Vô Ảnh đã đi rồi, Ngọc Bạch thì không tha thứ cho bọn họ, Tư Đồ Huyền có sống hay không triều đình chắc chắn cũng không bỏ qua cho bọn họ, sau này nơi đây không còn yên tĩnh nữa, chi bằng đi cho rồi, đỡ gây rắc rối cho Ngọc Bạch và Hiệp Khách thành.

” Thanh nhi, người tới ôm Bảo Bảo, ta mang Dao Quang cùng Mặc Mặc, chúng ta cùng nhau đi thôi!” Như Mặc xoay người đối với Thanh nhi nhẹ giọng nói, Thanh nhi cũng không lên tiếng, mà quỳ xuống đất, dập đầu “ chủ nhân, phu nhân xin thứ cho Thanh nhi không thể theo chủ nhân và phu nhân được nữa, Thanh nhi khấu đầu tạ chủ nhân đã chiếu cố Thanh nhi nhiều năm qua cũng tạ phu nhân đã đối với Thanh nhi đầy tôn trọng và yêu thương. Thanh nhi thật xin lỗi các người”

” Thanh nhi, người làm cái gì vậy? Người muốn làm gì? Mau đứng lên!” Bắc Dao Quang cũng bị hành động của hắn làm kinh ngạc.

” Phu nhân, Thanh nhi có tội! Thanh nhi một lần lại một lần làm cho chủ nhân cùng phu nhân thất vọng, lúc này đây lại gây thành thảm họa, Thanh nhi đã không còn mặt mũi nào để đi theo chủ nhân và phu nhân được nữa, chỉ biết lấy cái chết để tạ ơn” Thanh nhi vừa nói, vừa dập đầu, khi ngẩng lên, khuôn mặt, trong mắt đều là thần sắc tỉnh mạch.

” Thanh nhi, người nói vớ vẩn cái gì, đây không phải lỗi của người, phu nhân, Xà quân đại nhân” Ngọc Linh Lung lo lắng đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống, ngược mắt cầu xin nhìn Bắc Dao Quang cùng Như Mặc.

Bắc Dao Quang thừa nhận nàng vừa mới trách tội Tuyết Ưng vương là có giận chó đánh mèo, nàng cũng thừa nhận khi nàng nhìn thấy Trần Châu từ trong tay áo Thanh nhi văng ra, lúc đó nàng rất phẫn nộ và cảm giác mình bị Thanh nhi phản bội. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng lấy cái chết để tạ tội của hắn, lòng nàng cũng tràn đầy khó chịu và thương tiếc, Thanh nhi đã làm gì sai? Hắn bắt quá chỉ là yêu một người mà thôi, tuy rằng hắn yêu không đúng đối tượng, nhưng tình yêu chính là như vậy, nếu có thể dùng lý trí để phân tích thì đó sẽ không còn là tình yêu nữa.

Nàng có thể hiểu được cảm giác của Thanh nhi lúc này, Trần Châu hắn yêu đã chết, còn hại Vô Ảnh chết theo, cũng làm mình thương tâm khổ sở, đối với một kẻ trung thành như Thanh nhi mà nói dù nàng không trách hắn thì trong lòng hắn cũng tự trách và áy náy, bao nhiêu đó cũng đủ bức tử hắn. Nàng đã mất Vô Ảnh, chẳng lẽ phải mất luôn Thanh nhi sao?

Không—

Lập tức ôm Mặc Mặc ngồi xuống, đem đứa nhỏ đặt vào ngực hắn, trừng mắt nhìn hắn quát “ như thế nào, người muốn chết? ta không đồng ý, chết thì quá dễ dàng cho người, ta lệnh cho người cả đời phải làm hạ nhân, hầu hạ ta, hầu hạ Như Mặc, làm sao cũng không cho đi, còn không ôm Mặc Mặc đứng lên”

” Phu nhân, Thanh nhi không xứng hầu hạ phu nhân!” Thanh nhi run rẩy ôm lấy Mặc Mặc, trong mắt rớt cuộc cũng có gợn sóng, hắn biết Bắc Dao Quang nhìn như hung ác nhưng cũng vì muốn giữ hắn lại nên mới như thế, hắn không nghĩ lúc này phu nhân vẫn còn nghĩ cho hắn.

“Xứng hay không, không do người quyết định. Thật đúng là không có một chút tác phong của người hầu, mau đứng lên cho ta” Bắc Dao Quang dùng hai tay kéo hắn đứng lên, Thanh nhi không khóc, ngược lại lệ của nàng lại tuôn ra “ Thanh nhi, người muốn làm ta thương tâm đến chết sao? Vô Ảnh chết đi đã làm cho ta đau muốn chết, ngay cả người bây giờ cũng muốn chết? được, một khi đã vậy thì tất cả cùng chết đi, sống một mình làm gì?”

” Thanh nhi, người nháo cũng đủ rồi, đều đã là người lớn mà tính tình lại như con nít. Còn không đứng lên, muốn ta và phu nhân quỳ xuống xin người sao? Lần này sai lầm người phạm phải không nhỏ nhưng cứ mỗi lần làm sai đều dùng cái chết để trốn tránh thì ta không đồng ý, nếu người thực sự muốn chuộc lỗi với ta và phu nhân thì phải sống cho tốt, sống vui vẻ, có đúng không?” Như Mặc trách cứ nhìn Thanh nhi, cái nhìn

vừa nghiêm khắc lại bao dung làm cho Thanh nhi tự giác đứng lên “ chủ nhân, phu nhân, Thanh nhi sai rồi”

” Người lần sau còn dám lấy cái chết để uy hiếp, ta sẽ không mềm lòng nữa, ta sẽ tự mình lấy đao tới để xử lý người, miễn cho người tự xử khiến lòng ta đau” Bắc Dao Quang chỉ ngón tay vào trán Thanh nhi nói.

“Dạ phu nhân, Thanh nhi không dám, cảm ơn phu nhân đã có Thanh nhi thêm một cơ hội, sau này trừ khi chết, nếu không Thanh nhi tuyệt đối sẽ không rời khỏi chủ nhân và phu nhân một bước”

Hắn này một câu ra, tâm của Ngọc Linh Lung tựa như vừa rời khỏi biển lửa đã rơi xuống núi băng, lúc trước thấy hắn kiên quyết chết, lo lắng Như Mặc và Bắc Dao Quang không khuyên được hắn, thật vất vả mới thấy hắn hồi tâm chuyển ý nhưng hắn lại dùng toàn bộ thời gian sau này để bồi hai người bọn họ, dù chết không rời, như vậy mình cùng hắn còn có tương lai gì nữa chứ?

Bắc Dao Quang nhìn thoáng qua Thanh nhi, lại nhìn Ngọc Linh Lung bị ai bên cạnh hắn, không khỏi cảm thấy đau đầu, Thanh nhi tính tình quật cường, Bắc Dao Quang nghe hắn kêu phu nhân lâu như vậy sao lại không hiểu hắn chứ? Một khi đã quyết định chuyện gì thì chết cũng không quay đầu mà Ngọc Linh Lung thân là vương của Thú tộc, dù thương hắn thế nào cũng không thể vì hắn mà ở lại Xà tộc, ở lại bên bọn họ, tình yêu kẻ bắc người nam như vậy khi nào mới có kết quả?

Nhìn thoáng qua Như Mặc, Như Mặc đối với chuyện tình của Ngọc Linh Lung và Thanh nhi vẫn chưa có phát hiện gì, hắn chỉ nhìn thấy Bắc Dao Quang không còn khóc nữa thì yên tâm, tươi cười nói ” cũng không còn sớm nữa, chúng ta cần phải rời thành, Báo vương đại nhân đi với chúng ta, hay là?”

“Linh Lung còn vài việc chưa xử lý xong, cũng cần phải quay về tộc, không thể đi cùng Xà quân đại nhân được rồi, chúng ta chia tay nhau ở đây đi, đợi Xà quân đại nhân thu xếp ổn thỏa, Linh Lung sẽ đến Xà sơn thăm Xà quân đại nhân” Ngọc Linh Lung hạ tầm mắt, cố che dấu vẻ cô đơn trong lòng, dùng ngữ khí ôn hòa từ biệt.

” Báo Vương đại nhân quá khách khí, luôn hoan nghênh người tới Xà sơn làm khách, xà y này lúc trước đã đưa cho người, có nó, người bất cứ lúc nào cũng là khách quý của Xà sơn” Như Mặc nhẹ nhàng xòe bàn tay, trong bàn tay hắn xuất hiện một kiện áo chàng lục sắc, chính là bán phó xà y lúc trước Thanh nhi mang đến Thú tộc.

Ngọc Linh Lung chần chờ một chút mới đưa hai tay tiếp nhận ” đa tạ Xà quân đại nhân, Linh Lung cáo từ, phu nhân cùng Thanh nhi, các người cũng保重”

“Linh Lung, người cũng保重, hiểu nhau không chỉ có một lần này, nhân loại chúng ta có câu có công mài sắt, có ngày nên kim, còn rất nhiều thời gian và cơ hội, chỉ cần người thích, lúc nào cũng có thể đến nhà ta” Bắc Dao Quang ẩn ý nói với Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung nghe lời của Bắc Dao Quang nói thì biết nàng đã hiểu hết tâm sự của mình, có chút hồ thẹn lại có chút kích động, nghe khẩu khí của Bắc Dao Quang thì dường như nàng muốn hỗ trợ cho chuyện của mình và Thanh nhi, nếu đã vậy, nàng trở về suy nghĩ, kế tiếp nên làm thế nào để chiếm được trái tim của Thanh nhi a.

“Linh Lung cảm tạ lời mời của phu nhân, Linh Lung nhất định sẽ thường xuyên đến quấy rầy, cáo từ” Ngọc Linh Lung mỉm cười với Bắc Dao Quang, thi lễ rồi xoay người, chỉ vài cái lên xuống đã biến mất khỏi Bắc Dao phủ.

” Dao Quang, chúng ta cũng đi thôi!” mọi người đều đã đi rồi, cũng là lúc bọn họ rời đi.

“Được” Bắc Dao Quang khoác tay Như Mặc, nhìn thoáng qua Bắc Dao phủ một cái, hít một hơi thật sâu nói ‘ cái gì cũng không phải, chúng ta đi’

91. Chương 91: Hai Bên Liên Hợp

Như Mặc cùng Thanh nhi ôm đứa nhỏ, Bắc Dao Quang đi bên cạnh Như Mặc, ba người bước ra khỏi Bắc Dao phủ cũng không hề quay đầu lại, không ai nói chuyện, lúc này trời cũng đã về chiều, gió mùa đông thổi lạnh cả người nhưng bọn họ cũng không ai bước đi nhanh.

Khi đi ngang qua Phong gia y quán, nhìn thấy cánh cửa đã đóng, trên tấm biển rủ xuống tấm vải tang màu trắng, Bắc Dao Quang cố kìm nén tiếng khóc, bước đi qua rồi mà vẫn quay đầu lại lưu luyến nhìn, cho nên đến khi không nhìn thấy Phong gia y quán nữa mới thôi, trong lòng nói thầm: hẹn gặp lại, Vô Ảnh.

Những người qua đường cũng không ai thèm liếc nhìn họ một cái, mỗi người dường như đều rất lạnh lùng, làm như bọn họ không có tồn tại, trong lòng Bắc Dao Quang không khỏi thấy chua xót, cảm giác Hiệp Khách thành bây giờ với Hiệp Khách thành náo nhiệt khi nàng mới đến thật khác nhau. Hiệp Khách thành lúc trước náo nhiệt, tràn đầy sinh khí mà bây giờ lại lạnh lùng, tiêu điều. Đúng là lúc nàng phải rời đi rồi.

“Một khắc nữa cửa thành sẽ đóng cửa” Như Mặc hiểu được Bắc Dao Quang có luyến tiếc, cũng không muốn nhìn thấy nàng sầu bi, mắt mấp míu, thế giới của nhân loại thật phức tạp quá mức, mâu thuẫn, rối rắm nhưng chỉ cần là Bắc Dao Quang thích, hẳn có thể mang nàng đến tòa thành khác sinh sống, bắt đầu lại từ đầu, nhưng không thể ở lại nơi này được nữa.

” Như Mặc, ta không phải luyến tiếc, ta chỉ cảm thấy mơ hồ, lúc này có một cảm giác tựa hồ như là ta không phải là một con người nữa, nhìn những người kia đi tới đi lui vội vã, ta thế nhưng lại có cảm giác thoát ly khỏi họ, tựa hồ như những hoạt động đó đối với ta rất xa lạ, mỗi ngày phải sống trong phiền não, tính toán, lạnh lùng, không tin tưởng nhau..mà thực ra trước khi quen biết người, ta cũng từng trải qua những ngày như vậy, mỗi ngày cũng lặp lại những chuyện như bọn họ đang làm, nhưng chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, ta lại giống như người ngoài cuộc đứng nhìn bọn họ. Như Mặc, người nói xem, đây là do ta giác ngộ cao hay ta vô tình, lạnh nhạt với bọn họ nên mới như thế?”

Bắc Dao Quang tựa hồ như không hiểu chuyện này, cái mày rất là phiền não, Như Mặc kiên định nắm lấy tay nàng “Dao Quang, nhìn vào mắt ta”

Bắc Dao Quang nghe lời ngược nhìn vào mắt hắn.

“người nhìn thấy gì trong mắt của ta?” Như Mặc nhẹ nhàng hỏi” Người có thấy ánh mắt của ta vì có sự tồn tại của người mà trở nên sáng hơn?”

Bắc Dao Quang nhìn đôi đồng tử đen láy của Như Mặc, lại như nhìn thấy ánh mắt màu xanh biếc vốn có của hắn ẩn chứa ở bên trong, ánh mắt xanh biếc làm say lòng người, tràn đầy nhu tình mật ý, đó là ánh mắt Bắc Dao Quang vĩnh viễn đều nhìn không biết chán, mê muội gập đầu.

“Vậy người có biết ta từ mắt mình cũng nhìn thấy ánh mắt của người không? Người có biết trong mắt người ẩn chứa điều gì không? nó nói ta chính là tất cả của người, ta chính là hạnh phúc của người. Người không tin tưởng vào khát vọng của mình sao? Không tin tưởng vào tâm của mình sao? Người không phải không có tình, người không lạnh nhạt, ngược lại, người rất thiện lương, nhạy cảm, cho nên trong cảm tình, người đều yếu đuối và miễn cảm hơn bất kỳ ai, đứa ngốc, không phải chính người đã ở cùng một chỗ với ta, người vĩnh viễn không biết đến cô đơn và tịch mịch sao? Chẳng lẽ bây giờ người đã hối hận?”

Nhìn ánh mắt ưu thương của Như Mặc, Bắc Dao Quang vội lắc đầu, nắm chặt tay hắn “ Như Mặc, không có, ta yêu người, người là tất cả của ta, ta làm sao lại hối hận, lại không kiên định? Ta chưa từng nghĩ như vậy, ngay cả một chút lung lay ý chí cũng không có, Như Mặc, người phải tin tưởng ta, ta chỉ nghĩ không ngờ có một ngày ta lại khác bọn họ như vậy, ta chỉ muốn vui vẻ ở cùng một chỗ với người và đứa nhỏ, người có thể sẽ chê cười ta dài dòng, nhưng người biết không, ở bên cạnh nhau mới chính là ý nghĩa đích thực của tình yêu, cho nên vĩnh viễn đừng rời khỏi ta, có ta ở đây thì dù một ngày cũng đừng rời khỏi nhà, nếu có thì cũng hãy mang ta theo, đừng rời khỏi tầm mắt của ta dù chỉ là một giờ, một khắc, Như Mặc, người có thể đáp ứng ta không?”

” Ngốc Dao Quang, ta đáp ứng người, còn nữa, ta cũng muốn có một vài yêu cầu, người có thể đáp ứng ta không?” Như Mặc nắm chặt tay nàng hỏi.

” Như Mặc, người nói đi, bất kỳ là yêu cầu gì, ta đều đáp ứng người” biết Như Mặc yêu chiều nàng vô hạn nhưng nàng cũng hi vọng hẳn có yêu cầu với nàng, như vậy cho thấy hẳn càng yêu nàng, sủng nịch nàng.

“Về sau mỗi ngày người ở bên cạnh ta không được khóc nữa, mặc kệ là khóc vì vui mừng hay đau thương, lại càng không cho phép khóc vì nam nhân khác, cho dù nam tử đó là đứa nhỏ của chúng ta, bởi vì ta sẽ ghen tỵ, ta sẽ khổ sở, người là thê tử duy nhất của ta, là Bắc Dao Quang của ta, bất kỳ ai cũng có thể là bằng hữu của người nhưng không ai được quyền làm cho người vì bọn họ mà đau khổ, ta muốn chỉ có một mình ta độc chiếm người, người có thể đáp ứng ta sao?”

Bắc Dao Quang vì những lời này của Như Mặc mà trong mắt thoáng hiện niềm vui lại trào dâng nước mắt, dùng âm thanh mềm nhẹ gần như rên rỉ đáp “ hôm nay có thể được xem là ngoại lệ không?”

“Được, nhưng chỉ không tính ngày hôm nay, qua hôm nay, phải hứa là không được khóc nữa, phải tuân thủ hứa hẹn của chúng ta” Như Mặc đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên khóe mắt nàng, sửa lại sợi tóc bị gió thổi bay của nàng “ chúng ta đi thôi”

Thanh nhi cảm động nhìn bọn họ, thế giới còn có những tình cảm như của chủ nhân và phu nhân sao?

Khi thân ảnh ba người họ đã khuất xa Hiệp Khách thành, trên tường thành lại thấy thân ảnh của Trần Ngọc Bạch, gió lạnh thổi qua cũng không làm hắn nhúc nhích, hai mắt chăm chú về khoảng không phía trước, trong ánh mắt toát ra sự an tâm.

“Thiếu thành chủ, người rõ ràng vì muốn tốt cho bọn họ, sao lại làm cho bọn họ hiểu lầm?” Hàn Tùy luôn mang vẻ mặt tươi cười, lúc này lại rất nghiêm túc, đứng sau Trần Ngọc Bạch, cùng hắn nhìn đám người Như Mặc rời đi.

” Hiệp Khách thành sắp xảy ra một trận ác chiến, tâm nguyện của Vô Ảnh trước khi chết là muốn ta bảo vệ Bắc Dao Quang, ta với hắn cùng nhau lớn lên, người biết không, hắn chưa từng mở miệng cầu xin ta chuyện gì, đây là chuyện đầu tiên hắn cầu xin ta, cũng là chuyện cuối cùng, Hàn Tùy, Thất Vọng Đau Khổ, các người nói xem, ta không thể đáp ứng sao?” Trần Ngọc Bạch ngẩn đầu nhìn bầu trời mùa đông u ám “ đều chuẩn bị tốt rồi sao?”

“Thiếu thành chủ yên tâm đi, đã bắt đầu từ bảy tháng trước, mọi người đều âm thầm chuẩn bị chờ đợi, nếu lúc này không thể tránh được thì chúng ta trực tiếp đối diện với triều đình thôi” Hàn Tùy vẻ mặt không cười nữa, thậm chí còn nghiêm túc, lạnh lùng hơn cả Thất Vọng Đau Khổ.

“Thiếu chủ, người khẳng định lúc này triều đình sẽ động thủ đối phó với Hiệp Khách thành sao?” Thất Vọng Đau Khổ rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Triều đình mấy năm gần đây liên tục phái người xâm nhập vào Hiệp Khách thành, đối với khu vực tự trị của chúng ta đã có ý dòm ngó, nhất là khi biết thế lực của cha ta ngày càng sa sút, cho nên càng có nhiều động tác, hoặc là công khai hoặc là ném đá giấu tay, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, chuyện của Tư Đồ Huyền lần này chính là cái cớ tốt nhất để động binh, đương kim hoàng thượng là lão hồ ly, không có chuyện sẽ buông tha cho cơ hội lần này, nếu ta đoán đúng, độc của Tư Đồ Huyền sợ là sẽ không ai giải cho hắn, vì mục đích thâm tóm Hiệp Khách thành, e rằng hắn sẽ trở thành vật hi sinh, trừ khi hắn thông minh hơn, mà cho dù hắn chết thì đối với chúng ta cũng không vấn đề gì, đó là do hắn tự gieo gió gặt bão”

Bởi vì Tư Đồ Huyền mà mình mất đi huynh đệ tốt nhất, Trần Ngọc Bạch đối với kết cục của Tư Đồ Huyền không hề có chút đồng tình, từ lúc hắn xuất hiện lần đầu tiên ở Hiệp Khách thành, hắn đã có một dự cảm không tốt, Tư Đồ Huyền sẽ là vật hi sinh để triều đình thâm tóm Hiệp Khách thành, chuyện hôm nay xảy ra càng chứng minh dự cảm trong lòng hắn là đúng.

“Người ở không lâu quá đều muốn làm chuyện gì đó. Hiệp Khách thành chúng ta sẽ cho bọn họ biết, cho dù có hi sinh một hoàng tử cũng chưa chắc đã đạt được mục đích” trong mắt Hàn Tùy lộ ra vẻ lạnh lùng, từ khi đi ra khỏi Bắc Dao phủ, nhìn thấy biểu tình sát khí của Trần Ngọc Bạch, hắn biết ngày này cuối cùng cũng đã tới.

Trần Ngọc Bạch nhìn bình nguyên rộng lớn, đất đai phì nhiêu ngoài Hiệp Khách thành, cùng với gần một vạn hộ trong thành, lòng không khỏi cảm thán, nếu hắn không thắng được lần này thì sau này cuộc sống bình an ở đây sẽ không còn nữa, nhưng mà thắng một lần này chưa chắc bảo vệ được cả đời. Hiệp Khách

thành thực lực cường thịnh, nhân thủ vô lâm lại nhiều, cuối cùng không thể cùng tồn tại với hoàn triều, bị triều đình thu tóm cũng chỉ là chuyện sớm muộn, điều này hẳn đã có sự chuẩn bị, nhưng mọi chuyện xảy ra nhanh quá, có nhiều người, nhiều chuyện còn chưa thu xếp ổn thỏa, hẳn không thể giao Hiệp Khách thành ra trong lúc này được.

Vô Ảnh, huynh đệ tốt nhất của hắn đã chết, Bắc Dao Quang cùng Như Mặc cũng đã bị hắn đuổi đi, lúc này có lẽ đã đi rất xa, hẳn không còn gì lo lắng nữa, bây giờ hắn chỉ còn một sứ mệnh duy nhất: bảo vệ Hiệp Khách thành, cùng sống chết với thành.

Đột nhiên có tiếng động vang lên, Trần Ngọc Bạch lập tức phục hồi tinh thần, nhìn về phía tiếng động, trầm giọng nói “ người nào ở đây giả thần giả quỷ, mau đi ra”

“Trần tam thiếu quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng tại hạ cũng không cố ý giả thần giả quỷ ở nơi này, mà ta đến trước, các người đến sau, nghe được các người đang nói chuyện, sợ là quấy rầy nên không xuất hiện thôi”

Trên tường thành vốn không có ai, lúc này lại đột nhiên xuất hiện một nam tử mặc vân bào màu đen, thân hình cao lớn, mái tóc dài tung bay trong gió, dung mạo tuấn mỹ tà mị, người này không phải ai xa lạ, chính là Đạm Thai Vân Phong giàu có nhất thiên hạ.

“Vậy sao lúc này các hạ lại đi ra?” Trần Ngọc Bạch liếc mắt liền biết nam tử này không đơn giản, tiếng động lúc này nếu không phải do hắn cố ý thì mình không thể phát hiện có người vẫn đang ẩn nấp ở đây.

” Ta là người làm ăn, chỗ nào có thể kiếm tiền, ta liền tới, bây giờ có mặt ở đây đương nhiên là cảm thấy cơ hội làm ăn rất lớn trước mắt ta, cho nên ta nhất thời tâm ý dâng trào, muốn cùng người bàn chuyện làm ăn a. Không biết người có hứng thú nghe không?”

” Các hạ xưng hô như thế nào?” Hàn Tuyền và Thất Vọng Đau Khổ muốn tiến lên nhưng bị Trần Ngọc Bạch đưa tay ngăn lại, ngay lúc đó cũng điểm nhẹ mũi chân một cái, thân ảnh tuyết trắng đã tiêu sái ngồi xuống bên cạnh Đạm Thai Vân Phong.

” Đạm Thai Vân Phong!” chỉ đơn giản nói ra bốn chữ.

Nhưng vừa nghe đến bốn chữ này, ngay cả Trần Ngọc Bạch cũng nhin không được mà kinh ngạc, càng không nói tới hai người Hàn Tuyền và Thất Vọng Đau Khổ, đây chính là truyền thuyết trong thiên hạ, là phú hào đệ nhất, đại công tử Đạm Thai gia, Đạm Thai Vân Phong?

Không ngờ hắn lại trẻ tuổi như vậy, còn có võ công không tầm thường, nhưng hắn vẫn luôn phiêu du trên biển, hành tung bất định, sao lại xuất hiện ở Hiệp Khách thành? Đêm hôm khuya khoắt còn ngồi một mình trên lầu thành?

Nhưng không ai hoài nghi thân phận của họ, bởi vì không có một kẻ giả mạo nào lại có khí thế và dũng khí như vậy.

“Thì ra là Đạm Thai công tử, xem ra là Ngọc Bạch sơ suất, lại không nhận ra” Trần Ngọc Bạch sau một lúc ngẩn người liền hồi phục tinh thần.

“Không trách được Trần tam thiếu, tại hạ vẫn luôn hành tẩu trên biển, hiếm khi xuất hiện trên đất liền, người biết được ta lại càng ít, mà ta cũng ngưỡng mộ tam thiếu từ lâu, vẫn muốn có dịp gặp mặt một lần, hôm nay lại gặp mặt ở nơi cũng xem như là có duyên phận, Tam Thiếu không thấy vậy sao?” mỗi lời nói của Đạm Thai Vân Phong đều thể hiện rõ bản chất của người làm ăn, khéo đưa đẩy lại lời đời, làm cho người nghe thấy vui vẻ mà không để ý mình bị xem thường, Trần Ngọc Bạch âm thầm nhíu mày, nói rõ “ Đạm Thai công tử, đêm đã khuya, chúng ta cũng không cần phải đi vòng vèo, nói rõ đi, về chuyện làm ăn mà công tử nói, rốt cuộc là thế nào?”

“Tam thiếu nếu thẳng thắn như vậy, tại hạ cũng không phải là người thích vòng vo, đơn giản như thế này, ta giúp các người đối phó với triều đình, giải trừ nguy cơ Hiệp Khách thành bị triều đình thu tóm và vẫn duy trì chế độ tự trị như cũ, đổi lại toàn bộ hoạt động kinh doanh của Hiệp Khách thành sẽ thuộc quyền khai thác của Đạm gia ta. Nói cách khác, ta giúp các người bảo trì cuộc sống an bình so với trước kia không khác biệt gì, mà sau này toàn bộ nhu cầu ăn ở sinh hoạt của Hiệp Khách thành đều phải giao cho Đạm Thai gia chúng ta, chuyện khác ta sẽ không can thiệp vào, không biết Tam Thiếu nghĩ thế nào?”

Trần Ngọc không tin lại có chuyện tốt như vậy, không khỏi hoài nghi, triều đình chính là đại biểu cho toàn bộ quốc gia, sao có thể chỉ một mình Đạm Thai Vân Phong có thể đối phó? Hơn nữa cho dù hẳn thực sự đối phó được với triều đình thì cái giá phải trả cũng không phải nhỏ, hẳn trả giá lớn như vậy chỉ để đạt được quyền kinh doanh độc quyền ở Hiệp Khách thành, có phải là thu lại quá ít so với cái bỏ ra, mất nhiều hơn được?

” Không biết Đạm Thai công tử chuẩn bị dùng cái gì để đối phó với triều đình? Phải biết rằng dù nhân lực của chúng ta đông thì cũng không thể so sánh với quân đội của triều đình”

” Tam ít chỉ cần nói cho tại hạ biết người có nguyên ý cùng tại hạ hợp tác cuộc giao dịch này không? nếu người nguyên ý, tại hạ sẽ nói biện pháp cho người biết, hơn nữa còn cảm đoan không làm tổn hại tới một người ở Hiệp Khách thành, nếu người không đồng ý, tức là cuộc giao dịch không thành công, vậy thì tại hạ chỉ có thể nói lời từ biệt” đối với sự nghi ngờ của Trần Ngọc Bạch, Đạm Thai Vân Phong cũng không trả lời thẳng.

” Nếu Đạm Thai công tử thật sự nắm chắc, đối với cuộc giao dịch này, Hiệp Khách thành được nhiều hơn thì có lý đâu lại cự tuyệt?” Trần Ngọc Bạch nhìn hẳn đáp.

“Nói như thế là Tam Thiếu quyết định cùng tại hạ thực hiện cuộc giao dịch này?” Đạm Thai Vân Phong vẫn hỏi lại, với một kẻ làm ăn như hẳn thì phải có sự xác định chắc chắn mới được, còn nói vòng vo, đáp án không rõ ràng thì hẳn không chịu.

“Phi thường vui vẻ cùng Đạm Thai công tử thực hiện cuộc giao dịch này” Trần Ngọc Bạch chân thành đáp.

92. Chương 92: Phải Trói Chặt

“Tốt lắm, vậy vụ giao dịch này thành giao” Đạm Thai Vân Phong lập tức nhảy từ trên tường xuống, vẻ mặt tà tử mỉm cười.

” Đạm Thai công tử còn chưa nói cho Ngọc Bạch biết công tử có tuyệt chiêu gì để giải quyết việc này? nên biết rằng người của triều đình e rằng không bao lâu nữa sẽ tấn công vào Hiệp Khách thành” Trần Ngọc Bạch cũng nhẹ nhàng nhảy xuống bên cạnh hẳn, hẳn không phải đứa nhỏ ba tuổi, không vì một lời nói của hẳn mà tin liền, hẳn phải biết rõ kế sách.

“Chuyện này rất đơn giản, nếu lúc này có kẻ địch bên ngoài tấn công thì ta nghĩ triều đình chắc sẽ không có rảnh để đi xâm chiếm Hiệp Khách thành” Đạm Thai Vân Phong khẽ cười ra tiếng, nhưu mảy nói, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trần Ngọc Bạch có cảm giác thú vị.

“Địch quốc xâm chiếm? đất nước đang trong cảnh thái bình, làm gì có chuyện địch quốc đến phạm?” Trần Ngọc Bạch thấy hẳn dùng đôi mắt làm càn đánh giá mình, cảm thấy đôi mắt của Đạm Thai Vân Phong có chút quen thuộc, rõ ràng trong đáy mắt hẳn là hàm ý muốn giáo huấn nhưng xuất phát từ đôi mắt của Đạm Thai Vân Phong làm cho Trần Ngọc Bạch không tài nào chán ghét hẳn được.

“Tam thiếu nói sai rồi, mọi người đều biết Huân Lan quốc đã sớm muốn xâm chiếm nước ta, sở dĩ còn chưa động binh là vì đang chuẩn bị nhân lực, tài lực và vật lực mà thôi, nếu lúc này có người đem cho bọn họ mất chục chiến thuyền chiến, người nghĩ xem triều đình có khản trương hay không?” Đạm Thai Vân Phong vẻ mặt như đang chờ xem kịch vui nhìn Trần Ngọc Bạch.

Trần Ngọc Bạch cũng bình tĩnh nhìn lại hẳn ” triều đình đương nhiên là sẽ khản trương, người không định nói cho ta biết người sẽ đưa mấy chục chiến thuyền chiến cho Huân Lan quốc chứ?”

” Tại sao lại không chứ? Nhà của ta dựa vào cái gì mà xưng bá trên thương trường, ta nghĩ không ai không biết, mấy chục chiến thuyền kia đối với mà nói không là cái gì” Đạm Thai Vân Phong nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp, ngũ quan tao nhã của Trần Ngọc Bạch, xem ra lần này hẳn tới Hiệp Khách thành là đúng rồi.

Hai gương mặt kề sát vào nhau, gần như có thể chạm phải hơi thở của đối phương, Đạm Thai Vân Phong lại không cảm thấy tình cảnh như vậy có chút mờ ám, mà Trần Ngọc Bạch cũng không có né tránh, chỉ nghe hắn nói sẽ đưa mấy chục chiến thuyền cho Huân Lan quốc thì nhin không được nhú mày ” người không biết là vụ làm ăn này người sẽ bị lỗ vốn sao? lợi nhuận một năm ở Hiệp Khách thành chưa chắc giá trị bằng một chiếc thuyền chiến, vì muốn có được sinh ý ở Hiệp Khách thành mà mất đi mấy chục chiến thuyền chiến, còn làm cho hai quốc gia phát sinh chiến tranh, vụ này không khỏi quá lớn a”

” Ta chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn, nếu Hiệp Khách thành không có Ngọc Bạch người, ta đương nhiên sẽ không nhận vụ làm ăn này, nhưng vì người, mọi thứ không giống” Đạm Thai Vân Phong ngữ khí trầm thấp mà gợi cảm, còn đối thủ xưng hô Tam thiếu sang Ngọc Bạch vô cùng thân thiết, lại có ý đồ xấu.

Trần Ngọc Bạch không nghĩ hắn lại có cảm gan đùa giỡn với mình, hơn nữa mình lại là một nam tử, Đạm Thai Vân Phong thực sự là không e dè gì đến mức vô pháp vô thiên, liền dùng sức đẩy hắn ra, tạo thành khoảng cách giữa hai người, mặt cũng lạnh hơn ” Đạm Thai công tử xin tự trọng, vụ làm ăn này coi như hủy bỏ, mời người đi cho, thứ cho không tiễn”

Đạm Thai Vân Phong thấy hắn như vậy lại phá lên cười ” Tam thiếu thực sự là không biết đùa giỡn, như vậy mà nổi giận sao? ta luôn chủ trương sự tình nguyện, đưa hái xanh thì không ngọt, huống chi bên cạnh ta đang người gì lại không có, chỉ là thấy Tam thiếu nghiêm túc như vậy nên nhin không được mà trêu chọc người thôi”

” Đạm Thai công tử, thỉnh!” Trần Ngọc Bạch nổi giận thật sự, chưa có ai dám dùng khẩu khí như vậy để nói với hắn, chứ đừng nói là trêu chọc, hắn cho hắn là ai? nếu không muốn trong lúc này lại cùng Đạm Thai gia kết thù, nếu đối lại là người khác thì vì những lời lỗ mắng này, hắn đã phải trả giá thật lớn.

“Ta nếu rời đi, không chừng nửa tháng nữa Hiệp Khách thành sẽ biến thành chiến trường máu chảy thành sông” Đạm Thai Vân Phong vẫn mang ý bốn cột nói, càng ương ngạnh hắn càng thích, dễ đến tay thì hắn lại không thèm.

“Không nhọc Đạm Thai công tử quan tâm” Trần Ngọc Bạch bình tĩnh xoay người, chỉ có hắn mới biết mình đã dùng bao nhiêu sức để nắm chặt chuôi kiếm, cố gắng kiềm chế, nếu không hắn sẽ chém Đạm Thai Vân Phong.

” Được rồi! Được rồi! Tam thiếu, vừa rồi là do ta không phải, xin nhận lỗi với người, cam đoan sau này ta sẽ không đùa giỡn như vậy nữa, không biết Tam thiếu có cho ta thêm một cơ hội nữa hay không? chúng ta nói chuyện làm cách nào để đẩy lui quân triều đình đi”

Ngay lúc Trần Ngọc Bạch xoay người, không ai thấy Đạm Thai Vân Phong di chuyển thế nào nhưng chỉ thấy hắn đã cung kính cúi đầu thi lễ ở trước mặt Trần Ngọc Bạch, trong mắt hắn cũng tràn đầy sự chân thành và áy náy, làm cho Trần Ngọc Bạch dù giận cũng không thể nói gì, tuy biết là hắn giả bộ, diễn kịch giống như Tư Đồ Huyền nhưng Tư Đồ Huyền diễn hắn liếc mắt một cái là có thể nhận ra, còn Đạm Thai Vân Phong này hắn nhìn không thấu.

Thấy hắn đang nhìn mình, cũng không nói chuyện, Đạm Thai Vân Phong lại thở dài lần nữa nhận lỗi ” xin Tam thiếu tha thứ cho sự lỗ mắng của ta”

Đạm Thai Vân Phong thân là công tử phú hào bậc nhất, lại còn một thân võ công bí hiểm lợi hại, vốn có rất nhiều người theo hắn a dua xu nịnh, không cần biết lúc này là thật hay giả nhưng hắn lại hạ mình trước mình như vậy cũng đã rất khó, nếu mình không bỏ qua cho hắn thì có vẻ không được rộng lượng. Trần Ngọc Bạch bất đắc dĩ dịu sắc mặt ” Đạm Thai công tử đừng như thế, Ngọc Bạch không dám nhận, người với ta đều là nam tử, sau này đừng đùa giỡn như thế nữa”

“Sau này nhất định không đùa giỡn với Tam thiếu như vậy nữa” trên mặt Đạm Thai Vân Phong đều là ý cười nhưng khi hắn ngẩng mặt lên thì chỉ còn sự hối lỗi chân thành, Trần Ngọc Bạch đương nhiên là không phát hiện ra.

“Đạm Thai công tử sẽ ở lại đây bao lâu?” Để tránh chuyện xấu hổ lúc này, Trần Ngọc Bạch lập tức chuyển đề tài.

“Vốn định hôm nay rời đi nhưng gặp được Tam thiếu, lại nghe chuyện của các người liền quyết định ở lại

vài ngày, chỉ không biết tam thiếu có chào đón hay không?” Đạm Thai Vân Phong nhìn khuôn mặt tuấn mỹ cùng khí chất siêu phàm của Trần Ngọc Bạch, càng làm tâm tư hần thêm nảy sinh ý đồ xấu nhưng lời nói vẫn rất chân thành.

Trần Ngọc Bạch đúng là muốn bảo trụ Hiệp Khách thành nhưng cũng không muốn vì thế mà phát sinh chiến tranh, chuyện lớn như vậy hần cũng không gánh vác nổi, dân chúng Hiệp Khách thành là người, dân chúng trong thiên hạ cũng là người, hần không thể vì an nguy của dân chúng trong thành mà làm cho người trong cả nước lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Về mặt nghiêm túc, cương nghị của Trần Ngọc Bạch làm cho Đạm Thai Vân Phong nhìn thấy cũng có chút chột dạ, đôi tròng mắt đen thui hơn hạ xuống, sau khi ngẩng lên thì đã mang theo ý cười ảm áp ” ta có thể gọi người là Ngọc Bạch không?”

Trần Ngọc Bạch nghe hần gọi hai tiếng này, nhớ tới trước kia Vô Ảnh cũng gọi hần ảm áp như thế, làm cho hần có chút thất thần, lại nhớ tới Vô Ảnh, tâm cũng trầm xuống, thương cảm và yên lặng tràn ngập, chậm rãi gật đầu.

Đối với tâm tình lúc này của hần, Đạm Thai Vân Phong cảm giác được nhưng không biết nên nói cái gì để phục hồi không khí, liền đem dự tính của hần nói ra ” Đạm Thai gia chúng ta ở các quốc gia đều có cơ sở kinh doanh rất lớn, chuyện này Ngọc Bạch chắc cũng nghe nói, Huân Lan quốc chủ với ta cũng có mối quan hệ cá nhân, ta sẽ viết cho hần một lá thư, nói hần làm vài động tác giả như là có ý xâm chiếm, triều đình nhận được tin tất nhiên sẽ tập trung toàn lực để đối phó, đến lúc đó chuyện của Hiệp Khách thành đương nhiên phải tạm gác lại”

“Dù mối quan hệ cá nhân thân mật thế nào, nhưng đây là chuyện quan trọng liên quan đến quan hệ của hai quốc gia, e rằng Huân Lan quốc chủ sẽ không dễ dàng đáp ứng với Đạm Thai công tử” Quả nhiên nghe hần nói, Trần Ngọc Bạch liền hoàn hồn, vội vàng nói.

” Đó là đương nhiên, hần chỉ cần làm bộ cũng có được hai chiến thuyền của Đạm Thai gia chúng ta, chuyện có lợi như vậy, hần không có khả năng từ chối đâu” Đạm Thai Vân Phong cười đáp.

” Hai chiến thuyền?” Trần Ngọc Bạch sửng sốt,” Người phải biết rằng đưa ra hai chiến thuyền xong, không đợi người rời khỏi Hiệp Khách thành, triều đình sẽ lại quay sang tấn công Hiệp Khách thành, đến lúc đó thì sao? chẳng lẽ người lại cho thêm hai chiến thuyền nữa cho Huân Lan quốc sao?”

“Ta hiện tại có biện pháp làm cho triều đình không rảnh để tấn công nơi này, việc làm ăn của ta ở Hiệp Khách thành đã vững vàng, triều đình nếu còn có ý đồ tấn công, ta sẽ thông qua các mối quan hệ, đem tin tức ta kinh doanh ở đây cho triều đình biết, nếu bọn họ còn muốn tấn công Hiệp Khách thành thì đừng trách Đạm Thai gia chúng ta không khách khí, có lẽ dân chúng sẽ thích thú khi giang sơn không phải do họ Tư Đồ cai quản, có thể là họ Trần, Ngọc Bạch người nghĩ sao?”

Đạm Thai Vân Phong vẫn mang vẻ mặt tươi cười nói chuyện nhưng Trần Ngọc Bạch lại thấy hần không có một chút vui đùa, hần cũng không chút nghi ngờ với tài phú của Đạm Thai gia có thể làm điên đảo một triều đại, nhưng vì một Hiệp Khách thành mà đáng giá sao? Hay là hần...

” Người cũng dám uy hiếp hoàng đế?” Trần Ngọc Bạch chuyển dời tầm mắt, nhìn bình nguyên đã tối đen, có chút hoảng hốt, bởi vì ngoài trừ câu này, hần thật sự không biết nên nói gì? Đối triều đại sang họ Trần? Trần Ngọc Bạch ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, tim hần đập liên hồi như trống trận, nhớ tới những lời khinh bạc của hần lúc trước, hần nói vì mình nên mới cứu Hiệp Khách thành. Trong lòng có chút bài xích nhưng không có cảm giác bị vũ nhục như trước.

” Ta nào có? Ta chỉ là nói bóng nói gió nói cho hần, muốn tọa ổn giang sơn, không có hoạ ngoại xâm, tốt nhất là đừng đụng chạm đến Hiệp Khách thành, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Triều đình sở dĩ có thể tồn tại lâu dài, chẳng lẽ là do hoàng đế anh minh thần võ sao? vậy thì quá buồn cười. Đó là do chúng ta nằm trong đại lục, chung quanh có biển ngăn cách, kẻ thù bên ngoài không dễ xâm nhập nhưng nếu quốc gia khác có nhiều chiến thuyền thì mọi chuyện sẽ khác, người nói có phải hay không?”

Đạm Thai Vân Phong giống như đứa nhỏ, mang theo vẻ mặt lấy lòng nhìn Trần Ngọc Bạch.

Trần Ngọc Bạch bật cười một tiếng,” Đạm Thai công tử, có ai nói với người rằng người là thương nhân gian trá hay không?”

“Có thể không gọi ta là Đạm Thai công tử được không, người có thể kêu ta là Vân Phong hay Đạm Thai cũng được, dù sao bây giờ chúng ta cũng là đồng minh mà, không phải sao?” Đạm Thai Vân Phong bày ra vẻ mặt đau khổ, lại như suy nghĩ nửa ngày mới nói ” thật ra không có ai nói cho ta biết ta là thương nhân gian trá, bất quá những người đã từng làm ăn với ta trong lòng đều nghĩ vậy”

” Ha ha!” Trần Ngọc Bạch rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, tâm tình không vui lúc này đã biến mất.

Nghe hắn cười to sảng khoái, ánh mắt của Đạm Thai Vân Phong càng thêm thâm trầm, khóe miệng không tự giác cũng lộ ra nụ cười thiết tình.

Hàn Tuyền cùng Thất Vọng Đau Khổ trờ trối nhìn Trần Ngọc Bạch, bọn họ nghĩ sau khi Phong đại phu qua đời, thiếu thành chủ phải mất rất nhiều thời gian mới khôi phục tâm trạng, không ngờ Đạm Thai Vân Phong mới vừa xuất hiện đã có thể làm cho thiếu thành chủ cười sảng khoái như vậy, bọn họ thực sự là linh giáo.

“Xe ra ta tìm được một đối tác rất có khả năng” Trần Ngọc Bạch ngẩng đầu đón làn gió lạnh, mái tóc dài của hắn bị thổi tung bay, trong mắt là cảm giác thoải mái vì đã trút bỏ được gánh nặng.

” Ngọc Bạch, có ai nói với người là người rất đẹp không?” Đạm Thai Vân Phong nhìn Trần Ngọc Bạch rồi lại đột nhiên hỏi như vậy, Trần Ngọc Bạch nghe thấy liền lập tức xoay người nhìn hắn, còn chưa kịp tức giận thì nhìn thấy ánh mặt thiết tình ca ngợi mà không có chút khinh bạc của hắn, liền quay đầu trốn tránh ” Đạm Thai, người nếu còn như vậy, ta sẽ nghĩ người lại muốn khinh bạc ta”

” Người biết là ta không có, ta thiết tình ca ngợi người” Đạm Thai Vân Phong cũng ngẩng đầu nhìn lên trời ” người xem đêm nay thật yên tĩnh a, ở trên thành lâu cùng bằng hữu nói chuyện là điều tốt đẹp cỡ nào, ta đã nhiều năm rồi không có lúc nào cùng người nói chuyện phiếm như bây giờ, phần lớn thời gian đều là sinh sống trên biển, bây giờ người không khí ở đây lại có cảm giác như là chuyện mới mẻ gì đó”

“Ta sinh ra ở Hiệp Khách thành, chưa từng rời khỏi nơi này, có lẽ đợi đến ngày nào đó ta bỏ được trách nhiệm của mình, ta cũng sẽ đi trải nghiệm cảm giác lên đèn trên biển là thế nào” Trần Ngọc Bạch thần nhiên nói, bởi vì lúc này hắn biết cũng gần đến lúc hắn có thể cởi bỏ trách nhiệm của mình.

“Nếu ngày đó đến, ta sẽ làm người dẫn đường cho người, mang người đi chu du thế giới, thế nào?” bất tri bất giác lại giống như nói lời hứa hẹn cho tương lai, Đạm Thai Vân Phong không phải nói chơi, hắn là tự nguyện.

” Tốt! Một lời đã định!” Trần Ngọc Bạch quay đầu nhìn về phía Đạm Thai Vân Phong, trong mắt đều là ấm áp ý cười,” Như vậy vì hỏi báo người dẫn ta đi chu du thế giới, không biết Đạm Thai có hứng thú cùng ta chu du Hiệp Khách thành một đêm hay không?”

“Ngọc Bạch yêu mến, cầu còn không được thì có lý đầu từ chối” Đạm Thai Vân Phong cũng cười.

” Hàn Tuyền, Thất Vọng Đau Khổ, các người không cần đi theo ta! Đạm Thai, đi theo ta!” Trần Ngọc Bạch quay đầu lại đối với Hàn Tuyền Thất Vọng Đau Khổ phân phó một tiếng, sau đó lập tức dùng khinh công bay lên tường thành, rồi lại như cánh chim mà phiêu nhiên hạ xuống bên dưới.

Đạm Thai Vân Phong cũng không chút do dự mà bám theo, tốc độ còn nhanh hơn Trần Ngọc Bạch, dù khởi động sau nhưng lại rơi xuống gần như cùng lúc với hắn.

” Hảo khinh công!” Trần Ngọc Bạch nhịn không được quay đầu lại khen.

“Làm sao so sánh được với dáng người tao nhã của Ngọc Bạch người” chưa bao giờ là người khiêm tốn nhưng không biết vì lý do gì, mà hắn từ sau khi gặp Trần Ngọc Bạch liền tự thu liễm, có lẽ vì gần với một nam tử trong sáng như vậy.

“Đạm Thai quá khiêm tốn, đi theo ta” Trần Ngọc Bạch mỉm cười, dù được khen ngợi nhưng hắn không có chút kiêu ngạo, điều này càng làm cho Đạm Thai Vân Phong thấy hắn với mình bất đồng.

Khi thân hình của bọn họ đã đi xa, Hàn Tuyền cùng Thất Vọng Đau Khổ đứng trên tường thành còn nghe Đạm Thai Vân Phong nói ” Ngọc Bạch, ngày mai người đừng quên nhắc ta viết thư cho hoàng đế, hỏi hắn

có muốn mua chiến thuyền của nhà ta không”

“Người đã tính kế với hoàng thượng còn muốn tiền của hần?” Trần Ngọc Bạch trong lời nói đều là ý cười.

” Đương nhiên, ta cuối cùng không thể làm cho hai chiến thuyền kia tặng không, không phải sao? ta phải thu lại của hần mới được, người quên ta là kẻ làm ăn sao, chuyện không có lợi có khi nào làm đâu?”

” Nếu hần không mua

” Hần nếu biết Huân Lan quốc cùng các quốc gia khác đều mua hơn mười chiến thuyền của ta, ta tin là hần không thể không mua a. Đến lúc đó, sợ là ta không muốn bán, hần còn phải năn nỉ ta a”

” Ha ha????? Đạm thai, xem ra ai chọc người thật đúng là xui xẻo”

“Đương nhiên, cho nên Ngọc Bạch càng nên vui, có chúng ta, Hiệp Khách thành không cần phải lo lắng phòng thủ nữa”

” Người?????”

Hai người dần dần đi xa, Hàn Tùy và Thất Vọng Đau Khổ không còn nghe lời bọn họ nói nữa, xem ra sau này không cần lo thiếu thành chủ sẽ buồn nữa, nhưng Đạm Thai công tử hình như nguy hiểm hơn Phong đại phu, chỉ mong là do bọn họ đa nghi.

” Chúng ta cũng trở về đi! Thiếu chủ đêm nay là không cần chúng ta!” Hàn Tùy lại trưng ra bộ mặt tươi cười muôn thuở, mà Thất Vọng Đau Khổ cũng không có thay đổi gì, trong mắt hiện rõ sự yên tâm, chỉ trầm mặc gật đầu rồi hai người cùng nhau rời đi.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, trên thành lâu trống trải lại hiện ra một lão nhân râu tóc bạc phơ, hướng mặt lên trời nói ” cuối cùng cũng làm cho Tham Lang Tinh và Phá Sát Tinh không gặp nhau, thật là nguy hiểm, nếu cái tên Tham Lang tinh này không đột nhiên xem trọng mỹ mạo của Lộc Tồn Tinh thì hôm nay đã xảy ra nguy cơ lớn, nhưng mà Tham Lang thích Lộc Tồn dường như cũng không phải chuyện hay gì a?”

” Tinh Công, chúng ta không cần quan tâm chuyện này, Tham Lang Tinh Quân thích Lộc Tồn Tinh Quân còn hơn là hần thích Như Mặc hay người khác, may mắn là hần không nhìn thấy mỹ mạo của Xà quân, nếu không chuyện này sẽ càng phức tạp hơn” trên trời, Thái Bạch Tinh Quân cũng nói vào kính chiếu thiên, cảm thấy vì chuyện này mà tóc của hần lại bạc thêm mấy phần.

“Vây cũng phải, như vậy cũng tốt, đến lúc đó, bọn họ sẽ cùng nhau trở về vị trí cũ, có Lộc Tồn Tinh trói chặt hần, Tham Lang Tinh có thể làm được gì, chỉ sợ là Tham Lang tiểu tử này đào hoa quá thịnh, Lộc Tồn Tinh sẽ không trói buộc hần được lâu, khi đó lại phiền toái. Thời gian cấp bách, lão hủ phải đi tìm Thất Sát Tinh chuyển thế” Nói xong Phúc Thọ Tinh Công đã biến mất.

Trên trời Thái Bạch Tinh Quân cũng thì thào ” buộc không được? buộc không được? buộc không được cũng phải trói chặt, Lộc Tồn Tinh Quân, để ta giúp người đi, dù sao Xà quân và nha đầu Dao Quang kia cũng do ta dùng tơ hồng trói lại cũng không phiền để buộc thêm các người, được, quyết định vậy đi”

Xem ra bị tính kế cũng không chỉ có Như Mặc và Bắc Dao Quang, Nguyệt Lão lần này lại bị oan, ai biết hần không có ở đây a.

93. Chương 93: Xà Sơn Xà Hải

Hiệp Khách thành lúc này đã vào mùa đông lạnh giá, nhưng ở đây khí trời lại đang là mùa thu mát mẻ.

Nơi này bầu trời cao xanh, rừng cây núi đá đều rất kỳ lạ, đỉnh núi cao chót vót, ngay cả hồ nước cũng chứa ẩn tình, không khí tươi mát trong lành làm Bắc Dao Quang mới tới đây cũng cảm thấy vui vẻ, thoải mái, cảm thấy nơi đây như là thế ngoại đảo nguyên, thích thú vô cùng.

Như Mặc cùng Thanh nhi vốn lo lắng nàng sẽ chê nơi này quá mức tịch mịch, lạnh lùng, không ngờ nàng lại thích thú làm bọn họ cũng vui lây, có pháp lực thật tốt, chưa đến nửa ngày bọn họ đã dựng lên một tòa trang viên thanh nhã.

Nhà thủy tạ được dựng trên mặt hồ, các mặt đều dùng tuyết từng tạo thành, tòa nhà chỉ có ba gian phòng, không có tường hào bao quanh như đại viên xa hoa nhưng lại có cảm giác lịch sự, tao nhã, từ cửa sổ có thể nhìn ngắm mây trời. Thật sự là một phong cảnh xinh đẹp.

” Như Mặc, chúng ta đem những đồ vật từ Bắc Dao phủ đến đây sao?” phòng ốc rất đẹp, các vật dụng cũng đều có đủ, có cái còn lạ mắt, cũng may những vật dụng ở Bắc Dao phủ là bọn họ dùng tiền mua lấy nên có lẽ bọn họ không phải vận dụng pháp lực để lấy từ nơi khác tới.

“Vật dụng trong nhà cần rất nhiều, Dao Quang người cứ nói những gì người cần, Thanh nhi sẽ biến ra là được” Như Mặc khẽ gật đầu cười, tuy rằng bây giờ bọn họ đã cách xa Hiệp Khách thành nhưng những vật dụng cũ cũng nên dùng lại, đổi cái mới sợ Dao Quang không quen, rồi như nhớ tới cái gì lại quay sang nói với Thanh nhi “ Thanh nhi, trước tiên đem mấy thùng quần áo của Dao Quang về đi”

“Dạ, chủ nhân” Thanh nhi vội vàng gật đầu, lại không biết giao Bảo Bảo trên tay cho ai, lục thúy xà lúc này cũng đã biến thành một thiếu niên đáng yêu, thanh âm còn mang theo sự non nớt “ Thanh nhi ca ca, để tiểu thư cho Tóc Đen ôm đi”

Thanh nhi lập tức đưa Bảo Bảo cho Tóc Đen ôm, hai tay rảnh rỗi liền kết thành chú như ý, lục quang vừa lóe lên thì mấy thùng xiêm y của Dao Quang vốn đang ở Bắc Dao phủ cách xa ngàn dặm đã xuất hiện ở đây.

Bắc Dao Quang tuy biết Thanh nhi bọn họ có thể tùy ý biến ra đồ vật này nọ, nhưng tận mắt chứng kiến cũng không nhiều “ Thanh nhi, làm như thế người có mệt không?”

” Phu nhân không cần lo lắng, chuyện di chuyển đồ vật chỉ cần tu luyện thành tinh là đều có thể làm được, còn tùy vào đạo hạnh cao thấp mà quyết định hấn mang được đồ lớn hay nhỏ thôi, chuyện này đối với Thanh nhi không có gì đáng ngại” Thanh nhi thông dong giải thích.

” Vậy là tốt rồi, nếu là quá sức thì để cho Như Mặc làm đi, dù sao đạo hạnh của Như Mặc cũng cao hơn người” Bắc Dao Quang tuy có yên tâm, nhưng vẫn không quên dặn dò.

” Đa tạ phu nhân, Thanh nhi đã biết!” Thanh nhi có chút cảm động nói,” Phu nhân muốn cái gì cứ nói, Thanh nhi hay chủ chân thu hồi cũng giống nhau”

” Không được, những thứ ta đã từng dùng cũng chỉ có mấy cái thôi, người cũng biết mà, chuyện khác thì người làm chủ đi. Bởi vì người đã thu xếp việc trong phủ rất tốt, hiện tại mọi việc ở đây cũng giao cho người, ta rất yên tâm, người cứ tùy ý bố trí đi” Bắc Dao Quang mỉm cười nhìn Như Mặc “ Như Mặc, người nói có đúng không?”

” Thanh nhi, nếu Dao Quang đã để cho người bố trí thì người cứ tùy ý mà làm đi, ngoại trừ một gian phòng của ta và Dao Quang, hai gian còn lại thì một cái cho người và Tóc Đen, một cái cho hai bảo bối, nếu cảm thấy không đủ thì người có thể làm thêm mấy gian nữa cũng được”

“Dạ, chủ nhân, vậy Thanh nhi sẽ tự làm chủ” Thanh nhi cũng không chối từ, chủ nhân và phu nhân đã lên tiếng, hấn tự nhiên sẽ thu xếp tốt.

” Dao Quang, người tới, ta dẫn người đi xem nhà của chúng ta” Như Mặc vừa nói vừa đặt Mặc Mặc trên mặt đất, sau đó nắm tay Bắc Dao Quang đi ra ngoài.

” Như Mặc, đứa nhỏ hấn-” Bắc Dao Quang thấy hấn đem đứa nhỏ đặt ở trên mặt đất, luôn có vài phần lo lắng.

” Không cần lo lắng, Mặc Mặc đã muốn chạy, huống chi có Thanh nhi và Tóc Đen ở đó, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, đi thôi” Như Mặc vừa nói dứt lời, Bắc Dao Quang đã thấy Mặc Mặc đang bước đi trên mặt đất, lúc đầu có chút loạng choạng nhưng sau đó đã ổn hơn, không bao lâu đã chạy tới chạy lui trong phòng, nhìn thấy Bắc Dao Quang cũng yên tâm hơn “ Như Mặc, người muốn đưa ta đi đâu?”

” Đi thôi!” Như Mặc cũng không trả lời, chỉ nắm tay nàng đi ra ngoài, trước khi đi còn dặn dò hai bảo bối “ trước khi ta và nương các người trở về, các người nên thành thật một chút, nếu còn gây họa, ta sẽ đem các người giam trong hầm ngầm”

“Như Mặc, hai đứa nhỏ lớn quá nhanh, làm cho ta có cảm giác bất an, nhanh như vậy đã biết đi a, có cảm giác thiếu đi niềm vui nuôi dưỡng đứa nhỏ a” Bắc Dao Quang nhẹ nắm tay Như Mặc, cảm nhận bàn tay mềm mịn của hắn trong tay, đáy lòng cũng thấy ngọt ngào, ấm áp, nơi này về sau chính là nhà, là quê hương mới của bọn họ, là một nơi thanh tịnh xinh đẹp, thích hợp để ẩn cư, tu luyện.

” Dao Quang, ta rất thích mỗi ngày đều ở cùng với người, có đứa nhỏ lại càng thích, tuy rằng bọn chúng nghịch ngợm, thỉnh thoảng làm cho người ta có chút đau đầu nhưng ta vẫn thích, ta rất cuộc có cảm giác như một con người thực sự, tâm tình phức tạp lại thêm nhiều chuyện vây quanh, từ lúc có người lại liên lụy không dứt bỏ được nhưng người ta thích nhất cũng là người. Thích cảm giác ở cùng một chỗ với người, mấy ngày nay, có đứa nhỏ, người không thêm ngó ngang gì tới ta”

Như Mặc ôn ôn nhuần nhuần nói, ánh mắt lại lộ ra vẻ ủy khuất và làm nũng, ngón tay thon dài vuốt ve bàn tay Bắc Dao Quang, hơi thở thân thiết bao quanh hai người.

Bắc Dao Quang dừng bước, ngạc nhiên nhìn hắn, cảm thấy có mùi dấm chua trong câu nói của hắn liền vòng hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, cảm giác được xem trọng, cảm giác được người khác cần trân trọng trong tim, ngẩn đầu ôn nhu mà thâm tình nói với hắn “ Như Mặc, là ta sai, mấy ngày nay quả thực đã xem nhẹ người, sau này sẽ không như vậy nữa”

” Ân!” Giống như đứa nhỏ được cho ăn kẹo, khoe miệng Như Mặc nở nụ cười vui vẻ, nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên lên môi Bắc Dao Quang rồi lại thối lui nhưng Bắc Dao Quang lại nhanh chóng ôm lấy cổ hắn, hôn thật sâu sắc, đầu lưỡi linh hoạt trên đầu dây dưa, hai thân thể dựa sát vào nhau như là tồn tại là vì nhau.

Hồi lâu, hai người hơi thở trở nên hỗn độn mới chấm dứt nụ hôn triền miên, thanh âm khàn khàn lại có chút không cam lòng “ sao trời không tối?”

Bắc Dao Quang nghe được hai má đỏ bừng, nhẹ nhàng đánh hắn một cái, thấp giọng nói “ chờ trời tối cũng còn lâu a, bây giờ người đưa ta đến chỗ muốn tới đi”

Như Mặc ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm thán không thôi, đúng là còn lâu trời mới tối, cố gắng kiềm chế ham muốn hoan ái cùng Bắc Dao Quang, đưa mắt nhìn chung quanh rồi đột nhiên ôm lấy Bắc Dao Quang, trong lúc nàng còn đang kinh ngạc la lên thì hai người đã tới đỉnh núi ở đối diện hồ.

“Người xem, từ nơi này nhìn thấy nhà chúng ta đẹp không?” Như Mặc chỉ vào hồ nước xanh biếc, xinh đẹp hỏi.

” Đẹp quá a! Như Mặc!” Bắc Dao Quang không khỏi cảm thán, quả nhiên chỉ có thời cổ đại mới tồn tại những phong cảnh đẹp như thế này, thời hiện đại làm gì còn có cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp thế này, hết thấy đều là những công trình nhân tạo, cảnh đẹp thiên nhiên chỉ còn trong ký ức và sự nuối tiếc.

“Về sau nhà của chúng ta gọi là Mặc Dao cư được không?” Như Mặc lại ôn hòa trưng cầu ý kiến.

” Không cần, ta muốn gọi là Yêu Mặc cư” Bắc Dao Quang quay đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy kiên trì mà Như Mặc khi nghe nàng nói ba chữ “ Yêu Mặc cư” thì ôn nhu trong mắt lại dâng trào như sóng.

“Được, vậy thì gọi là Yêu Mặc cư” Như Mặc nói xong, tay phải đã vung lên không trung, quơ vài cái.

“Bên dưới tám biển đề thêm bốn chữ: thê Dao Quang đề” Bắc Dao Quang vội vàng bổ sung, Như Mặc khẽ cười ra tiếng, lập tức đề bút theo yêu cầu của nàng.

Trong không trung đã hiện lên một tấm biển làm bằng trúc, chính giữa là ba chữ Yêu Mặc cư thật to, dưới là bốn chữ nhỏ.

Như Mặc nhẹ nhàng đẩy hai tay về phía trước, tấm biển kia lập tức lướt qua mặt hồ rộng lớn, vừa vắn đặt trên chính giữa ngôi nhà, Bắc Dao Quang nhìn thấy không khỏi phấn khích, reo lên “ Như Mặc, thật giỏi a”

Như Mặc sắc mặt trầm tĩnh ôn nhu nhìn nàng cao hứng, nàng thật rất dễ thỏa mãn, chỉ là một pháp thuật nho nhỏ mà thôi cũng có thể làm nàng vui vẻ như vậy, Như Mặc cảm thấy bản thân hắn là xà yêu là một

chuyện vui vẻ và vĩ đại vô cùng.

Bên trong đám cỏ vang lên những âm thanh là lạ, làm cho Bắc Dao Quang nhìn sang, ngay lập tức lấy tốc độ sét đánh bám vào người Như Mặc, kèm theo tiếng thét chói tai “ Như Mặc, rất nhiều rắn a”

Như Mặc buồn cười vỗ vỗ vai nàng, trấn an nói “ đừng sợ, có ta ở đây, bọn chúng là đến bái kiến ta, sẽ không làm thương tổn tới chúng ta”

” Thật vậy chẳng?” Bắc Dao Quang gắt gao ôm chặt cổ của Như Mặc, hai chân vòng qua thắt lưng hắn, tư thế rất bất nhã nhưng nếu người khác nhìn thấy hàng ngàn con rắn to nhỏ, màu sắc khác nhau ở cùng một chỗ thì cũng sẽ có phản ứng như nàng thôi.

” Đương nhiên! Đến, xuống dưới, người không phải đã nói, rắn cũng không phải tất cả đều độc sao? Huống chi có ta ở đây, người cần gì phải lo? Chẳng lẽ người không tin tưởng vào phu quân ta sao?’ Như Mặc trêu chọc nàng.

Bắc Dao Quang lúc này mới có chút ngưng ngừng rời khỏi người Như Mặc, chậm rãi nhìn đàn rắn trước mặt, tuy rằng lúc trước đã nhìn qua nhưng lúc này nhìn lại vẫn cảm thấy hoảng hốt.

Đám rắn trước mắt không thể dùng từ đàn để hình dung được nữa, mà chỉ có thể gọi là xà sơn xà hải thì mới diễn tả hết được, hầu như tất cả các loài rắn có mặt trên trái đất đều tập trung về đây, có nhiều loại Bắc Dao Quang không biết tên, mùi vị nồng đậm xông lên, mà màu sắc bọn chúng cũng đa dạng, làm cho người ta hoa cả mắt. Cuối cùng nàng đã hiểu vì sao nơi này được gọi là xà sơn.

Bọn rắn dù lớn hay nhỏ, màu sắc, kích thước có bất đồng thì bọn chúng đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía Như Mặc, miệng phát ra âm thanh “ tê tê”, biểu hiện thái độ thần phục, làm cho Bắc Dao Quang cũng bớt lo sợ.

“Nàng là Bắc Dao Quang, phu nhân của ta, hôm nay các người liền thông lệnh cho các xà chủ ở ba núi mười tám động biết, sau này bất kỳ ai nhìn thấy phu nhân cũng không cho phép có thái độ vô lễ. Từ hôm nay trở đi, chung quanh Yêu Mặc cư ba mươi dặm, nếu không có lệnh gọi thì các người không được tự ý đi vào, đã hiểu chưa?”

Thanh âm của Như Mặc đối với đàn rắn lãnh đạm mà uy nghiêm rất nhiều, hắn vừa nói xong, đàn rắn đã bày ra thái độ sợ hãi và cung kính.

“Như Mặc, nếu Linh Lung đến thăm chúng ta...” Bắc Dao Quang nói đến đây thì dừng lại, Như Mặc đương nhiên là hiểu được ý của nàng, liền lên tiếng bổ sung “ nếu Báo vương của Tú tộc đến Xà sơn chúng ta thì bất kỳ kẻ nào cũng không được ngăn cản, còn phải đối đãi như khách quý, dẫn đường cho nàng. Được rồi, các người lui ra đi”

Dứt lời, chúng xà lại lần nữa cúi đầu” Tê tê” một hồi lâu, mới thông thả mà chính tề tăng tăng thối lui, Bắc Dao Quang nhìn cảnh tượng này nghĩ lại nếu là trước kia thì cho dù là tướng tượng, nàng cũng không dám tướng tượng ra cảnh có hàng ngàn con rắn cung kính tề tựu trước mặt nàng, tất cả đều vì phu quân nàng là Xà quân mà ra.

Nhưng nhìn Như Mặc tiêu sái, thoát trần như trích tiên nên có nhiều lúc nàng đã quên thân thể của Như Mặc là một con rắn, cảnh tượng trước mắt làm nàng choáng ngợp cũng làm nàng biết rằng sau này cuộc sống của nàng sẽ thần kỳ đến mức nào.

” Như Mặc! rắn nơi này không thể biến hình như Thanh nhi hay vật nhỏ sao?” Bắc Dao Quang tò mò hỏi.

” Có! Nhưng vì đến triều bái ta, không được sự cho phép của ta nên không dám biến thân trước mặt ta thôi, nếu Dao Quang muốn nhìn thì lúc nào đó các xà chủ của ba núi mười tám động đến cho người gặp mặt được không?” Như Mặc mỉm cười “ thực ra, người đừng nhìn bọn chúng bây giờ thì nghĩ là chúng hòa thuận, vì chủng loại khác nhau cho nên sẵn bắt lẫn nhau cũng không ít, vì lần này ta trở về cho nên mới thu liễm lại, sau này người nhìn thấy đường quá mức kinh ngạc là được”

” Ba núi mười tám động?” Bắc Dao Quang một lần nữa nắm chặt tay Như Mặc “ người nói là bọn họ có thể ăn lẫn nhau sao?”

” Toàn bộ xà sơn cũng không phải liền chỉ có một ngọn núi này, mà là có ba núi lớn và mười tám động nhỏ tạo thành, mỗi tòa sơn động đều do một động chủ quản lý, mỗi sơn chủ lại quản lý sáu tiểu động, cân bằng thực lực với nhau, không ai phục ai cũng không ai xâm phạm ai, bọn họ mặc dù đều gọi ta là Xà quân đại nhân nhưng chẳng qua là kiêng kỵ pháp lực của ta cao cường hơn bọn hắn, cho nên bọn hắn đối với ta có chút vị nể nhưng nếu nói ta là vương của Xà tộc thì e rằng không đúng. Còn về phần ăn thịt lẫn nhau thì ở chủng tộc nào cũng có tồn tại, đây là nguyên lý sinh tồn cho nên đừng cố ý ngăn cản trừ khi hai bên thực lực khác xa nhau, có giết hại hiềm nghi thì sẽ có người can thiệp, nếu không thì là hoạt động săn bắt bình thường. Cho nên Dao Quang, sau này ngươi có thể nhìn thấy một số tình cảnh mà ngươi cho là tàn nhẫn”

Bắc Dao Quang hiểu được những lời của Như Mặc, mỉm cười gật đầu “ Như Mặc, không cần lo lắng, tự giết lẫn nhau, nhân loại chúng ta cũng có, trong thế giới động vật chắc là sự cạnh tranh khốc liệt hơn mà thôi, chỉ cần ta ở bên cạnh ngươi, ta cái gì cũng không sợ. Ngươi xem, đây là nhà của chúng ta, ấm áp, hạnh phúc. Như Mặc, chúng ta trở về đi, ta đói bụng, muốn ăn cơm”

” Hảo! Chúng ta về nhà!”

94. Chương 94: Thiên Tuyên Trở Về Vị Trí Cũ

Kinh thành, Trữ Xa vương phủ

” Vương gia, thái tử điện hạ trúng độc!” Hắc Nô thấp giọng nói nhỏ bên tai Tư Đồ Y.

” Trúng độc? nói rõ mọi chuyện cho ta biết, là người một nhà làm sao?” khuôn mặt tuần tú của Tư Đồ Y hiện rõ vẻ nghiêm túc, từ lúc từ Hiệp Khách thành trở về, Tư Đồ Huyền lộ rõ nhược điểm nóng nảy, khác hẳn với tính cách cẩn thận, thận trọng tính kế lúc trước của hắn nhưng Tư Đồ Huyền không nhận ra điều đó, còn Tư Đồ Y thì biết Tư Đồ Huyền đã không còn tư cách nắm giữ giang sơn.

Thế như phụ hoàng vẫn sắc phong hắn là thái tử, trong lòng Tư Đồ Y lại nổi lên cảm giác xấu, lo lắng cho vận mệnh của Tư Đồ Huyền.

Hơn nữa trong cung cũng không như trước lúc bọn họ rời đi, lúc này càng thâm trầm, quỷ dị hơn, đối với sự thay đổi này, hắn là kẻ thường xuyên rời đi còn nhận ra thì tin rằng một kẻ khôn khéo như Tư Đồ Huyền làm sao mà không phát giác được.

Nhưng mà Tư Đồ Huyền lại hăng hái tình nguyện ra cung, thay thiên tử đi tuần tra, làm cho Tư Đồ Y có chút bất ngờ, sau khi Tư Đồ Huyền rời đi không lâu thì hắn thông qua các mối quan hệ mà biết được tính toán của phụ hoàng. Thì ra phụ hoàng đã sớm biết chuyện của bọn hắn ở Hiệp Khách thành, hơn nữa phụ hoàng còn có ý thăm tóm Hiệp Khách thành, như vậy lần này Tư Đồ Huyền ra cung không phải là chuyện đơn giản”. Chỉ là chuyện thay thiên tử tuần tra nhưng rất có thể sẽ có vài người trở thành vật hi sinh.

Quả nhiên, khi Hắc Nô báo tin Tư Đồ Huyền bị trúng độc cũng không ngoài dự đoán của Tư Đồ Y, rốt cuộc là trong cung đã động thủ hay là người ngoài ra tay? Hắn không cho rằng bọn Trần Ngọc Bạch dám ngang nhiên động thủ với thái tử, dù sao Hiệp Khách thành nếu muốn tiếp tục duy trì sự tự trị thì bề ngoài vẫn phải lệ thuộc vào triều đình, ngang nhiên ra tay với thái tử thì hậu quả thế nào, bọn họ hiểu rất rõ.

“Tin tức cũng không rõ lắm, chỉ biết là thái tử bị rắn độc cắn, tính mạng rất nguy hiểm” Hắc Nô nhẹ giọng nói “ xe ngựa hiện cách kinh thành năm ngày đường, khi dừng lại ở dịch trạm Sung Châu thì đã có tin nói thái tử điện hạ tình hình không khả quan, e rằng lúc này hoàng thượng cũng biết tin, bởi vì thái y giỏi nhất một khắc trước đã rời đi, mà hướng đến chính là dịch trạm Sung Châu”

“Cũng điều tra vì sao không về cung ngay mà lại dừng lại ở dịch trạm Sung Châu sao?” Tư Đồ Y lại hỏi.

“Tựa hồ như là thái tử điện hạ tình hình không lạc quan, không thể di chuyển, sợ là độc công tâm, cho nên xe ngựa đi đến dịch trạm Sung Châu thì không dám đi nữa. Ngoài ra, tâm phúc của các vị vương gia khác cũng đã trả trộn vào bên trong, vương gia, người xem, kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?”

” Không thể di động?” Tư Đồ Y tự hỏi, phụ hoàng rõ ràng là đã muốn hi sinh Tư Đồ Huyền, sợ rằng thái y có tới cũng không giúp hắn giữ lại được tính mạng, cũng chưa chắc bọn họ bình an tới được Sung Châu, sát thủ của các vương phủ khác nhất định sẽ ám sát bọn họ dọc đường đi.

Cung đình tranh đấu xưa nay đều tàn khốc phi thường, vì muốn ngồi lên ngai vàng chí tôn mà đạp qua xác của không biết bao nhiêu người, mà ngồi lên rồi cũng chưa được an ổn, cho nên hắn trước giờ không muốn tranh giành với bọn họ nhưng cho dù mình có lòng không tranh người ta cũng chưa chắc tin. Cho nên hắn vẫn nằm trong vòng nguy hiểm, hơn nữa người phụ hoàng sủng ái sau Tư Đồ Huyền là hắn mà lúc này phụ hoàng ngay cả đứa con yêu thương nhất cũng có thể hi sinh được thì hắn càng nhận thấy rõ trong hoàng gia không có chân tình thực sự.

Hiện tại hắn cần phải nghĩ xem có muốn đảm nhiệm vị trí của Tư Đồ Huyền hay không, nếu không đi cứu hắn thì Tư Đồ Huyền nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nếu đi cứu thì bản thân mình sẽ trở thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt đối với các huynh đệ khác.

” Hắc Nô, chuẩn bị khoái mã cùng hành lý, đem theo các loại dược liệu có thể cứu mạng ở trong phủ theo luôn, chúng ta bí mật lên đường” Do dự một hồi, Tư Đồ Y cũng quyết định lên đường, tuy rằng Tư Đồ Huyền xưa nay thái độ làm người không tốt, chết cũng đáng nhưng trong lúc mệnh của hắn nguy ở sớm tối, lại bị người yêu thương nhất phản bội và đưa hắn thành vật hi sinh, tư vị như vậy cũng không dễ chịu gì. Dù sao cũng là huynh đệ, dù sao bản thân mình cũng muốn rời khỏi cuộc tranh đấu không ngừng trong hoàng cung, cho nên thuận tiện đi Sung Châu một chuyến đi.

Chỉ hi vọng mạng của Tư Đồ Huyền lớn, có thể chống chọi đến khi mình đến Sung Châu, nếu hắn chết trước khi mình đến thì đó cũng chính là số mạng của hắn.

” Vương gia, ngài muốn đi cứu thái tử điện hạ sao?” Hắc Nô không hiểu vì sao vương gia lại đi cứu người vẫn luôn khi dễ bọn họ, hơn nữa còn có hoàng thượng, người nhất định sẽ không bỏ mặc mà không cứu thái tử.

” Hắc Nô, không cần hỏi nhiều, ta kêu người đi chuẩn bị thì người đi đi, nhất định không được cho bất kỳ kẻ nào biết, nhất là vương phi” Tư Đồ Y cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ trầm giọng ra lệnh.

” Dạ, Vương gia!” Hắc Nô vội vàng cung kính lui ra, Vương gia từ lúc từ Hiệp Khách thành trở về, tính tình so với trước kia càng khó hiểu hơn, thường trầm ngâm không nói, cả người im lìm, làm cho hắn cũng thấy sợ hãi. Ngay cả vương phi vốn luôn được sủng ái nhất cũng không làm cho vương gia vui vẻ trở lại, hắn càng thêm tò mò không biết vương gia và thái tử điện hạ ở Hiệp Khách thành đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn không có can đảm để hỏi.

” Người, các người là người nào?” Năm tên thái y lui thành một đoàn, Phùng Tử Kiện là người trẻ nhất trong bọn, trong lúc sống chết cũng không thể để nhóm thái y phải chịu nguy hiểm, tuy rằng hắn cũng chỉ là một thư sinh yếu ớt, tay chân luống cuống, nói chỉ tới việc ngăn cản cường đạo. Nhưng nhiều năm đọc sách thánh hiền, theo bản năng hắn vẫn đứng chắn trước nhóm thái y, nghiêm giọng nói “ các người nếu cần tiền thì đều cho người, nhưng đừng làm thương tổn tính mạng bọn ta”

“Chết đến nơi còn nhiều lời vô nghĩa” bọn chúng vốn là muốn lấy mạng của bọn họ nên mới tới, nguy trang thành cường đạo cũng chỉ để che giấu thân phận thôi, bọn họ cần gì tới tiền, vừa nói dứt lời cũng đã vung kiếm chém vào người Phùng Tử Kiện.

Thấy ánh kiếm lóe lên, Phùng Tử Kiện theo bản năng liền nghiêng người né tránh nhưng hắn vốn là thư sinh yếu đuối, sự phản ứng làm sao so bì với sát thủ được cho nên dù hắn đã né tránh thì mũi kiếm vẫn kẹp đâm vào người hắn. Phùng Tử Kiện ngay cả kêu một tiếng cũng không có, người đã gục xuống.

Sát thủ cũng không thèm liếc nhìn hắn, liền rút thanh kiếm ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn năm lão thái y.

” Phốc—” Vài tiếng qua đi, máu tươi đã nhuộm đỏ màn che màu xanh trên mui xe, tên sát thủ xoay người nhìn đồng bọn gật đầu, cho thấy mọi việc đã hoàn tất, sau đó nhóm người này nhanh chóng biến mất như khi bọn chúng xuất hiện, chỉ để lại những cỗ thi thể và mùi máu tươi loang trong gió.

Tư Đồ Y sau khi rời khỏi hoàng thành liền cùng Hắc Nô ngày đêm bôn ba đến Sung Châu, bọn họ đã đi chậm hơn những người khác, nếu không gấp rút thì sợ rằng khi đến Sung Châu ngay cả thi thể của Tư Đồ Huyền cũng không thấy chứ đừng nói là cứu hãn một mạng.

” Vương gia, mùi máu tươi rất nặng, phía trước sợ rằng đã xảy ra chuyện. Vương gia, người nghĩ chúng ta có nên đi đường vòng hay không?” Mùi máu tươi nồng đậm như vậy từ xa cũng ngửi được, chắc chắn người chết không ít, có thể là lúc này bộ khoái và quan sai đều đã đến nơi, lúc này bọn họ còn phi ngựa nước đại qua đây e là không thích hợp.

“Rất có thể mấy thái y đã xảy ra chuyện, cứ đi thẳng, còn chưa nhìn thấy xe của nhóm thái y, chúng ta đi nhìn xem” Tư Đồ Y kẹp chặt bụng ngựa, làm cho nó phi nhanh hơn về phía trước.

Mặt đất nhiễm đầy máu tươi, có chỗ đã bị sậm lại, Tư Đồ Y nhìn màu máu trên đất và sự cứng ngắc của các thi thể thì biết bọn họ đã chết hơn nửa ngày, nói cách khác, nhóm sát thủ đã đi trước hãn nửa ngày, như vậy Tư Đồ Huyền sẽ gặp nguy hiểm.

Hắc Nô hắt mui xe dính đầy vết máu đã khô, nhìn thấy mấy thi thể chết thảm bên trong, ghen ngào nói “ vương gia, toàn bộ đã chết, thủ đoạn thật tàn nhẫn. Không biết ai lớn mật đến vậy, ngay cả thái y trong cung cũng dám giết”

Tư Đồ Y không hé răng, quay đầu ngựa nói “ nếu đều đã chết, chúng ta đi thôi, còn chần chờ e là không kịp nữa”

“Dạ” Hắc Nô vội vàng buông缰, hai người đang định rời đi thì nghe trong xe vang lên một tiếng rên, cả hai lập tức quay đầu lại. Lúc này Tư Đồ Y tự mình vén rèm nhìn vào trong, thấy một thân hình hơn run run, hãn bất chấp thân phận liền nâng thân hình đó lên, vừa nhìn thấy mặt người nọ, Tư Đồ Y nhận không được mà la lên “ là người? Uy, Phùng Tử Kiện, người tỉnh, Phùng Tử Kiện, người mau tỉnh lại, Hắc Nô, mau mang nước tới đây”

Hắc Nô vội vàng đưa nước tới, Tư Đồ Y cũng khẩn trương đưa đến bên miệng Phùng Tử Kiện, ép hãn uống mấy ngụm, ánh mắt Phùng Tử Kiện rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra.

Thấy hãn mở mắt, Tư Đồ Y vội vàng nói “ Phùng Tử Kiện, người còn nhớ ta không?”

” Lục, lục Vương gia! Mau, mau, nhanh đi Sung Châu cứu, cứu thái tử điện hạ!” Phùng Tử Kiện thấy rõ người trước mắt là lục hoàng tử Trữ Xa vương gia Tư Đồ Y, liền vội vàng nói.

Hãn và Tư Đồ Y đã từng gặp nhau, nhưng khi đó hãn chỉ là một thư sinh không có công danh, còn Tư Đồ Y chỉ là một công tử thế gia bị lạc đường nhưng sau này hãn đỗ Trạng Nguyên, được phong là quan đại học sĩ, tước ngũ phẩm, có dịp gặp lại Tư Đồ Y, mới biết rằng hãn chính là lục vương gia được hoàng thượng yêu thương.

Từ đó, hai người tuy cũng có gặp nhau thêm vài lần nhưng cũng không có nói chuyện, tuy nhiên cũng đủ để hãn biết Tư Đồ Y không như các huynh đệ khác, hãn không có dã tâm với ngai vàng mà chỉ muốn sống một cuộc sống bình thản, hiện tại cũng chỉ có mình hãn có thể đến Sung Châu cứu thái tử điện hạ.

” Phùng Tử Kiện, người là hoàng gia đại học sĩ, không ở hoàng gia điển tịch biên soạn văn sử mà chạy tới đây làm gì?” Tư Đồ Y nhíu mày, vừa kiểm tra thương thế của hãn vừa nói, cũng may nhất kiểm tra không đâm trúng chỗ trí mạng, cho nên tuy rằng nặng cũng không đến nỗi mất mạng, chỉ là đã mất quá nhiều máu, nếu bọn họ đến muộn chừng nửa canh giờ, Phùng Tử Kiện sợ rằng sẽ chết vì mất máu.

Nhanh chóng điểm huyết đạo của Phùng Tử Kiện lại, sau đó đem kim sang được vẫn mang bên người ra, Hắc Nô cũng thông minh mà xé vạt áo của mình đưa cho Tư Đồ Y để băng bó vết thương cho Phùng Tử Kiện.

Thân thể Phùng Tử Kiện vốn gầy yếu, vì mất máu mà càng thêm suy nhược nhưng ánh mắt vẫn quật cường “ tạ ơn lục vương gia cứu mạng, được liệu ở dưới thùng xe, mau đi Sung Châu cứu thái tử điện hạ”

Nói xong câu này thì lại hôn mê bất tỉnh, Tư Đồ Y nhìn thoáng qua Hắc Nô, Hắc Nô lập tức tìm tìm, quả nhiên trong thùng xe tìm được một cái hộp nhỏ màu đen, đây chắc là dược liệu cứu mạng, vội vàng đưa lên “ vương gia, ở trong này”

” Hắc Nô, người đem các thi thể trong xe ngựa này ra ngoài, sau đó đưa Phùng Tử Kiện về kinh thành, ta mang thuốc đi Sung Châu, không cần nhiều lời, tên một sách này là một trung thần, quốc gia cần những người như vậy, không thể để cho hắn chết ở đây, có nghe hay không?” Tư Đồ Y lập tức nhận lấy hộp thuốc từ tay Hắc Nô, biết đây là dược liệu cứu mạng tốt nhất ở trong cung, nếu thuốc này có thể đưa đến kịp lúc thì mạng của Tư Đồ Huyền sẽ được cứu.

Phụ hoàng đúng là vẫn còn có chút luyến tiếc, cho nên hắn đánh cược, đánh cược xem ông trời có muốn cho đứa con hắn yêu thương nhất sống hay không, cho nên hắn biết rõ các thái y được phái đi Sung Châu sẽ bị giết nhưng vẫn đưa dược liệu tốt nhất cho họ mang theo, nếu Phùng Tử Kiện không phải là kẻ mạng lớn lại cẩn thận, biết đem dược giấu đi, nếu hắn cũng không kịp lúc đuổi tới Sung Châu thì Tư Đồ Huyền không giải được độc, chết là cái chắc.

“Dạ, vương gia, Hắc Nô đã biết, Phùng đại nhân cứ giao cho Hắc Nô đi, vương gia yên tâm lo việc của người” Hắc Nô vừa nói, vừa tiếp nhận thân thể của Phùng Tử Kiện, Tư Đồ Y cũng không chần chờ mà rời khỏi xe, leo lên ngựa, rời đi.

Nhưng khi Tư Đồ Y tới được dịch trạm Sung Châu thì nơi đó đang xảy ra một trận hỗn chiến, sát thủ và quân lính đang giao tranh với nhau, hơn nữa xem tình hình thì đã chém giết một hồi lâu, bởi vì trên mặt đất có rất nhiều thi thể, máu nhuộm đỏ cả một vùng.

Tư Đồ Y đến làm cho cả hai bên đều có chút khẩn trương, hắn cũng không quan tâm bọn họ nghĩ gì mà đột phá sự ngăn cản không quá nhiệt tình của các thủ vệ, đi vào nội viện “ tránh ra, ta phụng lệnh phụ hoàng đến cứu thái tử điện hạ”

“Nhưng, vương gia...” hai thủ vệ tay cầm kiếm, cùng liếc mắt nhìn nhau, có chút chần chờ, không biết có nên để Tư Đồ Y đi vào hay không, lúc này là thời điểm quan trọng, bất luận kẻ nào cũng có thể là địch nhân, dù sao thái tử điện hạ nếu có vấn đề gì, các vương gia khác đều có cơ hội với ngai vàng, cho nên có thể bọn họ là cố ý đến hại thái tử điện hạ.

” Làm càn, nếu không tránh ra, thái tử điện hạ nếu có sơ suất gì, e rằng hai cái đầu của các người cũng không đủ để đền tội, chẳng lẽ các người không tin bốn vương? Chờ sát thủ bên ngoài tiến vào mới vừa lòng sao?”

Khuôn mặt Tư Đồ Y lạnh như đóng băng, ánh mắt cũng phát ra khí thế bức người, hai thị vệ vốn đang bắn khoăn, lúc này không dám chần chờ nữa, vội tránh ra hai bên, Tư Đồ Y lập tức đi vào phòng.

95. Chương 95: Xin Lỗi Lúc Lâm Chung

Hai nha hoàn hầu bên người sợ tới mức mặt không còn chút máu, vội trốn sang một bên, Tư Đồ Y nhanh chóng đi đến bên giường Tư Đồ Huyền, hai tên thủ vệ cũng cầm kiếm chạy vào phòng bị nhìn Tư Đồ Y, tựa hồ như nếu hắn có gì bất lợi cho Tư Đồ Huyền thì sẽ lập tức xông lên đối phó.

Tư Đồ Huyền nằm trên giường, sắc mặt gần như sắp chết mà ấn đường cũng bao phủ một màu đen, đúng là dạng trúng kịch độc, đang lâm vào hôn mê sâu.

Tư Đồ Y mặc dù là không thông y lý, cũng biết là mình đã tới trễ rồi, e rằng Đại La Kim Tiên xuống trần cũng không thể cứu được, trong mắt hiện lên sự ảo não và thương xót, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Tư Đồ Huyền chia ra khỏi chăn, thấy nó được quấn một vòng bải trắng, đây chính là bàn tay bị độc xà cắn rồi.

Đặt tay lên mạch hắn thì quả nhiên mạch đập rất mơ hồ, hơi thở cũng mong manh, không ngờ một kẻ cả đời tính toán, mưu lược giờ lại trở nên yếu ớt nằm trên giường bệnh như thế, trong lòng Tư Đồ Y cảm thán không thôi, nhẹ giọng gọi” nhị ca, nhị ca, người tỉnh a, ta là lục đệ đây, ta đến thăm người”

Lúc này Tư Đồ Huyền đã không còn tri giác thì làm sao còn có thể nghe được tiếng gọi của Tư Đồ Y?

Kêu vài tiếng không có kết quả, Tư Đồ Y tuy biết rằng không còn cách nào để thay đổi kết quả, nhưng không đành lòng nhìn thấy Tư Đồ Huyền chết trước mặt mình, liền lấy hộp thuốc trong người ra, thấp giọng ra lệnh “ mau đem chén nước đến đây”

” Dạ, Vương gia!” Hai thủ vệ vốn còn có chút nghi ngờ nhưng thấy hắn đưa ra hộp thuốc có dấu niêm phong của hoàng gia liền thả lỏng tâm, biết đây là thuốc cứu mạng hoàng thượng ban cho, tuyệt đối không phải giả mạo, cho nên dịch ý và sự phòng bị với Tư Đồ Y cũng bãi bỏ, xem ra hoàng thượng quả thật cho người tới cứu thái tử điện hạ, nên lập tức nghe lệnh hắn mà đi làm việc.

Xé bỏ giấy niêm phong, hộp thuốc được mở ra cũng mang theo một mùi hương thơm ngát, hai viên thuốc được đặt song song trên tờ lụa thượng hạng màu vàng “ hai người các người tới đây, cẩn thận nâng thái tử điện hạ dậy, nhẹ nhàng một chút, nhanh lên”

” dạ, Vương gia!” Hai nha hoàn có lẽ là mới mua từ bên ngoài vào nên không biết các lễ nghi cung đình, nghe Tư Đồ Y gọi liền kích động gật đầu, nhanh chóng đến bên cạnh giường, cẩn thận đỡ lấy thân hình của Tư Đồ Huyền, nhưng khí lực hai người quá yếu nên làm vài lần cũng không nâng hắn lên được.

Tư Đồ Y nhìn thấy thì biết không xong, liền tự tay ôm lấy Tư Đồ Huyền, để cho nửa thân mình của hắn dựa vào ngực của mình “ một hồi nước đưa tới, đem sẽ đem viên thuốc hòa vào chén nước, hai người các người hỗ trợ cho thái tử điện hạ uống”

” Vương, Vương gia, điện hạ hắn, hắn đã vài ngày nay không uống nước, nô tỳ đã nghĩ mọi biện pháp cũng không thể cho hắn uống được một giọt. Vương gia tha mạng a” Hai nha hoàn vừa nghe Tư Đồ Y ra lệnh cho các nàng cho Tư Đồ Huyền uống nước thì vội quỳ xuống, khóc lóc van xin.

” Quên đi, các người đứng lên đi! Đi tìm một cái muỗng nhỏ mang để đây cho ta, phải nhỏ đó, mau lên đi” Tư Đồ Y vừa dứt lời, thủ vệ đã mang chén nước ấm tới, tiếng đánh giết ở bên ngoài cũng vang lên gần hơn, xem ra thủ vệ của thái tử đã sắp gần không được nữa.

” Vương gia, nước ấm đến đây, thuốc hạ đã dùng ngân châm kiểm tra qua, không có độc!”

Tư Đồ Y cũng không nói gì, chỉ dùng một tay nhanh chóng đem viên thuốc bỏ vào trong chén nước, nháy mắt viên thuốc đã hòa tan, trong lòng thầm mong viên thuốc này có thể giúp Tư Đồ Huyền giữ được một hơi.

Nha hoàn cũng đã mang đến một cái muỗng nhỏ” vương, vương gia, muỗng đây”

“Hai người các người mau giúp bổn vương cạy miệng thái tử điện hạ ra” Tư Đồ Y cầm thìa, miệng ra lệnh cho hai thủ vệ.

” Vương gia, thuốc hạ không dám!”

” Hiện tại là lúc nào rồi mà còn dám với không dám? Sát thủ bên ngoài sắp tràn vào, phải đợi đến khi thái tử điện hạ mất mạng sao? Hay là các người có thể ngăn được thích khách?” Tư Đồ Y tức giận nói “ còn không mau đi!”

“Dạ”, hai thị vệ bị âm thanh tức giận của Tư Đồ Y làm cho hoảng sợ, vội tiến lên dùng sức ấn vào hàm của Tư Đồ Huyền, làm hắn hé miệng ra, tuy rằng không lớn nhưng cũng đủ để Tư Đồ Y nuốt thuốc vào, nhưng vấn đề là tuy nuốt được thuốc nhưng hắn lại không nuốt xuống được, nếu chẳng may thuốc chảy ngược vào khí quản thì hắn sẽ tắt thở ngay lập tức.

” Nhị ca, người mau nuốt xuống a, người không nuốt, ai cũng không thể cứu được người, chẳng lẽ người thật sự cam tâm chết ở đây sao? Thích khách bên ngoài có thể vào đây bất cứ lúc nào, người cả đời mệnh mề, bây giờ lại là thái tử, tâm nguyện nhiều năm đã sắp hoàn thành, người cam tâm chấp tay dâng cho kẻ khác sao? Mau nuốt thuốc xuống đi”. Tư Đồ Y buông chén thuốc xuống, đưa tay vuốt ngực hắn, mong hắn có thể nuốt vào, còn vội vàng nói, cho dù thế nào cũng không muốn hắn chết nhanh như vậy.

Không biết do lời nói của Tư Đồ Y có tác dụng hay là ý chí cầu sinh của Tư Đồ Huyền quá mãnh liệt, mà yết hầu của hắn bắt đầu co rút, tuy rằng rất nhẹ, rất chậm nhưng cũng nuốt hết muỗng thuốc vừa rồi.

“Vương gia, điện hạ uống thuốc được rồi” hai thủ vệ mừng rỡ la lớn.

“Tiếp tục cạy miệng của hần, làm cho hần uống hết chén thuốc này” Tư Đồ Y trong lòng rất vui mừng nhưng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh

“Dạ”

Uống hết nửa chén thuốc thì mí mắt của Tư Đồ Huyền run run như muốn mở ra, Tư Đồ Y lập tức buông muống trong tay xuống, hai hộ vệ cũng nhanh chóng không cạy miệng Tư Đồ Huyền nữa. Tư Đồ Huyền sau vài lần cố gắng thì cũng mở được mắt, vì đã nhắm lại khá lâu, không thích ứng với ánh sáng cho nên một hồi lâu mới có tiêu cự, tia nhìn đầu tiên là hướng về Tư Đồ Y đang ôm mình, khóe miệng lộ ra nụ cười vui mừng “lục đệ, người đã đến rồi”

Thanh âm khàn khàn nhưng Tư Đồ Y lại thấy đây là câu nói ôn nhu lại ân cần nhất mà hần nghe được từ khi hần quen biết với Tư Đồ Huyền tới nay, nhất là ánh mắt Tư Đồ Huyền nhìn hần lúc này, tràn ngập yêu thương, vẻ cường hãn, khôn khéo, tính kế lúc trước đều không thấy nữa, làm cho hần có cảm giác người trong ngực hần lúc này không phải là Tư Đồ Huyền, mà là một người khác.

Ánh mắt này chứa đựng tình cảm thương yêu của một huynh trưởng đối với đệ đệ, nhưng ánh mắt này hai mươi mấy năm qua hần chưa từng thấy, mà lúc này lại được chứng kiến làm cho hần khiếp sợ không thôi.

” Nhị ca?” Tư Đồ Y không chút nào che dấu sự kinh ngạc, lại có chút hoài nghi mà thử gọi Tư Đồ Huyền, xác nhận xem hần thay đổi tính tình hay vì nhất thời thần trí mơ hồ mà mới thể hiện tình cảm với mình như vậy.

Tư Đồ Huyền trong lòng cười khổ không thôi, quả nhiên là tự làm bậy không thể sống, hạ phạm lâu quá, bị phạm trần làm cho bản tính thay đổi cho nên bây giờ mới ra nông nỗi này, chung quy cũng là do hần gieo gió gặt bão, hiện tại dùng cách này để trở về vị trí cũ làm cho hần có chút áy náy lại không cam lòng, nhìn ánh mắt không dám tin của lục đệ, Tư Đồ Huyền cũng cảm thấy đau lòng.

” Lục đệ, hết thấy đều do ta quá mức cố chấp, thực xin lỗi” Không thể chân chính nói ra tất cả, bởi vì hần đã đến lúc mà lục đệ thì chưa, Tư Đồ Huyền chỉ có thể dùng lời lẽ đơn giản để bù lại những thương tổn hần đã gây ra, trong lòng hần lại càng thêm đau. Hần chẳng những không bảo hộ cho thất muội Dao Quang, còn thương tổn nàng cùng người nàng yêu, cho dù sau này trở về vị trí cũ trên thiên đình, hần cũng không mặt mũi nào để nhìn ngũ đệ, bởi vì sau khi ngũ đệ chuyển thể thành Phong Vô Ảnh, thì có lẽ hần luôn oán hận Tư Đồ Huyền vì đã luôn gây phiền toái cho Dao Quang.

” Nhị ca, người đừng nói như vậy, đều là huynh đệ một nhà, làm gì có chuyện ai đúng ai sai” Tư Đồ Y biết hần lúc này thật lòng sám hối và ăn năn, không phải là giả bộ, không phải là thần trí mơ hồ, có lẽ đây là cái người ta vẫn nói: người sắp chết sẽ nói lời thật sao?

Nhưng nhìn Tư Đồ Huyền như vậy, không biết sao Tư Đồ Y cảm thấy không thích ứng, hần muốn Tư Đồ Huyền âm mưu, tính kế, chèn ép hần giống như trong quá khứ còn hơn là nhìn thấy Tư Đồ Huyền như bây giờ, làm cho hần cảm thấy nhân sinh thật quá mức vô thường, tranh giành cả đời, đấu đá cả đời, cuối cùng đều là công dã tràng.

” Các người đều đi ra ngoài, ta có lời muốn nói riêng với lục đệ” Tư Đồ Huyền cố gắng chuyển động ánh mắt đến chỗ hai thị vệ mà ra lệnh.

“Dạ, điện hạ” hai thị vệ lập tức cung kính thối lui, còn không quên dùng ánh mắt bảo hai nha hoàn cũng đi theo bọn họ.

” Nhị ca, người hiện tại không nên nói nhiều, trước tiên uống hết chén thuốc đi, thuốc này là do phụ hoàng lệnh cho ngự y mang đến nhưng ngự y trên đường đã bị giết, thuốc này là do thần đệ mang đến cho người” Tư Đồ Y vội văng bưng chén thuốc lên, nhẹ giọng nói, biết rằng có uống hết chén thuốc này sợ rằng cũng không cứu được mạng của hần, nhưng vẫn muốn thử.

” Phụ hoàng sợ là muốn ta chết đi!” Tư Đồ Huyền trong lòng hiểu rất rõ, trên đường cố ý kéo dài việc hần hồi cung, sau lại cố ý để hần ở lại nơi này đến năm, sáu ngày, nếu không có sự đồng ý của hoàng đế thì bọn người kia sao dám làm thế. Nhưng dù hần nhìn thấy rõ ẩn tình thì cũng không làm gì được nữa rồi, bởi vì chậm trễ mà độc rắn đã xâm nhập toàn thân hần, trải qua mấy ngày hôn mê, nguyên thần của hần cũng

đã dần dần thanh tỉnh, trí nhớ cũng bắt đầu trở lại, đáng tiếc hắn đã không thể sám hối hay bỏ cứu cho những sai lầm đã qua.

Ngũ đệ Phong Vô Ảnh cùng Thái Bạch Kim Tinh đang ở trên trời chờ hắn trở về vị trí cũ mà hắn còn chậm chạp không đi, chẳng qua là muốn kéo dài thời gian để có cơ hội giải thích, lúc này xem như là trời thương hại hắn nên mới để lục đệ Tư Đồ Y đến đây kịp lúc, tuy rằng vẫn không bù đắp được những thương tổn hắn gây ra cho Bắc Dao Quang nhưng dù sao cũng còn cơ hội để nhấn gỏi vài lời.

” Nhị ca, người đừng nghĩ nhiều, người là người phụ hoàng sủng ái nhất”

Tư Đồ Y vội vàng giải thích, không biết vì sao nhưng hắn rất không muốn để Tư Đồ Huyền biết được sự thật tàn khốc kia, muốn cho hắn ra đi được an tâm, vui vẻ một chút nhưng không ngờ đã bị Tư Đồ Huyền cắt ngang “ lục đệ, người không cần che giấu, ta hiểu rõ hết thảy nhưng ta cũng không để ý, cũng không thương tâm, tất cả đều do ta gieo gió gặt bão mà nên, đây là kết quả ta đáng nhận, những lời tiếp theo là ta muốn nói với người, người nhất định phải nhớ kỹ, xem như đây là chuyện cuối cùng người làm vì ta”

” Nhị ca, là cái gì , người nói!” Tư Đồ Y không nghĩ hắn còn chuyện gì phải phó thác để mình đi làm nên vội vàng hỏi, vì hắn nhận ra Tư Đồ Huyền đang như ngọn đèn sắp tắt, sợ là không còn nhiều thời gian.

“Đi đến Hiệp Khách thành tìm Dao Quang và Như Mặc, nói với bọn họ là ta thực xin lỗi. Đây là lời xin lỗi chân thành của ta, lục đệ, người nhất định phải nhấn giùm ta, nếu không ta chết cũng không nhắm mắt” Tư Đồ Huyền nắm chặt tay Tư Đồ Y nói.

” Nhị ca?” Tư Đồ Y nghe lời thỉnh cầu của hắn vừa khiếp sợ lại không hiểu, không ngờ Tư Đồ Huyền lại yêu cầu hắn tìm đến xin lỗi Bắc Dao Quang, hơn nữa nhị ca hắn khi nào đã quen thân với Bắc Dao Quang mà gọi nàng thân thiết như vậy, trong lòng Tư Đồ Y vừa sợ lại vừa hiếu kì, nhưng thấy rõ trong mắt Tư Đồ Huyền không có loại tình cảm nam nữ mà chỉ là sự áy náy và tha thiết hi vọng, nên hắn cũng vội vàng gật đầu “ người yên tâm, ta nhất định sẽ đem lời xin lỗi của người nói với Bắc Dao Quang và Như Mặc”

” Phụ hoàng sợ là sẽ gây bất lợi cho Hiệp Khách thành, người nhất định phải tìm cách bảo trụ Hiệp Khách thành, bảo hộ Dao Quang” Tam đệ Trần Ngọc Bạch và thất muội Bắc Dao Quang đều ở Hiệp Khách thành, cho nên tuyệt đối không thể để quân đội tấn công nơi đó, hắn đã không thể ngăn cản nên chỉ có thể đem hết mọi việc giao cho lục đệ, hi vọng hắn có thể thay mình làm, bù đắp sai lầm và bảo vệ người bọn hắn nên bảo vệ. Trong triều còn có từ đệ Phùng Tử Kiện nhưng đáng tiếc hắn trung thành nhưng lại không linh hoạt, sợ là không thể đảm bảo cho giang sơn này không biến động, đại ca có lẽ cũng đã xuất thế chỉ có điều không biết hắn đang ở đâu mà thôi.

Muốn nói rất nhiều chuyện, nhưng hắn lại không còn thời gian nữa rồi, hắn đã đến lúc phải trở về vị trí cũ, không thể kéo dài thêm được nữa, thiên đình hiển nhiên là đã quyết định chấm dứt sự trừng phạt đối với bọn họ, cho nên mấy người bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ trở về vị trí cũ hết, nhân gian mấy chục năm chẳng qua chỉ là mấy ngày ngắn ngủi trên thiên giới, dù muốn hay không thì lúc này cũng đã tới lúc hắn phải buông xuống, rời khỏi khối thể xác này, hắn không còn là Tư Đồ Huyền nữa mà là Cự Môn Tinh Quân ở Thiên Tuyền cung, mọi ân oán chốn phàm trần đều cắt đứt hết.

Ý nghĩ vừa dứt, nguyên thần đã rời khỏi thân thể, Tư Đồ Y không nhìn thấy nguyên thần hắn rời đi nhưng cảm thấy bàn tay Tư Đồ Huyền vốn nắm chặt tay hắn lại thả lỏng rồi rời ra, mắt cũng chậm rãi nhắm lại liền biết hắn cuối cùng cũng ra đi.

Thật lâu, hắn mới đem thân thể Tư Đồ Huyền để xuống, cầm kiếm lên xông ra ngoài, vừa lúc gặp sát thủ đang tấn công vào, lửa giận cùng với áp lực đã làm hắn động sát khí, không phải là vì muốn ngôi vị hoàng đế cho nên không cần quan tâm tới tình cảm cốt nhục sao?

Được, nếu tất cả đều thích chém giết lẫn nhau vậy thì hắn cũng không khách khí.

Hắn vốn là Vô Khúc Tinh Quân tái thế, trước giờ vẫn rất điềm tĩnh nhưng vì cái chết của Tư Đồ Huyền mà động sát khí hơn nữa võ công của hắn cũng thuộc hàng thượng thừa, cho nên vừa vung kiếm tấn công chẳng bao lâu đã giết chết hơn mười thích khách.

Có sự gia nhập của hắn, ngũ lâm quân vốn đang rơi vào thế yếu lập tức phần chấn tinh thần hắn lên, cùng liều chết xông lên.

Đám thích khách không nghĩ Tư Đồ Y lại mạnh như vậy, trong lòng không khỏi sợ hãi, mắt thấy người chết ngày càng nhiều cũng bắt đầu lui lại, nhưng lúc này Tư Đồ Y đang chém giết hăng say nên đâu để cho bọn chúng dễ dàng rời đi “ đã có can đảm đến ám sát thì phải biết sẽ có nguy cơ mất mạng, giết hết toàn bộ cho ta, một tên cũng không tha”

” Dạ, Vương gia!” tiếng trả đồng loạt vang lên, tiếp theo là một trận chém giết hỗn loạn.

Trước kính chiếu thiên, Thái Bạch Tinh Quân có chút sợ hãi lắc đầu “ Vô Khúc đã hiện sát khí, xem tạm thời không nên động tới hắn, cũng may đã có hai người trở về vị trí cũ, cũng có thể chia sẻ công việc, chuyện tiếp theo là phải làm sao cho Thất Sát Tinh quay về mới được, chỉ mong Tinh Công thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ a”

96. Chương 96: Cùng Chung Một Nhận Thức

Ban đêm, trăng rằm mặc dù bị mây che như vẫn sáng như ban ngày, ngoài trừ gió lạnh thổi trên mặt hồ, mang lại hương vị tươi mát của thiên nhiên thì trong thiên địa tịch liêu chỉ có hai người bọn họ với nhau.

Một xích đu làm bằng trúc không lớn lắm nhưng tinh xảo đặt trên hành lang, trên đầu là ánh trăng rằm, phía sau là cái ôm ấm áp, trên người còn đắp tấm chăn che gió mềm mại, Bắc Dao Quang thoải mái dựa vào ngực Như Mặc, vừa ngắm trăng, vừa hạnh phúc thỏa mãn thở dài “ Như Mặc, khung cảnh yên bình nơi đây thật tốt”

” Dao Quang thích như vậy sao?” âm thanh trầm thấp, mềm nhẹ làm cho nàng có cảm giác như có một dòng nước ấm chảy qua tim, chậm rãi điều chỉnh dáng người, làm cho người của mình dựa vào bên sườn của Như Mặc, vừa ngắm trăng, vừa ngắm người, Bắc Dao Quang nhẹ nhàng gật đầu “ ừ, rất thích, mỗi ngày đều như vậy được không?”

” Vì cái gì không được đâu? Chỉ cần Dao Quang thích, như thế nào đều có thể!” Như Mặc cũng nghiêng nửa người nhưng hắn không có nhìn bầu trời mà trong mắt hắn đều là hình ảnh của Bắc Dao Quang.

Rõ ràng hắn hoàn mỹ hơn mình không biết bao nhiêu lần, nhưng lại dùng ánh mắt như nàng là người đẹp nhất trên đời này nhìn nàng, làm cho nội tâm Bắc Dao Quang vừa vui mừng lại cảm động, Như Mặc như vậy thật đáng giá cho nàng cả đời chỉ yêu mình hắn.

” Ngốc Như Mặc, người tính sùng ta đến vô pháp vô thiên sao?” nho nhỏ oán giận lại mang theo sự kiêu ngạo và thỏa mãn.

Như Mặc nghe nàng nói thì khẽ cười, đặt một cái hôn nhẹ lên trán nàng “ sùng thê không có giới hạn là mục tiêu từ giờ về sau của ta, không biết tiểu nương tử của ta có hài lòng với phu quân không?”

” Vừa lòng, vừa lòng vô cùng!” Bắc Dao Quang cũng đáp lại hắn khinh liên mật ý, lại là một tiếng thở dài thỏa mãn, úp mặt vào ngực hắn nói “ Như Mặc, người biết không? ta đã từng nhiều lần tưởng tượng có một cuộc sống như vậy, có người yêu, có ngôi nhà của chúng ta, không cần quá lớn nhưng phải ấm áp, mỗi ngày có thể ôn nhu nhìn hắn, ban ngày cùng nhau nấu cơm, rửa chén, buổi tối có thể ngồi trên xích đu ngắm sao, ngắm trăng, tùy ý nói chuyện phiếm, thậm chí khi ngày mưa đến, chúng ta cũng có thể cùng che dù bước đi trong mưa, nhưng sau khi trưởng thành, ta mới biết cuộc sống có nhiều cái không như mình nghĩ, lạnh khốc và vô tình, giấc mộng đó cũng không dám nghĩ lại nữa, cho đến khi gặp được người”

‘ Dao Quang!’ Như Mặc vì những lời của nàng mà đau lòng, đó chẳng qua chỉ là những điều nhỏ nhặt mà thôi nhưng nàng lại coi nó là giấc mộng, có thể thấy được trong quá khứ Dao Quang không được vui đến thế nào “ nha đầu ngốc, sau này đã có ta ở bên a”

” Như Mặc, người biết không? Người gần như đã thỏa mãn giấc mộng của ta, người cho ta một gia đình, cho ta một tình yêu hoàn mỹ gần như là ảo mộng, cho ta hai đứa con xinh đẹp, đáng yêu, cho dù đi dạo mát người cũng nắm tay ta, như bây giờ đêm khuya lại không ngủ mà cùng ngồi trên xích đu ngắm trăng, Như Mặc, ta thật sự cảm thấy mình hạnh phúc đến không thể hạnh phúc hơn nữa. Như Mặc, có người thật tốt”

Bắc Dao Quang lại lần nữa ngược ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn Như Mặc, làm cho hắn càng thêm mềm lòng, dùng sức ôm chặt thân hình mềm mại của nàng vào lòng “ tiểu nương tử của ta, người nếu tiếp tục khen ngợi ta như vậy, ta không thể cam đoan có thể im lặng cùng người ngắm trăng, có lẽ chúng ta nên trở về phòng làm chuyện quan trọng hơn đi”

Bắc Dao Quang đầu tiên là ngần ra, tiện đà có chút e lệ nói, “ Như Mặc, chúng ta không phải mới———”

” Ai cho người đem ta nói tốt như vậy? Cái miệng nhỏ nhắn ngọt như vậy làm cho người ta cảm lòng không đậu” Như Mặc càng nói, thanh âm càng thấp, đôi môi hoàn mỹ cũng dán chặt lên lỗ tai của Bắc Dao Quang “ Dao Quang, cho ta tận tình một hồi, được không?”

Bắc Dao Quang nhẹ nhàng cúi đầu vào ngực Như Mặc, không trả lời, xem như là đã ngầm đồng ý.

Nháy mắt, hai người đã nằm trên giường lớn trong phòng, hai thân hình quần quý say mê, cởi bỏ quần áo lẫn nhau, không ngừng kêu gọi dục hỏa của nhau. Như Mặc vốn là thân thể tinh phách, quá khứ vẫn chuyên tâm tu luyện nhưng một khi đã trải qua tư vị tốt đẹp của hoan ái thì như nước tràn bờ đê, mãnh liệt như không bao giờ dứt.

Ngày trước vì Bắc Dao Quang thân thể là phạm nhân nên không dám có nhiều đòi hỏi, sau khi cho nàng ăn Mặc quả vào thì lại vướng chuyện nàng mang thai, vì đứa nhỏ nên hai người dù có dục vọng cũng e ngại. Sau khi đứa nhỏ sinh ra, vì là xà dẫn nên hắn phải từ áp trứng, quá trình này cũng giống như là cấm dục, cho đến khi Bắc Dao Quang chủ động câu dẫn hắn ngày ấy, mới làm cho hắn nhớ để tư vị mất hồn thực cốt kia, cũng đã nhiều ngày qua chưa được thân cận, dục vọng làm sao còn có thể ẩn nhẫn được?

Lúc trước cũng đã triển miên một phen nhưng cũng chỉ là giải thoát một chút, đối với Như Mặc là không đủ, bây giờ có cơ hội tận tình một hồi, hắn làm sao mà không cao hứng cho được?

Bắc Dao Quang vượt lên khuôn mặt tuyệt đẹp của hắn, biết mấy ngày qua mình đã bỏ bên hắn, dục vọng của Như Mặc thì nàng làm thế tử cho hắn lâu như vậy sao lại không biết, ngắm trăng cũng chỉ làm cho hắn giảm bớt chứ không thể tận hứng được, lúc này nhìn thấy tròng mắt hắn đã chuyển sang màu xanh, lại làm càn nhìn nàng, Bắc Dao Quang không thể không để cho hắn toại nguyện, chỉ biết nói nhỏ vào tai hắn “ đừng để Thanh nhi và đứa nhỏ nghe được”

” Dao Quang!” Như Mặc vừa hôn sâu, bàn tay cũng bắt đầu chu du trên thân thể nàng.

Một cảm giác mát lạnh lan tràn giữa hai chân, Bắc Dao Quang trợn mắt, bối rối nhìn Như Mặc “ đó là cái gì?”

” Đừng lo lắng, chỉ là để trợ tình thôi, không có nó sợ rằng thân mình của người sẽ chịu không nổi” Như Mặc lại ôn nhu hôn lên môi nàng, dù thế nào thì nàng cũng là nhân loại, mà hắn thì chắc phải trải qua ba ngày ba đêm hoan ái cùng nàng mới có thể gọi là tận tình, cho nên cần phải có sự trợ giúp cho nàng là đương nhiên.

Bắc Dao Quang cũng đoán được lần này Như Mặc sẽ không trong thời gian ngắn mà buông tha cho nàng, nhưng nghe hắn nói rõ như vậy, vẫn cảm thấy xấu hổ, hai má đỏ bừng “ Như Mặc”

Hiệu quả thật rõ, chỉ một lúc sau, Bắc Dao Quang đã toàn thân phỉm hồng, rất nóng, thân thể lại xuất hiện cảm giác trống rỗng mãnh liệt, làm cho nàng khẩn cấp quần quanh vòng eo dẻo dai của Như Mặc, khiêu khích hắn.

” Đừng nóng vội, chúng ta còn nhiều thời gian”

Lời nói nỉ non vừa biến mất, thay vào đó là âm thanh rung chuyển của cái giường.

Bắc Dao Quang rốt cục hiểu được “tận tình” của Như Mặc nghĩa là gì, nhưng đó phải là ba ngày sau, mà trong ba ngày này, hắn cơ hồ như luôn dây dưa thân thể với nàng, chưa từng thả lỏng, tất cả những tư thế chưa từng thử qua thì trong ba ngày này đều thực hiện. Bắc Dao Quang cũng trong ba ngày này mới biết được cơ thể con người có thể mềm dẻo tới mức đó, nhiều tư thế trước kia nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới nhưng bây giờ đều có thể làm được.

Nhiều ngày gầy sức ép như vậy, cho dù Như Mặc yêu chiều ôn nhu, cẩn thận che chở thì Bắc Dao Quang vẫn cảm thấy xương cốt toàn thân rệu rã, chỉ nhúc nhích một ngón tay thôi cũng thấy khó khăn, sau ngày

thứ nhất đã gần như không kêu ra tiếng được nữa, duy có ánh mắt là còn miến cưỡng mở ra được, mà Như Mặc lúc này xem như đã thỏa mãn rời khỏi thân thể nàng.

Tinh thần sáng khoái, ôn nhu ôm nàng vào trong ngực, hôn lên mắt nàng “ Dao Quang, ta yêu ngươi”

Bắc Dao Quang nhìn ánh mắt tuyệt đẹp của hắn lộ ra sự sung sướng và thỏa mãn, liền tiên tán những oán trách và hối hận vốn có trong lòng, mềm nhẹ dựa vào ngực hắn, cảm thấy kiêu ngạo vì mình có thể làm cho hắn thỏa mãn, nghe hắn nói yêu nàng, nàng cũng kích động không thôi, tiếc là cổ họng nàng vì la to quá mức những lúc cao trào mà giờ không nói được.

Cảm giác thân thể được đặt vào trong nước ấm thoải mái, ánh mắt nàng nhìn Như Mặc đã mệt mỏi đến mức không mở ra được nhưng vẫn không đành lòng nhắm lại, Như Mặc đưa miệng đến bên miệng Bắc Dao Quang, giống như đang cho nàng ăn gì đó, nàng chỉ có thể dùng ánh mắt để hỏi hắn.

“Để cho thân thể ngươi sau này càng có thể thích ứng tốt với ta” Như Mặc nói như vậy hiển nhiên là không định nói rõ hắn cho nàng ăn cái gì, vẫn tiếp tục duy trì nụ cười thần bí, ôn nhu nói “Dao Quang, nường tử của ta, ngươi mệt mỏi rồi nên ngủ một lát đi, ngủ đi, hết thấy giao cho ta đi, được không?”

Bắc Dao Quang quả thật cũng cảm thấy phi thường mệt mỏi, nghe vậy hai mắt cũng từ từ nhắm lại, tùy ý để bàn tay mềm mại của Như Mặc chà lau trên thân thể nàng, nước ấm lại thêm có bàn tay vuốt ve nhẹ nhàng làm cho Bắc Dao Quang nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Như Mặc sau khi tắm rửa cho nàng xong thì bế nàng lên, thấy toàn thân nàng đều lưu lại ấn ký của mình thì nở nụ cười hài lòng, trong nháy mắt, giường cũng đã được chỉnh sửa lại, cẩn thận đặt nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, hong lên trán nàng một cái rồi mới chậm rãi đứng dậy.

Khi mở cửa phòng thì đã thấy Thanh nhi và Tóc Đen đã hóa thành một thiếu niên đang cùng Mặc Mặc và Bảo Bảo nghịch nước trong hồ, nhìn thấy Như Mặc về mặt sung sướng tiêu sái đi ra khỏi phòng, lập tức rời khỏi hồ nước, xiêm y cũng nhanh chóng khô thoáng, thì lễ với Như Mặc” chủ nhân, người đã dậy?”

Hai người đều không hỏi ba ngày qua họ nhốt mình ở trong phòng làm gì, bởi vì chuyện này dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là thế nào, chủ nhân lúc này thân thanh khí爽 xuất hiện trước mặt bọn họ như vậy là phu nhân chắc chắn là một không chịu nổi rồi.

” Phụ thân! Ôm một cái!” Hai cái vật nhỏ lập tức hướng về phía Như Mặc đồng thời giơ hai tay bé nhỏ ra, vài ngày không gặp, hai đứa đã lớn lên không ít, hoàn toàn không giống đứa nhỏ mới được sinh ra có mười ngày mà như là đã mấy tháng, ngay cả Bảo Bảo cũng đã nói chuyện được, làm Như Mặc cao hứng không ít.

Lập tức giơ tay ôm lấy bọn chúng, hỏi “ bọn chúng đầu biết đi rồi sao?”

” Đúng vậy, chủ nhân, Bảo Bảo tiểu chủ và Mặc Mặc tiểu chủ đều đã biết đi biết chạy, nhất là Mặc Mặc tiểu chủ chạy nhanh hơn đứa nhỏ bình thường nhiều, còn kỹ năng bơi của Bảo Bảo tiểu chủ lại rất khá” Thanh nhi đem quan sát mấy ngày qua báo cáo lại.

” Phải không?” Như Mặc nổi lên ý định muốn khảo sát hai đứa con, từ lúc bọn chúng được sinh ra tới giờ, hình thể không có một chút dấu hiệu của xà loại mà vẫn chính là hình thể nhân loại, làm hắn không khỏi lo lắng, bọn chúng có khi nào đến ngày nào đó không thể biến thành thân xà không? tuy rằng là nhân loại cũng tốt nhưng dù sao bọn chúng cũng không phải là người bình thường, trời sinh năng lực dị bẩm cho bọn chúng thì phải phát huy mới tốt.

” Bảo Bảo, Mặc Mặc, phụ thân cùng các người nghịch nước chịu không?” Như Mặc ôm hai đứa nhỏ, hướng về cuối hành lang mà đi, vừa hỏi.

Ánh mắt của Bảo Bảo lập tức sáng lên, cung kính gật đầu “ được,được, phụ thân, nghịch nước”

Mặc Mặc tuy rằng không thích lắm nhưng thấy phụ thân đại nhân đích thân chơi đùa với bọn chúng nên cũng cao hứng hơn, ra sức gật đầu “ phụ thân, nghịch nước”

” Hảo, đi thôi!” Như Mặc nhẹ nhàng vung tay lên, hai thân hình nhỏ nhắn đột nhiên bị ném vào trong hồ, Thanh nhi và Tóc Đen kinh hãi, mấy ngày qua bọn họ đều ôm hai tiểu chủ nghịch nước, nhưng sao chủ nhân lại ném bọn họ vào hồ như vậy? nếu bị sặc nước thì làm sao? Lúc này, bọn họ đã xem Bảo Bảo và

Mặc Mặc như những đứa trẻ nhân loại bình thường, hoàn toàn quên bọn chúng là xà tử, trời sinh có thể tính nhân xà song song.

Bảo Bảo bị ném lại nhìn hồ nước xanh biếc cười khanh khách, mà Mặc Mặc lại nhắm mắt hưởng thụ và bắt đầu nhớ tới tọa kỹ chim to của hắn, đáng tiếc mẫu thân thân ái lại đuổi hắn đi rồi.

Hai thân hình nhỏ bé cứ vậy mà rơi xuống nước, một đứa rơi xuống tới đáy hồ, nửa ngày mới trôi lên, cười khanh khách đầy vui vẻ, đây đương nhiên là Bảo Bảo, còn Mặc Mặc thì nhàn nhã bơi trên mặt nước. Như Mặc cũng không vội vã theo xuống, ngược lại còn vung tay, làm mặt hồ nổi sóng cuộn cuộn, mà hai tiểu tử đối mặt với chuyện này lại phản ứng không giống nhau.

Một đứa thì lập tức ngẩng đầu đón lấy cột nước, thân ảnh nho nhỏ nhanh chóng chìm vào trong, nháy mắt biến thành một thân ảnh xanh biếc, bắt đầu xoay quanh cột nước đùa giỡn, thân mình nhỏ dài, xanh biếc, hoa văn xinh đẹp cùng với đôi mắt xanh biếc bướng bỉnh, không cần đoán cũng biết là Bảo Bảo. Hiện giờ vẫn còn là trẻ con nhưng đã có thân hình như vậy, Như Mặc không khó tưởng tượng khi Bảo Bảo trưởng thành thân hình chắc chắn không nhỏ hơn mình bao nhiêu, thấy nàng nhanh chóng hiện ra thân rắn, Như Mặc cuối cùng cũng yên tâm, không cần phải lo lắng mình phải vận dụng năng lực để bảo hộ nàng.

Thanh nhi và Tóc Đen nhìn một màn kia cũng tán thưởng không thôi “ Bảo Bảo tiểu chủ thật khá”

Bọn họ dù sao cũng là xà, biến thành hình người, nhưng bọn họ bản chất vẫn là xà, nhân loại bộ dáng xinh đẹp thế nào cũng không thể hấp dẫn ánh mắt của bọn họ mà khi Bảo Bảo biến trở về chân thân thì bất kỳ giống đực nào cũng phải công nhận nàng chính là tượng trưng cho vẻ đẹp hoàn mỹ, thân hình mềm mại giống như không tồn tại, nhan sắc tiên diễm, hoa văn tuyệt mỹ, còn có ánh mắt linh hoạt, tràn đầy khí thế, tuy rằng nàng còn chưa có trưởng thành nhưng bộ dáng lúc này cũng đủ làm cho tất cả giống đực vì nàng mà thần hồn điên đảo.

Trong lúc Bảo Bảo vui vẻ hiện thân thì Mặc Mặc lại đưa bàn tay bé nhỏ che lấy đỉnh đầu, tùy ý để cột nước dội xuống, nhìn như sắp bị nhấn chìm, nhưng Như Mặc lại thấy rõ trong lòng bàn tay của hắn lại phóng ra tinh mang, làm cho cột nước không đổ xuống người hắn được, làm hắn không dính một chút nước nào nên đương nhiên cũng không hiện ra hình rắn.

Thanh nhi cùng Tóc Đen cũng không thấy rõ Mặc Mặc là như thế nào làm được, mà lúc này Như Mặc, lại đập nước tiến đến giữa hồ, ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Mặc Mặc vào ngực, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của hắn, vừa nhìn thấy lại kinh ngạc không thôi, chỉ nghe nói xà tử sẽ kế thừa ưu khuyết điểm của cha mẹ nhưng không ngờ xà tử còn có thể kế thừa mệnh cách tinh quân, đây là chuyện gì?rốt cuộc đã có sai sót gì sao? Như Mặc ngưng trọng nhíu mày.

Mặc Mặc dường như cũng mất hứng, chu cái miệng nhỏ nhắn nói “ phụ thân nói dối, nói muốn nghịch nước với chúng ta nhưng thật ra là khảo nghiệm chúng ta a, ta sẽ không biến thân”

Lúc này Bảo Bảo ở trong nước đã chơi đùa thỏa thích, nghe những lời của Mặc Mặc nói, lập tức từ trong nước chui ra, không biến trở về hình người mà lại nói với Mặc Mặc “ Mặc Mặc, người thật nhất gan”

” Người mới là người nhất gan!” Mặc Mặc lập tức phản nộ đáp trả.

Bảo Bảo thấy hắn giận, lại lè lưỡi trêu chọc hắn, phát ra hai tiếng “ tê tê” đầy khiêu khích, còn uốn mình mấy cái rồi tiếp tục lặn vào nước chơi đùa.

” Tốt lắm, không được tranh cãi! Mặc Mặc không thích biến thân, về sau sẽ không biến đi! Bảo Bảo thích nghịch nước thì cũng được nhưng đừng để nường người nhìn thấy bộ dáng này của ngươi, sẽ làm nường sợ, nếu ngươi dọa nường thì ta sẽ trừng phạt ngươi thật mạnh, hiểu chưa?” Như Mặc vươn bàn tay còn lại ra đã thấy thân hình của Bảo Bảo đã bị hút trở về tay của hắn, ngoan ngoãn nghe hắn dạy bảo.

” Dạ, phụ thân!” Bắc Dao Bảo Bảo tâm không cam lòng không nguyện lắm bả một tiếng, trong lòng thầm nghĩ thân rắn của nàng nhỏ vậy làm sao có thể hù dọa được mẫu thân, huống chi chân thân thực sự của phụ thân không đủ hù chết mẫu thân vài lần sao? Nhưng oán giận đó nàng chỉ để trong lòng, không dám nói ra.

Như Mặc nhìn thấy biểu tình của nàng thì biết nàng đang nghĩ gì, không khỏi gằn giọng nói “ lời của ta chính là mệnh lệnh, không làm được thì cứ áp dụng theo quy củ của xà tộc từ xưa đến nay, được nhiên nếu

người muốn không nghe lời thì chờ tới lúc người mạnh hơn ta, đánh gục ta thì ta sẽ nghe lời người, người cảm thấy thế nào?”

” Phụ thân, Bảo Bảo không dám! Phụ thân đừng nóng giận!” Bắc Dao Bảo Bảo vừa thấy Như Mặc tựa hồ động vài phần chân khí, vội vàng nhu thuận biến trở về hình người, tiến sát vào lòng Như Mặc, ngược ánh mắt xinh đẹp đáng yêu cầu xin tha thứ.

Nói đùa cái gì chứ, nàng mới được sinh ra không bao lâu, tuy nói là có kim đan hỗ trợ mà có được công lực ngàn năm nhưng làm sao có thể tranh đua với phụ thân đại nhân chứ? Hiện tại trong giới yêu tinh còn không biết có mấy người đạo hạnh cao thâm hơn phụ thân đâu. Lần trước chọc ấu thân khóc, phụ thân liền phong ấn Hỏa Hồ Thánh Châu và pháp lực của nàng, lúc này nếu lại làm hấn mất hứng, nàng thực sự không biết phải đợi bao nhiêu năm mới có thể đi tìm mỹ nam tử của nàng. Nếu chẳng may lúc nàng tìm được, hấn đã thành tiên lên trời như vậy không phải làm cho nàng đau khổ muốn chết sao?

” Chỉ cần các người làm ấu thân các người vui vẻ thì đối với việc các người sở tác sở vi, ta có thể mắt nhắm mắt mở mà cho qua nhưng nếu làm nường các người mất hứng, thì hậu quả thế nào tự hiểu” Như Mặc không ngại đóng vai ác với bọn nhỏ, bởi vì tất cả động vật trong thế giới, quyền uy vốn do thực lực của bản thân quyết định, cho dù là đứa nhỏ của mình thì cũng không có chuyện vừa ra đời bọn chúng đã nhất định nể phục cha mẹ mình, cho nên hấn tuy rằng rất yêu chiều bọn chúng nhưng cũng muốn làm cho bọn chúng biết, không thể tùy hứng mà bướng bỉnh hay làm bậy.

” Dạ, phụ thân! Con đã biết!” Lúc này song bào thai khó được trăm miệng một lời gật đầu nói, trên mặt cũng dè chừng và sợ hãi hơn!

” Vậy là tốt rồi! Tiếp tục ngoan đi!” Như Mặc buông bọn họ, lại khôi phục nụ cười ấm áp và tràn đầy yêu thương lúc trước.

Hai cái tiểu tử kia đều thở phào nhẹ nhõm trong lòng, quả nhiên phụ thân đại nhân trở mặt còn nhanh hơn bọn chúng trở mình, dù sao chỉ cần làm mẫu thân đại nhân vui thì chuyện khác đều có thể, nghe ra cũng không khó lắm.

Hai đứa cùng liếc mắt nhìn nhau, rốt cuộc cũng có chung một suy nghĩ, rất nhiều năm sau, bọn chúng mới phát hiện đó là lần duy nhất tỷ đệ bọn chúng có chung một suy nghĩ.

97. Chương 97: Quan Tâm Thanh Nhi

Bắc Dao Quang ngủ một giấc tỉnh lại thì đã hai ngày sau, đó cũng nhờ nàng đã ăn Mặc quả, thân thể không giống nhân loại bình thường nếu không đã sớm chết đói vì mấy ngày không ăn không uống.

Dù vậy, khi tỉnh lại nàng vẫn thấy đói đến mức có thể ăn hết một con trâu, một mâm đồ ăn nóng hổi đã được đưa tới ngay sau khi nàng tỉnh lại, Thanh nhi nhanh chóng bày biện mọi thứ ra bàn.

“Đến ăn cơm đi, Thanh nhi đã chuẩn bị xong” Như Mặc nhìn hai mắt hấu ăn của Bắc Dao Quang, ôn nhu nói.

Bắc Dao Quang liếc mắt nhìn hấn, than thở, “Như Mặc, đều là người không tốt, bằng không ta sao có thể đói đến như thế này, người sẽ không chê tướng ăn của ta chứ?”

” Ăn đi! Ta sao dám ghét bỏ nường tử của” Như Mặc tiếp tục cười.

Bắc Dao Quang cũng không chần chờ, lập tức bưng chén cơm lên, há to mồm ăn như gió cuốn cũng không quên hỏi “bọn nhỏ đâu?”

” Phu nhân, hai vị tiểu chủ rất tốt, giờ phút này đang ở bên ngoài, Tóc Đen đang chơi đùa với bọn họ, phu nhân ăn xong cứ nghỉ ngơi một lát, Thanh nhi sẽ đem hai tiểu chủ vào đây” Thanh nhi vội vàng lên tiếng.

Bắc Dao Quang vừa ăn vừa gật đầu, Như Mặc thấy nàng đói như vậy cũng có chút xấu hổ nên múc cho nàng một chén canh đưa đến trước mặt “ uống chút canh đi, người đừng ăn nhanh quá, không tốt cho bao tử, từ từ thôi, không ai giành với người”

Bắc Dao Quang vừa thấy đó là canh cá, lắc đầu liên tục “ Như Mặc, canh này không thể uống nữa”

” Vì sao?” Như Mặc ngăn người, Thanh nhi cũng liên tục nói,” Phu nhân, ngày thường người rất thích uống canh cá nha, con cá này con sống, rất bổ, vị cũng ngon, sao người lại không muốn ăn?”

Bắc Dao Quang bắt đắc dĩ đành phải buông bát, đưa lỗi tai đến Như Mặc bên tai, nhẹ giọng nói,” Canh cá cùng canh giò heo đều có tác dụng thúc sữa, mà bây giờ Bảo Bảo với Mặc Mặc lại không chịu bú, uống nhiều canh này làm ta bị cương sữa, rất khó chịu”

Như Mặc nghe vậy, ánh mắt lập tức nhìn về bộ ngực vì sinh nở mà trở nên đầy đặn hơn của Bắc Dao Quang, trong đầu suy nghĩ nhưng tay vẫn đưa canh cho nàng, cũng nhẹ giọng nói “ uống đi, cũng không sao, nếu cảm thấy cương sữa, bọn nhỏ không uống thì còn có ta a”

” Như Mặc!” không nghĩ Như Mặc lại có thể nói ra những lời như vậy, Bắc Dao Quang xấu hổ đỏ bừng mặt, nhớ tới ba ngày qua triền miên ân ái, Như Mặc không phải vẫn còn chưa thỏa mãn chứ?

Thanh nhi đứng bên cạnh bàn cũng xấu hổ không thôi, phu nhân tưởng rằng đã nói rất nhỏ thì hẳn không nghe được sao? Dù gì hẳn cũng là xà yêu có hai ngàn năm đạo hạnh nha, nhĩ lực đương nhiên là vô cùng tốt, tuy rằng hẳn không muốn nghe lén nhưng những lời hai người nói đều lọt vào tai hẳn rất rõ, mặt đỏ hồng lên “ phu nhân, chủ nhân, Thanh nhi cáo lui trước”

“Được, Thanh nhi mặt của người sao lại đỏ bừng như vậy, bị sốt sao?” Bắc Dao Quang vừa quay sang, nhìn thấy sắc mặt đỏ bừng của Thanh nhi thì lo lắng không thôi, từ lúc gặp hẳn tới giờ vẫn thấy hẳn luôn là nét mặt trầm tĩnh không thay đổi, đối với bọn họ luôn tỏ ra cung kính cho nên nhìn thấy bộ dáng của hẳn lúc này, nàng không thể không lo.

Cái chết của Vô Ảnh làm nàng rất đau lòng, nàng cũng tự trách mình nhưng không có ý trách tội Thanh nhi, tuy rằng cũng từng có một chút nhưng mà thực sự rất ít, hơn nữa Như Mặc đã nói Vô Ảnh không phải thực sự đã chết mà là hẳn chỉ trở về vị trí cũ, và lại hẳn cũng luôn tồn tại trong lòng mình, đứa gốc Thanh nhi này sao cứ để chuyện này ở trong lòng chứ?

Nhớ tới ánh mắt ảm đạm lại chờ mong của Linh Lung trước khi rời đi, Bắc Dao Quang nghĩ cũng đã đến lúc làm cho Thanh nhi hạnh phúc, tuy rằng nàng không biết báo với rắn kết hợp thì có được hay không nhưng nàng cũng không để ý lắm, điều quan trọng là Linh Lung và Thanh nhi đều có cảm tình với nhau là được. Chỉ cần Thanh nhi gật đầu nguyện cùng Linh Lung bên nhau cả đời thì dựa vào tình cảm của Linh Lung dành cho hẳn, bọn họ nhất định sẽ trải qua những ngày hạnh phúc.

Cho nên trước khi Linh Lung đến đây, Thanh nhi phải ngàn vạn lần không có chuyện gì mới được, nàng và Như Mặc phải quan tâm tới hẳn nhiều hơn, bây giờ nhìn sắc mặt đỏ bừng lại không tự nhiên của hẳn, Bắc Dao Quang làm sao mà không lo.

” Phu nhân không cần lo lắng, Thanh nhi tốt lắm, Thanh nhi chỉ không muốn quấy rầy phu nhân dùng cơm cho nên muốn cáo lui trước” bị Bắc Dao Quang dùng ánh mắt thân thiết nhìn chằm chằm, Thanh nhi cảm động lại xấu hổ.

” Quấy rầy ta dùng cơm? Thanh nhi, người thật sự không có việc gì sao? Trước kia mỗi khi ta ăn cơm người đều ở bên hầu hạ từ đầu đến cuối a, bây giờ còn nói không muốn quấy rầy ta dùng cơm, nghĩa là làm sao?” Bắc Dao Quang vẫn không hiểu được nguyên nhân Thanh nhi mất tự nhiên, nàng với Như Mặc nói chuyện nhỏ như vậy, hẳn làm sao có thể nghe được.

Ngược lại, Như Mặc đã hiểu ra, vỗ vỗ lên tay Bắc Dao Quang “ không việc gì, để Thanh nhi đi ra ngoài đi”

Thanh nhi được Như Mặc cho phép, lập tức đi như chạy ra khỏi phòng, Bắc Dao Quang cầm chén cơm, ăn một miếng rồi lại không ăn nữa mà nhìn Như Mặc, tựa hồ như muốn hỏi hẳn nguyên nhân, Như Mặc thấy nàng vẫn không hiểu, lại không chịu ăn cơm, bắt đắc dĩ phải nói “ có lẽ là do Thanh nhi xấu hổ, những gì chúng ta nói, hẳn đều nghe rõ”

” Phốc.....” Như Mặc vừa nói xong, Bắc Dao Quang đã phun hết cơm và đồ ăn trong miệng về hướng Như Mặc “ cái gì?”

Như Mặc cũng phản ứng rất mau lẹ, nhanh chóng né tránh, chậm rãi nói “ Thanh nhi là người nhà, nghe được cũng không sao”

“Như Mặc, thực sự rất mất mặt a, chúng ta nói chuyện như thế mà Thanh nhi nghe được, hừ, người không biết xấu hổ sao?” Bắc Dao Quang cảm thấy rất mất mặt, sau này nàng làm sao còn có thể ngẩng cao đầu trước mặt Thanh nhi được nữa.

” Dao Quang, đó thực sự là suy nghĩ trong lòng ta, cũng không phải chuyện xấu gì cho nên không mắc gì phải thẹn thùng, hơn nữa sau này tất cả chúng ta còn sống cùng nhau mấy ngàn năm, nếu còn bận khoản nhiều việc như thế, với tính cách của người, sợ rằng sẽ không quen a”

Như Mặc đương nhiên là hiểu tính của Bắc Dao Quang, mà nàng cũng thừa nhận, chỉ có mấy người sống cùng nhau, hằng ngày ra vào đều chạm mặt, nếu phải bận khoản nhiều việc, dè chừng từng lời ăn tiếng nói thì quá mệt mỏi nhưng mà...

” Như Mặc, người muốn để Thanh nhi ở bên chúng ta cả đời sao?”

” Dao Quang, người đây là cái gì ý tứ? không phải người rất thích Thanh nhi sao?” Như Mặc nghe nàng hỏi như vậy cũng ngẩn người, không nghĩ Bắc Dao Quang ghét Thanh nhi nhưng nếu không phải thế thì những lời này nên hiểu thế nào?

” Ta là thực thích hần, hần trầm ổn lại hào phóng, cư xử đúng mực, đối với chúng ta lại trung thành và tận tâm, tâm tính của lương thiện, tóm lại Thanh nhi không có gì là không tốt” Bắc Dao Quang đương nhiên là hài lòng với Thanh nhi.

“Vậy sao người không muốn giữ hần ở bên cạnh?” Như Mặc thừa nhận có lúc hần cũng không hiểu hết Bắc Dao Quang.

“Chính vì hần quá tốt, nhưng trong khi chúng ta hạnh phúc, có gia đình ấm áp, lại có hai đứa nhỏ mà Thanh nhi vẫn lẻ loi một mình, Như Mặc, người không biết như vậy rất cô độc sao? Trần Châu đã chết, Thanh nhi sợ rằng đau lòng càng thêm sâu sắc, hần cần có một nữ tử ở bên cạnh để chia sẻ cuộc sống chứ không phải cứ cô độc một mình như thế, đối với hần như thế là không công bằng?” Bắc Dao Quang cũng không còn muốn ăn nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Thanh nhi đang ngồi xuống ôm lấy Mặc Mặc, đau lòng nói

” Dao Quang, Thanh nhi như thế nào người cũng thấy rõ rồi, Trần Châu tính tình như vậy nhưng hần vì một chữ thích mà bao dung cho nàng suốt một ngàn năm, đến cuối cùng lại rơi vào kết quả bi thương, bây giờ Trần Châu mới vừa chết, Thanh nhi số lần tiếp xúc với giống cái so với ta cũng không nhiều hơn bao nhiêu, người muốn hần tìm một nữ tử khác để chia sẻ, yêu thương thì đúng là nói dễ hơn làm a. Ta không phải không nghĩ tới chuyện này, mấy ngày nữa ta sẽ triệu tập các sơn chủ của tam sơn mười tám động đến đây để xem hần có chú ý và có cảm tình với ai không, nhưng e rằng việc này cũng không có tác dụng mấy. Cũng may Thanh nhi còn nhỏ, đợi thêm mấy trăm năm nữa cũng không sao. Người vội vã tìm người cho hần như vậy, e rằng sẽ làm cho hần càng khó quên Trần Châu”

” Như Mặc, nếu ta nói có người thích Thanh nhi, cũng sẽ bao dung cùng thương tiếc hần, nhưng có thể sẽ mang Thanh nhi rời khỏi chúng ta, người có thể bỏ được không?” Bắc Dao Quang dò hỏi.

“Nếu có người như vậy, ta đương nhiên là bỏ được, huống chi lúc trước triệu Thanh nhi đến cũng chỉ để cho hần chiếu cố người chứ không muốn hần phải đi theo hầu hạ cả đời, nếu hần thành gia lập thất và phải rời đi, ta tất nhiên là không phản đối, có thể để cho Tóc Đen thay Thanh nhi làm tiểu quân gia của chúng ta a” Như Mặc gật đầu, rồi lại hỏi “ người người nói là ai? Ta sao không biết bên cạnh Thanh nhi lại có một nữ tử như vậy?”

” Ngọc Linh Lung!” Bắc Dao Quang lập tức thốt ra ba tiếng, mà Như Mặc nghe xong thì nhướn mày “ Báo vương? Không được, Dao Quang, chuyện này rất hoang đường, Thanh nhi và Báo vương sao có thể?”

” Vì cái gì không có khả năng?” Bắc Dao Quang không nghĩ tới Như Mặc sẽ phủ quyết nhanh như vậy, lập tức truy vấn.

“Xà tộc chúng ta là thuộc thủy hệ, mà Thú tộc lại là hỏa hệ, huống chi Báo vương lại là vương của Thú tộc, làm sao có thể làm vợ một nam tử khác tộc, cho dù là nàng tuyển chọn vương phu thì đối tượng của nàng cũng nên là quý tộc hay tướng lãnh cao cấp trong Thú tộc, mà không thể là Thanh nhi, càng chưa nói tới Báo vương đã có ít nhất năm ngàn năm đạo hạnh mà Thanh nhi bất quá chỉ mới hai ngàn nếu so với Báo vương thì Thanh nhi giống như tiểu hài tử, hai người cách xa như thế làm sao có thể đến được với nhau?”

” Như Mặc, những gì người nói đối với tình yêu không có ý nghĩa gì, ta chỉ biết quan trọng là Ngọc Linh Lung yêu Thanh nhi” Bắc Dao Quang tràn đầy tin tưởng.

“Vậy Thanh nhi thì sao?” Như Mặc thấy Bắc Dao Quang rất quyết tâm ghép đôi hai người đó, không khỏi nhú mày, sợ nàng cao hứng nhưng sự tình lại không dễ dàng như vậy, tính tình của Thanh nhi hẳn còn không hiểu rõ sao?

” Thanh nhi trước mắt còn không tỏ thái độ gì nhưng nhìn biểu tình của hắn đối với Ngọc Linh Lung thì không phải là chán ghét, có lẽ cũng có chút ý tứ, Như Mặc người cũng đừng quên Thanh nhi đã ở chung với Ngọc Linh Lung gần bảy tháng trong Thú tộc, đây cũng không phải là khoảng thời gian ngắn, có lẽ chút cảm tình kia đã chìm xuống nhưng ít ra ta biết Ngọc Linh Lung đối với Thanh nhi là chân thành và chấp nhất, nếu không nàng cũng sẽ vội vàng tìm tới cho chúng ta biết tin khi xà y bị đánh cắp, thậm chí còn mang theo thuộc hạ, không ngại hạ thấp thân phận mà bảo hộ chúng ta, người nói đi?”

” Nếu thực sự như vậy, Dao Quang, có thể thử theo ý người một lần, trước khi chúng ta rời khỏi Hiệp Khách thành đã mời Báo vương đến đây làm khách, chính là muốn bắc cầu cho Thanh nhi phải không?” Như Mặc hiểu ra liền mỉm cười ý nhị.

” Ân! Đúng là như vậy, Như Mặc, người xem việc này có thể thành sao?” Bắc Dao Quang thấy hắn không phản đối như trước nữa, ngược lại còn tươi cười làm nàng cũng cao hứng.

“Nếu đúng như lời người nói thì chỉ cần chúng ta hỗ trợ thêm một chút là có thể thành” Như Mặc không dám nói chắc chắn vì sợ Thanh nhi tính tình quật cường không thuận theo thì không phải hắn và Bắc Dao Quang mừng hụt sao?

98. Chương 98: Chuyện Trước Kia

” Như Mặc, vậy người nói nên làm thế nào đây? Thanh nhi ở Hiệp Khách thành từng thế thế nào, người chắc đã nghe rõ, hắn tất nhiên sẽ không chịu chủ động rời đi mà chúng ta cũng không thể mang theo hắn đến sống ở Thú tộc, làm cho hắn đi theo Linh Lung e rằng không phải dễ, ty ta an ủi Linh Lung kiên trì nhưng với tính tình quật cường của Thanh nhi thì cho dù hắn yêu cũng sẽ không chủ động tiến tới”

Bắc Dao Quang quả thật hiểu rất rõ cá tính của Thanh nhi, hắn muốn giúp Trần Châu rời đi, kết quả lại vô ý làm cho nàng hại chết Vô Ảnh, Bắc Dao Quang và Như Mặc tuy không trách cứ hắn, vẫn khuyên nhủ và tiếp tục giữ hắn bên cạnh nhưng trong lòng hắn vẫn luôn thấy áy náy, cảm giác mình ngay cả làm người hầu cũng không xứng, từ nay về sau hắn sẽ làm tất cả để chuộc lại lỗi lầm. Vì thế hắn quyết tâm quên đi hạnh phúc của bản thân mà bồi bên cạnh chủ nhân và phu nhân, cái liếc mắt âm thầm, đau lòng của Ngọc Linh Lung không phải hắn không thấy, thống khổ trong lòng nàng không phải hắn không cảm giác được nhưng giữa bọn họ còn rất nhiều ngăn cách, đau dài chỉ bằng đau ngắn, thà một đao cắt đứt để không phải dây dưa về sau nữa.

” Dao Quang, người trước tiên ăn cơm đã, mọi chuyện từ từ suy nghĩ” Như Mặc chỉ quan tâm đến việc nàng ăn cho no, còn chuyện của Thanh nhi đâu phải chỉ một sớm một chiều là có thể giải quyết xong?

” Ân!” Bắc Dao Quang thấy hắn nhìn mình chằm chằm, biết là hắn mất hứng vì mình không quan tâm tới bản thân, ngay lúc ăn cơm còn nghĩ chuyện khác cho nên vội cúi đầu tiếp tục ăn nhưng trong đầu vẫn không ngừng nghĩ đến chuyện của Thanh nhi. Nàng tự nhận đối với việc đạt được tâm của người khác, nàng có không ít phương pháp và mưu kế nhưng lại không thể sử dụng trong chuyện của Thanh nhi và Linh Lung, thứ nhất vì bọn họ không phải là nhân loại, thứ hai là cả hai người đều có cá tính mạnh mẽ, muốn Linh Lung

trở nên yếu đuối, phải dựa vào người khác là chuyện không thể, mà Thanh nhi lại cố tình cắt đứt tình cảm của mình thì làm sao có thể dễ dàng tiếp nhận? thật là chuyện làm người ta phải hao tổn tâm trí.

Như Mặc thấy nàng chỉ lo ăn cơm, một ngụm đồ ăn cũng chưa ăn, con mắt lại còn liếc ngang liếc dọc liên biết trong lòng nàng vẫn luôn suy nghĩ nên tìm cách nào để tác hợp cho Thanh nhi và Linh Lung, xem ra chuyện chung thân của Thanh nhi nếu không giải quyết sớm thì tiểu nương tử của hần khi ăn cơm cũng như lạc vào cõi mộng a, mà chuyện này sẽ không diễn ra chỉ một lần, hần là phu quân thì làm sao có thể để nương tử thân ái của mình bận tâm vì một nam nhân khác? Xem ra nên tìm biện pháp để “tiễn” Thanh nhi đi sớm mới được.

Nhưng nên làm thế nào mới có thể ghép Thanh nhi và Linh Lung thành đôi mà Thanh nhi không cự tuyệt đây? Trong lòng Như Mặc cũng suy nghĩ.

Bắc Dao Quang cơm nước xong, thấy Như Mặc cũng lâm vào trầm tư liền tiến tới bên cạnh, đưa tay vuốt lên mi tâm hần “ Như Mặc, người không cần bận tâm, việc này để cho ta làm là được, cùng ta đi ra ngoài tản bộ đi, ta muốn nhìn xem hai bảo bối, đã mấy ngày không gặp đã thấy nhớ bọn chúng rồi”

Hai người nắm tay nhau đi ra ngoài, hai tiểu tử từ xa nhìn thấy bọn họ đang đi tới chỗ mình đã lập tức nhào khỏi người Thanh nhi vào Tóc Đen, chạy nhanh về cho Như Mặc và Bắc Dao Quang, miệng còn vui vẻ kêu “ nương, nương, ôm một cái”

Bắc Dao Quang vội vàng vui vẻ ngồi chồm hổm xuống, chờ mong hai đứa, Như Mặc mỉm cười đứng bên cạnh nàng, nhìn nàng vui sướng ôm hai bảo bối vào lòng, hôn lấy hôn để “ Bảo Bảo, Mặc Mặc”

” Nương! Đi chơi với ta” Bảo Bảo cũng hôn lại Bắc Dao Quang.

“Nương, chơi đùa a” Mặc Mặc cũng không ngừng hôn Bắc Dao Quang, bàn tay nhỏ bé còn bá đạo ôm lấy cổ nàng, không cho Bảo Bảo có cơ hội độc chiếm nương.

Thấy hai bảo bối đều tranh nhau thân cận với nàng, trong lòng Bắc Dao Quang tràn đầy vui sướng và cảm động “ ngoan, được, nương chơi với các người”

” Dao Quang, người mới vừa ăn no, nghỉ ngơi một lát rồi hãy chơi đùa với bọn chúng, Mặc Mặc, Bảo Bảo, phụ thân chơi với các người trước, đợi nương các người nghỉ ngơi một lát rồi sẽ gia nhập, được không?” Như Mặc cũng chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, ôn nhu mỉm cười.

” Phụ thân, Mặc Mặc không ngoan thủy!” Bắc Dao Mặc Mặc lập tức ôm chặt Bắc Dao Quang lên tiếng bày tỏ chính kiến.

Bắc Dao Quang lập tức quay đầu nhìn về phía Như Mặc, “ Người dẫn bọn hần ngoan thủy? Như Mặc, bọn họ còn nhỏ, ngoan thủy rất nguy hiểm!”

Như Mặc vẫn ôn nhu tươi cười như trước, như ánh mắt lại có chút nguy hiểm nhìn Mặc Mặc, tiểu tử ngoan, dám chơi cha người sao? Nhưng vẫn dịu dàng nói “ Dao Quang, bọn chúng là đứa nhỏ của chúng ta, biết và sinh cầu là thiên tính, chẳng lẽ người hi vọng sau này bọn chúng không tự bảo vệ được ỳnh sao? Huống chi xà tử không thể ở trong nước, bị cười nhạo là chuyện mà bị người khác cố ý bắt nạt hay gây thương tổn mới là chuyện lớn, người sợ là không biết, sở dĩ xà tử không được ông trời cho phép không phải vì bọn họ nghịch thiên mà sinh ra mà chính là thể chất đặc thù của bọn họ, đó chính là thuốc dẫn để nhiều ác yêu gia tăng pháp lực trong việc tu luyện, cho nên nếu bọn chúng ngay từ nhỏ không biết tận dụng ưu thế của bản thân để tự bảo vệ ỳnh thì người làm cha mẹ như chúng ta cũng không thể bảo hộ bọn chúng cả đời. Cho nên từ bây giờ đã để bọn chúng xuống nước là để huấn luyện bọn chúng quen thuộc thủy tính, là trợ giúp cho tương lai bọn chúng sau này”

” Thực xin lỗi, Như Mặc, ta không biết còn có nguyên nhân này! Ân, người nói đúng, chúng ta không thể bảo hộ bọn chúng cả đời, cho nên phải để bọn chúng trau dồi năng lực sinh tồn” Bắc Dao Quang nghe những lời của Như Mặc thì biết mình đã quá lo lắng cho hai bảo bối, chẳng trách người ta vẫn nói con hư tại mẹ, nàng không thể vì sự yêu chiều của mình mà hại hai đứa nhỏ của nàng không có khả năng tự lo cho bản thân, nhưng...” Như Mặc, bọn chúng xuống nước thì sẽ biến thành rắn sao?”

Thần sắc Như Mặc có chút phức tạp, trong lòng cũng lo sợ bất an “Dao Quang, người sợ nhìn thấy bộ dạng khác của chúng sao?”

Mà Bảo Bảo cùng Mặc Mặc, lúc này cũng không làm nũng hay tranh thủ tình cảm nữa mà đều dùng ánh mắt sáng ngời nhìn mẫu thân, có chút lo lắng lại có chút kỳ vọng.

” Như Mặc, người còn không có trả lời ta, có phải bọn chúng vào nước thì sẽ biến thành hình rắn không?” Bắc Dao Quang không trả lời mà còn hỏi ngược lại.

Như Mặc tuy rằng có chút do dự và lo lắng nhưng đã từng hứa sẽ không nói dối nàng nên nhẹ nhàng gật đầu.

” Da! Thật tốt quá! Bảo Bảo, Mặc Mặc, mau xuống nước đi, biến thân cho nương nhìn một cái, nhanh lên” Bắc Dao Quang vui mừng kêu lên, làm ọi người trán toát đầy mồ hôi, Như Mặc sau một thoáng giật mình thì nhin không được mồm mỉm cười, tiểu nương tử của hần thật có suy nghĩ không giống ai, hần nghĩ nàng sẽ sợ hãi khi bọn nhỏ biến thành rắn, không ngờ nàng lại hưng phấn tới mức khẩn trương như vậy.

Hai bảo bối bị Bắc Dao Quang lôi đi cũng có chút bất ngờ, liên tiếp nhìn vào mặt Như Mặc, hần chỉ hơi gật đầu đáp lại, nếu tiểu nương tử của hần muốn nhìn một mặt khác của bọn nhỏ, hần không có lý do gì để ngăn cản. Suy nghĩ xong, cũng nhanh chân đuổi theo Bắc Dao Quang, Thanh nhi và Tóc Đen cũng tham gia xem náo nhiệt.

” Như Mặc, người xác định bọn họ sẽ không bị sắc nước sao?” Bắc Dao Quang vẫn là có chút lo lắng hỏi.

” Ta xác định!” Như Mặc gật đầu, chưa từng nghe qua xà loại bị sắc nước, nếu là như vậy thì sao còn gọi là xà?

” Vậy là tốt rồi!” Bắc Dao Quang mỉm cười, đáng thương cho đôi tỷ đệ song sinh lại bị mẫu thân của mình lôi xuống hồ.

Hai người vừa xuống nước đã lập tức biến thành hai con rắn lớn xanh biếc, so với lục thúy xà lớn hơn mấy chục lần, vừa nhìn là biết thuộc loại măng xà, thân hình bọn chúng gần như giống nhau hoàn toàn, xanh biếc một màu, toàn thân ẩn dưới nước, chỉ ngẩng cái đầu nhỏ hình tam giác lên khỏi mặt nước nhìn Bắc Dao Quang, điều duy nhất để phân biệt bọn chúng là ánh mắt, một đứa xanh biếc như hồ nước, một đứa đen láy như mực, có thể thấy ánh mắt xanh biếc kia là của Bảo Bảo, còn lại tức nhiên là Mặc Mặc.

Như Mặc vẫn yên lặng thưởng thức từng biểu tình nhỏ nhất trên mặt Bắc Dao Quang, không hề có sự chán ghét hay sợ hãi mà chính là vui mừng, ngạc nhiên, lại là thích thú “ oa, Như Mặc, người xem, người xem, đầu của bọn chúng thật lớn a. Trời ạ, ít nhất cũng dài tới hai thước a, bọn chúng mới được sinh ra không bao lâu nha. Quả thực không dám tưởng tượng nếu bọn chúng trưởng thành như người thì sẽ to lớn tới mức nào”

Bảo Bảo và Mặc Mặc cùng liếc mắt nhìn nhau, có chung ý nghĩ: mẫu thân nhà mình không phải người bình thường.

” Dao Quang, người thật sự là làm ta kinh ngạc cùng tán thưởng, ta nghĩ là người sẽ sợ hãi” lúc này Như Mặc mới đem nguyên nhân hần giấu diếm nói ra.

” Sợ hãi? Ta vì cái gì sợ hãi, bọn chúng còn dám khi dễ ta sao? Nên biết rằng cho dù bọn chúng có bộ dáng thế nào thì cũng do ta sinh ra, nhưng mà Như Mặc, điều duy nhất không tốt, người biết gì không?”. Bắc Dao Quang chỉ vào Mặc Mặc và Bảo Bảo trong nước, nói được một nửa lại nhăn mày như là có gì không vui.

” Là cái gì?” Mọi người trong mắt đều là tò mò.

” Bọn chúng lớn quá, ta không thể cầm chơi trên tay, nếu có thể biến nhỏ như Tóc Đen thì tốt rồi” Bắc Dao Quang vẽ mặt không hài lòng nhìn Mặc Mặc và Bảo Bảo trong nước nói.

” Ách!” Như Mặc nghe vậy cũng không biết nói cái gì, xem ra hần căn bản không cần lo lắng hai bảo bối sẽ làm Bắc Dao Quang sợ, mà đôi tỷ đệ song sinh lại như bị cái gì kích thích, chui đầu vào nước, nửa ngày cũng không chịu lên.

Thanh nhi muốn cười mà không dám, phu nhân quả nhiên không hổ là phu nhân, mỗi lần lại làm cho hần bội phục thêm mà Tóc Đen thì cả người như muốn hóa đá, chủ nhân tỷ tỷ quả nhiên là chủ nhân tỷ tỷ, thần kinh không giống người bình thường a. Thật sự không giống.

Bắc Dao Quang lại không phát hiện ra sự mất tự nhiên của bọn họ, nàng vẫn còn một tay chống cằm, mắt thì nhìn chăm chăm vào hồ nước như đang suy nghĩ chuyện gì, đột nhiên hai mắt sáng lên, vỗ tay một cái, hứng phần nói với Như Mặc “ Như Mặc, đến mùa hè sang năm thì Bảo Bảo và Mặc Mặc sẽ dài bao nhiêu?”

” Dao Quang, người hỏi cái này làm cái gì?” Như Mặc không khỏi có chút lo lắng thay hai đứa con, mà Mặc Mặc và Bảo Bảo lại lần nữa chui đầu vào trong nước.

“Trả lời cho ta trước đi” Bắc Dao Quang ánh mắt sáng lên làm cho Như Mặc không tự chủ được mà đáp “ có lẽ lớn gấp đôi so với hiện tại”

” Oa! Thật tốt quá! Như Mặc, hiện tại trời đã hơi lạnh, đợi đến hè sang năm ta có thể ngồi lên người Mặc Mặc và Bảo Bảo mà du ngoạn trên hồ, người nói được không?” Bắc Dao Quang lập tức nói ra dự tính trong lòng, lại lần nữa làm mọi người chấn kinh.

” Dao Quang, người muốn cõng lên người bọn nhỏ đi du hồ?” Như Mặc như không tin vào tai mình, muốn cười mà lại không dám làm cho khuôn mặt tuấn mỹ của hắn có chút buồn cười.

” Như thế nào, không được sao? Sang năm đầu của bọn chúng sẽ rất lớn, ta lại không quá nặng, công ta nhất định sẽ không có vấn đề, hơn nữa bọn chúng ngày thường bọn chúng mang hình người, ta vẫn thường xuyên ôm bọn chúng a, đưa ta đi du hồ cũng đâu có vấn đề gì. Như Mặc, nếu không người cũng biến về chân thân cho ta xem đi, ta nghĩ người nhất định sẽ rất, rất lớn, lớn đến mức ta có thể ở trong thân người mà chạy bộ a” Bắc Dao Quang vừa nói, vừa dùng ánh mắt sáng hơn nhìn Như Mặc.

Như Mặc lập tức thần sắc cứng đờ, vội vàng trấn an nói,” Dao Quang, ta cảm thấy người nói đúng, người vất vả sinh bọn chúng ra, để bọn chúng đưa người du hồ cũng là chuyện nên làm, mùa hè sang năm ta sẽ bảo bọn chúng mỗi ngày đều mang người bơi lội được không?”

” Phụ thân! Bảo Bảo cùng Mặc Mặc rốt cuộc nhịn không được mà không trốn nữa, lập tức biến thành hình người đi đến bên cạnh hai người, hai khuôn mặt nhỏ nhắn giận mà không dám nói gì, phụ thân đại nhân cũng quá âm hiểm đi, bản thân không chịu biến thân để làm mẫu thân cao hứng thì thôi, lại đem bọn chúng ra làm vật hi sinh.

Như Mặc lại dùng ánh mắt “ ai bảo các người là hài tử của ta” nhìn bọn chúng, nhưng vẫn ngồi xuống, ôm bọn chúng vào lòng, nháy mắt buông ra đã thấy quần áo và tóc tai của Bảo Bảo cùng Mặc Mặc đều thay đổi.

” Như Mặc, người thì sao? Người không muốn cho ta xem nguyên hình sao? Ta cũng không phải là Hứa Tiên vô dụng vì Bạch xà hiện hình mà bị hù chết a” Bắc Dao Quang thấy hắn cố ý tránh né yêu cầu của nàng, liền bắt màn la lên.

Như Mặc đương nhiên biết chuyện Hứa Tiên và Bạch xà nhưng chưa nghe Bắc Dao Quang kể qua Hứa Tiên đã từng bị Bạch xà hù chết, bây giờ nghe nàng nói, hắn càng thêm lo sợ, bất an, không phải hắn không tin nàng mà thực sự chân thân của hắn có thể hù chết người ta.

” Dao Quang, không phải ta không muốn, mà là thật sự thân hình quá lớn, người thấy hồ trước mắt lớn không?” bất đắc dĩ, Như Mặc bắt đầu tìm hình ảnh để nàng hình dung và so sánh.

“Lớn” Bắc Dao Quang thành thật gật đầu, quả thật rất lớn, từ bờ bên này sang bờ bên kia cách nhau ít nhất cũng một ngàn thước.

” Ở trong mắt ta, nơi này chỉ có thể làm chút nước tắm rửa” Như Mặc cười khổ, như vậy có thể làm nàng tưởng tượng hắn lớn đến mức nào đi.

Bắc Dao Quang quả nhiên nghẹn họng, trân trối nhìn hắn, hồi lâu mới phát ra tiếng “ a...Như Mặc, thật vậy chăng? Chân thân của người thực sự lớn vậy sao?”

“đúng là như vậy” Như Mặc lập tức thành thật gật đầu, lúc này Bắc Dao Quang nên buông tha cho ý niệm bắt hắn hiện hình là vừa.

Bắc Dao Quang trầm tư suy nghĩ một hồi mới lộ ra vẻ đáng tiếc nói “ ân, như vậy thật không thể để cho người hiện hình, nếu không thì hồ nước xinh đẹp này sẽ bị hư mất, thật đáng tiếc, sau này nếu có cơ hội ra biển lớn thì người có thể quay về nguyên hình”

Bắc Dao Quang một câu quyết định hết thảy, Như Mặc tuy rằng không thể làm cho nàng từ bỏ ý định muốn mình hiện nguyên hình nhưng dù sao bây giờ cũng không nói tới nữa, nên cũng gật đầu đồng ý “ ân, như vậy rất tốt”

Phụ thân đại nhân gian trá, Mặc Mặc và Bảo Bảo cùng nghĩ như thế.

Tư Đồ Y vụng trộm ẩn vào Hiệp Khách thành, đi đến Bắc Dao phủ, không ngờ lại nhìn thấy tình cảnh vườn không nhà trống, không khói kinh ngạc. Theo lời Tư Đồ Huyền trước lúc lâm chung cùng với những gì hắn nghe được các thị vệ sau này thì đúng thật nhị ca Tư Đồ Huyền không thể chối bỏ trách nhiệm trong chuyện xảy ra ở Bắc Dao phủ, hơn nữa Phong Vô Ảnh lại chết đi, theo tính tình của Như Mặc và Bắc Dao Quang thì bọn họ không phải là loại người thấy nguy hiểm thì bỏ trốn, để hậu quả cho người khác giải quyết. Như vậy vì sao trong một thời gian ngắn Bắc Dao phủ lại trở nên hoang phế?

Nhìn tình cảnh trong phủ thì biết mọi người ra đi rất vội vàng, cái gì cũng không kịp mang theo, rốt cuộc là bọn họ từ rời đi hay là đã xảy ra chuyện không may?

Tư Đồ Y còn đang suy nghĩ hoang mang thì nghe đại môn có tiếng mở cửa, vội vàng khinh thân nhảy lên xà nhà ẩn nấp, không biết ai đến đây?

” Các người lui ra đi! Ta một đi vào là được” thanh âm ôn nhuận vang lên, Tư Đồ Y liền biết người đến là ai.

Từ trên cao nhìn xuống thấy Trần Ngọc Bạch tiêu sái đi vào đại sảnh, nhẹ nhàng phủi tro bụi trên ghế rồi ngồi xuống, giống như đang trầm tư suy nghĩ chuyện gì. Tư Đồ Y nhìn sắc mặt của hắn thì biết rằng hắn biết chuyện Bắc Dao Quang rời đi, đang định xuống hỏi thì lại nghe tiếng bước chân rất nhỏ đi tới, vội vàng ẩn thân lần nữa.

” Phong gia y quán không tìm được người, liền biết người nhất định là tới đây, nếu người hoài niệm như vậy thì sao lúc trước lại để bọn họ rời đi?” Thanh âm réo rắt mang theo vài phần không hồn giận, Tư Đồ Y ở trên cao chỉ nhìn thấy một thân hắc y của người vừa nói.

“Để cho bọn họ đi và vì bất đắc dĩ, muốn đảm bảo an toàn cho bọn họ cũng là thực hiện lời hứa với Vô Ảnh, nào biết sẽ gặp được người. Hiện giờ muốn tìm bọn họ về thì lại không biết tìm ở đâu” Ngữ khí của Trần Ngọc Bạch rõ ràng là mất mát, bằng hữu thân thiết của hắn không nhiều lắm, Vô Ảnh đã chết, chỉ còn lại Như Mặc bọn họ nhưng bây giờ bọn họ cũng đã rời đi, Hiệp Khách thành càng thêm trống vắng, lạnh lùng.

” Ngọc Bạch, thiên hạ tuy lớn, bất quá cũng không làm khó được Đạm Thai Vân Phong ta tìm người, người có thể yên tâm. Ta nhất định sẽ tìm bọn họ về cho người, nếu bọn họ thực sự là bằng hữu của người thì sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của người. Đi thôi, ta không thể ở lại nơi này quá lâu, còn rất nhiều việc phải làm, vì sự an ninh lâu dài của Hiệp Khách thành, Ngọc Bạch thân là thiếu thành chủ nên lo lắng mới phải, không chừng hiện tại đang có người ẩn nấp theo dõi chúng ta”

Đạm Thai Vân Phong vẻ mặt tràn đầy tự tin và kiêu ngạo, hắn vốn không muốn quản việc này cũng không muốn tìm mấy người tên Như Mặc và Bắc Dao Quang kia, tìm không được mới tốt, nhưng thấy Trần Ngọc Bạch dường như mỗi ngày đều đến đây một chuyến, vẻ mặt lại ảm đạm vì mất đi bằng hữu tốt cho nên hắn không thể không giúp tìm người trở về. Nhưng hắn cũng không hi vọng Ngọc Bạch vẫn giữ mãi bộ dáng tiêu cực này, nên nghiêm mặt nói, tầm mắt làm như vô tình nhìn về phía Tư Đồ Y đang ẩn nấp.

Cái liếc mắt này làm cho Tư Đồ Y hoài nghi hắn đã sớm bị phát hiện, ngay cả Trần Ngọc Bạch cũng không phát hiện nhưng người này lại nhận ra, có thể thấy võ công của hắn cao hơn Trần Ngọc Bạch nhiều, lại nghe hắn tự xưng là Đạm Thai Vân Phong, trong lòng run sợ không thôi, đây không phải là đại công tử của Đạm Thai gia sao? Không ngờ lại trẻ tuổi như vậy, xe ra phụ hoàng muốn nuốt Hiệp Khách thành e là không có khả năng.

Cũng may theo lời bọn họ nói thì biết là cả nhà Bắc Dao Quang không có chuyện gì, chỉ là rời khỏi nơi này mà thôi, tâm của hắn cũng thả lỏng hơn. Nhị ca Tư Đồ Huyền di ngôn cho hắn phải bảo vệ Như Mặc và Bắc Dao Quang, bảo trụ Hiệp Khách thành, mà hiện tại việc này đã không cần hắn phải bận tâm, như vậy hắn có thể lưu lạc chân trời góc biển để tìm Như Mặc và Bắc Dao Quang rồi.

“Đạm Thai nói đúng, đợi mọi việc yên ỏ thì có thể đi tìm bọn họ” Trần Ngọc Bạch được sự khích lệ của Đạm Thai Vân Phong cũng lấy lại tinh thần, đi nhanh ra ngoài, vừa đi vừa nói “ Đạm Thai, ta mời người đi uống một chén”

“Ngọc Bạch mời khách đương nhiên là vô cùng tốt” Đạm Thai Vân Phòng cũng nhanh chóng đi theo.

Tư Đồ Y lúc này mới từ trên cao nhảy xuống, nhìn thoáng qua Bắc Dao phủ lần nữa rồi cũng rời đi.

Ban đêm, Như Mặc lại lần nữa ôm Bắc Dao Quang nằm ngửa trên xích đu, nói nhỏ “ Dao Quang, có chuyện này ta muốn nói cho người biết”

” Như Mặc, chuyện gì?” Bắc Dao Quang thấy hần từ lúc tối đã có vẻ chần chờ, do dự, rất muốn hỏi hần đang lo lắng chuyện gì nhưng vẫn không dă động tới, sợ mình lên tiếng lại làm hần ngại. cho nên vừa nghe hần nói những lời này, liền vội vàng truy vấn.

“Sau khi Vô Ảnh trở lại trên trời, lại có thêm một Tinh Quân nữa trở về vị trí cũ” Như Mặc ôm nàng, chỉ vào một vì sao trên trời nói “ người xem đi, đó là ngôi sao thứ hai trong Bắc Đẩu Tinh Quân, có thấy trong toàn bộ Bắc Đẩu Thất Tinh, chỉ có hai ngôi này là sáng hơn?”

” Ân! Dường như thật là như vậy, Như Mặc, người rốt cuộc muốn nói cái gì? Người muốn nói trên mặt đất có một tinh quân chuyển thể thành người đã chết sao?” Bắc Dao Quang gật gật đầu hỏi.

” Đúng vậy! Lại có một người đã chết!” Như Mặc thật sự không biết nên nói như thế nào về chuyện của nàng.

“Chuyện này có liên quan gì tới chúng ta đâu? Ta chỉ quen biết Vô Ảnh, biết lúc này hần đang ở trên trời là được, người khác với ta có liên quan gì đâu?” Bắc Dao Quang cũng không vì có người chết mà thương cảm.

“Người này chúng ta có quen”

” A? Là ai a?” Bắc Dao Quang lúc này ngược lại tò mò, sẽ không như vậy xảo đi, thế nhưng hội nhận thức hai cái tinh quân chuyển thể người?

” Hần là Tư Đồ Huyền!” Như Mặc nói rõ “ thực ra bảy vị Tinh Quân đều đã hạ phàm, hơn nữa đều có quan hệ với người, Dao Quang ngược có muốn biết không, nếu muốn, ta sẽ nói cho người, nếu không thì từ nay về sau ta sẽ không nhắc lại nữa, người có hỏi ta cũng không nói cho người biết, bởi vì quét tâm này, ta cũng chỉ có một lần mà thôi”

99. Chương 99: Một Đời Một Thế Một Đôi

“Như Mặc, người lo lắng chuyện gì? Bọn họ trở về vị trí cũ liên quan gì tới ta? Tư Đồ Huyền sao có thể là Tinh Quân chuyển thể chứ? Hần không phải là người tốt” Bắc Dao Quang nhạy cảm nhận ra sự lo lắng của Như Mặc, chuyện Tư Đồ Huyền là Tinh Quân chuyển thể làm nàng chấn động nhưng Như Mặc có lẽ đã nhìn thấu bản chất của bọn họ, vậy tiếp theo Như Mặc sẽ nói gì với nàng?

” Dao Quang, bọn họ chuyển thể thái độ làm người thật là không tốt, tuy rằng bản mạng bọn họ có liên quan với nhau nhưng vì không khống chế được cho nên tốt xấu khó phân, Tư Đồ Huyền trở về vị trí cũ sợ là sau khi bị Trần Châu cản phải, rồi lại thêm độc của Tóc Đen không kịp trục xuất ra ngoài, làm cho hần chết đi mà trở về vị trí cũ. Đối với chúng ta và Hiệp Khách thành cũng không phải là chuyện tốt, hoàng đế nhân gian chết mất một đứa con, e rằng sẽ ra tay đối phó với Hiệp Khách thành, Ngọc Bạch lạnh lùng đuổi chúng ta đi là vì muốn bảo hộ chúng ta mà thôi”

Như Mặc tuy rằng thật sự không muốn Bắc Dao Quang có quan hệ với nhiều người nhưng dù sao nàng cũng là nhân loại, cần phải có bằng hữu, có lòng trung thành, hần có thể cùng nàng sống ở nơi hoang vắng này

nhưng hẳn càng phải quan tâm đến cảm giác của nàng, cho nên hẳn cảm thấy cần phải nói nỗi khổ tâm của Trần Ngọc Bạch cho nàng biết, còn có cả thân phận thật sự của nàng, đây là quyền lợi của nàng.

“A, chúng rời đi như vậy, Ngọc Bạch và Hiệp Khách thành có nguy hiểm gì không? Như Mặc, vốn nghĩ dù Ngọc Bạch có hận ta thì ta cũng không trách hẳn, hiện tại biết hẳn chẳng những không hận mà còn bảo hộ cho chúng ta, chúng ta không thể để ột mình hẳn đối phó với sự trả thù của hòa đến a. Như Mặc, chúng ta cùng trở về giúp hẳn được không?”

Bắc Dao Quang lập tức giẫy khởi người Như Mặc lại bị hẳn ôm lấy “đừng nóng vội, ta còn chưa nói xong, sự tình còn chưa gấp đến vậy, cho dù là nguy cấp, chúng ta cũng có thể tới kịp”

” Như Mặc, ngươi còn muốn nói gì nữa? chẳng lẽ Ngọc Bạch cũng là Tinh Quân hạ trần?” Bắc Dao Quang tưởng Như Mặc chỉ muốn nói cho nàng rõ mọi chuyện để không hiểu lầm Ngọc Bạch, nhưng dường như không chỉ có vậy, nhớ tới lúc đầu hẳn có đề cập tới vấn đề tinh quân, chẳng lẽ Ngọc Bạch cũng vậy?

Mi nhảnh lại thành một đoàn “ Như Mặc, còn có ai”

“Tư Đồ Y, Phùng Tử Kiện, Trần Ngọc Bạch, Phong Vô Ảnh, Tư Đồ Huyền, Đạm Thai Vân Phong”

Như Mặc nói ra một loạt sáu cái tên nhưng lại không nhắc tới người cuối cùng, Bắc Dao Quang nghe qua thì thấy hầu hết đều là những người đã cùng nàng có quen biết.

“Phùng thư ngọc kia cũng là Tinh Quân chuyển thế sao? Hẳn ngọc như vậy chắc không phải là Văn Khúc tinh chứ?” Bắc Dao Quang nhíu mày, có chút nghi ngờ hỏi.

“Người nói đúng, hẳn là Văn Khúc quân, là ngôi sao thứ tư trong Bắc Đẩu Thất Tinh, hiện giờ đã là Trọng Nguyên, đang làm quan trong triều” Như Mặc bấm đốt ngón tay liền biết tình trạng hiện nay của Phùng Tử Kiện.

“Ngọc Bạch là ngôi sao thứ mấy?”. Nàng nhờ một lọ thuốc mà xuyên qua đến đây, lại gặp nhiều chuyện rất kì lạ, nàng có thể gặp gỡ xà tinh vạn năm là Như Mặc, gả cho hẳn đã là chuyện kỳ lạ, hơn nữa còn sinh cho hẳn hai bảo bối, cũng là một truyền kỳ trong thiên hạ. Nhưng dường như ông trời còn ngại cuộc sống của nàng chưa đủ kích thích, Như Mặc còn nói cho nàng biết nàng có quan hệ với nhiều thần tiên trên trời chuyển thế làm người, oh my God, Bắc Dao Quang cảm thấy bản loạn cả lên.

Nhưng nàng biết Như Mặc sẽ không nói dối nàng, cho nên dù là chuyện khó tin, nàng vẫn tin.

” Ngọc Bạch là Bắc Đẩu đệ tam, cũng là Lộc Tồn Tinh Quân, là vị phúc tinh trong Bắc Đẩu. Vô Ảnh là đệ tứ tinh quân, tức là Liêm Trinh Tinh Quân, Tư Đồ Huyền vừa trở về vị trí cũ cũng chính là Cự Môn Tinh Quân đứng hàng thứ hai, mà Tư Đồ Y chính là đệ lục Vô Khúc Tinh Quân, còn có Đạm Thai Vân Phong là vị tinh quân chuyển thế mà chúng ta chưa từng gặp qua, hẳn chính là Tham Lang Tinh Quân, lão đại của Bắc Đẩu Thất Tinh, thân phận ở nhân gian của hẳn lúc này là phú thương bậc nhất trên mặt biển, hiện tại hẳn đang có mặt ở Hiệp Khách thành, có hẳn ở đó có lẽ Ngọc Bạch và Hiệp Khách thành sẽ không có nguy hiểm. Đây cũng chính là nguyên nhân ta nói người không cần phải gấp”

Như Mặc không đợi nàng hỏi, liền lần lượt kể rõ lai lịch từng vị Tinh Quân, ngay cả Đạm Thai Vân Phong chưa từng gặp mặt hẳn cũng giới thiệu.

” Như Mặc, Bắc Đẩu Thất Tinh, ngươi mới nói có sáu người, vậy người cuối cùng là ai? Sao ngươi không nói?” Bắc Dao Quang nghe hẳn nói Hiệp Khách thành không có việc gì liên yên tâm hơn phân nửa, nhắm tính thì thấy hẳn nói thiếu một vị Tinh Quân, người thứ bảy ở đâu?

“Ta gọi như vậy là nói tới danh hiệu và chức vị của bọn họ, còn nhân loại các người thường dùng Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương và Dao Quang để đại diện cho bọn họ” Như Mặc nói tới đây thì dừng lại.

” Thiên Xu là Đạm Thai Vân Phong, Thiên Tuyền là Tư Đồ Huyền, Thiên Ki là Ngọc Bạch, Thiên Quyền là Phùng con một sách, Ngọc Hành là Vô Ảnh, Khai Dương là Tư Đồ Y, vậy Dao Quang là chỉ ai?” Bắc Dao Quang lẩm nhẩm tính toán, khi đếm đến hai chữ Dao Quang thì hoảng sợ trừng mắt “ Như Mặc, không thể nào? không phải, sẽ không phải là ta có phải không?”

Như Mặc nhắm mắt lại rồi lại kiên định mở ra “ Dao Quang không cần hoài nghi, là người, người chính là ngôi sao thứ bảy trong Bắc Đẩu Thất Tinh, chưởng quản Dao Quang cung Phá Quân Tinh Quân. Tin tưởng ta, khi ta biết được chuyện này cũng rất hoảng sợ, ta quả thực không dám tin đây là sự thật, bởi vì các Tinh Quân khác khi hạ phàm trên người đều có chứa tinh mang, tinh mang kia có thể che giấu với yêu tinh bình thường nhưng không thể gạt được yêu tinh có ba ngàn năm đạo hạnh, huồn chi là ta nhưng trên người người quả thật một tia tinh mang cũng không có, cho nên ta tới giờ cũng không nghĩ người giống như bọn họ. Nhưng lúc này sự thật đã rõ ràng, Dao Quang, người chính là một Tinh Quân”

” Sao, như thế nào có thể? Như Mặc, người khi nào thì biết chuyện này? Người từ đâu lại khẳng định như vậy? nói cho ta biết”. Bắc Dao Quang kích động cùng sợ hãi không kiềm chế được, nàng sao có thể là Tinh Quân chuyển thế được chứ? Điều đó có nghĩa là nàng có thể sẽ chết đi, sẽ trở về vị trí cũ, để lại một mình Như Mặc cô độc ở nhân gian sao?

“Người còn nhớ lúc Vô Ảnh chết không? hần từng muốn người gọi hần là gì?” Như Mặc ôm chặt thân thể của nàng, biết nàng nhất thời không thể tiếp thu được chuyện này nhưng hần phải nói cho nàng biết, dù sao bây giờ Mặc Mặc cũng đã kế thừa tinh mang của nàng, sợ là càng có nhiều ẩn tình bên trong, nếu bây giờ không nói cho nàng biết, để sau này nàng biết đến sẽ trách hần giấu nàng.

” Ngũ Ca, hần muốn ta gọi hần là ngũ ca, hần còn kìm không được mà gọi ta một tiếng thất muội, thì ra là thế. Hần trước khi chết đã nhận ra ta là thất muội của hần” Bắc Dao Quang nhớ tới chuyện kia, nước mắt lại rơi ra nhưng đều bị Như Mặc hôn chặn lại “ đừng khóc, Dao Quang, đêm hôm đó rời khỏi Hiệp Khách thành, người đã đáp ứng với ta, không bao giờ khóc nữa, lại càng không khóc vì một nam nhân khác, người quên sao?”

” Như Mặc, ta không khóc, ta chỉ là cảm thấy như đang nằm mơ, không phải là thật” Bắc Dao Quang cố gắng kiềm chế sự thương cảm trong lòng.

” Nha đầu ngốc, Vô Ảnh trước khi lên trời đã nhớ lại tất cả, cho nên hần không thể kiềm chế được mới gọi người một tiếng thất muội, lại muốn người gọi hần là ngũ ca, ta nghĩ là hần muốn chúc phúc cho người, hi vọng chúng ta hạnh phúc bên nhau. Không phải hần đã từng nói khi nào người nghĩ tới hần thì cứ ngẩng đầu nhìn lên trời, hần luôn dõi theo chúng ta sao? Cho nên ngàn vạn lần đừng làm hần thất vọng, nếu người khóc, hần cũng sẽ lo lắng, đúng không?” Như Mặc nhẹ vỗ lên lưng nàng “ nói mọi chuyện này với người không phải là muốn người khóc, hay làm cho người sợ, chỉ là ta thấy cần phải nói cho người biết, để người hiểu rằng người không cô độc mà có rất nhiều người ở bên cạnh bảo vệ cho người, tuy rằng ta tự thấy năng lực của mình đủ để bảo hộ người, không cần nhờ người khác nhưng là bọn họ tình nguyện, cho nên cũng không thể gạt bỏ bọn họ, đây là sự bao dung mà một trượng phu như ta nên làm”

” Như Mặc!” Bắc Dao Quang ngược mắt lên định nói gì đó nhưng bị Như Mặc dùng tay ngăn lại “ đừng nóng vội, hãy nghe ta nói hết, ta không biết vì nguyên nhân gì mà toàn bộ thất vị tinh quân đều hạ phàm, hơn nữa còn chuyển thế làm người nhưng điều ta muốn nói là cho dù người là người hay là Tinh Quân chuyển thế thì người đã là thê tử của ta, người đã ăn qua Mặc quả lại sinh con cho ta, cho nên người vĩnh viễn là người của ta, không ai có thể mơ tưởng đem người mang đi, ta mặc kệ thiên đình có muốn triệu hồi người về hay không, bất quá Bắc Dao Như Mặc ta lúc này thề với trời, ai cũng không thể mang thê tử Bắc Dao Quang cùng hài tử của ta mang đi, nếu không cho dù lật tung cả trời cả đất, ta cũng sẽ đem người trở về, dù phải hủy diệt tất cả, ta cũng không buông tay”

” Như Mặc! Ta đã thề với trời suốt đời này, Bắc Dao Quang ta chỉ muốn làm thê tử của Như Mặc người, ta mặc kệ mình có phải là tinh quân chuyển thế hay không, ta mặc kệ ở trên trời ta có địa vị và chức trách gì, tóm lại ta tuyệt đối sẽ không dùng bất cứ phương thức nào để trở về chỗ cũ, ai cũng không thể tách rời ta và người cùng hai bảo bối, cho dù vì thế mà hủy diệt ta, ta cũng muốn chết trong lòng Như Mặc người”

Lời thề của Bắc Dao Quang làm rung chuyển cả thiên địa, Thái Bạch Tinh Quân đứng trước kính chiếu thiên, nghe Ngọc Đế ở thiên cung ho khan một tiếng thật lớn liền biết hần vì tiểu nha đầu Dao Quang có khả năng diệt thế này vẫn đau đầu không thôi, không khỏi lắc đầu “ tiểu cô nãi nãi Dao Quang của ta, người không cần thề, cho dù người muốn về cũng chưa chắc Ngọc Đế lão nhân gia đồng ý a. Người nha, an tâm vĩnh viễn ở lại trần gian đi”

” Dao Quang!” Như Mặc ôm chặt nàng, yêu thương say đắm và cảm động, nàng cũng chấp nhất và kiên

định như hần, lúc đầu là nàng truy hần trốn, cho tới giờ thì hần không thể không có nàng bên cạnh, bọn họ hiện tại vừa bắt đầu cuộc sống hạnh phúc không bao lâu, hần tuyệt đối không để bất luận kẻ nào chia rẽ bọn họ, cho dù là trời cũng không thể.

” Như Mặc, người đừng lo lắng! Ta sẽ không trở về vị trí cũ đâu, nếu ta không trở về, ta cũng muốn ngăn cản bọn họ cố ý đem những người khác hại chết, để cho bọn họ trở về vị trí cũ, nhất là bọn họ đã hại chết Vô Ảnh, mục tiêu kế tiếp chắc là Ngọc Bạch. Như Mặc, ta muốn đi ngăn cản bọn họ. Triều đình không đáng sợ, đáng sợ chính là thần tiên trên trời muốn không chế sinh mạng của chúng ta” Bắc Dao Quang ánh mắt sáng ngời nhìn hai vì sao sáng lấp lánh trên trời cùng với năm ngôi sao khác vẫn còn u ám.

Trên trời muốn các vị Tinh Quân trở về vị trí cũ, nàng có thể hiểu nhưng phải để bọn họ dương thọ đã hết mà tự nhiên rời đi, lúc đó có thể tiếp nhận bọn họ trở về chứ không phải tìm cách làm cho bọn họ chết đi, như vậy đối với Ngọc Bạch bọn họ là không công bằng, Tư Đồ Huyền thì không tính, dù sao nàng cũng không có hảo cảm với hần, Đạm Thai Vân Phong nàng không quen biết thì cũng không tính nhưng Ngọc Bạch và Phùng thư ngọc đều là người tốt, không đáng bị như thế cho nên nàng không thể để bọn họ vô tội mà chết đi như Vô Ảnh được.

” Dao Quang, người không cần kích động, chúng ta không thể đi Hiệp Khách thành, ít nhất là người cùng Mặc Mặc không thể đi, người nếu thật sự lo lắng cho Ngọc Bạch, ta có thể cho Thanh nhi đi một chuyến, hoặc là ta tự mình đi một chuyến đều được!” Như Mặc thân nhiên cười, nhìn Bắc Dao Quang vẻ mặt có chút căm phẫn, nhẹ giọng nói.

” Vì cái gì?” Bắc Dao Quang trầm, nàng sao lại không thể đi, tuy rằng nàng không có võ công và pháp lực nhưng nàng cũng quan tâm đến bằng hữu a.

” Bởi vì Đạm Thai Vân Phong bây giờ còn ở đó” Như Mặc mặc dù không biết vì sao các tinh quân đều cùng nhau hạ phạm, nhưng cũng có thể đoán được thiên đình vì sao lại vội vã triệu bọn họ trở về, sợ có loạn thế xuất hiện. Sát Phá Lang tập hợp một chỗ sẽ tạo thành nguy hiểm, cho nên thiên đình lo lắng là chuyện đương nhiên.

” Ta không hiểu! Như Mặc, người không cần thừa nước đục thả câu, nói cho ta rõ mọi chuyện đi” Bắc Dao Quang thừa nhận là mình có nôn nóng nhưng Như Mặc cứ úp úp mở mở như vậy càng làm nàng tò mò hơn.

” Người là Phá Quân tinh, Đạm Thai Vân Phong là Tham Lang tinh, còn có một viên kêu Thất Sát tinh, hần không thuộc trong Bắc Đẩu Thất Tinh, mà là thuộc loại Nam Đẩu Lục Tinh, cũng đứng hàng nhỏ nhất như người, trấn tại phương Đông, ba người các người đều là chủ Sát tinh, một người đều làm thế giới bất an, hưởng chi là ba người tập trung một chỗ, sợ là sẽ có loạn thế”

” Như Mặc, ta còn chưa hiểu, người nói ta là tai tinh sao?” Bắc Dao Quang nhíu mày, khó hiểu.

” Dao Quang, ta không phải nói người là tai tinh, ý của ta là tinh vị, nguyên thần tinh mệnh của người cùng Đạm Thai Vân Phong vốn là chủ sát tinh, các người có thể ở trên trời cộng tác với nhau nhưng cũng không có nghĩa ở nhân gian có thể gặp nhau, bởi vì khi các người ở cùng một chỗ thì Thất Sát Tinh cũng sẽ tìm tới hội tụ với các người, mà khi ba người các người ở cùng một chỗ thì nhân gian chắc chắn sẽ rơi vào chiến tranh loạn lạc, nếu không thì cũng là thiên tai nhân họa không ngừng, đó gọi là hậu quả do Sát Phá Lang hội tụ tạo nên. Cho nên để tránh chuyện này xảy ra, nơi Đạm Thai Vân Phong hay Thất Sát Tinh xuất hiện thì người và Mặc Mặc không thể có mặt, để tránh thế cục có thể thay đổi.”

” Cái đó và Mặc Mặc có quan hệ gì?” Bắc Dao Quang nghe Như Mặc nhắc tới Mặc Mặc vài lần, lại càng hồ nghi.

”Không biết như thế nào mà Mặc Mặc lại kế thừa mệnh cách tinh quân của người, nói cách khác, hiện tại nguyên thần của Phá Quân tinh đã ở trên người hần, nói chính xác hơn thì Bắc Dao Quang người lúc này không còn là Phá Quân Tinh nữa, mà người thay thế người lại chính là nhi tử Mặc Mặc của chúng ta” Như Mặc nói những lời này cũng không tự chủ mà nhíu mày, chỉ mong thiên đình không có chủ ý gì với đứa nhỏ của hần, nếu không phải đánh cuộc với thiên đình hần cũng không ngại.

” Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Bắc Dao Quang cũng ngăn người,” Chết tiệt!không phải là trên trời không muốn xà tử ra đời sao? Không phải nói xà tử không được trời đất dung sao? Vì sao lại để cho Mặc Mặc kế thừa mệnh cách tinh quân? Chẳng lẽ bọn họ muốn đem Mặc Mặc lên trời sao?”

Bắc Dao Quang vừa vội vừa giận, Như Mặc thấy nàng như thế, cũng biết nàng là rất lo lắng đứa nhỏ, vội vàng ổn định nàng nói, “Đừng nóng vội, có lẽ tình mang kia là ta nhìn lầm, thời gian còn dài, chờ Mặc Mặc lớn lên một chút sẽ không thấy gì nữa, Dao Quang, người không cần lo lắng, Mặc Mặc là đứa nhỏ của chúng ta, ta sẽ không để hấn gặp nguy hiểm”

” Như Mặc, không thể để bất kỳ kẻ nào mang Mặc Mặc đi” ban đêm tốt đẹp vì chuyện của tình quân mà làm cho người ta không còn tâm trí để thưởng thức, Bắc Dao Quang dựa vào lòng Như Mặc, run rẩy nghe hấn nói.

” Dao Quang, người yên tâm! Ta nhất định sẽ làm như vậy. Có lẽ mọi chuyện lại phát triển theo phương hướng tốt, người đừng quá lo, dù sao cũng tùy tình hình mà ứng phó, đúng không? trên trời để cho chúng ta gặp nhau, yêu nhau, lại được sống bên nhau thì sẽ không vô cớ chia rẽ gia đình chúng ta, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, vĩnh viễn ở cùng một chỗ sẽ không còn là giấc mộng. Ta sẽ vĩnh viễn cùng với các người”. Như Mặc hôn lên trán nàng như để trấn an” nói cho người biết là vì không muốn giấu người, là không muốn người vì Vô Ảnh mà tiếp tục khổ sở, là muốn người càng hạnh phúc, cho nên người nghe qua thì thôi, những chuyện đó không liên quan tới cuộc sống của chúng ta. Nó sẽ không mang đến phiền toái gì cho chúng ta, hiểu chưa?”

” Ân! Như Mặc, người đã nói vậy thì ta yên tâm” Bắc Dao Quang dùng sức ôm chặt cổ Như Mặc, dúi đầu vào ngực hấn, trong lòng tràn đầy hạnh phúc và an tâm, nàng cùng Như Mặc nhất định sẽ vĩnh viễn bên nhau. Nàng tin như vậy.

Tháng ba, mùa xuân, đúng là thời điểm trăm hoa đua nở, khắp nơi đều là cảnh sắc tươi đẹp, Yêu Mặc cư cũng đón tiếp vị khách đầu tiên, một người tôn quý cũng là người mà Bắc Dao Quang và Như Mặc mong đợi từ lâu – Ngọc Linh Lung.

Gặp lại Ngọc Linh Lung, cảm giác nàng thay đổi rất nhiều, trở nên trầm tĩnh và nội liễm hơn, nhất cử nhất động đều tao nhã, phong dung, không thể hiện lực lượng ra ngoài như trước kia.

Ngọc Linh Lung hiện tại cao nhả, thanh lệ, trải qua khoảng thời gian tương tự mà toàn thân đều tràn ngập sự cô đơn, sâu nào cùng mị lực thành thực của nữ tử, làm cho người ta liếc mắt một cái là khó quên.

Bắc Dao Quang thấy Thanh nhi lộ ra biểu tình thất thố trên mặt một hồi lâu thì thấy hài lòng, xem ra phải nhện một thời gian mới mời Linh Lung đến chơi là một hành động sáng suốt, quả nhiên sau một thời gian xa cách, làm cho bọn họ càng không thể quên được đối phương.

Nhìn về phía Như Mặc, thấy trong mắt hấn cũng có ý nghĩ như mình, Bắc Dao Quang càng thêm cao hứng.

“Linh Lung, người cũng thật là, năm ngoái, trước khi chia tay ở Hiệp Khách thành đã nói hoan nghênh người tùy thời tới Xà sơn làm khách, không phải người đã đáp ứng ta rồi sao? Sao phải đợi đến khi ta viết thư mời người mới đến? nếu ta không làm thì không biết đến năm tháng nào người mới nhớ ra còn một bằng hữu như ta đang đợi người nha”

Ngữ khí của Bắc Dao Quang có chút oán trách, còn để lộ cảm xúc thân thiết và chân thành, làm cho Ngọc Linh Lung cảm kích nàng vô cùng, vội vàng hổ thẹn cúi đầu nói “ phu nhân, đều do Linh Lung không tốt, để phu nhân đợi lâu như vậy, bận rộn chuyện trong tộc, nếu không có thư của phu nhân, ta cũng đã quên đã vào tháng ba, là mùa xuân vạn vật sinh sôi nảy nở”

“Linh Lung, người cũng đừng làm ình mệt mỏi quá, nữ nhân phải biết quan tâm đến bản thân mình mới được, lâu ngày không gặp lại người, tức nhiên là biết người bận rộn chuyện trong tộc, nhưng bây giờ đã vào xuân cũng nên thả lỏng một chút, cho bản thân nghỉ ngơi, người nói phải không?”

“Phu nhân nói phải, thực ra Linh Lung rất cảm tạ lời mời của phu nhân, Linh Lung thật sự rất cao hứng”

Ngọc Linh Lung thật tâm cảm kích Bắc Dao Quang, nàng quả nhiên không quên giúp mình, dù rất muốn nhưng lại không tìm ra cớ để đến đây thì nàng đã viết thư mời, rốt cuộc cũng làm ình có thể quang minh chính đại gặp lại Thanh nhi.

Hắn dường như ốm hơn một chút nhưng lại càng tuấn mỹ hơn, bộ dáng thiếu niên lúc trước đã bắt đầu thể hiện phong cách nam nhân thành thực, nhưng gương mặt vẫn đượm vẻ đậm mạc và trầm tĩnh, làm nàng có chút đau lòng và lo lắng, cũng may khi hắn nhìn thấy nàng thì trong mắt cũng sáng lên, lúc này đây, nàng nhất định phải đem tâm ý của mình nói rõ cho hắn hiểu, đồng thời cũng muốn bày tỏ quyết tâm của nàng dành cho Thanh nhi với Như Mặc và Bắc Dao Quang.

”Vậy thật sự là quá tốt! Vừa vặn trước đó vài ngày, ta nhờ Như Mặc dạy ta đánh đàn, có thể tấu một vài điệu đơn giản, nếu Linh Lung có hứng thú thì ta sẽ đàn cho người nghe một khúc, là khúc nhạc nổi tiếng ở quê hương ta, cam đoan người chưa từng được nghe qua. Nếu nghe xong mà Linh Lung thích thì ta có thể bảo Thanh nhi chỉ dẫn cho người, hắn cũng học rất nhiều, Thanh nhi, lát nữa người đệm nhạc giúp ta đi”

Bắc Dao Quang rất hưng trí mà Thanh nhi lại có cảm giác mình bị phu nhân tính kế, hắn cũng không cho rằng phu nhân sẽ xướng làn điệu này, lại còn tùy tiện lấy ra dạy người khác thì đúng là có chút lớn mật, mấy tháng nay hắn đều nghe qua, phu nhân cũng buộc hắn học để hắn xướng cho nàng nghe nhưng chỉ là nghe hắn còn chưa quen đừng nói là bây giờ hắn phải xướng ở đây. Hắn thật bội phục chủ nhân, chủ nhân không những mỗi lần đều nghe rất say mê mà còn giúp phổ nhạc chế cầm, cho nên hắn bắt buộc dĩ cũng phải học hết toàn bộ.

”Dạ, phu nhân!” Thanh nhi không thể không cúi đầu đáp ứng nói.

”Phu nhân muốn đích thân đàn cho Linh Lung nghe, thật sự làm cho Linh Lung thụ sủng nhược kinh nhưng Linh Lung là một kẻ thô lỗ, nếu không nghe ra cao nhã ý cảnh, phu nhân cũng đừng trách tội” Ngọc Linh Lung tin rằng Bắc Dao Quang sẽ không đột nhiên có nhã ý như vậy, nhưng nàng muốn Thanh nhi đệm nhạc lại còn biểu hắn giúp mình, không biết là có ý gì?

“Linh Lung quả thật khiêm tốn, nếu nói là kẻ thô lỗ thì e rằng trong mấy người ở đây, ta là kẻ danh xứng với thực a. Thoải mái đi, cái gì mà cao nhã ý cảnh, bất quá chỉ là mấy ca khúc ở quê hương ta thôi, dụng tâm một chút thì ai nghe cũng hiểu”. Bắc Dao Quang thấy nàng có chút khấn trương, vội vàng trấn an.

”Dao Quang, không bằng người đưa Bảo vương đại nhân đi dạo chung quanh một lát, ta cùng Thanh nhi đưa hai bảo bối về, sợ là chậm thì tộc nhân bị chúng gây sức ép đến thảm” Như Mặc nhìn Bắc Dao Quang một cái rồi đứng lên.

Bắc Dao Quang tự nhiên hiểu được hắn cố ý kéo Thanh nhi đi để các nàng có thể thoải mái nói chuyện, thương lượng đối sách, nàng và Như Mặc ngày càng hiểu nhau, tâm ý tương thông, cả hai không cần lên tiếng cũng biết đối phương nghĩ gì, nàng và hắn đã hạnh phúc như thế thì cũng nên quan tâm đến chuyện của Thanh nhi và Ngọc Linh Lung.

”Đi thôi! Nhất là Bảo Bảo, mỗi lần đều do nàng cầm đầu, nên cho nàng một chút giáo huấn, tuổi còn nhỏ đã nghịch ngợm như vậy, cũng may nơi này là Xà sơn nếu là ở thành trấn của nhân loại e rằng mỗi ngày đều có người tìm đến nhà mắng vốn”. Bắc Dao Quang tuy rằng trách cứ nhưng ý tứ vẫn hàm xúc sự sủng nịch, dù sao cũng là đứa nhỏ của mình, dù bướng bỉnh thế nào vẫn là bảo bối trong lòng “Linh Lung, mặc kệ bọn họ, chúng ta đi, ta đưa người đến đỉnh núi gần đây đi dạo, chuyện khác không dám nói nhưng trái cây cũng phong cảnh xinh đẹp ở Xà sơn chúng ta, e rằng là nơi khác không bì kịp a”

”Phu nhân, thỉnh!” Ngọc Linh Lung lại ngẩng đầu nhìn liếc nhìn Thanh nhi một cái mới theo Bắc Dao Quang đi ra ngoài.

Hai người đi được một đoạn khá xa, Ngọc Linh Lung cũng không nói một câu, Bắc Dao Quang bắt buộc dĩ đành lên tiếng “Linh Lung, chúng ta cũng không phải người ngoài, tâm tư của người ta cũng thấy rõ, hiện tại người có thể nói cho ta biết, nếu Thanh nhi tiếp nhận người thì người có tính toán gì không?”

”Phu nhân! Ta.....” Ngọc Linh Lung vội vàng ngẩng đầu, nhìn về phía Bắc Dao Quang.

“Nghe người gọi ta là phu nhân, ta có chút không quen, người có thể gọi ta là Bắc Dao hay Dao Quang không? ta chỉ là một nhân loại như người cũng biết, có thể ở cùng với Như Mặc, lại hạnh phúc như vậy, cho nên ta rất quý trọng, hắn đã nhiều năm tịch mịch, khổ sở, trước khi gặp ta, hắn ngay cả cái gì gọi là cô đơn cũng không biết. Về chuyện này đã làm ta rất đau lòng vì hắn cho nên vì hắn, ta phải trở thành người bất tử, chỉ có như thế ta mới có thể ở bên cạnh hắn, cho đến ngày hắn chấm dứt thiên mệnh, ta cũng sẽ đi

theo hần. Như vậy người thì sao? Người có thể vì Thanh nhi mà hi sinh tới mức độ nào? Linh Lung, người là nhất thời xúc động muốn có hần hay là sẽ tuân thủ lời hứa cùng sống cùng chết với nhau?”

Bắc Dao Quang vươn tay đến một cái cây lá đỏ bên cạnh hành lang xanh biếc, hái xuống một trái cây nửa hồng nửa xanh, nhìn như là chưa chín đưa cho Ngọc Linh Lung “ ăn đi, Thanh nhi rất thích ăn trái này, gần như mỗi ngày đều ăn ít nhất là hai quả”

Ngọc Linh Lung tiếp nhận trái cây kia, nhìn Bắc Dao Quang như muốn nói rất nhiều lời với nàng mà lại không thể thốt miệng, biểu tình lại càng kích động. Bắc Dao Quang hiểu được nàng khẩn trương và mâu thuẫn, vỗ nhẹ lên tay nàng, nói tiếp “ Thanh nhi là đứa nhỏ cứng đầu, ta nghĩ người cũng đã nhìn ra, tính hần như vậy thì hoặc là không động tâm, một khi đã động tâm thì sẽ khăng khăng nhất mực với đối phương, Trân Châu là không xứng đáng với tình yêu của hần, ta nghĩ thời gian qua hần cũng hiểu được, nhưng vì cái chết của Vô Ảnh, hần cảm thấy có lỗi rất nhiều, ta và Như Mặc dù có khuyên bảo hần nhưng phải do hần tự nguyện mới được, mà sự đau xót của hần cũng cần có người ôn nhu an ủi, Linh Lung, người có thể là người giúp hần chữa lành vết thương hay không? giúp ta và Như Mặc vĩnh viễn chiếu cố tiểu tử ngọc Thanh nhi này”

” Dao, Dao Quang, ta nguyện ý, người biết là ta nguyện ý, chẳng sợ lòng hần vĩnh viễn không có ta, ta cũng nguyện ý vì hần, cảm ơn người, cảm ơn người cùng Xà quân đại nhân tin tưởng ta” Ngọc Linh Lung gặt gao nắm chặt tay Bắc Dao Quang, trong mắt thể hiện sự kích động và cảm động.

Bắc Dao Quang nhìn nàng quật cường không chịu rơi lệ trước mặt người khác, biết nàng là người có tính cao ngạo, có thể nói ra những lời này đích thực là vì quá yêu Thanh nhi rồi.

” Thanh nhi bên kia, Như Mặc sẽ nói với hần, hiện tại ta chỉ muốn biết, nếu người ở cùng với Thanh nhi cả đời, người trong tộc người có đồng ý không?” Bắc Dao Quang nhìn nàng hỏi.

Ngọc Linh Lung suy nghĩ một lát rồi nói” phản đối nhất định sẽ có, nhưng tâm ý của ta với Thanh nhi là tuyệt đối không thay đổi, cũng may tứ đại tướng quân đều là tâm phúc, chỉ cần Thanh nhi nguyện ý tiếp nhận ta, ta nhất định sẽ không để hần phải chịu nửa điểm ủy khuất”

“Linh Lung, ta tin tưởng người, nhưng Linh Lung nghĩ nếu Thanh nhi đồng ý thì sẽ mang hần về Thú tộc sao?”

Ngọc Linh Lung gật gù đầu,” Như vậy ta mới có thể chiếu cố đến hần!”

Bắc Dao Quang lắc đầu,” Linh Lung, người nghĩ vậy là sai lầm rồi, ta nói câu này, người cũng đừng giận”

” Dao Quang, người nói!” Vừa thấy Bắc Dao Quang lắc đầu, tựa hồ không tán thành, Ngọc Linh Lung liền có chút nóng nảy, vội vàng truy vấn nói.

“Linh Lung, tuy rằng người lớn tuổi hơn ta rất nhiều nhưng hiểu biết của người đối với nam nhân e rằng thua ta xa, Thanh nhi hần có đạo hạnh thấp hơn so với người, hiện giờ lại bất mãn cực độ với chính bản thân hần, bởi vì hần vẫn áy náy với cái chết của Vô Ảnh, hần đúng là cần người quan tâm, an ủi hần nhưng yêu thương và an ủi không có nghĩa là giam cầm hần. Theo như thời gian hần ở Thú tộc bảy tháng, Linh Lung người cũng không lấy được một chút cảm tình là có thể hiểu, còn chưa đủ chứng minh phương thức như vậy là sai lầm sao?”

Bắc Dao Quang chỉ nói được một nửa, Ngọc Linh Lung đã hiểu được phần nào ý tứ của nàng nhưng vẫn còn chưa đủ, Bắc Dao Quang rất nhanh đã tiếp lời “ hần cần là cần một người vì hần mà bỏ ra tất cả, trả giá đến làm cho hần cảm động, làm cho hần cảm thấy không thể không đáp ứng tình cảm của người, là một chuyện so với cảm giác có lỗi với ta cùng Như Mặc còn nghiêm trọng hơn, cho nên có thể nói, bắt đầu chuyện này, người nhất định sẽ vất vả rất nhiều, người xem, trái cây trên tay người nhìn bề ngoài xấu xí nhưng hương vị lại rất ngon, hơn nữa cũng chỉ có Xà sơn mới có, ta nói như vậy người hiểu chưa? Muốn ột người hạnh phúc thì người phải để hần ở nơi mà hần quen thuộc và yêu thích mới được”

” Phu nhân, Linh Lung hiểu được” lần này Ngọc Linh Lung thật sự hiểu hết, nhẹ nhàng đem trái cây cắn một cái, hương vị ngon ngọt thấm tận ruột gan, đây là loại trái cây Thanh nhi thích ăn sao?

Đúng vậy, đem hấn về Thú tộc, với hấn hết thấy đều xa lạ, chẳng những không làm cho hấn thoải mái mà còn có cảm giác sợ hãi, thậm chí còn có người sẽ châm chọc, khiêu khích hấn mà khi bản thân mình không mang lại cho hấn cảm giác tín nhiệm, không làm cho hấn yêu mình thì không thể đưa hấn đi, nếu làm như thế thì nàng sẽ thương tổn hấn chứ không phải là thương hấn.

“Linh Lung, người có cho rằng ta nói như vậy là ích kỷ, chỉ lo lắng cho Thanh nhi mà không nghĩ tới cảm giác của người?” Bắc Dao Quang nhẹ giọng hỏi, cùng là nữ nhân, nàng thực sự không đành lòng nhìn Linh Lung chịu khổ, nhưng ai biểu nàng yêu đúng đứa nhỏ bướng bỉnh, quật cường như Thanh nhi chứ.

” Dao Quang, người sao lại nghĩ như vậy, ta còn phải cảm ơn người đã giúp ta, nếu không ta lại dùng phương thức sai lầm đối với hấn, đến lúc đó ta với hấn sẽ lại ngày càng xa cách. Sau này ta sẽ không quan tâm tới thể diện và tự tôn nữa, Dao Quang, người và Xà quân đại nhân phải chuẩn bị tâm lý sẽ nhìn thấy ta thường đến đây ăn cơm kè a” Ngọc Linh Lung tràn đầy cảm kích.

“Cầu còn không được a, có thể cùng Thanh nhi giúp ta quản lý hai đứa nhỏ nghịch ngợm kia”

” Dao Quang, thực hâm mộ các người!”

“Linh Lung, nói gốc cái gì? Sau khi người và Thanh nhi thành thân cũng sẽ có đứa nhỏ, bắt quá...” Bắc Dao Quang nói được nửa chừng lại ngưng, vì trong đầu nàng dần tưởng tượng đứa nhỏ do rắn và báo sinh ra sẽ có hình dáng thế nào.

Ngọc Linh Lung hiển nhiên là biết vì sao Bắc Dao Quang đang nói lại ngưng, có chút ngượng ngùng nói “động vật chúng ta không giống nhân loại calci người, chúng ta có thể lựa chọn bộ dáng của đứa nhỏ, mà đối với đạo hạnh của chúng ta thì muốn lựa chọn bộ dáng thế nào là chuyện nhỏ, chỉ cần Thanh nhi thích thì bộ dáng đứa nhỏ như thế nào không quan trọng”

Bắc Dao Quang ghen hống nhìn trần trời một hồi mới bật cười” a, như vậy thì quá tốt, ta đây cũng an tâm, các người nếu thành thân, khi nào có đứa nhỏ thì ở đây an thai đi. Tuy rằng không biết trên trời có cấm đứa nhỏ của các người ra đời hay không, nhưng lo trước vẫn yên tâm hơn, có thiên địa tứ bảo che chở, đứa nhỏ có thể được bình an sinh ra”

Nàng còn chưa nói xong đã thấy Ngọc Linh Lung khom người quỳ xuống, còn chưa kịp đỡ nàng thì đã thấy nàng cung kính dập đầu liền la lên “nha, Linh Lung, người làm cái gì vậy? đang yên lành đột nhiên quỳ xuống là sao? Mau đứng lên đi”

“Linh Lung đa tạ phu nhân và Xà quân đại nhân, Ngọc Linh Lung suốt đời không quên”. Không ngờ ngay cả chuyện nàng an thai trong tương lai, Bắc Dao Quang cũng suy nghĩ cho nàng, như vậy sao nàng không cảm động cho được, người ta đã đối với nàng đến mức này, nàng không biết phải dùng cách nào để biểu đạt sự cảm kích của mình, cho nên một cái cúi đầu này là thật tâm, không một chút ủy khuất.

” Ai nha! Mau đứng lên! Người còn như vậy, ta thật sự mất hứng! Di, Như Mặc, Thanh nhi, các người là khi nào thì trở về?” Bắc Dao Quang vừa đỡ nàng, vừa kinh ngạc nhìn phía sau Ngọc Linh Lung nói.

Ngọc Linh Lung hoảng hốt, bất chấp đứng lên, lập tức quay đầu nhìn về phía phía sau, Thanh nhi cùng Như Mặc đứng là đứng cách nàng không sao, thật là sơ suất, lại không phát hiện có người tới gần, không biết bọn họ đã nghe được bao nhiêu, Thanh nhi có cho rằng nàng không biết xấu hổ hay không?

Đang lúc lo lắng thì Thanh nhi lại đi tới bên cạnh các nàng, Bắc Dao Quang trừng mắt nhìn Như Mặc, hấn chỉ vươn tay, mỉm cười nhìn nàng, Bắc Dao Quang liền lập tức bỏ lại Ngọc Linh Lung mà chạy về phía hấn, chuyện còn lại cứ để cho Thanh nhi xử lý đi, nghe xong mọi chuyện, nếu hấn vẫn còn ý chí sắt đá, không chút cảm tình thì nàng và Như Mặc cũng đành bó tay.

Thanh nhi đỡ Ngọc Linh Lung đứng dậy ” người, người sao phải khổ như vậy chứ? ta đáng gia thế sao?”

Nhìn gương mặt vẫn mong nhớ ngày đêm gần trong gang tấc, Ngọc Linh Lung không kiên cường được nữa, hai hàng lệ chảy dài xuống nhưng vẫn tham lam nhìn hấn, dùng sức gật đầu ” đáng giá, người đáng giá để ta làm bất kỳ chuyện gì, cho ta một cơ hội, để ta có thể chiếu cố tốt cho người”

” Đứa gốc.....” Thanh nhi nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nàng, lau đi dòng nước mắt vì hấn mà chảy, nước mắt này là đại biểu cho chân tình. Thì ra cũng có người một lòng muốn hấn, thì ra hấn cũng có thể có được

hạnh phúc như chủ nhân và phu nhân, chỉ cần hấn dùng cảm tiến thêm một bước.

Chậm rãi giang hai tay ra, Ngọc Linh Lung kin ngạc như không tin và mắt mình, hồi lâu vừa khóc vừa cười mà nhào vào ngực Thanh nhi, so với hấn còn cao hơn nữa cái đầu, trong lòng hấn run rẩy, gắt gao ôm chặt hấn như không muốn buông tay, nàng kích động, vui sướng, còn có hạnh phúc...

” Như Mặc, thật tốt! Lúc này ta thực sự yên tâm, Thanh nhi cuối cùng đã có hạnh phúc của hấn. Người nhìn xem, thật tốt đúng không? Tất cả chúng ta đều hạnh phúc, thật cao hứng” Bắc Dao Quang tựa vào ngực Như Mặc, nhìn cảnh tượng trước mắt, thở dài hạnh phúc.

“Đúng vậy, sau này trong đầu tiểu nương tử của ta rốt cuộc chỉ còn lại một mình phu quân ta, về sau không cho phép lại quan tâm tới nam nhân khác” Như Mặc cũng hạnh phúc ôm chặt nàng.

Hai đôi tình nhân ôm nhau, cùng hưởng thụ hạnh phúc ngọt ngào và ấm áp, đột nhiên một tiếng động thật lớn vang lên, làm cho đàn chim bay tán loạn.

Tiếp theo là một tiếng hô to ” Bắc Dao Mặc Mặc, người đứng lại cho ta, người cũng dám phá tòa thành của ta”

” Ha ha, ta phá thì sao?” tiếp theo là một giọng nam hài kiêu ngạo đáp trả.

” Người muốn chết!”

Một câu này nói xong, hai thân ảnh màu lục đã cùng đánh lên trời cao..

Bắc Dao Quang cùng Như Mặc đồng thời toát mồ hôi, Thanh nhi thì đã quá quen, còn Ngọc Linh Lung thì kinh ngạc nhìn đôi song bào thai đang đánh nhau trên không, mới có mấy tháng mà bọn chúng lại lớn như vậy rồi.

” Chết tiệt! Bảo Bảo, Mặc Mặc, các người xuống dưới cho ta, ta đếm tới ba, nếu không xuống thì ta lột da rút gân các người”. Bắc Dao Quang hướng lên không trung la lớn, so với tiếng vang lúc trước còn lớn hơn, ngay cả lá cây cũng bị chấn động, còn đang muốn tận hưởng không khí lãng mạn, ấm áp lại bị hai tiểu quỷ này quấy rối. Tức chết nàng.

” Bùm! Bùm!” Hai tiếng, lần lượt từ không trung té xuống, chính là đôi tỷ đệ song sinh, lúc này bọn chúng đã có bộ dáng của đứa trẻ bảy, tám tuổi. Vừa nhìn thấy bộ dáng của mẫu thân, bọn chúng biết là đã gặp rắc rối mà bên cạnh mẫu thân lại là phụ thân đại nhân bộ dáng như đang chờ xem kịch vui nhìn bọn chúng, không có ý định cầu tình giùm bọn chúng chút nào.

” Mẫu thân.....” Bảo Bảo bày ra vẻ mặt đáng thương cầu xin tha thứ

“Mẫu thân...” Mặc Mặc cũng bày ra vẻ mặt y chang.

” Như Mặc, quý tắc cũ, không được nương ta” Bắc Dao Quang không thèm liếc nhìn hai tỷ đệ một cái, bỏ lại một câu rồi xoay người bỏ đi.

” A....., không cần a, mẫu thân.....” hai tỷ đệ đồng thời kêu lên, Thanh nhi và Ngọc Linh Lung thì nhin không được mà cười ra tiếng..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-quan-nhu-mac>